KREŠIMIR MIŠAK
DEČKI, ODJEBITE U SKOKOVIMA
(I DALJE: SVE PIŠE U NOVINAMA ...SAMO NAJVAŽNIJE NE)
NEWS
NEWS

DEČKI, ODJEBITE U SKOKOVIMA

I dalje: Sve piše u novinama... samo najvažnije ne

Uvod

Ova se knjiga ne bavi razotkrivanjem urote. Tu smo fazu prošli. Knjiga je napisana na temelju *razotkrivene* urote. Činjenice su već godinama ‘na stolu' predstavljene u knjigama, na istraživačkim, neovisnim *web-siteovima, na YouTubeu* (zbog kojih je Obama Barack nedavno rekao da je „internet prijetnja demokraciji „). Jednom kad sam se informirao, nisam mogao ne uočavati oko sebe, potpuno jasno, mnogobrojne potvrde i male korake tkanja te divovske psihološke igre koja zadire do naših najdubljih predodžbi o prirodi svijeta oko nas. Knjiga predstavlja šetnju kroz vijesti koje su ispred naših očiju, a opet skriveno, programiranjem i zavođenjem uma i pažnje, prikazuju i same sudjeluju u gradnji orvelovske totalitarističke države. Cilj je centralizirana kontrola Planeta pomoću strukture svjetske vlade, svjetske vojske, središnje svjetske vojske, svjetske valute i mikročipiranog stanovništva spojenog na svjetski kompjutorski sustav i svjetsku mrežu satelitske navigacije tj. globalnog pozicioniranja. To se sve zbiva u ovom trenutku i do detalja je dokumentirano - ako si dopustimo da detalje uočimo i povežemo u smislenu cjelinu.

Treba se potruditi i razdvojiti žito od kukolja, ali može li biti išta važnije od sprječavanja nastanka svjetske, elektronički nadzirane, totalitarne države koja ljudskom rodu želi nametnuti nehumani mentalitet roja bez ikakve trunke empatije i suosjećanja, koja želi vladati svakim segmentom svakog pojedinca od rođenja do smrti? Kako je rekao Brock Chisolm, bivši direktor zlokobne Svjetske zdravstvene organizacije: „Da bi se uspostavila jedna svjetska vlada neophodno je ukloniti individualnost iz ljudskih umova „. Zato je dr. John Rawling Reese, jedan od osnivača instituta Tavistock, rekao: „Trebamo se pobrinuti da kontrola uma prožme svaku obrazovnu aktivnost u životu ljudi. „

Nijedne sekunde ne smijemo smetnuti s uma da ta nadnacionalna struktura, koja je tek operativna razina, ljude gleda isključivo kao, Rockefellerovim riječima, „kmetove „, niža bića. Za ovu knjigu neka to bude dovoljno, bez odlaženja u daleku prošlost, duboki svemir ili druge dimenzije, ali i to su sve smjerovi u kojima se može pratiti korijen današnjih zbivanja. U novije vrijeme možemo ići do 1770. kad je Mayer Amschel Bauer *(alias* Rotschild) osmislio i stvorio Iluminate, promičući

misiju globalne dominacije putem mreže centralnih banaka kojima su upravljali njegova obitelj i njihovi skriveni partneri. Današnje degenerativne socioekonomske trendove kao i slučajeve genocida nad domorodačkim narodima mnogi ugledni autori pripisuju silnom utjecaju Iluminata koji preko privatnih organizacija (tajnih društava i upravljačkih vijeća poput Vijeća za vanjske poslove) upravljaju multinacionalnim kompanijama i vladama.

Čovječanstvo je uspavani div. No, počeo se meškoljiti. Zato danas svjedočimo potpuno otvorenim napadima na ljudsku privatnost, um, tijelo, zdravlje, duh, vlasništvo. Ako obratite pažnju primijetit ćete i sljedeće: istovremeno dok se sve više ljudi budi iz kolektivnog transa, drugi u nj tonu još dublje. Vibracijski jaz sve je veći, a oni koji zapadaju u sve dublji trans dobivaju poslove koji opslužuju sustav te rade kao namještenici državnih tijela i raznih agencija, kao znanstvenici, općinski službenici, čuvari parkirališta ili policajci. Na svu sreću, i među njima su brojni pojedinci koji nisu isključili iz sebe zdrav razum i humanost. Kad sustav nastoji nametnuti svoju volju, ma što on učinio, na ljudima je da se podignu i krenu dalje (što, uostalom i rade, nakon svakog od izrežiranih kriznih događaja). Sustav ne može slomiti informirane i svjesne ljude. Zato ih mora zavesti, hipnotizirati, navući trikovima, lagati, programirati... U uvodu knjige *Sve piše u novinama* naveo sam niz knjiga koje razotkrivaju razna pojedina područja. Vremena nema više puno pa ću vam savjetovati prečicu, recimo, dobar vodič kroz urotu bila bi knjiga koja se upravo tako i zove: *Vodič kroz svjetsku zavjeru* Davida Ickea, istraživača koji se približio istini i razumijevanju te kompleksne psihološke igre kao nijedan drugi prije njega.

Središnja tema pak ove knjige su mediji, tj. ono što oblikuje našu stvarnost. I to uglavnom domaći mediji, jer knjiga anglosaksonskih autora, prepunih nekih stranih imena s druge strane velikih voda ima više nego dovoljno, ali neće nedostajati niti tih neizbježnih likova. Promatranje svijeta oko sebe i čitanje vijesti iz perspektive razumijevanja igre poučno je i osvještavajuće. Treba imati na umu da su neki od najzadrtijih umova novinari, programirani nevjerojatno ograničenim smislom za stvarnost koju potom prenose u obliku vijesti. Općenito su mnogi od njih neinformirani o svijetu o kojem tvrde da izvješćuju, a neznanje i bahatost su ubojita kombinacija. Većina novinarskih stavotvoritelja svoje ‘istraživanje ograničava na čitanje raznih svjetskih medija. Svjetske

medije pak posjeduje i kontrolira sve manji broj korporacija koje su na kraju jedna te ista korporacija. To je kao da se informirate gledajući reklame. Kontrola medija ne znači da će postavljeni šefovi viriti svakom novinaru preko ramena. To nije niti ostvarivo niti potrebno, dovoljno je odrediti parametre i 'norme' kroz koje mediji sve filtriraju. Da se danas smatra da je Zemlja ravna, suvremeni bi mediji ismijavali svakoga tko bi tvrdio suprotno. Nitko im ne bi morao reći da to čine, radili bi to pukim refleksom zbog načina na koji su programirani da vide svijet.

Stih jedne pjesme grupe Jinx glasi: „Svijet se manje-više istim tempom kvari „. To je doista tako, a zapravo je čudno samo po sebi, kad se pogleda oko sebe i vidi silna količina pozitivnih napora i stremljenja svih ljudi. Razlog tome je što netko stalno njiše brod i namjerno izbacuje ljude iz ravnoteže. Mediji u toj operaciji predstavljaju glavno sučelje. U studenom 2010. u moru negativno intoniranih 'vijesti', našla se i ona naslovljena: „Vukovar je u prvih devet mjeseci povećao izvoz čak 11 puta, a RH 13,5% „. Podaci Hrvatskog zavoda za statistiku pokazivali su za prvih devet mjeseci te godine pozitivne trendove u međunarodnoj robnoj razmjeni Hrvatske: robni je izvoz bio povećan 13,5 posto, uvoz smanjen 3,6 posto, a pokrivenost uvoza izvozom povećala se na 57,8 posto u odnosu na 2009. kad je bila 49 posto. Deficit robne razmjene smanjen je za 8,6 milijardi kuna. Potom su navedeni podaci povećanja izvoza gradova koji su se kretali od 10 do preko 30 posto više nego 2009. godine.

Potom je pisalo da „koliko je brodogradnja bitna u hrvatskom izvozu najbolje pokazuju primjeri malih gradova Kaštela i Kraljevice. Oba su grada na ljestvici 30 najvećih hrvatskih izvoznika. Kašteli su u prvih devet mjeseci izvezli 311,1 milijun kuna vrijednosti robe, što je 15 posto više nego 2009., a Kraljevica 283,3 milijuna kuna, što je čak 273 posto više. (Ne sjećam kad sam u novinama zadnji put pročitao nešto pozitivno o našoj brodogradnji.) itd., itd.

Vjerujem da bi tako bilo stalno kad napredak i rad ljudi ne bi neprestano bili minirani umjetno stvorenim krizama i svjetskim diktatorskim institucijama, ili pak marionetama na čelu vlastitih izvršnih ili monetarnih vlasti. No, čak i kada stvari imaju pozitivan hod i dalje se posvuda u medijima nastavlja isti refren koji ima namjeru ljudima srušiti vjeru u vlastite sposobnosti i tako ih navesti da prihvate 'rješenja' koja su istoga tipa kakva su i dovela do raznih 'kriza'

Ali vrč ide na vodu dok se ne razbije. Na globalnoj, kao i na našoj lokalnoj razini, u tijeku je informacijski rat. Na jednoj strani su glavni mediji, kao glasnogovornici onoga što ću nazvati Kontrolni sustav, a na drugoj usmena predaja između ljudi, vlastita iskustva i zdravi razum.

Prije ili kasnije, neminovno se nameće samo jedan zaključak. Onaj kojeg vidite na naslovnici ove knjige. No, tko su ti 'dečki' i što su toliko skrivili?

Radi se o nadnacionalnoj strukturi koja u vlasništvu ima naftu, banke, medije, koja se nalazi iz svih naizgled suprotstavljenih strana i neprekidno, kroz mrežu više ili manje tajnih društava, stvara kaos iz kojeg potom gradi sve veću centralizaciju svjetskog sustava. U prijevodu, zatvor za ljude ovog planeta. Njihov cilj je obezvlastiti ljude, oteti im zemlju, vodu, egzistenciju, učiniti ih baterijama koje emaniraju samo strah i kojima je to jedino što ih pokreće. Glavno sredstvo u postizanju tog cilja jest masovna hipnoza. Vanjski događaji su mogući samo zbog toga što su umovi ljudi na mnogo načina isprogramirani lažnom slikom stvarnosti. Recimo, jedan od glavnih stupova te laži je povijest. Uglavnom netočna, tendenciozno i selektivno predstavljena, koja najvažnije stvari iz naše daleke, a i one bliže prošlosti, prešućuje. Uostalom, i danas se neprekidno stvara, kroz lažnu interpretaciju suvremenih događaja koji već sutra takvi ulaze u povijest - sjetite se samo 9/11. Kod sadašnjosti koja se ovog trenutka falsificira, a uskoro će postati povijest, danas još, kao suvremenik, mogu uočiti pozadinu zbivanja, ali što je bilo s događajima od prije par desetljeća, stoljeća ili tisućljeća ne usuđujem se niti pomisliti.

Kao i drugi koncepti, i povijest je zatvor za um, čini mi se da ljudi u plemenima bez povijesti žive puno zdravije i da im se ne mogu tako lako prodavati štosevi i sumanuta objašnjenja. Pretpostavljam da bismo, neopterećeni konceptima povijesti, i na našem mjestu puno lakše uviđali bit zbivanja i donosili razumne zaključke. I uopće, konceptima svih vrsta.

Nedavno me nazvao prijatelj da mi ispriča što mu se neobičnoga dogodilo. Njegov informatički klub angažirala je jedna poznata crkvena organizacija, a on je, kao uvjereni ljevičar čija obitelj ima duboke komunističke korijene, u tome vidio pravi kuriozitet, ironiju ili neku vrst komične situacije. Bilo mu je neobično da će držati tečajeve ljudima koje je oduvijek smatrao nekom vrstom 'protivnika' Nije da je on to aktivno bio, ali tako je nekako uvijek doživljavao raspored stvari. Rekao sam mu

da se meni to čini baš odlično, jer nema boljeg lijeka za smanjenje podijeljenosti na svijetu od susreta i upoznavanja s ljudima koji su nekom naizgled suprotstavljeni. Upoznat će ih, neki će mu biti simpatični, s nekima će se možda i sprijateljiti, a vjerojatno će ustanoviti da većina tih ljudi ima slične težnje kao i on sam i da nikome ne žele zlo. Ukratko, upoznat će „neprijatelja „, a to je najbolji način da stekneš novog prijatelja.

Podsjetilo me to na situaciju iz filmu Antuna Vrdoljaka *U gori raste zelen bor,* u kojoj partizani smišljaju način kako da osvoje ustašku tvrđavu. Prerušivši se u domobransku jedinicu, uspijevaju privoljeti ustaše da ih puste u svoju bazu. U razdoblju od petnaestak minuta prije nego što će se prolomiti pakao neki ustaše i u domobrane prerušeni partizani počeli su razgovarati. Jedan debeljuškasti partizan, koji inače svira harmoniku, spazio je kod nekog ustaše harmoniku i upitao ga može li je probati („Ma je 1’ to prava Hohnerica? „), što mu je ovaj vrlo rado dopustio. Partizanski zapovjednik Boris Dvornik je pak kod nekog ustaše gledao sliku njegove obitelji. Komentirao je kako mu je lijepa žena, na što mu se ustaša požalio kako je težak život na selu i kako ostaviš mladu ženu, a kad se vratiš dočeka te starica. Malo su pričali i o njegovoj kravi, a potom se žalio i na rat. Tada je Dvornika, koji ga je slušao s razumijevanjem jer je bio istog seljačkog podrijetla, zamolio vatre. Dok je vadio šibice ispala mu je iz džepa partizanska kapa, što je bio fitilj za sveopću pucnjavu u kojoj su ustaše izvukli deblji kraj. Nakon pokolja i paljenja tvrđave partizanski zapovjednik Boris Dvornik kaže nešto u stilu da ga odsada nitko neće navući na razgovor s neprijateljem jer prozboriš nekoliko riječi i već ti se učini da ti je brat. Zato će odsad s njima razgovarati samo preko nišana.

Što je prava šteta. Meni se osobno puno više sviđalo dok su razgovarali o kravi, obitelji ili harmonici. U tom trenutku među njima nije bilo nikakve razlike, a to su one istinski važne životne stvari, a ne kojekakve ideologije, ti umjetno umetnuti mentalni koncepti i sklopovi misli. Nemam nikakvih dvojbi da je susret društva mog prijatelja i njihovih klijenata imao puno pozitivniji ishod, jer informatika ipak nije rat. A najvažnije od svega jest da za drugačiji ishod niti nema razloga. Ako ljudi zaborave da su, svaki pojedini, samo izraz jedne iste beskrajne svijesti, a da su njihova tijela i umovi tek sučelja za proživljavanje iskustava, nije ih teško zloupotrijebiti. Nikad nisu suprotstavljeni ljudi, niti grupe ljudi, već programi instalirani u njih. Programi kršćanske religije, programi

komunističke ideologije...Ljudi su samo njihovi nositelji i izvršitelji, a imajući to na umu ne bi bilo razloga bilo kakvu ‘protivničku’ skupinu gledati drugačije nego da je riječ o ljudima koji su uglavnom isti kao oni sami. Skoro sve za što se u životu hvatamo kao važno tek su programi, ništa više. Što si po nacionalnosti? Hrvat? A što bi bilo da su te sa šest mjeseci posvojili neki Finci i zatajili ti podrijetlo? Tada bi se osjećao kao Finac. Ali opet, karakterno i kao osoba, bio bi ovaj isti ‘ti’, imao bi isti ‘kozmički JMBG’ mada bi možda imao neke drugačije društvene navike ili ukuse. One koje sa sobom nosi program ‘Finac 2.0' dok kod programa ‘Hrvat 2.0' nisu prisutni.

Ukusi, ideologije, norme, sve su to programi, a isto se može reći za sve razine onih „ja „kakvim se smatramo i tako sve do najdubljih razina stvarnosti koje oblikuju privid vanjskog svijeta u našem umu. Većinu tih programa imamo s razlogom, kako bismo mogli doživljavati iskustva. Kako možeš znati što je uživanje u glazbi, ako nemaš ugrađen program ukusa i sklonosti barem prema nekoj vrsti glazbe? Isto vrijedi za mirise, okuse, fizička iskustva, kao i emocionalna. Kako možeš znati kako je to biti tužan, ako nikad nisi iskusio učinak tih biokemijskih spojeva koji stvaraju emocije?

Potrebno je osvijestiti da naš „ja „zapravo nismo mi, da smo mi nešto drugo od sklopa uvjerenja i koncepata. To pruža distancu od zbivanja kojih smo dio i tako nam može sačuvati poprilično živaca i zdravlja. Ali dok se to ne napravi bilo bi dobro barem razlučiti naše izvorne programe od potprograma koji su nam ciljano ubačeni (iako se oni vrlo dobro spajaju na izvorni program i ponekad mu nalikuju).

Ti potprogrami danas su najveći problem. Recimo, jeste li i vi nekad sreli one neke sporomisleće, reklo bi se - malo tupave ljude, često ne pretjerano obrazovane, ali dobre kao kruh? Kad bih nekog takvog nekome opisivao, prvo bi mi se nametnula riječ „glup „„ ali ona nekako niti najmanje nije odgovarala opisu te osobe. Jer ‘dobrota’ je apsolutna inteligencija, tko može za nju reći da je glupa? S druge pak strane, mogu se sresti i neki super inteligentni, ali zlobni ljudi, i koliko god im iznosio IQ, i koliko god pametni ili lukavi bili, na ovaj ili onaj način (vanjski ili unutarnji) sve im se na kraju vrati, pa ne možeš zaključiti drugo nego da su ti jako inteligentni ljudi zapravo jako glupi. Onaj tupavi dobričina, dugoročno gledano, nikako ne može ispasti tako glup. Štoviše, možda ga je ‘tupost’ spasila. Možda je odsustvo značajnije količine mjerljivog IQ-a

zapravo bila brana protiv instaliranja svakojakih programa, pa je zato takav čovjek u boljoj vezi s onom nekom apsolutnom inteligencijom, zdravim razumom za koji ti ne treba obrazovanje, s izvorom koji predstavlja sve što postoji i kao takav ne može biti niti glup niti zao. A pogotovo ne može ozbiljno shvaćati ideologije, uvjerenja i koncepte u kakve upada intelekt kad nije uravnotežen sviješću.

Naravno, i taj tupavko ima neke programe, one koje su usadili roditelji, škola, okolina, društvo, kultura. Koliko duboko idu programi? Vjerojatno beskonačno, sve do one razine na kojoj nestaje svaka misao ili stav o bilo čemu. Iz toga slijedi da je cijela civilizacija tek jedan program u ljudskom umu (s uključenim potprogramima, koji predstavljaju razne varijacije kultura), a također i sve što mislimo da vidimo, čujemo ili možemo opipati. Dok nam programi generalno trebaju da bismo mogli imati iskustvo 'stvarnosti' ne trebaju nam baš svi potprogrami. Nekim se potprogramima mogu hakirati naši programi, što se i radi. Osim ako se nositelj programa ne pokaže jačim od programa budnošću svoje svijesti. U tom slučaju, potprogram čak može i postojati u nositelju, ali biti benigan. Jer u konačnici, ipak je vlasnik uma taj koji ima svu moć da odredi koji će mu programi vladati umom.

Zahvaljujući programima nastaju sve podjele kojima se toliko manipulira. Programi su smješteni u našem umu, računalu koje bi trebalo služiti samo za tehničke poslove. Kako sagraditi kuću, sjetiti se što sutra treba kupiti u dućanu, napisati filozofski traktat - to su zadaci za um pokretan programima. No, kad um kroz svoje programe počne interpretirati velika pitanja poput morala (koja su neuhvatljiva u norme, a opet svakome samorazumljiva, koliko god to zvuči apsurdno), tada nastaje sranje. Tada, kad su programi ti koji su pokušali dokučiti što je dobro. Kad pomisle da su uspjeli, da su shvatili što je dobro, onda zaključe da je ovo što je preostalo - zlo. I da to treba ukloniti, da bi samo dobro preživjelo. Izgleda da je put do pakla uvijek popločan dobrim namjerama.

Vratimo se na trenutak u vrijeme radnje filma *U gori raste zelen bor.* Kao čovjek (u uniformi) iznutra znaš da ne trebaš ubiti drugog čovjeka (u drugoj uniformi), čak si dobio potvrdu da ste isti i osjetio naklonost te biste u nekim okolnostima bili dobri prijatelji. Pa što ne štima? Ne štima to što su razni programi smislili kako bi mogli napraviti idealno društvo, ali da bi se to postiglo potrebno je ukloniti neprijatelja koji stoji na putu jer je njegov program zamislio drugačiji oblik idealnog društva. Na kraju

se ljudi poubijaju, a programi i dalje žive netaknuti. Nije li i to krajnje apsurdno? Programi zaposjednu ljude, navedu ih da se poubijaju, a oni sami netaknuti i dalje žive, gdje god postoji netko u čije su se životne programe ugradili. Ubojstvo može biti radi cilja koji u sebi sigurno sadrži djelić neke izvorne težnje za pravednošću i dobrobiti, ali kad ta težnja bude provučena kroz programe koji matematičkim ili logičkim putem žele doći do rješenja... *that's when shit hits the fan.* U doslovnom prijevodu ovog slikovitog američkog izraza - tada drek udari u ventilator.

Kao i u *Odiseji 2001.* sami programi nisu niti loši niti dobri, čak niti oni koji uzrokuju zlo. Oni samo pokušavaju umovanjem stići do dobra, pa načine štetu. Zato ih treba spriječiti da nama vladaju. Svijet će se popraviti onog trenutka kad shvatimo da je sve što smatramo svjetonazorom, i na što smo jako ponosni, obični *bullshit.* (Ne znači da se zato moramo odreći svjetonazora ako nam se sviđaju. Dovoljno je samo znati da su oni poput košulje, ugodne i lijepe, ali ipak košulje za koju nikad ne mislimo da nam predstavlja kožu. Onda se nećemo niti posebno naljutiti ako nam netko slučajno malo podere košulju. Pa ne boli, osim toga, nabavit ćemo drugu košulju).

Postoje oni koji znaju pravu prirodu onoga za što smatramo da smo mi i naša 'stvarnost'. Ako razumiješ da je čovjek na jednoj razini biološki kompjutor sa sklopom svakojakih programa koji su mu neophodni za manifestaciju 'stvarnosti' i imaš neke ciljeve koje želiš ostvariti, sve što trebaš napraviti je hakirati te programe. Na programe čija je svrha doživljavanje iskustva nalijepiti svoje potprograme. Nakon što si to napravio, ako si dobar programer, više nemaš nikakvog posla. Instalirani potprogrami rade sami i stvaraju nove potprograme. Jedan paket potprogram nek' se zove 'Religija 2.0', a u padajućem meniju nalazi se sve, od hinduizma i kršćanstva do *new agea.* Za hakiranje bi bio koristan i paket 'Ideologija 2.0' s jednako bogatim padajućim menijem punim potprograma koji vrte neke svoje algoritme. Neki potprogrami su površni, jasno vidljivi, percepcija nametnuta kroz medije, poput programa 'Prosvjedi protiv banaka su spontani 2.0' ili programa 'Mi smo nesposobni sami upravljati svojom imovinom pa je zato trebamo dati strancima 2.0' dok su drugi potprogrami suptilniji i teško uočljivi. No, svi oni, instalirani u domaćina, navode na određene radnje. Ako u tim radnjama domaćin strada, ili uzrokuje stradanje drugih domaćina

potprograma, tim gore po domaćina. Jer potprogram ostaje netaknut, odnosno možda ga tijekom vremena malo potisnu neki novi potprogrami.

Ako se kao prevelik zalogaj čini razlučiti sebe od svih programa, možda bi za početak bilo dobro razlučiti izvorne programe ove ‘stvarnosti’ našeg svijeta, od potprograma koje su nam uvalili ti hakeri. To ‘hakiranje’ temeljni je alat urote protiv čovječanstva koja nas svakodnevno dohvaća u našim životima, kuhinjama, na poslu, u školama, pa i na našem kauču u dnevnoj sobi. To je zahvat širokih razmjera, konstruiran tako da mu se ne može izbjeći na ovoj razini shvaćanja i promatranja svijeta, ali o tome više piše u nekim drugim knjigama, koje se bavi istraživanjima svijesti, percepcije i prirode stvarnosti. Ipak, ima način za izbjeći taj zahvat, ali tek kad se shvati ono temeljno - da je središnja točka urote okupacija ljudskih stavova i uvjerenja. To je prije svega psihološka igra.

Okolnosti današnjeg svijeta nisu niti nelogične, niti proizvod neke ljudske gluposti već proizvod namjere, i to loše namjere. Dobre za one čija jest (bar tako misle), ah loše za ljude kao cjelinu. Odgovori postoje, mnogi su o njima pisali, s mnoštvo podataka i argumenata, i pišu svakog dana ili govore po internetu, knjiga o tome kod nas ne nedostaje, neke su analizirale samo jedno područje ili temu, a neke su povezivale područja, ali ako se nekome žuri, već sam spomenuo gdje možete naći informacije u najsveobuhvatnijem i najcjelovitijem obliku. Ključno je cijelo vrijeme imati u vidu cjelinu jer se tek tada uviđaju stroge zakonitosti i povezanosti prijevara poput EU-a, globalnog zatopljenja, demokracije, bankarskog sustava, cijepljenja, GMO-a, vlasništva medija, ideje da je nafta fosilno gorivo, lažnih ‘revolucija’ i ‘ proljeća’ koja su sva do jednog aranžirana, trovanja čovječanstva aditivima i elektromagnetskim zagađenjem, a moglo bi se ići i dalje u prošlost, sve do temeljnih koncepata koji oblikuju naša uvjerenja i, posljedično, naš svijet. Osim toga, svaka od navedenih ‘operacija’ istovremeno i dugoročno djeluje na nekoliko razina, pa i to nekad može zbunjivati. No, metode kojima se agenda provodi su banalne, jednostavne, ništa sofisticiranije od onih kakve su koristili šibicari na Hreliću. Njihova efikasnost krije se u njihovoj jednostavnosti. U formalnom obliku neke je od njih sažeo još 1928. Edward Bernays u knjizi *Propaganda,* s kojim započinjem ovu knjigu. Između ostalog, riječ je o neprekidnom hipnotiziranju i programiranju javnosti dezinformacijama, do te mjere da ljudi počnu misliti da su tuđe misli njihove vlastite. Kad je um jednom isprogramiran na određenu sliku, postaje nevjerojatnom

količina budalaština, opravdavanja i ‘argumenata’ koje je u stanju prihvatiti, pa čak i ako su najgluplji mogući. Kad se te stvari pogledaju čistog uma, njihova je lažnost očigledna i malom djetetu. Pogotovo njemu, rekao bih.

Noam Chomsky, američki lingvist i jedan od najutjecajnijih svjetskih intelektualaca, napravio je popis deset strategija manipulacije putem medija.

1) Preusmjeravanje pažnje - pažnju javnosti se preusmjeruje s važnih problema na nevažne i preplavljuje je se nebitnim informacijama, da ljudi ne bi imali vremena razmišljati i steći osnovna saznanja u razumijevanju svijeta.

2) Stvaranje problema - ta metoda se naziva i „problem-reakcija-rješenje”. Treba stvoriti problem, da bi dio javnosti na njega reagirao. Na primjer, izazvati i prenositi nasilje s namjerom da javnost lakše prihvati ograničavanje slobode, ekonomsku krizu ili da bi se opravdalo rušenje socijalne države.

3) Postupnost promjena - da bi javnost pristala na neku neprihvatljivu mjeru treba je uvoditi postupno, mjesecima i godinama, u malim koracima. Svijet se tako pomalo mijenja, a da toga nitko nije svjestan.

4) Odlaganje - još jedan način za pripremanje javnosti na nepopularne promjene njihovo je najavljivanje puno ranije. Na taj način ljudi ne osjete odjednom svu težinu promjena, jer se prethodno privikavaju na samu ideje o promjeni. Osim toga, i „zajednička nada u bolju budućnost” olakšava prihvaćanje takvih promjena.

5) Upotreba dječjeg jezika - kada se odraslima obraća kao da se govori djeci postižu se dva učinka: javnost potiskuje svoju kritičku svijest i poruka ima snažnije djelovanje na ljude.

6) Buđenje emocija - zloupotreba emocija klasična je tehnika kod koje kritičku svijest zamjenjuju emotivni impulsi (bijes, strah, itd.). Upotreba emotivnog registra omogućava pristup nesvjesnom, pa je kasnije moguće na tom nivou provesti ideje, želje, brige, bojazni ili prinudu, ili pak izazvati određena ponašanja.

7) Neznanje - siromašnijim slojevima društva onemogućuje se pristup mehanizmima razumijevanja manipulacije njihovim pristankom. Kvaliteta obrazovanja nižih društvenih slojeva treba biti što lošija ili ispod

prosjeka da bi ponor između obrazovanja viših i nižih slojeva ostao nepremostiv.

8) Veličanje gluposti - javnost se potiče da prihvaća prosječnost. Ljude se uvjerava da je poželjno biti glup, vulgaran i neuk. Istovremeno se izaziva i otpor prema kulturi i znanosti.

9) Stvaranje osjećaja krivnje - svakog se pojedinca uvjerava da je samo i isključivo on odgovoran za vlastitu nesreću zbog njegova oskudnog znanja, ograničenih sposobnosti ili nedovoljnog truda. Nesiguran i podcijenjen pojedinac, opterećen osjećajem krivice, odustat će od traženja pravih uzroka svojeg položaja i pobune protiv ekonomskog sustava.

10) Zloupotreba znanja - brz razvoj znanosti u posljednjih pola stoljeća stvara sve veću provaliju između znanja javnosti i znanja onih koji ga posjeduju i koriste, vladajuće elite. Sustav, zaslugom biologije, neurobiologije i praktične psihologije ima pristup naprednom znanju o čovjeku i na fizičkom i na psihičkom planu.

Ako bi se cijeli problem današnjice htio svesti na jedan pojam onda bi on glasio: osvajanje umova ljudi. Tu se zbiva jedina prava bitka, ona za uvjerenja. Ona je temelj urote, već toliko vidljive i potkrijepljene podacima, da se njeno istraživanje sve žešće ridikulizira etiketom ‘teorija urote’ a takve etikete lijepe baš ti isprogramirani tipovi bez ikakve ideje o tome da, ni ne znajući, vjeruju o potpuno nevjerojatan sklop koncepata koji sam - napola ozbiljno, a napola iz zajebancije - nazvao ‘teorija spontanog razvoja događaja’

‘Teorija spontanog razvoja događaja’ zapravo je sasvim dobar izraz, etiketa suprotstavljena ‘teoriji urote’. Izraz ‘teorija spontanog razvoja događaja’ - koja bi trebala nekome pokazati da ništa za što misli da je stvarno nije baš takvo kakvo si on utvara - sve su to samo mentalni koncepti, u većini slučajeva proizvod te nevjerojatne teorije ili ideje da se događaji zbivaju spontano. Drugim riječima, sve što neka osoba misli da je ‘istina’ i ‘normalno’ posljedica je mentalnih koncepata koje mu je netko, bez njegova znanja i pristanka, ugradio. Ako se odbaci ta zabluda nameće se niz zanimljivih pitanja, poput: tko, kako i otkad upravlja događajima? Pa onda, s kojim ciljem?

Danas je više nego evidentno da postoji određena nadnacionalna struktura koja porobljuje čovječanstvo i na prevaru mu otima dobra. No, za objašnjenje mnogih današnjih zbivanja i povijest je potrebno promatrati

kroz prizmu informacija koje se obično etiketiraju ‘teorijom urote’ jer nevjerojatnu premisu koju zovem ‘teorija spontanog razvoja događaja’ događaji svakodnevno demantiraju, ali mnogi ipak u nju vjeruju. Zato jer im je svijet tako predstavljen otkad su se rodili, a i njihovim precima ne znam otkada. Taj mentalni koncept uporno tvrdi da svjetski događaji imaju svoju unutarnju, vlastitu logiku koja ponekad stvara krize, ponekad ratove i sve ostalo, ali da iza toga ne stoji nikakav dugoročni plan ili namjera. Upravo je suprotno, što dokumentiraju tisuće stranica knjiga najrazličitije tematike i može pomoći i informirano promatranje svijeta oko sebe.

Ali informacije često udaraju u zid programiranih uvjerenja koje niti najočiglednije stvari ponekad ne mogu uzdrmati, pa onda, umjesto zdravorazumskog zaključivanja slijedi intelektualiziranje. Oprostite, možete mi reći kako to da je putnički zrakoplov koji je navodno udario u Petagon 11. rujna 2001. napravio samu rupicu promjera pet metara i potom bez traga nestao? Gledaj, dečko, to ti je teorija urote, ona ti nastaje kad se ljudi nađu zahvaćeni kaosom negativnih zbivanja i pokušavaju u tom kaosu naći neki red i smisao, pa onda smišljaju te čudne pričice koje sve objašnjavaju, kužiš? Ali nisam to pitao, nisam niti tražio psihološku analizu, zanima me odgovor na jednostavno pitanje: kako to da je nakon udara *jumbo-jeta* u Pentagon ostala rupica od pet metara, a zrakoplov iščeznuo? Ako ne znaš, šuti. Ili barem probaj saznati, pa vidi kuda će te odvesti taj trag. Samo nemoj biti tako prokleto glup, samouvjeren, prepotentan i okovanog uma.

Zanimljivo je uočiti kako se mijenjala percepcija razotkrivanja urote tijekom zadnjih nekoliko godina. Prije sedam do deset godina bila je to samo jedna čudna priča, čak pomalo antipatična i neprivlačna zbog svojih mračnih i uznemirujućih, naizgled paranoidnih tonova. Doista ih u jednom dijelu ima jer istina će te osloboditi, ali će te prvo naljutiti. No, danas je, prema mom zapažanju, spoznaja o uroti među ljudima skoro postala *mainstream.* Naravno, osim kod medija glavne struje, ali iznenadili biste se u kojoj su se mjeri i mnogi novinari tih medija počeli pitati i uočavati razne stvari. No, većina ljudi koje slučajno srećem danas će već bez ikakvog krzmanja reći da vjeruje u ‘teoriju urote’, što je i logično jer sve što svakoga dana vide oko sebe potvrđuje takav stav. To je još uvijek na misaonoj razini, bez poduzimanja nekih koraka u vlastitom životu. Na temelju takvog razvoja predviđam da će u sljedećih nekoliko godina razumijevanje prirode događaja oko nas otići korak dalje. Ako nešto znaš,

s vremenom se više nećeš moći ponašati kao što si se ponašao prije nego što si to znao, pa će informacije koje su se pojavile na temelju razotkrivanja cilja, mehanizama i prirode urote postati platforma za svakodnevne postupke ljudi. Tada će biti živahno jer ni druga strana neće sjediti prekriženih ruku. Ali ako ljudi uspiju izbjeći zamku stvaranja nereda, nego jednostavno mirno i miroljubivo prestanu surađivati s Kontrolnim sustavom, a počnu međusobno surađivati nadilazeći podjele kompjutorskih programa uma zvane rasa, religija ili stalež, sustav će propasti jer se temelji na prešutnom i manje prešutnom pristanku ljudi.

Istina jest da se svijet uopće ne može interpretirati bez 'teorije urote'. Zadnjih godina svakodnevno ga testiram kroz tu prizmu, u sve bljeđoj nadi da će se pokazati kako nisam u pravu. No, ta je priča toliko široka i dugotrajna da je razumljivo da je današnjem čovjeku, sa slikom svijeta pribavljenom tijekom današnjeg obrazovanja, doista teško odjednom pojmiti pravo stanje stvari. Suvremeno obrazovanje programira nas dok smo mladi, a tijekom ostatka života za to su zaduženi mediji u korporativnom vlasništvu. Prije četiri ili pet godina spontano sam se uputio u nemoguću misiju - tražiti istinu u novinama. Našao sam je, ali skrivenu u *spinovima,* pa u naopakim interpretacijama točnih brojki, u izborima sugovornika u intervjuima, oblikovanjima naslova, a ponekad čak, u rijetkim slučajevima, u perima novinara ili komentatora koji nisu dopustili da drugi razmišljaju za njih i da svoje umove predaju Kontrolnom sustavu.

Kako sam uopće od tzv. 'misterija' došao do novina? Sasvim bezazleno. Kao klinac čitao sam knjige o svakojakim misterijima. Nakon tinejdžerske pauze (u tom sam razdoblju imao neke druge prioritete), opet sam se vratio tim temama, a u međuvremenu su se pojavile i neke nove knjige i informacije, pa mi se još jače nametnulo pitanje koje sam se pitao još dok sam bio Titov pionir - kako to da je svijet toliko napučen razbacanim i nepovezanim misterijima? Kako to da ih je baš toliko?

Pogledajte samo nabacani popis (u kojem ću ih vjerojatno dosta i zaboraviti): NLO-i sa svojim širokim spektrom tema, piramide, Atlantida, Potop, pretpotopne civilizacije; parapsihološki fenomeni poput levitacije, prekognicije, psihokineze ili telepatije; divovski ljudi, tajanstvene pojave na Mjesecu, još čudnije pojave i osobine Marsa, a i nekih satelita nekih planeta; duhovi, reinkarnacija, sibirska eksplozija; megalitske građevine od nezamislivo velikih blokova stijena, polja megalita, paleokontakti

(susreti s izvanzemljanima u drevna vremena), mogućnost izvanzemaljskog genetskog inženjeringa na Zemlji, tajanstvene linije u Nazci, neobjašnjivo nagla pojava suvremenog čovjeka, a i prvih civilizacija, prikazi ljudi i dinosaura zajedno, a uostalom i još uvijek neobjašnjiv nastanak života na Zemlji (nikako ne pomaže raspetljavanju zbrke što nasuprot tezama o naglom nastanku čovjeka stoje nalazi i artefakti koji govore da je čovjek prisutan na Zemlji već milijunima godina); mogućnost da svijest putuje u prošlost ili budućnost, *remote viewing,* drevne, vrlo precizne karte koje prikazuju malo drugačiji svijet od današnjeg, primjeri napredne tehnologije i naprednih znanja u drevno doba; kolektivna svijest, „sotonizam„ „orbovi „tj. svjetlosne kugle, šamanizam, vudu, bacanje uroka, opsjednuća, čudotvorna iscjeljenja, utjecaj namjere na „vanjski „svijet, fenomen sinkroniciteta; solarna joga i mogućnost da čovjek živi samo od Sunca, holografska priroda svemira, otkrića Viktora Schaubergera, orgonski topovi Wilhelma Reicha, koncept *free energyja,* seksualne subliminalne poruke...

Popis bi mogao ići unedogled. U zadnjih nekoliko godina pridružio sam mu i kontroverzne teme koje ne spadaju u kategoriju ‘misterija’, ali nameću čudna pitanja: GMO, tendencije k mikročipiranju, laži farmaceutske industrije, *chemtrailovi* i drugi vidovi trovanja ljudi (cjepiva, fluorid, aspartam, spermicidni kukuruz...), otkriveni planovi i namjere za smanjenje ljudske populacije na Zemlji, istraživanja kontrole uma i druge tajne tehnologije poput HAARP-a, razna NASA-ina zataškavanja, određena tajna društva, razne „tajne „povijesti koje pokazuju kako se ratovi, revolucije, krize i nastanci svjetskih organizacija kao UN, EU, MMF, kao i drugi veliki povijesni događaji, nisu zbivali sami od sebe već su pokretani manipulacijama iz nevidljive pozadine...

Ispočetka se nisam ni pitao postoji li ikakva povezanost među tim temama. Samo sam letio od jedne do druge kao leptir s cvijeta na cvijet. Ako bih se ponekad i zapitao bi li ih bilo moguće spojiti u suvislu cjelinu brzo bih odustao, zaključivši da je doduše moguće smisliti neku vrlo kompliciranu i složenu priču koja bi obuhvatila sve navedeno, ali najvjerojatnije bi bila pogrešna, ili u nekim aspektima prenapregnuta jer se radi o toliko raznorodnim temama.

Morala bi to biti jako zamršena priča. Kod istraživača tih tema situacija je slična kao i kod suvremene znanosti, u kojoj svaki istraživač

kopa duboku rupu u nekom svom području, skupljajući sve više znanja o sve manjem području.

Živimo u svijetu međusobno nepovezanih specijalista u raznim područjima. Dok će neki istraživač otkriti i dokumentirati da je američko-britanska elita pokrenula svjetske ratove i pripisati to zakulisnom djelovanju naftnih tvrtki, pa čak će otkriti i da se GMO razvija s namjerom da bude strateško oružje usmjereno protiv ljudi i sredstvo kontrole nad njima, on neće razmišljati o neobičnim pojavama na Mjesecu, NLO-ima ili mogućoj svrsi drevnih polja megalita da budu neka vrst akupunkture Zemlje (pitanje je s kojom namjerom). 'Parapsiholog' koji će istraživati utjecaj namjere na fizički svijet neće se pitati o podrijetlu subliminalnih poruka u medijima, niti će ga zanimati pitanje kako je svijet izgledao prije velike Kataklizme. Antropolog koji će se čuditi kad mu neki šaman ukaže na činjenicu da biljka koja liječi od ugriza neke zmije ima isti izgled kao i ta zmija, neće se pitati postoji li neka veza s činjenicom da su navodno prve civilizacije nastale bljeskovito i naglo i pritom su bile najnaprednije u trenutku nastanka, što se sve kosi sa zdravom logikom postupnog razvoja na kakvu smo naučeni.

Zbog svega navedenog godinama sam sve te teme i misterije u glavi držao u odvojenim odjeljcima, pazeći da se ne miješaju. Možda bih još i mogao nekako spojiti dvije ili tri teme u suvislu cjelinu, ali ako ih ne mogu spojiti sve, onda je i to uzaludan posao. Bit ću samo kolekcionar, odlučio sam. A i kakav bi to svijet bio - svijet bez misterija? Hm, ali opet... kako to da ih ima baš toliko? I na svakom mogućem području? Daleko previše za jedan uređeni i shvaćeni svijet, kakvim nam se ovaj naš predstavlja. Kad sad razmišljam o tome odgovor na to pitanje zapravo je bio očigledan, ali i malo presmion da bi ga moj uvjetovani um prije mogao lako prihvatiti: sve navedene teme bili su prebrojni simptomi da je sve što znamo na neki bitan način nepotpuno ili čak potpuno pogrešno. Ali kako je i to moguće, da svijet baš toliko zastrani, da toliko ignorira podatke, uz takvu količinu dokaza o svim tim temama, čijeg sam postojanja sad već bio prilično svjestan?

I taj mi se odgovor sada čini očiglednim, ali prije mi je izgledao premaštovit, prefantastičan i zapravo nevjerojatan. A takvim mi se činio - sada to uviđam - samo zato jer je bio u suprotnosti sa svime što sam 'znao' ili iskusio. No, samo mi se činilo da nešto 'znam'. U ovom trenutku potpuno mi je vidljivo i jasno da su sve to samo bila uvjerenja ugrađena u

um, a da to nisam ni primijetio, pa sam ih smatrao svojima. Čitavu ugrađenu sliku u um smatrao sam stvarnošću'. Odgovor na to drugo pitanje čini se očiglednim: cijelo se vrijeme namjerno manipulira podatcima, skriva ih se, gura u stranu ili ismijava, a umjesto toga nude se neke teze koje idu u korist određenoj agendi. Teorija urote! - opet čujem neke da viču.

Ako izbace riječ 'teorija' u pravu su. Kad se sve zbroji i oduzme, i na kojem god području da se razmiče zavjesa, uvijek se stiže do urote. Danas postoje brojni istraživači koji urotu protiv čovječanstva istražuju s raznih strana. No, i većina njih podložna je onoj segmentaciji koju sam maloprije spominjao, ili su pak također robovi nekih vlastitih programa i ograničenja i time zapravo zatočenici vlastitog mentalnog kaveza. Politički analitičar razotkrit će urotu sve do granice gdje bi morao preći u sferu mističnih tema i tu će stati. Kršćanski razotkrivač urote (a većina najboljih istraživača urote stižu baš iz kršćanskih ili tzv. 'desničarskih' krugova) stići će u otkrivanju tajni sve do granice gdje će se morati zapitati nije li cijela njegova religija izmišljotina, stvorena kao jedan od alata urote, pa će mu biti neprihvatljivo ići dalje. Radije će ostati zatočenik svog uvjerenja i mentalnog programa te tako neće doći do otkrića o biti urote. A to znači da će biti u nemogućnosti i da otkrije lijek za nju.

A to dalje znači da takvo njegovo nedorečeno istraživanje zapravo koristi onima koji su osmislili i provode urotu, jer za njih ne predstavlja nikakvu opasnost, a nudi iluziju da se nešto razotkrilo. Ne bih se čudio da ruka urotnika stoji i iza mnogih istraživača urote, jer je njihova temeljna strategija nadzirati cijelu igru, time što stoje iza svih suprotstavljenih strana. Kod spomenutih 'istraživača ograničenog dometa' - da ih tako nazovem - čak nije niti potreban direktan poticaj iz pozadine. Oni koji su smislili i provode urotu, s takvim su ciljem i stvorili toliko bezveznih uvjerenja i koncepata za koje se ljudi hvataju. Oni su glavna crta obrane urote. Sami za sebe ne bi trebali škoditi čovjeku, dokle god se on s njima ne poistovjećuje. Ako se nekome sviđa navijati na stadionu, neka to radi. Onaj tko nalazi mir u crkvi svakako neka tamo ode, a onaj kojeg veseli ideja darvinističke evolucije neka proučava fosile. Ali ako se s tim stvarima poistovjeti, ako nema svijest o tome da su sve to samo njegovi mentalni programi i da ništa od toga nije stvarno, onda će se naći u ulici bez izlaza. Ironično je što jedino on ima (neiskorišteni) ključ vlastitog kaveza.

Ni najmanje ne podcjenjujem rad tih ‘istraživača ograničenog dometa’ jer su neka područja razotkrili briljantno i do detalja, što je važno jer se urota sastoji od puno područja, s obzirom da ona čini našu cjelokupnu stvarnost. Mnogi od njih odlično su odradili važan posao i time uštedjeli vrijeme i napor drugima istraživačima. Među onima pak koji su izbjegli spomenute zamke, u ovom trenutku bih istaknuo Josepha Farella, Jeffreya Gruppa i već spomenutog Davida Ickea, koji je odradio najveći posao. Jedino na stranicama njegovih knjiga pronašao sam u suvislu cjelinu spojene sve one tajanstvene teme koje sam nabrojao na početku. I nisu spojene ‘na silu' kao u onim mojim nekadašnjim neuspjelim mentalnim eksperimentima i pokušajima koje sam također spominjao, već jedna logično proizlazi iz druge. Ali mnogi ljudi te zaključke svejedno teško prihvaćaju, što je i razumljivo.

Urota je prije svega pokušaj da se zatoči ljudska svijest i ljudski um, a za sad su se najefikasnijim načinom za zatočenje ljudske svijesti pokazala uvjerenja i mentalni koncepti. A s obzirom da je naša svijest u stalnoj interakciji sa svijetom i da ga na neki način oblikuje, i da ona predstavlja sve što mi jesmo, to jest cijeli naš svijet, te da njen mentalni dio čine svi podražaji, informacije i iskustva koja naša osjetila pretvaraju u električne signale i šalju mozgu na dekodiranje (koji to radi u skladu s ugrađenim uvjerenjima), nameće se logičan zaključak da uvjerenja moraju biti ključni cilj urote, jer zapravo to što mislimo da vidimo ili čujemo oko sebe predstavlja samo našu interpretaciju svijeta. Koja pak, u ovom slučaju, i nije naša nego proizvod naknadnog programiranja.

Naravno, iz ovog zaključivanja može proizaći i zaključak da je cijeli naš doživljaj svijeta ‘oko’ nas iluzija, što je točno. Ta nam je iluzija potrebna za razna iskustva - boje, mirise, emocije... Ona radi na sličan, samo puno sofisticiraniji način od neke futurističke 4D-kompjutorske igrice. No, kad iza upravljanja tim slikama i podražajima, a bez našeg znanja, počne stajati određena (skrivena) namjera da se povećaju strah i kontrola te nametne uvjerenje da je 4D-iluzija cjelokupna stvarnost, tada koristim riječ ‘urota’. Njen je cilj stvaranje ove manipulirane stvarnosti, koju neki zovu ‘matrix’ ili ‘matrica' i zatočenje naših svijesti u njoj. Ali mnogi već uviđaju - nešto oko nas jako ne štima. Još ne mogu točno procijeniti što, ali doći će brzo i taj trenutak kada će im sve sjesti na mjesto.

Danas se nameće paradigma koja podrazumijeva da će se mir i harmonija postići samo kroz homogenu populaciju koja dijeli isti moral, ideologiju i politiku. S tom isprikom određene sile svijet pokreću isplaniranim putom sveobuhvatne globalizacije. Zašto i ne bi? Bio bi to svijet pod njihovom kontrolom. Svako toliko uočimo da smo kontrolirani, ali najčešće ne. Večernje vijesti govore nam ne samo što se dogodilo već i kako bismo se mi morali osjećati s time u vezi. Vijesti o našem okolišu i drugim pripadnicima ljudskog roda oblikuju našu kulturu i kontroliraju naše ponašanje. Za one koji ih znaju koristiti one su efikasno sredstvo promidžbe. Mi sjedimo unutar našeg osobnog prostora, promatrajući svijet oko nas kroz piksele kontroliranih medija. Svi mi to donekle i znamo, ali nismo sigurni do koje mjere su kontrolirani.

Kad se pojave neke važne ‘vijesti’’ to jest događaji, televizije nam prikazuju ‘stručnjake koji događaje za nas interpretiraju. Jesu li ti stručnjaci stvarni? A sami događaji..jesu li oni stvarni? U filmu iz 1997. *Wag the Dog,* holivudski produkcijski tim stvara ‘pakete’ vijesti kako bi udaljio pažnju ljudi od predsjedničkog skandala. S današnjim pokretnim medijima, namješteni događaj ne može se više režirati u studiju. Mora ga se postaviti uživo. Dečki su danas zaposleniji nego ikad s provođenjem svog plana o uvođenju i kontroli svjetske vlade. U međuvremenu, javnim mišljenjem se brižljivo manipulira, između ostalog i namještenim medijskim događajima, a taj je koncept zapravo star već preko sedamdeset godina.

No, čini mi se da danas stvari sve brže postaju jasne. Recimo, na Radiju 101, u vrijeme napada na Libiju, slušatelji su, svi do jednog, izražavali rezignaciju i skepsu još u vrijeme zbivanja tih događaja, govoreći da im nešto jako smrdi kod svih tih arapskih internet-revolucija, što je prije par godina bilo nezamislivo, a pogotovo prije 20, 40 ili 80 godina, kad su takva razmišljanja bila vrlo usamljena, ako ih je uopće bilo. Podsjetilo me to na nešto što sam pročitao u nekom intervjuu sa Sai Babom. On je rekao da mnogi misle da je svijet danas gori nego što je bio, ali on je zapravo isti, samo je svjetlost jača. To vam je kao da uđete u neki podrum koji osvjetljava neka slaba žarulja. Sve se čini u redu, kutije su složene, stvari raspoređene kako treba. A onda jednoga dana rasvijetlite podrum s četiri žarulje od 100 vata i odjednom uočite mnoštvo dotada nevidljivih detalja: crknutog štakora u jednom kutu, slojeve prašine po

svemu, dijelove kartonskih kutija gnjilih od vlage... Isti je to podrum, ali sad ga se bolje vidi. Tada je vrijeme za veliko spremanje.

Srećem puno ljudi koji žele sa mnom podijeliti neko zapažanje pa mi nije moglo promaći kad su mnogi od njih svoje priče iz raznih područja počinjali rečenicom: „Gledajte, ja ne vjerujem u teorije urota, ali... „i onda je slijedila neka istinita priča iz njihovog područja ili iskustva koju su dobro znali, a koja je imala mnoge elemente toga od čega su se odmah ogradili. Kad bi se sve svodilo samo na vjeru ili nevjericu, bilo bi dobro. Ali posljedice urote počet ćemo osjećati (i već ih osjećamo) bez obzira vjerujemo li u nju ili ne. Čini mi se da je ipak bolje malo razmisliti iz kojeg smjera vjetar puše pa tek onda isploviti. Ova knjiga je jednim dijelom pisana na temelju iščitavanja i reinterpretacije događaja iz 'vijesti'' na tragu ideje da sve piše u novinama i drugdje oko nas, ali je vidljivo tek kroz prave naočale. Zato evo s jednog *mainstream*-portala uređeni djelići teksta iz siječnja 2011. koji je nabrajao „top šest velikih teorija urote koje su zapravo potvrđene „, kako je glasio naslov. Tek toliko da još jednom testiramo tvrdnju da se tzv. 'teorije urota' bave izmišljotinama i konstrukcijama.

U uvodu je rečeno da internet vrvi razotkrivanjima raznih urota, ali da „ipak, svatko tko tvrdi da se trudi istražiti i potvrditi činjenice koje nudi kao točne, po mogućnosti nakon provjere kod višeg autoriteta za temu, morao bi se osvrnuti i na iznenađujuće i pomalo zabrinjavajuće činjenice koje su u stanju natjerati nas da se zapitamo ima li u svemu tome bar zrno istine „. Evo izvadaka iz tog članka, od šestog do prvog mjesta:

6. ***Usađivanje misli u mozgove stanovništva:*** *Ova teorija spada u klasike*

- u mozgove stanovništva se implantiraju misli po svojoj želji. Omiljena je među luđacima poput Marka Chapmana (ubio Lennona) i Sirhana Sirhana (atentat na Roberta F. Kennedya), koji su oboje tvrdili da su im ubojstva naredili misteriozni glasovi u glavi. No, oni nisu jedini koji su tvrdili da im je netko implantirao neobične misli i ideje - i ljudi koji nisu psihopatski ubojice tvrde da im vlada SAD-a pokušava kontrolirati misli. Ima li tu istine?

Godine 2006. čovjek za kojeg je nekoliko profesionalaca ustvrdilo da boluje od „paranoidne shizofrenije'' odlučio je iskoristiti Zakon o slobodi

informiranja i podnijeti zahtjev za izdavanjem svih vladinih dokumenata s kojih je skinuta oznaka „povjerljivo", a koji se tiču tema kao što su utjecanje na misli mikrovalovima, telepatija i hipnoza. Iako se nitko nije čudio da luđak koji je tvrdio da su ga napali elektromagnetskim oružjem prčka po takvim dokumentima, mnogi su napunili gaće nakon što su vidjeli koliko je i kakvih dokumenata pristiglo. Nebrojene stranice, pune podataka o projektima poput pištolja koji ispaljuje telepatske zrake i lasera koji izaziva groznicu i kontrolira agresiju, potvrdile su da se novac poreznih obveznika obilato trošio na pokušaje kontrole misli i ponašanja.

Jedan se eksperiment bavio upravo telepatskim kontroliranjem nečijih misli korištenjem mikrovalova, projiciranjem izgovorenih brojeva od 1 do 10. U nečiju glavu. Stoga, ne samo da su radili na tehnologiji, već se vlada često i previše zaigrala, kao u ilegalnom eksperimentu CIA-e, poznatijem kao projekt MKULTRA, u kojem su korišteni stanovnici Amerike i Kanade.

5. Popis stanovništva kao oruđe vladine represije: *Većina Amerikanaca nije ni trepnula kad je trebalo ispuniti upitnik prilikom popisivanja stanovništva. Oni „oprezniji" izrazili su sumnju u namjere koje vlada ima s tim podacima. Što rade s time, osim što namještaju izborne kampanje? Na jednom web siteu došli su i na ideju da će GPS koordinate domaćinstava biti iskorištene kako bi se vojnici UN-a lakše snašli i pojavili im se na vratima prilikom invazije. Kakve budale, pa zašto bi vlada tajno koristila popis stanovništva, neće valjda tjerati ljude u logore kao stoku? Ima li tu istine?*

Američka je vlada jednom iskoristila popis stanovništva kako bi ljude natjerala u kampove, kao stoku. Nakon godina energičnog poricanja, svijetu je 2007. otkriveno da je američki Biro za popis stanovništva pomogao Tajnoj službi u trpanju američkih Japanaca u kampove, a sve uz dozvolu koju su zakonski dobili od tadašnjeg predsjednika Franklina D. Roosevelta. Prije donošenja drugog zakona o predsjedničkim ratnim ovlastima (1942.) podaci iz popisa bili su povjerljivi i zaštićeni. No, nakon napada na Pearl Harbor Amerika je sve građane azijskog porijekla počela bacati u logore. Stvar se ponovila 2004, kad je Biro podatke o građanima arapskog podrijetla proslijedio Odjelu domovinske sigurnosti.

Ovome bih dodao da danas u SAD-u ove sekunde postoje stotine divovskih praznih FEMA-inih koncentracijskih logora koji mogu primiti

desetke milijuna ljudi. Pogledajte sami, internet je pun slika, a kod nas detaljnije o njima možete čitati u knjizi *Korproratizam* Jeffreya Gruppa ili povremeno u odličnom časopisu *Nexus* kojeg bih preporučio svakome koga zanima što se doista zbiva. Za koga su ti logori? Odgovor ćete morati dati sami.

4. Vlada kontrolira medije: *Pozadinska logika ove teorije zvuči ovako: mainstream mediji nikad ne izvještavaju o vladinim urotama. Dakle mainstream mediji sudjeluju u vladinim urotama. Dakle, Vlada kontrolira medije. Pristaše ovakvog načina razmišljanja ne zadovoljavaju se nekim mlakim objašnjenjima koja uključuju određenu dozu pristranosti kod nekih medija. Ne, vlada doslovno vlada svim medijima, ne samo u smislu uređivanja i nadgledanja, već kontroliranjem svega što vidimo i čujemo putem novina i TV-a, putem vladinih glasnogovornika, pressica i planski postavljenih ratnih reportera. Ima li tu istine?*

Godine 1948. odjel CIA-e zvan „Office of Policy Coordination" vodio je čovjek imenom Frank Wisner. Za vrijeme svog šefovanja dobio je razne, i vrlo visoke, ovlasti da radi praktički sve što mu se prohtije, pod uvjetom da odgovara njegovoj viziji američke ideologije. Skrivajući se iza 'višeg cilja, započeo je Projekt Kukavica s namjerom da u sve veće i važnije medijske kuće ubaci svoje ljude, odnosno kupljene novinare i urednike. Do sredine 1950-ih CIA je raspolagala grupom od preko 400 korumpiranih novinara, i to ne samo malih igrača. Na platnoj listi bili su i zaposlenici iz samog vrha sve tri najveće medijske mreže, uključujući i The New York Times, Time Ine. *i* Associated Press, *koji su, svaki u svojoj tvrtki, imali moć javnosti podvaliti provladinu propagandu ili opstruirati objavu svega što vladu napada. Cijela operacija nije zahtijevala previše truda pošto se, kako je kasnije priznao jedan od operativaca, „novinara moglo kupiti lakše od jeftine kurve, već za par stotina dolara mjesečno".*

3. Vladini agenti su na svakom koraku: *Svaka dobra teorija urote mora uključivati i supertajne agente koji prate svakog bradatog luđaka koji iz svoje prikolice spašava svijet. Svaki od njih navodno ima pravog pravcatog agenta koji mu kaska za petama. Mislite da prištavci skriveni po opskurnim sobama studentskih domova moraju brinuti da ih netko promatra dok piju jutarnju kavu u lokalnom kafiću, samo jer su poslali*

spam-mail *o tome kako naftne kompanije posjeduju Washington? Ima li tu istine?*

J. Edgar Hoover i njegovi kompići iz FBI-a nisu mogli mirno sjediti i gledati kako pokret za građanska prava, Crne pantere, antivijetnamski pokreti, pokreti za prava žena i mnogi drugi ugrožavaju njihovo bogomdano mjesto na vlasti, pa su pokrenuli program zvan COINTELPRO. Svatko, bilo pojedinac ili grupa, tko se na bilo koji način nije slagao s vladom našao se na tapeti. Špijuni COINTELPRO-a našli su se i među pripadnicima užeg kruga prijatelja Martina Luthera Kinga, a poticanjem na oružane sukobe i kampanjama blaćenja glavnih članova uspješno su uništili Crne pantere. Iako je COINTELPRO zabranjen sredinom 1970-ih, i dan danas poneki sličan pokušaj podsjeti na te mračne dane. Jedan od njih je i FBI-ev pokušaj diskreditiranja domaćih terorističkih organizacija poput Greenpeacea i PETA-e. Jedan Obamin savjetnik došao je na odličnu ideju kako iskorijeniti teorije urote koje su o vladi iskakale diljem interneta. Ideja je uključivala infiltraciju na sporne siteove, *od strane vladinih agenata, i uništavanje teorija o agentima koji se tajno infiltriraju u organizacije kako bi iskorijenili teorije urote.*

2. Vlada truje sve što jedemo i pijemo: *Ako se u subotu navečer nađete pred kompjutorom, umirući od dosade, otvorite* Google *i upišite fluor' i 'naći'. Naći ćete gomilu sranja o tome kako su ljude u koncentracijskim logorima Trećeg Reicha smirivali ubacivanjem fluora u vodu, te kako istu metodu primjenjuje i današnja vlada. Ne samo to, trovanje umjetnim zaslađivaćima gura Donald Rumsfeld, a cjepiva služe za sterilizaciju populacije. Ima li tu istine?*

Za vrijeme Prohibicije vlada je očajnički tražila način kako ljudima zgaditi alkohol, a bez da moraju napuniti zatvore svima koji su uhvaćeni s čašicom u ruci. I tako su došli upravo na ideju zbog koje ih teoretičari urota i prozivaju - trovanje. Namjerno su trovali alkohol, očito misleći da će ljudi zaključiti kako je to „bljak". No, gadno su precijenili odlučnost malog čovjeka da se oblije kao zemlja - do 1933. vladin program trovanja ubio je najmanje 10.000 ljudi. Tijekom 1970-ih američka je vlada meksička polja marihuane zaprašivala kemikalijom pod nazivom paraquat. *Meksički su uzgajivači primijetili da ako urod poberu odmah nakon zaprašivanja otrov nema vremena ubiti biljku. Rezultat toga bile su tone trave natopljene opasnim otrovom koje su se pomiješale s normalnom travom i*

završile u Americi. I to u vrijeme kad je pušenje marihuane bilo nacionalni sport. Vlada je nervozno odbrusila da to nije ništa strašno, pošto paraquat *izaziva samo plućnu fibrozu i krvarenje u grlu, ovisno o tome proguta li se ili inhalira.*

1. Vlada nas zaprašuje biološkim agensima: *Billy Corgan iz Smashing Pumpkinsa jedan je od mnogih koji su pokušali upozoriti na zle vladine planove o zaprašivanju populacije raznim biološkim agensima. Proguglajte* 'chemtrails' *i pronaći ćete milijune mjesta na kojima se raspravlja o ovoj uroti, uz tvrdnje da kemikalije služe za sve, od kontroliranja populacije i vremenskih uvjeta do izazivanja bolesti respiratornog sustava. Ima li tu istine?*

Da, američki su građani iskorištavani za eksperimente s biološkim oružjem, a neki su pritom i poginuli. Vojni dokumenti potvrđuju da je za vrijeme Hladnog rata bilo raznih eksperimenata. Pod eksperiment' se misli na puštanje 300.000 komaraca iznad države Georgija, samo da bi se vidjelo što će se dogoditi. Komarci nisu bili zaraženi, vlada je samo htjela vidjeti što bi se dogodilo kad bi, hipotetski, iskoristili žutu groznicu za uništavanje manje države. Ukupno je zabilježeno 239 testova ispuštanjem ovog ili onog oblika biološkog agensa putem zraka. Godine 1966. podzemna željeznica New Yorka zaprašivana je nečim sličnim antraksu, 1950. iznad zaljeva San Francisca ispušten je oblak navodno bezopasne bakterije, dok su putnici aerodroma u Washingtonu doživjeli i špricanje nekom drugom vrstom bakterije. Nakon oblaka iznad San Francisca 11 je osoba dobilo rijetku vrstu infekcije mokraćnog sustava, a jedan je muškarac i umro.

Tekst završava rečenicom: „Ispada da je sve što luđaci tvrde istina. Ili je bar vrlo moguće."

Zašto su onda i dalje 'luđaci'? Ili je to samo ostatak starih navika iz vremena vjere u 'teoriju spontanog razvoja događaja?

Online tiskovina *Natural News* je pak otkrila „deset najpoznatijih primjera teorije urota koji su se pokazali kao potpuna istina „, o kojima su pisali ranije, a kao istina su se pokazali tijekom 2011. godine. Evo nekih od njih:

- SAD je vršila nečuvene pokuse na zatvorenicima u Gvatemali, podvrgavajući ih svakakvim bolestima da bi testirala učinke novih lijekova na njima. Obama je javno priznao da je SAD koristila zatvorenike u Gvatemali za ilegalne medicinske eksperimente. Kada je *Natural News* predočio vladi SAD-a dugačku listu medicinskog kriminala protiv čovječnosti 2006. godine veliki mediji su u potpunosti šutjeli o tome. Ljudi su nastavili inzistirati da je vlada SAD-a etična i iskrena te da nikada ne bi mogla biti dio kriminalnih djela protiv čovječnosti. Kada je istina o eksperimentima na ljudima u zatvorima u Gvatemali izašla na vidjelo veliki mediji nisu mogli samo tako šutke preći preko vijesti. Vlada SAD-a i Nacionalni institut za zdravstvo SAD-a činili su medicinske zločine nad nedužnim ljudima kako bi izučavali učinke novih lijekova velikih farmaceutskih kompanija. Najviše se eksperimentiralo sa sifilisom tako što bi se ljude namjerno zarazilo tom bolešću kako bi se na njima testirali novi lijekovi *in vitro.*

- FDA je pokrenula nečuven rat protiv male kompanije *Rawsome Food* koja je proizvodila svježe i organske proizvode, pred očima javnosti FDA i policija uništile su sve njihove proizvode jer zakoni u SAD-u zabranjuju prodaju kemijski netretirane hrane: *Food and Drug Administration,* krovna agencija za hranu i lijekove SAD-a koristi infiltraciju koja nalikuje KGB tehnikama i koristi špijunažu kako bi onemogućila konzumaciju svježeg, kemijski netretiranog mlijeka. U SAD-u je ilegalno prodavati i piti nepasteriziran sok od naranče, sve dok ga ne stavite u pakiranje s logom. U slučaju da se odlučite piti ili prodavati nepasterizirano mlijeko osjetit ćete na sebi mjere dosljedne KGB-u i osvetu nalik mafijaškoj organizaciji. *Natural News* je otkrio da je FDA koristila špijunske kamere, tajne infiltracijske tehnike i druge stupice kako bi prikupljala dolaze protiv *Rawsome Foodsa* koji je proizvodio svježu hranu, uništavajući 50.000 dolara hrane pred zapanjenim očevicima.

- Pentagon i vojni lobisti SAD-a glavni su finacijeri Medicinskog instituta SAD-a te uvjetuju agresivno nametanje toksičnih cjepiva stanovništvu SAD-a. I u ovom je slučaju *Natural News* 2011. otkrio da je Medicinski institut SAD-a dobivao iznimno veliku novčanu potporu Pentagona i kompanija koje imaju svakakve ugovore s vojskom SAD-a kao i od bezbrojnih globalističkih kompanija koje profitiraju od oružja i ratova. U svom ratu protiv čovječanstva Medicinski institut SAD-a agresivno promovira cjepiva s genetski modificiranim virusima.

- Američko Ministarstvo poljoprivrede uhvaćeno na djelu dok je izvršavalo masovne pomore riba, ptica i sisavaca. To je mnogima zvučalo šokantno dok se nije javno potvrdilo. Cilj programa Ministarstva bio je masovni pomor različitih životinja, od ptica, lisica, divljih svinja i drugih vrsta masovnom primjenom otrovnih kemikalija koje su na koncu počele ubijati i orlove.

- Otkrivena je i priznata tehnologija za kontrolu vremenskih uzoraka (nepogoda) koja djeluje u blizini Abu Dabija gdje ogromni generatori negativnih iona proizvode umjetnu kišu i oluje što ovom pustinjskom kraju osigurava svježu kišu. Uz to *Natural News* dodaje i nedavno priznanje Kine o korištenju *chemtrailova* za stvaranje kiše.

- Otkriven je video uradak koji dokazuje fluoridaciju vode, dakle dodavanje vodi te vrlo opasne, korozivne i toksične tvari. Alex Jones i tim iz *Info Wars-a.* otkrili su tajnu floridaciju vode u Austinu u Teksasu i pokazali to video-uratkom na interenetu.

- Zbog objavljivanja istine o štetnosti cjepiva dr. Andrewu Wakefiledu oduzeta je doktorska licenca te mu je zabranjen znanstveni rad i objavljivanje tekstova. *Britanski medicinski žurnal* optužio je Wakefileda za lažiranje rezultata istraživanja o pogubnom utjecaju cjepiva na djecu zbog žive i aluminija koje ovo sadrži. Dokumenti su dokazali da je dr. Wakefield bio nevin i da je napravljena urota kako bi ga se diskreditiralo te da nije lažirao istraživanja, kako su tvrdili veliki mediji, uključujući i CNN. Optužbe su postale dokazi kriminalnih lažiranja onih koji žele sakriti istinu. Ali dr. Wakefield je diskreditiran i udaljen iz javnog života, a njegovi radovi izbrisani iz medija i skriveni od javnosti.

- Arsen u piletini?! FDA ili krovna Američka agencija za hranu i lijekove priznala je da pileće meso sadrži arsen. Godine 2011. čak su i veliki mediji objavili vijesti o količinama arsena u pilećem mesu i voćnim sokovima, izazivajući val nevjerice i panike u javnosti dok su se marionetski znanstvenici smijali na te vijesti. Uskoro se stvar promijenila jer je FDA priznala koncentraciju arsena u pilećem mesu, a mnogi neovisni znanstvenici potvrdili su da mnogi voćni sokovi sadrže arsen.

- Dr. Maurice Hilleman iz korporacije *Merck* 2011. je priznao da cjepiva sadrže kancerogene viruse i potaknuo val nevjerice i šoka na internetu i javnosti. Znanstvenici su ga diskreditirali i otvoreno mu se smijali u lice, tvrdeći da je potpuna glupost da bi netko dobio tumor ili rak

zbog cjepiva. No, naknadnom provjerom od strane mnogih neovisnih znanstvenika pokazalo se da je to sumorna istina i da svakom tko dobije cjepivo prijeti razvoj kancerogenih oboljenja.

Za kraj uvoda htio bih reći da ne postoje brojne teorije urota, da više ne bismo gubili vrijeme na promatranje te teme kao nekog zbira čudnovatih, međusobno nepovezanih priča. Sve navedeno u citiranom tekstu, i mnogo toga drugoga, dio je iste priče i iste urote protiv čovječanstva. Za detaljnu analizu njenih ciljeva, uzroka, razloga i metoda, nakon koje sve sjeda na svoje mjesto poput divovske slagalice, one kojima se žuri upućujem na gore spomenute autore. Na temelju tih premisa i promatranja zbivanja oko sebe nastala je ova knjiga, koje je značajan dio posvećen načinima kako se manipulira informacijama kod nas. Ali povremeno sam ‘zastranio’ i u neke druge teme koje su mi se učinile važne na ovaj ili onaj način, ili su nudile neko rješenje ili uvid. Knjiga je neprekidno bujala sama od sebe jer je količina zbivanja vezanih uz koračanje prema svjetskoj totalitarnoj državi u razdoblju od prošle knjige (objavljene u studenom 2010.) bila ogromna, nekom se doista žuri, iz nekog nama neznanog razloga, koji je možda i kozmičke naravi. No, brzina promjena ovisi o brzini oslobađanja uma i svijesti od uvjetovanja. Brojna istraživanja svijesti pokazuju u kojoj mjeri svijest zapravo stvara svijet.

Svijet se ne odvija izvana prema unutra, kako nam se čini, već iznutra prema van. Ako ne želimo ići tako daleko, očigledno je već i to da nije svejedno na temelju koje pretpostavke se zbivaju milijuni naših sitnih svakodnevnih djelovanja, čiji je kumulativni i zajednički učinak neizmjeran. Unutar pravog konteksta, informacije će svakom same početi sjedati na svoja mjesta. Nemam nikakve sumnje da će stvari svima postati jasne, prije ili kasnije.

1. POGLAVLJE - EDWARD BERNAYS -IZUMITELJ PROPAGANDE

Ponekad je teško pojmiti razmjere programiranja kojima smo izloženi kroz velike medije. Da bismo bolje shvatili kako se to zbiva i da se doista zbiva potrebno je vratiti se nekih osam do devet desetljeća unatrag, u vrijeme dok je stvar bila još u povojima. Tamo ćemo sresti čovjeka u kojega svakako treba uprijeti prstom kad se govori o sveprisutnom takozvanom PR-u, kratici od *public relations,* dakle slavnim - odnosima s javnošću.

Odnosi s javnošću imaju puno razina, neke od njih su tek praktične taktike odgovaranja na napade, izbora najboljeg vremena za reakciju (ovisno o tome želi li se polučiti što veći efekt ili pak neutralizirati neki negativni efekt kroz što manje isticanje), najboljeg načina za plasiranje informacija itd. Mnogi subjekti na neki način trebaju odnose s javnošću, bez obzira radi li se o nekoj tvrtki, školi, ministarstvu i slično. No, odnosi s javnošću od samih su početaka zamišljani kao zahvat puno širih razmjera kojim se želi oblikovati cjelokupno društvo. Zanimljivo je uočiti i na kojim se pretpostavkama o biti ljudskog bića uopće temelje. Kad se to sagleda, pojam odnosa s javnošću postaje pravi orvelovski eufemizam za uvjeravanje i laganje ljudi. Doduše, ni u tom kontekstu izraz nije sasvim neprecizan (doduše, samo na hrvatskom) i dosta dobro oslikava stanje stvari jer pojam ‘odnosi s javnošću’ ponekad shvaćam i kao skraćeni oblik sintagme ‘spolni odnosi s javnošću’ (ono što se uličnim rječnikom kaže „j....javnosti u glaVU”).

Pretpostavljam da je neki oblik tih odnosa s javnošću' oduvijek postojao. Na pamet odmah padaju religije, koje su sa svojom mješavinom istina i laži (gdje se dobiva najubojitije oružje: poluistina) plasiranih kroz slike, dominirale okupacijom ljudske svijesti stoljećima ili čak tisućljećima. Bila je to praktična metoda, u vremenima dok nije bilo masovnih medija, dok su informacije putovale sporo i usmenom predajom, dok su grupice ljudi bile prilično izolirane jedne od drugih. No, zato su religijske ideologije bile globalizirane i svojom dugom rukom dohvaćale

ljude i u najzabačenijim krajevima, osvajajući njihova uvjerenja i namjere, te kroz svoje poruke učvršćujući politički poredak u kojem je vrlo mali broj ljudi, većinom povezanih krvnim lozama, vladao nad većinom. Bila su to idealna vremena - za vladajuće. Nažalost, sve što je dobro prije ili kasnije završi. Dugo je i trajalo, ali svijet je malo po malo napredovao, pa su bile potrebne nove iluzije.

Kako je bilo tisućama godina, tako je i danas. Nemojte da vas zavedu prividi demokracije, slobodnog poduzetništva, slobodnih medija ili zabave koja se našim osjetilima nudi sa svih strana zagušujući sve kanale. Mogli bismo reći - izvan naših glava je buka, a u njima muk. Od silne buke ne može se misliti niti dopuštati intuiciji da dade neke putokaze. Kako su se vremena i tehnologije promijenile trebalo je smisliti nove načine ovladavanja sve brojnijim komunikacijskim kanalima među ljudima koji su s vremenom shvatili da možda i nije neko rješenje da šaka ljudi iskorištava sve ostale. Ti su kanali elitama predstavljali opasnost, ali i priliku za najveću manipulaciju u povijesti jer su sveprisutni i cjelovremeni, za razliku od svojih prethodnika.

Čovjek o kojem ćemo govoriti privatno je bio osoba vrlo slabe karizme. U BBC-jevom dokumentarnom serijalu *History of the Self* rečeno je da nije uspijevao privući pažnju ni troje ljudi kad bi nešto javno izlagao. No, paradoksalno (a možda i ne), upravo je on udario temelje najvećem i najneumoljivijem stroju za programiranje u povijesti - ‘odnosima s javnošću' koji su se, u vrijeme dok ta riječ nije postala ozloglašena, slobodno nazivali i ‘propagandom'. Propaganda zapravo znači širenje, a upravo se o tome i radi. O ciljanom širenju valova preko dubokog, neizmjernog i inače mirnog oceana ljudske svijesti.

Propaganda je i naslov knjižice koju je 1928. objavio Edward Louis Bernays (1891.-1995.) prozvan „ocem odnosa s javnošću”, dugoživući čovječuljak koji je očito imao desetljeća da se divi sveprisutnosti svog djela koje je ingeniozno započeo dvadesetih godina 20. stoljeća. Magazin *Life* proglasio ga je jednim od sto najutjecajnijih Amerikanaca 20. stojeća. S pravom. Ja bih rekao da možda ulazi i u *top-five.*

Manipulacija je neophodni dio demokracije

U knjizi *Propaganda* Bernays je ustvrdio da je manipulacija javnim mišljenjem neophodan dio demokracije. To je sročio ovako:

„Svjesna i inteligentna manipulacija organiziranih navika i mišljenja masa važan je element u demokratskom društvu. Oni koji manipuliraju tim nevidljivim mehanizmom društva čine nevidljivu vladu koja je istinska vladajuća moć naše zemlje. Nama vladaju, oblikuju naše umove, formiraju naše ukuse, sugeriraju nam ideje većinom ljudi za koje nikad nismo čuli. To je logična posljedica načina kako je naše demokratsko društvo organizirano. Velik broj ljudi mora surađivati na ovaj način ako žele živjeti u društvu koje dobro funkcionira.... U skoro svakom djelovanju našeg svakodnevnog života, bez obzira je li riječ o sferi politike ili biznisa, u našem društvenom vodstvu ili etičkom razmišljanju, nama dominira relativno mala grupa osoba ... koji razumiju mentalne procese i društvene uzorke masa.. Oni su ti koji vuku konce što kontroliraju javno mnijenje«

To je sukus Bernaysova razmišljanja u kojem je demokracija ispala iz igre već u prvom redu. Jer ako je demokracija doista samo „svjesna i inteligentna manipulacija navika i mišljenja „, onda da možda ipak počnemo razmišljati postoji li neki drugi društveni sustav, možda neki što ga još nismo isprobali. Evo još nekoliko slikovitih citata iz njegove knjige *Propaganda.* Da im nije poznat izvor, neki zlobnik bi mogao reći da to opet netko trabunja o teoriji urote. Ali ne sinko, ovaj put je riječ o čovjeku koji je te recepte izmislio, primijenio i ostavio u nasljeđe.

Pa, krenimo redom:

„Naši nevidljivi upravljači su, u puno slučajeva, nesvjesni identiteta svojih kolega, članova unutarnjeg kabineta. Nama vladaju pomoću svojih kvaliteta za prirodno vodstvo, pomoću svoje sposobnosti da daju potrebne ideje i pomoću svog ključnog položaja u društvenoj strukturi. Koji god stav netko izabere prema takvim okolnostima, ostaje činjenica da u skoro svakom činu našeg svakodnevnog života, bez obzira je li riječ o sferi politike ili biznisa, u našem društvenom vodstvu ili etičkom razmišljanju, nama dominira relativno mali broj osoba - minijaturni dio naših sto dvadeset milijuna - koji razumiju mentalne procese i društvene obrasce masa. Oni su ti koji vuku konce koji kontroliraju javno mnijenje, koji zauzdavaju stare društvene snage i nalaze nove načine da vežu i vode svijet".

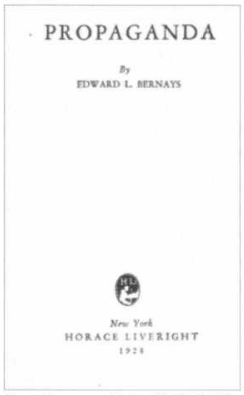

Omot Bernaysove knjige PROPAGANDA iz 1928.

Zgodno, zar ne? Na jednom mjestu Bernays objašnjava kakav bi kaos zavladao kad bi svatko proučavao sva društvena pitanja te da se sve zato svelo na tek dva do tri kandidata iz dvije do tri stranke. Radi učinkovitosti. Rekao je da bi *„bilo bolje da, umjesto propagande i zastupanja stavova, postoje odbori mudrih ljudi koji će izabrati naše vladare i upravu, javnu i privatnu, i odlučivati o najboljem tipu odjeće ili najboljoj vrsti hrane za nas”.* Ali, piše Bernie, *„izabrali smo suprotnu metodu, metodu otvorenog natjecanja. Moramo naći način kako da napravimo slobodno natjecanje s razumnom glatkoćom”.*

Pogađate već kakav je način on pronašao. Ali čujmo i dalje:

„Postoje nevidljivi vladari koji kontroliraju sudbine milijuna ljudi.

Općenito se ne shvaća do koje mjere su riječi i djela naših najutjecajnijih javnih osoba diktirani od strane oštroumnih ljudi koji djeluju iza scene. Niti se shvaća, što je još važnije, raspon u kojem vlasti mijenjaju naše misli i navike. „

Bernays u *Propagandi* piše o padu aristokracije i rastu moći buržoazije koja i sama otkriva strah od masa kojima je obećano „da će one biti kralj”. No, *„manjina je otkrila moćnu pomoć pri utjecanju na većinu. Otkriveno je da je moguće oblikovati um masa tako da one usmjere svoju novostečenu snagu u željenom smjeru. U sadašnjoj strukturi društva ta je praksa neizbježna. Bilo što od društvenog značaja što treba napraviti, u politici, financijama, industriji, agrikulturi, edukaciji ili drugim poljima, mora biti napravljeno uz pomoć propagande. Propaganda je izvršna ruka nevidljive vlade.”*

Pa nadalje:

„Raspon u kojem propaganda oblikuje razvoj stvari vezanih uz nas može iznenaditi čak i dobro informirane osobe. No, potrebno je samo pogledati ispod površine novina za nagovještaj vlasti propagande nad javnim mnijenjem. Prva stranica današnjeg New York Timesa sadrži osam važnih novinskih priča. Četiri od njih, to jest polovica, su propaganda. Nemarni čitatelj ih prihvaća kao izvještaje o spontanim zbivanjima. Ali, jesu li oni to?" Potom slijedi nabrajanje i analiza naslova da bi zaključio: „Ovi primjeri nisu dani da stvore dojam da je kod propaganda išta zlokobno. Oni su predstavljeni da ilustriraju kako se događaje svjesno usmjerava i kako ljudi iza tih događaja utječu na javno mnijenje. Kao takvi, oni su primjeri moderne propagande."

Bernays nas želi uvjeriti da ne može biti drugačije:

„Ova nevidljiva, isprepletena struktura grupiranja i udruživanja je mehanizam kojim je demokracija organizirala svoj grupni um i pojednostavila razmišljanja masa. Ne odobravati postojanje takvog mehanizma znači tražiti društvo kakvo nikad nije postojalo i nikad neće postojati. Priznati da on postoji, ali očekivati da neće biti upotrijebljen je nerazumno. „

Tvrdnja da takvo društvo nikad nije postojalo niti će postojati potpuno je netočna, jer plemenske zajednice koje i danas postoje u Amazoni, kao i društva istrijebljenih domicilnih naroda Sjeverne Amerike bila su bez takvih mehanizama, pa su postojala tisućama godina, a postoje i danas, tamo gdje ih se pusti na miru. Ali, kaže dalje Bernie:

„Kako je civilizacija postala kompleksnija, i kako se jasno pokazala potreba za nevidljivom vladom, izumljena su i razvijena tehnička sredstva za kontrolu javnog mnijenja... Pomoću tiska, željeznice, telefona, telegrafa, radija i zrakoplova ideje se mogu brzo pa i trenutno širiti po cijeloj Americi... Iste ideje i interesi mogu se (razvojem tehnologije i medija, jer Ustav je donesene kad je seoska zajednica bila osnovna jedinica života, op. KM.) povezati i organizirati radi zajedničkog djelovanja iako su ljudi međusobno udaljeni tisućama milja. „

Ovako je Bernays definirao tu modernu propagandu:

„Moderna propaganda je dosljedni, neprestani napor da se stvore ili oblikuju događaji koji će utjecati na odnose javnosti prema nekom pothvatu, ideji ili grupi. Ta praksa stvaranja okolnosti i stvaranja slika u

umovima milijuna ljudi vrlo je uobičajena. Doslovno se bez toga ništa ne poduzima, bez obzira je li pothvat gradnja katedrale, novčano pomaganje sveučilišta, reklamiranje filma, stavljanje u optjecaj velikog broja obveznica ili izbor predsjednika... Važno je da je to univerzalno i kontinuirano; u ukupnom zbroju to je upravljanje umom javnosti u tolikoj mjeri kao što vojska upravlja tijelima svojih vojnika."

Dakle, propaganda je stvaranje događaja koji će utjecati na stav javnosti, a to je isto ono što je David Icke predstavio formulom 'problem-reakcija-rješenje'. (A kako vam se sviđa što su ljudski umovi uspoređeni s tijelima vojnika, s obzirom da su tijela vojnika oduvijek smatrana potrošnom robom?) Nekada davno stvari su bile jednostavnije:

„Prije su vladari bili vođe:. Oni su odredili smjer povijesti na jednostavan način, time što su radili što su htjeli. A ako danas nasljednici vladara, oni čiji položaj ili sposobnost im daju moć, ne mogu više raditi što žele bez pristanka masa, oni u propagandi nalaze alat koji je sve močniji u pribavljanju tog pristanka. „

Ali pravi problem tek nastupa:

„Dobro je poznato da su mnogi vođe i sami vođeni, a ponekad to rade osobe čija su imena poznata tek nekolicini... Predsjednički kandidat može biti 'izabran kao odgovor na 'silnu želju naroda, ali je dobro znano da je o njegovom imenu odlučilo pola tuceta ljudi koji su sjedili oko stola u hotelskoj sobi. „

Jer:

„Razni ljudi vladaju nama u raznim dijelovima naših života. Može biti jedna moč iza trona u politici, druga u upravljanju kamatama., a neka treća za određivanje plesova za sljedeću sezonu. Ako postoji nevidljivi kabinet koji vlada našim sudbinama (a to nije nemoguće zamisliti), on bi u utorak radio kroz određene grupe vođa za jednu svrhu, a u srijedu kroz potpuno druge grupe vođa u drugu svrhu."

Pravi vodič za manipulaciju iz sjene, ovaj Bernays. Zapravo - provoditelj, kao što će se vidjeti kasnije, ali ne prije nego što pročitamo još koji citat: *„U nekim dijelovima našeg svakodnevnog života, u kojima zamišljamo sebe kao slobodne, nama upravljaju diktatori velike moći. Čovjek kupuje odijelo, na temelju svog ukusa i osobnosti, onakvu odjeću kakvu voli. U stvarnosti, on izvršava naređenja anonimnog krojača iz Londona."*

Pa nadalje:

„Američki film je najveći nesvjesni nositelj propagande današnjice. On je veliki distributer za ideje i mišljenja. Film može standardizirati ideje i navike nacije. Zato jer se Jilmovi snimaju da zadovolje zahtjeve tržišta, oni odražavaju, ističu i čak preuveličavaju široko popularne tendencije, prije nego li stimuliraju nove ideje i mišljenja."

Ovo je napisano 1928., u vrijeme nijemog filma, davno prije televizije. I za kraj ove zbirke navoda:

„Propaganda nikad neće umrijeti. Inteligentni ljudi moraju shvatiti da je propaganda moderni instrument pomoću kojeg se mogu boriti za produktivne završetke i pomoći da se stvori red iz kaosa", (naglasak dodan)

Red iz kaosa. Možda ste već negdje čuli taj slogan?

Pozadina ideja

Bernays, inače nećak Sigmunda Freuda, temelj svoje ubojite formule našao je u idejama francuskog pisca Gustavea le Bona, autora *Psihologije mase* te Wilfreda Trottera koji je slične ideje promovirao u anglofonom svijetu svojom knjigom *Instinkti stada u miru i ratu.* Naime, dotada se svo oglašavanje radilo otvoreno i direktno. Imate proizvod? Informirajte kupca. Recite mu boju, veličinu, činjenice i osobine. Mnogi su vjerovali da bi to trebalo biti dovoljno. Bernays je zaključio da je u igri nešto više, nešto dublje, nešto izvan okvira onoga što se prodaje, nešto što zadire u bit onog kako se čovjek želi osjećati i što želi misliti o samom sebi.

Bio je to ključ brave koja se otvorila kad je dobio pismo svog ujaka, europskog znanstvenika, koji ga je molio da mu posudi nešto novca, jer je u Austriji život bio težak u to poslijeratno vrijeme. Edward mu je poslao ček i kutiju kubanskih cigara, a njegov ujak - Sigmund Freud - mu je iz zahvalnosti poslao kopiju svoje neobjavljene knjige *Opći uvod u psihoanalizu.* U njoj je Bernays našao pozadinu za svoje ideje o moći emocija kod uvjeravanja.

Doista, bio je toliko impresioniran da je organizirao da se ujakova knjiga objavi u Americi. Postala je hit. Njeno istraživanje temelja i skrivenih motiva činilo se da objašnjava sve, pa i neobjašnjivo divljačko ponašanje viđeno u Prvom svjetskom ratu. Ljudi su bili vođeni neizrečenim, neprepoznatim emocijama te dubokim i turbulentnim

željama. Zahvaljujući svom nećaku, Freud je postao slavan, ali i Bernays, koji nikad nije zaboravljao naglasiti da mu je Freud ujak. Razlika je bila u tome što je Freud vjerovao da je civilizacija precijenjen i loše opremljen pokušaj za pripitomljavanje nekih temeljnih impulsa, dok je Bernays vidio moćnu priliku za američku industriju (koju su ratne potrebe usmjerile u masovnu proizvodnju, a sad je bilo potrebno tržište da bi se masovna proizvodnja nastavila) da se poveže s ciljanim kupcima kao nikad prije.

Ljudi reagiraju na informacije, ali reagiraju još više ako se informaciju može povezati s njima na dubljoj, nesvjesnoj razini. To je ono što je Bernays otkrio i počeo primjenjivati. Recimo, veliki izdavač William Randolf Hearst htio je prodavati novu liniju magazina za žene. U to vrijeme takvi časopisi nisu postojali. No, Bernays je napravio da postoje, jednostavno tako što je povezao poruku magazina s glamuroznim holivudskim starletama tog vremena. Čitajte ove magazine, budite poput zvijezda, bio je njegov princip. Uspjeh je bio fantastičan, a njegov je recept otada tisuću puta ponovljen. Ako igra na emocije, shvatio je Bernays, može se prodati skoro bilo što. To je i činio. Zapravo, bio je prvi koji je shvatio da javnim mnijenjem treba manipulirati pomoću podsvijesti.

To je svakako vrlo nepoželjna djelatnost, ako se sjetimo kako je znanstvenik Bruce Lipton slikovito opisao odnos svijesti i podsvijesti. Onaj dio kojim svjesno vladamo, naš svjesni um, predstavlja tek mali postotak naše svijesti. Najveći dio je podsvijest koju je on usporedio s divovskim kazetofonom koji radi sve ono što i inače kazetofoni rade - snima i reproducira. Većina toga potpuno zaobilazi mali, svjesni dio našeg uma. Zato robujemo tolikom programima usađenima u djetinjstvu, a i tijekom cijeloga života, da ih se nikako ne možemo riješiti. Kako bismo i mogli kad svjesno vladamo tek malim djelićem svijesti? I što mislite, tko pobjeđuje u sukobu svjesnog i podsvjesnog dijela uma: onaj svjesni patuljak ili ovaj podsvjesni div? Zato možemo koliko god želimo namjerno zamišljati da posjedujemo *Porsche,* ali ako je podsvijest cijelog života snimala odrastanje u, recimo, sirotinjskom predgrađu Buenos Airesa, to će i reproducirati, pa će taj program dominirati našim životom i ništa od *Porschea.*

Bernays je zaključio da je manipulacija u društvu neophodna jer je društvo, po njemu, iracionalno i opasno zbog ‘instinkta stada’. Što se mene tiče, to je samo još jedan primjer pravila da ako ubacite sranje od

podataka dobivate i sranje od rezultata. Jer moguća je i drugačija premisa, ta da su bez manipulacije ljudska bića prije svega vođena empatijom (barem većina), i da, i kao i posvuda u prirodi, u njima prevladava želja za suradnjom, a ne za natjecanjem i ispunjavanjem umjetno stvorenih želja. No, nikad dokazana priča o evoluciji duboko je u ljudsku svijest usadila ideju (doista - tautologiju) o preživljavanju najsposobnijih koju neoliberalno društvo i danas tako uspješno iskorištava na bešćutne načine.

Bernaysovi ‘odnosi s javnošću pomogli su popularizaciji Freudeovih teorija u SAD-u. Bernays je postao pionir korištenja psihologije i drugih društvenih znanosti u PR-industriji kako bi dizajnirao kampanje uvjeravanja, a to je sročio ovako:

„Ako shvatimo mehanizme i motive grupnog uma nije nemoguće kontrolirati i disciplinirati mase prema našoj želji bez da oni za to znaju. Suvremena praksa propagande dokazala je da je to moguće, barem do određenog stupnja i s određenim granicama.”

Svoju znanstvenu tehniku oblikovanja mišljenja zvao je ‘inženjering pristanka’ Psihoanalitičke ideje strica Sigmunda koristio je za promoviranje robe u rasponu od cigareta, sapuna i knjiga, pa sve do političkih ideja. Uz Freudove teorije, Bernays je koristio i istraživanja Ivana Pavlova koji je otkrio tzv. ‘Pavlovljev refleks’, najslavniji primjer je uvjetovanje pasa da počnu sliniti čim čuju zvono koje najavljuje hranu, čak i kad hrana ne stiže.

U svojim esejima 1927. i 1928. Bernays je naglasio razliku između oglašivača i stručnjaka za odnose s javnošću. Ljudi iz oglašivačke industrije bili su oni koji su zastupali neku ideju, plaćeni za to da uvjeravaju ljude da prihvate ideju ili robu. Savjetnik za odnose s javnošću je pak stvarao događaje koji su dramatizirali nove koncepte i percepcije i čak utjecali na djelovanja vođa i grupa u društvu. Iz te perspektive postaje jasnija pozadina događaja poput 9/11, kao i koja zapravo tehnika stoji iza njih. Jer doista je malo vjerojatno da bi pukim oglašavanjem rata protiv terorizma bilo moguće cijeli svijet uvjeriti da prihvaća sve agresivne akcije i porast sveopće kontrole pod zastavom nedefiniranog rata protiv fantomskog terorizma.

Bernaysova vizija bilo je utopijsko društvo u kojem se opasne energije libida pojedinaca, psihička i emocionalna energija, povezane s instinktivnim biološkim pokretačem koje je Bernays vidio kao opasne,

mogu biti ukroćene i usmjerene od strane korporativne elite radi ekonomske dobrobiti. Kroz upotrebu masovne proizvodnje veliki biznis je mogao ispuniti stalnu žudnju iracionalnih i željama vođenih masa, istovremeno osiguravajući prostor za ekonomiju masovne proizvodnje, a pritom zadovoljiti opasne životinjske impulse koji prijete da rastrgnu društvo ako ih se ne obuzda.

Bernays je u djelu iz 1928. *Manipuliranje javnim mišljenjem* iznio sljedeću misao: „Ovo je doba masovne proizvodnje materijala. Kod masovne proizvodnje razvijena je i primijenjena široka tehnika za njihovu distribuciju. U ovom dobu također mora postojati tehnika za masovnu distribuciju ideja." Svoje ideje sažeo je u tri knjige: *Kristaliziranje javnog mnijenja* (1923.), *Propaganda* (1928.) i *Inženjering pristanka* (1947.). U ovoj zadnjoj je napisao da je „inženjering pristanka sama bit demokratskog procesa, sloboda da se uvjerava i sugerira. „

Zvuči pošteno, kad ne umu ne bi imao namještanje događaja u svrhu stvaranja lažne slike stvarnosti. To je onda, naravno, manipulacija i prijevara, a ne 'sloboda uvjeravanja'. No, ne zovu ga uzalud - otac *spina*..

Otac *spina*

U knjizi *Otac* spina: *Edward L. Bernays i rođenje odnosa s javnošću,* autor Larry Tyebook kaže da je malo tko izvan profesije znao za Bernaysa (a i danas je tako, kad god sretnem nekoga tko se bavi odnosima s javnošću ustanovim da nije čuo za Bernaysa), ali da danas postaje sasvim jasno da je riječ o jednom od najutjecajnijih likova 20. stoljeća te da je nemoguće zahvatiti društveni, politički, ekonomski i kulturni razvoj u posljednjih sto godina bez razumijevanja Bernaysa i njegovih nasljednika u PR-industriji, tom fenomenu 20. stoljeća. Tye piše da istraživanje Bernaysovih dokumenata daje „prosvjetljujuću i ponekad uznemirujuću pozadinu nekih od najzanimljivijih epizoda povijesti 20. stoljeća. „Dok je njegov ujak Freud smislio svoj 'lijek u vidu razgovora' da bi oslobodio pacijenta nesvjesnih poriva i skrivenih motiva kako bi živjeli zdravije, Bernays je, kaže Tye, „koristio psihološke tehnike kako bi maskirao motive svojih klijenata, kao dio namjerne strategije koja za cilj ima držati javnost nesvjesnom postojanja sila koje rade na oblikovanju njihovih umova. „Nije to ni skrivao, već je u *Propagandi* 1928. napisao: „Ako shvatimo mehanizme i motive grupnog uma, sad je moguće kontrolirati i disciplinirati mase prema našoj želji bez da one to znaju. „

Bernays je volio sebe predstavljati kao zagovaratelja feminizma i drugih slobodarskih ideja, ali njegov rad za *United Fruit Company***,** pa na zbacivanju vlade u Gvatemali, na fluoridizaciji pitke vode i brojni drugi, još neotkriveni poslovi imali su tragične i smrtonosne posljedice jednake onima nacističkog režima i njihovog 'bernaysa', Goebelsa. Kad je Tye intervjuirao Bernaysa za svoju knjigu ustanovio je da Bernays bez srama izražava hijerarhijski pogled na društvo. Cesto je ponavljao da, dok većina ljudi na svijet reagira instinktivno, bez misli, postoji 'malen broj inteligentnih' ljudi opterećenih odgovornošću za razmišljanjem i utjecanje na tijek povijesti. Očigledno je, napisao je Tye, da taj čovjek nije bio demokrat, iako je tijekom života puno pisao o demokraciji i važnoj ulozi koju odnosi s javnošću igraju u demokratskom društvu. Punih usta demokracije, on sam imao je malo poštovanja prema sposobnosti prosječne osobe da promišlja, razumije ili djeluje u svijetu u kojem živi.

„Čudno je to s kulturom,", rekao je Tyeu, „prosječni IQ američke javnosti je 100. Jeste li to znali?"

Ne znam za Tyea, ali moram priznati, ja nisam znao. Ali sam primijetio da se vlasti zbog toga ne žale. Dapače, sustavno se trude da to bude tako, uporno puneći glave ljudi smećem u vidu što glupljih programa, pa onda isto rade kroz cijepljenja, lijekove i aditive u hrani i vodi, ubacujući što štetnije tvari koje utječu na kemiju mozga i tijela, otežavajući ljudima ostvarivanje svog potencijala. Oni *žele* umorne, bezvoljne i tupe građane. Stoga je vrhunski cinizam da se otac *spina* poziva na takvo stanje kao ispriku za manipulaciju. A na kraju krajeva, mudrost - a to je što traži život - nešto je sasvim drugo od hladnih parametara inteligencije i mjerenja sposobnosti rješavanja određenih zadataka. Vrhunska je pak mudrost empatija, osobina prirođena svim ljudima koju se nastoji potisnuti što je više moguće.

Za Bernaysa, stručnjak za odnose s javnošću bio je pripadnik „malog broja inteligentnih „koji savjetuje klijenta kako da „postupa s masama ... primjenjujući psihologiju „. Radeći iza scene, daleko od očiju javnosti, stručnjak za odnose s javnošću je 'društveni znanstvenik, educiran da koristi i usmjerava stavove javnosti. Bernaysova halucinacija o demokraciji izgleda, dakle, ovako: visoko educirana klasa taktičara za oblikovanje mišljenja neprekidno radi, analizirajući društveni teren i prilagođavajući mentalnu scenografiju iz koje javno mnijenje, svojim ograničenim intelektom, izvlači svoja mišljenja.

Bernays se u jednom trenutku okrenuo Tyu i rekao mu nešto važno: „Vijest je bilo koji čin koji strši iz svakodnevne rutine.... dobar savjetnik za odnose s javnošću savjetuje svog klijenta da izvede otvoreni čin koji će na neki način prekinuti kontinuitet života i stvoriti reakciju „.

U posljednje vrijeme vodio sam više razgovora s ljudima na istu temu - kako cijeloga života pokušavamo uhvatiti neki ritam i kontinuitet, ali kao da neki vrag nikome ne da mira: pa je redukcija, pa je kriza, pa je raspad države, pa je rat, pa je diktatura, pa dođe ‘demokracija, ali počne ‘rat protiv terorizma, pa je kreditna kriza, pa premijer dade ostavku, pa je rat u Africi.. .nikad mira. Taman misliš, uhvatio si dah, kad evo nove kugle iza ugla. Ali Bernie je sve objasnio. To Elita, po njegovom receptu, „izvodi otvorene činove koji prekidaju kontinuitet života i stvaraju reakciju „. A onda u medijima gledamo njihov SF-film, mada uopće nismo kupili kartu. Čak niti ne znamo da smo u kinu.

Kratka biografija ili kad je sve počelo

Edward Bernays je rođen 1891. u Beču u židovskoj obitelji, a bio je dvostruki Freudov nećak. Njegov je otac bio brat Freudove supruge, a njegova majka je bila Freudova sestra. Bernaysova se obitelj 1892. odselila u New York gdje je on 1912. diplomirao agrikulturu na sveučilištu Cornell, ali je kao prvi posao izabrao novinarstvo. Kad je 1917. američki predsjednik Woodrow Wilson utemeljio *Odbor za javno informiranje* (koji je zapravo imao za svrhu dezinformiranje) Bernays je radio u njemu sa zadatkom da usmjeri javno mnijenje tako da ljudi podrže ulazak SAD-a u Prvi svjetski rat, što većina Amerikanaca nije htjela. Zašto i bi? Koja bi za njih bila svrha da ginu na nekom drugom kontinentu? Na njihovu žalost, korporativna elita smatrala je to odličnim načinom širenja svog utjecaja izvan SAD-a pa je zdušno promovirala ideju da je primarni cilj američkog uključenja u Prvi svjetski rat „donošenje demokracije u Europu”. To je, naravno, bila potpuna laž, jer su iza ulaska SAD-a u rat u Europi protiv želje Amerikanaca stajali sasvim drugi interesi i ljudi čiji je Wilson bio tek pijun.

No, bila je vrlo efikasna jer se i danas koristi u istom obliku, pa se svaka američka vojna agresija na bilo koju zemlju, ili pak druga vojna ili financijska pomoć, još uvijek oglašava kao „donošenje demokracije” i onda kad se zapravo svrgavaju demokratski izabrane vlasti, da ne govorimo o situacijama kad je riječ o sasvim drugačijim kulturama koje

imaju drugačija društvena uređenja, onakva kakva možda odgovaraju njihovim životnim uvjetima, kao što je to bilo u plemenski podijeljenoj Africi.

Bernays je bio dio grupe koja je smislila slogan „Učiniti svijet sigurnijim za demokraciju". Očito ga je dobro smislio jer se u dlaku istim sloganima i danas prodaju ratovi koje nitko ne želi, ništa novo pod Sunce, jedino što je danas to već razrađeni recept, kao kad kuhate neko jelo. Godine 1917. taj je tada novi slogan pomogao predsjedniku Wilsonu da uvjeri Amerikance kako je jako korisno ako odu krvariti i valjati se po blatnim europskim ratištima. Isti mu je slogan omogućio i da u djelo provede i drugi dio plana, a to je stvaranje Lige naroda koja je trebala biti jedna od prvih koraka prema postupnoj uspostavi svjetske vlade.

Neugodnog li dojma da bismo bez ikakvih problema kao vrijeme radnje ove priče umjesto 1917. mogli staviti 2001. „Napraviti svijet sigurnim za demokraciju „? Ali naviknite se na to jer su sve Bernaysove ideje i metode vrlo aktualne i sveprisutne i danas, osjećaj *deja vua* je neprekidan.

Bernaysov napor nije ostao nezamijećen, pa ga je nakon rata Elitin poslušnik Woodrow Wilson pozvao da prisustvuje Pariškoj mirovnoj konferenciji kojom su se uređivali novi svjetski odnosi. Bernays je zapanjen stupnjem uspješnosti ratnog slogana o borbi za demokraciju koji je skovao s kolegama, jednako kod kuće kao i u inozemstvu. Milijuni ljudi revno i s uvjerenošću u njenu istinitost ponavljali su tu frazu, tisućama kilometara od Washingtona. Počeo je razmišljati ne bi li se takav model propagande mogao koristiti i u vrijeme mira. U Ameriku se vratio s promijenjenim zamislima o tome kako ideje hvataju korijen u društvu. Imao je tek 27 godina. Godine 1919. otvorio je ured u New Yorku, kao savjetnik za odnose s javnošću. Prvi tečaj iz odnosa s javnošću održao je 1923. na Sveučilištu New York kada je objavio i prvu, prijelomnu knjigu o odnosima s javnošću *„Kristaliziranje javnog mišljenja"*.

Kako je za BBC ispričala njegova kćer Anne, Bernays je smatrao da nije dobro osloniti se na javno demokratsko prosuđivanje jer se plašio da bi 'mase vrlo lako mogle glasati za pogrešnog čovjeka ili htjeti pogrešne stvari, pa da ih se zato treba voditi odozgor. „Vođenje odozgor" smatrao je nekom vrstom 'prosvijećenog despotizma' kako je to objasnila kćer Anne,

tako nazvavši ideologiju u koju je vjerovao njen otac. Sve je to u redu, samo hoćete li mi reći gdje naći prosvijetljene despote?

No, u tih nekoliko riječi Bernays je sažeo pravo lice suvremene ‘demokracije' kojega je bio i tvorac. Zapitajmo se koliko bi vam ljudi i danas povjeravalo kad biste im rekli da žive u despotizmu a ne demokraciji, koliko njih bi vas možda poslušalo sa zanimanjem, ali potom zaključilo da debelo pretjerujete ili da ste neki *Jreak* zadojen čudnim idejama, ili bi pak u potpunosti odbacili to što im kažete? Takve reakcije bolje od sveg potvrđuju koliko je tijekom 20. stoljeća Bernaysova strategija bila uspješna. Osim toga, kad bi ljudi shvatili da žive u despotizmu sljedeće logično pitanje bilo bi - tko su despoti? Zašto ih ne vidimo, gdje ih iza čega se kriju? Cijela struktura ove manipulirane stvarnosti ubrzo bi se počela raspadati nakon samo tih nekoliko pitanja.

Slavne kampanje

Bernays je shvatio da su vijesti, a ne oglašavanje, najbolji medij da se poruka prenese do publike koja ništa ne sumnja. No, vijest je trebalo stvoriti. I eto odgovora kako nastaje sadržaj novina koje svakodnevno čitamo - kao umjetno stvorene ili lažne vijesti s ciljem da izazovu kod ljudi reakciju i usmjere javno mnijenje da prihvati čak i ono moralno neprihvatljivo ili čak potpuno nelogično. Slikovito to pokazuje jedna od najslavnijih Bernaysovih kampanja, ona iz 1920-tih, naručena od tvrtke *American Tobacco,* kojoj je Bernays pomogao da nadvlada jedan od najvećih društvenih tabua tog vremena: onaj da žene ne smiju pušiti u javnosti. To je učinio tako što je 1929. godine na Uskršnju paradu poslao grupu mladih djevojaka, modela koje je unajmio, da marširaju u paradi kroz New York. Novinarima je pak rekao da će skupina žena koje se zalažu za ženska prava javno zapaliti „baklje slobode”

Na njegov signal modeli su ispred fotografa zapalili *Lucky Strike.* Ostalo je išlo samo po sebi. *New York Times* je 1. travnja 1929. objavio naslov: „Grupa djevojaka zapalila je cigarete kao gestu slobode”. Vijest je bila stvorena. To je pomoglo razbiti tabu o tome da žene u javnosti ne smiju pušiti i otvorilo novo tržište proizvođačima cigareta. No, zbivalo se tu puno više od pukog razbijanja tabua presedanom. Bernays je odlučio podsvjesnu želju - u ovom slučaju želju žena za ravnopravnošću u društvu - usmjeriti prema interesima svojih klijenata, pa ju je povezao s cigaretama. Proizvod je povezao s podsvjesnom željom. Mogli bismo ići i

dublje u analizu podsvjesnog oceana i reći da je cigareta, u svijetu kojim su dominirali muškarci, postala ženski ‘falus, Pušenje u javnosti tako je postalo simbol ženskih prava i slobode. *American Tobacco* zbrajao je profit, a svaka žena koja je držala do sebe trebala je pušiti u javnosti, kao znak nove slobode koju zapravo nije imala. Sve je bila namještaljka, iluzija koja je pretvorena u novinsku vijest, iz Amerike se poput mode proširila na ostatak svijeta i tako u svijesti ljudi postala stvarna.

Jedna od omiljenih Bernaysovih tehnika bila je manipuliranje javnog mišljenja indirektnom upotrebom ‘autoriteta treće strane da bi se zadovoljili ciljevi njegova klijenta. Napisao je: „Ako možete utjecati na vođe, sa ili bez njihove svjesne suradnje, automatski utječete na grupu kojom vladaju”

Taj je pristup iskoristio kako bi promovirao prodaju špeka za svoje klijente. Do negdje 1924. Amerikanci su doručkovali tost i kavu. Tada je Edward stupio na scenu. Prvo je među liječnicima napravio anketu o tome što doručkuju i izvijestio o njihovoj preporuci da bi ljudi trebali jesti ‘hranjivi doručak, Prema anketi, u tu su kategoriju spadali špek i jaja. Potom je rezultate ankete poslao na adrese 5000 liječnika, a to je bilo popraćeno publicitetom koji je zagovarao špek i jaja kao prijeko potrebni hranjivi doručak. Prodaja je počela brzo rasti, a javnost je na kraju uvjerena da su špek i jaja pravi američki doručak. Mit je nastavio živjeti svoj život, pa većina Amerikanaca to i danas vjeruje, ni ne sluteći da je njihova prehrambena ‘tradicija nastala u kuhinji medijskog manipulatora. Nema nikakve tradicije, samo iskonstruirana iluzija. Uostalom, kao što su se rezultati njegove kampanje o tome da žene trebaju pušiti u javnosti iz SAD-a proširile na čitav svijet, isto se dogodilo i s nazivom ‘špek i jaja’ koji je pustio korijenje i drugdje po svijetu, pa i kod nas.

Bernays je napravio i kampanju za Wall Street, s takvim *timingom* da se nepogrešivo u njoj prepoznaje potpis Iluminata. Upravo on je investiranje u dionice po prvi put napravio popularnima za američku srednju klasu. Naime, brokeri s Wall Streeta htjeli su otvoriti tržište (dok su njihovi šefovi iz sjene vjerojatno već pripremali slom burze), a Bernays im je pomogao uvjeriti Amerikance da su dionice najbolji način da prosječni čovjek posjeduje svoj dio kolača. Građani su počeli masovno ulagati novac u dionice. Bio je to njegov veliki uspjeh. I neobično dobro tempiran jer je iduće, 1929. godine došlo do sloma burze pa su svi

novopečeni vlasnici dionica izgubili sav svoj novac, a zemlja je ušla u višegodišnju recesiju.

Bernays je radio za mnoge neprofitne institucije i organizacije, za američku vladu, a imao je i mnoge slavne korporativne klijente, od kojih su neki bili *Procter & Gamble, American Tobacco, Cartier Inc., Best Foods,* CBS, *United Fruit Company, General Electric,* bio je pomoćnik Williama Paleya, utemeljitelja CBS-a, a među njegovim mušterijama bili su i zagovornici stavljanja fluorida u vodu iz Službe za javno zdravstvo. I tu je Bernays imao svoje prste. Ne samo prste, reklo bi se - cijelu ruku ili čak obje. On je pomogao tvrtki *Aluminum Company of America* i fluoridacionistima iz Službe za javno zdravlje (nikad kraja orvelovskim nazivima) da uvjere američku javnost da je fluoridizacija vode sigurna i dobra za ljudsko zdravlje. Za to je, u skladu s doktrinom ‘autoriteta treće strane, koristio Nacionalni institut za dentalna istraživanja, u vrlo uspješnoj medijskoj kampanji čije posljedice se osjećaju i danas, kad Amerikanci piju vodu punu fluorida. Uostalom, Bernaysov obrazac očito se pokazao toliko uspješnim da se recept i dalje koristi, to jest i danas se preporuke zubarskih udruženja koriste za uvlačenje otrova u ljudsku prehranu na mala vrata. Ovaj put riječ je opasnom otrovu aspartamu koji se kao zaslađivač (umjesto šećera) stavlja u žvakaće gume, opet s isprikom borbe protiv karijesa. Mora da ste i sami puno puta vidjeli reklame, recimo za kaugume *Orbit,* uz pričicu o tome kako žvakanje tih žvakaćih guma nakon obroka vraća ph-vrijednost zubima ili nešto tome slično. Aspartam se ne spominje, ali svakako je mudro izbjegavati proizvode na kojima velikim slovima piše *sugar-free.* Naravno, svaka takva reklama završava rečenicom: „Preporučila svjetska zubarska udruga” ili nešto tome slično. Eto kako je taj brak počeo: stavllanjem fluorida u vodu, što je omogućio Bernays svojim manipulacijama, pardon, odnosima s javnošću. No, o fluoridu nešto kasnije.

Dobar posao u Gvatemali

Bernays je razmjerno nepoznat u odnosu na svoje učinke i utjecaj na oblikovanje svijeta u kojem živimo, ali i kad krenete u potragu za podatcima o njemu nećete baš daleko stići. Sve se svodi na kratku i kontroverznu povijest odnosa s javnošću, a Bernaysa se opisuje kao nekoga kome je stjecajem okolnosti pala na um ideja o korištenju podsvjesnih mehanizama za manipulaciju ljudima - sve za dobrobit

demokracije. Nema nikakve šanse da iz enciklopedijske priče o njemu nisu izostavljeni najvažniji podaci. Njegova je filozofija toliko do srži iluminatska, kao i njegovo podrijetlo, pa čak i detalj da je, kao i mnogi drugi važni iluminatski operativci iz drugog plana, doživio duboku starost. Tim ljudima svakako dobro pristaje onaj pojam skovan u stripu Alan Ford za šefa skupine TNT: „živahni starčić". Puno je „živahnih starčića" među iluminatskim operativcima.

No, male uvide u dalekosežnost i važnost djelovanja Bernaysa i njegovih odnosa s javnošću ipak se može pronaći. Recimo, u slučaju Gvatemale Bernays je 'čuvao demokraciju' time što je sudjelovao u svrgavanju demokratski izabrane vlade. Očito su se njegove crne slutnje ostvarile, to jest narod Gvatemale nije se pokazao doraslim da sam izabere pravu politiku i pravog vođu, pa je trebalo djelovati. Bernaysovi klijenti bili su američka vlada i zloglasna multinacionalna korporacija United *Fruit Company* koja je dominirala korumpiranim vladama Srednje Amerike i brutalno eksploatirala robovski rad da bi opskrbila američko tržište jeftinim bananama, a bila je paravan za CIA-u. Cilj je bio zbaciti demokratski izabranog predsjednika Gvatemale Jacoba Arbenza Guzmana, kojeg bi se moglo opisati kao blagog reformista.

Zato je Arbenza, koji je ugrozio svemoć *United Fruita,* Bernays obilježio kao komunista (igrajući na kartu hladnoratovskog straha i drugog programiranja usađenog u američku svijest). Osnovao je novinsku agenciju koja je 'vijestima iz Gvatemale opskrbljivala sve američke medije. Članci su se počeli pojavljivati u *New York Timesu, New York Herald Tribuneu, Atlantic Monthlyju,*

Timeu, Newsweeku, New Leaderu, a sve te, i mnoge druge publikacije, počele su raspravljati o rastućem utjecaju gvatemalskih komunista.

Kako piše autor Tye, u isto vrijeme se na adrese Američke legije i njenih pomoćnika poslalo 300.000 kopija brošure pod naslovom *Komunizam u Gvatemali - 22 činjenice.* U ovom naslovu vjerojatno je jedina istinita riječ 'Gvatemala'. Bernays je cijelo vrijeme bio glavni izvor informacija za novine, pogotovo za liberalni tisak, sve do preuzimanja vlasti u Gvatemali. Njegovi napori omogućili su brutalni vojni udar. U stvari, kad je 18. lipnja započela invazija njegovi osobni dokumenti koje je proučavao Tye ukazuju da je on bio prvi izvor vijesti za *Associate Press,*

United Press, International News Service i *New York Times,* a tijekom sljedećih nekoliko dana kontakti su postali sve intenzivniji.

Ako je istina da je povijest učiteljica života, onda je ovo svakako poučna priča u kontekstu današnjih vijesti o ratu u Libiji, Afganistanu, Iraku koje vodi isto bolesno društvance. Poučen primjerom Bernaysova djelovanja u Gvatemali, razuman čovjek može samo zaključiti da su sve vijesti o nabrojanim sukobima obične laži, ili ljepše rečeno - odnosi s javnošću. Žele nas uvjeriti da je u redu terorizirati ljude tih zemalja i uglavnom uspijevaju u tome, baš kao što je i Bernays uspio jer je imao monopol nad vijestima.

Čuvaru demokracije Bernaysu mogu se pripisati u zasluge desetljeća tiranije koja su slijedila u Gvatemali, čija je vlada po mnogočemu konkurirala nacistima (što ne čudi, jer iza i jednog i drugog stoji ista ruka). Stotine tisuća ljudi (uglavnom pripadnika osiromašene većine gvatemalskog stanovništva indijanskog podrijetla) protjerano je iz domova, mučeno i ubijano. No, Bernays je uživao u uspjehu svoje operacije i nikad nije požalio zbog rada za *United Fruit,* za kojeg je navodno bio plaćen 100.000 dolara godišnje, što je 1950-tih bio golem honorar. Istraživač Tye piše da Bernaysovi dokumenti „jasno pokazuju kako su SAD gledali na svoje latinske susjede kao zrele za ekonomsku eksploataciju i političku manipulaciju i kako je Bernaysov propagandni rat vođen u Gvatemali postavio obrazac za buduće američke kampanje na Kubi i kasnije u Vijetnamu.”

Tupi Jack

Bernays je sebe smatrao nekom vrstom inženjera koji radi pomoću razumijevanja bihevioralističkih znanosti, koristeći znanja sociologije, društvene psihologije, antropologije, povijesti itd., a u svojoj najvažnijoj knjizi *Propaganda* rekao je da je znanstvena manipulacija javnim mnijenjem nužna da se izbjegne kaos i konflikt u društvu. Zanimljivo razmišljanje u svjetlu stvaranja kaosa i konflikta u Gvatemali pomoću te ‘znanstvene tehnike manipulacije. Nije ni čudo da ga je jedan kritičar nazvao „profesionalnim trovačem javnog mišljenja” Drugi su se pak koristili njegovim alatima. Goebbels je na temelju Bernaysove knjige *Kristaliziranje javnog mnijenja* razvio kampanju protiv Židova u Njemačkoj.

Čini se da je iza svih tih velikih riječi o znanosti i demokraciji ipak stajao obrazac i pogled na svijet star koliko je staro vladanje ljudima. Skočimo opet u devedesete godine prošlog stoljeća, kad je autor knjige *Otac spina: Edward L. Bernays i rođenje odnosa s javnošću* Larry Tye, mada sretan što je imao priliku za intervju s Bernaysom, bio i pomalo razočaran jer od njega samoga nije saznao ništa što već nije pročitao. No, onda se dublji uvid u pozadinu tog čovjeka pojavio nenadano na vratima, dok je već bio na odlasku.

Razgovarali su kako da Tye najbolje dođe od Bernaysove kuće do aerodroma. Između generalnog žaljenja na cijene taksija i nakon savjeta Tyeu da uštedi novac i uzme trolejbus, Bernays mu je spomenuo da on sam nikad nije naučio voziti. Tye je bio iznenađen, pa mu je objasnio da mu to jednostavno nikad nije trebalo. Među trinaest slugu u njegovoj obitelji uvijek je bio i vozač. Potom mu je ispričao priču o vozaču, čovjeku kojega je zvao Tupi Jack *(Dumb Jack)*.

Svakoga dana, ispričao je, Tupi Jack bi se probudio u pet ujutro radi priprema za vožnju Bernaysa, njegove supruge i još jedne suradnice u ured. Pouzdani šofer potom bi se vratio njihovoj kući da bi odvezao njihove dvije kćeri u školu. Od tamo bi se vratio u ured kako bi Bernaysa i suprugu (koja je bila partnerica u poslu) razvozio na poslovne sastanke tijekom cijeloga dana, u međuvremenu prevezavši njihove kćeri iz škole kući. Na kraju dana Tupi Jack bi ušao u kuhinju i, dok bi kuhar pripremao večernji obrok, sjeo za kuhinjski stol, spustio glavu na ruke i zadrijemao. U krevet je išao u devet samo kako bi ujutro u pet opet započeo svoju svakodnevnu rutinu. Usporedivši tu situaciju s cijenom vožnje taksijem do zračne luke, Bernays je završio priču s podatkom da je za sav taj posao Tupi Jack dobivao plaću od 25 dolara tjedno i imao slobodno pola četvrtka svakog drugog tjedna.

„Nije loš *deal"* rekao je Bernay, opisujući dobrobiti višegodišnje pokorne službe Tupog Jacka. Potom je, s malo nostalgije u glasu, rekao: „Ali to je bilo prije nego što su ljudi stekli društvenu svijest".

U tom je trenutku Tyeova žeđ za povijesnim objašnjenjem - ili barem djelićem toga - bila zadovoljena. Slučajni Bernaysov spomen 'društvene svijesti' bacio je svjetlo na okolnosti koje su pridonijele stvaranju 'odnosa s javnošću,

Kako je dvadeseto stoljeće odmicalo ljudi više nisu bili voljni robovati kriterijima koji su im stoljećima nametani. Bernays je bio dijete buržoazije koja je, međutim, na mnogo načina živjela u aristokratskom stilu bogatstva i jasnog razgraničenja klasa na gospodare i sluge. ‘Društvena svijest' je to počela ljuljati jer su se ‘donji slojevi' društva počeli zanositi idejama o demokraciji i jednakosti u društvu. U tim je vremenima aristokracija počela raditi put tehnokraciji kao dijelu strategije vladanja, kaže Tye.

Bernays je sazrio u društvu i vremenu u kojem su moćni hitno trebali promijeniti formu vladavine, i to pod izgovorom ‘općeg dobra' Bernays je tako bio tehničar uvjeravanja masa, jer Tupi Jack više nije imao namjere za 25 dolara svakodnevno pokorno i krotko raditi od jutra do mraka. Trebalo je smisliti neki način da i dalje to radi, a da pritom misli da su njegove težnje prema jednakosti i demokraciji zadovoljene. Rođen među privilegiranima, Bernays se razvio u tehnokrata koji je radio u korist društvenih i ekonomskih elita koje su stalno trebale neka opravdanja za mase željne pravde i demokracije.

Pravo lice cijele Bernaysove demagogije vidi se u priči o vozaču Jacku. Za njega i njegove klijente svi smo - Tupi Jack. Mora ga se uvjeriti da ne odbije suradnju. Neka bude i dalje rob, ali tako da smatra da nije. To je današnji svijet, to je televizija, to su vijesti, to su vlade, to je Europska unija, to su zakoni, to su ratovi, to su namjerni otrovi u hrani i vodi, to su zabrane sađenja ljekovitih biljka.

A vi vidite što ćete sad s tom spoznajom, gospodine Jack.

2. POGLAVLJE - MJESTA ZA KORPORATISTE

Nedavno sam na televiziji gledao reprizu *Gruntovčana,* serije koja je danas još bolja nego u vrijeme kad je snimljena. No, osim legendarnih likova i zapleta, sada sam uočavao i mnoge druge detalje. Za početak, jezik - organski i slikovit, na neki način čak i muzikalan - koji zorno pokazuje sav šarm postojanja raznolikosti na ovoj našoj Zemljici. No, najveći dio uočenoga nadovezivao se na knjigu koja naizgled nema baš nikakve veze s tom serijom: *Korporatizam - tajna vlada novog svjetskog poretka* američkog profesora Jeffreya Gruppa.

Naravno, jasno je da se u knjizi radi o korporacijama, ali stvar je puno dublja od toga i u biti je, u konačnici, opet riječ o programiranju ljudskog duha, uvijek se na kraju sve nekako svodi na to. Jer korporatizam, kako ga shvaća profesor Grupp, zapravo je psihološka tema. Kad se jednom korporatizam usadi u glave vanjski svijet se u tom smislu slaže sam od sebe. Uostalom, s tim je ciljem i usađen u glave. A ljudi, žrtve korporatizma, misle da je baš takav način najbolji, da je prirodno raditi deset sati na dan u korporaciji, da je prirodno biti dio predatorske piramide u kojoj gornji gazi donjeg, potom popodne kupovati otrove koje korporacije stavljaju u hranu i to u trgovačkim centrima koji pripadaju korporacijama. Potom, kad se razbolite od takvog života dolazite po lijekove u korporacije. U međuvremenu, navečer, iscrpljeni od utroška energije u korporaciji, ljudi se bacaju na kauč i gledaju korporativnu televiziju, na kojoj gledaju korporativne političke vijesti bez trunka istine. Jer televizije pripadaju korporacijama, a i vlada pripada korporacijama jer su glavni korporatisti malo u vladi, malo na čelu nekih korporacija i tako kruže. I zar je moguće da korporatisti s takvom lakoćom nadziru medije?

Da. Naime, oni ih posjeduju.

Kad kaže ‘korporatizam' Grupp zapravo misli - fašizam. No, kad se kaže ‘fašizam' svi imamo neke predodžbe, najviše vezane uz Mussolinija i Hitlera, beskonačni nizovi šljemova paradiraju, ljudi savršeno uklopljeni u stroj, zastave vijore, tenkovi i zrakoplovi rade svoj crni posao, a ljude se zatvara u noćnim racijama. No, fašizam - koji je 1930-tih u Europi bio poprilično popularan kao ideja i u drugim zemljama, zbog svoje

naizgledne ekonomske dinamičnosti i efikasnosti koja je proizlazila iz diktature - imao je svoju ekonomsku stranu koja se temeljila na spoju jake centralizirane vlade s velikim korporacijama.

Prema toj definiciji, fašizam zapravo nikuda nije nestao, i danas je s nama, i to globalniji nego ikad. Primjer su EU ili UN i njegove agencije kao vidljivi pokazatelji kako se neizabrana centralizirana vlast prožima s velikim korporacijama koje imaju presudne utjecaje u svim nadnacionalnim tijelima koja bi navodno trebala služiti za dobrobit stanovništva svijeta. Misli li još netko da farmaceutska industrija ne drži u džepu Svjetsku zdravstvenu organizaciju, da Svjetska trgovinska organizacija ili MMF ne služe isključivo interesima krupnog kapitala? No, čak i oni koji to znaju često smatraju da vrag nije baš tako crn. Međutim, u ovim slučajevima na brojnim se primjerima pokazalo da jest. Crn kao noć.

Grupp u svojoj knjizi dokazuje kako su SAD, njegova domovina, korporatistička država, ali da to zapravo znači da je ta država totalitarna diktatura koju naziva i komunističkom. Danak je to američkom usađenom strahu od komunističke opasnosti koju su doživljavali isključivo kao najgore godine staljinizma. Nisu zapravo imali pojma o životu ljudi u komunističkim zemljama, a nemaju niti danas. Jer ljudi su se i kod nas, u komunističkoj Jugoslaviji, zaljubljivali, išli na izlete, na *rock*-koncerte, slušali ploče, gledali filmove, čitali stripove, zezali se u školi, opijali na faksu... Bila je to diktatura, ali diktatura s vidljivim rešetkama. Znalo se da ‘murija’ ima pendreke, znalo se da se ne smije protiv Tita i partije, ali čak se s vremenom i moglo javno raspravljati o svakojakim temama ako bi se formalno zamotale u rječnik komunističkog ili samoupravno-socijalističkog katekizma.

Danas diktatura ima nevidljive rešetke. To je bit korporatizma. Ljudi misle da su slobodni, ali zapravo su im mozgovi isprani do mjere o kojoj su komunistički vođe mogli samo sanjati. Danas ljude nitko ne treba siliti ni na što, oni će sami, zbog silnih programa lažne stvarnosti kojima su hipnotizirani, učiniti sve da ostanu unutar rešetaka. Čak i kad će im biti sve gore, korporatisti će ih kroz medije uvjeravati da im je sve bolje, kad će ići u osvajačke i terorističke ratove korporatisti će ih uvjeriti da je to za njihovo dobro i za slobodu. Vozimo se u autima koje su proizvele korporacije, a i za njih i za stanove digli smo kredite od - korporacija.

U travnju 2012. pojavio se na *news*-portalima tekstić „Evo kojih 10 kompanija kontrolira svijet „. Rečeno je da većinu proizvoda koje danas kupujemo drži u svom vlasništvu tek nekoliko najjačih svjetskih kompanija, a da se ta pojava naziva 'iluzija izbora' dok pravi potrošački izbor zapravo i ne postoji jer su sve velike kompanije na neki način povezane, ili preko vlasništva, ili preko partnerstva, ili na brojne druge načine. Vrlo točno. Tako kompanija *Unilever* proizvodi sve: od *Dove* sapuna pa do *Knorr* juha. *Nestle* posjeduje velik udio u *Lorealu* koji, s druge strane, opet ima udjele u velikom broju kozmetičkih kompanija, ali i u *Dieselu,* popularnom modnom brendu. Grafikom je prikazano da većinu brendova zapravo 'drži' svega deset korporacija: *Coca-Cola, PepsiCo, General Mills, Celogs, Mars, Unilever, Johnson i Johnson, Procter i Gamble, Nestle i Kraft.*

Korporatisti će zloupotrijebiti znanost za stjecanje moći, a pritom će i dalje uvjeravati ljude da je ona to što je trebala biti ili je nekad i bila, a danas je djelomično još uvijek u nekim segmentima - način da čovjek sazna neku istinu o svijetu oko nas. Kad će raditi sto sati tjedno za korporatiste oni će ljude uvjeriti da im je dobro kao nikad prije, iako su antropološka istraživanja pokazala da ljudi u takozvanim primitivnim zajednicama vrlo malo rade i da tamo skoro nema kriminala. Oni imaju slobodnog vremena, a ne mi. Doduše, i kad ga imamo ne znamo što bismo s njim pa onda trošimo novac zarađen u korporaciji u korporacijskim dućanima, kupujući uglavnom nepotrebnu korporacijsku robu ili trošimo vrijeme na gledanje korporacijskih programa i reklama.

Ionako smo preumorni za bilo što drugo jer smo sve svoje misli i volju morali dati korporaciji. Na svu sreću, djeca su u vrtićima pa se ne moramo za njih brinuti. To radi korporacija zvana država. Taj trend nije niti nas mimoišao, ja ga oko sebe pratim već nekoliko godina. Kad je moja starija kćer 2003. godine kretala u prvi razred, dnevni boravak je u njenoj školi postojao samo za prvašiće, a iz ukupno tri prva razreda (šezdesetak djece) u njemu je ostajalo dvadesetak djece. Kad je četiri godine kasnije moja mlađa kćer krenula u prvi razred, dnevni boravak se već proširio i na drugi i na treći razred, a u njemu su iz svih razreda ostajali skoro svi, osim dviju djevojčica (jedna je bila moja kćer). Kao na ovom primjeru, tako se ubrzana ekspanzija korporatizma može gledati uživo i na mnogim drugim primjerima.

Grupp piše da je prirodno stanje ljudi da malo rade, da provode puno vremena usmjereni na obitelj, da se bave razgovorima, filozofijom, djelatnostima koje ih zanimaju. Tako žive oni primitivci, mi napredni uživamo blagodati korporatističke civilizacije. Kako su se u sve to uklopili *Gruntovčani**?***

U toj seriji snimljenoj za vrijeme komunizma, s radnjom smještenom u selo kojim vlada komunistička partija, zapravo se može promatrati demokracija malih zajednica na djelu. Upravo ono što korporatizam sustavno zatire, nastojeći sve ljude napraviti ovisnima o sebi i stvarajući otuđenje ljudi od vidljivih i nevidljivih struktura vlasti. Daleko su Gruntovčani od onog smisla u kojem prof. Grupp (koji pogađa u bit, ali koristi i terminologiju koju će njegovi sunarodnjaci shvatiti) koristi riječ 'komunizam'.

U jednoj epizodi radilo se o prenamjeni seoske škole koja je zastarjela, a djeca će ići u susjedno selo, u moderno izgrađenu školu, posebnim autobusom koji će za njih biti organiziran. Svi stanovnici sela se zajednički oko toga moraju dogovoriti jer je škola izgrađena njihovim samodoprinosima, za nju se nije dizao kredit kod banke. Slično kako su se nekada gradili vrtići po novozagrebačkim kvartovima gdje sam odrastao. Nekoliko godina su svi stanovnici kvarta izdvajali za strogo ciljanu namjenu - u ovom slučaju, vrtić - i kad bi se on izgradio davanje je prestalo. Nema kamata, nema zaduženja kod korporacija.

A Gruntovec je u seriji selo ko svako drugo. Mala zajednica u kojoj se odavno ništa bitno nije promijenilo. Ljudi imaju svoja dvorišta, proizvode hranu na poljima, imaju nekakvog velečasnog i svi se pozdravljaju s „faljen Isus „„ usprkos komunizmu, a za pitanja od zajedničkog interesa se sastaju. Naravno, sad se tu pojavljuju likovi Cinober i Presvetli, jedan želi od škole napraviti krčmu, drugi groblje i svatko vuče na svoju stranu, ali sve se svodi na to da svaki od njih mora uvjeriti svoje susjede (s kojima živi i koje poznaje, nije to preko jumbo-plakata) da je baš njegova ideja najbolja i da mu oni moraju potpisati. Naravno, ne prežu od svih mogućih sredstava uvjeravanja. Ali čekajte, sjećate li se kad vas je zadnji put itko išta pitao u vezi odlučivanja o sudbini vašeg kvarta? Ili grada? Da ne kažem - države? Ja ne.

Od komunizma nad Gruntovcem postoji tanki pokrov koji se očituje u tome da na sastancima šef općine (koji je krčmar u selu, pa tako i sam

integralni dio cjeline) najavljuje da će dati riječ ovoj ili onoj *drugarici*. I na tome završava. Poslije opet „faljen Isus „i stoljetna seoska posla i nadmudrivanja.

Kad god je Grupp spomenuo da u Americi vlada komunizam, na tren sam je zamislio kao Gruntovec. Ali odmah mi je postalo jasno da je Gruntovec daleko naprednije i civiliziranije mjesto od SAD-a.

Zapravo, sve su to samo riječi, a razne riječi u raznim kulturnim kontekstima imaju različito značenje. Usprkos svemu, razumio sam što Grupp piše jer nema nikakve sumnje da je opisao baš ovaj svijet oko nas koji svaki dan gledamo. Otišao je dosta daleko u tome jer se pozabavio i *chemtrailovima,* cjepivima, kao i tajanstvenom bolesti koju zovu *morgeloni* (na engleskom 'morgellons'). Jer korporatisti nam doista ne spremaju ništa dobro. Njihove rešetke su za sad nevidljive, ali na brojnim primjerima postajat će sve vidljivije, kako će centralizirana globalna diktatura rasti.

Možda griješim. Možda će većini ostati jednako nevidljive kao što su sada.

Možda će biti baš kao u Orwelovoj *1984.* gdje mi kao čitatelji s nevjericom promatramo taj svijet sa strane, začuđeni kako njegovi stanovnici ne uviđaju zapanjujuću apsurdnost načina na koji žive, sustava u kojem žive, poruka koje im taj sustav usađuje u glavu i besmisao stalnog izvanrednog stanja zbog velike opasnosti koja prijeti od nekog neprijatelja koji zapravo predstavlja - isti takav sustav. Na kraju krajeva, u još jednom slavnom antiutopističkom romanu, Huxleyevom *Vrlom novom svijetu,* svi su ljudi lagano drogirani i takvi slobodno vrijeme provode u 'zabavi, ne razmišljajući niti o tome tko su, niti ima li nešto čudno u njihovu društvu, niti da bi uopće moglo biti drugačije, niti da su zapravo robovi ispranih mozgova. Taj se svijet od našeg razlikuje samo po stupnju razvoja, ni po čemu drugom. A i po tome sve manje.

Ali možda se nekom korporatizam i sviđa. Zašto ne? No, bilo bi pošteno da je to doista njegov izbor. Ali korporatisti posjeduju sve medije, pa se zapravo nigdje ne može čuti ni za kakav izbor, čovjek ne zna da postoji išta drugo osim korporatizma koji kroz vlastita glasila sebe lažno predstavlja kao najbolji mogući sustav, iako je u biti najgori. Kad sam na svom *blogu* pisao upravo o ovoj čudnovatoj, izvrnutoj poveznici korporatizma i Gruntovčana javio mi se čitatelj Tomislav koji se očito

pronašao u ovom pogledu na stvari. Da bismo iz sfere teoretiziranja na trenutak zaronili u sferu svakodnevnog praktičnog života prenijet ću vam dijelove njegovog slikovitog pisma u kojem je prenio svoja iskustva i razmišljanja:

Sa svojih 40 i sitno godina, do prije dva mjeseca pa unatrag 22 godine, i sam sam bio dio tog korporatizma. Imao sam sve ono što mnogi danas priželjkuju, dobro plaćen stalni posao u, kako se ono kaže, respektabilnoj firmi (odnosno više njih unatrag 22 godine) iliti korporaciji. Posao je bio takav da se uz obaveznih 8-10 sati sjedenja u firmi, ne povremeno nego svakodnevno, radilo i navečer od kuće, nerijetko i po noći, a redovito vikendima i praznicima. Istina, sve plaćeno. No, osim zarade, imao sam i nuspojave. Tek danas sam toga svjestan, moj unutarnji glas mi je godinama na njih ukazivao, derao se, urlao, davao mi signale da se maknem iz takvog života ... nisam ga poslušao, doista, nisam razumio što mi želi reći.

A onda mi je odlučio reći na teži način, zdravlje mi se postupno bilo pogoršavalo. Nervoza, nesanice, migrene, česte infekcije... sve se to počelo gomilati, a s time i konzumacija korporaciji bratskih farmaceutskih proizvoda.. Isti su naravno, površinski sanirali nuspojave na neko vrijeme ali, na moju sreću (sad to vidim), ne zadugo. Nešto se bilo dogodilo, odjednom su mi počela navirati pitanja ... što ja to radim? Zašto? jesam li sretan time što to radim? Navirali su i odgovori i nakon te serije pitanja i odgovora došao sam do izbora: ili ću pojačavati dozu sve agresivnijih lijekova ili ću s time prekinuti. Odlučio sam se za ovo drugo, dao sam otkaz. Naravno da me okolina odmah prozvala ludim kad u vrijeme kad ljudi rade bez plaće ili ne rade, ili dobivaju otkaze, ja ga dajem. U ovom trenutku nemam pojma od čega ću plaćati režije i ostale račune kad presuši ušteđevina, znam samo da je bila situacija ili-ili.

Ne vjerujem u crkvenu viziju Boga, niti bilo kakvo drugo religijsko tumačenje koje smatram tek izvrnutim tumačenjem povijesnih događaja, ali vjerujem da postoji netko ili nešto iznad nas, netko tko je gazda svega ovoga oko nas, pa i nas samih. Smatram da je ovaj planet stvoren s namjerom da pruža sve potrebno za život svim biljnim i životinjskim vrstama „ljudi uključeni. Resursa sa život ima obilje, svugdje oko nas, ali mi smo se od njih toliko otuđili da vjerujem da većina ljudi ne bi znala (pre)živjeti ni mjesec dana da prestanu blagodati tzv. civilizacije, da se

zatvore supermarket! nestane struje, popadaju sateliti itd. (...) Otkako ne živim korporativno ne samo da sam mirniji i da bolje spavam, nego mi je mozak lakši i otvoreniji za nove stvari, nove ljude ... otkrivam da postoji život i izvan zidina firme!

Od obitelji sam naslijedio nešto zemlje i kućicu dalje od grada i tamo se namjeravam uskoro preseliti. Realizirat ću svoj stari, nikad ostvareni san o životu u prirodi, izvan gradske ludnice, okružen biljkama i životinjama. Baviti ću se uzgojem prirodne hrane, bez kemikalija i GMO-primjesa, pa ako mi krene da zadovoljim osobne potrebe rado ću podijeliti i s drugima. Također mi je vizija, bude li financijski isplativo, da stvorim način života koristeći energiju iz obnovljivih, prirodnih izvora. Sunčeva energija i energija vjetra, voda iz zemlje, toplina iz bio mase. Znam za ljude koji su već nešto slično napravili. Ima naznaka da se ljudska rasa počinje buditi iz stanja korporativno-farmaceutsko-medijske opijenosti. Nadam se, planeta radi, da neće biti prekasno.

Eto tako sam od korporatista postao - Gruntovčan!

Pridružujem se dobrim željama za koje sam siguran da imate za Tomislava, fer krajnja želja korporatizma, kao i svakog drugog totalitarnog sustava, jest da uđe u domove i misli ljudi, da sve potpuno podredi sebi. To je teško postići silom, ali se može napraviti programiranjem gdje će onda ovce same sebe čuvati. Ako slučajno neka digne glavu i kaže kolegicama ovcama da je oko njih ograda, da su zatočene i da zapravo nikuda ne mogu otići, da su samo hrana za neka bića koja će ih naposljetku odvesti na klanje, ali im to neće reći, da će ih samo uputiti, prethodno ih prijateljski pomazivši po njušci i možda im davši kocku šećera, pa će se sve ovce same potpuno bezbrižno odštetati... znate što će joj ostale ovce reći? (Bar one prijateljski raspoložene, jer će mnoge burno ili čak sasvim neovčje agresivno reagirati).

Toj će zabludjeloj ovci reći: „Opet ti s tim tvojim teorijama urote. „

3. POGLAVLJE - HEP, HEP, HURA!

Važna misao, od koje je ova knjiga počela, još uvijek glasi: Sve piše u novinama. Ako ih čitate na bernajsovski način, kako su ih konstruktori i manipulator! javnog mnijenja i pisali. Prvo poglavlje prošle, *Sve piše u novinama ...a ponešto i ne,* započeo sam razmišljajući o malom naslovu koji je negdje krajem 2008. i početkom 2009. osvanuo u novinama, a glasio je: „HEP se neće privatizirati „. Kako sam, zahvaljujući teoriji urote, postao odličan prognozer, učinilo mi se da taj naslov (koji se pojavio iz vedra neba, jer se u to vrijeme uopće nigdje nije niti govorilo o tome da se HEP prodaje, pa je bilo čudno da netko negira nešto što se ne događa) predstavlja samo jedan način da se ideja iznese na tržište. Nije važno da li s negativnim ili pozitivnim predznakom. Zapravo, negativni („HEP se *neće* privatizirati „) je još i bolji, jer čitatelju u podsvijest ubaci ideju o tome da bi se HEP mogao privatizirati, a pritom ga umiri uz pomoć laži.

Dakle, ako u novinama vidiš nevelik naslov „HEP ne ide u privatizaciju „, pomislio sam tada, očigledno je da je HEP na redu za likvidaciju ... pardon, privatizaciju. Narednih mjeseci učinilo mi se da sam bio loš prognozer. Nigdje ni riječi o tome. Ali ipak, kad-tad dođe maca na vratanca. Valjda je prije trebalo još malo srušiti imidž HEP-a, pa se hapsilo Mravke i druge malverzante, a iz ladica se vadile dokumentacije o pljačkama koje su, nema nikakve sumnje, bile znane i ranije. I tako sam tek početkom studenog 2010. dočekao da u *Večernjaku* preko cijele naslovnice osvane naslov: „Ekskluzivno tajna studija o prodaji HEP-a„.

Nadnaslov nas je obavještavao da je riječ o dokumentu koji je Ministarstvo gospodarstva platilo 400.000 kuna. A sve ostalo bitno pisalo je u dnu podnaslova: „Plan rasprodaje - iz HEP-a izdvojiti prijenos, distribuciju i opskrbu strujom te osnovati zasebne tvrtke„. Potom: „Jadranka Kosor: Dok sam ja premijerka, nema šansi da HEP ide u privatizaciju. To je i u zakonu. „To objesite mačku o rep.

Nije mi ovo novinsko otkriće vratilo vjeru u novinski sustav. To i nije bilo razotkrivanje tajne već dirigirana najava podvaljena novinarima. Negiranje nekog događaja jedan je od načina njegova reklamiranja, a evo

pred nama i još jedne učinkovite metode pomoću - ‘razotkrivanja’. Želite rasprodati HEP i već ste odradili pripremu? Problem je što se ta ideja nikom neće dopasti. Hm, nema onda smisla da je samo najavite u novinama jer ćete biti napadnuti iz svih oružja. Uostalom, o tome do sad nije bilo ni riječi, niti se vodila ikakva javna rasprava. Što vam preostaje?

Znam, sjetio se netko, pustimo to u novine kao otkriće tajnog dokumenta! Tako ćemo ga s jedne strane moći demantirati, i ipak bar donekle ispasti poštenjaci koji igraju za domaće boje, a s druge strane ćemo javnost početi privikavati na tu šokantnu ideju. Jer samo je u tome štos - u privikavanju. Postupno proširenje prostora koji se za neku ideju čini ‘normalnim’. Pa da vidimo kako je, u tekstu koji se protezao na tri stranice, izveden taj salto.

„HEP bi prodali po oprobanom modelu: razbij pa rasprodaj! „glasio je pomalo netočni naslov, iz kojega je trebalo izbaciti kondicional, pa je trebao glasiti „HEP ĆE prodati po oprobanom modelu..... „

Naravno, kao što svako zlo već duže vrijeme dolazi iz EU, tako smo i ovdje obaviješteni da se HEP „pokušava razbiti na više samostalnih tvrtki pod izlikom usklađivanja hrvatskog energetskog sektora i zakonodavstva EU, nakon čega će krenuti rasprodaja njegovih najboljih dijelova „. Tako su za novine rekli brojni sindikalci, neovisni energetski stručnjaci i visokopozicionirani djelatnici iz te „trenutačno najvrednije hrvatske državne kompanije „, a sve je, pisalo je, postalo vidljivo kad su u javnost počeli curiti rezultati Studije o usklađivanju hrvatskog zakonodavstva s Trećim paketom energetskih propisa EU. Riječ ‘usklađivanje’ shvatite kao eufemizam, riječ je i opet o diktaturi nadnacionalne elite koja to isto radi svim zemljama Europe.

Sad dolazi zanimljiv dio kojeg treba zapamtiti, jer su već nova izdanja novina počela pomalo preskakati te činjenice i ne davati im značaj koji zaslužuju. Jedan od glavnih aktera te mutne igre bila je izvjesna tvrtka *Ekonerg,* od koje je Ministarstvo gospodarstva naručilo tu studiju vrijednu više od 400.000 kuna. Studija je zasad, pisalo je i to, skrivena čak i od dijela osoba koje su sudjelovale u njezinoj izradi, kao što je bio Dubravko Ćorak, predsjednik Nezavisnog hrvatskog sindikata koji u HEP-u okuplja oko 8000 radnika. Tako dobro skrivena studija, a evo je na tri udarne stranice najvećih novina!

Inače, spomenuti sindikalac Ćorak u novinama se požalio na manipulaciju, rekavši da je skandalozno da su ga pozvali sudjelovati u izradi studije, da se zauzeo za očuvanje cjelovite tvrtke i da je njegovo ime sad u studiji, a da nikada nije dobio njezine rezultate. Ako se odvoje tvrtke za prijenos i distribuciju, pita se on, čemu će onda služiti tvrtka HEP d.d.? Izrazio je sumnju da je predsjednika uprave Lea Begovića Vlada i postavila na čelo HEP-a kako bi po nalogu 'razbucao' HEP, jer vrh HEP-a nitko nije pozvao da se uključi u raspravu o budućnosti tvrtke. Valjda bi samo smetao. Kad hoćete ukrasti nekoj državi njenu energetsku tvrtku, nikako ne valja na jednom mjestu imati više mišljenja, pogotovo ako su suprotna onome što se zamislilo.

Dakle, prema toj studiji *Ekonerga,* iz HEP-a bi se izdvojile tvrtke za prijenos, distribuciju i opskrbu strujom, što bi praktično značilo rasformiranje HEP-a koji bi od sadašnjih 14.000 radnika spao na samo 2400. Članak je objašnjavao kako nije sama EU tako zla kako se misli, kako je ona omogućila tri varijante državama članicama u procesu zakonskog usklađivanja pitanja prijenosa električne energije. U dvije od tih varijanti ta djelatnost ostaje unutar nacionalnih energetskih sustava poput HEP-a, ali vidi vraga, autori studije predlažu treću opciju, to jest osnivanje zasebne tvrtke za prijenos koja bi se u cijelosti osamostalila.

Da je riječ tek o neobvezujućem prijedlogu, pisalo je, ne bi bilo problema jer se prema njemu ne bi moralo postupiti. Ali - slijedi u nastavku - „u dogovoru s Ministarstvom gospodarstva, u studiji se našla sljedeća skandalozna odredba: 'Vlada RH mora formalno, ukoliko su nalazi recenzije pozitivni, donijeti odluku o usvajanju studije kao platforme za provedbu procesa usklađivanja zakonodavstva' „. Sad dolazi drugi čin te smišljene prevare. On se temelji na riječima „ukoliko su nalazi recenzije pozitivni „. Studiju je procijenio Energetski institut Hrvoje Požar i dao joj zeleno svjetlo, što je značilo da će na temelju nje biti izrađeni nacrti novih zakona.

Slijedi treći čin prevare. Nakon pozitivne ocjene Instituta Hrvoje Požar stvari su se - prije nego smo o njima obaviješteni kroz novine zahvaljujući navodnom 'curenju' - počele odvijati filmskom brzinom. Ministarstvo je na temelju studije (u kojoj stoji prijedlog o raspisivanju javnog natječaja za izradu zakona) već 28. listopada raspisalo natječaj za četiri zakona o energetici, s rokom ponude od samo sedam dana!

Mora da su računali na neke ljude koji turbo brzo smišljaju zakone. A možda, heretički mi pada na pamet, ti zakoni već postoje, pa ih samo treba izvaditi iz ladice. Na koju od ove dvije mogućnosti biste uložili sto kuna? Na kraju trećeg čina na taj se superkratki brzi natječaj javio konzorcij kojeg su činili... *Ekonerg* i Institut Hrvoje Požar! Nevjerojatna slučajnost, uvijek se ispočetka iznenadim kako je svijet mali.

Sažmimo: na natječaj za izradu zakona o energetici s rokom od samo sedam dana javila se privatna tvrtka koja je izradila studiju na temelju koje je raspisan natječaj. Tu je studiju pak pozitivno ocijenila (da bi mogla postati osnova za nacrt novog zakona) druga institucija - koja se također javila na natječaj. To je sve potpuno pošteno i bez sukoba interesa, ne zvao se ja Djed Mraz.

Dok je sindikalac Ćorak rekao da je predsjednika uprave Vlada postavila da ‘razbuca’ tvrtku, premijerka je odlučno, kao i uvijek, odgovorila da „nema šanse za prodaju HEP-a dok sam ja premijerka „(a to ionako nije bilo još dugo) i dodala da je Vlada donijela i zakon o neprivatizaciji HEP-a. No, pitanje zašto se na razbijanju HEP-a radi više nego što EU traži, pisalo je, ostalo je bez odgovora. Međutim, i ova prva izjava bivše premijerke je u suprotnosti s podatkom koji je pisao u okvirićima uz tekst, u kronologiji događaja oko priprema privatizacije HEP-a, gdje je rečeno da je 5. veljače 2009. Sabor donio Zakon o prestanku važenja Zakona o privatizaciji HEP-a koji je bio brana prije ulaska u EU. Kao i obično, nije da je bilo neke rasprave o tome. Ne smije ni biti jer je riječ o europskoj diktaturi. Premijerka je samo glumatala i lažuckala, izgovarajući izjave koje dobro zvuče u nekom trenutku, u nadi da ionako nitko ne zna kad je koji Zakon donesen.

U novinama par dana kasnije bačeno je malo svjetla na ovu tematiku. U njima je pisalo da je vlada te godine (2010.) od Sabora zatražila ukidanje Zakona o privatizaciji HEP-a, ali mediji su i tada upozorili kako se ukidanjem tog zakona ne ukida i mogućnost da se HEP proda prema Općem zakonu o privatizaciji. U tom bi slučaju, pisali su mediji, to značilo da se mogu prodavati pojedine tvrtke iz HEP-ove grupacije i da država može prodati većinski paket jednom strateškom partneru, što nije bilo moguće prema Zakonu o privatizaciji HEP-a. Taj je pak zakon imao zaštitne mehanizme koji su ograničavali ulazak u HEP-ovo vlasništvo.

Zapravo, onaj okvirić pod naslovom „Ključni događaji za pripremu privatizacije „zorno pokazuju kako se uvijek planira dugoročno i po uhodanim receptima, a onda se mi, konzumenti vijesti, odjednom nađemo u sto čuda ‘otkud-sad-to’. Tako je sa svime, a s HEP-om je bilo ovako:

1) 2008. godine ukinuto je redovito održavanje objekata i postrojenja, što je svjesno umanjenje vrijednosti.

2) 2008. godine je dosegnut neodrživo visok postotak uvoza električne energije - 26 posto.

3) 5. veljače 2009. Sabor je donio Zakon o prestanku važenja Zakona o privatizaciji, koji je bio brana privatizaciji prije ulaska u EU.

4) 11. prosinca 2009. Sabor je donio Zakon o vodama kojim se akumulacijska jezera hidroelektrana (u HEP-u ih je 26) prenose u državno vlasništvo bez ikakve naknade HEP-u, što se smatra pripremom za naplatu državne koncesije na vode.

5) 2009. godine hrvatski pregovarački tim u pristupnim pregovorima za EU potpisuje obvezu usklađivanja svog zakonodavstva s Trećim paketom energetskih direktiva do 3. ožujka 2011., što je rok za članice, a ne za kandidate.

6) 27. svibnja 2010. s tvrtkom *Ekonerg* potpisan je ugovor o izradi Studije usklađivanja hrvatskog energetskog sektora i energetskog zakonodavstva s energetskim propisima EU: recenziju je izradio Institut Hrvoje Požar.

7) 27. listopada 2010. raspisan je natječaj za izradu izmjena i dopuna zakona u odnosu na rezultate studije, a na natječaj se javlja konzorcij *Ekonerg*-Energetski institut Hrvoje Požar.

Kod privatizacije HEP-a ne radi se samo o promjeni vlasništva neke tvrtke već o kvaliteti budućeg života svih stanovnika Hrvatske, što se može zaključiti prema onome što piše u studiji. A tamo se kaže da su trenutačne cijene električne energije u Hrvatskoj neodržive te da se moraju tržišno formirati’ Građane u budućnosti očekuju viši računi za struju, prognozirao je bivši član Upravnog odbora HERA-e (Energetske regulatorne agencije) dr. Milan Puharić, rekavši da je privatizacija, koje je ovo početak, nepotrebna. To je sročio ovako: „Vrlo brzo možemo očekivati povećanje cijena struje i udar na standard građana. Po scenariju *Telekoma* i INE. Niz europskih država uspješno se odupro ovakvom raspletu i zadržali su svoje jake energetske kompanije, a zašto se u RH događa suprotno treba

tražiti u interesnim skupinama koje bi u ovom poslu mogle ušićariti nešto za sebe. Zainteresiranih kupaca, ne bojte se, kao i u svakoj rasprodaji nacionalnog blaga i te kako će biti. Sve se to već dogodilo u Bugarskoj, Rumunjskoj, Slovačkoj. Podijeljena energetska tvrtka odmah ide u prodaju „.

A evo što misli čovjek koji je bio voditelj pregovaračkog tima RH s EU za poglavlje energetike, ime mu je prof. Željko Tomišič. Na temelju njegove izjave zaključio sam da i nisu bili neki veliki pregovori, možda tek oko pitanja koja će se dimna zavjesa upotrijebiti. Jer on je rekao da „ne misli da je cilj ovog usklađivanja privatizacija HEP-a „. Ne? A što vi mislite, dragi čitatelji? A on još misli ovo: „Određeni krugovi samo unose strah takvim pričama o prihvaćanju Trećeg paketa propisa. „

Željko, zašto onda sve tako u tajnosti i na brzaka? Tako se ne rade stvari koje su čiste. Imao je Tomišič i koju riječ utjehe, koja uvijek dobro dođe kad te netko udara nogom u jaja, a i za potrebe ublažavanja ovog isprogramiranog marketinškog poteza u vidu novinske najave privatizacije HEP-a: „Izdvajanje prijenosa ne bi bitno umanjilo vrijednost HEP-a. S distribucijom je druga priča, no prijedlog studije još uvijek nije zakon i tko zna što će biti na kraju „. Da, tko zna, baš se pitam. Osmjelit ću se ponuditi i jedan odgovor na to pitanje: svi uključeni znaju.

Naša marionetska vlada odrađuje naloge EU, jedne od glavnih iluminatskih ekspozitura, da se odrekne nacionalne energetske kompanije, a time i dijela kontrolnih mehanizama nad standardom života građana. Tomišić je svojim sljedećim riječima radio ono za što je par rečenica prije okrivio druge - širenje straha (stara mantra: propast ćemo ako se ne opametimo i ne poslušamo MMF, Svjetsku banku, Europsku komisiju i druge dobrotvore koji imaju na umu samo tri stvari: našu dobrobit, našu dobrobit i našu dobrobit).

To je sročio ovako: „No, valja reći da se strani investitori, koji nam trebaju zbog ulaganja u dotrajale proizvodne objekte, danas boje monopola HEP-a jer kod nas u poslovanju nema konkurentnosti. „I za kraj, konačno i malo gole istine, sve ovo drugo su zapravo bile šuplje priče. Kod ovakvih izjava, uočio sam dosad, istina uvijek dolazi na samom kraju, kad se više nikome ne da čitati. Gola istina iz Tomišićevih usta glasila je: „Cilj izdvajanja poslova prijenosa jest nešto na čemu inzistira Europa i mi bismo to morali prihvatiti radi rasta konkurentnosti te povećanja

sigurnosti opskrbe „jer „tijela koja se u Europi bave zaštitom konkurentnosti lako bi nas mogla zakačiti, a tada bi to bio ozbiljan problem „. Sav sam se naježio od te mogućnosti. Za kraj, naglasio je taj pregovarač s EU, pod svaku cijenu bismo trebali zadržati hidroelektrane u vlasništvu jer su one tvornice novca. Opet kondicional, a ne jasno određena budućnost, čudo su te jezične finese.

Vrijedi čuti i mišljenje predsjednika Nezavisnog sindikata radnika HEP-a Luke Marojice koji je rekao da je „slika HEP-a namjerno iskrivljavana i već se dugo stvara atmosfera da je tvrtku najbolje rasformirati. Međutim, riječ je o tvrtki koja je odlično organizirana iznutra, dobro posluje, a svi (...) problemi došli su izvana i zbog politike „. Još je rekao: „Prijedlog cijepanja HEP-a odnosno njegova razbijanja, na što nismo obvezni prema propisima EU nego se to samo tako prezentira, sastavni je dio te priče. Pitam se samo za koga to ova vlast i interesne grupe oko nje pripremaju laganu kupnju HEP-a. Ni najmanje ne dvojim oko toga da je upravo to posrijedi „.

Ni ja ne dvojim, niti su događaji u Hrvatskoj nešto ekskluzivno. Jer, kao što piše u samoj Studiji, čijih je nekoliko stranica u novinama prenesena preslika, „Europska komisija je bila prisiljena pokrenuti neku vrstu prekršajnog postupka protiv 24 zemlje u segmentu električne energije te protiv 21 zemlje u segmentu prirodnog plina jer nisu prenijele zahtjeve iz direktiva u nacionalno zakonodavstvo „. Tako je to kad zemlje predaju moć nad svojim zakonima, a to znači nad državom u cjelini jer je život svake države uređen zakonima koji su dotad donošeni u nacionalnim parlamentima od strane stranaka čiji su pripadnici predstavljali stanovnike zemlje (barem se tako smatralo), a i sami su bili stanovnici te zemlje. S ulaskom u EU takva nepristojna sloboda postaje prošlost.

Spomenute 24 zemlje nastoje zaštititi nacionalne energetske kompanije, dok s hrvatskom Vladom Europska unija očito nema nekih problema, kad se Hrvatska, mada još nije bila članica EU, na štetu HEP-a požurila poštovati rok provedbe zahtjeva iz direktiva, koji je istjecao 3. ožujka 2011. Inače, vrijednost HEP-a procjenjuje se na 25 milijardi kuna ili oko 3,5 milijardi eura. Sve ovo po novinama na prvi pogled nalikovalo je nekoj javnoj raspravi - ako zanemarimo da su i studija i natječaj već provedeni. Prava demokracija na djelu, sa slobodnim medijima u jedrima, zar ne? Osobno vjerujem da je temeljna misao iza ovakvih vijesti da nije važno niti tko priča, niti što priča, jer sve to ionako brzo ispari iz glava

ljudi, a i tekstovi se mahom prelete očima. Jedino što je ključno jest - o čemu se priča.

Da želim razbiti i kupiti/prodati HEP (ovisno s koje bih strane bio) prvo bih trebao izvesti zakulisne radnje koje će to omogućiti, a potom bih trebao nekako objelodaniti ideju, tako da je svi apsorbiraju. Dalje je lako, svima će izgledati kao da se radi o nekoj unutarnjoj ili vanjskoj logici stvari kojoj ionako ništa ne može stati na put. Ovakvi tekstovi i 'curenja informacija' (kad je već kasno) dio su ispiranja mozgova i programiranju umova.

Pretjerujem li?

Provjerimo.

Već tri dana kasnije u istim je novinama izašao znatno manji tekst, preko tek jedne strane jer studija o privatizaciji HEP-a i svi očigledni sukobi interesa (zbog kojih bi zapravo trebalo poništiti i studiju i natječaj za zakone) već su bili stara vijest. Sada je vrijeme, prema onome što se u marketinškim agencijama zove media-plan (jer ovdje i jest riječ samo o marketingu) da se pitanje privatizacije HEP-a relativizira, lagano razvodni i svede na razinu birokratske odluke. Ovoga puta naslov je glasio samo: „Privatizacija HEP-a „. Više tu nije bilo nikakvih upitnika ni uskličnika, samo konstatacija. Podnaslov je bio još benevolentniji, naglašavajući samo 'dobrobiti', uz tek jedan mali 'ali'. Pisalo je (obratite pažnju na korišteno glagolsko vrijeme - niti kondicional, pa čak ni futur nego čisti prezent): „Privatni vlasnik donosi novac i kontrolu, ali prodaji dijelova tvrtki primjer ne smije biti INA „.

U uvodu teksta tema prodaje najveće nacionalne kompanije i ključne strateške organizacije vezane uz standard života građana još je više izrelativizirana, ovaj put ne s 'ali' već s jednim bezazlenim 'ili': *„Večernjakova* priča o mogućoj privatizaciji HEP-a koja se naslućuje u studiji (...) otvorila je raspravu o tome je li prodaja te elektroenergetske tvrtke nužno loša ili pak poželjna i dobrodošla „.

Nevjerojatno je da je uz takav potez moguće spominjati 'poželjnost' ili 'dobrodošlicu' nakon očiglednih sukoba interesa i nakon svih iskustava koje smo imali s privatizacijama državnih telekomunikacijskih, naftnih i drugih tvrtki, pogotovo privatizacije INA-e, kojom su Mađarima prodana i plinska polja u sjevernom Jadranu. Novinar je razgovarao s trojicom „eminentnih stručnjaka s područja energetike „: analitičarom Damirom

Novotnyjem, konzultantom Jasminkom Umičevićem te energetskim stručnjakom Davorom Šternom. Rezultat je bio 2:1 za Njih, a protiv Nas. Ako ne i gore od tog. Jer jedino je Štern smatrao kako razbijanje HEP-a na tri kompanije, a potom i njegova prodaja, ne dolazi u obzir. On je predložio da se grade novi elektroenergetski objekti, a oni koji će u njih investirati neka od HEP-a u zamjenu dobe dionice.

Novotny i Umičević su pak rekli da država mora ostati vlasnik prijenosa struje tj. Dalekovoda, ali da bi se distribucija i proizvodnja struje trebale privatizirati. Zašto? Da bi se privukao kapital, jer država nema novca za nove elektroenergetske objekte. Ali također i zato - što je često korišten i izlizan argument prilikom svake rasprodaje državnih dobara, a često sam čuo da ga i ljudi na ulici, papagajski ponavljaju nakon temeljite ispiračine mozgova kroz novine - jer bi se „uspostavio sustav kontrole jer privatni vlasnik neće dopustiti potkradanja na štetu tvrtke „. Novine su nas podsjetile da su nakon Sanaderovog odlaska s mjesta premijera, istrage o kriminalu prvo otvorene upravo u HEP-u (jer je bio na redu za prodaju), kad se otkrilo da je HEP kupovao skupu struju, a jeftinu prodavao šibenskom TLM-u i mostarskom *Aluminiju,* a u što je bila umiješana osoba iz središnjice HDZ-a. Direktor HEP-a Mravak završio je u zatvoru, a iskazima je teretio i bivšeg premijera.

Nisam baš shvatio argument da privatni vlasnik neće dopustiti potkradanje. Kakva je korist za državu ili za nas od toga da se spriječi potkradanje u tvrtki koja više neće biti naša? Očito, riječ je tek o moralnom pitanju i plemenitoj težnji da na svijetu generalno bude što manje potkradanja. Sumnjam da će zbog navodnog budućeg odsustva potkradanja cijene energenata pasti od silne uštede, ali zato sam siguran da će narasti, pa nam je onda ipak bolje sad, u doba ‘potkradanja. Bivši direktor HEP-a sad je bio pod istragom da bi se na stol mogao baciti ovakav argument za privatizaciju: „Gdje god je država vlasnik uvijek ima korupcije „, objasnila je Unmičevič i još rekla: „I privatni će vlasnik vjerojatno podmititi, ali ne na štetu tvrtke „. Nažalost, u tom trenutku više nećemo imati nikakvog razloga da se tome veselimo. Država će konačno biti bez takvih briga. I bez elektroenergetske kompanije.

Evo i Novotnyjevih argumenata za prodaju HEP-a. Kao prvo, rekao je da „HEP ne može biti povlašten u odnosu na druge tvrtke iz energetskog sektora koje su privatizirane. S gledišta nacionalne ekonomije zadržavanje državnog vlasništva u javnim poduzećima neodrživo je „. Baš je to dobro

objasnio, sve puno jakih argumenata. Kao i obično, sve je to bilo samo ‘zapričavanje’ jer ključno opet dolazi na kraju: „Prema europskoj direktivi koja definira da se elektroenergetsko tržište mora liberalizirati, potrebno je razdvojiti proizvodnu struje od prijenosa i distribucije „.

O tome se radi, evroppski diktat, nikakva druga posebna logika ne stoji iza svega. Doduše, nitko u novinama nije objasnio kako i zašto su u EU došli do zaključka da se elektroenergetsko tržište treba liberalizirati i da je baš to najbolje što se može učiniti. Zapravo, navodno, bar prema Novotnyju, „bez liberalizacije nema povećanja proizvodnje struje „.

Bilo je i pokušaja ljudi da učine nešto da bi spriječili malverzacije. U veljači 2011. osvanuo je naslov „Premijerko, HEP žele jeftino prodati „. Tekst se bavio pismom koje je član Nadzornog odbora *Hrvatske elektroprivrede* Jadranko Berlengi poslao premijerki i ministru Popijaču. Upozoravao ih je da se „HEP pokušava razbiti i jeftino prodati, unatoč stavu Vlade da to javno poduzeće ne ide u privatizaciju! „. Lijepo je vidjeti da netko još može vjerovati vladama. One uvijek govore ono što bi ljudi htjeli čuti, a što se zbiva iza zatvorenih vrata, pitaj boga. Dio recepta jest činjenica da vlade uvijek demantiraju zbivanje stvari koje se zbivaju. A kad se jednom dogode, tada ionako nema povratka. Berlengi je pokušao sam zaustaviti bujicu pa je na tri stranice „vrlo oštro kritizirao upravo Ministarstvo gospodarstva, pod čijom se palicom provodi usklađivanje hrvatskog energetskog sektora „. Upozorio je da je Ministarstvo gospodarstva HEP tek u listopadu 2010. - bez prethodnih konzultacija - obavijestilo o aktivnostima u vezi s usklađivanjem s Trećim paketom energetske regulative te ga pozvalo da se očituje na studiju koju je izradio *Ekonerg.*

Berlengi je upozorio na nezakonitosti i na ono što je već pisalo u ovom tekstu, što je ocijenio skandaloznim, a to je da su se na natječaj Ministarstva za izradu izmjena i dopuna četiriju energetskih zakona javili *Ekonerg* (autor studije o usklađivanju hrvatskog zakonodavstva s Trećim paketom energetskih propisa EU) i recenzent te studije, Institut Hrvoje Požar „. Oni su izabrani za izradu tih zakona, rekao je Berlengi, iako nemaju reference. Pitao je Ministarstvo zašto samo nije izradilo te izmjene, s obzirom na broj zaposlenih i opseg rada.

Ministru i premijerki napisao je da je nakon javne rasprave, kad se činilo da će se prihvatiti ITO-model prema kojem se prijenos struje ne bi

izdvajao iz HEP-a i tvrtka se ne bi razbijala, recenzent tj. ravnatelj Instituta Hrvoje Požar predložio kompromisni ITO-model. To pak znači, za novine je objasnio Berlengi, da bi se HEP-u dala uvjetna dozvola za taj model, a Vladi bi se dala ovlast da u svakom trenutku može donijeti odluku o promjeni modela, bez pitanja Sabora, a HEP bi u svakom trenutku mogao donijeti odluku o vlasničkom razdvajanju. To se zove metoda malih koraka. A oni su uvijek umotani u zamršene zakone. Naravno, demokracija, pravda i poštenje su suspendirani. Berlengi je istaknuo da „ravnatelj tog Instituta sada iznosi novostvoreni stav, oprečan stavovima koje je Institut kojim rukovodi iznio u recenziji. A Ministarstvo gospodarstva odobrilo je taj prijedlog. „

Iz svega navedenog dosta je očito da su sva spomenuta tijela naumila prodati nacionalnu energetsku tvrtku, prema direktivama koje dobivaju iza zatvorenih vrata od strane EU. Novinski tekst se nastavljao: „Berlengi piše da studija i recenzija uvjeravaju kako je model prema kojem bi prijenos struje ostao unutar HEP-grupe komplicirano i skupo rješenje, što je, tvrdi on, neistina. Vlasničko razdvajanje, uvjerava Berlengi, skuplje je i zahtjevnije rješenje/'

Pismo premijerki i Ministarstvu završio je riječima: „Nadam se da sam vam naveo dovoljno činjenica iz kojih vidite da se u vašem Ministarstvu odvija postupak koji nije u skladu s našim zakonima i Etičkim kodeksom, štoviše, u pojedinim postupanjima ima i elemenata za kaznenu odgovornost. Predlažem da iz procesa usklađivanja s EU odmah isključite sve koji su se stručno i etički kompromitirali, poput *Ekonerga* i Požara, u ovoj amaterskoj predstavi/'

Duboko cijenim pokušaj gospodina Berlengija, ali bojim se ništa od toga. Kad je nešto u planu Elite (a privatizacije energetskih kompanija država svakako jest), oni neće odustati niti uz sto razotkrivanja. ‘Drviti’ će svoje kroz medije i uzdati se u ljudski zaborav. Malo je vjerojatno da bi se ovi događaji odvijali na ovaj način bez blagoslova s vrha. Ali na kraju, negdje u lipnju 2011., u kolumni urednika jednog tjednog političkog priloga dnevnih novina osvanuo je nadnaslov „Telekomunikacijski div naručio je studiju kojom želi preuzeti hrvatsko tržište električne energije „, a tekst je počinjao ravno u glavu: „Hrvatska elektroprivreda podijelit će se i *to je neizbježno.«* (Naglasak dodan.)

Ma nemoj mi reći, dragi kolega! Ide to tebi!

Dalje je pisalo: „Podijelile su se i druge nacionalne kompanije u Europi, i to na dijelove koji isporučuju krajnjim korisnicima električnu energiju, na one koji je proizvode i na one koji samo iznajmljuju mrežu kojom će se struja prenositi od proizvođača do potrošača. „

Pa što ako su se druge kompanije podijelile? To samo znači da ih je prije dohvatila duga ruka Iluminata, a ne da je to nešto dobro, korisno, financijski isplativo ili preporučljivo na bilo koji način. Idemo skočiti kroz prozor, i drugi ljudi prije nas su skakali kroz prozor. Tekst nas je obavještavao da Hrvatska nije energetski neovisna, ali da bi mogla biti kad bi svake godine, u sljedećih pet, uložila pola milijarde eura u gradnje elektrana, ali tog novca nema jer je Vlada, kao vlasnik, tražila od HEP-a da joj isplati svu dobit kao dividendu umjesto da ulaže u daljnji razvoj.

Primjećuje se na djelu kako dalekosežne posljedice imaju monetarna politika koju nam Elita nameće kroz svoju ekspozituru, HNB, zbog čega ukupni dug koji treba vraćati stalno raste, a kad se države pogodi konstruiranim svjetskim financijskim krizama one ostaju bez love i snalaze se na sve moguće načine. Zbog toga ne mogu ulagati u vlastitu infrastrukturu pa je netko jeftino kupi, uz isprike i objašnjenja nalik onima koje nudi ovaj tekst. U piramidi vlasničkih i interesnih odnosa oni koji zapravo posjeduju tvrtke koje kupuju infrastrukture država isti su oni koji posjeduju i banke koje su stvorile ‘krizu’ koja je omogućila kupnju nacionalnog srebra.

Još jedan mehanizam koji tome pomaže - tzv. ‘liberalizacija tržišta’. U tekstu je dalje pisalo da bi se sa svim nabrojanim činjenicama, kao i s uvozom skupe struje, HEP mogao nositi zbog stotina tisuća malih potrošača koji svakoga mjeseca plate svoj mali račun za struju. Ali, pisalo je, „dotoku tog novca doći će kraj. Uskoro. „Jer, pisalo je dalje, „Hrvatska je već, manje-više, liberalizirala svoje tržište energije „, pa sad „svatko može prodavati i kupovati energiju ako procijeni da mu se to isplati „, ali još se nitko nije usudio jer nije imao dovoljnu bazu korisnika kojima bi mogao ponuditi struju u domovima po prihvatljivoj cijeni. „Međutim, „- pisalo je - „na tržištu se pojavio veliki igrač „.

I da podudarnostima i iznenađenjima ne bude kraja, „telekomunikacijska kompanija s međunarodnim rejtingom zatražila je od Energetskog instituta Hrvoje Požar da im izradi studiju o distribuciji električne energije „.

Hej, nije li taj Institut onaj isti kompromitirani negativac iz gore navedenih priča?

Kolumnista je očito netko opskrbio podacima i instrumentalizirao ga da u javnosti još malo priprema teren. To se može vidjeti iz toga što je očito znao o kojoj se kompaniji radi, ali nije htio reći, pa onda po tome što je, spomenuvši Institut Hrvoje Požar, napomenuo da je to „jedina takva organizacija u državi „, dakle, zato oni to rade, jer su jedini koji mogu, a nikako nemojte pomisliti da ovdje ima neke korupcije ili sukoba interesa. Na kraju, u vezi studije, novinar je napisao i ovo: „Rezultati su fenomenalni iako studija još uvijek nije gotova. „

Vjerojatno je fenomenalno i sljedeće što piše: „Telekomunikacijski div na osnovu nje najvjerojatnije će preuzeti gotovo polovicu sve struje koju hrvatska kućanstva potroše svake godine. HEP-u će time uzeti pola milijarde dobiti, svake godine. „Nek' nam dugo živi zdrava tržišna utakmica.

Na kraju je novinar, kad je sve ovo nahvalio, skrenuo pažnju i na to da „nas za to ne bi trebalo biti briga jer će nam zapadnoeuropski telekomunikacijski div, kojemu će ovo biti prvi izlet na tržište energije, ponuditi mrvicu jeftiniju energiju nego što nam nudi HEP. Međutim, pristanemo li svi na tu mrvicu jeftiniju struju, HEP više neće moći, čak i ako se pojavi neka vlada s više sluha za ulaganje i s manjom potrebom za krpanje prerastrošnog proračuna, sagraditi nijedno novo postrojenje. Zauvijek ćemo ostati osuđeni na uvoz struje iz Srbije, BIH, Bugarske, Rumunjske. Sve te zemlje imaju viška struje i skupo nam je prodaju. Dio njih članice su Europske unije, one iste koje će nam vjerojatno sutra reći da ne smijemo u Albaniji graditi novu nuklearnu elektranu, ali će nam vrlo rado prodati struju iz svojih nuklearki kojima istječe vijek trajanja. Sasvim glupo zvuči da bismo trebali plaćati skuplju struju da bi bila naša, ali na koncu se svodi na to. Hoćemo li trošiti svoje ili tuđe? „

Dosta dobar rezime.

A još jedan rezime, iz novina, s kraja veljače 2013. godine. Mislim da će biti dovoljni naslovi:

„Više od 10 000 Bugara izašlo na ulice zbog poskupljena struje i srušilo vladu „;

„Bugarska je 2005. privatizirala elektrodistribuciju, pa je bijes zbog poskupljenja bio još izraženiji. „

Doista je danas lako biti prorok, kad se sve već dogodilo negdje drugdje. Naravno, i rušenje vlade je više-manje uzaludno jer je sve to rađeno po naredbama korporatista iz Europske unije, a njima je više-manje svejedno koja će vlada zamijeniti koju.

Da se vratimo na trenutak unatrag kroz vrijeme, do sredino studenog, nakon što je u listopadu već objavljena prodaja HEP-a. U iste je gusle udarila i 'konkurentska' novina koja ime ne vezuje uz večer, već uz jutro. Tamo se na dvije strane pisalo o naizgled drugoj temi - o tome kako je Vlada odbila suradnju s bugarskom nuklearkom. Meni se čini da je sve to bilo samo povod da bi se preko dvije strane ogromnim slovima mogao rastegnuti hipnotički i uobičajeno prijeteći naslov „...a bez nje za 10 godina više nećemo imati struje „. U podnaslovu je još pisalo: „Hrvatska je treći najveći uvoznik struje u Europi, a nemamo strategiju razvoja „.

Kako nemamo? A privatizacija HEP-a?

4. POGLAVLJE - EKONOMIJA UTEMELJENA NA - KONOPLJI? ... i biljke izvan zakona

U svibnju je u novinama osvanuo novinski tekst naslovljen „Ide li *Prozac* uz gospinu travu? „. Pravo pitanje bi bilo ide li *Prozac* uz čovjeka, ali nadnaslov je sve objašnjavao: „U EU u punoj je pripremi direktiva o tradicionalnim biljnim lijekovima koja nameće stroga pravila „. Pisalo je da je „popis biljaka koje su od 1. svibnja stavljene izvan zakona vrlo dug, a na njemu su, uz tradicionalne zapadnjačke ljekovite biljke, uglavnom biljni pripravci koji se koriste u kineskoj i ajurvedskoj medicini „.

Zamislite da ste se spustili na Zemlju s nekog drugog planeta, a netko vam saopći da su na tom planetu biljke stavljene izvan zakona. Lud planet, pomislili biste. Pa takva zamisao može samo doći od specifične vrste umova koji teže sveobuhvatnoj kontroli, kad bi mogli oni bi najradije naredili prirodi da prestane stvarati te biljke i uopće svu raznolikost koja postoji. Ali kako ne mogu, pokušat će podignuti zid između nas i životnih energija prirode. Tekst nas je dalje obavještavao: „Kao i kod mnogih sličnih zakonskih akata EU, i ova direktiva želi osigurati veću kontrolu nad onim što se u ljekarnama i drogerijama prodaje bez recepta, a u većini slučajeva i bez odobrenja „. Ključna riječ doista i jest - Veća kontrola. Samo se o tome i radi. Zato je EU i osnovana, da bi mogli donositi zakone po svojoj volji bez onih smetala kakve predstavljaju demokratski procesi glasanja, rasprava i, ne daj bože, volja ljudi.

Naravno, kako to već Iluminati novoorvelovski rade, prave namjere uvijek se skrivaju iza naizgled dobronamjernih objašnjenja. Tako je dalje pisalo da „direktiva zapravo ne poznaje kategoriju zabranjenih preparata, već samo onih za koje njihovi proizvođači nisu dobili odobrenje za stavljanje u promet. (Nije govno, nego se pas posro). Odredbe ovog zakonskog akta kažu da se svi biljni lijekovi moraju registrirati, odnosno moraju proći proces provjere sigurnosti za konzumaciju, kvalitete i proizvodnih standarda. „Ti procesi su dugotrajni i koštaju često nedostižne hrpe novaca (nije to zabrana, samo su uvjeti nemogući), ali što se može, mora se provjeriti da priroda nije nešto krivo posložila. Naravno,

korporatisti iz farmaceutske industrije imaju te hrpe novca i masovno ih troše na reklame, potkupljivanje, a nešto malo i na same ‘lijekove,

Uostalom, kad smo kod tih otrovnih pripravaka farmaceutske industrije, evo sljedeće, vrlo zanimljive rečenice iz teksta jer je, rečeno je, „u Velikoj Britaniji provedeno istraživanje koje je pokazalo da je Direktiva EU i te kako dobrodošla jer čak 58 posto Britanaca vjeruje da su ovi proizvodi potpuno sigurni samo zato što su ‘prirodni, No to u mnogim slučajevima nije točno. Tako se, primjerice, gospina trava nikako ne smije uzimati ako se pije još neki antidepresiv poput *Prozaca,* a može poništiti i djelovanje kontracepcijskih pilula, dok primjerice, ginko ili ginseng mogu imati negativne posljedice ako se uzimaju s lijekovima za razrjeđivanje krvi. „

Imam bolju ideju: nemojte uzimati farmaceutske lijekove i problem je riješen. Recimo, rečeno je da se gospina trava ne smije uzimati ako se pije *Prozac*. Da živimo u svijetu koji ima imalo veze sa zdravim mozgom i istinom onda bi antidepresivi bili zabranjeni zakonom. Radio sam intervju s Johnom Virapenom, bivšim direktorom farmaceutske tvrtke *Eli Lilly* s više od 35 godina iskustva u farmaceutskoj industriji, koji mi je (kao i u svojoj knjizi *Nuspojava: Smrt)* ispričao kako je podmićivao liječnike i državne službenike da se lijek, koji će kasnije postati poznat kao *Prozac,* odobri, usprkos kliničkim istraživanjima koja su pokazala da su mnogi sudionici istraživanja zbog stanja u koje ih je doveo ‘lijek’ počinili samoubojstvo. Svakako, ne može se reći da ih nije definitivno izliječio od depresije. Ali čuvajte se gospine trave.

Na kraju teksta je pisalo da će ulaskom u EU i Hrvatska morati potpuno poštovati odredbe Direktive o biljnim lijekovima, a do tada registracija nekog pripravka kao lijeka ostaje želja proizvođača da biljni pripravak koji stavlja na tržište bude na popisu lijekova, a ne tek puki dodatak prehrani. Samo do tada.

Što se Europe tiče, svaki biljni pripravak koji se svede na dodatak prehrani tada postaje podložan jednom drugom, sličnom zloglasnom pravilniku - *Codexu Alimentariusu.* Bila bi nevjerojatna ta želja Iluminata da bace šapu kontrole na konzumaciju biljaka kad se ne bi imalo u vidu da posvuda oko nas, čak i kad šećemo susjednom livadom ili šumarkom, buja prava darežljiva biljna apoteka. Besplatna i zdrava. Nikako se ne uklapa u ideju ovisnosti ljudi i njihova trovanja. Ono što danas izgleda nemoguće,

sutra će biti stvarnost, kad se svi na to naviknu. U Sloveniji je u tijeku rasprava treba li zabraniti kamilicu jer se smrt jednog čovjeka na neki način povezuje s njome. Po toj logici, svi su farmaceutski lijekovi odavno trebali biti zabranjeni.

Sve je stvar uvjetovanja uma. Primjer je jedna slična kampanja koja je prošla s velikim uspjehom, o čemu svjedoči nevjerojatna činjenica da se danas u svijesti svakoga od nas najljekovitija biljka na svijetu povezuje s pojmom 'droga'.

Do te priče vode nas naslovi vijesti iz 2011. godine: „Neno R. prijavljen zbog sađenja marihuane „te: „Nesvakidašnja obrana na sudu: marihuanom sam liječio hemoroide". Pedesetpetogodišnji Neno R. posadio je u dvorištu obiteljske kuće u Sukošanu pokraj Zadra stabljiku marihuane visoku 60 centimetara i završio na Županijskom sudu u Zadru. Branio se time da je marihuanu koristio u terapijske svrhe, od osušenih listova koje je miješao s maslinovim uljem pravio je smjesu kojom je liječio hemoroide. „Koristio sam lijekove koje mi je propisao liječnik, ali ništa nije imalo učinka, pa sam problem pokušao riješiti na ovaj način „, izjavio je N.R. nakon čega je njegov odvjetnik Sudskom vijeću predao časopis *Svjetlost* iz travnja 2011. u kojemu je objavljen razgovor s Rickom Simpsonom, autorom filma *Bijeg od lijeka,* naslova „Konoplja, od lijeka protiv raka do održive ekonomije", te još dva članka - „Konoplja - nizozemska priča: Cannabis - legalni lijek" i „Istraživanja i iskustva s konopljom u Hrvatskoj".

Sa zanimanjem sam čitao tu vijest jer sam pisao dva od tri navedena teksta, a neobično je bilo pročitati i da je časopis *Svjetlost* postao dokazni materijal na sudu. Jer nakon kratkog vijećanja suđenje je odgođeno dok sutkinja ne prouči te materijale, a optuženi je upućen da na iduće ročište donese svu liječničku dokumentaciju vezanu uz povijest bolesti, probleme i terapije koje je koristio.

Na Županijskom sudu u Zadru u tijeku je, pisalo je u jednoj drugoj vijesti, i postupak protiv 37-godišnjeg Domagoja J. optuženog da je na balkonu obiteljske kuće na otoku Viru u posudama držao 11 stabljika indijske konoplje. Domagoj J. je kazao kako mu je marihuana nužna jer ju koristi za liječenje multiple skleroze od koje boluje, no trojica medicinskih vještaka u svojim nalazima i mišljenjima osporila su to, ustvrdivši kako za liječenje multiple skleroze postoji čitav niz legalnih

lijekova dostupnih u Hrvatskoj. Legalni jesu. Jesu li i zdraviji i učinkovitiji? Suđenje je bilo odgođeno do daljnjega jer je Sudsko vijeće smatralo da se vještaci trebaju neposredno saslušati i ispitati na raspravi, što je svakako mudra ideja.

Što se tiče učinkovitosti, tu je poučna bila jedna druga vijest, o čovjeku skrivenom iza nadimka Trki, koji je obolio od multiple skleroze i puši marihuanu kako bi si olakšao tegobe. Svaku večer popuši džoint i nakon toga, pisalo je u vijesti, mirno spava sedam, osam sati u komadu, bez spazma, tremora, nekontroliranog i bolnog poskakivanja nogu, a i u glavi mu je bolje. Od multiple skleroze je obolio prije par godina i bolest je nemilosrdno napredovala, usprkos lijekovima. Kanabis puši, pisalo je, otkako je pročitao o njegovu korištenju u slučaju multiple skleroze, ali i liječenja različitih vrsta boli. Olakšava mu život, te dvije i pol godine nije imao napadaje.

To su danas najveći dometi dobrobiti konoplje o kojima ćete čitati u novinama. No, priča tu tek počinje, jer čini se da upravo tu biljku krase neke osobine koje je čine jedinstvenom višenamjenskom alternativom svijetu za kojeg su nas uvjerili da može biti baš takav, bolestan, gladan, pokretan naftom, i nikakav drugačiji. Pa, kad već imamo tu slobodu da možemo misaono oblikovati svijet, koju ljudskom rodu zapravo nitko ne može oduzeti ako je sam ne preda, probajmo je malo i koristiti. Možda će ponešto na prvi pogled zvučati prefantastično ili prejednostavno, ali svaka najmodernija tehnološka naprava u vašoj sobi prvo je bila nečija misao, davno prije nego što je uopće bilo mogućnosti izraditi je.

No, to nije tako težak posao. Zapravo, riječ je o nečemu starom, nečem što je već postojalo, iako ne u opsegu koji bi bio u skladu s današnjim potencijalom, nečemu što je u našoj svijesti postalo svoja suprotnost upravo zahvaljujući onome što se pisalo po novinama, odnosno zahvaljujući jednoj intenzivnoj novinskoj kampanji koja se zbivala u SAD-u između dva svjetska rata. To je dobar primjer kako programiranje kroz vijesti ima dugoročne učinke i kako nije niti najmanje bezazlena djelatnost. Ali zašto se sad pravim tako tajanstven, kad sam sve rekao u naslovu?

Ekonomija temeljena na konoplji.

Kakva je to sad glupost? Pa konoplja je droga. Tako nas društvo uči. Istina je, naravno, potpuno suprotna. To je, za početak, univerzalni, svima

dostupan, bujajući lijek. Ali i u ovom slučaju ‘ispiranje uma bila je temeljito i velikog opsega. Krenimo od početka, gdje god on bio. Kao i obično, u davnoj prošlosti.

Konoplja kroz povijest i njena svojstva

Konoplja se uzgajala u Egiptu prije 6000 godina, kao i u drevnoj Kini, odakle potječe najstariji zapis o njenoj preradi. U mnogim zemljama svijeta bila je prvi usjev koji je čovjek uopće počeo uzgajati, a i prvi koji je uzgajan za neku drugu namjenu osim prehrambene. Već od 5. stoljeća pr.n.e. upotrebljavala se za pravljenje jedara i brodskih konopa, a kasnije za izradu ribarskih mreža, zastava, cerada, mornarske odjeće. Brodske karte, dnevnici i Biblije bili su izrađeni od papira na bazi konoplje, čija je trajnost bila sto puta veća od onih na bazi papirusa. U industriji je služila za proizvodnju tekstila i tkanina, jer je odjeća od konoplje bila ne samo mekša, toplija i boljih upijačkih svojstava od pamuka, nego i triput otpornija na kidanje. Od svih 300.000 vrsta biljaka na Zemlji niti jedan drugi biljni izvor ne može se usporediti s nutricijskim vrijednostima kanabisova sjemena, sa svojim savršenim balansom esencijalnih aminokiselina i ulja i u obliku koji je najprirodniji za probavu, a njeno sjeme sadrži jedan od najvećih izvora proteina u prirodi.

No, konoplja je daleko više od izvora proteina. Ona suvremenom čovjeku može služiti kao sirovina skoro za sve - kao hrana, lijek, miris, energent, gradivni i odjevni materijal, stočna hrana, za razne industrijske proizvode. Doista, da ste početkom 20. stoljeća nekom rekli da je konoplja droga, valjao bi se po podu od smijeha. Tom se biljkom u SAD-u morao plaćati porez. Uzgajanje konoplje kao i njena prerada nekada je bio jedan od najunosnijih poslova širom svijeta, nazivana je ‘usjev od milijardu dolara’, a sve do 20. stoljeća bila je najisplativiji usjev na tržištu. U Americi je proizvodnja konoplje dostigla vrhunac 1850. u Kentuckyju, kada je proizvedeno 40.000 tona.

Konoplja je od 1631. do 1800. u Americi bila zakonsko sredstvo plaćanja poreza. Prvi američki zakon o njoj datira iz 1619. godine, a obvezao je farmere iz Virginije na sadnju indijske konoplje. Slični su propisi doneseni za poljoprivrednike iz Massachusettsa (1631.) i Connecticuta (1632.). Važnost koju je ta biljka imala u ekonomiji mlade Amerike pokazuje činjenica da je konoplja, kako bi se potaknula njena proizvodnja, do početka 18. stoljeća služila kao platežno sredstvo. Oni koji

su odbijali uzgajati konoplju u 17. i 18. stoljeću dolazili bi pod udar zakona i oporezovani su dodatno.

Punih 150 godina *Britanska enciklopedija* tiskala se na papiru od konoplje, a do 1880. i sve školske knjige. Konoplja ima kvalitetnije vlakno od drveta, a za izradu papira - koji ne žuti i trajan je - potrebno je daleko manje nagrizajućih kemikalija. Osim toga, biljka raste brzo i sazrijeva u jednoj sezoni, dok je drveću potrebno više godina. Godine 1916. američka vlada je izračunala da će se do 1940. sav papir moći raditi od konoplje i da više neće biti potrebno sjeći drveće. Ista vladina studija je pokazala da se od jednog jutra zasijanog konopljom dobije sirovine za papir koliko od 4,1 jutra zasijanog drvetom. „Uzgajanje i proizvodnja konoplje ne ugrožava prirodni okoliš.”, zapisano je u američkom biltenu br. 404 američkog Ministarstva poljoprivrede.

Kad bi se svi plastični proizvodi umjesto od naftnih derivata radili pomoću cijeđenja ulja iz konoplje prirodno bi se razgrađivali. Trebalo bi ih samo nakon upotrebe smrviti, dok se plastika od naftnih derivata ne razgrađuje. Kvalitetne boje i lakovi pravljeni su od ulja konoplje sve do 1937. Čak 58.000 tona konopljinog sjemena korišteno je u SAD za proizvodnju boja do 1935. godine. Uz to, godinama je Američka medicinska udruga podržavala konoplju kao lijek.

Osobine i mogućnosti

Kora konoplje ima najduža i najčvršća vlakna u biljnom svijetu. Od tih vlakana mogu se izgraditi svi građevni materijali, uključujući lesonit, materijale za pokrivanje krovova, materijale za podove, zidne ploče, brtvila, oplatu, boje, ivericu, žbuku, šperploču, armirani beton, izolaciju, cigle i biorazgradive plastične kompozite koji su čvršći od čelika.

Konoplja ne zahtjeva herbicide i pesticide kod uzgoja te stvara humus i čisti tlo od teških minerala, a može dati 250 posto više vlakana od pamuka, a uz manju potrošnju vode, te 600 posto više vlakana od lana, na istoj površini. Dr. sci. Zvjezdana Augustinović s Visokog gospodarskog učilišta u Križevcima, u disertaciji kojom je magistrirala na temi konoplje, obuhvatila je istraživanja na koji način gnojidba dušikom i gustoća sjetve utječu na prinos i kvalitetu stabljike konoplje. Provedena su kroz poljske pokuse na pokušalištu Visokoga gospodarskog učilišta u Križevcima tijekom 2003.-2005. godine. Između ostaloga, ustanovljeno je da njezinom uzgoju nisu bili potrebni nikakvi pesticidi (ni jedne godine se nije pojavio

niti jedan štetnik ili bolest), a iza nje je tlo ostalo gotovo potpuno čisto od korova. U sve tri godine istraživanja - koje su bile klimatski potpuno različite - prinosi stabljike, vlakna i ukupne biomase bili su i više nego zadovoljavajući.

Konoplja s jednog hektara da je znatno više drveta nego šumske vrste za jednu godinu. Primjerice, godišnji prirast drveta borove šume iznosi 2,5 m^3/ ha, dok istovremeno konoplja prinosom od 10 t/ha stabljike daje 10-12 m^3/ha drveta. Osim toga, konoplja, zbog svoje otpornosti, može rasti na bilo kakvom tlu, a tlo koje je iscrpljeno monokulturom može revitalizirati pa i zaustaviti eroziju tla. To je u mnogim zemljama koje su posjekle previše šuma (poput Madagaskara, Bornea, ali se i eolskom erozijom u SAD-u godišnje ‘otpušu’ tisuće tona zemlje) veliki problem, jer zemlju više ništa ne drži na okupu pa je počela otjecati u more ili je odnosi vjetar. Konoplja pušta jako duboki korijen, pa neki smatraju da bi se sadnjom konoplje u tim područjima mogla zaustaviti erozija tla. Tome još treba pridodati i činjenicu da konoplja izvlači otrove iz zemlje, pa bi mogla biti vrlo korisna u područjima pogođenim radijacijom.

Danas se od konoplje može dobiti preko 25.000 različitih proizvoda, među kojima su pojedini dijelovi za potrebe automobilske industrije, potpuno biorazgradiva plastika ili lagane građevne ploče i izolacijski materijal.

Konopljin beton *(hempcrete)* građevni je materijal koji se proizvodi od usitnjenih unutarnjih vlakana stabljike konoplje. Pomiješana s vapnom, mljevenom drozgom ili drugim dodacima, ona stvaraju celulozni cement koji je lakši od konvencionalnih materijala, ali s poboljšanim svojstvima toplinske i zvučne izolacije. Taj materijal otporan je na vatru i u potpunosti otporan na termite. Mogao bi biti sjeme revolucije u izgradnji kuća jer se stvrdnjava poput betona, ah se može rezati poput drvenih greda. Svaka neželjena građevina od konopljinog betona mogla bi se jednostavno samljeti i ubaciti u novu smjesu. Konopljin beton omogućio bi i to da ljudi puno lakše sami grade kuće, uz to što bi dramatično smanjio troškove stanova pojednostavljujući gradnju: na primjer, krov izliven od konopljinog betona ojačan bambusom može zamijeniti krov s crjepovima, opšav i oluk. Takav krov imao bi bolju toplinsku i zvučnu izolaciju od crjepova, bio bi otporan na tuču i uvelike smanjio rizik od požara.

Kao da sve ovo nije dovoljno, konoplja bi mogla biti i zamjena za naftu. Njena prirodna biomasa mogla bi praktično nadoknaditi sve energetske potrebe koje se danas zadovoljavaju naftom (koja, čini se, i nije organskog podrijetla). Rick Simpson, stručnjak za konoplju, rekao je da je konoplja nevjerojatan izvor goriva, čak i u starim gabaritima. Na oko 4000 m^2 zemlje proizvodila je oko 1800 litara etanola kojim se može pokretati automobil ih grijati dom. No danas, koristeći enzime u postupku, iz iste se površine može dobiti oko 7000 litara etanola, rekao je i dodao: „Ako imate 7000 litara etanola, to će grijati vašu kuću, grijati toplu vodu, pokretati vaš automobil i još će vam koja tisuća litara ostati. Od 4000 m^2 konoplje možete postati energetski neovisni od sistema, dakle samodostatni. „

Spomenimo i to da je 1941. Henry Ford napravio automobil od vlakana konoplje koji je, kaže se, bio 30% lakši i deset puta čvršći od čeličnog. Na poznatoj snimci Henry Ford stoji pored auta s maljem u ruci i lupa po prtljažniku automobila, a da pritom ne napravi niti jednu udubinu. Da ne govorimo o tome da konoplja ne hrđa. Rick Simpson je rekao: „Zašto onda ne izrađujemo svoje aute, brodove, avione od konoplje? Ako malo pogledate po svom domu, vaš stol, stolci, sve plastične stvari koje imate, sve to može biti proizvedeno od konoplje. U stvarnosti, trebali bismo živjeti u ekonomiji temeljenoj na konoplji, umjesto ekonomije temeljene na skupim i otrovnim fosilnim gorivima?"

Zanimljivo očište. Do potkraj 19. stoljeća svijet je pokretao sustav temeljen na ugljikohidratima u kojem su se sva vlakna, goriva i lijekovi za zadovoljenje ljudskih potreba proizvodili fotosintezom, a Sunčeva se energija koristila za kombiniranje ugljičnog dioksida i vode u celulozu, osnovni građevni materijal prirodnog svijeta.

Dakle, svijet su pokretali Sunce i voda.

Bilo je to prirodno stanje stvari, bez ikakve potrebe za pokretima zelenih i drugim manipulacijama ekologijom. Tijekom 20. stoljeća velik dio tih ugljikohidrata zamijenili su ugljikovodici koji se dobivaju iz ugljena i nafte. Skup vic jer treba duboko bušiti skupim tehnologijama, ali potom se može po volji manipulirati cijenom. S druge strane, konoplju svatko može posaditi u vlastitom vrtu, a neovisnost ljudi svakako nije ono što odgovara Iluminatima i korporatizmu.

Kad su umjesto konopljinih prirodnih vlakana došla petrokemijska vlakna, najlon, poliester i drugi sintetički materijali počeli su se

proizvoditi u golemim količinama i promovirati agresivnim reklamama. Umjesto papirnatih vrećica i kutija dobili smo sveprisutne plastične vrećice. Milijarde tih toksičnih i u puno slučajeva nerazgradivih predmeta proizvedene su kako bi bile upotrijebljene samo jednom i odbačene, da bi onda pronašle put do potoka i rijeka i s vremenom se stopile u goleme potopljene otoke smeća u Tihom oceanu i drugim oceanima, oslobađajući u morski i ljudski ekosustav toksičnu tempiranu bombu kemikalija koje narušavaju hormonalnu ravnotežu. Umjesto da se papir proizvodi iz jednogodišnjih kultura za vlakna, goleme površine drevnih šuma ruše se i pretvaraju u trješće, pa zatim kuhaju s klorom i drugim opasnim kemikalijama kako bi se dobio inferioran proizvod u usporedbi s onim što zamjenjuje.

To je moguće samo u krajnje nerazumnom svijetu. Ili namjerno manipuliranom.

Priča o konoplji ne bi bila potpuna kad se ne bi reklo i to da su konopljine sjemenke bez premca u hranjivosti. Sadrže antioksidanse, bjelančevine, karotene, vitamine A/beta-karoten, BI, B2, B3, B6, C, D, E (prirodni anti-oksidans), fitosterole, fosfolipide, kao i brojne minerale, uključujući kalcij, magnezij, sumpor i željezo, cink i fosfor, sve u lako probavljivom obliku. Izvor su bjelančevina i sadrže svih 20 poznatih aminokiselina, uključujući devet esencijalnih. Ulje konopljinog sjemena izuzetno je bogato esencijalnim masnim kiselinama te je najuravnoteženije prirodno ulje za ljudsku prehranu. Njegovih 10 posto zasićenih masnih kiselina pruža energiju, dok 80 posto esencijalnih masnih kiselina prvenstveno služe kao građevni blokovi stanica te za proizvodnju hormona.

Sjeme konoplje jedan je od najbogatijih izvora ALA (alfa-linolenske kiseline), biljnog oblika esencijalne masne kiseline omega-3. ALA ima strukturu od 18 ugljikovih atoma koja se u tijelu produžuje u lanac od 22 ugljikova atoma radi sinteze DHA (dekosaheksaenske kiseline) i EPA (eikosapentaenske kiseline). U tom obliku omega-3 ugrađuju se u mozak, stvarajući ključan dio neuronske membrane.

Postoje dvije vrste esencijalnih masnih kiselina: omega-3 i omega-6. (Zovu ih esencijalnima' zato što ih tijelo ne može sintetizirati, zbog čega ih je potrebno unositi hranom). Za optimalno zdravlje idealan odnos između unosa omega-3 i omega-6 bio bi 1:3. Industrijalizacija

zapadnjačke prehrane i konzumiranje repičinog i drugih inferiornih ulja iz masovne proizvodnje - koja u svakom slučaju imaju nizak udio omega-3 - dovele su do ozbiljnog smanjenja unosa omega-3, uz istovremeno dramatično povećanje unosa omega-6.

Općenito govoreći, omega-6 masne kiseline i njihovi derivati djeluju proupalno, dok omega-3 stvaraju medijatore koji obuzdavaju upalnu reakciju. Uz prevladavanje omega-6 i nedostatak omega-3 tijelo je u trajnom stanju suvišne upale. Ljude koji nastoje održavati povoljnu ravnotežu omega-3 i omega-6 masnih kiselina i ujedno čuvaju svoja tijela od oksidativnog stresa redovitim unosom prirodnih antioksidanata biljnog podrijetla općenito ne muče osteoartritis ili druge degenerativne bolesti. Također, rijetko imaju problema s krvnim tlakom i nemaju potrebu za antidepresivima - dvjema skupinama lijekova koje donose velike prihode farmaceutskim kompanijama uz štetu po organizam čovjeka. Idealan unos omega-3 također je potreban za optimalno funkcioniranje imunološkog sustava. Nedostaci se mogu manifestirati kao alergije, autoimune bolesti i drugi izrazi imunološke disfunkcije.

Konopljino sjeme nudi jedinstvenu kombinaciju važnih hranjivih tvari te impresivan raspon vitamina i minerala. Ima posebno visoku razinu vitamina E, snažnog antioksidanta koji štiti omega-3 od užeglosti. Vitamin E, kojega tako često nedostaje u prehrani prerađenim namirnicama, od presudne je važnosti za zdravlje žila zbog toga što održava elastičnost stjenki krvnih žila.

Bjelančevine u konoplji uravnotežene su i lako se apsorbiraju. Slobodno se može reći, namirnice od konoplje mogle bi liječiti i revitalizirati stanovništvo. Predvidljivo, takva je biljka zakonom zabranjena, dok nam se u prehranu i vodu podvaljuju fluoridi, aspartam i drugi opasni otrovi.

Novinska kampanja protiv konoplje

Pa kako je onda ta svenamjenska biljka postala „droga „? Jednostavna istina glasi ovako - svi smo žrtve jedne jedine novinske kampanje provedene u SAD-u 1930-tih.

Nevjerojatna je to spoznaja, ali točna. Još i danas mi svi živimo u svijetu oblikovanom histeričnom kampanjom koju je pokrenuo *Hearst press* u vlasništvu nikad po moralnosti poznatog medijskog magnata Williama Randolpha Hearsta, koji je poslužio kao inspiracija za film

Građanin Kane. Što da se još kaže o tom čovjeku koji je novinaru kojega je poslao na zadatak na Kubu, kad ga je ovaj upitao što da tamo radi, rekao: „Vi se pobrinite za vijesti, a ja ću se pobrinuti za rat. „Hearst je 1898. bio ključna osoba španjolsko-američkog rata, kojeg je nekoliko godina „kuhao „nizovima tendencioznih članaka i lažnih vijesti s Kube, a u nekima je krivio Španjolce za do danas nerazjašnjeno potapanje američkog broda Maine minom. Jake indicije daju ozbiljnu sumnju da je to bila ratnohuškačka diverzija po istom receptu kao 11.9., paljenje Reichstaga ili Pearl Harbour, ali u svoje vrijeme je odigrala ulogu. Hearstovi moćni članci američko su javno mnijenje oblikovali da podrži rat SAD-a sa Španjolskom.

Hearstovi senzacionalistički naslovi protiv konoplje.

Što se konoplje u SAD-u tiče, ona je prvi put zakonima u SAD-u zahvaćena početkom 20. stoljeća (okrug Columbija 1906., Massachusetts 1911., New York 1914., i Maine 1914.), ali nije zabranjena. Hearst je od 1934. do 1937. naručio od svojih urednika više prikladnih tekstova o opasnoj biljci - marihuani. Riječ „marihuana" uzeli su iz meksičkog slenga jer je bilo potrebno neko novo ime. Sve ono loše i zastrašujuće što su planirali dovesti u vezu s ovom biljkom nikako se u to vrijeme ne bi moglo povezati s konopljom. Kako je jedan internetski pisac rekao, to je bilo kao kada bi danas za kamilicu ili lipu tvrdili da su teške halucinogene droge. Te orkestrirane novinske kampanje teško su klevetale Meksikance, Afroamerikance i *jazz*-glazbenike koji su navodno koristili opojnu travu - marihuanu - a opisivani su da sviraju protubjelačku, „đavolsku i vudu" glazbu, koja je ogrezla u porocima. Marihuana je predstavljena razlogom silovanja bjelkinja od strane crnaca i zaraze sifilisom, a na sličan se način djelovanjem marihuane objašnjavala i „lijenost" Meksikanaca. Jednadžba

„marihuana jednako nasilje" bila je ishodište i pouka velikog broja propagandnih filmova (primjerice film *Reefer Madness,* „Ludilo *jointa",* snimljen 1936.). Čitatelje se upoznavalo s pogubnim utjecajem marihuane na ljudsku psihu, a pripisivane su joj i mnoge nerazjašnjene prometne nesreće, ubojstva i samoubojstava te ju se smatralo uzrokom nemorala mnogih mladih žena.

Trogodišnja kampanja rezultirala je time da je u rujnu 1937. najkorisniji poznati usjev na svijetu postao poznat kao opasna opojna droga. Hearstovim slikama o «ludilu od džointa» slika konoplje preobražena je iz vrijedne kulture za vlakna i važnog izvora ulja i lijeka u «poganu, vražju travu s korijenjem u paklu». Suzbijanje konoplje popločalo je put dramatičnoj preobrazbi svjetske ekonomije, a vi već znate da ja kod takvih stvari ne vjerujem u slučajnosti. Izdaleka se u tome vidi otisak Iluminata ili korporatista, kako hoćete.

Doista, i ciljem i metodom, to baš njima sliči. Pogotovo kad se ima u vidu da je tih godina Rotschildov potrčko Rockefeller počeo graditi farmaceutsko trovačko carstvo, temeljeno na kemijskim lijekovima koje je mogao patentirati i koji nisu bili svima dostupni poput konoplje. Trebalo je uništiti jeftinu, zdravu i učinkovitu konkurenciju koju je stvarala sama priroda, a Hearst je znao posao. Jack Herer u slavnoj knjizi *Car je go* obavještava nas da je indijska konoplja u SAD-u stavljena izvan zakona u prosincu 1937. godine. Američka liječnička udruga (AMA) najprije se suprotstavila zakonu iz 1937., a poslije se prilagodila Henryju Jacobu Anslingeru (od 1930. do 1962., 32 godine - što je bez premca - drmao je kao šef odjela u Birou za prohibiciju i šef Federalnog biroa za narkotike) koji je liječnicima prijetio progonom ukoliko budu prepisivali opojna sredstva.

Danas se i u enciklopedijama može pročitati da postoje sumnje da je Anslinger u svojoj kampanji protiv konoplje imao skriveni plan i razlog te da su petrokemijski interesi *Du Pont* i Hearst zajednički stvorili senzacionalističku kampanju protiv marihuane kako bi eliminirali konoplju kao industrijskog konkurenta. Sam Anslinger nije smatrao marihuanu ozbiljnom prijetnjom društvu sve do četvrte godine obnašanja dužnosti (1934.), od kada mu se kampanja protiv marihuane s ciljem alarmiranja javnosti našla u fokusu. Kao svoj forum Anslinger je koristio masovne medije, uz puno podrške od Hearsta, i negativno raspoloženje prema marihuani digao na nacionalnu razinu. Navodio je dramatične,

najgnjusnije citate policijskih izvještaja, za koje se poslije da ispostavilo da nisu imali nikakve veze s marihuanom. Njegov je stil bio sažet i direktan, kao u ovom primjeru: „Na Floridi je maloljetni ovisnik pobio cijelu obitelj. Kad su policijski službenici stigli na mjesto događaja našli su mladića kako tetura po ljudskoj klaonici. Sjekirom je ubio oca, majku, dvojicu braće i sestru. Izgledao je ošamućen... Nije se sjećao da je počinio višestruki zločin. Policajci su ga znali kao čovjeka zdravog razuma, dosta mirnog. Sad je pomahnitao. Tražili su uzrok. Dječak je rekao da je s prijateljima imao naviku pušiti nešto što su njegovi maloljetni prijatelji zvali 'muggles', što je dječji naziv za marihuanu". Pisao je i ovo: „Marihuana je prečica do ludnice. Pušite mjesec dana cigarete marihuane i ono što je prije bio vaš mozak postat će skladište groznih prizora".

Tako je to radio Anslinger, apsurdno do krajnjih granica i potpuno u suprotnosti sa svim iskustvima ljudi. S ove vremenske distance jasno je da se radilo o sveobuhvatnom programiranju umova pomoću širenja straha, ali efekt te prokušane formule nije izostao, živimo ga i danas. Kad je Američka medicinska udruga shvatila da je marihuana u stvari pasivna konoplja koju su koristili kao lijek više od stotinu godina (i to upravo zbog njene psihoaktivne komponente Delta-9-tetrahydrocannabinola) bilo je prekasno. Zapravo, samo je nekoliko ljudi u SAD u to vrijeme shvatilo prijevaru.

Krajem 1940-tih Anslingerova argumentacija preselila se s navodnog nasilja pod utjecajem droge prema brizi o nadolazećem komunizmu, *„crvenoj opasnosti".* Za vrijeme makartizma govorilo se da marihuana ne izaziva nasilje već obratno, one koji je konzumiraju čini pretjerano miroljubivima, dakle opasnim pacifistima, što je bilo potpuno neprihvatljivo u vrijeme komunističke opasnosti. Takav iracionalan zaokret nije spriječio Kongres da 1948. godine izglasa potporu zakonu o zabrani uporabe kanabisa. Dana 2. studenog 1951. kroz Kongres je prošao zakon koji je povećao kazne za sva kršenja zakona u ograničenju uzgajanja konoplje. Zatvori su se počeli puniti prekršiteljima, posebno su hapšeni mladi koji su pušili konoplju. Promidžba je nastavila raditi svoj posao jer su se pušenje konoplje i njena štetnost morali što više urezati u svijest mladih. Za to je bio idealan *rock and roll,* kako piše jedan internetski pisac, pa su i neke velike zvijezde *rock*-scene morale umrijeti od droge. Nisu umrli od konoplje, ali kako je ona nazvana 'drogom', a i oni su umrli od droge, poveznica je bila jasna.

Nakon tog vremena proizvodnja konoplje pala je za 80%, a atmosfera Planeta počela je „gutati" ogromne količine petrokemijskih otpadnih toksina koje ne može „svariti". Osim toga, onemogućava joj se i disanje, jer se ogromna šumska prostranstva krče da bi se drvo prerađivalo u papir, a pri obradi drveta potrebno je koristiti i jake toksične kiseline (što s konopljom nije slučaj). Cinizam doseže nevjerojatne razmjere kad se sazna da borci protiv 'droge' (marihuane) trguju heroinom. Američke vlasti (mislim na korporaciju SAD, a ne državu SAD), koristeći CIA-u i 'američku' vojska, glavni su trgovci najopasnijom drogom koja uništava ljudsku svijest i zdravlje (upravo suprotno onom što radi marihuana). O tome je, uz brojne slike pisao, *Natural News,* tvrdeći da je američki rat protiv proizvođača droge u Afganistanu (i svijetu) čista varka.

Američki vojnici po zapovijedi čuvaju polja maka koje njihove tajne službe i država prodaju cijelom svijetu.

Natural News piše da se u Afganistanu proizvodi 92% svjetske količine opijuma, a američkoj je vojsci dodijeljen specijalan zadatak da štiti polja maka iz kojeg se derivira opijum da bi se zaštitila višemilijunska dolarska industrija na kojoj se bogate Wall Street, CIA-u, MI6 i različite druge interesne grupe. Prije 11.9. Afganistan je bio na rubu svjetske trgovine makom, a talibani su aktivno uništavali polja maka u nakani da se otarase ove biljke, kao što je to objavila tiskovina *Pittsburgh Post-Gazette* 16.02.2001. u tekstu pod nazivom: Nacionalna proizvodnja opijuma gotovo istrijebljena. Nakon 11.09.2001. američki vojni kompleks zauzeo je Afganistan i započeo proizvodnju maka. Prema programu UN-ovoj kontroli droga (UNDCP), kultivacija opijuma u Afganistanu narasla

je za 657% u 2002. nakon što je SAD okupirala ovu zemlju, i to pod striktnim naredbama tadašnjeg predsjednika Georgea W. Busha, a za cjelokupnu proizvodnju opijuma u Afganistanu odgovorna je CLA.

Godine 2009. *New York Times* je pisao o tome da je brat sadašnjeg predsjednika Afganistana Hamida Karzaija na platnom spisku CIA-e već osam godina. Ahmed Wali Karzai jedan je od najvažnijih figura u održavanju afganistanske trgovine drogom, a također je objavljeno kako CIA financira sav ovaj pothvat iza scene.

Profesor Michael Chossudovsky u izvješću 2007. (prije nego li se otkrio da je Ahmed Karzai na CLA-inom platnom spisku) objavio je da je trgovina drogom u tzv. 'Zlatnom polumjesecu' operacija koju je CIA započela ranih 1980-tih, a sada je pod posebnim protektoratom tajnih službi SAD-a te saveznika iz NATO-a, zajedno s britanskim tajnim službama i njihovom vojskom. No, *piše Natural News, „mainstream* mediji posve drukčije javnosti predstavljaju priču. *FOX News* još je 2010. tvrdio da američko vojno osoblje u Afganistanu štiti polja maka radije nego da ih uništi da bi domaća populacija ostala mirna i sretna, jer bi inače mogla nastati opasna situacija s izrazitim rizikom po Amerikance". Dakle, zaključuje *Natural News,* dok se na desetine tisuća Amerikanaca drogira ili ubija predoziranjem drogom koja dolazi iz ilegalne proizvodnje opijuma, i dok se proizvodnja bezopasne marihuane smatra ilegalnom u SAD-u, američka vojska čuva svaku biljku maka na poljima u Afganistanu da bi omogućila svjetsku trgovinu drogom.

EKONOMIJA UTEMELJENA NA - KONOPLJI ... i biljke izvan zakona

Mak pod budnim okom američke i NATO vojske.

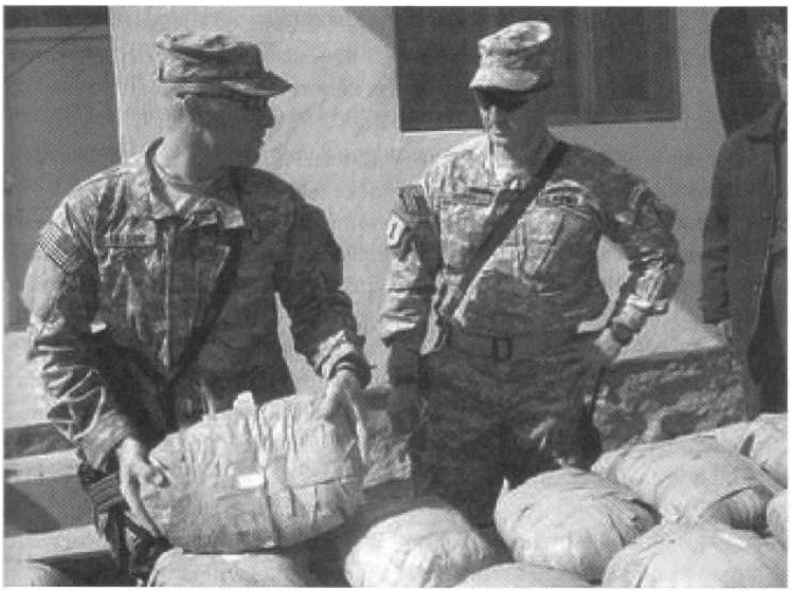

Stigla je nova roba s polja maka.

Povod za državni terorizam

Zakoni koji su prihvaćeni kako bi se nametnula zabrana konoplje poslužili su kao šablona za uspostavljanje represivne policijske države sa sve većim ograničavanjem sloboda pojedinaca. Pod maskom sprječavanja šteta od «pošasti droga», stanovništvo je podvrgnuto prisluškivanju telefona i drugim metodama nadzora, nametljivim i često nasilnim policijskim racijama i rasponu metoda kemijskog nadzora, uključujući

nametnuto testiranje kose, urina i sline. Jedan internetski pisac prenosi podatak da većinu trenutne zatvorske populacije čine nenasilni prekršitelji zakona o drogama, posebno u SAD-u gdje je privatizacija zatvora stvorila represivnu, ali vrlo profitabilnu industriju za korporaciju *Wackenhut* i druge igrače u zatvorskoj industriji.

No, štetne posljedice zabrane nisu ograničene na pojedince nego se osjećaju širom geopolitičke sfere. Budući da se velik dio konoplje i drugih droga biljnog podrijetla uzgaja u zemljama Trećeg svijeta, politička intervencija pod krinkom prekida opskrbe drogom koristila se i još se koristi u političke svrhe kao izgovor za vojno djelovanje. Usprkos golemoj količini dokaza za umiješanost američke vojske u krijumčarenje droge na veliko, uključujući unos tona i tona kokaina iz Južne Amerike u SAD radi financiranja tajnih aktivnosti, borci rata protiv droga i dalje se smatraju moralno uzvišenom stranom, čak i onda kad uništavaju polja konoplje.

Konoplja kao temelj svjetske ekonomije

Liječnik i doktor znanosti Andrew Katelaris u tekstu u časopisu *Nexus* 2010. nabrojao je neke važne uporišne točke teze da je konoplja biljka na kojoj bi se mogla temeljiti cjelokupna ekonomija. Za početak, može li postojati održivija industrija od one koja bi koristila jednogodišnje kulture kao polaznu točku za tvorničku proizvodnju, zamjenjujući mineralne sirovine kao što su željezna ruda i ugljen?

Dr. Katelaris ponudio je viziju posve mogućeg svijeta u kojem se automobili izrađuju od konoplje, upotreba stabala i klora u proizvodnji papira bila bi samo daleka uspomena, a tvornice za proizvodnju bezdrvnog papira bile bi okružene zelenim poljima konoplje. Što se odjeće tiče, sintetička vlakna odavno bi bila nestala, a zamijenili bi ih prirodni tekstili koji dišu, proizvedeni od konoplje, ramije i bambusa. Nakon što bismo se obukli u odjeću od konoplje, pročitali knjigu otisnutu na papiru od konoplje i sjeli u automobil proizveden od konoplje mogli bismo krenuti prema svojoj kućici koja bi također mogla biti dijelom i od konoplje.

Konoplja kao lijek

Prema Ricku Simpsonu, autoru filma *Bijeg od lijeka,* negdje do 1900. godine „polovica lijekova proizvedenih na ovom planetu dolazila je od biljke konoplje „. Kompanije za proizvodnju lijekova sredinom 1850-ih koristile su esencijalna ulja raznih biljaka i prodavale ga ljudima kao lijek, a konoplja je poznata kroz cijelu povijest kao biljka s najboljim

medicinskim djelovanjem, pa su proizvodili esencijalno ulje iz te biljke. No, nigdje nije našao podatak da je neka kompanija prodavala čisto esencijalno ulje ljudima. Prodavali su razrjeđene verzije ulja od konoplje, miješano alkoholom te ga prodavali kao tinkturu. Drugim riječima, kontrolirali su jačinu lijeka. Jer, kaže Rick Simpson: „Da su napravili esencijalno ulje i dali ga liječnicima da ga testiraju, liječnici bi im dali povratnu informaciju da ono liječi sve, što sam i sam otkrio, i to je toliko jako zaplašilo farmaceutsku industriju, jer ne bi bilo profita. A i kada bi svi farmeri koji su u to vrijeme slobodno uzgajali konoplju otkrili da uzgajaju najbolji čudesni lijek na svojim poljima, farmaceutske bi kompanije ostale bez posla. „

Farmaceutske kompanije 1880-ih počele su koristiti razne sintetičke mješavine koje su mogli patentirati. Biljku nisu mogli patentirati, za razliku od raznih kemijskih spojeva. „Onog trena „, kaže Simpson, „kada su počeli stvarati kemijske spojeve željeli su da konoplja nestane. U Kanadi je 1923. vlada zabranila korištenje konoplje u medicini. Isto se dogodilo i u Americi 1937. To je išlo u prilog i svim ostalim velikim industrijama - industriji pamuka, energetskoj industriji, naftnoj industriji - jer su bili zabrinuti što se sve može s tom biljkom: proizvoditi etanol da pokreće naše automobile i drugo. Sve velike kemijske kompanije, svi veliki financijski interesi bili su protiv konoplje. To je razlog zašto je zakonom zabranjena, no vjerujem da je farmaceutska industrija najviše kriva. Sve te velike kompanije koje i danas postoje, *Parker Davis, Eli Lilly, Skvib,* u 1880-ima prodavali su proizvode bazirane na konoplji. No, danas nam ti isti govore kako ne znaju ništa o konoplji i da su potrebna daljnja istraživanja. Sve je to laž. Konoplja ne stvara ovisnost, nitko nikada nije umro od upotrebe lijeka od konoplje u cijeloj povijesti. To je najsigurniji lijek na našem planetu. Za koje još lijekove to možete reći? Aspirin je smrtonosan, godišnje 1000 ljudi umire od aspirina, od konoplje nitko nije umro. No, ne smijemo ju koristiti jer bi to dovelo do pada zarade velikih kompanija za proizvodnju lijekova i zbog drugih interesa krupnog kapitala „. Godine 1964. profesor Raphael Mechoulam s Jeruzalemskog sveučilišta rekao je kako „glavni problem farmaceutskih istraživanja o kanabisu nije odsutnost aktivnosti, već preveliki spektar aktivnosti kanabinoida.”

I to se ponegdje mijenja. Nizozemska ministrica zdravstva, liječnica čiji je muž obolio od raka pa si je pomagao konopljom, odlučila je

konoplju učiniti dostupnom u ljekarnama, u čemu je Nizozemska bila prva zemlja na svijetu uz Kanadu. Pokrenula je program koji i danas traje: 2001. godine osnovala je Ured za medicinsku primjenu konoplje koji je razvio distribucijski sustav zahvaljujući kojem pacijenti mogu konoplju na bezopasan i pouzdan način nabaviti u ljekarnama.

Dr. Arno Hazenkamp, nizozemski stručnjak za medicinsku primjenu konoplje, rekao je da je osnovni legalni problem vezan uz konoplju legislativa Ujedinjenih naroda koja se tiče i medicinske primjene konoplje: „Jedina konvencija o narkoticima formulirana je 1961. i izravno spominje konoplju kao narkotičku biljku bez medicinske svrhe tako da stavlja izvan zakona svaku njenu upotrebu, osim u slučaju da pojedina država dozvoli medicinsko istraživanje konoplje, a u tom slučaju mora osnovati nacionalni ured koji će se baviti kultivacijom, distribucijom i izdavanjem potrebnih dozvola. U svijetu takav ured imaju tri države: Nizozemska, Kanada - u kojoj vlada također uzgaja konoplju u medicinske svrhe i distribuira je pacijentima, te SAD. Nažalost, američki ured trenutno služi samo onemogućavanju svake aktivnosti (u skladu s ilumintaskom praksom da institucije određenog naziva rade suprotno od onog što imaju u nazivu, op. K.M.), tako da tamo nema nekog napretka u pogledu medicinske primjene konoplje. Ni u jednoj drugoj zemlji nije dopuštena nikakva upotreba konoplje, ni u medicinske ni u bilo koje druge svrhe. „

U proljeće 2011. emitirana je emisija *Na rubu znanosti* s Rickom Simpsonom kao gostom, možete je naći na *youtubeu,* a njegov film *Bijeg od lijeka* objavljen je i u Hrvatskoj. Sadrži i detaljne upute (kao i njegov *web-site Phoenix Tears)* o tome kako od biljke konoplje (ne od sjemenki) napraviti esencijalno ulje koja ima izuzetno ljekovita svojstva.

RECEPT ZA PROIZVODNJU ULJA OD KONOPLJE

(od jednog internetskog pisca, ali možete ga naći i na drugim mjestima):

Obično radim s oko 500g kvalitetnih vrhova konoplje. Vi možete koristiti i samo oko 30g. 30g će proizvesti oko 3-4 grama ulja. Količina proizvedenog ulja varirat će od vrste do vrste, ali sve imaju nevjerojatan efekt u liječenju.

1. *Stavite potpuno osušeni biljni materijal u plastičnu posudu.*

2. *Natopite materijal otapalom koje koristite. Mogu se koristiti razna otapala. Osobno koristim čistu naphtha ali kanta od 1701 košta oko 360€. Možete koristiti 99% izopropilni alkohol koji možete naći u lokalnim ljekarnama. Alkohol apsorbira više klorofila iz biljnog materijala nego naphtha. To rezultira time da ulje napravljeno uz pomoć alkohola ima tamniju boju, ali ne smanjuje potenciju ulja za neki značajniji postotak. Eter, naphtha, butan i mnoga druga otapala mogu proizvesti ulje koje je žuto ili prozirno. Tako dobiveno ulje izgleda bolje, ali tamno ulje može biti jednako snažno. Ako je postupak izveden pravilno, u ulju neće biti ostatka otapala ili će ga biti vrlo malo. Konzumirao sam ulja proizvedena korištenjem raznih otapala tokom 8 godina bez štetnih posljedica. Trebat ćete oko 8 litara otapala da bi odvojili THC od pola kilograma biljnog materijala. 500ml otapala bi trebalo biti više nego dovoljno za odvajanje THC-a od 30g biljnog materijala.*

3. *Izgnječite biljni materijal koristeći čisti (bez kemikalija) drveni štap ili neki slični alat.*

4. *Dodavajte otapalo tako dugo dok biljni materijal neće biti potpuno potopljen. Biljni materijal gnječite štapom. Dok to radite THC se odvaja od biljnog materijala u otapalo.*

5. *Radite to otprilike 3 minute.*

6. *Prelijte mješavinu ulja/otapala bez biljnog materijala u drugu posudu. Upravo ste izvukli oko 80% THC-a iz biljnog materijala.*

7. *Drugo ispiranje: Ponovo dodajte otapalo u biljni materijal i gnječite još 3 minute da izvadite preostalih 20% THC-a.*

8. *Prelijte mješavinu ulja/otapala u posudu koja već sadrži prvu mješavinu koju ste prethodno napravili.*

9. *Bacite biljni materijal iz kojeg ste upravo izdvojili THC.*

10. *Prelijte mješavinu ulja/otapala kroz filter za kavu u čistu posudu.*

11. *Isparite otapalo. Primijetio sam da kuhalo za rižu vrlo dobro isparava otapalo. Ja imam kuhalo koje se može podesiti na dvije razine - jako i slabo - i može primiti više od 2 l mješavine ulja/otapala.*

12. *Dodajte mješavinu u kuhalo do 3/4 zapremine. Budite sigurni da se nalazite. u dobro ventiliranoj prostoriji i uključite ventilator da otpuhuje pare otapala. Pare su vrlo zapaljive. Budite sigurni da se*

nalazite podalje od zapaljivih tvari, iskre, cigareta, itd. To može prouzročiti požar.

13. Uključite kuhalo i namjestite ga da jako grije.

14. Dodajte postupno mješavinu u kuhalo kako se razina spušta sve dok sva j *mješavina ne završi u kuhalu.*

15. Kada je svo otapalo gotovo isparilo dodajte par kapi vode u mješavinu. Količina vode koju ćete dodati ovisi koliko ste imali biljnog materijala na početku. Ako proizvodim ulje od pola kilograma dobrog biljnog materijala obično dodam oko 10 kapi vode.

16. Kada je u kuhalu ostalo oko 25mm mješavine ulja/otapala stavite rukavice i lagano vrtite kuhalo.

17. Vrtite kuhalo dok otapalo ne ispari. Par kapi vode pomaže kod isparivanja ostatka otapala i donekle čuva ulje od prejakog zagrijavanja. Kada otapalo ispari moje kuhalo automatski se prebacuje na niže zagrijavanje. To: *sprječava opasnost od prevelikog zagrijavanja ulja. Temperatura ulja nikada ne bi smjela prijeći 140 C.*

18. Stavite rukavice i uklonite ulje iz kuhala.

19. Oprezno prelijte ulje u manju, čistu metalnu posudu.

20. Stavite tu posudu na dehidrator ili na neki uređaj koji lagano grije kao grijač za kavu. Može potrajati nekoliko sati, ali će voda i otapalo ispariti iz ulja. Kada više nama nikakve aktivnosti na površini ulja lijek je spreman za. primjenu.

21. Prelijte vruće ulje u bocu. Ili, kako prikazuje video, u plastičnu špricu. Spremanje ulja u špricu čini ga lakim za rukovanje.

5. POGLAVLJE - FLUORIDNA PRIJEVARA

Dok se zdrave namirnice promidžbom sotoniziraju, dotle se užasni otrovi promidžbom pretvaraju u ljekovite tvari. To ima smisla jer je važni dio iluminatskog plana sustavno trovanje čovječanstva s ciljem slabljenja imunosnog sustava, smanjenja populacija te slabljenja volje i životne snage u ljudima djelovanjem na kemiju organizma kako bi bili bolji materijal za pokorne i tupe građane orvelovske fašističke države koja već nastaje oko nas. To se radi na razne načina, od cjepiva do GMO-a i *Codexa Alimentariusa,* pa do danas sveprisutnog aditiva aspartama, navodne zamjene za šećer, koji ćete pod raznim imenima naći na svemu na čemu piše da je „dijetno „. On potiskuje proizvodnju serotonina, ključnog dijela tjelesnog sustava električne transmisije. Niske razine serotonina izazivaju ljutnju, tjeskobu, apatiju, strah, osjećaj beskorisnosti, nesanicu i umor. No, jedan od najdramatičnijih načina jest trovanje fluoridom. Natrijev fluorid uobičajen je sastojak otrova za štakore i žohare, anestetika, hipnotika, psihijatrijskih lijekova i vojnog nervnog plina te - vode i paste za zube.

Dok je u SAD-u to napravljeno stavljanjem fluorida u vodovod s objašnjenjem da je riječ o preventivi da bi se ljudima zubi manje kvarili, mi smo bili, uvjetno rečeno, sretnije ruke. No, i nas fluorid dohvaća, kroz paste za zube i druge proizvode za koje ni ne slutimo, zato je dobro saznati malo više. U dućanu sam pregledao svih tridesetak vrsti pasti za zube u potrazi za nekom bez fluorida i nisam našao niti jednu. A pisalo je - širok izbor pasti. Ustvari, kao i u svemu drugom, izbor je samo privid, razlika u boji na ambalaži.

Godine 2012. časopis *Environmental Health Perspectives* objavio je vijest o studiji napravljenoj na Harvardskoj školi za javno zdravlje koja je potvrdila da visoke razine fluorida u vodi za piće djeci dramatično snižavaju kvocijent inteligencije. Pa jasno, kome trebaju inteligentni ljudi. Razlika može biti tolika, pisalo je, da kod djece koja sama po sebi imaju niži kvocijent može izazvati poteškoće u učenju. Znanstvenici s Harvarda ustanovili su da učinci fluorida na inteligenciju mogu početi u maternici, kroz placentu. Njihova studija, pisalo je, koja je analizirala 27 prethodno objavljenih istraživanja prva je koja je potvrdila učinke fluorida na

inteligenciju djece. Otkrili su direktnu vezu između rezultata mjerenja IQ-a i razina fluorida u javnoj vodoopskrbi. Fluorid je neurotoksin, a može se dogoditi da ljudi kroz vodu progutaju i 1000 puta više tog neurotoksina od ijednog drugog, što može bitno utjecati na razvoj mozga.

Učinak izlaganja fluoridu može se vidjeti kod američke djece i u drugim vidovima, jer veliki broj (do 80% u velikim gradovima) mladih Amerikanaca ima dentalnu fluorozu, prvi vidljivi znak ekstenzivnog izlaganja fluoridu. Njen znak su bjelkaste mrlje ili točke, pogotovo na prednjim zubima, ili tamne mrlje i pruge u ozbiljnijim slučajevima. U javnosti je slabo poznato i to da se fluorid akumulira u kostima. Kako je objasnio Paul Connett, profesor kemije na sveučilištu St. Lawrence: „Zubi su prozori u ono što se zbiva s kostima". Stoga ne čudi ni to da su posljednjih godina pedijatrijski specijalisti za kosti izvijestili o alarmantnom povećanju fraktura među mladim Amerikancima.

Zastrašujuće je da bi ikome uopće palo na pamet da takvu opasnu tvar ljudsko biće stavlja i blizu sebe, a kamoli u usta. Fluoridi su medicinski klasificirani kao protoplazmatički otrovi, a koriste se za trovanje štakora. Za brojne negativne učinke fluorida na zdravlje pogledajte okvir. Fluorid je bio dio otpada u proizvodnji eksploziva i drugih oružja, a bilo ga je vrlo skupo zbrinjavati dok mu primjena nije nađena u vodi za piće.

Jedan početak priče jest nakon Drugog svjetskog rata, kad je američka vlada poslala znanstvenika Charlesa Eliota Perkinsa da preuzme upravu ogromnih kemijskih pogona *IG Farbena* u Njemačkoj. Njemački kemičari su Perkinsu opisali plan koji su napravili tijekom rata, a koji je njemački generalštab prihvatio, da kontroliraju stanovništvo u bilo kojem području time što će u pitku vodu masovno stavljati natrijev fluorid, što je inače bila metoda koja se već koristila u njemačkim i ruskim logorima za ratne zarobljenike i u sovjetskim gulazima u Sibiru, da bi ih se napravilo „glupima i poslušnima „, kako je to jedan autor opisao. *IG Farben* je tijekom rata razvio planove da fluoridizira okupirane zemlje jer je otkriveno da fluoridizacija uzrokuje blagu štetu na određenom dijelu mozga, čime otežava pogođenoj osobi da brani svoju slobodu i čini je poslušnijom prema autoritetima.

Drugi početak priče mogao bi biti 1944. kad se ozbiljno zagađenje fluoridom zbilo u području niz vjetar od kemijske tvrtke *E.I. DuPont de Nemours* u Deepwateru (New Jersey). Tvornica je proizvodila milijune

tona fluorida za potrebe projekta *Manhattan,* tj. za proizvodnju atomske bombe. Na farmama u okruzima Gloucester i Salem, poznatima po visokoj kvaliteti voća i povrća, u ljeto 1944. farmeri su počeli izvještavati da su im breskve spaljene, perad je ugibala, a seljaci koji bi jeli svoje proizvode ponekad bi cijelu noć i sljedeći dan povraćali. Konj i su se razbolijevali i noge su im se kočile, a krave nisu mogle stajati već su pasle ležeći na trbusima. Tko ne bi jedva dočekao da tu tvar namaže na svoju četkicu za zube?

Farmeri nisu znali o čemu se radi, a nisu znali ni to da je incident privukao pažnju projekta *Manhattan* i vlade koji su istraživali pritužbe na isparenja iz [tvornice. Seljaci su čekali da rat završi, a tada su tužili *DuPont* i projekt *Manhattan* za štetu napravljenu fluoridom. Bila je to prva tužba protiv američkog programa razvoja atomske bombe. Dokumenti s kojih je skinuta oznaka tajnosti otkrivaju da je tužba šokirala vladu. Mobilizirani su razni uredi da bi se na sudu porazilo farmere, jer su 1946. SAD počele masovnu proizvodnju atomskih bombi. Nijedna druga nacija još nije testirala nuklearno oružje, pa se činilo da je A-bomba temelj za predvodničko mjesto u poslijeratnom svijetu. Da su farmeri pobijedili, bila bi otvorena vrata daljnjim tužbama koje bi mogle spriječiti program razvoja bombe da koristi neophodni fluorid.

Tako je ured za kemijsko ratovanje počeo raditi testove i skupljati podatke, ali ne za dobrobit ljudi već za eventualne sudske procese. U međuvremenu, stanovnici tog kraja bili su u panici. Rješenje tog problema ‘odnosa s javnošću' svom je šefu, pukovniku Staffordu L. Warrenu, šefu medicinskog odjela, predložio dr. Harold C. Hodge, voditelj toksikologije fluorida u projektu *Manhattan,* u tajnom memorandumu od 1. svibnja 1946: „Bi li bilo korisno pokušati parirati lokalnom strahu od fluorida kod dijela stanovnika okruga Salem i Gloucester predavanjima o toksikologiji fluorida i možda upotrebljivosti fluorida kod zdravlja zubi?” Takva su predavanja zaista započela, prvo za građane New Jerseya, a potom i za ostatak nacije tijekom hladnog rata. Farmeri su umireni financijskim nagodbama, no morali su odustati od sadnje breskvi jer stabla, spaljena incidentom više nisu bila dobra, a krave i konji su hodali ukočeno. Ali njihove žalbe prekrio je zaborav.

Mit da fluorid preventivno djeluje na karijes nastao je u SAD-u 1939. kad je znanstvenik Gerald J. Cox, zaposlenik ALCOA-e, najvećeg proizvođača otrovnog fluoridnog otpada, također u strahu od tužbi za štetu

učinjene fluoridom, izložio fluoridima neke laboratorijske štakore i zaključio da zbog fluorida imaju manje šupljina u zubima te ustvrdio da bi se fluorid trebao dodavati u nacionalnu opskrbu vodom. Kad je 1947. Oscar R. Ewing, dugogodišnji odvjetnik ALCOA-e, imenovan šefom Federalne agencije za sigurnost, što je bio položaj s kojega je upravljao i Službom za javno zdravstvo, tijekom sljedeće tri godine 87 novih američkih gradova počelo je fluoridizirati svoju vodu, uključujući kontrolni grad u studiji o fluoridizaciji vode u Michiganu, što je eliminiralo mogućnost da to bude znanstveni, objektivni test sigurnosti. Uostalom, za rezultate desetogodišnje studije sveučilišta Rochester (od 1945. do 1955., o njoj nešto kasnije) bilo je prerano, ali nije da je to mijenjalo na stvari, jer su i ti rezultati na kraju cenzurirani i iskrivljeni.

Zapravo, fluor nema skoro nikakvog efekta u preventivi kvarenja zuba kod ljudi. Na Novom Zelandu je 1990. godine dr. John Colquhoun natjeran na prijevremenu mirovinu nakon što je objavio znanstvenu studiju na 60.000 djece školskog uzrasta i dokazao da ne postoji nikakva razlika u stopi kvarljivosti zubi kod djece koja žive na područjima gdje se obavlja fluoridizacija vode od onih koji žive na područjima gdje se to ne čini. Godine 1989. Hildebolt je s kolegama proveo studiju na 6000 djece školskog uzrasta, s istim rezultatom kao i istraživanje koje je 1990. napravio dr. John Yiamouyiannis na 39.000 školske djece, koje je također potvrdilo da nema nikakve koristi za zube od korištenja natrij-fluorida.

Kako je fluorid bio ključna kemikalija projekta *Manhattan* za proizvodnju uranijeve i plutonijeve bombe, bili su ga potrebni milijuni tona. Trovanje fluoridom, a ne radijacijom, iskrsnulo je kao najveća zdravstvena opasnost i za radnike i za obližnje zajednice. Znanstvenicima koji su proizveli atomsku bombu naređeno je da pribave upotrebljivi dokaz za obranu u sudskim parnicama, pa su počeli groznu praksu. Potajno su testirali fluorid na pacijentima u bolnicama koji nisu ništa sumnjali, kao i na mentalno zaostaloj djeci. A nije da nisu znali s čime imaju posla. U memorandumu projekta *Manhattan* od 29. travnja 1944. piše: „Klinički dokaz ukazuje da uranij-heksafluorid može imati veliki učinak na središnji živčani sustav (...) Čini se da je uzrok tome F-komponenta [fluorid], a ne T-faktor [uran]”.

Nakon pritužbi stanovnika New Jerseya da bi se preduhitrile tužbe prema programu atomske bombe, za provođenje eksperimenata određivanja toksičkih učinaka fluorida angažirano je sveučilište Rochester.

Novac za istraživanje zdravstvenih učinaka tekao je u milijunima od projekta *Manhattan* i organizacije koja ga je naslijedila - Komisije za atomsku energiju. Brak vojne tajnosti i medicinske znanosti izrodio je deformirano dijete. Sveučilište Rochester je studije fluorida stavilo pod oznaku tajnosti, s kodnim imenom Program F, a trajale su sve do ranih 1950-tih.

Program F se, naravno, nije bavio dječjim zubima. Jedan od njegovih ciljeva bio je pribaviti znanstvenu municiju koju bi se moglo koristiti na sudu, pa ni ne čudi da mu je direktor bio isti onaj dr. Harold C. Hodge koji je vodio istragu za projekt *Manhattan* prilikom trovanja ljudi tijekom incidenta u New Jerseyu. Zato možemo mirno spavati jer se većina dokaza o sigurnosti fluorida temelji upravo na radu znanstvenika iz Programa F sa sveučilišta Rochester koje je postalo vodeći akademski centar za provjeru sigurnosti fluorida i njegove efikasnosti kod smanjivanja propadanja zubi, a ključna figura istraživanja, dr Harold C. Hodge, postao je glavni nacionalni zagovornik za fluoridizaciju vode za piće.

Program F je za program razvoja atomske bombe trebao proučavati i učinak fluorida na ljude. Ima li boljeg načina za to od - dodavanje fluorida u javne zalihe vode?! Upravo su znanstvenici vezani uz razvoj bombe odigrali istaknutu iako ne jako poznatu ulogu u prvom nacionalnom planiranom eksperimentu fluoridizacije vode koje se zbilo u gradu Newburgh (država New [York). To je bila najopširnija studija zdravstvenih učinaka fluoridizacije, i baš ona kojom se pribavila većina ‘dokaza’ da su male doze fluorida navodno dobre za dječje kosti i zube.

Da plan fluoridizacije vode ima i drugačiju pozadinu od obrane od tužbi govori podatak da je planiranje eksperimenta započelo još 1943. imenovanjem posebnog Odjela za zdravlje države New York (koji se zapravo bavio trovanjem, ali takvi su svi iluminatski nazivi organizacija), koji je trebao proučiti **je** li preporučljivo dodavanje fluorida u pitku vodu Newburgha. Kako za koga! Za iluminate jest, za ljude nije, pa odgovor možete pretpostaviti odmah, jer je. predsjednik odbora bio - dr. Harold C. Hodge, šef studija o toksičnosti fluorida za projekt *Manhattan.* Odbor je, očekivano, preporučio da se Newburgh fluoridizira, odredio tipove medicinskih studija i stručno vodstvo eksperimenta. Ključno pitanje bilo je stvara li fluorid kakve kumulativne efekte, dobre ili loše, na tkiva i organe, ako se tijekom duže vremena uzimaju male koncentracije. Tako je u svibnju 1945. voda Newburgha fluoridizirana, a tijekom sljedećih deset

godina njegove stanovnike proučavao je Odjel za javno zdravlje države New York.

U međuvremenu, u kolovozu 1948. u *Časopisu američke zubarske udruge* objavljena je studija zubnog i fizičkog zdravlja radnika u tvornici koja je proizvodila fluorid za program proizvodnje A-bombe. Napravio ju je tim zubara iz projekta *Manhattan.* Komisija za atomsku energiju cenzurirala ju je zbog „nacionalne sigurnosti „. Usporedba izvorne i objavljene verzije studije pokazuje da: tajna verzija izvještava da je većina ljudi ostala bez zuba, dok objavljena verzija izvještava samo da su ljudi imali manje šupljina u zubima; tajna verzija kaže da su ljudi morali nositi gumene čizme jer su im se zbog isparenja fluorida raspali čavli u cipelama, a objavljena verzija to ne spominje; tajna verzija kaže da fluorid može slično djelovati na zube ljudi te da pridonosi bezubosti, dok objavljena verzija ispušta tu tvrdnju i zaključuje da su „ljudi bilo neobično zdravi i u medicinskom i u zubnom pogledu"

Što se tiče Programa F, on je provodio vlastite tajne studije, tajno prikupljajući i analizirajući uzorke krvi i tkiva stanovnika Newburgha, u suradnji s osobljem Odjela za javno zdravlje države New York. Konačni izvještaj newburghškog demonstracijskog eksperimenta, objavljen 1956. u *Časopisu američke zubarske udruge,* zaključio je da su „male koncentracije fluorida sigurne za američke građane. Biološki dokaz, temeljen na radu provedenom na Projektu atomske energije Sveučilišta Rochester" dostavio je - dr. Hodge.

Očigledno je da je izbor časopisa imao veze sa strategijom velikog meštra i utemeljitelja 'odnosa s javnošću', Edwarda Bernaysa. On je unajmljen da pomogne tvrtki *Aluminum Company of America* i fluoridacionistima iz Službe za javno zdravlje (nikad kraja orvelovskim nazivima) da uvjere američku javnost da je fluoridizacija vode sigurna i dobra za ljudsko zdravlje. U skladu sa svojom doktrinom 'autoriteta treće strane, koristio je Nacionalni institut za istraživanje zubi. Bernays se držao svoje teze da „možete ljude navesti da prihvate praktički bilo koju ideju ako su njoj naklonjeni doktori. Javnost će je prihvatiti jer je doktor autoritet za većinu ljudi, neovisno o tome koliko zna ili ne zna. „

Doktori koji su kasnije preporučivali fluoridizaciju nisu znali da su istraživanja koja bi diskreditirala sigurnost fluorida bila ili potisnuta, ili uopće nisu napravljena. Fluorid je izjednačen sa znanstvenim napretkom i

javnosti predstavljen kao tvar koja poboljšava zdravlje i koja se počela koristiti za poboljšanje zdravlje djece, dok su oni koji su mu se protivili bili odbačeni kao čudaci, nadriliječnici ili luđaci. Godine 1975. dr. John Yiamouyiannis objavio je rezultate znanstvenog istraživanja koji su pokazali da ljudi koji žive u područjima fluoridizacije pitke vode imaju veću stopu smrtnosti od raka od onih koji žive u područjima gdje se fluoridizacija vode ne provodi. Američki Nacionalni Institut za rak pokušao je odbaciti taj rad, ali se doktoru Yiamouyiannisu iste godine pridružio i dr. Dean Burk, glavni kemičar istog instituta do 1974. pa su zajednički obavili dodatne studije.

Tijekom 1990-tih istraživanje Phillis Mullenix, toksikologinje s Harvarda, pokazalo je da fluorid u vodi može dovesti do smanjenja IQ-a i kod štakora stvoriti simptome hiperaktivnosti pomanjkanja pažnje (ADHD), te da je fluorid jak otrov za središnji živčani sustav i može nepovoljno djelovati na funkcioniranje ljudskog mozga čak i u malim dozama. Novi epidemiološki dokazi iz Kine to potvrđuju jer ukazuju na vezu između izlaganja malim dozama fluorida i smanjenja IQ-a kod djece. Rezultati toksikologinje Mullenix objavljeni su 1995. u uglednom znanstvenom *peer-review-časopisu.* Samo koji dan prije nego što je njeno istraživanje prihvaćeno za objavljivanje ona je otpuštena s mjesta šefice toksikologije zubnog centra Forsyth u Bostonu, a njenu prijavu za sredstva za nastavak istraživanja utjecaja fluorida na središnji živčani sustav američki Nacionalni institut za zdravlje je odbacio, s obrazloženjem da „fluorid nema efekata na središnji živčani sustav „.

Tijekom svoje istrage Mullenix je s iznenađenjem ustanovila da u SAD-u nije provedena niti jedna studija učinaka fluorida na ljudski mozak. Pitam se zašto. Vjerojatni odgovor jest da su ti učinci bili ključni razlog uvođenja fluoridizacije vode, a dovoljno korisnih podataka na tom planu već je pribavljeno od nacističkih i sovjetskih kolega, zašto nepotrebno uznemiravati znanstvenu javnost?

Usprkos sve brojnijim dokazima da je opasan za javno zdravlje, američke federalne i državne agencije za javno zdravlje te velike zubarske i medicinske organizacije poput Američke zubarske udruge i dalje zagovaraju fluorid, a tisuće tona industrijskog fluorida u cijeloj sjevernoj Americi stavlja se u vodu Iza piće. Iako je do pedeset puta otrovniji od sumpornog dioksida, prema Zakonu o američkom čistom zraku ne smatra ga se zagađivačem zraka, a Zakon o vodi izglasan u studenom 2003.

onemogućio je da se tvrtke koje se bave vodom podvrgnu civilnim ili kriminalističkim saslušanjima zbog dodavanja fluorida u javnu opskrbu vodom.

Kad se sve navedeno zbroji i oduzme, u kontekstu korporacijskog porobljavanja svijeta od strane samoproglašene Elite, može se zaključiti da se fluor prvenstveno koristi radi mentalne kontrole ljudi, zbog svog djelovanja na kemijske procese u mozgu. Također štetno djeluje na epifizu, uzrokujući njenu kalcifikaciju. Epifiza je ta koja omogućuje potencijalnu vezu čovjeka s duhovnim aspektom Svega Što Jest, odnosno, višim nivoima postojanja. Bez nje čovjek može vidjeti samo materijalne aspekte kako samog sebe, tako i svega ostalog, te se u skladu s tim i ponaša. Fluorid bi prema tom tumačenju mogao biti jedna od supstanci koje izazivaju i održavaju čovjekovo duhovno sljepilo.

ZNANSTVENE ČINJENICE O FLUORIDU

1. Fluoridi ometaju sintezu kolagena što dovodi do njegovog razlaganja u kostima, tetivama, mišićima, koži, hrskavičavom tkivu, plućima, bubrezima i traheji.

2. Fluoridi stimuliraju stvaranje granula i potrošnju kisika u bijelim krvnim stanicama, ali sprečavaju taj proces kada je bijela krvna stanica izložena djelovanju neke strane supstance u krvi.

3. Fluoridi smanjuju energetske rezerve i sposobnost bijelih krvnih zrnaca da uništavaju strane tvari procesom fagocitoze. Čak i mikro-molarne količine fluorida, ispod l ppm (milijuntog dijela) mogu ozbiljno suzbiti sposobnost bijelih krvnih zrnaca da uništavaju patogene mikro-organizme.

4. Fluoridi zbunjuju imuni obrambeni sistem i potiču ga da napada tkiva svog vlastitog tijela i povećavaju brzinu rasta tumora kod ljudi koji su raku podložni.

5. Fluor sprečava stvaranje antitijela u krvi.

6. Fluoridi ometaju rad štitne (tiroidne) žlijezde.

7. Fluoridi pokazuju štetno djelovanje na razna tkiva u tijelu čovjeka.

8. Fluoridi pospješuju razvoj raka kostiju.

9. Fluoridi izazivaju preuranjeno starenje kod ljudi.

10. Gutanje fluora uz pomoć sredstava za ispiranje usta i sprečavanje karijesa kod djece veoma je opasno za njihov biološki razvoj, životni vijek

i opće zdravstveno stanje.

(Za popis znanstvenih radova iz kojih su proizašli ovi zaključci posjetite stranicu http://www.galaksija.com/fluor. htm).

6. POGLAVLJE - EUROPSKA UNIJA U VIJESTIMA I USTIMA

„Europske države treba voditi prema naddržavi, ali tako da njeni narodi ne dokuče što se zbiva. To se može postići postupnim koracima, od kojih svaki ima neku ekonomsku svrhu, ali koji će naposljetku i nepovratno dovesti do federacije/

- Jean Monnet, 'otac' Europske Unije, 1952. godine -

Pred sobom imam naslovnu stranicu novina iz polovice svibnja 2011. na kojoj trijumfalno piše: „Mi smo svoje završili - još samo pet dana do ulaska u EU „.

Oni su svoje završili pa su nam to javili kroz svoje pamflete. Nezaustavljiva promidžba za stvar koja se (kao što je to dokumentirano u knjizi *Velika obmana - Tajna povijest Europske unije* britanskih novinara Bookera i Northa) rado predstavlja falsificiranom poviješću, u smislu da si još od samih začetaka Zajednice za ugljen i čelik i vremena Marshallovog plana pripisuje pozitivne gospodarske učinke koji su zapravo nastali zbog nekih sasvim drugih razloga ili prije implementiranja određenih nadnacionalnih ovlasti. Iako je riječ o pravoj 'praksi urote' ipak se sustavnom promidžbom ona nametnula kao prirodni ishod događaja. Naravno, to je tako samo prema nedokazanoj 'teoriji spontanog razvoja događaja' a to nije ona u koju vjerujemo unutar korica ove knjige.

Dvije suprotstavljene tvrdnje na istom plakatu: *spin* moguć, i normalan, samo u potpuno nenormalnom svijetu

Duga je ruka korporatističke Elite, nekad zvane i Iluminati, a u posljednje vrijeme najvidljiviji oblik njene materijalizacije ispred naših očiju jest njihova tvorevina zvana EU. Promidžba kroz vijesti o njoj je obilna i svakako dobar teren za igru iščitavanja istina i dekodiranja laži u vijestima zvanu „sve piše u novinama „Naše domaće političke elite nam niti u vezi jedne druge teme nisu sapunale dasku koliko kao u vezi Europske unije. To nije moglo proći bez rezultata, čak ni u doba poplave vijesti o negativnim zbivanjima u raznim državama EU i brojnih simptoma totalitarne fašističke diktature i financijske manipulacije, kao i metode „problem-reakcija-rješenje „, gdje rješenje uvijek bude još jedan korak prema svjetskoj centralizaciji. Kako ono glas slogan EU? „Ujedinjeni u različitosti „? Kako da ne. Točnije bi bilo reći: ujedinjeni u porobljenosti.

Pogrešno je gledati na EU kao naddržavu kojom velike zemlje žele podčiniti male zemlje. Riječ je o nadnacionalnoj tvorevini koja za cilj ima ukinuti sve nacije, granice i zaštite, ali ne radi sveopćeg dobra, već da bi kroz centralizirano zakonodavstvo određena nadnacionalna interesna (korporatistička) grupacija totalitarno vladala nad stanovnicima Europe, a potom i svijeta.

Ta nevjerojatna mantra o potrebi ulaska u EU mogla se svuda čuti, pa i u usputnim rečenicama („jednom kad uđemo u EU „, „..što je u skladu sa zahtjevima EU „itd.). Zapravo, postavlja se razumno pitanje: koje koristi imamo od sveg ovog superbrzog globalnog komuniciranja kad do nas stižu samo komunikeji skuhani u tko zna kakvim sve nevidljivim korporatističkim ili iluminatskim kuhinjama. Sve mi se čini da je prijeko potrebno da se vratimo onim starim sustavima prenošenja novosti: glasina od usta do usta, pony expresu ili bilo čemu sličnom. Bili bismo točnije i bolje informirani.

Dok sam u novinama uglavnom čitao izjave političke, ekonomske ili akademske stručne elite o nužnosti ulaska u EU radi nekog našeg apstraktnog boljitka (nikad zapravo objašnjenog), do mene su ‘terenskim’ putem stizale potpuno drugačije informacije. Recimo, gospođa koja 45 godina živi u Parizu, poprilično apolitična, u razgovoru se usput požalila

kako u Francuskoj, zemlji koja je tradicionalno znala cijeniti uživanje u životu, nikad nije bilo gore nego otkad su ušli u EU. Jedan drugi prijatelj ispričao je kako mu je prijatelj iz Češke ispričao da su navečer, onog dana kad je Češka ušla u EU, svi na ulicama slavili i mahali zastavama, a već doslovno drugog jutra svi su plakali - kad su vidjeli cijene koje su se odmah pojavile po dućanima. Treći je čovjek pričao kako je poslovno bio u Mađarskoj i iznenadio se kad je vidio masovne demonstracije protiv Europske unije. Kad se začudio, njegov poslovni kolega, Mađar, rekao mu je da to nije ništa čudno, da se takve demonstracije stalno zbivaju. Zanimljivo, pomislio je i očekivao da će, vrativši se u Hrvatsku, u nekim novinama pročitati nešto o tim burnim zbivanjima u susjednoj državi. Na njegovo iznenađenje, ali ne i na naše - nigdje ni slovca.

Tamo gdje sam donedavno živio, u brežuljkastom kraju blizu Bregane i slovenske granice, hrvatski seljaci se i dalje često druže sa slovenskim kolegama, kao što čine već desetljećima, pa iz prve ruke slušaju o lošima posljedicama slovenskog članstva u Uniji po seljake. I tako dalje, i tako dalje. Tako da ispada da su suvremene komunikacije podijelile ljude, umjesto da ih povežu. Što je logičan ishod činjenice da se sve one nalaze u piramidalnom vlasništvu svakojakih korporacija koje se negdje visoko na vrhu, zamotanom sivim oblacima, sve spajaju u jednu veliku korporaciju.

No, da vidimo može li se negdje u novinama možda iščitati između redova prava, korporatistička priroda EU. Da ne zaboravim spomenuti - mjerit ćemo djela, a ne riječi.

Je li EU korporatistička država?

Kad sam u *Večernjaku,* u ožujku 2011. u kolumni *Eurozov* Stojana de Prata pročitao naslov „I unija će izaći na ulice „prvo sam pomislio kako i oni žele skidati hrvatsku vladu i već sam vidio sliku miješanog belgijsko-bugarsko-estonsko-francusko-poljskog itd. društva kako maršira Vlaškom noseći višejezične transparente. Ipak, sinulo mi je, da 500 milijuna ljudi izađe na ulice zbog naše vlade, pa to bi ipak bilo malo previše, budimo realni.

Ustvari, kolumna se bavila planovima za blokadu svih pristupa glavnom gradu EU, kako šefovi država ili vlada EU ne bi 24. ožujka mogli stići na redoviti proljetni sastanak Europskoga vijeća. Europski kongres radničkih sindikata razmišljao je o toj blokadi, pisalo je, a čak i da se ne slože sindikati svih država članica, blokadu bi proveo Opći savez

belgijskih radnika. Belgijanci bi štrajkom prekinuli željeznički i zračni promet i zatvorili zračne luke, dok bi radnici svojim tijelima zapriječili prometnice, uz pomoć njemačkih i francuskih sindikata.

Čemu takav taktički pothvat širokih razmjera? Pa zato jer očito nitko u EU ne želi slušati. Nico Cue, glavni tajnik metalske sekcije belgijskog sindikata je rekao: „Da sa svih strana Europe u Bruxelles dovedemo i 100.000 radnika ništa ne bismo promijenili. Jednostavno nas ne žele slušati. „Ne žele, niti su ikada željeli.

Sigurno ne EU koju u šaci drži mali broj korporatista i sve što radi jest u njihovom interesu. To je ono što žulja radnike Europe, jer je proljetni *summit* EU 2011. na dnevnom redu trebao imati Pakt o konkurentnosti koji su sastavili okosničari Europe, Angela Merkl i Nicolas Sarkozy, koji i nisu toliko različiti kako se ponekad čini, pogotovo s obzirom na činjenicu da su i jedan i drugi zeleno svjetlo za preuzimanje vlasti na „demokratskim „izborima u svojim zemljama dobili, kako piše Daniel Estulin, upravo na sastancima skupine Bilderberg, jednog od operativnih tijela Elite, koje se u nedostatku boljeg naziva nekad naziva Iluminatima, nekad korporatistima, a ja predlažem naziv „oni šupci „.

Uglavnom, među šest predloženih točaka osovine Merkel- Sarkozy, dvije su posebno razljutile radnike, iako one ne bi više nikoga trebale iznenađivati. To su ukidanje automatskog godišnjeg usklađivanja plaća s indeksom inflacije te sveeuropsko povećanje dobi za odlazak u mirovinu na 67 godina. Naravno, kaže se u novinama, Sarkozy je u jeku krize obećavao da će se globalno preslagivanje (uobičajena iluminatska igra riječima, koja zapravo znači globalno porobljavanje) iskoristiti za izgradnju „kapitalizma s ljudskim licem „koji neće biti usmjeren samo na maksimiziranje dobiti nego će biti i društveno odgovoran.

To bih htio vidjeti. Ipak, sve više dobivamo kapitalizam s gmazovskim licem, a Sarkozy je jednostavno lagao govoreći da je cilj EU izgraditi „društveno-tržišno gospodarstvo „. Pisalo je dalje da se taj francusko-njemački prijedlog temelji na liberalnom načelu rezanja troškova. To je klasični novoorvelovski izraz, jer u tim kategorijama su ljudi i njihove potrebe uvijek tek „troškovi „. Spominjala se tu i nekakva solidarnost, u čemu ima istine: svima nam se nudi zajednička sudbina da solidarno pojedemo govno. Čelnik europskih socijalista Poul Nyrup Rasmusen ispravno je rekao: „Taj bi ultraneoliberalni prijedlog pretvorio države

članice u podružnice jednog *korporacijskog tijela* i dodatno oslabio one već slabe. Siromašna država odgovara samo bogatima. „(Naglasak dodan.)

A možda još postoji netko tko ne vjeruje da je EU izraz korporatizma? Primjer je bio i naslov: „EU se obračunava s posebnim porezima na mobilne usluge, a u RH se koči razvoj telekoma. „Ukratko, pisalo je: telekomunikacije, posebno mobilne, jedan su od rijetkih sektora koji nije na koljenima zbog krize, pa su, rečeno je u tekstu, zato 'kažnjeni' jer je „Vlada odlučila da joj je najlakše namaknuti dodatne izvore prihoda iz tog sektora „. U ljeto 2009. uveden je „krizni harač „u vidu trošarina u obliku 6 posto prihoda na glasovne usluge i SMS, ali nije ukinut kao ostali oblici kriznog poreza.

A to, da smo u EU, Vlada ne bi smjela jer, pisalo je dalje, Europska komisija je za početak udarila na Mađarsku, koja je također uvela poreze na telekom-industriju, ali su oni u suprotnosti s regulativom EU. Ne možeš ti u svojoj kući raditi što ti hoćeš nego što Komisija kaže da smiješ. To se zove sloboda na europski način. Komisija će, pisalo je, formalizirati svoje zahtjeve te, kao i obično, tražiti da se usklade s „europskom pravnom stečevinom „. Koja nije nikakva „stečevina „, kako si rado tepa, nego skup zakona i pravila koji su dekretom donijela neizabrana tijela EU.

Jadnim telekomunikacijskim korporacijama isto tako ružnu stvar napravili su Francuzi i Španjolci, nametnuvši dodatne poreze još 2009., pa su prekršili regulativu EU i završili na europskom sudu. Kod njih je pak uvođenje tih poreza imalo svrhu sanacije šteta od jednog drugog korporatističkog zakona. Francuski i španjolski telekomi su nadoknađivali razliku zbog ukidanja plaćenih reklama na javnim nacionalnim televizijama, pa su i jedni i drugi plaćali 0,9 posto prihoda (niti jedan posto), ali tek nakon što prijeđu pet milijuna eura dobivenih od korisnika.

Korporatisti ne posjeduju javne televizije, pa kako im nisu u direktnom dosegu onda im žele smanjiti snagu i moć, opet apelirajući na pravdu, to jest na silnu nepravdu koje njihovim privatnim televizijama čine javne televizije u tim zemljama. Korporatistički uzorak je uvijek isti - svemu što pripada javnom ili državnom sektoru treba srezati krila, autonomiju, financije i snagu, a svakoj pojedinoj korporaciji što više olakšati posao skupog naplaćivanja svojih usluga. Listajmo dalje.

Nadnaslov članka u veljači 2011. bio je „Pravila igre EU - Nacionalne blagajne ostat će kratke za milijardu eura. „A naslov: „Jedinstvena

osnovica korporacijskog poreza „. Što je sad to? O tome da je EU napravljena da zastupa korporativne interese, tj. interese nadnacionalne samozvane Elite, a ne interese građana već smo nešto načuli, recimo u raspravi o Zakonu o privatizaciji Ine. Kad je Vlada htjela izmijeniti zakon tako da nitko ne može kupiti više od 49 posto njenih dionica povukla je odluku zbog EU. U Vladi se povela burna prepirka između onih koji su bili za zakon i onih koji su bili protiv zakona da ne bismo uvrijedili Europu. Nije završila zaključkom nego kompromisnom odgodom, ali zapravo je rezultat da zakon nije bio donesen. Jer je korporatistička EU počela oštro upozoravati Hrvatsku da bi takvom odlukom kršila neka „europska pravila „, pa bismo si time ozbiljno ugrozili ulazak u EU, što mi je uvijek tjeralo suze na oči.

Vratimo se na sadržaj one vijesti o jedinstvenoj osnovici korporacijskog porez. Evo citata:

„EU uvodi sve najednom mjestu, ali će zbog toga štetu pretrpjeti državne blagajne. Oko tri milijarde eura u godini ostat će više europskim tvrtkama koje posluju preko unutarnjih granica u Europskoj uniji kada se primijeni Zajednička pročišćena osnovica korporacijskog poreza (CCCTB), čiji je prijedlog sredinom ožujka predstavila Europska komisija (uvijek na strani građana Europe, op. K.M.). Zbog te bi uštede nacionalne blagajne u EU imale štetu od oko milijardu eura, a čak bi dvije milijarde tvrtke uštedjele ukidanjem sadašnjih troškova prilagodbe propisima iz 27 različitih poreznih sustava država članica. „

Stvarno, nema smisla da korporacije puše. A slijedi i nastavak članka, koji pokazuje poznatu taktiku malih koraka. Uvođenje CCCTB-a, pisalo je, bio bi prvi korak k usklađivanju poreznih politika u EU. Iako je u EU uspostavljeno jedinstveno tržište, pisalo je, jadne multinacionalne tvrtke koje posluju u više država članica suočavaju se s velikim teškoćama pri izračunu porezne osnovice. U svakoj zemlji moraju posebno obračunavati porez za prihod ostvaren u njoj, prema različitim poreznim propisima u svakoj zemlji, pa moraju „unutar tvrtke voditi vrlo zapleteno knjigovodstvo. K tome, ne mogu prebiti dobit u jednoj s gubitkom u drugoj zemlji. „Ovo zadnje je posebno zanimljivo. Zamišljam kako neka telekomunikacijska korporacija ostvari dobit u Hrvatskoj, ali potom ne

plati porez državi za tu dobit nego je prebije s gubitcima u nekoj drugoj zemlji.

Još je pisalo da su takvi obračuni skupi za velike tvrtke, a male obeshrabruju u tome da posluju izvan države u kojoj su registrirane, a to, pisalo je u novinama, ograničava gospodarski rast pa se ne otvara onoliko radnih mjesta koliko bi moglo. CCCTB uvodi sve najednom mjestu na temelju jednog jedinog niza propisa širom EU. Pročišćena porezna osnovica prema posebnoj će se formuli rasporediti među državama članicama u kojima tvrtka posluje, a svaka od njih će pripali joj dio oporezovati nacionalnom korporacijskom poreznom stopom. Većina država članica već se načelno usuglasila s ujednačavanjem te stope, jedino se Irska bunila jer želi nastaviti niskim porezom privlačiti ulagače. No, to da netko sam odlučuje o sebi, kao što bi Irci htjeli, a nama su obećavali naši politički vođe, lagano postaje prošlost.

O ljubavi korporacija i EU svjedočio je i tekstnaslovljen „Milijuni eura korporacijama umjesto siromašnijim članicama „. Europska unija, preneseno je iz *Financial Timesa,* daje na milijune eura subvencija multinacionalnim divovima kao što su *Coca-Cola,* IBM i *McDonald's* kako bi ih odvratila od napuštanja njezina gospodarskog područja. Novac iz strukturnih fondova EU namijenjen je financiranju projekata radi smanjenja razlika u bogatstvu unutar Unije, a cilja uglavnom male i srednje kompanije u siromašnijim zemljama članicama. Ali evo kako je europski povjerenik Johannes Hahn objasnio financiranje korporacija: „U tijeku je globalno natjecanje. Odbijemo li u njemu sudjelovati, svi će proizvodni pogoni odseliti iz Europe. Zato moramo pronaći načina da ih zadržimo". Studija Biroa za istraživačko novinarstvo *Financial Timesa* pokazala je, osim iznosa koje su pojedine kompanije dobile, i to da se milijuni eura iz EU fondova dodjeljuju kompanijama koje sele svoju proizvodnju iz bogatijih u siromašnije zemlje unatoč propisima koji zabranjuju financijsku potporu za kompanije u potrazi za jeftinijom radnom snagom. Tvrtke poput britanskog proizvođača čaja *Twinings* i finskog diva mobilne telefonije *Nokije* iskoristile su pak sive zone u metodi alociranja sredstava iz strukturnih fondova kako bi subvencionirale preseljenje svoje proizvodnje u zemlje s jeftinijom radnom snagom, tvrdi *FT.*

Na tragu sveopćeg korporatiziranja svijeta su i udari na sve javne institucije, pa je tako u magazinu *Banka,* uoči saborske rasprave o HRT-u

krajem 2010., osvanuo tekst Gorana Rotima, novinara HTV-a. Nazvao ga je jednim od onih „europskih „zakona koji itekako „moraju proći „. Jer nema zatvaranja Poglavlja 8 (tržišno natjecanje), nema završetka pregovora s EU i bla, bla. Rotim piše kako se u zakonu napisalo „više toga što HRT ne smije nego li smije i mora: *de facto* ne smije razvijati svoj *web* (čl. 14), valjda kako ne bi naštetio *Styriji* i EPH-u, ne smije razvijati ‘značajno nove audiovizualne usluge (čl. 15), valjda kako ne bi naštetio vodećim kabelskim operaterima i komercijalnim televizijama. Ne smije objavljivati reklame na budućim specijaliziranim kanalima (čl. 37), niti ih razdvajati po regijama, kako ne bi bili ugroženi TV Moslavina i Vinkovci. Nadalje, ne smije objavljivati više od 10% premijskog sporta. Pokrene li sportski kanal, taj se može baviti umjetničkim klizanjem, ali ne i Ligom prvaka, valjda kako ne bi štetio Areni sport 1 i 2 (...) Ne smije objavljivati više od 4 (oko toga se vodi najveća bitka) minute reklama u *prime-timeu* od 18-22 sata... „

Informativni Rotimov tekst obavještavao nas je o sudbinama javnih servisa u drugim zemljama: „A tamo u EU, već u Mađarskoj, javni RTV (znan kao MTV) pred gašenjem. Država ga još ‘96. „objesila „na državni proračun i ušutkala. Lijeve i desne vlade ih potjerale u podstanare (najamnine 170-990 tisuća eura na mjesec + PDV). Bankrot. Pa, kako ne bi „slušali „?! Slobodno zajedničko tržište razmahalo se u Estoniji. Pa ukinuše još 2002. reklame na javnoj ETV i starijem bratu ER-u. A komercijalne televizije morale su plaćati po 1,5 milijuna eura da nadoknade gubitak. A onda došla ova najnovija kriza, pa im država i to „oprostila „u vidu „poreznih olakšica „. Bez nadoknade gubitka ETV-u i ER-u ovoga puta... U pradomovini građanskih sloboda i desni predsjednik Sarkozy postupno ukida reklame sustavu FTV-a. Španjolski lijevi premijer Zapatero još je brži kad je u pitanju RTVE, on je reklame ukinuo odmah. Navodio je i primjere gdje države, nakon ukidanja reklama, na druge načine financiraju javne servise, sve do primjera čeških novinara koji su prije deset godina, „tromjesečnim štrajkom na ČT-u i izlaskom pola Praga na ulice, izborili neovisnost svoga javnog servisa. I danas imaju 2 opća i 2 digitalna kanala. Informativni Rotimov tekst obavještavao nas je o sudbinama javnih servisa u drugim zemljama: „A tamo u EU, već u Mađarskoj, javni RTV (znan kao MTV) pred gašenjem. Država ga još ‘96. „objesila „na državni proračun i ušutkala. Lijeve i desne vlade ih potjerale u podstanare (najamnine 170-990 tisuća eura na mjesec + PDV). Bankrot.

Pa, kako ne bi „slušali „?! Slobodno zajedničko tržište razmahalo se u Estoniji. Pa ukinuše još 2002. reklame na javnoj ETV i starijem bratu ER-u. A komercijalne televizije morale su plaćati po 1,5 milijuna eura da nadoknade gubitak. A onda došla ova najnovija kriza, pa im država i to „oprostila „u vidu „poreznih olakšica'. Bez nadoknade gubitka ETV-u i ER-u ovoga puta... U pradomovini građanskih sloboda i desni predsjednik Sarkozy postupno ukida reklame sustavu FTV-a. Španjolski lijevi premijer Zapatero još je brži kad je u pitanju RTVE, on je reklame ukinuo odmah. Navodio je i primjere gdje države, nakon ukidanja reklama, na druge načine financiraju javne servise, sve do primjera čeških novinara koji su prije deset godina, „tromjesečnim štrajkom na ČT-u i izlaskom pola Praga na ulice, izborili neovisnost svoga javnog servisa. I danas imaju 2 opća i 2 digitalna kanala. (...) I pravo na reklame na sva četiri... „

Pozicija-opozicija

Nedavno mi je jedan prijatelj u raspravi oko EU rekao da su oni ipak razvijeniji od nas i da nema ništa loše u tome da se kod nas živi sa standardom koji bi bio blizak njemačkom. To je još jedna od zabluda i zbrka koje se šire (osim što bi mi trebali tražiti usporedbe s novim članicama EU s istoka Europe) jer Njemačka svoj standard nema zahvaljujući EU, ona je motor kontinentalne Europe sto i pedeset godina, a i duže, ako uračunamo austrougarska stoljeća.

Zbrka i zabluda ima još. Na Radio 101, u emisiji u kojoj su bili gosti predstavnici braniteljskih udruga koji su vodili prosvjede protiv vlade, javio se slušatelj, također branitelj, koji je rekao da što to oni pričaju o EU, pa da je on bio u ratu zato da bismo izašli s Balkana i ušli u Europu. Pitanje prvo jest zašto, ako već treba izaći iz balkanskih asocijacija, treba ući u neke druge, a točka broj dva je još važnija - nepotrebno je poistovjećivati Europu i EU. To su dva različita pojma koje suprotstavljenima čini baš nedemokratsko ponašanje neizabrane i, prema tome, nelegitimne europske uprave.

Europska unija politički je konstrukt, diktatura koja nameće zakone članicama i koja je nastala zakulisnim manipulacijama, u puno malih koraka kod kojih se nikada nije otkrivao krajnji cilj već se namjerno stvarao učinak da se takvo okrupnjavanje događa spontano, nekom povijesnom logikom. Europa je pak nešto drugo - lijepi kontinent prepun raznolikih jezika, tradicija i naroda. I naravno da svi ti ljudi, baš kao i svi

ostali na svijetu, rado prihvaćaju ideju o zajedništvu i miru. No, kroz floskule o zajedništvu ugura se diktatura.

Bilo bi poučno da nije bilo mučno tijekom 2011. gledati kako je naša politička Elita pojačavala korake sustavne kampanje za ulazak u EU. Neko se vrijeme mogla pratiti sad već zaboravljena rasprava o tome hoće li se referendum održati prije ili poslije izbora. U ožujku 2011. predsjednik je rekao da bi se izbori trebali održati prije referenduma o ulasku u EU. Strahovao je da se ljudi ne bi, navodno, kroz referendum nešto osvećivali vladi. I stalno se spominjao „uspjeh referenduma „. Što to znači: „Uspjeh referenduma? „

Referendum je u svakom slučaju uspješan jer pokazuje volju građana. On prema tome ne može biti neuspješan. Izraz „uspjeh referenduma „jasno je govorio o namjeri, kao i o tome što politička elita smatra da je ulazak u EU nešto korisno i potrebno. Za mene bi, recimo, uspjeh referenduma bio da su rezultati, čak i usprkos ustavnih promjena koje su smanjile broj glasova potrebnih za ulazak u EU bar za pola, pokazali da ovih jedva 25 posto građana koji su za EU ipak ne može biti dovoljno. Nažalost, upravo je toliko bilo dovoljno.

U tome sam se slagao i s predsjednikom i s bivšom premijerkom: i ja sam se nadao da će referendum biti uspješan, što na kraju nije bio, jer evo nas uskoro u EU. Da se ne biste zavaravali oko toga da živimo u pluralizmu mišljenja - oko EU slagali su se predsjednik, premijerka i stranka na vlasti, a i „oporba „. I veća i manja, i glavnine i manjine. Barem sudeći prema novinskom naslovu koji je citirao predsjednika SDSS-a Milorada Pupovca:: „Nama je najvažnije završiti pregovore s EU, a ne tko će potpisati pristupni pregovor „.

Pa da, čovjek je u pravu, to stvarno nije bitno jednom kad šteta bude počinjena. U istim je novinama šef tadašnje „opozicije „Zoran Milanović rekao da „izbori moraju biti prije referenduma jer bi se inače referendum pretvorio u izraz nezadovoljstva prema vladi i time bi se ugrozio uspješan završetak procesa pristupanja u EU. „Još je u novinama šef SDP-a dodao da će njegova stranka aktivno pozivati ljude da izađu na referendum i glasuju za ulazak u EU. Šef tadašnje glavne „opozicijske „stranke, sadašnji premijer, još je početkom veljače 2011. u javnost izašao sa sljedećim *spinom,* koji je bio i naslov novinskog teksta na jednom portalu: „Kad

uđemo u EU više nego ikad odlučivat ćemo sami „. Baš kao sad, kad odlučujemo o ulasku u EU ili nekako drugačije? - zapitao sam se.

Rekao je to kad se u sjedištu SDP-a održala otvorena sjednica na temu ‘Hrvatska u finišu pregovora s Europskom unijom' Uvodna izlaganja održali su Zoran Milanović i obvezna Vesna Pusić, tadašnja predsjednica Nacionalnog odbora za praćenje pregovora, koja se uvijek jako trudila da nas smjesti u EU, sa ili bez naše volje. U svom izlaganju je istaknula da je na političkoj sceni jedini bitan politički konsenzus postignut oko ulaska Hrvatske u EU: „Naša je zadaća informirati javnost o onome što nas u budućnosti čeka. Možda nisu svi zainteresirani za svaki sadržaj, ali svi žele da ih se tretira kao normalne i inteligentne građane. „, naglasila je Pusić. Pa i ja to želim, ali nisam dočekao da ona počne tretirati građane kao normalne i inteligentne ljude. U međuvremenu, molim vas dodajte mi onu moju vrećicu za povraćanje, ako nije već prepuna.

Jer je potom, ne trepnuvši, rekla da nas čeka ukidanje nulte stope PDV-a i uvođenje najmanje pet posto na sve vrste kruha, mlijeka, knjiga, znanstvenih časopisa i ortopedskih pomagala; uvođenje novih trošarina za električnu energiju, plin i duhanske proizvode te ukidanje posebnih poreznih olakšica. I još dodala da „nažalost, nećemo uspjeti iskoristiti sav novac koji smo dobili od EU. Primjera radi, 40 posto svih poticaja koje Hrvatska isplaćuje su za poljoprivredu. A od 2007. godine za projekte u poljoprivredi iskoristili smo samo 5,9 posto onoga što smo dobili „.

I druge nove države-članiae očekivali su silninovci,ovako za reklamu, a u praksi se dogodilo da, iz ovih ili onih razloga, plaćaju u blagajnu EU više nego što iz nje dobivaju. Kod EU ništa nije onakvim kakvim se predstavlja, to treba stalno imati na umu. Zoran Milanović na toj je sjednici „rekao da je ova priča uglavnom gotova „. Bio je sretan. I još ovo: „Trebamo uvjeriti građane da će im to donijeti samo dobro. Kada uđemo u EU više nego ikada ćemo odlučivati sami. Ostajemo gazde, razlika je samo hoćemo li biti dobri ili loši gospodari „.

Volio bih vjerovati u to. Iako će to biti teško po pitanju besramne izjave da ćemo „ulaskom u EU više nego ikada odlučivati sami „. Nekoliko konkretnih primjera takvog „odlučivanja „na raznim područjima, od osiguranja do hrane (kod tog „odlučivanja „jedino smiješ bespogovorno prihvatiti što ti se naredi, usprkos svim vlastitim podatcima, istraživanjima i ekspertima) naveo sam u knjizi „Sve piše u novinama... „I

da, dodao je da „ukoliko Vlada bude priču oko EU koristila kao komunikacijsku strategiju u izbornoj kampanji, nećemo joj zamjeriti „. To je baš lijepo. Uvijek je lijepo kad se ljudi slažu. Zato je valjda tadašnji šef opozicije slagao ljude.

„Nikad sami o sebi nećemo odlučivati više nego kad uđemo u EU „

Recimo, rekavši da nikad o samima sebi nećemo odlučivati više nego kad uđemo u Uniju. Ali prema novom 'ustavu' prihvaćenom u Lisabonu 13. prosinca 2007. odluke unutar EU više se neće morati donositi konsenzusom (tj. da se sve zemlje moraju složiti) nego će se od 2014. odluke donositi većinom od 75%, a već od 2017. odluke će se donositi većinom od samo 55%. (Članak 1 Deklaracije iz Lisabona od 13. prosinca 2007.)

To je prešućeno. Valja stalno imati na umu: kad god netko žučno zagovara ulazak u Europsku uniju najvjerojatnije je ili potpuno odgojen u tom duhu, ili žestoko potplaćen novcem ili obećanjima. Čovjek sa zadatkom. Ne vjerujete?

Neka povijest bude učiteljica. Jer u jednom tekstu o skandaloznom trošenju novca u Europskoj komisiji (o tome u nekom od narednih poglavlja) pisala je i jedna mala slovenska epizoda iz 2004. godine: „Kad je Slovenija već završila pregovore i bilo je jasno da ulazi u EU 1. svibnja 2004. godine otvorilo se važno pitanje: tko će biti slovenski povjerenik u Komisiji (velika prava, malo obveza, odgovornost nikakva, dobitak na lotu, op. K.M.). Tadašnji ministar vanjskih poslova Dimitrij Rupel smatrao je da to mjesto po svim zaslugama pripada njemu „.

Al' zajeb'o se. Jer se netko drugi malo dublje od njega ugurao u analni otvor: „I onda je uslijedio hladni tuš - vlada je odlučila da taj položaj dobije Janez Potočnik, glavni pregovarač. Rupel je bio bijesan pa je napustio ministarski položaj i prešao u glavnu opozicijsku stranku/[1] Baš me zanima u čemu je sve glavni pregovarač Potočnik morao zakinuti slovenske građane da bi se uguzio u Komisiju? Sigurno je dao bolje stvari od Rupela. I da se kladimo u to da ćemo glavne zagovarače našeg ulaska u EU za koju godinu gledati na ladanjskim položajima u europskoj birokraciji, dok će nama ostaviti fekalije?

Nakon neslavnog referenduma o našem ulasku u EU i kod nas se u novinama moglo čitati tko će zapravo profitirati. Ti i ja, čitatelju, nismo na tom popisu. Recimo, jedan od glavnih agitatora svih ovih godina bio je Neven Mimica, a naslov je govorio sam za sebe: „MIMICA bi s 23.000 eura mogao biti najbolje plaćeni političar „. Naime, nakon ulaska Hrvatske u EU 1. srpnja 2013. u Bruxelles odlazi i hrvatski povjerenik u Europskoj komisiji. Dosad je bio, čini mi se, europski p(r)ovjerenik u Hrvatskoj.

Potom, dok Hrvatska ne postane punopravna članica u Europskom parlamentu, Sabor je poslao 12 promatrača čija je naknada za promatranje 304 eura na dan uz saborsku plaću. Hrvatski promatrači u Europskom parlamentu imaju sva prava poput izabranih zastupnika osim što ne mogu glasovati (što i nije neki gubitak). Inače, mjesečna plaća prije oporezivanja europskih zastupnika u 2011. godini bila je gotovo 8.000 eura, nakon europske porezne stope 6.200 eura, a i zemlje članice također imaju pravo naplatiti porez na njihovu plaću. Uz plaću euro-zastupnici imaju pravo i na neke dodatke kako bi pokrili troškove koje iziskuje njihov rad poput pomoćnika, ureda i uredskog materijala, koji dosežu 4299 eura na mjesec. Također imaju pravo na plaćene putne troškove u poslovnoj klasi u zračnom prometu, u prvoj klasi u željezničkom ili povrat od pola eura po kilometru za putovanja automobilom plus fiksni iznos koji se izračunava na osnovi udaljenosti i duljine putovanja. Nadoknađuju im se i svote koje izdvajaju za autoceste.

Parlament zasjeda 12 puta godišnje u Strasbourgu, a ima i šest mini-zasjedanja u Bruxellesu, ali postoji i nadoknada plaća za rad u odborima i drugim tijelima europskog parlamenta. Uz sve to, dnevnica za rad Parlamenta i parlamentarnih tijela je 304 eura. To pokriva smještaj, prehranu i sve druge troškove. Naravno, zastupnik se mora registrirati da je prisutan kako bi ostvario pravo na dnevnicu. Gromko je odjeknula TV-reportaža u kojoj su kamere uhvatile parlamentarce kako se dolaze registrirati i potom hvataju krivinu.

U tekstu koji se bavio pitanjem monitoringa nad Hrvatskom u razdoblju od završetka pregovora do potpisivanja pristupnog sporazuma pisalo je da su, „s druge strane, sve države članice pod nekom vrstom permanentnog monitoringa - svaki zakon koji iskače iz pravne stečevine naiđe na neodobravanje i pritisak da ga se izmjeni. „Ali nikad nećemo više odlučivat o samima sebi...

Mantranja nije nedostajalo. Premijer Milanović, govorila je vijest, bio je u posjetu studentima Pravnog fakulteta gdje je i opet rekao da sad, kad ulazimo u EU, „prvi put imamo sudbinu u svojim rukama „, što je i dalje upravo nevjerojatan *spin,* kad svi znaju da tek sad ne možemo više utjecati na svoju sudbinu. Još je rekao da je EU „najbolja naddržavna kreacija ikada stvorena, bolja i od SAD-a zbog toga jer je humanija i socijalnija „. Pitam se za koga - najbolja. Ako je mislio da će njeni građani biti socijalni slučajevi s tendencijom beskućništva, kao što se to zbiva s američkim građanima, onda doista jest „socijalna „. U lipnju 2012. na jednom je portalu osvanuo naslov o „smrti američkog sna „koji je glasio: „Srednja klaso, počivaj u miru „. Prenesena je kolumna iz *Newsweeka* u kojoj se autor između ostalog zapitao: „Je li već toliko loše da se siromašni ne mogu više nadati uspjehu? Jesmo li na putu prema ekonomijama Trećeg svijeta, gdje nekolicina ima sve, a većina nema ništa? Svjedočimo li smrti velike američke srednje klase? „Jer „nedavni izvještaj Središnje banke SAD-a ukazuje na kolaps srednje klase „.

Ali sve te premijerove *spinove* sam već čuo, prava navala mučnine uslijedila je kad sam pročitao da mu se jedna studentica zahvalila na tim „riječima koje su bile na razini Stjepana Radića „. Jao, jao, jao, to su budući intelektualci koji će stvarati mnijenje i trasirati put, a već sada su isprogramirani do zadnjeg lančića DNK u njihovim stanicama, pa uz divljenje gutaju ovakve stvari. Za promjenu, prošećimo kroz serijal jednih dnevnih novina pod naslovom „Prava istina o EU „koji je uoči referenduma u više nastavaka obavještavao javnost što je ispregovarano, pa da provjerimo koliko su premijerove teze o humanosti, socijalnosti EU i našem participiranju u vlasti točne.

180 000 građana koji imaju povlaštene mirovine (od čega su 70.000 branitelji) vjerojatno nije razveselila vijest da će se vrlo brzo nakon ulaska te mirovine smanjivati. Novi će udarac, pisalo je, doživjeti i tržište nekretnina jer „Hrvatska od 2012. mora uvesti PDV na građevinsko zemljište po naredbi EU, što bi moglo potpuno dotući tržište nekretnina koje je već gotovo na dnu „. I mlijeka i šećera hrvatski će proizvođači na europsko tržište smjeti plasirati „manje nego što su naši pregovarači tražili „. Pa ja sam iznenađen.

Pisalo je i ovo: „Među mnogim uspjesima po kojima je znamenit EU jedan je ‘uspjeh’ postao predmetom sprdnje: regulativa koja je propisivala da mrkve, krastavci i drugo povrće ne smiju biti na tržištu ako su

„čudnog*' ili „ružnog „oblika. Ta je regulativa ukinuta pod pritiskom javnosti 2008., ali je ostala na snazi za deset vrsta među kojima su jabuke, jagode i paradajzi. Što je RH ispregovarala u vezi s time? Hoće li uzgajivači smjeti prodavati „kvrgave „paradajze? Ispregovarana stajališta ne spominju paradajze, ali spominju ovo: EU pristaje na hrvatski zahtjev za prijelaznim razdobljem do 31. prosinca 2014. tijekom kojeg će različite sorte repe, žitarica, ulja, povrća i sjemenskog krumpira koje nisu prošle DUS-test smjeti u prodaju, ali samo na hrvatskom tržištu. DUS je test jasnoće i ujednačenosti koji propisuje, među ostalim, i oblike povrća „.

Ta odluka EU nije nimalo za sprdnju, niti je tek pokazatelj birokratiziranosti koju se želi preliti na prirodu, već je dio iluminatske *agende* uništavanja biološke raznolikosti, uvođenja beživotne hrane poput GMO-a, a na sitne „ustupke „nemojte ni računati. Godina 2014. je iza ugla, ali odgoda će dobro poslužiti da se javnost sedativizira. Također, Hrvatska se obvezala da će se odreći svih „posebnih prava u privatiziranim kompanijama „, dakle neće imati prava veta na odluke u INA-i i slično. Potom, obvezala se do dana ulaska u EU ukinuti nultu stopu PDV-a na kruh, mlijeko, knjige i lijekove: „U početku pregovora Hrvatska je tražila da zadrži nultu stopu PDV-a na te proizvode „, ali su pregovarače glatko odjebali. (Nikad nećemo više odlučivati o samima sebi?). Hrvatska se trudila i da kino ulaznice ostanu oslobođene PDV-a, jer su distributeri filmova zbog silne piratizacije na rubu sloma, ali uzalud. Nevjerojatno je do kakvih sve detalja europski fašisti žele kontrolirati ljudske živote. Ali to je odlika svakog totalitarizma, da je opsjednut detaljima i da se nastoji uvući u sve pore društva i svijesti ljudi.

Svi smo skupa popušili ulaskom u EU, ali neki posebno. To su ribari. Naslovi su govorili sve bitno: „I mali ribari moraju ući u ribolovnu flotu, izvozni certifikati već podijeljeni „; „Privatni ribari koji dnevno ulove do 5 kg ribe (ne bude li ih više od 2000) moći će za sebe ribariti još do 2015. „; „I u ribolov za osobne potrebe s posebnom dozvolom „. Ti se dečki u sve miješaju, kao što sam već rekao.

Kako je pisalo u novinama, „u iskustvima turista koji ljetuju na Jadranu često se može čuti jedna lijepa priča: uživali smo, bili smo smješteni u apartmanu uz more, a vlasnik je bio stari ribar koji bi nam navečer pripremao ono što je ujutro sam ulovio. Ta praksa ribarenja za osobne potrebe mijenja se ulaskom Hrvatske u EU „. Slijedio je citat ispregovaranoga: „EU prima na znanje promijenjeni zahtjev Hrvatske za

prijelaznim razdobljem do 31. prosinca 2014. za postupno ukidanje nekomercijalnog ribarenja, tj. malog ručnog ribarenja u osobne svrhe „. Hrvatska je prvotno tražila prijelazno razdoblje od pet godina od ulaska u EU (kao da je uopće bitno koliko je prijelazno razdoblje ako će se neka šteta ionako dogoditi), ali u posljednjem krugu pregovora promijenila je taj zahtjev i tražila rok do 2015. kada će ribari koji love za osobne svrhe morati dobiti posebne dozvole i uči u hrvatsku ribolovnu flotu. Ali tu postoji kvaka: EU je to prijelazno razdoblje prihvatila samo pod uvjetom da broj takvih plovila „ne prelazi 2000 „. Od 2015. više se neće prepoznavati ribarenje za osobne potrebe, a to je ono „u kojem se koriste udičarski alati i ograničen broj mreža stajaćica do ukupne dužine 20 metara, a dnevni je ulov manji od 5 kg „. Najveći je broj takvih ribara među otočnim stanovništvom. No, Hrvatska je već, blago nama, u zaključivanju pregovora o ribarstvu prihvatila odredbe kojima je zabranjeno izdavanje novih ribolovnih dozvola i certifikata za izvoz ulovljenje ribe u EU. Ne zna se kad će uopće nove dozvole dijeliti.

Neki su uočili zamke, pa je u travnju 2012. kad je već bilo debelo kasno za sve, a farsa od referenduma davno gotova, na jednom portalu osvanuo naslov: „Sramotni državni propust - crna budućnost hrvatskog ribarstva „. Vraga propust. Jednostavno im puca ona stvar. Pisalo je da je „vodeći hrvatski stručnjak za ribarstvo, dr. sc. Alen Soldo iz Centra za studije mora Sveučilišta u Splitu, upozorio u intervjuu *Vjesniku* da „većina ribara ni dan danas ne zna što ih čeka nakon ulaska u EU', a razlog tome je što doslovno nijedan europski ribarski propis nije preveden na hrvatski jezik". Čovjek je za neupućenost hrvatskih ribara okrivio državnu administraciju, ali i Obrtničku te Gospodarsku komoru, te rekao da ribare još nitko nije obavijestio o „striktnim europskim propisima prema kojima visina mreža plivarica ne smije biti viša od 120 metara, niti da dubina na kojoj se s njom radi ne smije biti manja od 70 posto visine mreže. Nijedna plivarica za malu plavu ribu, čija se vrijednost mjeri desecima tisuća eura, ne zadovoljava taj propis „. Ima vremena, bit će svi obaviješteni. Sva sreća da sami odlučujemo o svojoj sudbini.

A ta će nas sudbina koštati, o čemu se više nigdje ne piše. Tek povremeno se može naslutiti ponešto, kao što sam u intervjuu s najutjecajnijim slovenskim ekonomistom i akademikom, prof. dr. Jožom Mencigerom, saznao da Slovenija u Fond solidarnost EU („fond za

spašavanje očajnika „) daje 3,7 milijardi eura godišnje, više od deset posto BDP (što je postotak veći od njemačkih 211 milijardi eura).

U knjizi *Sve piše u novinama* jedno je poglavlje posvećeno istini o brodogradnji, pa se na to samo možemo nadovezati vijestima poput one s kraja rujna 2011.: „Brodogradnja - četiri naše kompanije zajedno smiju proizvesti samo 13 tankera godišnje „. Brodogradilištima je, prema poglavlju o tržišnom natjecanju, limitirana godišnja proizvodnja od 323.600 CGT (bruto registarske tone, otprilike 13 tankera nosivosti 52.000 toma), što je za 21 posto manje od onog što imaju sada. Navodno zbog „fer tržišne utakmice „, da pukneš od smijeha. Državne potpore za tako životno važnu i sofisticiranu industriju koja pokreće mnoge druge industrije i od koje direktno i indirektno živi više od dvjesto tisuća ljudi trebale bi biti najnormalnija stvar. To su dugoročni poslovi kojima treba pomoći da prebrode neka razdoblja (vidi *Sve piše u novinama)*. Naravno, i te dopuštene brojke vrijede samo ako u brodogradilišta uđu investitori. Kako će ta prijevara izgledati u praksi? Ne moramo razmišljati, sve se to već dogodilo, kako piše dalje, „Poljaci su na tom području potpuno nepripremljeni ušli u EU i ubrzo nakon ulaska Unija je počela istragu o državnim potporama. Potpore su bile nelegalne (po zakonima koje nije donio poljski parlament nego ih je nametnula EU, op. K.M.) i Gdanjsk je otišao u stečaj. (...) Imovina gdanjskog škvera u stečaju prodavana je komad po komad. „

A evo kako je isti tekst opisao „uspjeh „hrvatske strane u uništavanju svojih brodogradilišta, nakon što je navedeno da su nam 2006. progledali kroz prste (kad je restrukturiranje brodogradilišta bila obveza prema Sporazumu o stabilizaciji i pridruživanju i potom kad je kasnije bila uvjet za otvaranje poglavlja u pregovorima, koje je otvoreno iako tu obvezu nismo ispunili, pa je poglavlje i zatvoreno, a da restrukturiranje nije provedeno, već su samo usvojeni planovi o njemu): „U bilo kojem udžbeniku o pregovorima, odgađanje ispunjavanja obveze jedne strane do krajnih mogućih granica naziva se uspješnim pregovaranjem te strane „.

Kaj god! Gdje je tu uspjeh kad ti neizabrana birokratska struktura EU određuje da smanjiš proizvodnju brodova. Njima se ne žuri s time jer znaju da će to prije ili kasnije doći na red, zato su nam „gledali kroz prste „dok smo stavljali potpise na dokumente koji su nas sve dublje uvlačili u paukovu mrežu. Još se nešto razjasnilo. Tijekom 2011. javnost je skočila na noge i napala vladu što je donijela zakon o javnim ovršiteljima, prema

kojima su ovršitelji, poput nekih šerifa, imali pravo ulaziti u domove i uzimati stvari dužnicima i bez svih dosadašnjih sudskih procedura. Vlada je tu odluku povukla, i baš sam si mislio zašto su je uopće i donosili kad odjednom eto objašnjenja u novinama. Pod naslovom „EK hrvatskoj vladi -'Srušili ste kriterije koji su važili kod zatvaranja poglavlja! „, Europska komisija je, pisalo je između ostalih stvari, „zabrinuta zbog odluke Vlade kojom je odgođena primjena Zakona o javnim ovršiteljima na šest mjeseci te nacrt Zakona o policiji „. Ah, pa da, naravno, kad vidiš policijsku državu u porastu, jasno je otkud vjetar puše.

Nadalje, krajem travnja 2011. na snagu je u EU stupila Direktiva 2004/24/ EC koja zabranjuje prodaju lijekova tradicionalne medicine baziranih na ljekovitom bilju. Vidite kako to lako ide u centraliziranoj diktaturi, neizabrana vlast jednostavno izda direktivu i zabrani prodaju čajeva i drugih preparata kao lijekova te propiše da se ti proizvodi moraju registrirati kao hrana ili dodaci hrani, što znači da će potpasti pod kontrolu drugog zloglasnog dokumenta zvanog *Codex Alimentarius,* koji ima za cilj ukloniti životnu energiju iz hrane, a „do sada ga je prihvatilo 120 zemalja svijeta, pa i Hrvatska, a propisuje da se posebni dodaci hrani koji sadrže vitamine i minerale moraju znanstveno kontrolirati desetak godina, a istraživanje svakog tog proizvoda stoji 100.000 eura! „

U vijesti su s razlogom stavili uskličnik jer taj novac ima samo farmaceutska industrija, jedna od ruku iluminata, pa je vijest prenosila i komentar Vlaste Toth, supredsjendice Zelene liste koja je rekla: „To znači kraj travara i medara. Budući da je Hrvatska odavno uvrstila *Codex Alimentarius* u svoju pravnu legislativu, može se očekivati da će se brzo donijeti propisi u skladu sa Direktivom 2004/24/EC. „

Uoči referenduma neki su novinari pokušali napraviti mali test za domaće političare i zagovornike EU, da se vidi koliko zapravo znaju o strukturi koju zagovaraju. Rezultati su bili porazni. Neki nisu htjeli čak ni poslušati pitanja, neki su se ispričali obvezama, a don Ivo Grubišić, nezavisni kandidat, pošteno je rekao: „Nisam proučio zakone EU i ne bih mogao odgovoriti na ovu anketu. Trebao bih pogledati na internetu za odgovore, a za to bi mi trebalo nekoliko dana. Osobno jesam za ulazak u EU, ali prije referenduma narodu bi svakako trebalo detaljno objasniti što nas tamo čeka „.

A zastupnicima i političarima? Prof. dr. Gvozden Flego, sveučilišni profesor i bivši SDP-ov ministar znanosti, a „sada navodni kandidat za europski parlament „kazao je: „Pa to je smiješno. Imamo pametnijeg posla nego se baviti ovakvim testovima „. Recimo, sapunati dasku nama ostalima i čekati europsku plaćicu od par somova eura. Nikad nećemo odlučivati o sebi više nego kad uđemo u EU? *Bullshit.*

Evo još primjera kako već sada izgleda način na koji mi „odlučujemo sami o sebi „. Obrazac je uvijek taj da se odjednom niotkuda - ignorirajući i domaća istraživanja, i domaće strukovne udruge i podatke koji govore u prilog tome da to baš nije dobro tako napraviti - donese neki zakon protiv kojeg su svi koji imaju pojma o toj temi. Malo se žale, i to je to, zakon je donesen bez javne rasprave, praktički automatski, prepisan i uvezen i bez čitanja od strane saborskih zastupnika, i moraš ga prihvatiti. Demokracija suspendirana. Sve se odvija ispred naših očiju i može se naći po novinama i news-portalima.

Recimo, na jednom portalu u ožujku 2011. osvanuo je naslov „Otpor zakonu - Odvjetnici ne žele otkrivati podrijetlo novca svojih klijenata[1]. Hrvatska odvjetnička komora upozorila je da europske odredbe o sprječavanju terorizma (stvarnog kao i Crvenkapica) i pranja novca, koje je Hrvatska morala uvrstiti u svoje zakonodavstvo, ugrožavaju temeljna profesionalna načela čuvanja odvjetničke tajne te odnos povjerenja između stranke i njezina pravnog zastupnika. Prema novim zakonskim odredbama, odvjetnici su dužni utvrđivati podrijetlo novca svojih klijenata čime ih se, kako su rekli, želi pretvoriti u istražitelje i doušnike represivnog aparata. To i jest jedan od principa svakog totalitarizma, da svatko svakoga špijunira za državu, koja kroz svoje nametnute odredbe i zakone prije ili kasnije zakvači svakoga - od kumice na placu do odvjetnika.

U Hrvatskoj odvjetničkoj komori su istaknuli da iste stavove o ovoj problematici imaju i odvjetnici u zemljama EU te su navedene riječi predsjednika HOK-a: „Propisi (...) moraju biti u službi pravne države i funkcioniranja sustava. Zakonodavstvo treba graditi za našu djecu, kako bi jednom živjela u pravnoj državi „, što je plemenito, ali pritom očito čovjek nije imao u vidu da nadnacionalnoj grupaciji nije cilj graditi išta za ičiju djecu, niti razvijati pravnu državu, osim u smislu kafkijanskog složenog centraliziranog pravnog sustava. Gost skupa Dominique Basdevunt upozorio je da se tome protive sve europske odvjetničke komore. I tko je

sad tu lud? Sve europske odvjetničke komore protive se takvim propisima, ali to nema apsolutno nikakvog utjecaja na njihovo donošenje. Tako to ide ovih dana: ljudi se bune, ali zakoni se donose. Naviknite se na to. Slijedi još jedan primjer.

Pod naslovom „Naš mozak u Bruxellesu „novinar Tihomir Ponoš u siječnju je dao još jedan primjer toga kako ćemo, kako je rekao šef SDP iz gornjeg poglavlja, „sami odlučivati o svojoj sudbini „kad uđemo u EU i kako to izgleda kad je vlast negdje drugdje, i to takva vlast koja brine za korpomtivne interese, a ne za građane. Ponos je napisao da se „naprosto sva odgovornost prebacuje Bruxellesu, jer na njemu je da misli i odlučuje, na nama je da se prilagođavamo i provodimo „, a tekst je pisan u vrijeme kad su se studenti i profesori tek počeli buniti i prosvjedovati zbog zakona o obrazovanju koji će korporatizirati sveučilišta i suspendirati mnoge dobre, desetljećima provjerene tradicije.

Tada je na Filozofskom fakultetu 55 profesora svojim potpisima podržalo organiziranje štrajka akademskih radnika protiv Zakona o sveučilištu, znanosti i visokom obrazovanju te izjavilo da će u njemu sudjelovati s drugim kolegama koji se također protive spornim zakonima. Njima su se pridružili i studenti, a tražili su potpuno povlačenje zakona te smatrali sramotnim što je Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa nastavilo s njima iako su ih odbili svi fakulteti, instituti i HAZU. Usprotivili su se uvođenju sustava financiranja sveučilišta i instituta putem tzv. programskih ugovora te uvođenju piramidalnog sustava radnih mjesta na sveučilištima i institutima, smatrajući da će to učiniti nesigurnim financiranje javnih ustanova, a mlade znanstvenike moglo bi natjerati da napuste Hrvatsku. Također su se protivili i uvođenju upisnina umjesto školarina koje bi visoko obrazovanje učinilo nedostupnim sve širim slojevima društva. Tihomir Ponoš u nastavku članka napisao je ovo viđenje stvari:

„Ovotjedni naramak pohvala iz Bruxellesa donio je ministar Radovan Fuchs. U ponedjeljak se u budućem nam nadglavnom gradu sastao s europskom povjerenicom za istraživanja, inovacije i znanost Maire Geoghegan Quinn. Ne budi lijen, predstavio joj je i paket znanstvenih i obrazovnih zakona o kojima se posljednjih mjeseci naveliko raspravlja u domovini, a služba za odnose s javnošću Ministarstva je marno prenijela kako je Quinn hrvatska nastojanja ocijenila iznimno pozitivnim i u

cijelosti sukladnim nastojanjima Unije. Dapače, „ono što Vi radite u Hrvatskoj jest ono što se mi trudimo sprovesti u okviru Unije „.

Reklo bi se da se ovaj „vi „odnosi na Fuchsa, a ne na „nas „u Hrvatskoj.

„Već sljedećeg dana „, piše Ponoš, „čim je dobio pohvalu i blagoslov iz Bruxellesa i vratio se u domovinu, ministar Fuchs je izjavio da su novi zakoni nužni kako bi Hrvatska što kvalitetnije bila pripremljena za ulazak u EU. U tome je, dakle, štos. Nije važno što misli skoro cijelo selo, važno je što misli netko u gradu. A selo, u ovom slučaju hrvatska sveučilišna i znanstvena zajednica, mahom je prijedloge zakona ocijenila besprimjerno neprimjerenima.. Međutim, ministar Fuchs je obavio svoje. (...)No, vratimo se na odlaske u komitet, odnosno Bruxelles. Hrvatski političari ostavljaju dojam da u tome nisu ništa drugo nego transmisija (pogodne li riječi iz nepogodne socijalističke prošlosti). (...) Pregovori su iznimno zatvoreni za javnost, jer valjda se pregovori tiču manekena Pisa, a ne nekoga tko živi na Trešnjevci ili Rujevici, u Skradinu ili Strizivojni. Priča s transmisijom ima i svoju vrlo zlokobnu stranu. Naprosto se sva odgovornost prebacuje Bruxellesu, jer na njemu je da misli i odlučuje, na nama je da se prilagođavamo i provodimo. Nema druge nego nemoćno širiti ruke jer, Bruxelles su poručili'.

Zato bi bilo zabavno (da nije bilo mučno) pročitati ciničnu primjedbu izvjestitelja Europskog parlamenta za Hrvatsku Swobode u kojoj je, povodom prosvjeda u Hrvatskoj, rekao da je „legitimno pravo da ljudi prosvjeduju „jer „to je Europa „i „to je demokracija „. A možda ne bi trebali prosvjedovati kad bi postojali drugi kanali za promicanje njihovih želja? Pokušajmo ovako prevesti Swobodine riječi. Donosit će se zakoni koje nitko ne želi, niti će ih struke podržavati, a sve bez ikakve javne rasprave, pa će ih se potom nametati ljudima kroz parlamente i vlade njihovih država već obvezanih svakojakim ugovorima potpisanim u tišini. I kad se provede sva ta nedemokratska procedura, nek' ljudi protiv njih (uzalud) prosvjeduju, jer to je demokracija. Netko te baci u zatvor, a onda mu se ti kroz rešetke žališ. To je sloboda, prema Swobodinom shvaćanju i shvaćanju EU. Tako je i sa zastupnicima u Europskom parlamentu. Oni mogu samo raspravljati o već predloženim zakonima i davati svoje

mišljenje o njima, zastupajući pritom stavove nadnacionalnih europskih partija kojima pripadaju. U tom parlamentu će Hrvatska vjerojatno imati 12 zastupnika, što u ukupnom broju od 736 članova čini 1,6% zastupnika, a što je manje od prosječne statističke pogreške.

Unija ima i vođu, predsjednika Europskog vijeća. Tko je on? Tko ga je izabrao? Predsjednika pola milijarde Europljana ne bira narod, njega postavlja Europsko vijeće. Ova je funkcija, uz nevjerojatnu osobitost Europskog parlamenta da samostalno ne donosi zakone i sklonost Europske komisije da se ponaša poput sovjetskog politbiroa, jamačno jedna od najnedemokratskijih institucija na svijetu. Po Lisabonskom ugovoru, EU efektivno preuzima, određuje i vodi vanjsku politiku, a sporazumi koje zaključi obvezni su za sve zemlje članice.

Uz takve prijatelje - što će ti neprijatelji?

Tamo negdje početkom 2011. na prosvjedima su se počele paliti europske zastave i prvi put se probio poneki glas protiv EU jer je bio u sklopu vijesti s prosvjeda pa ga se nije moglo baš uvijek mimoići. Ipak, bilo je poučno gledati kako se uspješno obilazilo oko te teme u većini video-priloga. Kadrovi su pokazivali kolone prosvjednika koji marširaju po raznim gradovima, a u skoro svakom od tih snimaka ispred objektiva prošla je i zastava s prekriženim znakom EU. No, u anketama s prosvjednicima nikad nikoga nisu upitali ništa **o** toj zastavi, zašto je nosi, što ga smeta.

Zastupnica u Europskom parlamentu Doris Pack dala je podršku premijerki koja je radila sav prljavi posao za njih jer „ima vrlo težak posao, jer s jedne strane vodi borbu protiv korupcije u vlastitim redovima i u zemlji, a s druge strane pripreme za članstvo u EU. Zato zaslužuje punu potporu. „Na prvi pogled ova rečenica zvuči kao da premijerka po tom pitanju zaslužuje *našu* potporu, ali zapravo je Doris htjela reći da zaslužuje potporu vlasnika EU.

Na pitanje novinara o prosvjedima koji se održavaju u Hrvatskoj te o spaljivanju stranačkih zastava i zastava EU, Doris Pack je odgovorila kako je „riječ **o** ljudima koji ne znaju što žele". Ali možda je riječ o ljudima koji bar znaju što nikako ne žele. No, još od Edwarda Bernaysa i njegove *Propagande* mase su glupe i Elita ih treba usmjeravati. Još je Doris rekla: „Paljenje zastava u Europi ne bi se smjelo događati. Nepristojno je

spaljivanje zastava stranaka koje su izabrane, a spaljuju i zastavu koja je simbol slobode i mira, a to je Europska unija „.

Značenje simbola jest u oku onog tko gleda. Recimo, kad vidim zastave EU po Zagrebu, za mene su simbol manipulacije, diktature, fašizma i gubljenja slobode, a ne slobode. Pogotovo ne slobode. Vlast EU, s ustima punim demokracije, nije izabrana demokratski, niti priznaje ishode demokratski provedenih referenduma u državama članicama ako joj ne idu prilog. Je li to sloboda? Ne odobravam nikakve agresivne činove, kao ni većina ljudi, ali ako mogu reći koju riječ u obranu onog tko je spalio zastavu EU, a potaknut komentarom ove Doris, onda jest to da on nije spalio „simbol slobode i mira „nego simbol manipulacijom nametnute vlasti čija se moć nalazi u rukama neizabranih nadnacionalnih i korporatističkih struktura.

Rekla je Doris Pack i pokoju o tim ljudima na ulicama od kojih neki, prema njoj, samo traže nerede, ali u veljači 2011., pisale su *Nezavisne novine,* ta ista Doris je u Sarajevu „pozvala mlade ljude iz BiH da izađu na ulice i tako domaće političare natjeraju da poboljšaju stanje u državi „Valjda je još htjela dodati - u ime slobode i mira. Dobar primjer dvostrukih mjerila i skakanja samom sebi u usta. Dalje je pisalo: „Ovaj su poziv osudili predstavnici vodećih političkih stranaka u BiH, ocijenivši potez Doris Pack nediplomatskim i opasnim, a kritizirali su ga i predstavnici Studentskog parlamenta Sveučilišta u Sarajevu. „Sve protivnici slobode i mira.

Love k’o pljeve...

Postoji jedan često spominjani argument za ulazak u korporativnu diktaturu koji nikome ne treba posebno tumačiti jer taj jezik svi razumijemo, a to je - lova. Malo ljepšim rječnikom to se obično kaže: „standard'. Drugim riječima, kad se već odričemo suvereniteta i prava na donošenje zakona koji se tiču svakog aspekta našeg života, što zapravo dobivamo? Mislim, osim praznih obećanja i floskula. Dobivamo li nešto konkretno, što će nam svima podignuti životni standard? Recimo - lovu? A može i zlato, ili dijamante, ili platinu, svejedno, može bilo što, samo da gore navedeno odricanje barem ne bude zabadava. Kakva je perspektiva povećanja standarda našeg života? Prema onome što kažu naši, meni uvijek dragi susjedi Slovenci - nikakva. Na video-snimcima na *youtubeu* možete vidjeti da je ljudima stvarno svega preko glave, nakon što već

godinama uživaju u ‘dobrobitima’ EU, zbog koje su svakoga dana sve nezaposleniji, sve siromašniji i sve zaduženiji. I sve bješnji, koliko se može vidjeti.

Uostalom, na tragu teze da je danas moguće donekle se točno informirati jedino usmenom predajom, dok je to kroz korporativne medije potpuno nemoguće, evo iskustva iz Slovenije koje mi je na moj *blog* u svibnju 2011. poslala jedna čitateljica. Takvih stvari nema u novinama:

Ovaj vikend posjetila me sa svojom obitelji sestra koja već niz godina živi u Sloveniji (Ljubljana) pa mi priča kako je živjeti tamo u posljednje vrijeme. Prvo, cijena rada od lani pala je s 5 eura na sat na maksimalno 3.75, a i za to se u Ljubljani čovjek itekako dobro mora potruditi da nađe (npr. za rad u trgovini). Drugo, ljudi puno brže i lakše ostaju bez posla, sve ih je više na burzi rada.. Treće, plaća zaposlenica u tekstilnoj industriji je 400 eura mjesečno. Peto, sestra uz rad studira ekonomiju, jedan od kolegija posvećen je raznim osiguranjima, pa im profesor, predavač tog kolegija, objašnjava da ne može obraniti svoju disertaciju na temu životnih osiguranja, jer je svojim istraživanjem uvidio te dokazao kako se radi o čistoj pljački. (...)

Kao vid „poslovnog obrazovanja” morala je prisustvovati tečaju gdje su se tumačile tehnike psihološkog pritiska na radnika kojem se željelo uzeti radno mjesto, ali ne na način da mu se uruči otkaz izravno (čime bi on automatski po zakonu imao pravo na određene naknade od tvrtke), već da ga se indirektnim metodama represije (omalovažavanje, zahtijevanje nemogućeg...) dovede u situaciju psihičke rastrojenosti kako bi otkaz dao vlastitom voljom te tako izgubio prava na dotične naknade. Sedmo, nakon ulaska u EU cijene su u prosjeku porasle oko 50 %. Naravno da se to nije odnosilo i na plaće, naprotiv, o tome se može zaključiti iz prethodnih točaka.

A od prijateljica koje su prošle godine radile u Njemačkoj (brale šparoge) saznajem da je cijena radnog sata pala s 5 eura (tolika je bila prije pet godina kada sam u toj zemlji, članici EU, obavljala isti posao u organizaciji našeg područnog zavoda za zapošljavanje) na 2 eura. Isti poslodavci sada zapošljavaju upola manje radnika, ali ne znam je li to zbog upola smanjenog obima poslova ili udvostručenja norme, koja je i onda bila jedva podnošljiva i najzdravijoj osobi (i do 14 sati dnevno).

Dobrodošli u stvarni život u Europskoj uniji. A sad, da se ne bismo informirali tek iz glasina, predlažem da još malo - kao i obično - prolistamo prave istinonoše: dnevne novine i portale. To su valjda dovoljno vjerodostojni izvori. Pa da vidimo što tamo piše, ili bar što se može iščitati. A ponekad tamo doista sve piše. Recimo o cijeni ulaska.

U jednim novinama u veljači se oglasio i regionalni direktor Svjetske banke Peter Harrold u posjetu Hrvatskoj koji je za nas poučno rekao: „Mnogo je bolje provesti reforme prije ulaska u EU nego poslije, a to najbolje potvrđuje Bugarska koja sad ne može apsorbirati novac iz EU fondova pa je lani više uplatila u EU nego što je povukla. „Sjetio sam se silnih milijardi koje su zagovornici EU u domaćim političkim redovima obećavali za privolu za „DA „na referendumu. Ali tako to bude, kao u Bugarskoj, ništa od obećanih para. Naravno, nije to zbog EU, nego su si sami krivi što nisu napravili reforme koje im je, bez obzira na unutarnje okolnosti Bugarske, propisala... EU. Priznajte, nije loša zamisao: obećati novac koji ćeš dobiti samo ako napraviš zahvate za koje se unaprijed zna da ih je nemoguće napraviti.

Zraka svjetlosti u tami bio je Ante Kostelić-Gips koji je na prijemu u Vladi povodom trijumfa Ivice Kostelića, krajem ožujka 2011., održao razuman i istinit govor koji su jedne već po promidžbi poznate dnevne novine (čiji je glavni kolumnist onaj koji je svojevremeno napisao da su „ove novine oduvijek podržavale bezuvjetni ulazak u EU „, pa si vi razmislite o objektivnosti vijesti koja može stići iz novina koje se tako deklariraju), predstavile kao nespretni gaf našeg vrhunskog sportskog djelatnika.

Vraga nespretni gaf! Gips im je baš sve lijepo rekao kako i jest. Kostelićima nije trebala EU, niti ikakav pokrovitelj, da bi bili najbolji skijaši svijeta. Tako se može i u svemu ostalome, a tako je i bilo u mnogim djelatnostima. Gips je Jadranki Kosor rekao: „Ja znam da ova naša sadašnja Vlada, i buduće i prošle, da su radile u okolnostima koje su često kontrolirane. Ne znam od koga, netko će reći od vanjskih neprijatelja, ne znam, od bilo koga. „Tu izjavu, danu takvim svečanim povodom, od strane tog čovjeka mediji nisu mogli ignorirati. Pa je onda spomenuti komentator počeo kenjati. Prvo je, naravno, priznao zasluge Gipsu, rekavši da je on nedvojbeno jedan od najuspješnijih hrvatskih sportskih djelatnika, da je stvorio najveće sportske šampione koje je Hrvatska ikada dala, da svi oni

zaslužuju spomenik i ulicu, i to ne samo u Zagrebu i tako mu je par redaka malo pušio. Naravno, znate da sad slijedi „ali... „.

S obzirom da je Gips rekao nešto istine o velikoj laži u kojoj živimo, komentator, ovog puta u ulozi pisca novinskog članka, napisao je: „Ali, stariji gospodin Kostelić strahovito je netalentiran u javnim nastupima; njegove političke i ideološke procjene izazivaju masovni podsmijeh. „Ne znam nikoga tko je reagirao podsmijehom, svi koje znam smatrali su da je Gips rekao istinu. Ali političke i ideološke procjene tog novinara ono su što meni stalno izaziva podsmijeh, a i povraćanje. Na kraju je ta prodana duša dobrohotno i dodvomički, prethodno ga proglasivši čudakom i frikom, rekla da Anti Kosteliću ne treba zamjeriti te da bi „ovakve njegove istupe u javnost trebalo tretirati kao benigne nepogode „.

To je rekao čovjek čiji su tekstovi toliko propagandistički da se također mogu smatrati nepogodom, ali nikako benignom. Njemu *treba* zamjeriti. Jedan drugi novinski komentator komentirao je tog komentatora rekavši sljedeće: „Jedan novinski komentator, neki bljutković, najpoznatiji po tome što je objavio krivotvoreni intervju s Ivom Sanaderom, ne jednom, ne dvaput, nego desetke se puta u svojim tekstovima pozivao na neimenovane strane diplomate, dužnosnike EU ili neke druge autoritete koji su mu govorili o pogrešnim' ili 'katastrofalnim' potezima hrvatske vlasti koji će u EU ili u tzv. međunarodnoj zajednici vrlo negativno odjeknuti i biti sankcionirani. Dakle on, koji je godinama servilni glasnogovornik stranih interesa u Hrvatskoj, koji je plaćeni posrednik, sudionik i cinkar u kontroliranju hrvatskih vlada, prigovara Anti Kosteliću koji o takvoj kontroli govori i Jadranki Kosor... „

Što se tiče financijskih dobrobiti ulaska u EU, jednom sam čak u našim medijima naletio na poučni podatak o cijeni našeg ulaska u EU. U jednom je tjednom prilogu osvanuo tekst koji se dobro uklopio u aktualnu promidžbu kako ćemo se opariti kad uđemo u EU. I hoćemo, ako uzmemo onu inačicu riječi „pariti „koja dolazi od „vruća para „, a ne onu koja dolazi od „pare „. Naslov je bio: „Što više novca tražite, veće su šanse da ga dobijete „ a nadnaslov: „Među investitorima hit su fondovi za prekograničnu suradnju. Sve što vam treba da biste povukli novac iz Europske unije su ideja i partner s druge strane granice. Trenutno je slobodno deset milijardi kuna „.

Ove akcije dio su dugoročnog plana Elite da države tu smetnju uvođenju svjetske diktature za sve građane svijeta ukloni tako što će svijet podijeliti na mnogobrojne male regije, i to takve koje će se spajati preko današnjih granica. Bit će to kraj država i kraj trenutno jedinih kakvih takvih mehanizama zaštite od predatora. I naravno, što se može reći protiv tri stranice primjera u kojima je EU financirala razne ideje i projekte? Ipak, treba cijelo vrijeme imati u vidu staru mudrost: Ne slušaj što pričaju, slušaj što žele. U ovom slučaju vrijedi inačica: Ne gledaj što daju, gledaj što žele.

Tekst je započeo: „Koliko god euroskeptici bili protiv pristupanja Hrvatske Europskoj uniji, ne može se poreći da članstvo u toj organizaciji ima i određene prednosti. Jedna od najvećih beneficija za države članice i kandidatkinje predstavlja pravo na financiranje projekata iz pretpristupnih, pristupnih i kohezijskih fondova, što već sada koriste brojne tvrtke, organizacije i jedinice lokalne samouprave u Hrvatskoj. (...) Posljednji hit među hrvatskim investitorima povlačenje je novca iz fondova za prekograničnu suradnju. „

Slijedili su razgovori s nekoliko ljudi koji su smislili takve projekte i dobili za njih nepovratna sredstva od 100.000 do 500.000 eura. Samo treba imati „dobru ideju i partnera iz susjedne države „. Ali kod EU ništa nije kako se predstavlja po njihovim novinama. Nedavno mi je jedna osoba ispričala svoje iskustvo s tečaja za tzv. ‘europrojektante’ tj. ljude osposobljene da znaju pisati projekte za dobivanje europskog novca. Učenje se svodilo na ukazivanje na važnost propozicija. Recimo, da bi neki projekt prošao mora imati točno određeni broj znakova, recimo 20000, ako ima makar tri znaka više odmah leti u smeće. Font mora biti 12, ako je 14 ili 10 odmah leti u smeće. Ako je u projektu navedeno da je potrebno kupiti 50 stolaca i tri stola, onda ne smije biti kupljeno 38 stolaca čak i ako se u praksi pokaže da nije potrebno 50. Izvođač projekta podvrgnut je strogim kontrolama u kojima ga se motri je li i najmanje sitnice izvršio bez odstupanja. Ono što je naučila na tečaju jest da projekt može biti i loš ili loše izveden u sadržajnom smislu, ali jedino se računa doslovno pridržavanje svih postavljenih normi. Evidentna je bila visoka birokratizacija na svakoj razini i da nije zapravo bitan sadržaj projekta koliko poštivanje birokratskih formula. O tome govori i epilog. Na kraju šestomjesečnog tečaja polaznike se pitalo jesu li postali euroskeptici ili pobornici EU. Od dvadesetak polaznika svi osim jednog ili dvoje očitovali

su se kao euroskeptici, poučeni iskustvom tečaja koje im je pokazalo besmislenost bezumne gomile nefleksibilnih pravila koja su sama sebi cilj.

Ministar regionalnog razvoja Božidar Pankretić izjavio je u tekstu da je „politika regionalnog razvoja jedan od prioriteta Europske unije „te da se „za razvoj regija i prekograničnu suradnju trenutačno izdvaja čak 37 posto ukupnog proračuna Europske unije. Jedino sektor poljoprivrede dobiva unutar EU više novca, oko 46 posto, ali i taj će se omjer uskoro promijeniti. „Znamo i zašto. Stara je poslovica: Nema džabe ni kod babe. Tamo gdje altruisti, poštenjaci i humanisti iz neizabrane europske birokracije najviše siju, jednog dana žele i najviše žeti.

Nadnaslov teksta na jednom portalu bio je „Euroulaznica od 600 milijuna eura „, a naslov „Nedostaje nam više od 200 milijuna eura za članarinu u EU „. Radilo se o novom zakonu. (Inače, u jednim je novinama osvanula i mala vijest da je Hrvatska u zadnjih godinu dana izglasala najviše zakona u svojoj kratkoj povijesti. Nemojte misliti da ih je netko pročitao prije dizanja ruke, ili da oni koji su ih izglasali znaju koja su pravila prihvatili za nas). Vjerojatno je jedan od tih brojnih zakona i nedavno doneseni Zakon o fiskalnoj odgovornosti, koji predviđa ograničavanje potrošnje na razini iz 2010., pisalo je u članku o ulaznici u EU.

U srpnju 2011. je pak, u sklopu pokrenute kampanje za povećanje potpore građana, premijerka Kosor rekla da ćemo kad uđemo u EU uniju uplatiti jedan, a natrag dobiti tri eura. Ti bokca, pa to je znatno bolji omjer nego u bilo kojoj kockarnici! Da vam neki poznanik priđe i predloži vam dogovor u kojem ćete vi njemu davati određenu količini eura, a on će vama u isto vrijeme davati triput više eura, biste li možda postali bar malo sumnjičavi?

Naravno, premijerka se nije detaljno izjasnila kakva su to sredstva i za koji rok. Taj fenomenalni omjer „tri za jedan „izvukla je iz činjenice da će prvih šest mjeseci članstva Hrvatska biti obvezna uplatiti u proračun EU 267,7 milijuna eura, a pripada joj 800 milijuna eura. No, kako je napisao jedan komentator, „za prvih šest mjeseci članstva Hrvatska će uistinu dobiti manje od polovice od planiranih 800 milijuna eura, i to uglavnom iz kohezijskih i strukturnih fondova, te za poljoprivredu i uređenje granica „. Osim toga, realnost omjera „jedan za tri „gubi se i time što će se „sredstva

koja se spominju isplaćivati tijekom duljeg razdoblja, a članarina se mora platiti odmah. Također, sredstva koja se spominju neće biti predana Hrvatskoj jednostavno za trošenje, bit će potreban napor da se u većem postotku iskoriste. Također, nema jamstva koliko će sredstava iz proračuna EU Hrvatska u budućnosti dobivati pa je ovaj početni iznos, možda, osim pomoći za lakšu prilagodbu, samo slatkiš kojim nas se treba uvjeriti kako je put u EU za nas dobar „. Autor je dalje naveo kako se Hrvatska odriče velikog dijela carinskih pristojbi te će plaćati doprinose za šećernu proizvodnju. Zbog članstva u EU, piše dalje, „a radi zaštite njezine brodograđevne industrije, Hrvatska se obvezala smanjiti svoje brodograđevne kapacitete. U poljoprivredi, koja nije razvijena kao ona u EU, moramo mijenjati sustave potpora i državnih poticaja tako da će nam se mljekarstvo, šećerna industrija i ratarstvo teško boriti s konkurencijom. Odrekli smo se i ZERP-a te će strane flote moći izlovljavati ribu u našem teritorijalnom moru „.

U jednom političkom tjedniku mogle su se pročitati i kombinacije brojki s drugačijim rezultatima od premijerkine najave „tri eura za jedan „. Pisalo je da je točno da nam je Europska komisija za drugu polovicu 2013. „stavila na raspolaganje „800 milijuna eura, ali od tog iznosa u 2013. moći ćemo „povući „samo 374 miliju eura (ostatak ćemo povlačiti do 2016. godine), dok ćemo u EU proračun morati uplatiti čak 267 milijuna eura, pa prema tome, kaže autor, računica nije „3 eura za jedna „već „1,3 eura za 1 „Autor dalje piše: „Koliko ćemo zapravo MORATI uplaćivati u EU proračun, a koliko ćemo MOĆI (ako budemo znali kako) 'povlačiti' ovog časa ne zna ni dragi Bog. „

Ako se u EU uđe 2013. plaćamo članstvo i do 600 milijuna eura, pisao je časopis *Lider,* koji je poslužio kao izvor za taj članak u kojem je dalje pisalo ovo:

„Kako će se nabaviti taj novac, a zadržati razinu rashoda nije poznato. Naime, spomenuti zakon predviđa ograničavanje potrošnje državnog proračuna na razinu 2010. u razdoblju koje se proteže čak na projekcije za 2014. U slučaju da Hrvatska uđe u EU 2013. (...) morala bi svoju prvu godinu članstva platiti između 400 i 600 milijuna eura, a od EU bi, prema iskustvima prijašnjih članica, dobila znatno manje. Iz Ministarstva financija objasnili su da predviđaju iznos od 484 milijuna eura za prvu

godinu članstva, iako napominju da je riječ o projekcijama koje variraju ovisno o promjenama u gospodarskim kretanjima.

U isto vrijeme, prema projekcijama EU-a, Hrvatska bi trebala povući iz EU-a 170 milijuna eura za 2012. i samo 32 milijuna za 2013. u sklopu pomoći za novčani tijek svježoj članici, ošamućenoj skupoćom članstva..

(...) Prvotni iznos vjerojatno će biti primijenjen u 2013. godini, odnosno prvoj godini članstva (...). Po procjenama, hrvatskom proračunu nedostaje više od 200 milijuna eura za članarinu, a kako će točno do tog novca doći i u isto vrijeme zadržati razinu rashoda iz 2010. u Ministarstvu financija nisu precizirali. Za tjednik Lider ustvrdili su da su u projekcijama proračuna za 2012. i 2013. predviđene uplate u europski proračun. Svoj doprinos Hrvatska će, kao i sve ostale članice, dati od nameta na šećer, carina i PDV-a, što znači manju prihodovnu i veću rashodovnu stranu. Taj golemi minus, pojasnili su, bit će nadomješten prihodima iz EU i mehanizmima zaštite novih članica od 'preplaćivanja', odnosno uplaćivanja većeg iznosa u proračun EU nego povlačenja iz njega. Realnost je pak nešto drukčija.

EU može avansirati članici oko 200 milijuna eura i pozajmiti novac za članarinu, a sve ostalo ovisi o vještini izvlačenja novca iz fondova EU, u čemu su se sve dosadašnje nove članice pokazale relativno neuspješnima. Bugarska je, navodi Lider, četiri godine nakon članstva i dalje neto-platiteljica. Osim činjenice da će Hrvatska više uplaćivati nego što će povlačiti od EU-a, nejasno je kako će se izvršiti te uplate, a da rashodi proračuna budu isti ili niži od onih u prošloj fiskalnoj godini u kojoj nije bilo nikakvih relevantnih uplata prema EU, ali je zato bilo deficita od 14 milijardi kuna samo da bi se uspjele ispuniti postojeće državne obveze. „

Skup hobi, ta Europska unija. Nakon svega nabrojanog, što predstavlja tek letimični pogled na cijelu situaciju, zašto ne izbjeći sve te probleme s kojima će se tako malo ili ništa dobiti, a tako puno izgubiti? Tko nas tjera u EU -osim svih političkih stranaka, premijera, predsjednika, političkih analitičara, velikih medija...?

Jedna od objavljenih statistika, prenesenih iz *The Independenta* i od HNB-a, pokazivala je znatno optimističniju sliku o zaduženosti za nas, ali zato katastrofalnu za čitav niz članica Europske unije. Javni dug Irske 2012. bit će 112 % BDP-a, Belgije 97% BDP-a, Portugala 101,7%, Italije

120,3%, Grčke 157,7%, Španjolskoj se procjenjuje nešto bolji rezultat od 68,1%, a Hrvatskoj će javni dug 2012. biti 55% BDP-a. U odnosu na ove druge brojke, dodat ću - samo 55%.

I može li me netko još jednom podsjetiti čemu sva ta gungula i zašto Hrvatska uopće ulazi u EU? Zapravo ne još jednom, nego po prvi put, jer nikad nisam čuo ništa suvislo kao odgovor na to pitanje. Slutim da je to zato jer i nema suvislog odgovora. To je sve jedna ogromna prijevara, da nazovemo stvari pravim imenom. A oni koji je zagovaraju su, prema tome, obični prevaranti kojima ne treba dati ni da brišu šajbe. Ukupni godišnji trošak EU iznosi upravo nevjerojatnih 1.147.885.101.616 eura. Toliko moraju izdvojiti članice Unije, ili bolje reći, toliko moraju izdvojiti građani EU. 281.977.916.466 eura otpada na troškove provedbe zakona, 93.992.638.822 eura su PDV i ostale europske porezne prijevare, 46.996.319.411 eura za više cijene hrane po Zajedničkoj poljoprivrednoj politici, 35.247.239.558 eura plaća se za EU-službenike u zemljama članicama, 7.049.447.911 eura su troškovi administracije, a 118.665.706.513 eura su ostali troškovi. I to je to. (izvor: *Taxpayers Alliance)*

Samo članovi parlamenta imaju - bili nazočni na sjednicama ili ne, dakako - plaćicu od 7339 eura. Uz to primaju i neoporezivu naknadu za troškove u iznosu od 3980 eura! Plus 284 eura dnevnice po danu zasjedanja u parlamentu, što u 12 dana zasjedanja iznosi dodatnih 3408 eura mjesečno! Kad to sve zbrojite radi se o prosječnoj europarlamentarskoj plaćici od 14.727 eura mjesečno. A gdje su tek komesari Europske komisije s 23.000 eura mjesečno.

Jedan dnevni list nas je obavijestio kako će se Hrvati moći natjecati za 400 mjesta u europskim institucijama, prepunih niza povlastica koje se građanima Europe tako temeljito uskraćuju svakoga dana. Petodnevni radni tjedan od 37,5 sati, 42 dana godišnje praznici, ako rade svaki dan 45 minuta duže mogu ostvariti još 24 slobodna dana, polovica zaposlenih u Komisiji zarađuje više od 600.000 kuna godišnje, plus besplatna hrana i piće u kantinama, djecu mogu školovati u privatnim školama, a za školarinu dobivaju 140.000 kuna godišnje, imaju pravo na „zlatne mirovine „koje iznose čak 19 posto plaće nakon samo 10 godina rada.

Prema podacima službene stranice EU, *europa.eu,* samo Komisija zapošljava oko 38.000 ljudi. U Europskom parlamentu koji broji više od

700 zastupnika (a svaki zastupnik ima i svoje osoblje) radi još i oko 6000 ljudi u njegovu Generalnom sekretarijatu. U Generalnom sekretarijatu Vijeća EU radi više od 3500 djelatnika. Tu su i drugi djelatnici. Europska komisija ima jednu od najvećih prevoditeljskih službi u svijetu, ondje radi oko 1750 lingvista i 600 pomoćnih djelatnika. Interpretacijska služba Komisije broji 600 zaposlenih prevoditelja, tim od 3000 honorarnih prevoditelja i 250 pomoćnih djelatnika. Prijatelji, najebali smo.

Teška bolest: euroskepticizam. Kašljuc, kašljuc....

Najednom portalu u veljači 2011. osvanuo je naslov: „Neven Mimica upozorava - euroskepticizam je rezultat nerada Vlade „. U članku je pisalo „da je potpora članstvu u Europskoj uniji pala ispod 50 posto (na kraju smo ušli s 25 posto glasova biračkog tijela, op. K.M.) dok Vlada skriva rezultate pregovora, a komunikacija s građanima o prednostima članstva ni ne postoji „. No, kako je državnim budžetom za 2011. godinu za informiranje hrvatskih građana o EU planirano 15 milijuna kuna, nažalost je došlo do nakaradne i neukusne 'komunikacije'. No, o nedostatku komunikacije Vlade s građanima, pisalo je dalje, „svjedoči i potpuno pogrešna priča koja je odjeknula medijima, po kojoj se nakon ulaska u Uniju neće moći više saditi vinova loza i masline. Predsjednica Nacionalnog odbora za praćenje pregovora s Europskom unijom Vesna Pusić kaže da su građani neinformirani i, naravno, onda slušaju one informacije do kojih mogu doći ili koje su im servirane, bez obzira na njihovu istinitost. 'Baš u spomenutim slučajevima izborili smo se za *odgode* primjene više nego što je to slučaj u EU-u', napominje ona. „(naglasak dodan).

Koliko ja razumijem smisao ove rečenice, Vesna je rekla da su se dogovorili za *ODGODU* primjene u spomenutim slučajevima, a nije rekla da se to neće dogoditi. Ispada da je kod one „potpuno pogrešne priče „da se nakon ulaska u EU neće moći više saditi vinova loza i masline netočan samo onaj dio „nakon ulaska „. Odnosno, ispada da nije ni on netočan ako ga se ne shvaća kao „odmah nakon ulaska „. Ali pitam se zašto se uopće izlagati ikakvim rizicima i raspravama hoće li se ili neće saditi vinova loza. Nudim jednostavnije rješenje: da uopće ne uđemo u EU - i problem riješen.

Recimo, na radiju se uoči ljeta 2011. moglo čuti reklamu u kojoj dva neobrazovana i neinformirana (što je očito naglašeno kajkavskim

naglaskom) seljaka pričaju o EU. Jedan zabrinuto govori drugome kako će nakon ulaska stranci pokupovati „njegov grunt". U tom se trenutku javi jedna fina gospođa (naglašeno štokavskim). Slušatelje obavještava kako nakon ulaska u EU stranci nemaju pristupa našim zemljama sedam godina (s naglašenim 'čak', kao da se radi o jamstvu za perilicu rublja) te da ako ćemo to baš jako željeti možemo taj rok produžiti na još pune tri godine! I da naša prirodna bogatstva uvijek ostaju naša. Tad čujemo onog drugog, isto neobrazovanog, no malo bolje informiranog seljaka. Tješi onog prvog ponosnim tonom da im grunta nitko ne bu diral još deset godina.

Koji mjesec prije ovakvih dementnih TV i radijskih reklama gore spomenuti Mimica rekao je da 'prave informacije' nisu došle do zainteresiranih poput ribara ili poljoprivrednika koji žele znati kako će se to članstvo sutra konkretno odraziti na njihove živote i posao. Ali, pisalo je „vremena je malo i Mimica kaže da ga je, nažalost, ostalo samo za kampanju, a ne za dijalog „. Eto, baš šteta, nije više bilo vremena za dijalog, već samo za kampanju.

Listajući novine

Naslov „Vodstvo liberala snažno podupire RH na putu u EU" nije bio nešto novo, ali za mene je novo bilo da je „predsjednica zastupničkog kluba HNS-a i HSU-a te potpredsjednica stranke europskih liberala Vesna Pusić nazočila *summitu* europskih premijera i zamjenika premijera iz liberalnih stranaka koji se održao u sklopu *summita* EU-a u Bruxellesu"

Bilo mi je zanimljivo saznati što mi je prije promaklo, da je osoba potpredssednica stranke europskih liberala i da obnaša treći uzastopni mandat izabrane potpredsjednice, što je najviša dužnost koju neki hrvatski političar obnaša u nekoj od europskih stranaka. To svakako moram imati u vidu kad ću je sljedeći put slušati kako priča o tome što je najbolje za Hrvatsku. A inače, tom sastanku, pisalo je dalje, nazočio je i Siim Kallas, potpredsjednik Europske komisije. Pa to je baš prava družba. Obadvije te čudne kratice - ELDR i ALDE - pisalo je još dalje, „od samih početaka procesa pridruživanja Hrvatske EU snažno podupiru hrvatsko članstvo u Uniji te reforme, glavni cilj kojih je bolji život građana u Hrvatskoj". Ako je netko to do sada primijetio, neka javi.

U jednim dnevnim novinama-glasilu se, u promidžbenom tonu, na pune dvije strane prostirao reklamni tekst s nadnaslovom „Slovenski i poljski seljaci u EU su profitirali. Hoće li i pobunjeni hrvatski? „Čujem

drugačije iz usta samih slovenskih seljaka. Ali znate kakvi su seljaci - nikad zadovoljni. Sve to pozitivno što je - po ne znam kojem ključu, osim promidžbenom - zaslužilo toliko prostora, nije pričao neki seljak nego bivši slovenski pregovarač za poljoprivredu Emil Erjavec i razbacivao se silnim brojkama, a od samih seljaka nije bilo nikakve izjave. Misli li netko doista da je slovenski pregovarač za poljoprivredu objektivni izvor informacija da kaže kakvo je stanje slovenske poljoprivrede nakon ulaska u EU? Da će popljuvati samog sebe i svoj rad u bilo kojim okolnostima, čak i da je sve ispalo naopako?

A taj je iznosio svakojake postotke: da su obiteljska slovenska gospodarstva, po strukturi slična hrvatskima, profitirala ulaskom u EU jer im se zbog većih poticaja povećao dohodak od poljoprivrede, a zajedničko tržište omogućilo da robu prodaju tamo gdje je skuplja, pa je dohodak seljaka navodno u prve tri godine povećan od pet do deset posto. Ne navodi se što je bilo kasnijih godina, a Slovenija je ušla u EU već dosta davno. Rekao je da su poljski seljaci supersretni jer su prvih pet godina članstva kroz razne programe Agencije za restrukturiranje i modernizaciju poljoprivrede dobili 12 milijardi eura iz europskih fondova, pa im se povećao izvoz, dohodak itd. To ne znam, nisam sreo niti jednog poljskog seljaka da ga pitam, ali slovenske jesam.

Bah. Kako vjerovati u trunak poštenja novina koje kažu da „oduvijek podržavaju bezuvjetni ulazak u EU „? Kako vjerovati seljaku koji prodaje kravu kad vam priča o toj kravi? Ili narodski rečeno - svaki Cigo svoga konja hvali. Pa tako i ovi Cigani. Evo malo prostora za informacije koje su stigle do mene privatnom usmeno-pismeno predajom. Kad sam na *blogu* pisao o slovenskim seljacima, jedan se čitatelj u svibnju nadovezao na temu svojim komentarom:

Početkom svibnja slušao sam na slovenskom radiju jednu emisiju koja sasvim solidno sumira prednosti i nedostatke koje sa sobom nosi sedam godina članstva u EU. Između ostalog, seljak u emisiji je rekao da je Slovenija prije EU proizvodila 80 posto hrane za vlastite potrebe, a sada proizvodi samo 40 posto; da seljaci propadaju na sve strane jer se ne mogu nositi s europskom konkurencijom, a pazi sad tipičnog briselskog apsurda: prosječni slovenski seljak ne može konkurirati na natječajima za unapređenje poljoprivrede jer nije dovoljno napredan, naime, da bi vam

dali lovu/kredit za kupnju, vi već morate imati nešto što je prosječnom seljaku nedostižno...

Što mislite da je bliže istini, ovo upravo rečeno ili sve ono čime se razbacivao slovenski pregovarač za poljoprivredu? Ali sam zato koji tjedan kasnije - jer sve piše u novinama - u članku koji je obavještavao da je HBOR Vladu upozorio da seljaci ne vraćaju kredite i da im kreću zaplijeniti imovinu, pročitao ponešto o seljacima u srcu EU, u Francuskoj.

Francusko ministarstvo poljoprivrede najavilo je uvođenje telefonske SOS linije za psihološku pomoć seljacima u nevolji jer je u prošloj godini došlo do povećanja suicida među poljoprivrednicima zbog financijskih problema. Iako je, pisalo je dalje, Francuska jedna od najjačih poljoprivreda u EU, koja povlači najviše novca iz poljoprivrednog proračuna, „zbog drastičnog pada dohotka, najvećeg od Drugog svjetskog rata, protekle godine zabilježen je povećan broj suicida među poljoprivrednicima. Iako nema službenih procjena, postoje procjene da je samo 2010. svakog dana po jedan francuski seljak počinio suicid. „Jer francuski seljaci sve teže vraćaju velike kredite, pred njih se postavljaju sve teži zahtjevi, rastu troškovi proizvodnje, a cijene proizvoda padaju, što je unijelo nemir i depresiju. A riječ je o državi na čije selo odlazi najveći dio poticaja iz zajedničke EU-blagajne. Dat je i primjer 35-godišnjeg poljoprivrednika Francoisa Vicharda koji ima imanje od 200 hektara u Burgundiji i posjeduje oko 300 grla stoke. Kad je prije trinaest godina od svojih roditelja preuzeo posao, imanje je ostvarivalo zaradu, pa je sam mogao isplaćivati plaću od 1500 eura mjesečno, dok je taj iznos sad pao na 300 eura, pa sad nitko ne želi raditi 70-tak sati tjedno za tako malu plaću. Tako po prilici zvuči prava slika o poljoprivrednicima u EU.

U jednom političkom magazinu moglo se pročitati i nešto istine koja leži iza mantre o Poljskoj kao zemlji koja je superprofitirala ulaskom u EU. Kad god se htjelo istaknuti dobrobiti ulaska u EU, uvijek se spominjala Poljska (iz čega je zapravo bilo očigledno da su sve druge nove članice prošle kao po trnju) kao uspješna nova članica EU. Nažalost, samo u pismu čitatelja koji je bio iziritiran načinom kako se piše o Poljskoj moglo se dobiti drugačiji uvid.

Nezavisni portali poput *www.nezaleznapolska.pl*, pisao je on, daju drugačiju sliku od tiskovina, kao i razgovori na poljskoj televiziji o kojima

također nikad ništa ne čujemo. Poljska je danas prezadužena (zbog čega je ulazak u euro-zonu odgođen, svako dobro za neko zlo). Predviđeni rast BDP-a u trenutku objave teksta korigiran je bio na 0,7 posto a i to je bilo upitno. Po EU diktatu poljska brodogradilišta su morala vratiti državne subvencije i time došla u stečaj, a zatim su privatizirana. Poljska danas, piše autor, zatvara bolnice i ambulante zbog pomanjkanja novca pa je zdravstvena zaštita, posebno za stanovnike izvan velikih gradova, vrlo loša. Ne samo da je odlazak liječniku povezan s dodatnim troškovima nego se za pojedine specijalističke preglede, recimo kardiološke, čeka i do godinu i više dana. Nezadovoljno uvjetima rada i niskim primanjima, medicinsko osoblje štrajka, a mnogi liječnici i medicinske sestre odlaze u druge EU članice pa se u Poljskoj osjeća veliki manjak tog osoblja. Zbog pomanjkanja novca Poljska danas zatvara osnovne škole pa čak i gimnazije.

Poljska je podijelila i djelomično privatizirala željeznice pa su prošle zime pred Božić mnogi vlakovi vozili bez grijanja, s premalo vagona i potpuno pretrpani, tako da su mnogi putnici ostajali na peronima. To je korisno znati u svjetlu naslova koji su tijekom ljeta 2012. osvanuli u glavnim domaćim proiluminatskim dnevnim novinama, poput: „Konačno rasprodaja - Sva raskoš HŽ-a „. Da, konačno, desetljećima samo to čekamo, a sada će konačno biti ispunjena želja. Sramotna je to i tužna promidžba koja čovjeka može samo ispuniti nemoćnim bijesom, kad bi izgubio iz vida da je cijela ta igra nametanja moći tek jedna obična iluzija. Postoji narodni izraz koji dobro opisuje tu umreženu strukturu medija i vlasti - prodane pizde.

Vratimo se Poljskoj. Šećerana u Szcecinu je zatvorena, a atraktivni teren i objekti prodaju se za neke druge sadržaje među kojima je i veliki trgovački centar, a u samom centru grada, u krugu od dva kilometra pokraj nekoliko već postojećih grade se još dva. Ribarima su obećani poticaji iz pretpristupnih fondova za neku drugu djelatnost ako se odreknu ribarenja. Od onih koji su pristali, većina je danas nezaposlena. Mala seljačka gospodarstva propadaju, seljaci od države ne dobivaju ili dobivaju vrlo malu pomoć, iako se po medijima uporno ističe kako su poljski seljaci debelo profitirali od ulaska u EU. Nakon velikih poplava seljacima je obećana pomoć, ali ostalo je samo na obećanju. Poticaji iz fondova EU daleko su manji od onih koje dobivaju seljaci u Njemačkoj. Mladi, visokoobrazovani ljudi odlaze u bogate članice EU u potrazi za bilo

kakvim poslom, makar i pranjem suda, jer u Poljskoj nemaju nikakvu perspektivu. Uglavnom dolaze u Englesku i Irsku, a i tamo su redovi pred Zavodima za zapošljavanje sve duži, a lokalno stanovništvo pokazuje sve veću netrpeljivost jer im uzimaju posao. Uz to, u Poljskoj su poskupjele osnovne životne namirnice. Itd., itd...

Poljski premijer Katczynski, piše autor, nastojao je zaštiti poljske nacionalne interese i time postao prepreka koju je trebalo ukloniti, pa je prije parlamentarnih izbora počela kampanja klevetanja i blaćenja. (Da ne spominjemo nikad do kraja objašnjenu zrakoplovnu nesreću u kojoj je poginula cijela poljska vlada.) Kad je pobijedio njegov oponent Donald Tusk obećavao je puno, ah nije ispunio nijedno obećanje (zvuči poznato, kao neki univerzalni zakon), ah je zato, „kao i svojedobno Sanader, dobio medalju za uspješan rad „. Očito je i bio uspješan, ah za strukture koje stoje iza EU i drugih institucija koje marljivo rade na upropaštavanju ljudi. Ako je Poljska uspješna nova članica ne želim ni pitati kakve su tek neuspješne?

Par dana kasnije novine koje promoviraju sve poteze Elite (rado se sjetim naslovnica tih novina „MMF: propast ćete „, „Svjetska banka: Nema vam spasa „itd. i drugih varijacija) pridružile su se spašavanju projekta pripajanja Hrvatske Uniji. To su napravile pomoću vlastite ankete koja me ispunjava dubokim povjerenjem i potpuno sam uvjeren da je bila napravljena netendenciozno. Podaci iz nje su toliko drugačiji od onih iz mnogih drugih anketa koje su razne statističke institucije provele posljednjih godina. U novinama je pisalo da je 56 posto Hrvata podupiralo ulazak u EU, dok je u mandatu Sanaderove vlade samo 32 posto podržavalo ulazak. To je bio jednostavno nevjerojatan podatak jer se potpora za ulazak u EU u Hrvatskoj godinama, prema službenim procjenama, kretala u rasponu od 24 do 27 posto, što je pokazao i referendum.

Ne znam zašto je ta telefonska neformalna anketica zaslužila dvije stranice, ali prvo je slijedio red teksta: „Unatoč tome što euroskepticizam u Hrvatskoj vidljivo jača, potpora hrvatskih građana ulasku u EU - raste „. To je zaključak ankete, orvelovski novogovor, u kojemu se od čovjeka traži da povjeruje u dvomišljenje, to jest dvije međusobno suprotne teze. Kako god da bilo, nigdje ni glasa o činjenicama poput one da eurozastupnici ne zastupaju zemlje iz koje potječu nego nadnacionalne

europske stranke kojima pripadaju, da će pune poticaje u poljoprivredi poljoprivrednici ostvariti tek za 7-10 godina... O tome su pizde šutile.

Tendencioznih naslova nije manjkalo tih dana. Najednom portalu osvanuo je tekst: „Loš glas daleko se čuje - belgijski dnevnik o hrvatskom euro-skepticizmu „. Pisalo je da se „ugledni belgijski dnevnik *Der Standaard* (...) osvrnuo i na hrvatsku konačnu ofenzivu za ulazak u EU, upozorivši na visok broj euroskeptika u zemlji (...) Gotovo polovica hrvatskih građana ne podupire članstvo zemlje u Uniji te je, piše *Standaard,* prošlog tjedna oko 10.000 građana izišlo na ulice tražeći nove izbore. Prosvjednici su zapalili zastavu EU-a, a Hrvati, piše list, ovu zajednicu ne smatraju spasiteljem ili izvorom novca već prijetnjom. „Tako smo došli na loš glas. Bar tako misli portal, jer je naslov mogao biti i: „Dobar glas daleko se čuje „, ako bi ove podatke iz belgijskog lista slušali oni silni ljudi koji po Europi neprestano prosvjeduju protiv EU (od kojih jedva da kroz novine čujemo ikakav glas) ili protiv rezultata njenih djela.

Tamo gdje nas se gura demonstracije su svakodnevica, a ljudi ne demonstriraju zato što im je dobro nego zato što su manipulacijom dovedeni u situacije koje im ugrožavaju egzistenciju. U ožujku 2011. u jednoj od država EU, u Londonu, 400.000 prosvjednika prosvjedovalo je protiv smanjenja budžeta, to su bili jedni od najvećih britanskih prosvjeda uopće, ili barem od 2003.. Samo na ulicama Londona bilo je 250.000 ljudi, a Britanci su stizali u prijestolnicu iz svih dijelova zemlje, buneći se protiv „mjera štednje „kojima su u budžetu za 2011. skresane socijalne olakšice i davanja koje su okrivljene da su dovele zemlju u financijsku situaciju u kojoj se trenutno nalazi. Korporatistima su uvijek krive socijalne olakšice, nakon što umjetno izazovu krizu potezima u financijskom sustavu, ili pokretanjem rata, ili na neki treći način.

Tako je to u bogatim zemljama EU, poput Velike Britanije ili Francuske, gdje se seljaci ubijaju. U siromašnijima je iluminatska čizma polučila i bolje (za njih) rezultate. Jedan tekst iz veljače 2011. pisao je o štrajkovima u Grčkoj koji su se zbivali uoči presudnog *summita* EU tijekom kojeg se razgovaralo o financijskoj pomoći Grčkoj. Zapravo, riječ je o zaduženjima za puno novca, na puno godina i s puno kamata, ali tako se danas naziva „pomoć „. EU i MMF spremali su se pristati restrukturirati grčki dug od 330 milijardi eura - ako se provedu reforme.

U Ateni je tih dana zaustavljen javni prijevoz, pa se štrajkaška obitelj proširila s liječnika i pravnika i na vozače. Plaće u javnom sektoru drastično su smanjene, porezi i nameti narasli, a za to je vrijeme, pisalo je, „vlada primala pohvale u inozemstvu za prve korake smanjenja proračunskog deficita „. Potom su ljudi počeli odbijati plaćati cestarine, troškove bolničkog liječenja i prijevoza koji je poskupio 40 posto, a ti neplatiše su oformile i grupu pod imenom „Odbor putnika „. Bio je onaj portal u pravu, loš glas se ipak doista daleko čuje. Baš zbog čuvanja dobrog glasa, ja ne bih puhao u isti rog s Barossom, Sarkozyjem i drugim dečkima iz te škvadre.

Dr. Bernd Fischer, veleposlanik Savezne Republike Njemačke u Hrvatskoj, u novinskom intervjuu na pitanje „Hrvatska svejedno još ima veliki broj euroskeptika. Neki kažu i do polovine stanovništva. Što im poručujete? „rekao je: „Vidim da su prednosti članstva toliko velike da sam siguran da će svi oni koji misle na budućnost obitelji i djece, kad se bolje informiraju, biti za ulazak i tako glasati na referendumu. Teško je zamisliti kako će Hrvatska prosperirati i imati solidnu budućnost izvan EU-a.'

Gospo'n Fischer, to uopće nije teško zamisliti. Pogotovo u svjetlu vijesti poput ove koja, doduše, nije zauzimala dvije stranice novina, pa čak niti jednu ili pola, već je bila mali kvadratić negdje uz rub. Vijest je bila iz Bruxellesa, a naslov je glasio: „Prosvjedi zbog krhke eurozone „. Toliko je bila kratka da ću je cijelu prepisati: *„Summit* članica Europske unije, koje traže rješenje za stabilizaciju eura, popratile su demonstracije u Bruxellesu tijekom kojih je izbio sukob s policijom. Pad portugalske vlade donio je novu nesigurnost u eurozoni, a demonstranti ne vjeruju politici čelnika EU. „I to je sve, ne može se reći da nas nisu informirali, a sami smo si krivi što kod čitanja novina sa sobom ne nosimo povećalo.

U svibnju se oglasio i predsjednik Hrvatske koji je, unatoč padu potpore ulasku Hrvatske u EU, kako je pisalo, „nastojao poslati optimistične poruke iz Osijeka gdje je, u pratnji šefa delegacije EU u Hrvatskoj Paula Vandorena, bio na proslavi Dana Europe „. Pa evo kako predsjednik Hrvatske doživljava optimizam: „Budimo optimisti. Manji je postotak onih koji su protiv, a postoji jedan broj onih čije je stajalište nedefinirano i upravo se za njih moramo boriti. „

Baš bih htio znati na koga je predsjednik mislio kad je rekao „budimo optimisti „. Taj se „mi „sigurno ne odnosi na mene, to znam sto posto, a mislim da ni vi koji ovo čitate uglavnom niste uračunati u taj „mi „. Taj „mi „su zapravo neki tamo „oni „„ šaka ljudi kojima je stalo do toga da se vlast nedemokratski izabrane Europske komisije proširi i na Hrvatsku. Uključeni u taj „mi „su i sve one skupine ljudi koje zakulisno usmjeravaju svijet, a za koje ste jedva čuli. Ako je predsjednik po pitanju EU bio optimist, onda su građani Hrvatske imali poprilično razloga da budu pesimisti, jer se već odavno interesi vlasti i građana kod nas, a i drugdje, ne podudaraju.

Uostalom, jesu li i Finci glupi kao mi, kad su Timo Soini i njegova antieuropska stranka Pravi Finci dobili 19 posto glasova i s 39 osvojenih mjesta postali treća politička snaga u političkom parlamentu? Iako se znalo pisati (u skladu s vječnom doktrinom ocrnjivanja nepoćudnih kroz korporativne medije) da se stranka Pravi Finci protivi financijskoj pomoći Portugalu i drugim europskim zemljama koje prolaze kroz tešku financijsku krizu, u izjavi za jedne irske novine Soini je istaknuo da se ne protivi pomoći Irskoj nego da je njegovo neslaganje više okrenuto MMF-u i EU koji propisuju državama što trebaju činiti. Također, rekao je da će uvjeriti svjetsku javnost da nije protiv stranaca kojih u Finskoj ionako ima malo (samo oko 130.000) jer ga se odmah, naravno, počelo optuživati i za ksenofobiju. Općenito, ako kažete bilo što što nije u skladu s planom sustava slijedi vam neka etiketa - ksenofob, teoretičar urote, pseudoznanstvenik, desničar, ekstremist, terorist.... Sve je to *bullshit* programiranih umova.

Tako je to, dakle, o stranci Pravi Finci pisalo u jednim umjerenim dnevnim novinama. Umjereno, kako i jest. Kad se pusti čovjeka da sam kaže što ima za reći stvari imaju sasvim drugačiji ton. U drugim novinama, neskriveno propagandističkima kad je riječ o agendi nadnacionalne elite, nadnaslov preko dvije stranice je glasio ovako: „Finci imaju najefikasniji obrazovni sustav u Europi. Njezin rastući šovinizam nije rezultat neobrazovanosti. (Kao što je to kod nas? op. K.M.) Utoliko je priča alarmantnija. „Za koga alarmantnija? Možda za „njih „„ za „nas „sigurno ne.

I kako sad to, oni Hrvati koji ne vole EU su neobrazovani, a sad ispada da je ni ovi obrazovani Finci ne vole? Etiketa ‘šovinizam’ samo je jedna od onih kakve stižu iz sfere suvremenog jednoumlja zvanom ‘politička

korektnost' kojom Elita ispire mozgove ljudi. Za ovakvo bljezgarenje još moraš platiti sedam kuna. U tradiciji političkih *spinova* novine se neprekidno kunu u demokraciju. Pa pustite onda demokraciju neka malo i radi, i onda kad izražava volju naroda ili dijela naroda, a ne samo volju nadnacionalne korporatističke elite. I onda kad se pokaže da ta volja nije potpuna ista kao ono što smatrate da bi trebalo biti.

Članak je ipak bio poučan. Poučio me sljedećem: ako nisi za EU odmah slijede etikete kojima je obilovao: „ekstremisti „; „populizam s elementima ekstremne desnice „; „autoritarne i šovinističke promjene ustava „; „trend opasan sa stajališta osjetljivih ravnoteža u Europskoj uniji „; „rasistička retorika „: „ksenofobna desnica „...Naravno, autor i nije mogao izvući drugačije zaključke kad je krenuo od pogrešnih pretpostavki. Rekao je da su takve promjene suprotne duhu EU i negativne za Europu, zbog dva, po njemu, očita razloga. Prvi je taj da je, prema njemu, EU osnovana da bi suradnjom temeljenom na dogovorima i kompromisima udaljila opasnost od novog rata, poslije dvaju prošlostoljetnih koji su pobili 120 milijuna ljudi, a drugi je taj da stečevinu EU ponajprije predstavljaju norme ljudskih prava i norme pravne države.

Oba navedena razloga su tek pogrešne pretpostavke proizvedene na temelju one „službene „ općeprihvaćene povijesti. Svjetski ratovi su bili zakulisne kuhinje Elite, bili su ciljano i namjerno pokrenuti, s ciljem da se stvori patnja i problemi koji će dovesti do veće centralizacije moći. Kako je i zašto zaista nastala sama EU, vidi knjige Bookera i Northa ili Davida Ickea.

Početkom svibnja 2011. dekani svih četiriju Pravnih fakulteta u zemlji zatražili su od premijerke da povuče iz procedure paket zakona iz područja znanosti i visokog školstva koje je pripremilo Ministarstvo obrazovanja Radovana Fuchsa (prema naputcima iz Bruxellesa). Dekani su potpisali i zajedničku izjavu u kojoj navode zašto se protive zakonskim rješenjima, a glavne su zamjerke kršenje autonomije Sveučilišta i pogodovanje interesima kapitala te strah od gubitka financijske autonomije.

Bila je u novinama i jedna zanimljiva vijest, neobična ali logična. Roko Šikić iz udruge „Volim Hrvatsku - ne u EU „DORH-u je podnijela krivičnu prijavu zbog nezakonita isticanja zastave EU na javnim mjestima i državnim institucijama protiv nepoznatog počinitelja, za kojeg sumnjaju da je još u Vladi. Naime, kaže Šikić, EU je zasnovana na Lisabonskom

sporazumu, nema status države i nema službenu zastavu i grb. Njegova udruga tražila je skidanje zastava EU s navedenih mjesta, otkrivanje i kažnjavanje nalogodavca njena postavljanja te puštanje i obustavu kaznenih i prekršajnih postupaka protiv svih koji su u Zagrebu uhićeni zbog skidanja zastave EU.

Zaista, bole su oči te silne plave zastave sa žutim zvijezdama koje već godinama vise po cijelom gradu iz posve nejasnih razloga. Riječ je o programiranju i nametanju jedne lažne stvarnosti tamo gdje je jedino ima smisla nametati - u umove ljudi. Kad umovi prihvate „stvarnost „, tek onda ona to i postaje. No, kao što je rekao predsjednik - budimo optimisti!

Promidžbena kampanja širokog spektra

Kao što je sredinom 2011. vidio svatko osim onog u dubokoj hibernaciji, reklamna kampanja za ulazak u EU bila je agresivna. Baš kako su i najavili neki uglednici u prethodnim odlomcima. Kako su ono rekli? Ah, da, nažalost više nema vremena za javnu raspravu, ali na svu sreću točno ga ima toliko koliko je potrebno za dobro tempiranu reklamnu kampanju. Slogan medijske i javne kampanje vrha za referendum bio je banalan i isprazan: „Tu pripadamo ".

Premijerka je na sam dan zaključivanja rekla: „Ovaj smo trenutak sanjali, željeli i za njega radili. Zatvorili smo najteže stranice u povijesti (Koja glupost, op. K.M.) i sada otvaramo novu knjigu. Sve će biti drukčije od sada! „Toga se i bojim. Kampanja (im) je svakako bila potrebna. Na to podsjeća mali novinski tekst iz studenog 2011. naslovljen „Građani gube živce, ali EU nam je spas „. Nadnaslov je bio: „Zašto Hrvati ne žele u Uniju? „.

Pisalo je da se predsjednik Josipović dan prije u Splitu osvrnuo na pad podrške oko ulaska u EU, jer je prema Gallupovom istraživanju samo oko 25 posto Hrvata smatralo da je članstvo u EU dobra stvar. Predsjednik je taj podatak dosta slobodno interpretirao: „To je očekivana reakcija jer proces pristupanja traje predugo. (Točno, ako nekoga želiš smuljati, moraš to učiniti na brzinu, dok se ne snađe, op. K.M.) Građani su opterećeni problemima, a nezadovoljstvo izazivaju i strahovi u odnosu na europska pravila. (S razlogom, rekao bih, kako se vidi na mnogim mjestima, op. K.M.). Zadaća vrha države (tko vam je dao tu zadaću? op. K.M), ali i proeuropskih snaga u Hrvatskoj jest da vrlo jasno kažemo: bez ulaska u EU Hrvatska nema dobru perspektivu. (Ako uđe, tada nema nikakvu jer je

neće ni biti, ako Elita ostvari svoj cilj Europe podijeljene na regije, op. K.M.) Onaj tko danas ostane izvan EU postat ce slijepo crijevo. „Gdje li sam zametnuo bejzbol palicu? Nažalost, miroljubiv kakav jesam, nikad je nisam ni imao.

Kako su građani i demokratski procesi još jednom bili smetnja „zadaći „vrha države, sedam mjeseci kasnije krenule su reklame. Kako bih vam ih najbolje opisao? Recimo ovako: izgledaju kako da su ih smišljali William Randolph Hearst, Joseph Goebels i Rupert Murdoch zajedno. Čak nisu niti na suptilno-perverznom Bernaysovom nivou. Bernaysovski dio posla odrađen je već prije. Čovjek je još 1928. rekao da se stručnjak za odnose s javnošću ne bavi oglašavanjem nego stvaranjem vijesti da bi se javno mnijenje usmjerilo u nekom željenom smjeru i da je u novinama sve uglavnom propaganda. Prava mustra, taj Bernays. I to je upravo ono što se zbivalo oko nas, a reklame za EU bile su veliko finale. Neki su smetnuli s uma: to nisu bile informacije. To su bile reklame.

Reklame se oblikuju onako kako klijent želi i onda se u njima laže o svom proizvodu ili se o njemu čak ništa bitno niti ne govori jer se želi da ga netko kupi. Kad se tako postave stvari odmah se nameće zanimljivo pitanje: kome je toliko stalo, i zašto, da uđemo u EU, pa plaća i radi silne reklame? Vladaju li zaista svijetom altruisti koji su spremni potrošiti novac za tuđu dobrobit? Povijest nas tome svakako ne uči. Pa čak ni sadašnjost. Čak je i u emisiji *Euromagazin* u lipnju 2011. bio prilog prepun očajnika iz mnogih novih i starih članica EU, od Bugarske i Rumunjske do Grčke i Španjolske. Nikakvih tu nije bilo dobrih vijesti, osim te da se istina u tragovima probila u medije. Jedan slušatelj Radija 101 postavio je ispravno pitanje: Tko financira te reklame? Ako ih financira Republika Hrvatska, u ime koga troši novac 15 milijuna kuna poreznih obveznika, u ime one polovice ljudi koji su za ulazak u EU ili one polovice ljudi koji su protiv? I što bi na to rekla ova polovica ljudi koji su protiv? Naravno, uz uvjet da ih itko išta pita.

Promidžbena kampanja sredinom 2011. počela je sveobuhvatno. Dečki su pokrenuli i svoju ruku zvanu GONG, pa je prije ljeta na neke *mail*-adrese onih koje su prepoznali kao „euroskeptike „stigao poziv na sudjelovanje na *zatvorenom* okruglom stolu pod nazivom *Artikuliranje euroskeptičnih argumenata.* I ja sam dobio taj poziv, ne znam zašto. Na prvi pogled zvuči kao poziv na objektivnu javnu raspravu, ali već sljedeći reci poziva otkrivaju da je riječ o projektu *EU IN Forum - povećanje*

razumijevanja procesa integracije i članstva u EU koji sufinancira Europska unija s ukupno 69.972,50 eura. Eto dijela odgovora na pitanje o plaćanju reklamne kampanje o ulasku u EU.

U tom trenutku objašnjenje GONG-a da se to radi zbog „nedostataka u sustavnom informiranju i obrazovanju te izostanku dijaloga i debata o EU, a kako bi potaknuo objektivnu deliberaciju o dobrim i lošim stranama integracije Hrvatske u EU „ima sasvim drugi ton, pogotovo zato što je stiglo usred sveobuhvatne reklamne kampanje, umjesto da se pojavilo... nekada davno. Ali jednostavno, nikad nije bio cilj voditi poštenu javnu debatu, pa ni sad. Sad se pokreće „debata „, usred hrpe reklama na svim stranama. Pa to pas s maslom ne bi pojeo.

Ne znam je F se rasprava održala ili ne, nisam se odazvao jer je bilo očito da je riječ samo o kanaliziranju tzv. „euroskepticizma „pod nadzorom EU-a, pa neka se tamo odvija „debata „. Barem se tako reklo u pozivu, da se „kroz aktivnosti projekta „žele „ojačati racionalne javne debate i dijalog u Hrvatskoj o integraciji i članstvu u EU „te se „stoga cilja uspostaviti mehanizme putem kojih bi euroskeptici artikulirali svoje glasove i ušli u javnu sferu (debate). „

Nisam si mogao pomoći a da mi ne zapne za oko riječ *„racionalna* javna debata „. Da vam odmah prevedem - to je ona koja ignorira cjelokupnu zakulisnu, *pravu* povijest Europske unije i njena nastanka, kao i nastanka njenih sestrinskih organizacija na drugim kontinentima, to su sve iracionalne stvari, zovu ih još ‘teorijama urote'. Oni koji vjeruju u teoriju o spontanom razvoju događaja. Naravno, možda ja to sve samo umišljam, kao i mnogi drugi, i možda je GONG zaista želio „što kvalitetnije pripremiti seriju visoko profiliranih javnih debata u razdoblju uoči referenduma „i to prvo kroz „okrugle stolove, zatvorene za javnost, kako bi na temelju tog dijaloga proizveo ujedinjujući izvještaj o euroskepticizmu u Hrvatskoj „.

Okrugli stolovi zatvoreni za javnost gdje bi se sve pročistilo (orvelovski: napravilo „visokoprofiliranim „) i usmjerilo u onom smjeru u kojem to želi onaj koji plaća projekt (orvelovski: „artikulirali bi se euroskeptični argumenti „)? „Ujedinjujući izvještaj o euroskepticizmu u Hrvatskoj „? Kome je izvještaj trebao poslužiti i na koji način? Po novinama se može steći dojam da GONG ima neke veze s borbom za istinom jer daje izjave za javnost poput ove: „Vlada mora otvoriti javnu

raspravu o ulasku u EU, s odgovorima na sva pitanja, pa tako i ono najvažnije: što je točno ispregovarano jer sažeci nisu dovoljni „.

Zvuči kao borba za pravdu, ali zapravo je to opet borba protiv te anomalije, bolesti, čudne izrasline koju se još zove euroskepticizam. Jer, rečeno je u *Aktualcu Radija 101,* „GONG je upozorio političare, ali i medije, da ozbiljno shvate četrdesetak posto građana koji izražava neki oblik skepse prema ulasku Hrvatske u EU „te da sve „upućuje na zaključak da Vlada pod hitno mora otvoriti široku javnu raspravu o ulasku u EU „. Sada bi otvarali raspravu kad su se svi hvalili po novinama kako smo konačno završili pregovore, pa ne bi bilo zgodno da ljudi ne glasaju za EU. Dečki, i vi odjebite u skokovima.

GONG se pravi da brine za istinu tako što, kao prava ‘nevladina' udruga (danas su već prekobrojni primjeri korištenja ‘nevladinih' udruga za oslabljivanje država iznutra od strane tajnih službi i drugih ekspozitura Elite), kritizira i proziva vladu objaviti javnosti što je ispregovarala. Stječe se dojam da ih to zanima zato što je možda nešto nepovoljno ispregovarano, a Vlada to taji. Ali GONG ima sad već višegodišnju tradiciju dobivanja novca od Europske komisije. Jedan takav projekt, kako piše Marjan Bošnjak u knjizi *EU - Ne, hvala,* bile su radionice po srednjim školama - 910 radionica u 157 srednjih škola (financirala ih je Europska komisija, uz Otvoreno društvo i Ministarstvo vanjskih poslova) na temu EU. Ideju su saželi u brošuri namijenjenoj srednjoškolcima: „Velik dio vas već će ove godine, napunivši 18 godina, steći pravo glasa, a za par godina svi ćete ga imati. Za očekivati je stoga da ćete u vrijeme kada će se donositi odluka o pristupanju Hrvatske EU svi vi moći glasovati na referendumu na kojem će se ta odluka donositi „. Inače, UN-ova *Konvencija o pravima djeteta* zabranjuje političku indoktrinaciju djece, ali delegacije Europske Komisije u Zagrebu i GONG su to ipak radili.

Spin se krio na kraju te propagande brošure pune apstraktnih prednosti članstva („od presudne je važnosti biti tamo gdje se odlučuje, tamo gdje se donose političke odluke „), koju se dobivalo nakon propagandnog predavanja, a glasi ovako (drž’te se): „Stoga, pripremite se, informirajte se, stvorite *svoj* stav i neka to bude *vaš* izbor. „(naglasak dodan).

GONG je školarce upozorio i na sljedeće: „Nažalost, u velikom broju rasprava najglasniji su upravo oni koji o određenom pitanju najmanje znaju, pa na taj način često agresivnošću i bez argumenata pokušavaju

nametnuti svoje stavove. Oni u tome i uspijevaju kod osoba kojima nedostaje osnovno znanje i informacije o dotičnom pitanju. „S ovom izjavom se slažem i srcem i dušom. Kao da su opisali ponašanje predstavnika EU u Hrvatskoj, hrvatske vlade, hrvatskih predsjednika, nevladinih udruga i svih ovih agresivnih reklama koje ne daju relevantne informacije.

Doista, informirajmo se malo, makar i iracionalno. No, pretpostavljam da se slikoviti podatci koje ću izvaditi iz knjige Davida Ickea *Vodič kroz zavjeru* nikad neće naći ni u jednoj brošuri (ali tamo se nije našao ni podatak da Lisabonski sporazum hrvatska vlada ni Sabor nisu preveli niti pročitali, a ipak će ga potpisati). Nedavno sam pročitao da naš Zakon o nedopuštenom oglašavanju nalaže zabranu zavaravajućeg oglašavanja. To je bilo koje oglašavanje koje na bilo koji način dovodi u zabludu osobe kojima je upućeno ili do kojih dopire, pa je vjerojatno da će zbog toga utjecati na njihovo ekonomsko ponašanje. Uz to, oglašavanje proizvoda koji su dokazano štetni ili mogu naštetiti je također zabranjeno Zakonom o medijima. Zaključio sam da su ove reklame za EU po svim navedenim točkama nezakonite.

Sjedinjene Europske Države - na sovjetski način

Prvi korak u stvaranju Europske zajednice bilo je uvođenje „Europske zajednice za ugljen i čelik" koja je startala u srpnju 1952. a ujedinjavala je industrije ugljena i čelika Zapadne Njemačke, Francuske, Italije, Belgije, Nizozemske i Luksemburga pod jednom središnjom upravom. Imala je ovlasti da određuje cijene, investicije, podiže novac i donosi odluke većinskim glasanjem. Bila je to nadnacionalna udruga, uvedena s isprikom da će tako spriječiti buduće ratove jer se rat ne može voditi bez čelika i ugljena. Uvedena je u razdoblju Schumanova plana, ali je iza svega stajao Jean Monnet, predsjednik francuske Komisije za opće planiranje. Zamisao je pobrala salve pohvala gorljivih zagovornika iz redova zloglasnog Vijeća za vanjske odnose, kao što su američki ministar vanjskih poslova John Foster Dulles i Dean Acheson. Merry i Serge Bromberger, dvoje Monnetovih obožavatelja, iznijeli su taj plan u svojoj knjizi *Jean Monnet i Sjedinjene Europske Države:*

Postupno, kako se predviđa, nadnacionalne vlasti, pod nadzorom Europskog vijeća ministara u Bruxellesu i Skupštine u Strasbourgu,

preuzet će upravu nad svim aktivnostima na europskom kontinentu. Doći će dan kada će vlade biti prisiljene priznati da je ujedinjena Europa gotova činjenica, a da same neće imati nikakvog utjecaja pri uspostavi njenih temeljnih načela. Jedino će morati spojiti sve te nezavisne ustanove u jednu jedinu federalnu upravu, a zatim proglasiti Sjedinjene Europske Države.

David Icke piše ovo:

Godine 1984. prebjeg iz sovjetskog KGB-a Anatolij Golicin upozoravao je da će u Sovjetskom Savezu i Istočnoj Europi doći do „lažnog oslobađanja". Rekao je da će to Zapad objeručke dočekati te da će to dovesti do spajanja Europske zajednice i zemalja bivšeg Sovjetskog Saveza.. Sve je ispalo točno onako kako je i planirano. Tijekom jednog posjeta Europskom parlamentu 2006. godine još jedan sovjetski disident, Vladimir Bukovski, spomenuo je tajne dokumente Politbiroa i Centralnog komiteta o Europskoj uniji koje je imao priliku pročitati 1992. godine:.

Izjavio je da spisi potvrđuju postojanje 'zavjere kojom se Europa želi pretvoriti u „totalitarističku državu „. EU je nazvao čudovištem, a Bukovski je potvrdio ono što je rekao Anatolij Golicin. Dokumenti otkrivaju da su članovi Trilateralne komisije otišli na sastanak sa sovjetskim predsjednikom Mihaelom Gorbačovim u siječnju 1989. godine. Komisiju je predvodio David Rockefeller (Bilderberška skupina) i Henry Kissinger (Bilderberška skupina), a uključivala je i nekadašnjeg francuskog predsjednika Valeryja Giscarda đ'Estainga (Bilderberška skupina).

Razgovarali su o tome kako Gorbačov treba integrirali Sovjetski Savez u GATT, sporazum o „slobodnoj trgovini", u MMF te u Svjetsku banku, a raspravi je odlučio pridonijeti i Giscard d'Estaing koji je rekao: „Gospodine predsjedniče, ne mogu Vam reći kada će se to točno dogodili, vjerojatno u roku od petnaest godina, ali Europa će postati federalna država i za to se morate pripremiti. S nama, i s europskim vođama, morate razraditi načine na koje ćete reagirati te kakvu ćete interakciju omogućiti drugim istočnoeuropskim zemljama ili kako da postanu dio toga. Morate se na to pripremiti."

Govorio je tri godine prije potpisivanja Maastrichtskog sporazuma kojim je Europska zajednica pretvorena u Europsku uniju, a pogodite tko je sastavio nacrt planiranog europskog Ustava... Giscard d'Estaing. Da nije bilo izglasanog protivljenja Francuske i Nizozemske tim bi ustavom Europa postala „federalnom državom" otprilike sedamnaest godina nakon što je iznio svoje predviđanje o „vjerojatno[m] roku od petnaest godina".

I kažete da nema zavjere?

Anatolij Golicin kaže da ga Europski parlament, koji nema nikakve ovlasti vrijedne toga naziva, podsjeća na Vrhovni Sovjet koji je osmišljen da izgleda 'vrhovno' premda je kontrola u stvari bila u rukama birokrata iz Politbiroa, za kojeg Galicin kaže da je bio upravo onakav kakva je danas Europska komisija. „Kada pogledate vrstu korupcije u EU potpuno je istovjetna sovjetskoj vrsti korupcije, a polazi od vrha nadolje, umjesto od dna prema gore", kaže Golicin i dodaje:

„Proanalizirate li sve te strukture i značajke ovog nastajućeg europskog čudovišta opazit ćete da ono sve više nalikuje Sovjetskom Savezu ...u njemu nema KGB-a - barem zasad - ali vrlo pomno pratim strukture tipa Europola, na primjer. Prilično sam zabrinut jer će ta organizacija imati ovlasti veće od onih KGB-a. Njeni će predstavnici imati diplomatski imunitet. Možete li zamisliti KGB s diplomatskim imunitetom? Nadgledat će nas u vezi trideset i dvije vrste kaznenih djela, od kojih dva izazivaju osobitu zabrinutost: jedno se naziva rasizmom a drugo ksenofobijom ... To je, dakle, novo kazneno djelo i na nj smo već upozoreni. Netko iz britanske vlade rekao nam je da će oni koji se protive nekontroliranom useljavanju iz Trećeg svijeta biti smatrani rasistima, a oni koji se opiru daljnjim europskim integracijama bit će smatrani ksenofobima."

Europska unija želi nadzirati sve sudove u svakoj zemlji svog stalno širećeg carstva, a posredstvom zakona vrši nečuvene napade na osnovne slobode kao što je sloboda izražavanja i mišljenja. Prednacrt jedne EU direktive koju predlaže Njemačka sadrži planove da se poricanje holokausta proglasi nezakonitim te da se stvori delikt kakav unutar britanskog prava ne postoji. Spomenuti planovi predviđaju da se poricanje službene verzije sukoba u Africi i na Balkanu proglasi kaznenim djelom. Takve zločinačke primisli (misaoni zločini) i preispitivanje službene povijesti povlačili bi za sobom kaznu zatvora do tri godine zbog

„poricanja genocida”. Neizabrani službenici Europske komisije uporno su zahtijevali donošenje takvih zakona jer se „rasizam i ksenofobija mogu očitovati u obliku poricanja genocida, tako da je iznimno važno poduzeti odlučne mjere.” Koje li orvelovske fraze - „poricanje genocida”.

Kad se čovjek dublje informira više mu se ne mogu prodavati argumenti poput ovog koji sam pročitao u dnevnim novinama, u intervjuu s Peterom Gyorkosom, veleposlanikom u EU „koji je iza scene progurao zaključenje (hrvatskih) pregovora „. Tako je bar pisalo, hvala ti puno na tome, Petre, i evo ti nogom u guzicu. Evo odgovora na pitanje što mogu očekivati hrvatski građani od članstva i što bi on rekao onima koji se boje da više neće jesti sir i vrhnje, ili da će Hrvatska izgubiti identitet. Gyorkos je odgovorio klasičnom demagogijom: „Nećete izgubiti suverenitet nego ćete zajedno s drugima dijeliti odgovornost, čime postižete višu razinu suvereniteta. „

Spin kakvog se ni Bernays ne bi posramio. Ali najbolje tek dolazi: „Zar mislite „, rekao je Gyorkos, „da bi Francuska i Velika Britanija bile u EU kad bi to značilo gubitak suvereniteta? „Da, mislim da bi jer njihovi građani nikad to nisu niti željeli, već je sve proizvod manipulacije njihovih premijera i drugih političara, pod nevidljivim usmjeravanjem operativnih skupina Elite poput Bilderberške skupine koji su javnosti govorili jedno, a radili drugo. Nažalost, ‘iracionalni’ podaci nisu pogodni za GONG-ove javne debate, niti za bilo što drugo. Sto da s njima radimo? Možda da ih još jednom pročitamo u prije spomenutim knjigama, ali s time da se imena britanskih političkih vođa zamijene imenima naših političkih vođa.

Kako i dalje sve piše u novinama - a divovski bijeli slon još uvijek sjedi ispred naših očiju u dnevnom boravku, a nitko ga ne vidi - tako je u studenom osvanuo znakoviti naslov „Pošteđen ECB (Europska središnja banka, op. K.M.) - Merkel i Sarkozy za tektonske promjene u EU „. Skupila su se složna braća. Sarkozy je rekao da bi izmjene EU ugovora trebale ojačati povjerenje u eurozoni koje bi rezultiralo snažnijom integracijom.

Snažnija integracija između ostaloga sa sobom nosi i nametanje gomile besmislenih pravila i zakona koji nadjačavaju nacionalna zakonodavstva ako su u suprotnosti s njima, a parlamenti zemalja ih

ionako usvajaju bez čitanja. Slikoviti prikaz te kafkijansko/orvelovkse diktature stigao je do mene *e-mailom:*

Pitagorin poučak: 24 riječi.
Molitva Oče naš: 66 riječi.
Arhimedov poučak: 67 riječi.
10 zapovijedi: 179 riječi.
Američka Deklaracija nezavisnosti: 1.300 riječi.
Američki Ustav sa svih 27 izmjena i dopuna: 7.818 riječi.
Propisi EU o prodaji zelja: 26.911 riječi.

Slavljenje omče oko vrata

Jedan je komentator sredinom prosinca napisao kolumnu naslovljenu „Zašto bismo trebali slaviti 9. prosinca „. Bio je to dan kad je hrvatska vlada potpisala Ugovor o pristupanju u EU. Jao ljudima uz takve stavotvoritelje, uvjerene u recikliranu propagandu koju prenose kao svoje zaključke. Okupacija stavova i uvjerenja u ovakvim je slučajevima bila potpuna, a nositelji tih okupiranih umova nisu niti na tragu da toga postanu svjesni da su samo pokretni *hard-disk* za instalirane programe. Njihovi su zaključci logični kao ishod informacija kojima barataju. No, kao i kod računala, ako ubaciš sranje od ulaznih podataka dobit ćeš i sranje od zaključka.

Komentirajući činjenicu da je ugovor potpisala predsjednica HDZ-a, čiju stranku komentator smatra utjelovljenjem „negacije svih europskih vrijednosti, kako ljudskih prava i jednakosti građana, tako i slobodnog tržišta „, napisao je da je „moralna i politička snaga europskog integralizma takva je da je pred njom morala popustiti čak i onakva stranka.” Zbljuv. Moralna strana Europske unije? To jednostavno ne postoji, o čemu se može osvjedočiti svatko tko se malo informira o stupnju korumpiranosti EU, o biografijama njenih kreatora te njihove brojne veze s krajnje negativnim pokretima i ličnostima 20. stoljeća poput nacista, nekim isturenim, a nekim samozatajnim, te kako promovira EU kao dio šireg plana stvaranja svjetske totalitarne države. Ali za to bi trebalo malo pravog istraživanja, ti podatci do novinara koji spadaju među najneinformiranije ljude na svijetu neće stići pomoću načina na koji oni rade „istraživanje „, a to je čitanje raznih drugih novina i gledanje vijesti

na televiziji. To su nadzirani kanali informacija i upravo je nevjerojatno da se toliko velik broj profesionalnih izvjestitelja smatra informiranim na temelju korporatističkih komunikeja.

Dalje je u kolumni slijedilo još nevjerojatnih tvrdnji: „Od završetka Drugog svjetskog rata 9. svibnja 1945., dakle za punih 66 godina i 7 mjeseci nije se građanima Hrvatske dogodilo nešto toliko dobro i toliko poželjno. Nije se do devetog prosinca 2011. zbilo ništa što je obećavalo tako spektakularan kvalitativni iskorak u sasvim nove, drukčije i bolje perspektive. „Da, u perspektive porobljenosti. Ali nadalje: „Sklapanjem Ugovora o pristupanju, sada, u zadnjim tjednima 2011., demokracija u Hrvatskoj više ne ovisi o samovolji lokalne političke elite nego svoju sudbinu počinje dijeliti sa sudbinom europske demokracije. „Što svakako zvuči više kao nekrolog nego kao povod za slavlje. Naravno, čovjek je bio i malo kritičan, pa je napisao da je „EU nesavršena kao i svaka politička tvorevina. Katkad je i vrlo glupa: sjetimo se samo propisa o pušenju i ribarstvu'. Ali ne, druže, ti i mnogi drugi potezi nisu proizvod nesavršenstva nego dio hladno proračunate dugoročne ekonomske i psihološke igre koja je autoru citiranih redaka u potpunosti nepoznata.

„Zašto Unija? „„ pita se čovjek u svom tekstu, a pitam se i ja, nestrpljivo očekujući odgovor, koji je glasio: „Odgovor je jednostavan i strašan u svojoj jednostavnosti i samo u neznalicama ili zlonamjernima može izazvati dvojbu: iz onog istog razloga zbog kojeg je još 1951. - dok su sjećanja na Auschwitz i ludilo rasnih, vjerskih i etničkih dioba bila još svježa - osnovana Europska zajednica za ugljen i čelik: zato da ekonomije europskih zemalja postanu tako neraskidivo međuovisne, a granice toliko porozne i nevažne da bi na ovom osakaćenom i raskomadanom kontinentu rat postao neisplativ, da bi postao i još gluplji no što je glup, da bi postao nemoguć, kada već nije nezamisliv - ili upravo zato što je zamisliv. „

Sve to lijepo zvuči, jedini je problem što je to čista propaganda proistekla iz falsificirane povijesti EU jer su snage koje su stvorile EU bile upravo one iste koje su stvorile i Hitlera, i SSSR, i gulage, i koncentracijske logore, i manipulacijama pokrenule oba svjetska rata upravo da bi dale razloga za ‘integraciju' jer ništa tako temeljito i naglo ne mijenja svijet kao ratovi. Sve je to odlično dokumentirano na desecima tisuća stranica raznih knjiga objavljenih i kod nas, a te snage zaslužne su za smrt i patnju stotina milijuna ljudi u 20. stoljeću. Osim toga, te iste snage ove sekunde rade na stvaranju Trećeg svjetskog rata sa žarištem u

Iranu i Pakistanu, što samo slijepac ne vidi. Količina naivnosti koja izvire iz ovog teksta, koji navodim jer je simptomatičan za čitav spektar sličnog razmišljanja, jednostavno je nevjerojatna.

No, autor je u međuvremenu načuo točke koje su dio repertoara „teorije urota „(koju ja osobno, kao što je iz dosadašnjih stranica već postalo jasno, smatram neophodnim filtrom bez kojega je nemoguće ispravno interpretirati događaje, ali je također i lako zalutati u polovičnom razumijevanju urote, jer ona zahtijeva drastični zaokret u slici svijeta koja nam je usađena), pa je napisao: „Sve i kada bi netko, Bruxelles, Angela Merkel, Nicolas Sarkozy, engleski masoni, Udba, bankari s cilindrima i prugastim hlačama, Grupa Bilderberg, Kominterna, homoseksualci, Serge Brammertz, George Soros ili bilo tko tražio od europskih građana da se u ime trajnog europskog mira odreknu svog nacionalnog identiteta - a to ne traži nitko jer riječ je samo o irelevantnoj intimnoj sklonosti - vrijedilo bi se u ime nečeg tako uzvišenog odreći nečeg tako suvišnog, iz jednostavnog razloga što se u ratovima ruše gradovi i bolno izobličuje ljudsko tkivo, dok od nacionalnog identiteta koristi imaju samo korumpirani političari, loši pisci i patološke ubojice (...) Zar mir nema dignitet? Zar mir nij*e jedina* doista neupitna svetinja? „

Zar zaista netko može ozbiljno misliti da je ovim (sarkastično, ali s nekim iznimkama točno) navedenim pokretačima zakulisnih manipulacija mir na srcu? To su za njih samo floskule koje koriste da bi umirile ili zavele ovčice dok ih vode na klanje. I njihov pijun Hitler se pozivao na mir dok je kuhao rat, pa i dok ga je vodio, to su obične gluposti, začinjene patetikom na razini ili ispod razine srednjoškolske školske zadaće. Neće ti netko valjda otvoreno priopćiti planove koje ima za tebe ako zna da ti se neće dopasti?

Osim toga, plan doista i jest da se nacionalni identiteti ukinu, ali za početak to i nije važno pa se trenutno ovčice tješi da se to neće zbiti. Trenutno je dovoljno ukinuti nacionalne suverenitete, a ni to nije toliko bitno s obzirom da su već ukinuti monetarni suvereniteti. Tko vlada novcem vlada životima ljudi, tu doista nema puno filozofije, kao što je nema niti oko pitanja tko upravlja novcem. Svi putovi uvijek vode do istih institucija i banaka, ali o tome malo kasnije.

Autor je nastavio u duhu srednjoškolske patetike, i dalje isporučujući gomile slova bez jednog suvislog podatka: „Sitničavi, samozadovoljni,

tamburaški autizam povukao se pred najvećim i najhumanijim projektom u europskoj povijesti koji doista zaslužuje veličanstvenu Beethovenovu *Devetu* kao svoju himnu. Ne postoji kriza koja bi nužnost i moralnu superiornost tog projekta mogla dovesti u pitanje jer, ako ne opstane Unija, neće opstati ni europska civilizacija. Vjerojatno su i zato europski državnici tog istog devetog prosinca postigli sporazum o fiskalnoj uniji koji je označio početak kraja nenaplativih suverenih dugova, početak kraja kriminalne navike nacionalnih političkih elita da stvaraju astronomske proračunske deficite. „

Nevjerojatno je da netko može projekt stvaranja centralizirane diktature, kojem je cilj osiromašiti stanovnike Europe i oduzeti im zemlju po istom receptu kako je to ista škvadra već prethodnih desetljeća napravila u zemljama Trećeg svijeta, zvati „najhumanijim projektom u ljudskoj povijest „. Ne znam bih li se smijao, plakao ili vikao. Pa onda nigdje utemeljene teze o opstanku EU kao uvjeta za opstanak europske civilizacije i onda hop! - skok na opravdavanje stvaranja fiskalne unije što je samo jedna korak u stvaranju svjetske elektroničke valute, ali autor širu sliku zbivanja nema ni u primisli. Kao što ignorira činjenice da su nacionalni dugovi stvoreni jer je dopušteno da nastanu, upravo da bi se stvorio povod za stvaranje fiskalne unije, što je isti trik koji je iskorišten kod stvaranja kreditne krize iz 2008. godine. U svojoj sljepoći kolumnist je dalje napisao: „Kamo sreće da je fiskalna unija uspostavljena ranije i da je bila u prilici pravodobno obuzdati hrvatsku, grčku, talijansku, svačiju fiskalnu suverenost. „Prijatelju, nikad nije bilo u planu da zemlje budu nezadužene. Ali u jednom je bio u pravu napisavši: „Danas proračunskog deficita možda ne bi bilo ili bi barem bio podnošljiv, iako je svaki proračunski deficit nedopustiv iz jednostavnog razloga što je nemoralno trošiti novac koji ne postoji i poslije nedužne građane siliti da ga otplaćuju. „Što je upravo ono što nadnacionalna elita koja stoji iza stvaranja EU ima u planu kao jedan od načina porobljavanja stanovništva svijeta.

Zaključak kolumne bio je kao prepisan iz iluminatske propagande: „Kao što se pokazalo da je monetarna unija nemoguća bez fiskalne, jasno je da je i fiskalna unija nemoguća bez političke unije, dakle bez europske vlade koja će biti odgovorna europskom parlamentu izabranom na sveeuropskim demokratskim izborima. „Zar on ne zna da Parlament nema tih ovlasti, ne izglasava zakone niti daje vladu, a prava vlada, Europska

komisija, ne odgovara nikome. Barem ne javno, da mi to znamo. Tužna je činjenica da ovakvi autori pišu iz uvjerenja, pokazujući koliko je onaj striček iz prvog poglavlja znao posao.

Sasvim je drugo kad dobitnik odličja Malteških vitezova (jedne od moćnih grupacija koje su dio struktura što zakulisno upravljaju svijetom, imaju promatračko mjesto u UN-u, a prema nekima nadziru i MMF) u vezi potpisa za pristupanje EU izjavi: „Obavljen je odličan posao, očekujem da se trijumfalno odradi i referendum „. Možda je mali problemčić što je ta osoba predsjednik Hrvatske Ivo Josipović, pa se ne mogu ne zapitati kome doista pripada njegova lojalnost. I što je napravio da su mu Malteški vitezovi dali odličje?

Portal *Politika.hr* 16. siječnja 2012. objavio je sadržaj pisma Johna Blundella, poznatog britanskog političara i autora, predsjedniku Josipoviću, s „važnim pitanjima na koja treba odgovoriti „prije nego što preda svoju zemlju EU. Evo tih poučnih pitanja:

1. ***Zašto biste se željeli odreći upravljanja Vašom zemljom?***

Naravno, reći će Vam da pripadnost EU ni na koji način ne znači odbacivanje suvereniteta Vaše zemlje. Suverenitet je ustavna neovisnost zemlje, njezina ekskluzivna politička vlast. (...) Ali, razmislite o sljedećem! Kad jednom bude članica EU Vaša zemlja bit će podložna višoj političkoj vlasti - u Bruxellesu. EU će nadvladati politiku Vaše vlade u vanjskoj politici, sigurnosti, poljoprivredi, ekonomskoj politici i mnogo više toga.. (...) [Vlast] ne možete je istovremeno predati i zadržati. Biti suverena nacija je isto kao i biti djevica - ili jeste ili niste.

2. ***Želite li više pravila, i propisa?***

EU ima jaku želju za „usklađivanjem" kako bi izgladila razlike između država članica. Način na koji ona to radije izmišljanje propisa. Već ih sada ima stotine tisuća, a pokrivaju raznovrsna područja, od zagađenja, pa do toga kako zapošljavate, odnosno dajete otkaz ljudima., s tim da Vam više od 5.000 novih dolazi svake godine iz Bruxellesa. Zemljama nije uvijek lako udovoljiti tim zahtjevima, a za mala poduzeća to je ponekad nemoguće. Ako mislite da već imate dosta propisa, još niste ništa vidjeli!

3. ***Bi li Vas usrećilo pridruživanje korumpiranoj organizaciji?***

Nema sumnje da je EU pokvarena do srži. U svibnju 2004. britanski nacionalni revizijski ured (NAO) podnio je izvješće o 10.000 slučajeva prevare u EU u 2002. godini što je stajalo 700 milijuna funti i više u odnosu na 5.482 slučaja koji su stajali 386 milijuna funti u 2001. godini, što znači da se broj slučajeva prijevare udvostručio u samo jednoj godini. No, brojke poput ovih predstavljaju tek vrh ledenjaka, one se odnose na stvari za koje nacionalne vlade znaju i koje su spremne otkriti. Puno je gora procjena da oko pet posto proračuna Komisije - ili skoro 4 milijarde funti - nestaje svake godine. To je Vaš novac, usput rečeno. Osjećate se ogorčeni? I trebate. No, u vezi s tim ne možete učiniti ništa. Ne možete čak ni glasovanjem izbaciti krivce iz državne službe.

4. ***Smatrate li da su ograničenja u trgovini dobra stvar?***

Pa, trebali biste, jer to je ono što ćete dobiti kad uđete u EU. Bit će tu, naravno, i prednosti kad dođe do trgovanja s drugim zemljama članicama, ali što je sa svim drugim zemljama, kao npr. SAD-om?(...).

5. ***Mislite li da je zabavno imati visoku nezaposlenost?***

Ako uživate u perspektivama sporog rasta, rigidnog tržišta rada, povećanju nametljivih propisa, visokim i rastućim porezima i visokoj razini strogo zaštićene trgovine u nekim sektorima, tada je EU pravo mjesto za Vas. Dokaz tome je visoka nezaposlenost koju Europa proživljava već više od desetljeća. Nije slučajno da dvije najnaprednije europske zemlje, Norveška i Švicarska, nisu u EU.

6. Što mislite o ulasku u najneučinkovitiji sustav potpore poljoprivredi ikad osmišljen?

Zajednička agrarna politika bila je plemenita zamisao: subvencionirati poljoprivrednike da bi se održale visoke plaće na selu i zaustaviti odlazak ljudi sa sela u gradove, u potrazi za bolje plaćenim poslovima. Ali, nije uspjelo, a nastradali su obični građani. Kao rezultat svega, plaćaju skuplju hranu i veće poreze. I zamislite - ruralna područja su i dalje u opadanju.

Čujem da se Vaša zemlja odriče mogućnosti uzgoja i proširenja profitabilne industrije vina odmah nakon ulaska u EU, na taj način ubijajući potencijal čitave industrije za prodaju svojih proizvoda svijetu?

7. Smeta li Vam što odustajete od izgradnje demokracije?

Vaši građani žele izraziti svoje poglede na ono što se događa u Vašoj zemlji glasovanjem. (...) Međutim, ulaskom u EU stvari se mijenjaju. Za EU bi politička demokracija značila imati europski narod, europsko javno mišljenje i priliku da se glasuje za ono što se događa u Europi. Ali, Europa nema zajedničkog naroda, niti ima zajedničke spone savezništva i obveza, što znači da građani vjerojatno ne bi prihvatili odluke većine za koje vjeruju da ih diskriminiraju ili pak nepravedno idu u prilog drugima. Upravo zato će europske političke elite i birokracije odlučivati o vrlo važnim europskim pitanjima, što će, naravno, imati utjecaja i na ono što se događa u Vašoj zemlji. Tako je jednostavnije, čak i kad je cijena za to demokracija.

8. Kako Vam se sviđa biti sitna riba u velikom europskom moru?

Prema ustavu EU, veću moć glasovanja imat će države s većom populacijom i tamo će biti više većinskih odluka nego onih koje se temelje na jednoglasnosti. To znači da će Vaši izabrani predstavnici imati malo utjecaja na ono što se događa u Europi. I kao što svi znamo, Francuzi i Nijemci slažu se u mnogim važnim pitanjima. Oni su velike ribe u europskom moru. Vaša zemlja, na žalost, tek je jedna od sitnih riba. I kad već govorim o ribama, odluka Hrvatske da se odrekne svog jedinstvenog gospodarskog pojasa na Jadranskom moru dovest će do kraja obiteljski vođenih biznisa koji su stoljećima vodili računa o prirodnim resursima i opskrbljivali ribom naciju i izvan nje. Štoviše, gubitak milijardi eura potencijalnih izvora iz podmorja Jadranskog mora dodatno će nanijeti štete hrvatskoj ekonomiji i njezinoj budućnosti.

9. Jeste li sretni što ćete odustati od svoje valute?

(...) Ako vaša zemlja prihvati euro gubi kontrolu nad svojim vlastitim gospodarstvom. Pogledajte samo kako danas stoje zemlje koje su usvojile euro. Europska središnja banka će donositi odluke o kamatnim stopama. Vaši financijski stručnjaci i političari više neće moći odlučivati što će biti s vašim novcem. (...) Vaše će gospodarstvo patiti jer je nemoguće odrediti jednu kamatnu stopu koja će odgovarati svim zemljama u Europi. Ako trebate još dokaza, imajte na umu da države koje najbolje napreduju nisu prihvatile EU.

S poštovanjem,

John Blundell,

Istaknuti Stariji suradnik, Institute of Economic Affairs (IEA), London.

Konačno i otvoreno - EU postaje federacija

U rujnu 2012. karte su konačno bačene na stol, u naslovima poput: „Barroso traži federaciju".

Europska unija treba se pretvoriti u federaciju nacionalnih država, to je naš politički horizont, rekao je fikusima zvanim zastupnici europskog parlamenta taj čudni čovjek, još jednom ne objasnivši na koga misli pod „mi „. Barroso je dodao da to ne znači uspostavu „superdržave", nego „demokratsku federaciju nacionalnih država", koja će biti u interesu država članica, a ne protiv njih. Mos mislit.

Jedan drugi tekst imao je naslov: „Kriza EU-a: Federativna Europska unija?

Zašto ne?"

A zašto da?

U tekstu je još jednom jasno bila vidljiva taktika problem - reakcija-rješenje: „Dvogodišnja kriza eura itekako je načela temelje Europske unije, koja ne uspijeva naći pravo rješenje za nastalu situaciju. Mnogi pak smatraju da je najbolje rješenje ojačavanje političke unije, odnosno stvaranje svojevrsnih Ujedinjenih Europskih Država." Sve zbog toga, pisalo je, što se uspostavila zajednička valuta koju nije pratilo i jačanje političke unije, ali mi znamo da se baš zato i uspostavila da dovede do ovakvog ishoda, zar ne? Jer, kako je rečeno u članku, „mnogima je ideja stvaranja europske superdžave iliti Ujedinjenih Europskih Država oduvijek bila problematična, većinom jer članice nisu baš spremne odreći se cijelog nacionalnog suvereniteta, no s druge strane, oduvijek postoje politički vizionari (ili možda sanjari?) koji u budućnosti Europu vide kao jednu veliku državu."

Ili možda mislite na iluminatsko-korporatističke manipulatore?

Bivši njemački ministar vanjskih poslova Joschka Fischer u istom tekstu smatra da je rješenje stvaranje zajedničke europske države, a slučajno otkriva kako je isti recept već primijenjen u manipulaciji kojom su stvorene SAD. Fischer kao primjer navodi legendarnog američkog

ministra financija Alexander Hamiltona, koji je u ratu za američku nezavisnost ‘federalizirao dugove saveznih država koje su bankrotirale zbog pobune i sukoba s Englezima’, a da toga nije bilo, smatra Fischer, ‘američka bi federacija propala’. Tekst nas je dalje obavještavao da „ugledni britanski časopis *The Economist,* koji pak nije poznat po lijevim skretanjima kao bivši šef njemačkih Zelenih, u svojem najnovijem broju zagovara manje-više istu stvar”. To je zato jer su političke podjele iluzija, iza svih strana stoji ista sila. *The Economist* u tekstu naslovljenom „Europski izbor” objašnjava kako za EU u biti postoje samo dvije dugoročne opcije: prva je raspad i povratak sitnonacionalnim interesima koji su doveli do dva svjetska rata, a drugi je stvaranje europske superdržave’. Eto opet lekcije iz alternativne povijesti, u kojoj su i svjetski ratovi konstruirani kao dio globalne taktike „problem-reakcija-rješenje” s ciljem davanja povoda i vjetra u jedra centralizaciji moći. „Ograničena verzija federalizma je daleko manje mizerno rješenje krize nego raspad eura i možda cijele Unije”, zaključuje *The Economist,* ali mi znamo da ionako neće dugo biti ograničena.

A to su prepoznali i Česi, o čemu svjedoči naslov iz rujna 2012: „Klaus protiv Barrosa - Ljutiti Česi: Pristupili smo Europskoj uniji, a ne federaciji u kojoj ćemo postati nevažna pokrajina.” Kad niste htjeli slušati Davida Ickea, lakše je bilo smijati mu se .

Češki predsjednik Vaclav Klaus, pisalo je, „odlučno je odbacio ideju predsjednika Europske komisije Jose Manuela Barrosoa o stvaranju europske federacije „, a jedino što je smatrao pozitivnim u Barrosovu govoru u Europskom parlamentu bilo je to da je Barroso „po prvi put jasno priznao stvarne ciljeve današnjih protagonista daljnjeg produbljenja europske integracije”.

Brige oko referenduma

Svi su se krajem prvog tromjesečja 2011. uskomešali oko referenduma. U jednom je tekstu prenesena izjava predsjednika Josipovića: „Mislim da je i političkom laiku jasno da je prvo potrebno održati izbore, a onda ići na referendum. Naše buduće članstvo u Uniji nikako ne smije doći u pitanje'. Samo da građani ne budu preglupi da to shvate. To je brinulo i urednika i komentatora jednog političkog tjednog novinskog priloga. Naveo je da treba pripaziti na neke stvari. Jedna je bila da se „ne treba pretjerano slaviti završetak pregovora jer bi raskošno

slavlje moglo još više razjariti euroskeptike koji se najčešće regrutiraju iz pauperiziranih slojeva, sve brojnijih u Hrvatskoj. „

Dakle, euroskeptici nisu ljudi koji su u stanju jasno razmišljati već su razjareni i kao takvi, pomalo pomućenoga uma. Baš takvima bi ih opisao i Edward Bernays. Što se tiče regrutiranja euroskeptika iz osiromašenih slojeva, o tome ne znam, jer oni koje ja poznajem ne odgovaraju tom opisu, a nisu baš ni jako razjareni. Moglo bi se prije reći da razmišljaju dosta hladne glave. Meni osobno su zagovaratelji EU izgledali prilično napaljeni na ulazak, pomalo čak s erotskim nabojem.

Druga stvar koju je komentator naveo bila je da „pripremanju referenduma treba prići što ozbiljnije i u kampanju uključiti sve relevantne političke i društvene snage, pogotovo oporbu „. Na tren sam se složio, ali u nastavku rečenice postalo je jasno da misli na pripremu kampanje za uvjeravanje ljudi da podrže ulazak u EU. Tko je to odredio i zašto? Referendum bi trebao predstavljati volju građana, pa reklamna kampanja samo za jednu stranu svakako nije etičan potez. Što se pak tiče prijedloga da se uključi oporba, on spada u kategoriju ‘privid demokracije' jer tadašnja je oporba u to bila uključena srcem i dušom, što zna svatko tko je pratio riječi i djela današnjih premijera i ministara, Milanovića, Pusićke i drugih tadašnjih „oporbenjaka „. Predsjednik je pak porast euroskepticizma u Hrvatskoj smatrao „logičnim odgovorom na predugo trajanje pregovora, pa neki više ne vide cjelinu pogodnosti koje donosi ulazak u Uniju. „Kao da postoji ikakva pogodnost. Još je predsjednik rekao da je: „zadaća svih *nas* da građanima pokažemo sve prednosti ovoga puta, jer Hrvatska teško da bez Unije ima gospodarsku budućnost.”

Bla, bla. Ali zanimljivo je i opet pitanje: koga to - „svih njih „? Tko su to „oni „? Netko tko bi zapravo trebao predstavljati nas, ali zapravo sebe zove „nas „, a mi smo netko drugi? Drugo pitanje: ako je „njihova „zadaća, tko je *njima* dao tu zadaću da *nas* uvjere u bilo što? Sve zbog tog prokletog referenduma, samo problemi oko njega. Kad su Matu Granića prije nekoliko godina pitali što ako referendum ne prođe, odgovorio je: „Mora proći „te dodao da će se ponavljati ako ne prođe, kao što se ponavljao i u drugim zemljama.

Polovicom svibnja jedne poznate dnevne novine donijele su velikim crvenim slovima naslov preko dvije strane koji je glasio: „Jedina opasnost: Naš i slovenski referendum - ako Hrvati kažu „Ne „novu šansu

neće dobiti „. Nevjerojatno je koliko laži može stati u tek par riječi. Naime, jedina opasnost je bila

„Da „na referendumu, a što se tiče ovog da drugu šansu nećemo dobiti... osim što je riječ samo o „šansi „da si stavimo omču oko vrata, ne da je ne bismo dobili, nego bi sto posto-apsolutno-sigurno bilo smišljeno ponavljanje referenduma ili njegovo zaobilaženje na neki drugi način. Doista, nije se moralo strahovati za drugu „šansu „. Svi koji su na referendumima odbacili razne aspekte EU, pa i ustav, dobili su drugu „šansu „. I da postavim najstarije pitanje na svijetu - tko kontrolira kontrolore?

O referendumu se pisalo kaoo nekojka nceroenoj bo lesti, iakoje to bio jedini preostali trag demokracije u cijelom sranju i laži. No, valjda puls nacije nije kucao s pulsom želja naše političke elite pa je krajem 2011. političarka Pusić počela spominjati odgađanje referenduma za veljaču. Rekla je da „nema potrebe riskirati jer očito neće biti dovoljno vremena za kampanju i upoznavanje građana sa svim činjenicama". Htjela je reći da neće biti dovoljno vremena za obmanjivanje i ispiranje mozga lažima. Vrag se krije u desecima tisuća detalja u silnim dokumentima koje smo potpisali, ali ona je rekla da je „ono što je građanima najzanimljivije definirano na otprilike 45 stranica i nekoliko dodataka koji govore kako će se hrvatsko zakonodavstvo uklopiti u europsku stečevinu. „Ma da, sve su drugo samo nebitne sitnice. Još je rekla: „Nakon što se objavi cjeloviti ugovor treba napraviti pametne i razumljive sažetke svakog poglavlja kako bi građani prije referenduma točno znali o čemu odlučuju" te dodala da bi ovakav pristupni ugovor i ona sama potpisala, što je sasvim jasno jer mi se čini da je riječ o jednoj od osoba koje su se u hrvatskoj politici pojavile sa zadatkom. Doista, kod nekih ljudi je lako prepoznati kad lažu. Tada miču ustima.

Na *web-situ* http://europskaunija.yolasite.com, koji je agitirao protiv EU, dečki su izvadili zanimljiv citat Davora Božinovića (za kojeg je pisalo da je „ministar obrane u euroatlantskim integracijama i da je još kao veleposlanik pri NATO-u, gdje je za potrebe i u korist briselske elite odradio propagandnu kampanju uoči utrpavanja Hrvatske u taj zločinački savez „) u izjavi za *Novi list* 12. veljače 2007.: *„Referendum je pitanje izražavanja mišljenja građana. S jedne je strane ono sučeljeno s elementima predstavničke demokracije. Treba li nam predstavnička demokracija ako ćemo za sva važna pitanja sazivati referendum? Neke su*

stvari prekomplicirane da bi bile široko shvaćene. Tako je europski ustav pao na referendumu jer tko može očekivati da će prosječni građanin pročitati, proučiti i shvatiti njegovih 1600 stranica?”.

Imam pitanje: Tko može očekivati da je prosječni parlamentarni zastupnik ikada pročitao tih 1600 stranica? A što vi mislite, je l je ili nije? Iz raznih izvora već je poznato da parlamenti uglavnom usvajaju bez čitanja, pa bih rekao da su možda za parlamentarne „te stvari prekomplicirane da bi bile shvaćene „.

U središnjoj informativnoj emisiji *Radija 101* tema je bila kako se počelo razgovarati o zakonskom reguliranju referenduma, a rečeno je: „Prijedlog zakona koji je Vlada poslala u hitnu proceduru jednostavno je - loš, slažu se javnost i struka. „Sandra Benčić iz Kuće ljudskih prava rekla je da razloga za hitnu proceduru njegova donošenja nema. Očito, šefovima se žurilo, a i trebalo je nemile stvari ozakoniti što brže, da se nitko ne stigne ništa pitati. Na radiju je rečeno da se „hitnom procedurom onemogućava bilo kakva javna rasprava. „Netko je u tim vijestima rekao i ovo: „Vlada postupa po dobro ustaljenoj špranci. Javnost je neprijatelj „. Za istinu je potrebno malo riječi.

U svakom slučaju, iz nekog razloga, osim deklarativnih izjava, izostala su detaljna objašnjenja o silnim dobrobitima koje članstvo u EU nosi. Zašto? Možda je odgovor jednostavan. Možda se nema ništa dobro za reći.

I što je onda bilo na kraju? Kako su svi dijelovi slagalice sjeli na mjesto? Uoči referenduma osjećao sam se pomalo kao kad Dinamo igra s Manchester Unitedom. Znaš da im jedan krilni igrač košta više nego cijela Dinamova momčad, znaš da je riječ o kvalitetnoj momčadi koja je desetljećima u europskom vrhu i da nemaš šansi, ali se uoči tekme ipak pomalo nadaš da će se dogoditi neka od onih čudnih nogometnih čarolija, da će nekom našem napadaču sijevnuti bljesak inspiracije, da će se neki njihov obrambeni igrač poskliznuti, da ćemo zabiti koji gol, pa možda čak nekim nevjerojatnim stjecajem okolnosti i pobijediti. Sve je moguće, pogotovo prije nego što utakmica počne. No na kraju, popušimo tri-nula i to zato jer smo imali sreće.

Tako je bilo i s referendumom. Ali neka. Jer da bi čovjek rekao „ne „prvo treba imati prave motive. Tome prethodi dobra informiranost o pravoj prirodi stvari, a usprkos pozitivnim pomacima ovog potonjeg nema, zahvaljujući dugogodišnjoj manipulaciji i propagandi kroz glavne medije.

No, čak ni to nije važno jer postoji jedan neophodan uvjet koji nije bio zadovoljen da bi se „ne „pojavio u svom punom sjaju.

Pravi „ne „ima snagu onda kad dolazi iz pravih motiva. A u ovom, kao i u banogim drugim slučajevima, pravi motiv trebao bi biti samo jedan: je li nešto ispravno ili pogrešno. Kakvih sam se sve argumenata naslušao od ljudi koji su glasali „za „i „protiv „ulaska Hrvatske u EU! Jedna osoba je glasala za EU zato jer joj nećakinja živi u Ljubljani pa je rekla da želi biti s njom u istoj državi. Druga osoba je glasala protiv EU jer mu bračni partner radi u špediciji pa će ostati bez posla. Treća osoba, neki kolumnist, je trkeljao nešto o tome kako će glasati za EU jer se još davno, negdje tamo osamdesetih „zaljubio u staru damu „. To bi valjda trebala biti Europa, samo Europa nikako nije istoznačnica za birokratsku strukturu zvanu EU. No, dobro, svatko ima pravo na svoje zablude. Četvrta osoba je glasala protiv EU iz razloga nacionalističke naravi, a nacionalizam je samo još jedan štetni program u našim glavama koji je tijekom povijesti već napravio dosta sranja, hvala, ne treba više. Jedan mi je čovjek rekao da ne misli ništa dobro o EU, ali da je ulazak ionako neminovan pa će glasati „za „. To mi je bio neshvatljiv razlog. Zatvoreni krug. Jer zbog takvog razmišljanja ulazak i jest bio neminovan. Neki su glasali za EU smatrajući da će to Hrvatskoj dugoročno donijeti ekonomsku korist ili veću kvalitetu života, drugi su glasali protiv smatrajući da će biti opljačkani. Neki su iz straha glasali za EU, drugi su iz straha glasali protiv EU.

Osim straha, tog najglupljeg od svih razloga, referendum je uglavnom bio sukob interesa, a ne odluka o pravednom ili nepravednom. Zato je nekako svejedno kako je završio. Dokle god će se odluke, i velike i male, donositi na temelju vlastitih partikularnih interesa, dokle god će se gledati ima li tu nešto za mene, dokle god će umjesto pravih nas odlučivati „ja „nećemo na zelenu granu, bez obzira na to je li ishod referenduma o ulasku u EU bio ovakav ili onakav. Snagu imaju samo pravi razlozi, a njih nema puno. Među tom nekolicinom nalazi se jednostavno pitanje: je li nešto pravedno ili ne. Ako se u tome nalazi trunčica nepravde, u smeće s tim. Oko žarulje koja svijetli nećete naći ni trunčicu mraka. Tako je i u ovom slučaju.

Kako znati što je pravedno, a što ne? Naizgled teško pitanje, situacije se uvijek čine tako složene. No, na kraju niti to ne ispadne baš toliko komplicirano. Jer u trenutku kad se zapitaš što je ispravno znat ćeš

odgovor, bez obzira na silne logičke zamke koje takvo pitanje može postaviti pred um. Kao što kaže stara kineska izreka: Kad si krenuo, već si stigao.

Zato je jedini pravi „ne „na referendumu mogao proizaći iz pitanja: Kriju li se iza postojanja i postupaka EU pravedni motivi ili ne? Postavite si to pitanje, bez obzira jeste li glasali „za „ili „protiv „. Iznenadio bih se kad odgovor ne bi bio skoro jednoglasan, jer istina je uvijek jednostavna i jasno vidljiva kad joj se odluči pogledati u oči. Naravno, potom mora uslijediti nogiranje svih „ali „i „ako „„ svih sitnih ili krupnih osobnih interesa ili romantičnih pričica. Jer sljedeće pitanje - nakon što osoba samu sebe informira na jedini pouzdan način, onako trenutno, intuitivno, prema osjećaju ili srcu, ako hoćete - jest temeljno raskrižje: hoću li donijeti odluku bez kalkulacija, samo na temelju toga što je ispravno, a što ne. Samo takvo razmišljanje, i nikakvo drugo, može svijet istrgnuti iz matrice tih mračnih tipova. Kako ono glasi stara izreka: Neka bude pravda pa makar se svijet srušio.

Naslov jedne kolumne glasio je ovako: „Zašto je odaziv na hrvatski referendum za EU bio ovako jadan i zašto se nije ponovio onaj plebiscitaran izlazak kao na referendumu za hrvatsku neovisnost? „Ipak, politička vrhuška je slavila vičući „Hrvatska je izabrala EU „„ mada na referendum nije izišlo 56 posto glasača, 29 posto (od ukupnog biračkog tijela) zaokružilo je ‘za, oko 15 posto zaokružilo je ‘protiv’.

U novinama je ponosno pak pisalo da se sa 66 posto glasova ‘za Hrvatska dvotrećinskom većinom odlučila za EU. Čudo jedno, ta statistika. Usprkos slabim brojkama, hrvatski je predsjednik rekao kako je to povijesni čin i da po svojoj važnosti stoji uz bok odluci Hrvatskog sabora o neovisnosti. No, odluci Hrvatskog sabora o neovisnosti 1991. referendum je *prethodio,* a na njemu je sudjelovalo 83,56 posto stanovnika Hrvatske s pravom glasa, od kojih se 93,24 posto izjasnilo za samostalnu Republiku Hrvatsku, pa je saborska odluka imala pokriće, dok je potpis o pristupanju u Bruxellesu dan prije referenduma, nakon kojeg je, kako je napisao Ivan Miklenić, urednik *Glasa koncila,* „umjesto upoznavanja stvarne slike EU, javnosti u Hrvatskoj ponuđena tek promidžba, a poznato je da promidžbi nikada nije cilj istina ni stvarnost nego pridobivanje simpatija, odnosno zavođenje. „Još je napisao: „Također treba otvoreno reći da su vlasti koje su se odlučile za promidžbu umjesto objektivnog i vjerodostojnog informiranja o EU-u zapravo manipulirale javnošću i

hrvatskim građanima, a to otkriva da im nije bilo na pameti služenje općemu dobru, nego partikularni interesi, poglavito interesi političara koji se mahom vide u dobro plaćenim europskim foteljama „, ali ja smatram da su razlozi manipulacije daleko dublji. Očito je da hrvatsku vrhušku čine ljudi s misijom, to ne treba ni jedne sekunde smetnuti s uma.

„Glavno obilježje „kampanje, pisalo je u jednoj kolumni, „bilo je iznuđivanje posebnog statusa pod prijetnjom da ako se to ne ispuni slijede još gore stvari, a zar proteklih tjedana nismo gledali upravo to. Čitava hrvatska politička klasa, kojoj je pritekla u pomoć Crkva, veteranska desnica, čak i haški uznik Golovina, ujedinili su se u utjerivanju straha u kosti građanima da ostanak izvan EU priziva neku strašnu pogibelj. Nju će preživjeti, dalo se razumjeti, samo najjednostavniji hrvatski organizmi, a i to pod uvjetom da ih nesreća zatekne negdje u ličkim pećinama ili, ne znam, u slavonskim arteškim bunarima. „

Dno je dotaknuto u trenutku kad ankete uoči referenduma nisu pokazivale iluminatskim slugama željenu sliku pa je ministrica vanjskih poslova Pusić zaprijetila da neće biti mirovina ako ne uđemo u EU. Neki njeni kolege opravdavali su takvo nasilništvo govoreći da je „šok-terapija nekad nužna „. Još je neki slijepi tip iz SDP-a rekao za novine da: „ministrica uistinu radi veliki posao kako bi uvjerila građane da je EU dobra za nas. Mislim da je ova izjava možda krivo shvaćena i smatram da u njoj nije bilo nikakve zle namjere”. Ne, uopće. Samo joj je dobrobit građana na srcu i ništa drugo.

Vesna Pusić je izjavila: „Ne bih htjela biti preokrutna, ali ako ne uđemo u Uniju, nećete dobiti mirovinu! Mogu vam ja biti antipatična, ali nemojte da vam bude antipatičan vlastiti život. O tome se radi! O glavu nam je, ljudi! Glasajte za budućnost ove zemlje”! Nakon te izjave od koje su pekle uši i oči, članovi pokreta „Ne u EU „optužili su je za kršenje članka 116. Kaznenog zakona RH koji se odnosi na povredu slobode odlučivanja birača, a glasi: „Tko silom, ozbiljnom prijetnjom, podmićivanjem ili na drugi protuzakonit način utječe na birača da na izborima ili prigodom glasanja glasa za ili protiv određenog kandidata, odnosno glasa za ili protiv opoziva, ili glasa za ili protiv određenog prijedloga u referendumu, ili uopće ne glasa, kaznit će se novčanom kaznom ili kaznom zatvora do jedne godine.”

No, uzalud, jer je državni odvjetnik Mladen Bajić ignorirao prijavu, a na pitanje o njoj rekao je da je on: „.. .za pozitivan pristup u uvjeravanju građana o svemu što će EU donijeti njima i njihovoj djeci. Nisam za zastrašivanje i smatram da treba izbjegavati prijetnje na obje strane.” Tako da ministrica nije kažnjena za kršenje zakona. Mogla je nesmetano nastaviti s izjavama poput ove: „Obično se govori o novcima, da li će nam biti dostupni europski fondovi, ali za Hrvatsku, za zemlju koja za povijest traje kratko, za nas je najvažniji argument stabilnost institucija i trajnost države. Bez svega toga nema ni ničega drugoga, dodala je, ni ljudskih prava ni gospodarskog oporavka. „

Da se ne radi o svjesnoj laži bilo bi ironično čuti ove *spinove* poput „trajno sti države „kao argumenta za uvlačenje države u naddržavu kojoj je cilj rasformirati države i razbiti ih na regije, ili pak spomen „ljudskih prava „i „gospodarskog oporavka' u vezi s totalitarističkom naddržavom koja sistematično ukida prava i uništava ekonomije devastirajućim mjerama. Ista je osoba u studenom 2011. u predizbornoj kampanji rekla i ovo: „HDZ-u bi bilo puno pametnije da je pozvao MMF umjesto što je ovako upropastio zemlju jer bi mu MMF barem rekao što da radi „. Barem to. Uoči referenduma u jednom je tjedniku u naslovu osvanula i sljedeća izjava dotične: „Protivnici ulaska u Europsku uniju neće dobiti nikakvu pomoć od ove vlade „. Sportski. Izjava koja stoji rame uz rame s onim plašenjem umirovljenika za mirovine. Degutantno i zapravo nevjerojatno koga sve novine predstavljaju kao osobe od ugleda.

Naslova slične intonacije u to je vrijeme bilo još, pa neka ostane zapisano: „NE EU donosi godine depresije „; „Odluka protiv EU značila bi kolaps gospodarstva „; itd., itd. Slični su se tonovi mogli čuti od mnogih prepariranih mozgova, o čemu je svjedočio naslov iz siječnja 2012. „Ako se izoliramo zaboravite na bolji život „. Riječ je bila o velikim borcima za radnička prava, sindikatima, čiji su šefovi bili složni oko toga što je ispravno (a bit će zanimljivo kad im se počne događati ono što je o gušenjima sindikata u susjednoj Sloveniji rečeno par odlomaka niže). I kako da čovjek uvijek nema nadohvat ruke vrećicu za povraćanje kad stalno prijeti opasnost da netko izgovori ovo što je rekao Vilim Ribić, čelnik Matice hrvatskih sindikata: „Kad pitate jesmo li za EU to je kao da pitate žele li hrvatski građani disati. Građani žele disati, žele živjeti i to živjeti bolje. To je nemoguće ostvariti u izoliranoj zemlji kojoj je u susjedstvu zajednica od 500 milijuna ljudi. „*Bullshit.*

Ali sve strukture bile su na istoj liniji, pa se 17. siječnja mogao vidjeti i naslov: „Iako pozivaju na savjesno glasanje, biskupi su rekli ‘da’ EU „. Što doista može začuditi samo onoga tko nema nikakvu ideju o pravoj pozadini Vatikana i njegovoj umreženosti (na samom vrhu) s ostatkom tajnog društvanca koje želi oteti ljudima svijet ispred nosa.

Doista je vrijeme da se okrenu leđa cijelom tom Kontrolnom sustavu. Jer kakvih šansi u njemu ima za nas kad se predsjednik države OTVORENO spušta na niske grane otvorenog agitiranja? U otvorenom obraćanju uoči referenduma 20. siječnja 2012. uskliknuo je:

„U nedjelju je veliki dan! Imamo referendum, svečanost demokracije u kojoj ćete vi, građanke i građani, donijeti jednu od najvažnijih odluka u hrvatskoj povijesti. Ali punu slobodu, ljudska prava, političke, gospodarske i poduzetničke slobode, radnička prava, slobodu savjesti, govora i vjere, željeni osobni standard građana, vrijednosti čije nam je ostvarenje omogućio pobjednički Domovinski rat, moguće je, u uvjetima globalizacije, ostvariti u svoj punini samo u europskim okvirima. EU nam jamči trajan mir i stabilnost. Hrvatskom neće vladati EU! Upravo suprotno, Hrvatska će zajedno s drugim članicama ravnopravno upravljati Europskom unijom, jednom od najsloženijih i najuspješnijih državnih zajednica u povijesti čovječanstva. (...) Je li kriza razlog da Europi kažemo NE? Upravo suprotno, kriza je još jedan razlog da Europi kažemo DA. Europa nije uzrok krize, uzrok su slabosti nacionalnih ekonomija, a Europa je lijek.. Možete li zamisliti kako bi kriza izgledala u najugroženijim državama da im Europa nije pružila pomoć?! (Ja, recimo, mogu zamisliti kako bi tek te zemlje izgledale da im nadnacionalne strukture koje vladaju EU kroz mrežu tajnih društava nisu na čelo stavile vlastite pripadnike koji su sustavno urušavali nacionalne države da bi jednog dana predsjednici mogli prodavati ovakve laži. op. K.M.) *Članstvo u EU, slikovito, znači ulazak u veliku utakmicu, gospodarsku, znanstvenu, umjetničku; utakmicu koja će svojim građanima osigurati veće slobode i bolji životni standard.* (Aha. To se, doduše, niti u jednoj članici EU do sad nije moglo vidjeti, op K.M). *Vjerujem u Hrvatsku i njene građanke i građane!* (Htio je reći da vjeruje da su u dovoljnoj mjeri izmanipulirani i zastrašivani, op. K.M.) *Izaći ću na referendum i glasati za europsku Hrvatsku.* (U to ne sumnjam, op. K.M.) *Pozivam i vas, iskoristite i vi svoje*

pravo glasa, izađite na referendumu, recite DA Hrvatskoj, recite DA Europi! „

Dok su mi oči u šoku bile prikovane za ove nevjerojatne retke u kojima predsjednik snubi građane, jednom rukom sam na slijepo pipao oko sebe tražeći svoje vrećice za povraćanje.

Istina u tragovima

Što je Unija nakon osam godina dala, a što uzela u Sloveniji u jednom je intervjuu ispričala sociologinja Marta Gregorčič. Rekla je da u Sloveniji „prevladava agresivna sklonost utjecajnih figura prema skupom i neefikasnom forumu birokrata, lobista i tehnokrata koji nije uspio donijeti zajedničku gospodarsku, financijsku, socijalnu, kulturnu i ostale europske politike, nego slijedi upute megalomanskog stroja Međunarodnog monetarnog fonda, OECD-a, Svjetske banke, Europske banke i drugih međunarodnih institucija koje predvode korporativnu pljačku periferije (...) Propadaju male tvrtke, obrtnici, manufakture, dok se većina velikih tvrtki prestrukturirala za proizvodnju dijelova proizvoda velikih stranih tvrtki (...) Bolonjska reforma degradirala je visokoškolsko obrazovanje u većoj mjeri nego bilo koja prethodna politika ili reforma sveučilišta. Subvencionirana agrarna politika temeljena na nafti potiskuje autohtono sjemenje biljnih kultura i uvodi monokulturnu proizvodnju, industrijsko stočarstvo briše kulturni krajolik te radikalno umanjuje samoopskrbni potencijal države. Svi pokušaji strukturnih reformi zadiru u prava radnika, zbog čega je udio zaposlenih na neodređeno vrijeme danas manji od udjela drugih oblika rada, a radnici migranti podvrgnuti su robovskim oblicima iskorištavanja (...) Cijela se Europa suočava s nezaposlenošću povijesnih razmjera, pa tako i Slovenija. Danas imamo najveći udio ljudi ispod ili na samom pragu siromaštva (...) Socijalne slobode bi - po Lisabonskom ugovoru - trebale biti poštivane, no nisu i propisane, pa se zato u Sloveniji i drugim državama smanjuju socijalna i ostala davanja za siromašne, nezaposlene, isključene. „

Sociologinja Gregorčič još je opisala i nešto što neugodno podsjeća na hrvatsku budućnost: „Unatoč tome što ne sudjelujemo u oblikovanju europskih direktiva, pri njihovoj implementaciji smo veći katolici od pape, samo kako nas ne bi sustigla novčana ili kakva druga kazna. Tako smo uveli niz nekonzistentnih, neodrživih i pogubnih mjera, među koje

bez sumnje spadaju privatizacija javnog zdravstva (koncesije), sustav javnih nabava koji isključuje domaće proizvođače (...). Pokušaji eliminacije povijesne uloge sindikata posljednjih su godina bili nepodnošljivi. „

Po pitanju uništavanja visokog školstva navela je da su „na postdiplomskom studiju 2010. bez javne rasprave, nakon već predanih prijava za upis, uveli školarinu koja iznosi 2.500 i 5.000 eura na godinu, ovisno o fakultetu „pa se „iz godine u godinu smanjuje udio mladih znanstvenika „, a „svi ti čimbenici pridonose elitizaciji visokog školstva u koje ulaze bogatiji studenti, a ne oni s kvalitetnim znanjem i ambicijama za stjecanjem novih znanja i istraživanjem „. Osim toga, „studij se bolonjskom reformom skratio, smanjena je zahtjevnost, cjelovitost i dubina studijskih sadržaja. Današnji magisterij doseže stupanj nekadašnje diplome, doktorat možda nivo nekadašnjeg magisterija. Studenti su nezadovoljni, s novim statusima imaju manje šanse za zapošljavanje. Nakon Bolonjske reforme sadržajem studija dominira forma. Umjesto dubljih rasprava, prednost je dobilo sudjelovanje na predavanjima, naglasak je na parcijalnom znanju i brzom, instant-učenju, što je obilježje srednjoškolskog obrazovanja koje ne donosi temeljna znanja, sveučilišnu širinu kojom bi student mogao stvoriti stručna i stvaralačka djela. Studenti ocjenjuju profesore, docenti i asistenti mogu habilitirati samo ako im studenti daju primjerene ocjene, zbog čega se popušta kod ocjenjivanja znanja studenata, a oni sami gube autonomiju u poslu. „

Gregorčič je još rekla da su „strukturne reforme koje zahtijevaju EU i MMF prokušane u zemljama Azije i Latinske Amerike prije tri desetljeća.

„Posljedice su bile zastrašujuće „, a „u Sloveniji cijene su ulaskom u eurozonu porasle, dok rast plaća nije bio proporcionalan rastu cijena. Daleko od toga da imamo europske plaće, a imamo europske cijene. „Dodala je da je Slovenija bila prisiljena ne samo na privatizaciju nego i na gašenje tvrtki: „Imamo primjer gašenja jedine tvornice šećera 2006. godine u Ormožu da Slovenija ne bi prekoračila kvotu šećera. Tvornica šećera je osnovana 1980. odlukom federalne vlade o uspostavi osam tvornica u Jugoslaviji kako bi se izbjegao skup uvoz šećera. Danas Slovenija nema kvote za šećer, pa u potpunosti ovisimo o stranim tržištima, dok je istovremeno u Europi - upravo zbog sustava kvota - nabava šećera već neko vrijeme otežana te stoga, naravno, cijena šećera neprestano raste. Unija je platila Sloveniji 38 milijuna eura za zatvaranje.

Novac je pokupio strani vlasnik tvornice, samo tri milijuna su ostala za restrukturiranje poljoprivrednog gospodarstva. Drugi je primjer zatvaranje *Tvornice duhana Ljubljana,* koja je simbolički zatvorena baš u vrijeme ulaska u EU, iako je bila najveći poslodavac u povijesti prijestolnice. „

Intervju je zaključila napomenom o „alternativnoj politici koju jednakopravne, autonomne, samoupravne i samoodređujuće zajednice, gdjegod poznate već više od 30 ili 40 godina „da je „velika mogućnost za stvaranje alternative u lokalnoj sredini, kao što je, na primjer, u njemačkim mjestašcima s alternativnom energijom, novom percepcijom razumijevanja društva, odnosa, sudjelovanja i uzajamnosti „te da je „za alternative potrebno puno maštovitosti i intuitivnosti, skoro ništa kapitala i prisile „.

I na kraju...

9. ožujka 2012. osvanula je vijest: „Nitko nije bio protiv - Sabor jednoglasno ratificirao pristupni ugovor „.

Nitko nije bio čak ni suzdržan.

7. POGLAVLJE - ZABORAVLJENI PIONIRI ISTRAŽIVANJA UROTE

Kao izuzmemo one šarene, kompilativne knjige zabavnog karaktera naslovljene „Tajna društva „. „Najpoznatije teorije urota „i slično koje se uglavnom bave plitkim nabrajanjem raznih odvojenih događaja od kojih većina nema nikakav širi značaj, prva knjiga u kojoj se domaći čitatelj mogao kvalitetno informirati o pozadinskim manipulacijama bila je „Stoljeće rata „Williama Engdahla objavljena sredinom 1990-tih. U toj knjizi naglasak je na nafti, ali jasno su ocrtani obrisi povijesti u kojoj su svjetski ratovi namješteni i upravljani događaji. Kurozitet je što je ta knjiga svoje prvo objavljivanje imala u Hrvatskoj i nekoliko godina bila je na vrhu domaćih ljestvica najprodavanijih knjiga.

Danas ozbiljnih knjiga o pozadinskim manipulacijama na raznim poljima (tzv. 'teorije urota') ne nedostaje, od onih koje se bave GMO-om, farmaceutskom industrijom, korporatizmom, NASA-om, novcem, raznim više ili manje tajnim grupama, tajnim oružjima a da ne pričamo o brojnim tekstovima na stranicama časopisa *Nexus*. Internet neću ni spominjati. Na polici takvih knjiga imam nekoliko desetaka, a najcjelovitiji pristup temi predstavlja šest dosad kod nas objavljenih knjiga Davida Ickea. Zapravo, može se reći da je upravo taj Englez odradio lavovski dio posla i da se mnoge informacije u javnoj areni nalaze zahvaljujući nevjerojatnim naporima tog marljivog i nezaustavljivog istraživača.

Doista je moguće da živimo u vrijeme neke vrsti buđenja iz sna, kad skrivene stvari postaju vidljive. Sve se to, baš u skladu s drevnim kalendarima, zbiva od 1990-tih godina. I sve brže i brže. Iako je princip manipulacije cijelo vrijeme isti, desetljećima nikome nije padalo na pamet svjetske ratove proglasiti proizvodom namjere i manipulacije. Nakon namještaljke zvane Yom-Kipurski rat početkom 1970-tih koji je lansirao cijene nafte u stratosferu (gdje se i danas nalaze), trebalo je 'tek' dvadesetak godina da svijetom počnu kružiti i neki drugačiji pogledi na stvari. Nakon drugog iračkog rata trebala je koja godina da internetom počnu kružiti zanimljiva pitanja. Poslije 11.9. to se dogodilo nakon

nekoliko mjeseci (iako su se neki autori, poput Ickea, oglasili odmah). Tijekom libijskog rata i tzv. „arapskog proljeća „moglo se u anketama čuti ljude kako izražavaju skepsu oko toga jesu li Gadafi i libijski događaji doista takvi kakvima ih se prikazuje još za vrijeme zbivanja događaja. Ako iz navedenog zaključimo da živimo u vrijeme razotkrivanja, iz toga slijedi da će spoznaja o uroti bit tim manje čim dublje idemo u prošlost. Točno.

Ali ipak je bilo nekoliko lasti koje su najavljivale proljeće. Nekoliko autora koje možemo nazvati pionirima istraživanja urote, u ona vremena koja još nisu bila sazrela da se percipira dubina i širina manipulacije. Osim toga, bila su to vremena kad je moderno društvo tek nastajalo, sa širenjem pismenosti, tiska, medija. Trebalo je na vrijeme 'hakirati' nove kanale informacija.

'Dokazi o uroti'

Knjige koje razotkrivaju Iluminate tiskaju se najmanje od kraja 18. stoljeća kad je otkriveno postojanje bavarskih Iluminata, nakon što su vlasti došle u posjed nekih tekstova spomenute grupe. Jednu od prvih i najpopularnijih knjiga o Iluminatima objavio je 1798. John Robison, profesor filozofije prirode na sveučilištu Edinburgh u Škotskoj. Puni naslov knjige bio je *Dokazi o uroti protiv svih religija i vlada Europe na tajnim sastancima slobodnih zidara, Iluminata i čitateljskih društava.* Skraćeno - *Dokazi o uroti.*

Važnost Robisonove knjige je u tome što je napisana u vrijeme kad se Iluminate prvi put razotkrilo javnosti. To je izvještaj iz prve ruke o njihovu djelovanju i o tome kako su postali poznati javnosti. Robison je uvidio važnost dokumentiranja tih zbivanja, pa su njegovi tekstovi i danas jedna od ključnih povijesnih izvora za razumijevanje Iluminata. U knjigu je uključio velike dijelove izvornih tekstova osnivača Adama Weishaupta i drugih članova koji su postali poznati javnosti nakon otkrića tih tekstova. Weishauptove riječi i planovi koje je opisao precizno oslikavaju zamršene i mračne ciljeve, kao i metode kojima Iluminati mogu preuzeti kontrolu nad vladama, medijima i drugim ključnim utjecajnim institucijama.

Robison piše: „Udruga o kojoj pričam je red Iluminata kojeg je 1775. utemeljio Adam Weishaupt, profesor kanonskog prava na sveučilištu Ongolstadt, a ukinuo ga je 1786. izborni knez Bavarske, ali je ubrzo nakon toga, pod drugim imenom, opet oživljena, u drugačijem obliku svuda po Njemačkoj. Opet je zamijećena i naizgled slomljena; ali do tog vremena je

pustila toliko duboko korijenje da i dalje neprimjetno postoji te se proširila u sve zemlje Europe. Prvi procvat imala je među slobodnim zidarima, ali je potpuno drugačija od slobodnih zidara. „

Robison u detalje objašnjava kako su se informacije o Iluminatima počele otkrivati te kako su njihovi dokumenti pronađeni i objavljeni javnosti: „Početkom 1783. četiri profesora iz Marianske akademije, (...) Utschneider, Cossandey, Renner i Grunberger, s još dvojicom ljudi, pozvani su pred istražni sud i ispitivani o svojoj odanosti redu Iluminata. Priznali su da su mu pripadali, a kad ih se još pomnije ispitalo otkrili su nekoliko okolnosti o njegovu ustroju i principima. Njihovi su iskazi smjesta objavljeni, a bili su vrlo nepovoljni. Rečeno je da je Red želio odreći se kršćanstva i da odbija pristup u više stupnjeve svima koji su pripadali bilo kojoj od tri vjeroispovijesti. „

Robison dalje piše: „Zbirka originalnih dokumenata i prepiske pronađena je pretresom kuće Xaviera von Zwacka 1786. godine. Sljedeće godine puno veća zbirka otkrivena je u kući barona Bassusa; od tog vremena je baron Knigge, najaktivniji član uz Weishaupta, objavio izvještaj o nekim od viših stupnjeva koje je sam oformio. „

Robison opisuje inicijacijsku ceremoniju u „stupanj regenta „Iluminata koji je blizu najviše razine u hijerarhiji. Autor knjige *Iluminati - činjenice i izmišljotine* Mark Dice piše da opisom ritual nalikuje sotonističkom ritualu za ulazak u društvo Lubanje i kosti na sveučilištu Yale. Robison opisuje da tijekom ceremonije Iluminata inicirani stoji ispred kostura, a na njegovim stopalima nalaze se kruna i mač. Tad ga se pita „je li kostur kralj, plemić ili prosjak „. Usprkos njegovom izboru, predsjednik bi rekao: „Karakter da se bude Ičovjek je jedino važan „.

Unutar sjedišta društva Lubanje i kosti na Yaleu, znanog kao „grobnica „piše: „*Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich. „*U prijevodu: „Tko je bio budala, tko je bio mudrac, prosjak ili kralj? Bio bogat ili siromašan, sve je isto u smrti. „To je tek jedna od poveznica između bavarskih Iluminata i društva Lubanje i kosti. Jedan od utemeljitelja Lubanje i kosti, William Huntington Russell, vratio se iz studija u inozemstvu u Njemačkoj malo prije nego što je 1832. pokrenuo Lubanje i kosti. I sami članovi grupe rekli su da je Russell prilikom studija dobio dozvolu „njemačkog tajnog društva „za pokretanje društva Lubanje i kosti. Kako su iz tog morbidnog društva proizašli mnogi

američki predsjednici i drugi utjecajni američki političari nije teško zaključiti da su Iluminati življi i utjecajniji nego ikad.

Knjiga Abbea Barruela

Godine 1797. francuski jezuitski svećenik Abbe Barruel objavio je seriju knjiga o jakobincima i njihovom utjecaju na Francusku revoluciju. Jakobinci su u Francuskoj bili moćni politički klub koji je pomogao u organizaciji revolucije krajem 18. stoljeća. U četiri knjige nazvane *Memoari koji ilustriraju povijest jakobinizma* Barruel je objasnio da je Francuska revolucija bila proizvod tajnih društava, najviše bavarskih Iluminata. Dvije knjige usredotočuju se na Adama Weishaupta i Iluminate, a Barruelovi tekstovi također predstavljaju jedan od rijetkih povijesnih tekstova jer su pisani u vrijeme kad su Weishaput i njegovi urotnici, kao i njihovi planovi, razotkriveni svijetu.

Neke informacije su iste kao i u Robisonovoj knjizi, iako dvojica autora nisu bili u kontaktu, niti su prije objavljivanja knjiga znali za rad onog drugog. Barruel je napisao: „Treća urota, koju ću sad istražiti, urota je ateističkih Iluminata koju sam nazvao urotom bezbožnika čiji je cilj anarhija protiv svake religije. Ne samo protiv kraljeva, već protiv svake vlade, protiv cjelokupnog građanskog društva, čak i protiv svakog privatnog vlasništva. „O dokumentima 1786. Barruel objašnjava kako „sadrže neporecive dokaze o najodvratnijoj uroti. Oni govore o načelima, cilju i načinima te sekte; o bitnim dijelovima njihova kodeksa, ustrajnoj korespondenciji sljedbenika, posebno njihova šefa te tvrdnjama o njihovu napretku i budućim nadama. „

Barruel pripisuje stvaranje Iluminata Adamu Weishauptu, ali smatra da je on samo izabran da modernizira organizaciju i formulira suvremene ciljeve i metode operacija koji će biti u skladu s općim napretkom u društvu. Barruel je rekao da „nije poznato i da je teško otkriti je li Weishaupt ikad imao gospodara ili je sam veliki izvornik tih monstruoznih doktrina na temelju kojih je utemeljio svoju školu „. No, bez obzira na sve, ciljevi Iluminata ostaju isti: „Uništenje religije, uništenje društva i civilnih zakona, destrukcija vlasništva - to je bio cilj kojemu je oduvijek stremio. „Citirao je Weishaupta koji je napisao: „Da, prinčevi i nacije će nestati s lica Zemlje; da, doći će vrijeme kad čovjek neće poznavati nikakav zakon osim velike knjige prirode: ova revolucija bit će djelo tajnih društava i to je jedna od naših velikih tajni. „

Knjiga Setha Peysona

Godine 1802. autor Seth Payson objavio je knjigu *Dokazi o Iluminatima* koja je treća od tri knjige što su objavljene u vrijeme kad su se Iluminati organizirali i počeli stjecati moć i utjecaj u modernom društvu. Payson je bio Amerikanac, služio je u senatu države New Hampshire od 1802.-1805. Dio njegove političke kampanje bila je alarmirajuća poruka iz njegove knjige. O Adamu Weishauptu je napisao: „Njegov plan je proračunat, ne toliko za ujedinjavanje osoba sličnih sklonosti iz nekog društva, već za zavođenje onih koji imaju suprotne sklonosti, da pomoću najlukavijih i najodvratnijih procesa postupno briše iz njihova uma svaki moralni ili religijski osjećaj. Iz te perspektive potrebno je da čovječanstvo obrati pažnju na taj plan zavođenja jer on razvija tajnu, podmuklu politiku u kojoj su njihovi sljedbenici, zahvaljujući nevjerici, vođeni planovima tih grupa koje kriju svoje prave namjere sve dok um ljudi ne bude uvučen u labirint pogreški ili upleten u omče iz kojih nema povratka. „Dosta dobar opis masovne manipulacije umom koja se i danas koristi u daleko razrađenijim oblicima.

U to vrijeme bez radija i televizije Payson je uvidio kako su Iluminati kontrolirali tijek informacija: „Glavna sredstva, o kojima su ovisili za kvarenje javnog mnijenja, bila su čitateljska društva ili čitateljski klubovi: njih su organizirali u svakom gradu. To su bile modifikacije Weishauptovih minervijanskih škola; postale su vrlo brojne; posao tajnika i iniciranih prodavača knjiga bio je da ih opskrbljuju knjigama uglavnom antikršćanskog karaktera. „Payson je također objasnio kako su članovi Iluminata indoktrinirani korupcijom te su smatrali da je prihvatljivo koristiti bilo koja neophodna sredstva da se unaprijedi njihov red: „Stavlja ga se u situaciju gdje čuje prepredeno prihvatljivo, ali pogrešno zaključivanje koje se koristi da se dokaže da su patriotizam i osobna privrženost slaboumne predrasude: da su bračne veze i roditeljski autoritet oduzimanje prirodnih prava čovjeka; da osjetila zadovoljstva odgovaraju zakonima prirode i da je prikladno, za dobru svrhu, koristiti ta sredstva koja inače zli ljudi koriste za zle svrhe. „

Sve te tri knjige dokazuju da su Iluminati postojali i da su imali motive i planove, ali pokazuju samo vrh ledenog brijega, jer su Iluminati, bar u svojem modernom obliku, bili tek na početku. Narednih će se desetljeća razvijati sve više, biti sve utjecajniji, a mnoge detalje njihovih

planova već vidimo kao prihvaćene dijelove suvremenog društva i načina razmišljanja.

Početak 20. stoljeća

Godine 1924. žena imenom Nesta Webster objavila je knjigu *Tajna društva i subverzivni pokreti* u kojoj je raspravljala o Iluminatima i o tome kako su tajna društva kroz povijest koristila svoje skrivene mreže za organiziranje revolucija i monopoliziranje moći u društvu. Pisala je da su tajna društva bila korištena baviti se ezoteričnim znanjem kao i da su bila korištena za političke svrhe, a kao primjere navodi francusku i rusku revoluciju. O ezoteričnim i mističnim aspiracijama tajnih društava Webster objašnjava: „Dok su religijski vođe poput Bude ili Muhameda tražili božansko znanje kako bi ga učinili dijelom svijeta, Inicirani su vjerovali da sveti misteriji ne bi trebali biti otkriveni svjetovnom puku već da trebaju ostati ekskluzivno u njihovom posjedu. Pa iako do želje za inicijacijom može doći iz najviše težnje za ispunjenjem, bilo ono stvarno ili imaginarno, ta želja je često dovela do spiritualne arogancije i gnjusne tiranije. „

Po pitanju Iluminata, Webster raspravlja je li Adam Weishaupt stvorio organizaciju prema svom nahođenju ili je radio u ime drugih te traga za izvorom njegove inspiracije. Rani pisci i istraživači povezuju Adama Weishaupta s trgovcem iz Jutlanda imenom Kolmer koji je studirao okultizam u Egiptu i kasnije došao u Njemačku. Neki vjeruju da je Kolmer susreo Weishaupta i inicirao ga u tajne doktrine. Drugi istraživači, piše Webster, vjeruju da je Weishaupta ovlastila obitelj Rotschild organizirati i modernizirati ciljeve misterijskih škola. Ona piše: „Moguće da Weishaupt, iako bez sumnje čovjek velikih organizacijskih kapaciteta i obdaren izvanrednom domišljatošću, u stvarnosti nije bio samostalni autor iluminizma već član grupe koja je, prepoznavši njegove talente i vrijednost njegove neumorne aktivnosti, stavila usmjeravanje u njegove ruke. „

Okultna teokrazija

Godine 1933. objavljena je knjiga *Okultna teokrazija* s više od 700 stranica informacija o tajnim društvima, njihovim povijestima i njihovim planovima za svjetskom dominacijom. Knjigu je napisala žena imenom Edith Starr Miller, a objavljena je ubrzo nakon njene smrti. „Teokrazija „znači spajanje nekoliko božanstava i bogova u jednog, što je definirano

na početku knjige i označava vladu koju vode svećenici koji tvrde da imaju neko božansko pravo na to. Baš kao što neki suvremeni istraživači Iluminate smatraju religijskom grupom koja vjeruje da ima božansko pravo da vlada Zemljom. Knjiga daje dugi popis okultnih društava i filozofija, objašnjenja ezoteričnih okultnih filozofija te raspravlja o slobodnom zidarstvu tvrdeći da se u njegovoj jezgri krije doktrina luciferijanstva.

Edith Miller objašnjava: „Kako se organizacija Iluminata razvijala tako su se razvijale i njihove ambicije koje su završile urotom da potkopaju slobodno zidarstvo prema svom cilju svjetske dominacije pod svaku cijenu i svim dostupnim sredstvima (...) Religijski, ona je bila antikršćanska. Njeni članovi bili su obvezani na slijepu poslušnost svojim pretpostavljenima, a to je osigurano strogim sustavom tajnih ispovijedi i mjesečnim izvještajima koje se provjeravalo međusobnim špijuniranjem „.

Miller je navela prioritete Iluminata:

1. uništenje kršćanstva i svih monarhističkih vlada
2. uništenje nacija u korist univerzalnog internacionalizma
3. obeshrabrivanje patriotskih i lojalističkih napora koje će se obilježiti kao plitkoumne predrasude, nespojive s načelima dobronamjernosti za sve ljude i zovom za „univerzalnim bratstvom „
4. ukidanje obiteljskih i bračnih veza pomoću sistematskog iskrivljavanja
5. potiskivanje prava na nasljeđe i vlasništvo.

Kad se govori o uništavanju kršćanstva pogrešno bi bilo pomisliti da su vatikanska ili druge religije izvan te igre. Ista ruka stoji i iza njih, ali one u svojoj mješavini istine i laži imaju umotane i kakve-takve ideje da ovaj svijet nije sve što postoji, u što nas Kontrolni sustav silno želi uvjeriti kako bi svijest ljudi zatočio u iluziji 4-D stvarnosti i koristio za svoje potrebe. Priča o uroti daleko je šira od dnevne politike ili nekoliko stoljeća, a zadire u samo pitanje prirode stvarnosti i svijesti, ali te teme nadilaze ionako preširoki okvir ove knjige koja se bavi prikazima manipulacije.

...i konačno?

Plan Iluminata u posljednjih 15-20 godina, u cjelini ili nekim segmentima, razotkriven je u poprilično mjeri (naravno, osobama koje sliku svijeta stječu iz dnevnih novina ili televizijskih ‘vijesti’ on je i danas poprilično dobro skriven). Dostupne su brojne knjige i još brojniji filmovi i *web-siteovi* na internetu. Ta ekspanzija informacija počela je sredinom 1990-tih, a u prvom desetljeću 21. stoljeća mnogi su pojmovi i informacije iz tzv. ‘teorije urote’ postali čak opća mjesta za interpretaciju svijeta, nešto o čemu se razgovara na kavi. No, čitavih 1980-tih i 1970-tih (da se zadržimo samo u suvremenom informacijskom dobu) Iluminati su djelovali skriveni od oka. Stoga nevelika knjiga koju je 1972. objavio autor Gary Allen pod naslovom *Nemojte to slučajno zvati urotom* („Non Dare Call it Conspiracy „) predstavlja rijetki pionirski rad u kojem su prvi put dana neka viđenja suvremenih manipulacija poput onih vezanih uz Federalne rezerve i druge institucije vlasti. Doista, Iluminati su puno posla obavili od vremena onih upozoravajućih knjiga s kraja 18. stoljeća. U dvjesto godina napravili su nevjerojatni napredak i ostvarili velik dio svojih ciljeva. Da ne kažemo - u nekoliko tisuća godina.

Gary Allen za opisivanje organizacije koju je razotkrivao nije koristio izraz Iluminati već ‘Insideri’. Iluminate spominje u knjizi, ali je smatrao da izraz ‘insideri’ preciznije opisuje grupu bez da joj se daje formalno ime. Primarno se usredotočuje na elitne bankarske kartele i obitelji koje su u potaji financirale komunizam i specijalizirale se u uvlačenje vlada u dugove prema njima. Napisao je da je „utemeljitelj ovog tipa tajnog društva bio Adam Weishaupt, čudovište koje je 1. svibnja 1776. utemeljilo red Iluminata u svrhu urote da bi se kontrolirao svijet. Uloga Weishauptovih Iluminata u takvim užasima kao što je francuska Vladavina terora je neupitna, a tehnike Iluminata odavno su prepoznate i kao model komunističke metodologije. Weishaupt je također koristio strukturu jezuita kao model i ponovno napisao njihov kodeks u masonskim terminima. „

Uz to što je razotkrio velike korporacije i privatne organizacije poput Federalnih rezervi, Allen je također uočio opasnost prebacivanja krivice za cijelu urotu samo na jednu grupu pa je upozorio ljude da će neki ljudi „uzeti male djeliće legitimnih dokaza i proširiti ih u zaključak koji će podržavati njihove određene predrasude tj. da je urota potpuno ‘židovska’, ‘katolička, ‘masonska’. Ti ljudi ne pomažu razotkrivanju urote, već

nažalost igraju u korist onih koji žele da javnost vjeruje da su urotnici neki čudaci „.

Allen je pisao i o medijima: „Zato jer establišment kontrolira medije svatko tko razotkriva Insidere bit će izložen stalnoj bujicu uvreda iz novina, magazina, televizije i radija. Na taj način osobi se prijeti gubitkom ‘društvenog ugleda ako se usudi načeti temu da postoji organizacija iza svih problema koji trenutno muče Ameriku „. Allen detaljno objašnjava kako su međunarodni bankari iz New Yorka i Londona financirali Hitlera i komunizam i kako Vijeće za vanjske odnose i Federalne rezerve u tajnosti manevriraju kako bi zavladale vladom i ekonomijom. Allen je čak diskutirao o grupi Bilderberg, za koju tada skoro nitko nije čuo, znao je da je organizacija stvorena 1954. i da se svake godine sastaje na elitnim mjestima kako bi raspravljala o planovima za Novi svjetski poredak. Danas mnogi znaju za Bilderberge, a poneka vijest o njima čak se zna probiti i do novina, ali 1970-tih, kad je Allen pisao svoju knjigu, to je uglavnom bilo nepoznato područje.

Sva navedena djela, nažalost, također predstavljaju ogledalo uspješnog implementiranja iluminatskih ideja u moderni svijet u proteklih dvjesto godina. Možda u vrijeme njihova tiskanja još nije bilo kritične mase koja bi nešto mogla promijeniti, ali su one ipak poput virusa istine kružile sustavom i čekale svoje vrijeme.

8. POGLAVLJE - PRIČE IZ ŠUME BOROVE ili što se događa kad ljudi zaborave

Početkom srpnja 2011. nakon 99 godina života umro je austrijski nadvojvoda i bivši prijestolonasljednik Austrije, Češke, Hrvatske Otto von Habsburg, čelnik kuće Habsburg, član Europskog parlamenta te počasni predsjednik Međunarodnog paneuropskog saveza. Bio je i veliki zagovornik ulaska Hrvatske u EU.

Po mojoj tabeli, iluminat do srži. Kako i ne bi bio, kao direktni pripadnik jedne od glavnih krvnih loza iluminata koja je u nekim razdobljima europske povijesti imala rođake na većini europskih dvorova i prijestolja, pa ga se u novinama ispravno opisivalo kao „patrijarha jedne od najstarijih europskih vladarskih obitelji „. Habsburška monarhija bila je nasljednik Svetog njemačkog rimskog carstva pa su Ottova „uvjerenja i politički potezi bili određeni tim okolnostima „, pisalo je u novinama, „on je stavljao noge tamo gdje je mislio da ih treba stavljati, uzimajući u obzir osam stoljeća vladarske povijesti svoje obitelji i još starije loze „. U to nema sumnje.

Povodom smrti Ottu von Habsburgu odali su počast iz svih europskih institucija, kao velikom „europejcu", što god da to značilo, ali očito se smatra nečim naprednim. Neka mi netko objasni kako je čovjek s osam stotina godina starim carskim pedigreom odjednom postao suprotnost sebi i svojoj lozi i kad mu je to počelo sjati sunce iz guzice? Kako se postaje demokrat kad te odgajaju za cara? Nikako, zato je Otto i bio zagovornik iluminatske nedemokratske EU. Sve su te institucije umrežene, čemu u prilog ide i činjenica da je druga iluminatska ispostava, Vatikan, 2004. beatificirala Ottovog oca Karla (posljednjeg austrijskog cara) koji je umro 1922. godine u 34. godini. Od tada je Ottov otac poznat kao blaženi Karlo od Austrije. Kad car postaje svetac znači da je vrijeme za mantru iz naslova knjige.

U kratkoj novinskoj biografiji o Ottu moglo se pročitati i da je zbog Hitlera pobjegao u SAD gdje se zbližio s predsjednikom Franklinom Roosveltom, za kojega je pisalo da je to „čovjek koji je Ameriku izvukao

iz krize i dobio Drugi svjetski rat „, ali zapravo je Amerikance uvukao u rat, a krizu iskoristio za neviđen transfer bogatstva od ljudi prema bankama i krupnom kapitalu. Car i predsjednik - kompići? Zašto ne! U svijetu iluminata nema neke razlike između careva i navodno demokratski izabranih predsjednika, svi su pijuni iste sile.

U novinama je povodom tog tužnog trenutka smrti prijestolonasljednika osvanuo naslov „Ruši se Otonov projekt „koji je citirao neke rečenice kojima su iluminatske novine *The Wall Street Journal* obilježile odlazak tog iluminatskog velikana. Odlazak nadvojvode Otona Habsburg-Lotarinškoga, pisalo je, potaknuo je mnoge da se sjete tog „neumornog borca za ujedinjenu Europu (ujedinjenu pod Iluminatima, op. K.M.), a protiv totalitarizama „(cilj je zapravo ukloniti totalitarizme u množini, koji su u nekoj fazi plana poslužili, da bi se uveo jedan svjetski totalitarizam, op. K.M.) kao „čovjeka koji je dao središnji doprinos uklanjanju željezne zavjese „, koji je „prevladavši granice, pokazao Europljanima put u zajedničku budućnost „(svakako je na umu imao našu zajedničku budućnost, to se ne može poreći, da svi zajedno budemo izloženi svjetskoj policijskoj državi) te je „održavao živim plamen nade za ponovno ujedinjenje Europe kada su mnogi drugi odustali „. Istina, ti dečki nikad ne odustaju od svog plamena.

Dalje je pisalo: „Oni koji su desetljećima o Habsburzima slušali kao o ‘reakcionarima’ iznenadili bi se da su čuli nadvojvodu Otona kako 1995. godine ‘najreakcionarnijim nacionalizmom’ naziva tvrdnje da ukidanje unutarnjih granica između država-članica krši nacionalna vrhovništva. „

To doista može nekog iznenaditi, recimo malog Ivicu, ali ne onoga tko događaje u svijetu promatra kao uvođenje svjetske diktature za građane svijeta u malim koracima. No, pita se *The Wall Street Journal,* „hoće li EU još biti kontinent sloboda kada mu se u 2013. priključi Hrvatska? „, komentirajući poteze nekih država vezane uz vraćanje kontrola na svoje granice. Oton i kolege ga takvim nikad nisu ni zamislili.

Potom je u kolumni slijedila tvrdnja koju tek treba dokazati, s obzirom da je dokaza za suprotno i više nego previše: „A koliko god da se euroskeptici trude ‘objasniti’ građanima da im eurobirokrati iz Bruxellesa’ određuju ovo ili ono, odluke donose države članice. „Ako u njima „zavlada ‘najreakcionarniji nacionalizam’ kao u Danskoj „, napisao je kolumnist, „onda projekt ujedinjene Europe koja bi istovremeno bila decentralizirana

zajednica međusobno isprepletenih regija - što je i nadvojvoda Oton jako zagovarao - stalno iznova biva žrtvom trenutačnih pojedinačnih interesa. „

Naravno da je to zagovarao jer je uništavanje država Europe i pretvaranje Europe u „decentraliziranu zajednicu međusobno isprepletenih regija „jedan od koraka prema uvođenju središnje birokratske diktature u Europi kojoj tad na putu neće stajati smetnje poput država i njihovih zakona koji se usuđuju štititi interese građana, a još su neki od njih uz to i demokratski doneseni, što nije pojam koji su Oton i njegova bratija ikada prihvatili, koliko se god trudili predstavljati se u drugačijem svjetlu. Vuk dlaku mijenja, ali ćud?

Uostalom, sve ove krize koje potresaju Europu nisu ništa drugo nego namjerno stvoreni problemi da bi se pronašlo opravdanje za mnogošto, pa i za uvođenje veće centralizacije EU, pod isprikom da su se države pokazale neodgovornima i nepouzdanima, a to znači - i njihovi građani, koji su navodno izabrali svoje vlasti (iako su većinu tih vlasti manipulacijom postavile upravo iste snage koje ih sad kritiziraju zbog nesposobnosti što je, zaključujem, tako od početka zamišljeno).

Vijesti o smrti glavnog Habsburgovca vratila me u lipanj 2011. kad sam nekoliko dana proveo na snimanju na Dugom otoku, gdje se ispred mojih očiju otvorila sasvim neočekivana priča, pa sam tih dana dosta razmišljao o Habsburgovcima i o tome koliko je toga još od oka skriveno, iz povijesti izbačeno ili je prošlo nezamijećeno. Počelo je tako što sam s prijateljem i režiserom Mislavom Hudoletnjakom šetao po lokaciji snimanja, oko prekrasnog svjetionika na Velom ratu okruženog nestvarno lijepim krajolikom - dio kojega su i oni visoki borovi izlomljenih i kvrgavih debala. Službeno se ta biljka zove alepski bor, ali i sirijski bor. Tipični dalmatinski krajolik, reklo bi se.

Da nije jedne sitnice koju mi je Mislav ispričao i koja je još jednom pokazala kako djelovanja onih dečki gore uvijek treba promatrati iz više kutova i ništa ne uzimati zdravo za gotovo. Priča nas vraća na kraj 19. stoljeća, u vrijeme dok je našim krajevima vladala Austrougarska monarhija. Mnogi jako stari ljudi, koji se sjećaju tih vremena (ili se ti metuzalemi barem sjećaju onoga što su im njihovi roditelji pričali) ta vremena ne pamte po lošem. Uostalom, donedavno smo se prema moru vozili trasama koje je postavila Monarhija (iako, baš kao današnji neokolonijalisti koji po Africi grade autoceste koji koriste samo njima,

dok ruralnom afričkom stanovništvu ostaju dugovi, nije to radila zbog dobrobiti stanovništva već zbog toga da omogući komunikaciju prijestolnice i luka na Jadranu radi transporta roba i vojske); u Opatiji i drugdje i danas šećemo stazama uz obalu koje su izgrađene za vrijeme Cara, baš kao i predivne okolne vile.

Druga strana medalje jest što Habsburzi pripadaju staroj lozi, s istim namjerama kao i danas živući predstavnici tih loza, u kojima se za ljude kojih je (iz njihove perspektive) uvijek previše i puno traže, ne smjera ništa dobro, pa niti Paneuropskim pokretom koji je na čelu imao Habsburga. Zapravo, riječ je o tek nešto sofisticiranijoj inačici austrougarske „tamnice naroda „.

Ti sveprisutni borovi o kojima je riječ, ispričao mi je Mislav, su tzv. sirijski borovi. Njihova je glavna odlika da su neupotrebljivi za gradnju čamaca ili ogrjev, nehranjivi, vrlo invazivni i kisele tlo onemogućavajući da na njemu išta raste. I nisu oduvijek bili ovdje, već su posljedica pošumljavanja koje je po Dalmaciji radila baš Austrougarska monarhija kad je u 19. stoljeću potpala pod njenu vlast. Ma nemoj mi reći? Zainteresiran, na internetu sam našao neki šumarski tekst o tim borovima koji je govorio kako je riječ o prvorazrednoj vrsti „u pošumljavanju i melioraciji degradiranog krša mediteranskog pojasa „te da se od iglica „pod njegovim krošnjama stvara sloj novog šumskog tla koji je ranije nestao „. Hm, ako se i stvori humus od iglica, pomislio sam, koja korist od njega kad zbog kiselosti ionako koristi samo tim borovima, koji su ionako već tu, posađeni u neko tlo koje je i prije postojalo.

No, osim za smolarenje, sirijski bor upotrebu ima, navodilo se u tekstu, u „rekreativne svrhe i estetsko oblikovanje krajobraza „(dakle - nikakvu), pa je na mnogim mjestima pošumljenim tim borom koji stvara hladovinu nastala turistička izgradnja. Opet „hm „- pa i druga, autohtona stabla stvaraju hladovinu, nije to nešto čime se samo sirijski bor može pohvaliti, zar ne? Prve kulture tog bora, pisalo je dalje u šumarskom tekstu, podignute su prije približno 120 godina (u vrijeme habsburške vladavine Dalmacijom), a sadnice su se proizvodile u tada osnovanim šumskim rasadnicima u Šibeniku, Sinju, Makarskoj, Gružu i Kotoru. Iz tih rasadnika svake se godine razdijelilo 60.000 borića i „pošumljavanje je dobro napredovalo”.

Ostavimo na trenutak stručna gledišta, koja stvaraju „hm-ove „i koja često puta znaju biti samo naučena i ponavljana, bez kreativnog razmatranja opcija izvan udžbeničkih teza koja se prenose s generacije na generaciju automatikom. Narednih sam dana počeo drugim očima gledati krajolik oko sebe. Odjednom sam primijetio da je tlo ispod tih borova posvuda puno njihovih osušenih iglica (od kojih se ne stvara nikakav humus jer je sve suho) i da nigdje ništa drugo ne raste. Primijetio sam koliko stotina češera se nalazi na svakoj grani, a svaki sadrži desetke sjemenki, što je razlog zašto je sirijski tj. alepski bor izuzetno invazivan, pa osvoji cijelo tlo na mjestima gdje ga se pusti raditi što hoće.

Iza hotela u kojem smo bili smješteni primijetio sam brojne suhozidove koji su odvajali stepenasta bivša polja ili maslinike. Zidovi bivših polja su i dalje tu, ali na svim terasama rastu isključivo visoka stabla sirijskog bora. Shvatio sam da zapravo gledam postapokaliptičnu verziju nekada bogatog i hranjivog krajolika, koji je danas pustoš. Jer ti borovi nisu dobri za ogrjev zbog puno smole, drvo im je loše kvalitete pa se ne može koristiti za brodove (a uz to debla im rastu krivudavo pa mi je teško čak zamisliti i sječu tih stabala), nemaju hranjive plodove, ali zato kisele tlo pa ono, osim za te nametnike, postaje potpuno jalovo. Da spomenemo i to da su, onako suhi, idealni za nastanak požara.

Takvo razmišljanje našlo je potvrdu u internetskom tekstu Svetlane Slapšak, u kojem je napisala i ovo:

To prapovijesno čudovište među biljkama raste tamo (bar u Sredozemlju) gdje je vatra uništila sve, ili gdje su ljudi zapustili druge, raznovrsne i korisne kulture. Zemlja oko borova je sterilna, na njoj ništa ne raste: sirijski bor, koji je zauzeo ogromne površine Mediterana, pošast je koja je uspjela istjerati visokokultiviranu piniju i njene plodove, pinjole, jedan od glavnih začina još od antičke kuhinje. Pejzaž Mediterana više nema siluete sa srednjovjekovnih i renesansnih slika, sa krunastim krošnjama pinija; sve što vidite jesu čupavi i grbavi ili uspravni i dosadni sirijski borovi. Mediteranski hrast, poslastica za koze i ugodna sjenka za ljude, postao je rijetkost. Umjesto njegovane zemlje koja je znala davati najrazličitije voće i povrće, umjesto smokava, naranči i badema koji i kada padnu odaju opojan miris, mrtvo šuštanje iglica koje nijedna životinja ne može iskoristiti kao hranu, hladni osvajači napuštenih maslinjaka i vinograda..

Ako je to tako, zašto bi itko namjerno sadio takvo stablo? Jedan od logičnih odgovora bio bi - ako bi želio uništiti lokalnu privredu i prisiliti ljude da se iseljavaju. Ili ih onemogućiti u vraćanju. Naime, borovi su se sadili na napuštenim poljima koja su takva postala nakon tragične epidemije peronospore koja je došla niotkuda, uništila vinograde i prisilila mnoge ljude u emigraciju, trbuhom za kruhom u vrijeme Austrougarske. Naravno, kad su polja i maslinike jednom preuzeli borovi, eventualni nasljednici više se nisu imali čemu vratiti. Današnje iskustvo prakse Iluminata da umjetno izazivaju bolesti, kao i ono da žele imati kontrolu nad svim fazama proizvodnje hrane i svim sjemenom tjera čovjeka da se zapita nije li i peronospora puštena kako bi otjerala ljude i možda stvorila jeftinu radnu snagu drugdje. Možda je cilj ubacivanja peronospore bio migracija sa sela u grad jer na selu ljudi mogu biti neovisni i pomalo izvan dohvata, dok su u gradu potpuno ovisni, na tragu Kissingerove misli da kontrolom novca kontroliraš države, a kontrolom hrane kontroliraš ljude. A neovisni i samodostatni čovjek je noćna mora Iluminata. Sve je moguće. Podsjetimo se da je, recimo, Brač 1900. godine imao 24.000 stanovnika (bio je najnaseljeniji hrvatski otok) dok je Split iste godine imao 18.000 stanovnika, za četvrtinu manje od Brača. Većina ekonomije Brača temeljila se na vinogradarstvu. Danas u Splitu živi oko 200.000 ljudi, dok Brač ima tek oko 13.000. A Novi Zeland pun je potomaka ljudi koji su tamo emigrirali 1910. nakon događaja koji i danas zovu ‘velikom peronosporom’.

Vrag će ga znat’. Kako god da bilo, stvaranje epidemije peronospore bilo bi baš u skladu s filozofijom Iluminata - nijedan taktika koja može unesrećiti ljude nije dovoljno nevažna, oni vode operacije širokog spektra djelovanja koje je, baš zbog toga, vrlo teško povezati u jednu cjelinu. Evo Mislavove priče koja je usmjerila moju pažnju prema tim borovima, o kojima do tada nisam ni razmišljao.

Kad je na Biokovu, kod Zaostroga, 1970-tih gorila borova šuma, njegova se baka rasplakala jer ju je taknulo što je tu šumu sadio njegov djed u osnovnoj školi (koja je u njegovo vrijeme, prije Prvog svjetskog rata, trajala četiri godine) zajedno s drugim školarcima ‘mobiliziranim’ za tu priliku. Borove su sadili na napuštenim maslinicima, vinogradima i pašnjacima. Tako je Mislav saznao za to austrougarsko pošumljavanje

borovima, a potom se prisjetio i ostavinske rasprave u vezi čestica zemlje razbacanih oko Zaostroga.

Čestice su se prenosile s generacije na generaciju onako kako su bile i upisane, a konkretno su se dijelile na - izrijekom - njive, voćnjake, vinograde i pašnjake. Negdje do 1960-tih su i imale tu funkciju jer je njegova teta (djedova sestra) radila na njima, a potom su se (nakon potresa koji je mjesto pogodio 1962. pa su se stanovnici odselili na obalu i počeli baviti turizmom ili su živjeli od SUBNOR-ovih mirovina) na njih sami od sebe proširili okolni agresivni sirijski borovi i od plodnog tla napravili kiselu pustinju u kojoj mogu samo oni uspijevati. To tako nije moralo biti, jer su na jednom drugom mjestu, daleko od borova, ostali badem i vinograd. Badem je rastao sam od sebe i davao sve više plodova, a i vinova loza se proširila nekoliko desetaka metara. Drugim riječima, iako zapušteno i nekultivirano, to zemljište je i dalje plodno i alkalno **i** spremno podati se ruci čovjeka.

Sirijski bor – „tipični" dalmatinski krajolik…

….s jalovim, kiselim tlom punim suhih iglica…

Dali smo tad mašti na volju i zamišljali potpuno drugačiji dalmatinski krajolik s kraja 19. stolječa, prije nego što ga je Austrougarska počela devastirati sadnjom borova. Umjesto šuma sirijskog bora, u našoj mentalnoj slici, između suhozidova smjenjivali su se polja, maslinici, voćnjaci, šumarci s domaćim vrstama mediteranskog bilja (pa i borova, ili drugih, izvornih nein-vanzivnih vrsta poput tamarisa), a i pašnjaci za ovce i drugo.

No, to je zaboravljeni krajolik, i to je zapravo važna riječ - zaborav. Jer danas, kad požar negdje u Dalmaciji uništi određeno područje to se područje opet pošumljava sirijskim borom (i to iz aviona, pa umjesto razmaknutih stabala na tom mjestu naraste neprohodna borova džungla, nepogodna čak i za život životinja). Pošumljavanje borom je zapravo nepotrebno jer u Dalmaciji postoji i drugo drveće kojim bi se moglo pošumljavati. Što nedostaje autohtonoj akaciji koja brzo raste, dobra je za ogrjev i alkalizira tlo? Ili primorskom hrastu zvanom crnika, odličnom za gradnju brodova? Ili bagremu koji raste još brže od borova, čiji se cvijet može jesti, a osim za ogrjev odličan je za izradu klupa i drugih predmeta koji trebaju tvrdo i čvrsto drvo? Ali naučili smo se da je sirijski bor integralni i jedan od najvažnijih dijelova slike dalmatinskog krajolika. To je prokletstvo zaborava. Nova stvarnost se nametne tako da se prisilno ostvari i potom samo treba pričekati da suvremenici ostare i poumiru. A kad se to dogodi, nametnuta je zauvijek.

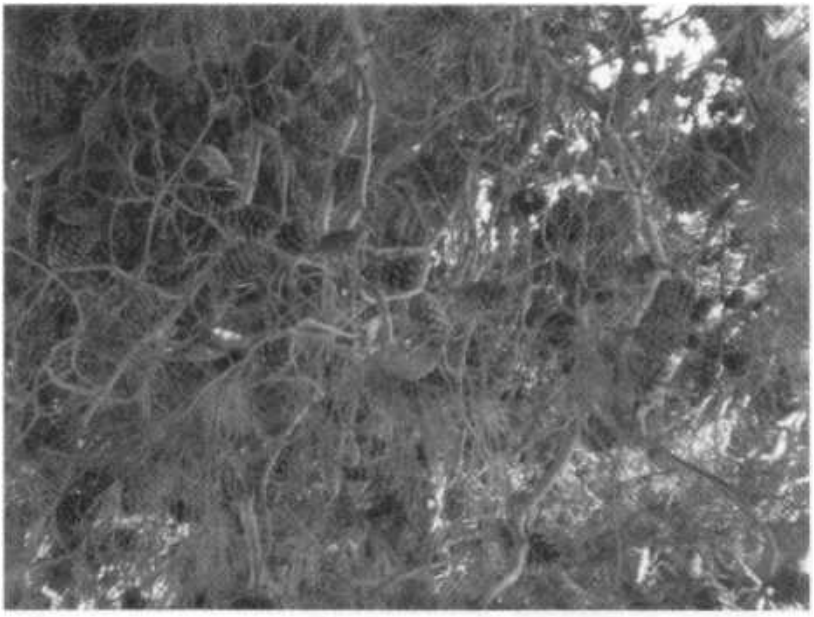

:…s invazivnog stabla s tisućama sjemenki na svakoj grani…

…pa su bivša plodna polja, omeđena suhozidima, danas potpuno mrtva

David Icke je, komentirajući nadzorne kamere u školama i razvoj elektronskih umreženih baza podataka o svakom čovjeku na Zemlji, napisao da se valja zamisliti nad činjenicom „da su oni među nama koji su

rođeni prije pojave masovnog nadzora posljednji naraštaj koji će imati iskustvo prema kojem će moći usporediti ono što je bilo s onim što dolazi. Današnja djeca neće imati mogućnost takve usporedbe, a to je manipulatorima najvažnije. „Svijet se mijenja tijekom našeg života, ali imamo orijentir vidjeti ide li to na bolje - to su naše spoznaje o životu kakav je bio prije. Međutim, piše Icke, „kada škole i ulice budu načičkane kamerama i kada djeca budu morala davati otisak prsta kako bi mogla dobiti školski obrok te kada nadzor bude sveprisutan, novorođena djeca ulazit će u ovaj svijet 'onakav kakav jest'. Njima će to biti normalno, jer će jedino to i znati. Zbog toga smo mi koji na leđima imamo nekoliko desetljeća... posljednja generacija koja će moći sagledati ono što se toliko očigledno događa, što pred nas stavlja golemu odgovornost. „

Primjera nametnutih novih stvarnosti ima koliko hoćete. Sjetimo se samo opet Edwarda Bernaysa, oca 'odnosa s javnošću' koji je oko 1924. jednom kampanjom napravio da su Amerikanci „špek i jaja „počeli smatrati tradicionalnim američkim doručkom, iako to nikada nisu doručkovali. Danas im je potpuno normalno i to da im se u vodovod stavlja opasni toksični otpad fluorid, jer tako je već pola stoljeća. Sjetite se i zabrana stavljanja pušenja u sferu političke nekorektnosti. Kako je samo neobično na televiziji vidjeti film iz 1970-tih ili 1980-tih u kojem ljudi slobodno puše - u restoranu, zrakoplovu, autobusu, na televiziji?! Nezamislivo, a još za naših života to je bilo potpuno normalno. Isto vrijedi kad u filmovima iz istih godina vidim aerodrome na kojima nitko ponižavajuće ne hoda bos na aerodromskim kontrolama, niti biva zračen rendgenskim zrakama.

Moja djeca rođena kasnih 1990-tih i početkom 21. stoljeća neće imati pojma, ali mi se sjećamo vremena kad ljudi nisu robovali kreditima banaka za aute i stanove. Ima i drugih načina, nekada su kredite s malim kamatama ljudima davale matične tvrtke ili su čak gradile stanove i davale ih na upotrebu zaposlenicima, a nema nikakvog razloga da građane za kupnju neophodnog životnog prostora ne kreditira i sama država, uz tek simboličnu kamatu. Ili jednostavno uz drugačije formule izračuna kamata od onih koje koriste banke. A znate, postoje i takve.

No, za nekoliko godina moja djeca će doći u godine za studiranje i možda više neće ni znati da je još nedavno postojalo besplatno obrazovanje. Njima će najnormalnija stvar biti da već za studij dižu kredite (baš kao što je to Amerikancima odavno normalno, koji su u dugu

prema bankama od samog početka ili prapočetka svog stupanja u svijet odraslih) i neće im uopće biti zamislivo da obrazovanje može biti besplatno. Ali mi znamo da može, jer je takvo bilo desetljećima.

Ništa nije onako kako se čini, u ovom svijetu izbrisanih sjećanja i lažnih povijesti.

9. POGLAVLJE - 'DEMOKRATSKE'REVOLUCIJE U AFRICI

Demokratske revolucije diljem Bliskog istoka i u sjevernoj Africi nisu bile niti demokratske niti revolucije u smislu te riječi. Bile su to manipulacije opravdanim buntom. Kako je David Icke u jednoj kolumni napisao, zlatno pravilo broj jedan za razumijevanje pravila iluminatske igre jest: nikada ništa nije crno i bijelo. Istina uvijek leži u jednoj od nijansi sive. Zlatno pravilo broj dva: prirodu i ciljeve neke revolucije' možete procijeniti tek kada vidite tko će njome doći na vlast. Ne radi se o stranama' tj. pozitivcima i negativcima s jasno naznačenim crtama razdvajanja; niti o 'borcima' za slobodu koji se bore protiv neprijatelja naroda gdje je kristalno jasno što je što i tko je tko.

Recimo, velik broj Egipćana 2011. izašao je na ulice zbog iskrenog suprotstavljanja i ogorčenosti naspram kužnog režima predsjednika Muhammada Hosnija Mubaraka, ali motivaciju koja stoji iza neke pobune ili revolucije radi svrgavanja nekog vođe može se prepoznati tek kada se sazna tko će ga i što zamijeniti. Kad na red dođe svrgavanje režima, piše Icke, treba svrnuti pažnju na isturenog čovjeka onih koje Icke naziva rotšildskim cionistima - milijardera i financijera Georgea Sorosa. Na svojoj *web-stranici* Soros za sebe tvrdi da je „istaknuti međunarodni pobornik demokratskih ideala i ciljeva već više od 30 godina „, a njegova filantropska organizacija, Zaklada Otvorenog društva „podupire demokraciju i ljudska prava u više od 70 zemalja".

Brojni su primjeri orvelovskih naziva, a to su oni koji u naslovu sadrže suprotnost onome čime se bave. Zaklada „Otvorenog društva" Georgea Sorosa, čije smo djelovanje imali prilike vidjeti i u Hrvatskoj, potiče i manipulira onime što izgleda poput „narodnih revolucija" s ciljem postavljanja režima u službi interesa globalne klike.

Icke navodi da je mreža Otvorenih društava „ovog potrčka dinastije Rothschild i Mossada, a uz to i financijera Baracka Obame „, poznata po planiranju i provedbi obojanih revolucija u istočnoj Europi poput one u Gruziji (ružičaste) i Ukrajini (narančaste). Također, Soros je bio upleten,

zajedno s ljudima kao što su suosnivač Trilateralne komisije Zbigniew Brzezinski, u ‘ustanke drugih naroda, poput ‘baršunaste’ revolucije u Republici Češkoj i ‘tulipanske’ revolucije u Kirgistanu. Isto su pokušali u Iranu (‘zelena revolucija) poslije posljednjih predsjedničkih izbora 2009., ali s djelomičnim uspjehom. U njihovom rasporedu bila je i ‘narančasta revolucija” u Ukrajini 2004. s ciljem svrgnuća novoustoličenog predsjednika Viktora Janukoviča nakon navodno namještenih izbora. Danas je ukrajinski predsjednik - Viktor Janukovič.

Godinu dana ranije u Sorosevoj produkciji zbila se ‘ružičasta revolucija u bivšoj sovjetskoj republici Gruziji. Čovjek koji je postao predsjednik bio je Sorosev/Brzezinskijev klon Mihail Saakašvili koji je zamijenio Eduarda Ševardnadzea nakon ‘narodnog ustanka’. Saakašvilija su dugo pripremali i obučavali za tu ulogu. Dobio je stipendiju za školovanje u SAD-u te se obrazovao (programirao) na Pravnom fakultetu sveučilišta Semiramida, pardon, Columbia, te na Sveučilištu George Washington, a nakon rada za njujorški odvjetnički ured u Gruziji je započeo novi život ‘revolucionara. Za to je vrijeme Soroseva ustanova Otvoreno društvo obučavala i financirala gruzijske studente u umijeću masovnih prosvjeda te je davala financijska sredstva oporbenoj TV postaji koja je pokrenula demonstracije. Icke navodi riječi Zaze Gačečiladzea, glavnog urednika gruzijskog lista na engleskom jeziku *The Messenger:* „Ovdje vlada općeprihvaćeno mišljenje da je g. Soros osoba koja je isplanirala svrgavanje Ševardnadzea.”

Mihail Saakašvili - američki (Rothschildov) čovjek u Gruziji nakon izrežirane revolucije 'naroda'.

I evo nas na Bliskom istoku. Prvo, pobuna u Tunisu - ‘jasminova revoluciju’ kojom se nakon 23 godine vladavine htjelo maknuti s vlasti diktatora Zinea El Abidinea Ben Alija. Narodu Tunisa i šireg arapskog svijeta dozlogrdili su korupcija, vrtoglave cijene osnovnih živežnih namirnica, nezaposlenost, siromaštvo i gušenje slobode izražavanja. Kao što je Amerima bila puna kapa Busha, pa su im Iluminati dali ‘promjenu’ - Obamu Barracka. Posvuda je na djelu isti jednostavni trik. Ako ga se ne razumije, možete prosvjedovati do mile volje i rušiti diktatore jednog za drugim, voda će ići na mlin Elite.

Icke u kolumni piše sljedeće tri bitne stvari koje treba imati na umu: (1) Rotšildsko-iluminatske-cionističke mreže održavale su te arapske tirane na vlasti pomoću političke, financijske i vojne podrške tijekom više desetljeća - između ostalog i preko svojih prvobitnih vazala: Britanije i SAD-a. (2) Iste te mreže odgovorne su za svjetski ekonomski kolaps putem djelovanja njihovog bankarskog kartela koji je dramatično pogoršao razine siromaštva, nezaposlenosti i oskudice. Oni su također odgovorni za umjetno izazvane skokove cijena hrane i nafte čija je svrha daljnje iscrpljivanje ljudi. (3) važan dio rotšildsko-iluminatsko-cionističkog plana jest izazivanje nereda, kaosa i previranja u arapskim zemljama Bliskog

istoka kako bi se potaknulo nasilje i podjele u skladu s ciljevima države Izrael, koju posjeduju (i nametnuli su je) Rothschildi.

Icke je citirao Henryja Kissingera koji je, govoreći o zbivanjima na Bliskom istoku, za novine zloslutno rekao: „Ovo je tek uvodni prizor prvog čina drame koja se treba odigrati...” Neke činove smo dosad već vidjeli. Pozornice su bile ili će biti Egipat, Libanon, Sirija, Jemen, Alžir, Libija, Jordan, Maroko, Saudijska Arabija, Ujedinjeni Arapski Emirati, Oman, Kuvajt i, naravno, Iran. Vjerojatno je da će posljedica tih zbivanja biti i ‘naftna kriza’ koja će cijenu nafte (a time i svega ostalog) podići u stratosferu. Taj ‘veliki stisak’, kako ga je nazvao Icke, otpočeo je u rujnu 2008. financijskim slomom i saniranjem banaka, čime su vlade i narodi bačeni u neviđene ponore kolektivnog duga.

‘Veliki stisak’ uključuje povećanje poreza, smanjivanje socijalnih naknada, visoku nezaposlenost i eksploziju cijena osnovnih potrepština kao što su hrana i energenti. Icke piše da je osmišljen kao korak ka bacanju ljudske rase na koljena da bi, nakon toga, rotšildska klika istupila kao ‘spasitelj’, uz potpuni preustroj upravljanja, ekonomije i društvene organizacije svijeta. Često se spominje i Treći svjetski rat (koji bi trebao početi na Bliskom istoku, a u njemu bi trebali biti uništeni i muslimanski svijet i država Izrael, jer cionisti ne mare za židovski narod ništa više nego što Obama mari za Amerikance, a hrvatski predsjednici i premijeri za Hrvate), koji bi dovršio prijelaz k jedinstvenoj svjetskoj vladi, poduprtoj jedinstvenom svjetskom vojskom.

Dosadašnje američke administracije, piše Icke, uključujući sadašnju ministricu vanjskih poslova Hillary Clinton, koja je i sama dio „korumpirane zločinačke organizacije koja vlada SAD-om „„ korumpiranog egipatskog predsjednika Mubaraka (koji je tri desetljeća bio na vlasti i zgrnuo obiteljski imetak vrijedan desetine milijardi dolara, dok 60 posto Egipćana živi na manje od 2 dolara dnevno uz ogromnu stopu nezaposlenosti) su nazivale „prijateljem i saveznikom” Amerike. Egipatski narod potaknula su na akciju zbivanja u Tunisu gdje je, zahvaljujući neumoljivim javnim prosvjedima, zbačen još jedan diktator. Ta zbivanja pokazuju da ljudi doista imaju moć, ali bez upućenosti tu će moć iskoristiti klika za svoje ciljeve, a stanovništvo će ostati kratkih rukava.

Strateška važnost Egipta na Bliskom istoku vidi se u činjenici da je on drugi najveći primatelj američke pomoći, nakon Izraela. Tim dvjema zemljama vlada SAD-a svake godine uplaćuje ukupno više od pet milijardi dolara. Uz to, Egipat je najnapučenija i vojno najmoćnija država na arapskom Bliskom istoku. Zato jedva da mogu začuditi podaci o tome da američki dužnosnici potajno podupiru vodeće figure u sjeni egipatskog ustanka koje su posljednje tri godine planirale 'promjenu režima'. Londonski list *Daily Telegraph* izvijestio je da se još 2008. jedan mladi disident vratio u Kairo sa samita za aktiviste u New Yorku, a američkim diplomatima u Egiptu je rekao da je savez oporbenih skupina napravio plan svrgavanja predsjednika Hosnija Mubaraka i dovođenja na vlast demokratske vlade 2011. godine. Toliko o spontanosti 'narodnih revolucija'.

Zato se krajem 2010. i početkom 2011. 'revolucija' protiv Mubaraka vodila u obličju Mohameda 'made in USA ElBaradeija, bivšeg generalnog direktora Međunarodne agencije za nadzor atomske energije (pod kontrolom UN-a) i člana odbora (pod predsjednikom Georgeom Sorosem) Međunarodne krizne skupine. Ta se Soroseva organizacija opisuje kao „nezavisna, neprofitna, nevladina organizacija posvećena sprečavanju i razrješavanju pogubnih sukoba". Naravno, istina je upravo suprotna. Kako piše Icke, Međunarodnu kriznu skupinu financiraju „uzori poštenja, časti i borbe za vladavinu naroda kao što su Fordova fondacija, cjepivima opsjednuta Zaklada Billa i Melinde Gates i Carnegiejeva zaklada (Rothschildov kadar Andrew Carnegie osnovao je 'Carnegiejevu zakladu za međunarodni mir' za koju je kongresnom istragom utvrđeno da radi na izazivanju ratova.) „

Međunarodna krizna skupina i ostatak Soroseve mreže samo su djelići u dugačkom nizu ustanova izuzetih od plaćanja poreza i trustova mozgova koji raspiruju „događanja naroda" i manipuliraju svjetskim zbivanjima. Istina je često suprotna od onog kako se predstavlja. Dokumenti WikiLeaksa razotkrili su Mahmouda Abbasa, sadašnjeg samoimenovanog ravnatelja Palestinske wlasti, kao plaćenika Izraela koji Palestince prodaje vragu. Abbas je zahtijevao ograničenja prosvjeda i bunta na palestinskoj Zapadnoj obali koji su održavani u znak potpore egipatskoj pobuni protiv njegova prijatelja Mubaraka.

Urota tako lako korača, čak i bez skrivanja, jer sve je stvar interpretacije. U jednim sam novinama čitao reportažu o 'revoluciji' u

Egiptu u kojoj je citiran izvjesni dr. Florian Bieber sa sveučilišta u Grazu koji je rekao sljedeće: „Prvo iznenađenje koje sam doživio pregledavajući snimke iz Egipta bio je simbol stisnute šake, simbol srpskog Otpora korišten u prosvjedima protiv Miloševića „. Doktor je zaključio da to pokazuje da su prodemokratski pokreti povezani te da se revolucionari koriste iskustvima „svojih starijih kolega koji su demonstracije uspješno iznijeli u svojim zemljama. „Ma ne, doktore, to pokazuje nešto sasvim drugo - da se sve te revolucije rade po receptu i upravljaju iz istog centra, iz slavnog trokuta CIA-MI6-MOSSAD. Zašto bi Elita mijenjala recept koji radi, kad ionako posjeduje novine u kojima će to predstaviti kako joj srce zaželi, prepuna povjerenja u sveopću hipnotiziranost? Kojoj čak ni stručni analitičari nisu uspjeli izbjeći.

Evo još jedne „šokantne „vijesti ako doista vjerujete da su afričke revolucije bile spontane. Onda ćete te vijesti biti prisiljeni sročiti ovako: „Britanski premijer David Cameron ne samo da je prvi svjetski vođa koji je posjetio nove vlasti u Egiptu nakon pada Mubaraka, već je svojim izjavama na Bliskom istoku napravio nezapamćen preokret: demokratske reforme pretpostavio je trgovinskim sporazumima s arapskim diktatorima. „Ma nemojte reći! Pravi preokret.

Cameron je pravi britanski „mister Change „**,** poput Obame, kao što je Sarkozy pravi francuski tele-predsjednik, poput Obame. Sva trojica ‘vođa’ pokazuju iste uzorke ponašanja zato jer ih je postavila ista ruka, da odrade istu fazu pokušaja porobljavanja svijeta. Ali novine će nas i dalje bombardirati stručnim analizama poput one koja je o Egiptu bila već na idućoj stranici, naslovljena: „Djeca budućnosti pobijedila diktature prošlosti „Kaj god.

Osim ako ‘djeca budućnosti’ na vrijeme shvate da im je podmetnuto. Možda djelomično i shvaćaju. Krajem lipnja 2011. u Kairu, pisalo je u novinama, više od 1000 ljudi ozlijeđeno je u sukobu prosvjednika i policije. Bili su to najveći nemiri od kraja egipatske revolucije, a počeli su kad je skupina mladih pokušala ući u kazalište u kojem je trajala komemoracija za stradale u proljetnoj revoluciji u Egiptu. Neredi su se proširili diljem grada, a prosvjednici, pisalo je, „traže brže suđenje odgovornima za pogibiju najmanje 850 ljudi tijekom revolucije te odlazak Mohammeda Husseina Tantawija s čela vojnog vijeća koje je preuzelo vlast nakon rušenja Mubaraka „.

Potrebno je usvojiti činjenicu da su sve neprijateljske strane fiktivne, da cijelo vrijeme neprijatelji u potaji naoružavaju i financiraju svoje neprijatelje. Većini iskrenih članova zaraćenih strana na nižim razinama hijerarhije to nije poznato, ali oni na vrhu znaju da imaju samo jednog neprijatelja - samo čovječanstvo u cjelini. Zato je svako sudjelovanje, u bilo kojem prosvjedu ili revoluciji, u konačnici kontraproduktivno za dobrobit ljudi.

Što se diktatora koje su sami postavljali na vlast tiče, koliko god servilno služili planu, kad šefovi procijene da je vrijeme za odlazak - tada odlazite. Iako diktatori i podobnici misle da imaju moć i da doista drže stvari u svojim rukama, piše Icke, na vlasti su samo zato što globalnom Kontrolnom sustavu odgovara da su na vlasti. Ključno pitanje koje je potrebno postaviti kad dođe do takvih događaja jest: Tko će i što biti na vlasti kada prosvjedi završe?

Isto vrijedi za ‘revoluciju’ na koju je sredinom godine potrošeno najviše tinte - onu u Libiji. Poučen gornjim naputcima, čitao sam sitna slova u velikim novinskim tekstovima. Uz dovoljno upornosti i s pravim naočalama na nosu prije ili kasnije može se naići na koji tračak svjetla koji osvjetljava *back-stage.* Tako sam pročitao da su EU i Amerika do 2011., prije svrgavanja Gadafija, dugovali Libiji gotovo 200 milijardi dolara za isporučenu naftu. Muamer el Gadafi je zatražio vraćanje duga i zaprijetio da će, u suprotnom, sklopiti druge međudržavne ugovore. Zbog toga je došlo do neviđenog razaranja Libije i svrgavanja Gadafija koji prije toga desetljećima „velikima „nije smetao. Pod vodstvom „tiranina „, kako su ga tijekom granatiranja zvale velike sile, Libija je postala najbogatija afrička država. Velikima je zasmetalo što je ignorirao MML i Svjetsku banku: „Znajući da su SAD na rubu bankrota, predsjednik Barack Obama, dobitnik Nobelove nagrade za mir, pozvao je zemlje EU na „oslobađanje Libije od ‘tiranina’ „. Obama se 21. rujna 2011. obratio delegatima Opće skupštine UN-a u New Yorku kolopletom ispraznih riječi o moru, demokraciji i slobodi. Pritom, SAD su predsjednika Egipta Hosnija Mubaraka, drugog ‘diktatora, držali na vlasti i izdašno tri desetljeća pomagali.”

Malo ranije citirao sam Davida Ickea u objašnjavanju da je kod ‘revolucija’ potrebno podrobno promotriti tko smjenjuje svrgnute zlikovce. Pa, u tom smislu evo nekoliko malih slova iz velikog teksta: „Ali Abdussalam Tarhouni (60), potpredsjednik Nacionalnog prijelaznog

vijeća, u Tripoliju je službeno objavio da pobunjenici odmah preuzimaju vlast u glavnome gradu. Ovaj političar od 1965. radi kao profesor ekonomije na američkom sveučilištu Washington, a od ožujka obnaša dužnost ministra financija te odnedavno ministra za naftu u ustaničkoj vladi. „

Nemam primjedbi, čovjek je pravi Che Guevara, revolucionar do srži. Libijski ministar za naftu doslovce je 'washingtonac'. Peku oči od litanija o svrgnuću 'tiranina' Gadafija.

U jednim novinama programiranje umova u vezi planova Elite vezanih uz Libiju širilo se na nekoliko strana, u sklopu kojih je bila i kolumna jednog prodavača magle i propagande s naslovom preko dvije strane: „Slučaj Gadafi: svijet će sigurno biti bolji bez još jednog diktatora! To ne znam, ali sigurno je da bi novine bile bolje bez još jednog ovakvog komentatora. Napisao je taj 'novinar' još izbljuvaka, opravdavajući svoju duboku misao o boljem svijetu primjerom Iraka. Recimo: „Uistinu, usprkos bezbrojnim američkim pogreškama u postsadamovu Iraku, i svijet i Irak ipak su nešto bolji poslije pada bagdadskog tiranina. „U to se doista ne bih kladio. Uostalom, upitajte djecu koja umiru od posljedica izloženosti tzv. osiromašenim uranom.

Ali zna komentator to, pa je već u sljedećoj rečenici napisao: „Oni koji se žele natjecati u žrtvama, pa su se konstataciji kako je Iraku i svijetu bolje bez Sadama spremni suprotstaviti brojkama i fotografijama o uistinu strašnim iračkim žrtvama unatrag osam godina, možemo samo suprotstaviti strašne iračke, a osobito kurdske žrtve u raznim Huseinovim ubilačkim kampanjama „. Tako se i on uključio u natjecanje u žrtvama. I zaključio: „Slična logika vrijedi i za libijskog tiranina Moamara al Gadafija „.

Ma nemoj reć'? A zašto onda slična logika ne bi vrijedila i za američkog tiranina Clintona, Busha ili Obamu, ili britanskog tiranina Blaira i mnoge druge ratne zločince? Osim toga, iza obje strane u ‚revolucijama stoji ista ruka (zato su toliko slični rezultati i jedne i druge strane, kad se broje mrtvi i unesrećeni), pa je besmisleno hvaliti ijednu od njih, ili tvrditi da će bez lijevog ili desnog pijuna svijet biti bolji. To je jednostavno glupo jer su sve ove operacije prije svega usmjerene na to da svijetu bude - gore. Licemjerni komentatorski niz se nastavljao rečenicom da „Francuzi, Englezi i Amerikanci nisu napali Gadafija, uistinu je vrlo

vjerojatno da bi svijet prisustvovao još jednoj Srebrenici, vjerojatno i s većim brojem mrtvih „.

Bullshit. Zašto su onda obavještajne zajednice tih zemalja (uključujući i izraelsku) pokrenuli tu ‚facebook revoluciju' i naoružavali ljude ako im je toliko stalo do života ljudi, da ne pričamo o ubijanju civila iz zrakoplova? I kako to da ih ne smetaju slična zbivanja u Siriji, Saudijskoj Aarabiji, Bahreinu? U tom tekstu od kojeg te počnu peči oči od zadaha fekalija autor nam je poklonio još jedan *spin:* „Naravno da se u američkoj intervencionističkoj politici ne radi o nafti nego o uspostavi sustava globalne sigurnosti (na novoorvelovskom to znači „opća nesigurnost i podjarmljivanje", op. K.M): zemlje koje se ne uklapaju u taj sustav, koje predstavljaju kroničnu globalnu ili snažniju lokalnu prijetnju (od Miloševićeve Srbije, preko Irana i Sjeverne Koreje, do Iraka, Libije i Sirije) postaju legitimne mete čije režime, u ime kolektivne sigurnosti, valja eliminirati kada njihovo djelovanje postane ili realno opasno ili javno nesnošljivo, kao u Gadafijevu slučaju."

Ovo sam čitao u nevjerici. „Legitimne mete"? Tko je zadužen za davanje legitimnosti? U ime „kolektivne sigurnosti „? Svjetski kolektiv je bio nesiguran zbog Libije? Valja ih „eliminirati „? Pravi gangsterski rječnik. Kad novinarstvo, o kojem studente uče da je perjanica istine, postane toliko bijedno kao u ovom slučaju tog izvjesnog Butkovića, da opravdava nelegitimne nasilne postupke nekih zemalja, vrijeme je da se prestanu čitati novine. Ove rečenice kao da dolaze direktno iz američkog Projekta za 21. stoljeće. Istina jest ta da je NATO agresor, što nikako ne znači da se treba uhvatiti u zamku i opravdavati diktature. Ionako su sve te diktatore u prethodnim desetljećima postavili i financirali oni koji u ime demokracije sada napadaju građane u tim zemljama koji su lojalni svojim vlastima. Na kraju, treba se zapitati i je li predstavnička demokracija doista odgovarajući sustav vlasti za svaku tradiciju i svaku zemlju.

Ima još neukusnih provala jer je autor teksta uspio nadmašiti sama sebe u guranju glave u dupe: „Takovo je djelovanje Zapada ne samo sigurnosno nego i moralno duboko opravdano. Uistinu ne znam nikoga tko bi, zapravo, mogao ozbiljno braniti Moamara al Gadafija ili pak sirijsku vladajuću oligarhiju koja, nažalost, pred sobom ima puno više vremena od libijske. (Ja, recimo, ne znam nikoga tko bi mogao braniti samovoljne agresije svjetske oligarhije, ali eto, ipak ima i takvih dupeglavaca, op. K.M). Čak bi se i oni stariji hrvatski političari, koji se vremena

Nesvrstanih sjećaju u idealističkom, a ne u realnom svijetlu (većina povijesnih vođa Pokreta nesvrstanih bili su, zapravo, krvožedni diktatori), *(valjda za razliku od krvožednih ‚demokrata iz Britanije, SAD-a, poput Blaira i Busha i Obame, op. K.M.)* poslije svega što su vidjeli u posljednje vrijeme morali složiti da je bombardiranje Gadafijeva zapovjednog mjesta/rezidencije u Tripoliju dobra vijest za cijeli svijet. (Kako bombardiranje bilo koga može biti dobra vijest za svijet? A „sve što je viđeno u posljednje vrijeme „samo je klasična spirala nasilja, koja se na svim stranama vrti sama od sebe jednom kad se događaji manipulacijom pokrenu, op. K.M.) Tu se, naposljetku, radi o elementarnom moralnom pitanju na koje se ne može odgotvoriti dvoznačno. „sve su to samo sranja. Teška sranja. Jednoznačno. Ovakve bih ratne huškače poslao na prvu liniju fronta. Zanima me bi li i tad za njih bombardiranje bilo dobra vijest.

Naletio sam i na vijest o tome kako je 100 dana nakon NATO-vih operacija glavni tužitelj Međunarodnog suda u Haagu rekao kako Gadafi mora biti uhićen pod optužbom da je ubijao i progonio libijske građane. Nema sumnje da je, s obzirom da su počele vojne operacije i *defacto* građanski rat, ali nema sumnje niti da je NATO radio isto. Niti po prvi put, sigurno ne po zadnji put.

Već sam spomenuo puno pouzdaniju tehniku stvaranja prave slike, a to više nije preko sredstava javnog priopćavanja nego tako da, ako imate sreće, poznajete nekoga tko je negdje živio. Usmena predaja. Tako nam je jedan poznanik od nekih šezdesetak godina, koji je dvadeset godina radio u Libiji, a zadnji put bio tamo prije par mjeseci, rekao da je apsurdno da se priča facebook-revoluciji kad u Libiji nitko živ nema kompjutor, ima ih svega na par mjesta u nekim institucijama. Još je rekao da je Gadafi napravio pozitivne pomake u mnogim područjima i da nije bio omrznut kod naroda. Dodao je da je u Libiji uvijek bilo skupina koje su bile za Gadafija i onih koje su bile protiv. I to je to. Dakle, samo je trebalo pokrenuti te skupine i jedne nazvati borcima za slobodu, a druge braniteljima tiranije.

Zato je, pisalo je u novinama, kad su ratni brodovi NATO-a počeli patrolirati duž libijske obale, turski predsjednik Abdulah Giil pojasnio stav svoje zemlje i postavio logično pitanje, iako političkim jezikom: „Radi se o slobodi i prekidu represije. No, očito je da neke zemlje potiču oportunizam. Oni koji su do jučer bili vrlo bliski s diktatorom sad su najglasniji protiv njega, a to budi sumnju u skrivene namjere „. Sumnja je

svakako davno probuđena svakom tko je protrljao oči i izvadio iz njih krmelje koji su se taložili u godinama gledanja sporta i zabave na telki.

Sredinom ožujka 2011. francuska vojska, pisalo je u novinama, prva je izvela napade u Libiji zato što je Sarkozy prvi priznao pobunjeničku vladu, ali je vojska rekla da su njezini zrakoplovi raspoređeni iznad Libije kako bi jamčili provedbu zone zabrane letenja. Glasnogovornik francuskog ministarstva obrane je naglasio kako cilj kampanje nije eliminirati libijskog vođu Gadafija nego provesti rezoluciju UN-a. Aha. Da. Svakako. Na izravno pitanje bi li koalicijske snage gađale Gadafija kad bi ga locirale glasnogovornik je, pisalo je, rezolutno odgovorio: „Ne. „Cilj akcije je uništenje zapovjednih i kontrolnih centara, a i to da se obje strane „približe političkom rješenju **„**Opet peku oči od pustinjskog pijeska.

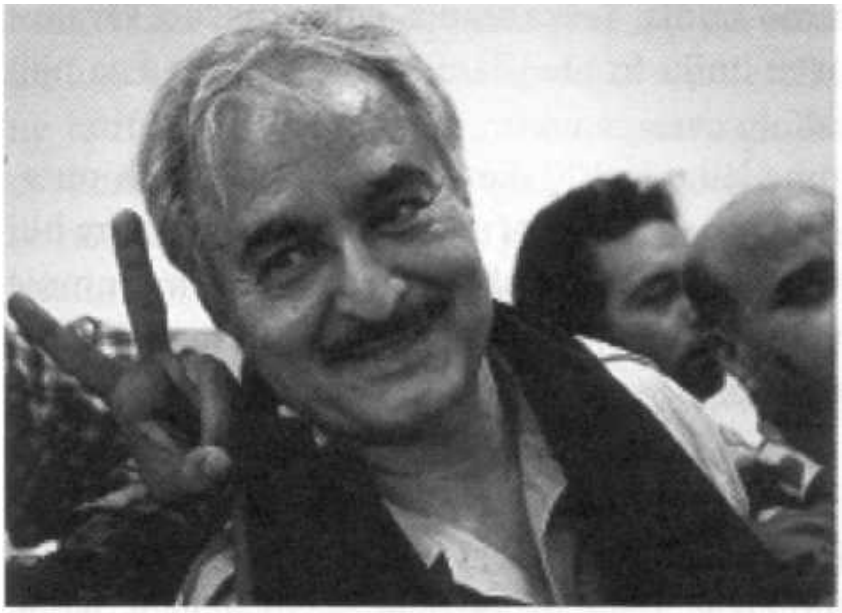

'Pobunjenik', general Khalifa Hifter

Britanski je ministar obrane Liam Fox pak otvoreno rekao da bi libijski lider mogao biti legitimnom metom međunarodne vojne akcije.

Podsjetimo se i sad već znane činjenice da je general Khalifa Hifter, 'vođa' libijskih 'pobunjenika', dugogodišnji plaćenik CIA-e koji je nekih 20 godina živio u širem vašintonskom području Virginije, gdje se nekom slučajnošću nalazi i Langley, sjedište CIA-e. Bio je glavna osoba u razdoblju libijske Nacionalne vojske u egzilu koju je financirala CIA-a. Kako su jedne novine rekle: „Novi vođa libijske opozicijske vojske proveo

je dva desetljeća u predgradskoj Virginiji, ali je, prema ljudima koji ga poznaju, osjećao da se mora - čak i u svojim kasnim 60-tima - vratiti na bojno polje u domovini „. Što reći? Heroj. Baš kao i Sorosev (Rothschildov) frontmen Mohamed ElBaradei, koji je također osjetio da mora odletjeti u Kairo, pa tko zna, možda postati i predsjednik, uvijek je neizvjesna budućnost revolucionara.

Laži i propaganda dosegle su vrhunac svih vremena, a nijedan članak to nije prikazao bolje od bizarnog, grotesknog djela iz *New York Timesa* pod naslovom „Inferiorno naoružanje koči pobunjenike u libijskom ratu".

U njemu su veličanstveni, junački pobunjenici opisani kao slabo naoružani, zbog čega su primorani koristiti oružje poput mina i raketa koje bez razlike pogađaju kako civile tako i vladine snage. Imaju noževe koje, kažu, „žele zabiti u Gadafijevo srce" i četiristo pušaka koje im je poslao Katar, izravno kršeći embargo na uvoz oružja uveden rezolucijom Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda br. 1973.

Vjerojatno je taj sumnjivi članak pokušavao opravdati izvještaje o tome da libijski pobunjenici masakriraju pripadnike vladinih snaga, sakate ih i odsijecaju im glave te koriste upravo ono oružje i taktiku za koje je NATO optužio Gadafija i iskoristio kao opravdanje za ulazak u rat. To što pobunjenici angažiraju djecu vojnike *New York Times* također prešućuje, kao i „vjerodostojne izvještaje da pobunjenici prebijaju i ubijaju crne Afrikance zbog puke sumnje da su plaćenici". *New York Times* skandalozno je nastavljao opisom kako pobunjenici koriste visokoeksplozivne granate i projektile te nasumičnu paljbu, a upravo to su stvari za koje su pobunjenici optužili Gadafija. U članku se priznaje da iako je vodstvo pobunjenika u Benghaziju, koje korporativni mediji *ad nauseam* opisuju kao „odvjetnike, profesore i učitelje", odbacilo tvrdnje da njihovi borci koriste nagazne mine otete iz Gadafijevog arsenala, BBC ih je snimio kako naočigled postavljaju te mine pokraj grada Ajdabiyje.

„Sasvim je očito „, pisalo je, „da libijski pobunjenici postaju 'sve manje junački' te da su neke njihove skupine ništa manje moralno bankrotirane i izopačene od onog za što se bez ikakvih dokaza optuživalo Gadafija. „Pokušavati uvjeriti javnost da se demokracija i sloboda mogu roditi iz vojske koja provodi izvansudska pogubljenja te koristi nediskriminativne tehnike ratovanja i djecu vojnike doista je dubiozno. A predlagati da se europska krv i novac trebaju trošiti na intervenciju u

korist naoružanih militanata od kojih se Gadafi, čini se, više nego opravdano branio, sasvim je kriminalno. Državna tajnica Hillary Clinton i dalje je insistirala da je pobunjenički pokret „spontana reakcija u kontekstu šireg arapskog proljeća", što je očigledna i svjesna laž. Te pobunjenike gotovo trideset godina financiraju i podupiru konkretno Sjedinjene Države i Velika Britanija, pisao je u travnju 2011. *web-site Prison-planet.com.*

Tko ne uviđa neprirodnu usklađenost svih ovih pokreta na sjeveru Afrike i na Bliskom istoku stvarno bi trebao provjeriti dioptriju. Tako je insider Sarkozy mogao ispasti vizionar priznavši libijske 'pobunjenike'. Naslov jednog novinskog članka glasio je: „Velika diplomatska pobjeda predsjednika Sarkozyja". Ali čovjek jednostavno zna plan i sudjeluje u njemu, to je sve. Pa je s lakoćom otrpio „val kritika kolega na nedavnom *summitu* EU „zbog toga. Mnogi su europski državnici, pisalo je, tvrdili da to nije racionalna odluka, ali Sarkozy se nije dao. A onda su mu se, (ne)očekivano, pridružili iluminatski kolege David Cameron i Barack Obama. Za ovog potonjeg je u novinama pisalo da je „uslijedio pravi obrat kad se u Sarkozyjev brod ukrcao Barrack Obama „. Da, baš obrat, pravi da ne može biti praviji. Obrat u igrokazu, koji je nov samo za publiku, scenaristi su ga odavno napisali.

Kad sam već zastao kod Libije, možda ste i vi, negdje tamo početkom agresije na tu zemlju, dobili cirkularne *e-mailove* s podacima o životu u Libiji pod Gadafijem koji zapravo potvrđuju ono što mi je poznanik pričao. Za one koji još nisu, evo podataka koji se u *mailovima* navode. U Libiji su se pod tim Gadafijem „bez kojeg će svijet sigurno biti bolji „dobivali beskamatni krediti, a tijekom studija primala se prosječna plaća zanimanja za koje se studiralo; ako osoba nije našla posao nakon završenog fakulteta država je plaćala kao da radi u struci; po stupanju u bračnu zajednicu država je poklanjala stan ili kuću; vozila su se kupovala po tvorničkoj cijeni; nikome nitko nije dugovao ni centa; zdravstvo i obrazovanje bili su besplatni, 25% ljudi visoko obrazovano, a 40 kruhova koštalo 0,15 dolara.

U drugom *e-mailu* koji je u to vrijeme kružio stajalo je slijedeće: BNP po glavi stanovnika u Libiji - 14.192 dolara; primanja na račun nezaposlenosti - 730 dolara; plaća jedne medicinske sestre iznosila je oko 1.000 dolara ; za svako novorođeno dijete država je obitelji plaća 7.000 dolara; nakon sklapanja prvog braka svaki bračni par dobivao je 64.000

dolara od države za kupovinu stana; prilikom otvaranja privatnog biznisa svaki građanin dobivao je 20.000 dolara početnog kapitala od države; obrazovanje je bilo u potpunosti besplatno; zdravstveno osiguranje za svakog državljanina u potpunosti besplatno; cijene hrane jako niske; električna energija za upotrebu u domaćinstvu bila je besplatna; država je osiguravala kredite za kupovinu stambenih objekata i vozila bez kamate, a prilikom kupovine automobila svakom građaninu država je plaćala 50% cijene vozila (pripadnicima oružanih snaga 65%); cijena goriva je bila minimalna, litra benzina 0,14 dolara.

Na internetu se oglasila i prof. dr. sc. Vjekoslava Šanković Simčić iz Sarajeva koja je, u jeku medijske kampanje protiv Gadafija, imala potrebu prenijeti djelić vlastitog iskustva iz života u Libiji: „Ako gledamo standard libijskog naroda i povlastice koje im je pružala država imali su vrlo lijep i lagodan život. Libija ima 6,5 milijuna stanovnika, a 14 milijuna registriranih automobila. U Libiji se ne plaćaju voda, struja, plin i porez, a krediti se daju bez kamata. Ako u roku od pet godina ne možete vratiti kredit, država ga otpisuje ili vraća za vas. Ako hoćete kupiti auto, vi dajete 20-30% od cijene, a ostalo dotira država. U Libiji za 10 dolara možete kupiti 85 litara benzina ili nafte. Hrana je gotovo besplatna, 10 kg kruha košta 0,15 dolara. U Libiji njihovi građani ne rade fizičke poslove, već samo stranci. Živjela sam 10 godina u Libiji po raznim gradovima i nikada nisam vidjela niti jednog prosjaka na ulici. U Libiji niti jedan građanin nije izbačen ili mu je oduzet stan ili auto zato što nije mogao vratiti kredit, što nije rijedak slučaj po ovim takozvanim demokratskim zemljama koje su se okomile na Libiju. Obrazovanje i zdravstvo bili su potpuno besplatni, na svakog pacijenta je išla po jedna medicinska sestra. Je li to dovoljno činjenica za razaranje Libije?”

A nešto slično je ispričao i Miroslav Lazanski, izvjestitelj *Politike* iz Libije, kao gost u televizijskoj emisije Radiotelevizije Srbije, što možete i sami pogledati na internetu. Na pitanje ima li Gadafijev sustav elemenata diktature, Laxanski je rekao da sustav sigurno nije demokratski u europskom smislu, ali da od Maroka do Saudijske Arabije nema nijedne demokratske zemlje u smislu europskog shvaćanja: ili su na vlasti vojne hunte, ili predsjedničke diktature, ili monarhije, svi su dugo godina na vlasti, pa kako je sad samo Libija trn **u** oku, zapitao se. Ako se gleda ekonomski, kaže Lazanski, kad se spominje socijalni bunt, rekao je sljedeće: „Ja samo mogu pitati znate li koliko student Libijac koji živi i

studira u Beogradu ima mjesečnu stipendiju? Znači, plaćen boravak, stan, auto, plaćena hrana, školarina, sve školske knjige, a uz to dobije 2300 eura mjesečno. Svaki student iz Libije koji ode u Englesku, Ameriku ili studirati gdje god hoće, sve mu plaća država. To je diktatura, naravno, ali to je diktatura u kojoj nijedan građanin Libije ne plaća ni struju, ni vodu, ni plin, gdje je jedan euro dovoljan za 17-18 litara najboljeg benzina, gdje svatko, kad navrši osamnaest godina, dobiva ključeve stana, gdje ih milijun radi, a ima ih 6.400.000, gdje ima više od 1,5 milijun građana drugih država koji rade teške fizičke poslove. Nevjerojatno, a pričamo o demokraciji i diktaturi. Ja nisam vidio u Tripoliju nijednog jedinog prosjaka."

Lazanski je s lica mjesta ispričao još par detalja koji bacaju drugačiju sliku na događaje u Libiji. Nakon donesene rezolucije UN-a o zoni zabrane letenja, rekao je, libijski zrakoplovi kojih ima oko 450 nisu letjeli, ali NATO-ovi ipak jesu, pa su i gađali tenkove i brodove, „koji ne lete", kako je rekao Lazanski. Dodao je da je „igra providna", da se tu ne radi ni o kakvoj demokraciji, da su 130 posto stanovništva Berberi koji ne mogu dati demokratskog vođu kad su njihovi vođe poglavice. Taj istočni dio koji se pobunio, rekao je, nikad nije bio previše sklon pukovniku Gadafiju, plemena na zapadu, sjeveru i jugu voljeli su ga više od plemena na istoku jer nije puno u njih ulagao, ali i kod plemena oko Bengazija bilo je pristalica Gadafija, tako da je situacija bila kompleksnija od one kakvom se prikazivala. Spomenuo je kako po novinama piše da za Gadafija ratuju crni plaćenici, a u biti je ministar obrane Libije bio crnac, 30 posto stanovništva Libije su afrički crnci s juga Libije koji podržavaju Gadafija. Pa je rekao kako je jedan američki stručnjak s instituta Keito okarakterizirao događaje u Bengaziju kao rat pukovnika Gadafija protiv pobunjeničkih bandi. Lazanski je rekao da je sam po kampovima gledao kako su 'demokratske snage' opljačkale sve, od telefona i namještaja do wc-školjki pa „ja sad ne znam, možda ima neki demokrat među njima", dodao je.

Kad se gleda unatrag, sve je išlo postupno, uobičajenim malim koracima: prvo se navodno neće Ameri upletati pa su se upleli, pa se neće NATO upletati, pa se upleo, pa će dati potporu pobunjenicima, da bi na kraju počeli otvoreno govoriti da je „ubojstvo Gadafija jedino rješenje za Libiju „. A to je ono što su od početka imali na umu, samo nisu odmah rekli. To je metoda malih koraka, da ne kužiš kuda ideš dok ne bude kasno

i sve gotovo. Jer nema natrag kad se pokrene vojna mašinerija, kad krv padne na svim stranama. Oni podatci odozgo već pripadaju prošlosti, za koju sam siguran da se stanovnici Libije već sad sjećaju kao bolje prošlosti, u odnosu na ono što ih još čeka u iluminatskom planu. Ali opet, i svi ti ljudi na svim stranama su samo žrtve. Dobitnik Nobelove nagrade za mir Henry Kissinger jednom je lijepo rekao: „Vojnici su tupe i glupe životinje koje se u vanjskoj politici koristi kao pijune „.

Početkom srpnja na jednom je portalu osvanuo naslov „UN i NATO znaju za dostavu oružja pobunjenicima „. To je toliko očigledno da je nepotrebno i spominjati, a pogotovo ne kao 'vijest'. Recimo, još početkom ožujka u jednim dnevnim novinama našla se i reportaža njihovog dopisnika iz Libije koji je opisivao situaciju na terenu. „Otkad je počela pobuna protiv Gadafija „, napisao je ratni reporter Krešo Raguž, „a posebno nakon što je ona od demonstracija prerasla u pravi vojni sukob, pričalo se da je riječ samo o manjim grupama naoružanih civila. Gotovo sam i sam nasjeo na tu priču. No, na terenu su se stvari pokazale prilično drukčijima (...) Prvo što sam primijetio jest da su ti ljudi odlično naoružani. Na potezu od Benghazija do prvih crta bojišta oni su uz cestu rasporedili najmanje desetak tenkova. Na samoj bojišnici raspolažu raketnim bacačima, topništvom te nizom protuavionskog naoružanja i teških strojnica, ručnih bacača, pješačkog oružja. Pitanje je tko upravlja tim oružjem. „Živjele spontane 'narodne revolucije!

Na blogu *Duh vremena* (www.duh-vremena.bloger.hr) mogao se pročitati sažet i sveobuhvatan pogled na razloge napada na Libiju. Bloger je napisao da je „Libija pod vodstvom Moamera el Gadafija, 'tiranina i luđaka', kako ga prozivaju novine, postala najbogatija afrička država, potpuno samostalna i spremna da uvede novu monetu u trgovini naftom - islamski zlatni dinar i beskamatne kredite (čemu MMF ne bi imao pristup). U Libiji je najstrože bilo zabranjeno davati kredit s kamatom. Ovim novcem, kojeg je Libija zaradila od nafte, Gadafi je marljivo kupovao i zlato. Koliko točno ima zlata u Libiji nitko ne zna. MMF procjenjuje da imaju oko 4,6 milijuna unci, a to je blizu 144 tone koje na tržištu trenutno vrijede više od šest milijardi dolara. Libija ga najvećim dijelom čuva u svojim sefovima u Libiji, a ne u Švicarskoj, kao što to moraju ostale porobljene zemlje."

Osnutkom islamskog zlatnog dinara, pisao je taj bloger, svi koji žele afričku naftu morali bi prvo kupiti taj novac, što nikako nije dobra vijest

„bankarskoj bratiji oko Rotschilda koji su svijet podesili tako da se nafta kupuje samo za njihov Spekulativni novac bez pokrića pod nazivom dolar, pa više njime ne bi mogli kupovati naftu od afričkih zemalja". Isti je Gadafi, obavještava nas dalje informirani bloger, „Rothschildima već preuzeo Kinu koja je postala njegov strateški partner i veliko tržište". Osim toga, Moemer el Gadafi je, jakom unitarnom državom, ujedinio sva plemena, posebno dvije velike libijske etničke grupe zbog kojih je Libija uvijek morala biti podijeljena na dva administrativna dijela. Naftne ugovore sa stranim kompanijama napravio je tako da je najveći dio novca od nafte ostajao Libiji i to na korist narodu, tako što je glavna maftna kompanija bila 100 posto u vlasništvu države. Proizvodnju nafte sveo je na samo jedan dolar po barelu, dok se kod drugih zemalja cijena kretala i preko 100 dolara.

Nadalje, piše bloger, 1959. godine otkriveno je da skoro dvije trećine Libije leži na ogromnim akviferima, podzemnim rezervoarima vode. Po procjeni stručnjaka, ovi akviferi u Sahari sadrže 10 do 12 tisuća kubnih kilometara ivode koja se nalazi 600 metara ispod zemlje. Dakle, Sahara leži na vodi jer **se** akviferi nalaze i u Čadu, Sudanu, Nigeru i Egiptu. Potrebno je samo iskopati bunare i cjevovodom transportirati vodu gdje je potrebna. Libiji je voda prijeko potrebna jer ima veoma malo obradive površine (oko 1% čitavog teritorija), ali voda se nalazi ispod pustinjskog dijela zemlje na jugu, dok 95% stanovništva živi u priobalnom dijelu. Tako se Gadafi, piše bloger, „odlučio na još jedan potez koji je bio posljednji okidač za konačnu intervenciju svjetskih bankara i korporatista u ovu priču - na kontrolu vodenih resursa, koji su na piku američkim kolonijalistima posljednje desetljeće" na temelju čega bi preuzeo i veliki dio trgovine poljoprivredom. Za transport te velike količine vode iz akvifera potreban je cjevovod od oko 3900 km. Projekt je nazvan Velika umjetna rijeka i zamišljen da se radi 26 godina u četiri faze. Dvije su već bile završene, a treća je trebala biti spajanje ove dvije. Tako bi Libija dobila 160.000 hektara obradivog zemljišta.

Oko 70 posto vode iz akvifera bilo je namijenjeno poljoprivredi, a ostatak gradovima. Oko 3700 kilometara vodnog puta već je bilo napravljeno, što je javna i poznata stvar javnosti u Libiji, a što su mediji potpuno zaobišli. Oko 1300 bunara trebalo je davati 6,5 milijuna kubnih metara vode dnevno kojom bi se opskrbljivali Bengazi, Tripoli, Brega, Sirta i ogromne poljoprivredne površine. Količina vode u akviferima

procijenjena je na količinu vode koja Nilom protekne za 200 godina. Libijci su svoje rješenje namjeravali prezentirati drugim afričkim zemljama koje također leže na akviferima. Cilj Libije bio je s vremenom potpuno zadovoljiti svoje potrebe za usjevima, a potom opskrbiti cijelu Europu voćem i povrćem, i to izuzetno visoke kvalitete zbog vode koja je stara i mineralizirana. Investicija je trebala u konačnici koštati oko 33 milijarde dolara, a financiranje je do sada vršeno isključivo državnim beskamatnim kreditom koji je dala libijska centralna banka. Gadafi je potpuno zaobišao MMF i Svjetsku banku, a njegov geostrateški projekt mediji na Zapadu potpuno su ignorirali.

Umjesto toga, danas se osniva nova Centralna banka u Begaziju (probajmo pogoditi tko će je nadzirati?), a naftne kompanije će 'privatizirati' sve vodene sustave, dok će UN omogućiti francuskim korporacijama (Veolia, *Suez Ondeo* i Saur), koje danas drže 40% svjetskog tržišta u poslovima s vodom dobiti vlasništvo nad cjevovodima.

Baš u vrijeme dok sam čitao taj blog, u travnju 2012. kad je državni udar u Libiji već bio svršena stvar, u hrvatskim je medijima prenesena vijest o britanskom istraživanju, naslovljena „Afrika leži na golemim zalihama vode". Nakon opsežnih istraživanja, pisalo je, geolozi iz britanskog UCL-a napravili su „detaljnu kartu podzemnih izvora Afrike i tvrde da ona leži na golemim zalihama pitke vode. Kontinent na kojem su nestašice temeljne životne tekućine jedan od najopasnijih problema navodno ima najbogatije podzemne izvore upravo u svojim površinski najsušnijim predjelima. Prema britanskim znanstvenicima, podzemni izvori su čak 100 puta veći od onih koji su pronađeni na površini. Procjenjuje se da se posebno velike zalihe (mogu davati preko 20 litara u sekundi) nalaze pod površinom Libije, Sudana, Čada, Mauritanije te drugih saharskih i subsaharskih zemalja, od kojih su neke najsiromašnije zemlje svijeta. „

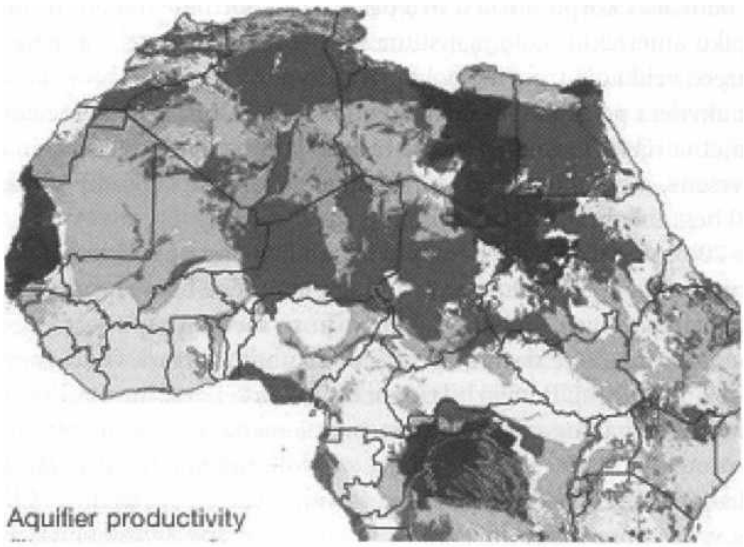

Javna tajna - zalihe vode ispod Afrike; mogući uzrok rata?

Vodeni cjevovod (koji ide paralelno s plinovodom i naftovodom), pisao je blog *Duh vremena,* NATO-ovi bombarderi su zasuli razornim projektilima već u prvih par dana intervencije: „Vladajuća elita, putem svojih alatki (NATO-a) imala je cilj uništiti kompletnu libijsku infrastrukturu te embargom i agresijom zaustaviti napredak i 200 milijardi dolara investicije jer Libija je bila poznata po izuzetno naprednoj građevinskoj industriji (škole, bolnice, hoteli, tisuće velikih stambeni kompleksa) pa je NATO svakodnevno bombardirao gusto naseljene četvrti, bolnice, škole, silose sa žitom, tvornice, hotele, infrastrukturu, džamije, plantaže palmi i vinove loze, sveučilišta, autobuse, putnička vozila. Čak 18 NATO-ovih projektila razorilo je kompleks u centru Tripolija, gdje su se nalazile nevladine organizacije za ljudska prava, visoki odbor za žene i djecu, međunarodna organizacija za mir i pomoć, te je, u svojoj navodnoj borbi zaštiti civila, NATO s čak dvije razorne bombe izravno pogodio specijalnu školu za djecu s poteškoćama u razvoju koja je poznata kao škola i zgrada pod zaštitom UNESCO-a.”

Na sreću, djeca baš taj dan nisu bila u školi. No, u prvih 90 dana intervencije NATO je ubio ili ranio 4700 civila, od čega 109 djece, najmlađe je imalo tek 8 mjeseci. Mediji su iznosili ‘vijesti” piše bloger, o tome kako Gadafijevi sljedbenici siluju i masakriraju žene, no u istraživanjima nezavisnih novinara iz područja Tripolija i okolnih gradova koji su pretrpjeli napade pobunjenika nije se pronašao niti jedan podatak za osnovanu sumnju da su lokalni stanovnici bili ti koji su ubijali i silovali

žene. Kako nije osnovana nikakva UN-ova komisija za utvrđivanje istine, vojna intervencija je pokrenuta isključivo na temelju lažnih medijskih izvještaja. U Misoratiju, gradu 290 km istočno od Tripolija, pobunjenici su za vrijeme svoje okupacije oteli oko 200 stanovnika tog grada, zatim ih pred okupljenom masom zaklali, isjekli im tijela na komade, utrpali u vreće pa u kontejnere i potom ih zapalili i bacili u more. Događaj je zabilježen na snimkama.

Činjenicu da se 2000 plemena skupilo u Omladinskom nacionalnom forumu libijskih plemena i dalo podršku obrani Libije mediji su potpuno prešutjeli, piše bloger, iako je bila pokazatelj u kojoj je mjeri Gadafi imao podršku naroda i svih plemena. Uvijek je posrijedi ista politika koja se može svesti u dvije riječi: „Stvori čudovište „. Potom udari po njemu, uz neopisivu cijenu u životima, standardu i zdravlju. Ti tipovi s vrhova svjetskih vlasti su, po svakoj mogućoj definiciji, ratni zločinci jer planiraju i provode udruženi zločinački pothvat. Tu sam frazu naučio iz izvještaja s Haškog suda, nisam je izmislio. Ti kvarni tipovi ne zaslužuju nikakvu pristojnost, a još manje poštovanje. Samo su lijepo obučeni i stalno na televiziji, nema tu ničeg drugog.

Libija je, piše bloger, bila veoma prosperitetno socijalističko društvo, praktično bez kriminala i nasilja, zbog čega su „agenti CIA-e i MI6 oko nje pleli mrežu već trideset godina". Naveo je da cilj njegova *posta* nije bio podržavanje Gadafija već predstavljanje onih podataka koje su mediji prešutjeli. Zapitao se i jesu li „Rothchildi i ostali pripadnici bratstva" zaista oduvijek bili Gadafijevi neprijatelji, jer je Gadafi bio veoma blizak s vođama zapadnjačkog svijeta, a uz to mu je majka bila Židovka čiji se korijeni, po mnogim izvorima, isprepliću i sa samim Rothschildima. U vezi te teme autor je priložio niz *linkova,* ali ona nadilazi okvire ove knjige u kojoj smo ionako već odavno zaključili dvije stvari: a) da su sve naizgled ili zapravo sukobljene strane stvorene i manipulirane od strane iste sile iz pozadine te b) kad vladajuća elita odluči da je tvoje vrijeme prošlo, bio njihov čovjek ili ne, svjesno ili nesvjesno - odlaziš, pa makar bio i Gadafi.

Hrvatski ekonomist i politički analitičar Karino Hromin Sturm ovako je opisao „providni scenarij osvajanja nalazišta nafte u Libiji „: „Scenarij u Libiji je bio tako dobar da su pobunjenici u Bengaziju, gdje se nalaze najveća nalazišta libijske nafte, već nakon tjedan dana priznati od Zapada. S tog područja je, dakako, brzo organiziran izvoz nafte za koju su

pobunjenici dobivali oružje za borbu protiv Gadafija. Na koncu su ga, 20.1istopada 2011. i ubili. Pobuna u Libiji dio je šire priče tobožnjih demokratskih promjena u Maroku, Alžiru, Egiptu, Tunisu, Libiji i Siriji. Plan je da se nakon smirivanja situacije organizira Arapska Unija. Kralj Saudijske Arabije Abdulah na sastanku u Bahrainu 12. svibnja ove godine (2012.) već je pokrenuo postupak osnivanja te Unije, a članice bi trebale biti Kuvajt, Oman, Ujedinjeni Arapski Emirati, Katar i Saudijska Arabija. Kako se iz zemljopisne karte vidi, to je većina zemalja Perzijskog zaljeva koje posjeduju 51,3 posto svjetskih zaliha nafte. „

No, udruženi zločinački pothvat bio je dobro potkrijepljen prikladnim analizama ‘stručnjaka’. Malo tko na to obraća pažnju, ali uvijek isti određeni zaključci stižu s uvijek istih mjesta, recimo iz iluminatske ispostave koje se zove sveučilište Columbija, a objavljuju ih uvijek iste naše proiluminatske dnevne novine. Naravno, ako ne znate za koga igraju institucije poput Columbije onda ćete vidjeti samo intervju preko dvije strane s nekim uglednim, pametnim profaćem. U ovom slučaju to je bio neki Richard Bulliet koji je opisan kao „ugledni američki povjesničar i njujorški profesor na prestižnom sveučilištu Columbija, koji je dugi niz godina bio i ravnatelj Instituta za Bliski istok na tom sveučilištu „. Čovac mi je odmah bio simpatičan. Područjem sjeverne Afriike, pisalo je, bavi se od kraja 1960-tih kad je doktorirao na Harvardu (drugoj jakoj iluminatskoj intelektualnoj ispostavi) te je autor i urednik „Enciklopedije modernog Bliskog istoka'. Evo par misli tog stručnjaka’:

„Sretan sam što odlazi Gadafi, baš kao što sam bio sretan kad sam vidio da odlaze Mubarak u Egiptu i Ben Ali u Tunisu, i kao što ću biti sretan kad vidim da odlaze Saleh u Jemenu ili Asad u Siriji ako nam budućnost to donese. 'Ti vojni režimi uništili su nade svojih građana i desetljećima nisu donosili ništa osim prevare i stagnacije. (Richarde, zaboravio si spomenuti da su ih financirali SAD, op. K.M.). NATO-ova intervencija bila je iznimno važan faktor, ali pokreti tzv. Arapskog proljeća nisu imali ništa s politikama ili planovima Zapada. (Ne, uopće. Richarde, ili si totalni neznalica, ili svjesno lažeš, ignorirajući sve podatke koji pokazuju upletenost američkih tajnih službi u organizaciju ‘Arapskog proljeća’. Kladim se na ovo drugo. op. K.M.). Da ste prije koju godinu okupili zapadne vođe i pitali ih žele li vidjeti pad vojnih režima u pet spomenutih država, svi bi odgovorili niječno jer se boje nestabilnosti i toga što bi mogla donijeti sloboda. (Sloboda? Cinične li upotrebe te riječi

u kontekstu svega što se zbilo nakon Arapskog proljeća. Osim toga, te zapadne vođe su sitni pijuni, a upravo je nestabilnost glavni alat manipulacije njihovih gospodara, op. K.M.). Srećom, arapski svijet je dokazao da ima dovoljno nade, hrabrosti i supstance koje Zapad nije bio svjestan. (Sad je već stvarno vrijeme za povraćanje). Pitanje koje ćemo postavljati u budućnosti jest kako to da nitko na Zapadu nije primijetio što se sprema. (Ne znam tko je taj „nitko „„ mreža tajnih službi cijelo vrijeme je dobro znala što radi, iako to nije objavljivala po medijima koje ista ta struja drži u vlasništvu, to je odgovor na to teško pitanje, op. K.M.). Isto smo pitanje postavljali nakon šahova pada 1979. godine.'

Na ovom mjestu sam prestao čitati intervju. Nije više bilo nikakve sumnje, ovaj čovjek otvoreno laže, prodajući službenu povijest. Zato je i izabran za intervju baš u tim novinama koje besramno prodaju maglu. Ali mi je pogled još pao na okvirić gdje je „stručnjak' odgovarao na pitanje je li reakcija Obame Baracka bila previše suzdržana. Rekao je: „Ne. Ako pogledate vrijeme koje je prošlo između provokacijskih djelovanja vojnih i paravojnih skupina u Libanonu, Bosni ili Somaliji prije nego što su reagirali predsjednici Reagan i Clinton, onda je jasno da su ti predsjednici bili puno oprezniji. Predsjednik Obama reagirao je prikladno i bez neopravdanog otezanja. Kao negativnu usporedbu, dovoljno je pogledati reakciju predsjednika Georgea H. W. Busha koji je propustio poduzeti akciju nakon što je vlast u Alžiru poništila izbore 1992. godine, što je dovelo do dugogodišnjeg krvavog građanskog rata. „

Gospodarima kaosa uvijek je cilj dugogodišnji krvavi rat, zato je Bush „otezao „(da bi došlo do takvog rata), zato se Obama požurio (jer bi u protivnom Gadafi mogao pacificirati zemlju pa ne bi došlo do dugogodišnjeg stanja krvavog anarhizma koje vlada u Libiji od pada „tiranina[1] „) Svi su ti dečki dio iste velike mreže, o čemu svjedoči tekst u novinama iz vremena libijskog rata pod naslovom „CIA je tijekom Buheva mandata surađivala s Gadafijevim špijunima „. Libijsko Nacionalno prijelazno vijeće, pisalo je, objavilo je niz dokumenata koji potvrđuju povezanost Gadafijeva režima s vodećim čelnicima zapadnih zemalja poput Nicolasa Sarkozyja ili Silvija Berlusconija, te s CIA-om i britanskom obavještajnom službom. Stvarno sve piše u novinama.

Dodajmo na cijelu priču i vješticu iz kolovoza 2011. u kojoj je također bilo rečeno da EU i SAD duguju Libiji 200 milijardi dolara za isporučenu

naftu te da 2012. istječu koncesije velikih naftnih kompanija koje polažu pravo na libijsku naftu. Pisalo je da je Gadafi zatražio vraćanje duga i zaprijetio je da će u suprotnom sklopiti međudržavne ugovore s drugim zemljama i kompanijama. Evo elegantnog načina da se čovjek riješi duga - ubij vjerovnika. I da vidimo kakav je ta priča imala kraj za Libiju i što je građanima Libije donijela 'spontana' pobuna protiv mrskog diktatora. Krajem veljače 2012. tekstovi su imali ovakve naslove: „Godišnjica pobune - Libija potonula u kaos brutalnog etničkog čišćenja „ili „Zakon jačeg - Godinu dana nakon početka pobune Libiju kontroliraju paravojske „.

Evo i malo sadržaja:

Prema pisanju Tihe New York Timesa i El Paisa, Tripoli, glavni grad Libije, i mnogi drugi gradovi danas su mjesta pod opsadom oružanih skupina nad kojima tzv. centralna vlast i nema većeg nadzora. Štoviše, i sama vojska se ponaša kao još jedna naoružana banda.. A tomu treba dodati i činjenicu da su neka mjesta zbrisana u erupcijama etničkoga čišćenja. Iako je rat završen u listopadu, Tauerga je postao grad duhova. Kuće su devastirane, opljačkane i spaljene, ulice su razrovane, nema čitavoga prozora, posvuda vlada tišina. Nitko nije ostao u ovome mjestu na zapadu zemlje kojeg su temeljito u osvetničkom pohodu počistili susjedi iz Misrate jer su oni iz Tauerge, kažu ovi iz Misrate, pomagali Gadafiju. Zato su devastirali grad i zato se u njega ne smije vratiti niti jedan od prethodnih 35.000 stanovnika koji su danas razbacani po mnogim izbjegličkim kampovima unutar Libije.

U tom osvetničkom pohodu nema samo političke mržnje već i rasizma jer osim što su bili uz Gadafija, stanovnici Tauerge su crne puti. Koliko se etničko čišćenje i divljanja oružanih bandi može isprepletati govori slučaj Atiye al Mayuba. Kaže da su morali napustiti Tauergu zbog brutalnosti milicije iz Misrate. Dan kada je napuštao svoj dom na ulici je pobrojao četrdeset leševa svojih susjeda. Kada je u rujnu stigao u logor za izbjeglice koji je montiran u bivšoj mornaričkoj akademiji u Tripoliju, mislio je da je najgore prošlo. Teško se varao. 6. veljače jedna je oružana skupina upala u kamp koji navodno čuvaju snage reda i sigurnosti. To nije bilo prvi put. Prethodnim upadima su pokupili 85 muškaraca između 14 i 60 godina i ništa se o njima više nije čulo. Onda su krenuli protestirati, ali

su iz bande zapucali po njima.. Bilo je sedmero mrtvih i ranjenih.. Ubijen je i 13-godišnji Atiyin sin Mohamed.

Atiya kaže da je situacija grozna, da 'nema države, ni reda, ni zakona' Stanovnici Misrate, ponosni trgovci, prezirali su Gadafija dok su mu ljudi Tauerge bili zahvalni jer su bili potomci robova koji su stigli u Libiju u XVIII. stoljeću, a pukovnik im je znatno poboljšao uvjete života, omogućio im pristup školama i fakultetima te im je otvorio put do visokih položaja u oružanim snagama i javnoj upravi (treba kazati, i u kontekstu manipuliranja jednim plemenima protiv drugih). Ne treba se čuditi, onda, što su se borili protiv pobunjenika, ili što su Gadafijeve snage raketama GRAD gađale Misratu, luku velike komercijalne važnost i treći grad po veličini u Libiji..

U kolovozu, kad su probili obranu Gadafija, već legendarni borci Misrate prešli su preko Tauerge kao termiti. No, nije bilo nikakva opravdanja za mučenja i za vješanja stanovnika Tauerge za noge da bi se u njihova tijela ispraznili okviri kalašnjikova. Zanimljivo da Zliten, još jedan lokalitet s kojeg su se stanovnici borili uz Gadafija, a blizu je Tauerge, nije taknut. Oni nisu tamnoputi. Osim toga, kažu u Misrati, ovi iz Tauerge silovali su neke žene Misrate i to se ne oprašta.. No, malo tko u to vjeruje, već se misli kako je to medijska kampanja kako bi se opravdalo etničko čišćenje. Organizacije za ljudska prava i UN nisu našle niti jedan dokaz koji bi potkrijepio optužbe za silovanja počinitelja iz Tauerge. (...)

Godinu dana nakon pobune Libija nema atribute koje treba imati jedna država, ni pravu vojsku, ni policiju, ni javnu upravu, ni pravosuđe. Krhka stabilnost i haranje bandi ugrožavaju demokratski proces zakazan za lipanj. Slobodni i regularni izbori su jako izvan dosega i čine se daleka stvarnost. Ono što jest stvarno jest da tisuće ljudi juri Libijom s prstom na okidaču. (...) Slika je postala već uobičajena: u Bengaziju pada noć, jedan kamionet stiže krcat naoružanim osobama, dižu u zrak ulaz zgrade, ulaze, zaposjedaju, pljačkaju i vladaju. Tako strani novinari opisuju realnost u kojoj Libija tone sve više i više u kaos. Policija je desetkovana i potpuno neučinkovita, a oružane su snage razvaljene od strane NATO-a, pa gradove kontroliraju paravojne formacije, ili zowar (revolucionari), kako se vole nazivati. Uzimaju pozicije na trgovima i križanjima na kamionetima s protuzračnim mitraljezima i kalašnjikovima.

U nezavisnom dokumentarnom filmu *Libijski rat nikada nije završio* o Gadafijevom rodnom gradu Sirtu koji je bio njegova zadnja crta obrane tijekom „zelene revolucije „„ predstavljenom u svibnju 2012., zorno su prikazani učinci uvođenje 'demokracije' u Libiju. Gadafi je u rodnom gradu mučen i ubijen 20. listopada 2011., ali cijela Libija je bila jedan veliki front, od Bengazija, Bani Walida, Misrate do Tripolija, pisalo je u tekstu koji je predstavljao film. Bitka za Sirt trajala je više od mjesec dana, a grad je doslovno razrušen do temelja. Nakon pada Gadafija Libija je potonula u kaos. Naoružane skupine bore se za prevlast nad teritorijem, plaćeni ubojice napadaju zgrade NTC-a („Nacionalno Tranzicijsko Vijeće") i traže svoje „plaće". Diljem zemlje operiraju ilegalni zatvori u kojima se provode mučenja i ubijanja. Međunarodne organizacije kao što su Medecins Sans Frontieres (Liječnici bez granica) bježe iz Libije jer te scene jednostavno više ne mogu podnijeti. Posebice je stradalo crno stanovništvo iz susjednih južnih država koje je desetljećima živjelo i radilo u Libiji, a koje se muči na zvjerske načine. U isto vrijeme novi američki ambasador u Libiji poziva sve američke kompanije da se što brže uključe u unosne ugovore koje sada nudi nova libijska vlada i pritom ističe: „Naše kompanije moraju imati prednost u rekonstrukciji, Libija nam to duguje". Ima li kraja cinizmu tih tipova?

U filmu se postavlja pitanje gdje su u toj priči stanovnici Libije kojima je ideal Džamahirije uništen savezničkim bombardiranjem. Za brojne stanovnike Sirta, grada u ruševinama, rat nikada nije završen. Mnogi od njih nikada neće prihvatiti novu trobojnicu kao adekvatnu zamjenu za zelenu zastavu, neki gaje lažne nade da će im Prijelazno vijeće ipak pomoći i da će Libija postati „moderna i demokratska" zemlja no, „ako je suditi prema vijestima koje dolaze iz te zemlje, njihove nade uskoro bi se mogle pretvoriti u neostvarene iluzije. Mnogi nemaju iluzija i sasvim im je jasno što im je učinjeno, njima, njihovom gradu, državi i idealu suvereniteta i slobode. „Film ističe djecu, mlade školarce koji pohađaju nastavu u još uvijek srušenim školama u Sirtu, a prisiljeni su pjevati novu himnu dok se nad njima sistematski vrši antigadafijevska propaganda. Njihovo djetinjstvo, pisalo je, bit će obilježeno ovim događanjima zauvijek, a film je poznata novinarka Lizzie Phelan, koja je osobno svjedočila agresiji na Libiju, nazvala „unikatnim novinarskim djelom kakvo nikada neće stići do nas od strane tzv. *mainstream* medija - tj.

sukrivaca u razaranju Libije. „Čestitamo, gospodo pobunjenici' na uspješnom uvođenju demokracije i sveopćeg blagostanja.

Sve su to razne fronte rata protiv čovječanstva, ako ga smijem tako nazvati.

Često o njemu razmišljam i ponekad mi se ukaže slika u kojoj on i nije tako strašan i bezizlazan kakvim se čini. Jedini problem kod tog rata jest što ga ljudi moraju voditi - mirom. Glavno oružje Elite su manipulacija, dezinformacija, sveopća muljaža i zakulisne igre na svim područjima te povlačenje konaca iz sjene. Zato se odmah mogu otpisati oslobodilački „pokreti", vođe i slično, pogotovo ako imaju, kako je uobičajeno, piramidalnu hijerarhijsku strukturu koja je savršena za manipulaciju jer je potrebno upravljati samo s nekoliko ljudi na samom vrhu. Postoji velika vjerojatnost da će ti ljudi biti neka kukavičja jaja i sve odvući u krivom smjeru, u smjeru još većeg kaosa, nasilja i podjele.

Obično, kad ljudi postanu svjesni globalne manipulacije, frustrirano se pitaju što bi sad oni tu mogli učiniti. I zaista, pogotovo ako se odbace sve opcije organiziranja, čini se - ništa. To je zapravo dobro. Bar nitko tako neće napraviti nikakvu štetu, jer iz povijesti znate kako to ide i kako bi opet išlo: netko plasira neku ideju, netko drugi se navuče na nju i pokuša je silom provesti u djelo, pa netko nastrada, pa onda tako netko gleda kako mu netko ubija nekoga iz obitelji, u njemu se budi osjećaj mržnje i osvete - i kreće nezaustavljiva spirala zla. Tako da bih odmah puknuo nogom u smeće sve pokrete, strane, organizacije, vođe i ideje. Očito, bolje je ne napraviti ništa nego nešto, pa da onda tako ispadne. Ali što sad?

Ispada da ipak postoji jedna stvar oko koje bi se svi mogli okupiti, koju svi posjedujemo, a to je osjećaj empatije. Ni oko čega drugog se ne moramo slagati, ali on nam je svima zajednički i puno jači od raznih programa našeg mozga - ako dobije priliku. Na tom temelju, ako će imati jasnu širu sliku, svatko će znati za svaku situaciju pravi odgovor i pravu reakciju, i to bez puno razmišljanja. Oni će proizaći iz te urođene ljudske osobine - empatije, ali ne mora to biti ništa grandiozno niti prijelomno. Realizirat će se u puno sitnih koraka, detalja i odluka tijekom svakoga dana ili tjedna. Akumulacija takvih malih svakodnevnih postupaka od mnogo ljudi (temeljenih na temeljnoj mudrosti zvanoj empatija koja ne treba ni vođu, ni pokret, ni ideologiju), čini mi se, mogla bi u sebi kriti ogromnu snagu, takvu da može dovesti do urušavanja sustava kojem su

jedina oružja laži, manipulacije i programiranje. Ali potrebno je imati točne ulazne podatke, jer kod ljudskog mozga vrijedi isto kao i kod računalne obrade podataka: ubaci sranje od podataka, dobit ćeš sranje od rješenja.

Treba imati na umu i stvari koje naizgled nisu ni u kakvoj vezi s politikom, ali su u vezi sa svime što postoji, pa tako i njom. To je pitanje prave prirode stvarnosti i međudjelovanja svijesti sa svijetom, iako bi preciznije bilo reći da svijet i jest četverodimenzionalni hologram koji pojedinačne i kolektivne svijesti projiciraju samima sebi. Ali o tome na nekom drugom mjestu ili nekim drugim knjigama, a neke već odavno stoje na policama knjižara.

Nešto istine o zbivanjima ponekad i nađe put do novina, recimo u vidu intervjua s Williamom Engdahlom, novinarom, povjesničarom i ekonomskim analitičarom sa sveučilišnim kredibilitetom. Njegove političko-ekonomske teorije, iznesene u brojnim knjigama, među kojima je najpoznatija *Stoljeće rata,* kažu da su ratovi u prošlom stoljeću izbijali zbog nafte, da su ih poticale svjetske banke, da je genetički preinačena hrana samo sredstvo bogaćenja multinacionalnih kompanija i stjecanja kontrole nad ljudima te vršenja depopulacije svijeta. U uvodnom tekstu intervjua je pisalo: „I iako bi lako mogle biti odbačene kao puke teorije zavjere, isto tako bi mogle dobiti na težini prođu li svojevrsnu potvrdu u predviđanjima događaja. Engdahl je točno naznačio sukob EU i SAD-a zbog uvoza genetički preinačene hrane te pritisak na male zemlje putem MMF-a i Svjetske banke da bez obilježavanja uvoze tu hranu. Pravilno je predvidio rast cijena nafte, ali i revolucije u državama kaspijskog bazena. „Sljepački je govoriti *„puke* teorije zavjere „u vremenu kad urota doživljava svoj vrhunac, ali to je još uvijek svijet oko nas, izvan korica ove knjiga i vas, njenih čitatelja.

U intervjuu je Engdahl rekao da je „jasno da su snažni interesi Londona i Washingtona bacili iskru koja je sve zapalila i pokrenula ove 'Twitter revolucije' Cilj im je bio izmijeniti stanje na političkoj šahovskoj ploču na naftom bogatom Bliskom istoku „. Još je rekao da su „nemire do posljednjeg detalja isplanirali američka vlada, State Department i Pentagon, oni su ih uvježbali i organizirali. Pritom su se služili nevladinim organizacijama National Endowment for Democracy i Freedom House „'

Spomenuo je i termin „kreativna destrukcija „(što zapravo nije ništa drugo nego staro masonsko-iluminatsko načelo „red iz kaosa „), rekavši da su se njime koristili neki vašingtonski stratezi, da bi pokretanjem organiziranog kaosa zbacili dotadašnji dugotrajni i duboko ukorijenjeni režim poput Mubarakova, i zamijenili ga novim, kojim je lakše upravljati. Osobno mislim da se tu krije i puno više jer su i dosadašnji režimi bili poprilično proamerički, pa mogu samo zaključiti da Plan ulazi u novu fazu.

Ne može se zanijekati, rekao je Engdahl, da ljudi u tim zemljama imaju realne probleme, a to je upravo činjenica s kojom Washington računa: „Nemojmo zaboraviti da gladni ljudi u pravilu nikada ne izvedu uspješnu revoluciju. Rekao je: „Za takvo što potrebno je sofisticirano upravljanje i usmjeravanje, a to im je osigurao Washington. „Dodao je da je predložak isti kao kod tzv. ružičaste revolucije u Gruziji i narančaste revolucije u Ukrajini. Čak su i imena ista - *Kmara* u Gruziji i *Kefaya* u Egiptu u prijevodu znače isto - „dosta „. Štoviše, dodao je, u sve su uključene iste nevladine organizacije.

Dotaknuo se i WikiLeaksa, za koji je uvjeren da su ga osmislile američke obavještajne službe: „Julian Assange zarađuje golem novac izigravajući mučenika i kritičara establišmenta, dok istodobno dotura diplomatske depeše jednom od kamena temeljaca američkog establišmenta, dnevniku *New York Times,* kako bi oni odlučili što zaslužuje biti objavljeno (...) WikiLeaks sad može bez problema podmetnuti bilo kakvu depešu i tvrditi da je službena i autentična. „

Na pitanje je li Barack Obama ispunio očekivanja (naivnih, op. K.M) i potvrdio svoj slogan o novoj nadi, napomenuo je da samo treba pogledati tko je financirao Obamin uspon, iz čega postaje jasno da je Obama bio samo plan američkog establišmenta da preko njega i preko riječi „nova „i „nada „ispuste bijes javnosti koji se nakupio tijekom Busheve ere. Novinar se dotaknuo i grčke krize o čemu je Engdahl rekao: „Banke s Wall streeta, posebno Goldman Sachs i JP Morgan Chase, zajedno s tadašnjom grčkom vladom, još 2002. postavile su zamku s namjerom da prikriju pravi grčki duh kompleksnim derivatima. Rejtinške agencije *Moody's* i *Standard&Poors* odigrale su posebnu ulogu. Proširile su paniku na tržištu. I da, grčka vlada je lagala. „Što se tiče pitanja može li Hrvatska preživjet bez EU, rekao je da bi, baš kao i Norveška, mogla imati sporazum s EU na

obostranu korist, „ali neće biti pod pritiskom zamornih i napornih direktiva „.

Spomenuo je da se „američko tržište i američka ekonomija nalaze u spirali smrti u koju su se sami uvukli „, a pitanju je li dobro što Hrvatska uporno odbija pozvati MMF rekao je: „MMF je instrument SAD-a kojim se uništavaju nacionalne ekonomije, privatizira ih se i eksploatira u korist američkih multinacionalnih kompanija i šačice drugih kompanija. Hrvatska, Grčka, Island, ni jedna od tih država ne bi trebala zvati MMF. To je poljubac smrti. „

Pa još malo o 'revolucijama': „Predložak za ovakvu smjenu vlasti razvio je Pentagon, američke obavještajne službe i različiti trustovi mozgova (...) Ovo je prvi put još otkako su u Istočnoj Europi padali komunistički režimi da SAD iniciraju istodobne operacije u nekoliko država (...) Američki scenarij za Egipat jasan je poput holivudskih filmova. Mase s interneta izmiješale su se s Muslimanskim bratstvom i američkim obavještajcima. U glavnoj ulozi pojavljuje se dobitnik Nobelove nagrade koji, prikladno, rukovodi svim opozicijskim akcijama da bi se stari režim preobrazio u samoproglašenu novoegipatsku liberalnu demokraciju. Bez obzira na to kolika Obamina Bijela kuća ili Clintoničin State Department željeli prevrate prikazati spontanima, oni to nisu. Organizirani su po uzoru na visoko tehnološku revoluciju ukrajinskog stila. Sve su bile internetski umrežene, prvo s omladinom i Mohamedom El Baradeijem pa onda sa zabranjenim i mutnim Muslimanskim bratstvom. Na kraju, očite su i njihove veze s britanskim i američkim obavještajnim službama te sa slobodnim zidarima. „

No, o tim predstavama čitamo kao o demokratskim procesima, dok je samo riječ o potezima povučenima s namjerom da se dodatno zakuha situacija na Bliskom istoku koju su Rotschildi i odlučili napraviti trajno nestabilnom kad su poslije Drugog svjetskog rata tamo osnovali svoje leno kao državu, dali mu obiteljski grb kao zastavu i počeli prisiljavati svoje nesretne poslijeratne sunarodnjake da se tamo presele, iako europski Židovi, koji su potomci naroda Hazara s Kavkaza koji je davno preuzeo judaizam kao vjeru, nemaju ništa više veze s Bliskim istokom i izraelskim plemenima iz mitova nego što Hrvati imaju s Madagaskarom.

No, i nagovještaj budućih zbivanja u tom dijelu svijeta, kao i sljedeće poteze Elite može se iščitati iz novina. Recimo, u vijesti naslovljenoj

„Sandberg: Arapsko proljeće neće donijeti demokraciju „u kojoj, praveći se da prognozira, zapravo navikava ljude na isplanirane buduće događaje. „Zabrinuti smo zbog razvoja situacije. Bojimo se da ni jedan od režima koji se bude pojavio neće biti demokratski (s tim bih se složio, op. K.M.) ni prijateljski prema Zapadu, u što ubrajam i Izrael, te da će porasti utjecaj radikala „, rekao je bivši izraelski ministar znanosti i tehnologije te infrastrukture i sadašnji čelnik Svjetske židovske organizacije Keren Hayesod Eliezer Sandberg, očito cionist do srži, što potvrđuje i kasnije naveden podatak da je i dalje blizak prijatelj s izraelskim premijerom Benjaminom Netanyahuom iste cionističke (i terorističke) provenijencije. U prijevodu, predstava se nastavlja, sve su promjene lažne i tako će biti sve dok drek ne udari u ventilator - što i jest jedan od ciljeva iluminatskog plana.

Zato je veljača 2012. bila u vijestima vrlo slična veljači 2011., samo ste riječ „Libija „trebali zamijeniti sa „Sirija „. A naslov jedne vijesti govorio je da mediji i dalje prenose čak i najapsurdnije ili najlažljivije izjave svjetskih kriminalaca i masovnih ubojica: „Hillary Clinton tvrdi: Sirijska oporba sama će se naoružati „. Kako da ne.

Nova je kampanja u tijeku pa je još rekla „kako je uvjerena da sirijski predsjednik Bašar al Asad neće ostati na vlasti. Obraćajući se izravno Rusima i Kinezima koji su blokirali rezolucije UN-ova Vijeća sigurnosti čiji je cilj okončati nasilje u Siriji, Clinton je kazala kako brutalnost vlade protiv vlastita naroda nije nešto što bi moglo biti dugoročno održivo. ‘Bit će sve više osposobljenih pripadnika oporbenih snaga. Oni će negdje i nekako pronaći način da se obrane i započnu s ofenzivama. Jasno mi je da će u jednom trenutku doći do odlučujuće točke. Želim da to bude što prije kako bi se spasilo što više ljudskih života i uopće ne sumnjam da će do takve točke doći „, rekla je bešćutna Clinton kojoj je do ljudske dobrobiti stalo kao i do lanjskog snijega. U sklopu propagandne kampanje na naslovnici jednih naših dnevnih novina bile su brutalne slike leševa iz Sirije uz tendenciozni naslov da je to posljedica veta Rusije i Kine, koji se nalazi na putu još jednoj zloupotrebi UN-a od strane Iluminata.

„Pokuša li Zapad intervenirati u Siriji, to će izazvati ‘potres’ koji će ‘zapaliti’ cijelu regiju, rekao je sirijski predsjednik Bašar al Asad u intervjuu za britanski *Daily Telegraph* sedam mjeseci nakon što je u Siriji počela buna protiv njegova režima. „Želite li vidjeti novi Afganistan ili desetke Afganistana? Bilo koji problem u Siriji zapalit će cijelu regiju.

Ako je plan podijeliti Siriju, to će podijeliti cijelu regiju „. Upravo tako je i zamišljeno.

Tko zna, možda jednog dana dočekamo u novinama i malo istine. Recimo, da ispod onih groznih slika piše: „Ovo je posljedica manipulacija zločinačke nacionalne klike poznate pod nazivom Iluminati, a čije su sluge i vlasti u vašoj zemlji, dragi čitatelji. „

10. POGLAVLJE - VLADAVINA NOVCEM I KRAĐA PLANETA

„Dajte mi kontrolu nad valutom u nekoj zemlji i uopće me nije briga za zakone u toj zemlji."

- Nathaniel Meyer Rothschild –

U seriji *Obitelj Soprano* šef te mafijaške obitelji jednom prilikom ljutito objašnjava svojim podčinjenima kako ta „njihova stvar „oduvijek funkcionira na isti način. Ustrojena je poput piramide po kojoj „novac ide prema gore, a sranja prema dolje „. Slikovito i točno. Za istinu je uvijek potrebno malo riječi. Niti trunke drugačije nije niti sa svjetskom financijskom mafijom. Jer ona je upravo to, udruženi zločinački pothvat, da se ne bismo zavaravali akademskim titula i lijepim odijelima. Po kakvima su, uostalom, poznati i mafijaši iz filmova.

Da je svijet ustrojen upravo prema Sopranovom načelu zorno potvrđuje vijest iz srpnja 2012. „Hrvatska ni blizu - Koja je najzaduženija država na svijetu? „. Obavještavala nas je da svjetski javni dug „raste iz minute u minutu, a u trenutku kada je tekst pisan iznosio je točno 45.677.123.612.519 dolara, ali svake sekunde raste za nekoliko stotina milijuna „. Nezamislivo velik fiktivni novac koji su države potrošile opterećuje svakog čovjeka ovog svijeta sa 6.525 dolara, a za otplatiti ga trebalo bi raditi osam mjeseci, a da se pritom ne potroši nijedan cent u druge svrhe.

Najzaduženije države nisu ni Grčka ni Portugal, ni u apsolutnom niti u postotnom iznosu, SAD su dužnik broj jedan, a u tom su trenutku dugovale nezamislivih 11,91 tisuća milijardi dolara. Čim se rodi, svaki od 371 milijuna Amerikanaca dužan je 38.000 dolara. Odmah poslije SAD-a je Japan, s nevjerojatnih 11,01 tisuća milijardi kuna duga. Samo Japan i Amerika odgovorni su za polovicu svjetskog duga. Japanci bi trebah raditi pune dvije godine bez ikakvih troškova i još ne bi otplatili dug, jer svaki Japanac duguje 87,6 tisuća dolara. Prosječni Kanađanin duguje 40.000 dolara duga koji je stvorila njegova država, i to u najvećem dijelu u posljednjih 10 godina, jer je tada dug Kanade *per capita* iznosio manje od polovice, stanovnici azijskog diva Singapura po glavi duguju 43.000

dolara, a Norvežanin i Grk oko 38.000 dolara. Najbolje stoje Kinezi s 980 dolara po glavi i Rusi s 1235 dolara po glavi, a i Libija je bila rekorder po malom javnom dugu od svega 3,2 posto BDP-a, kao i Azerbajdžan koji jedini ima manji dug od Libije, ispod 300 dolara po glavi stanovnika te samo 3,6 posto udjela u BDP-u. Prosječni Hrvat duguje 7000 dolara, ah to nije poanta ove priče. Jer kakva je to uopće nakaradna situacija da je svaki stanovnik svijeta, bez svoga znanja i utjecaja, zadužen preko glave? Bit priče je da su ti dečki, kojima se duguje sav taj novac i kojima je posvećena ova knjiga, svjetski sustav podesili tako da sva energija (jer novac je energija) ide prema njima, na vrh, dok se nama ostalima, prema Sopranovom načelu, na glavu slijevaju samo govna. U tekstu je dan i link na kojem se može gledati kako iz minute u minutu raste javni dug. Bizarno.

Na to se dobro nadovezuje tekstić iz medija iz listopada 2010. pod naslovom „Dominacija banaka - 147 povezanih kompanija kontrolira 40% svjetskog bogatstva”:

Mali broj kompanija, uglavnom banaka, ima glavnu ulogu u kreiranju financijske politike, pokazalo je istraživanje Federalnog instituta za tehnologiju u Zurichu. Prvih pet na listi multinacionalnih kompanija koje čine centar globalne ekonomije su Barclays banka, 'Capital Group Companies Inc', 'FMR Corporation, AXA i 'State Street Corporation.

Među prvih 20 nalaze se banke Barclays, JP Morgan, Deutsche Bank, Merrill Lynch, UBS, Credit Suisse i Goldman Sachs. (...) Manje od jedan posto kompanija su u mogućnosti da kontroliraju 40 posto bogatstva cijele mreže. (...) Tim znanstvenika je otkrio da od 43.000 multinacionalnih kompanija, 1318 čine centar globalne ekonomije. Prema tom istraživanju na osnovu podataka iz 2007. godine 147 kompanija kontroliraju 40 posto bogatstva koje ostvare vodeće multinacionalne kompanije. Struktura njihovog vlasništva je isprepletana tako da svi imaju udjele u svakome.

(...) Znanstvenici su naglasili da međusobna povezanost ne mora nužno biti zavjera za svjetsku dominaciju, nego da se manje kompanije usko povezuju s velikim kompanijama kako bi imale veće šanse da prežive u korporativnom svijetu.

Ne mora, ali može.

Tko vlada novcem taj zapravo vlada državama. Ili državom. Kod nas se, recimo, ta ustanova zove Hrvatska narodna banka. Moguće je da je od te tri riječi do danas preostala samo ona treća. No, u medijima su i ona i njeni šefovi uvijek veličani, što se uvijek može smatrati opravdanim razlogom za sumnju. Dosad smo već na brojnim primjerima pokazali i naučili da vijesti služe, kako je Bernays i pokazao, za stvaranje 'javnog mnijenja koje će gurati stvari u smjeru u kojem je zamišljeno da se kreću.

I doista, ponekad ćete čuti drugačije prijedloge o vođenju monetarne politike od politike stabilnog tečaja precijenjene kune koju promiče HNB, ali ubrzo će, bez dodatnog razmatranja, takvi prijedlozi biti sasječeni svakojakim prijetnjama vezanim prije svega uz kredite podignute u stranim valutama. Na polju ekonomije ionako nitko od nas zapravo ništa ne razumije kad se ekonomisti počnu razbacivati sa svojim metajezikom. Ponekad mislim da su razne struke stvorile vlastite metajezike baš zato da bi onemogućili da ih itko izvan struke razumije.

No, te ekonomske stvari zapravo nisu nerazumljive. Doista, to su iste one koje svakog mjeseca radimo u svojim kućanstvima, samo ih ne zovemo kompliciranim imenima. I onda kad novinari kontaktiraju ekonomske stručnjake, a ovi im svojim metajezikom ponešto kažu („fiskalna politika „, „monetarna politika „), pa oni to prenesu u novinama, ponekad se pitam razumiju li uopće i oni o čemu se radi. Onda čitatelji to čitaju i 'informiraju se' a u više navrata sam neke od tih čitatelja upitao znaju li o čemu se radi u tome što su upravo pročitali. Ispalo je da nisu ni oni znali. I čitatelje i novinare kao da je sram upitati što znači neki pojam, pa svi prenose riječi čije značenje zapravo ne razumiju i svi u tom lancu se prave da nešto razumiju. A onda kad ti netko zaista rastumači shvatiš da se iza tih stručnih riječi kriju razumljivi i banalni koncepti.

Hrvatska (?) narodna (?) banka

Kroz tako sročene vijesti, recimo, vrlo popularan postao je i bivši guverner središnje banke Željko Rohatinski. Tko zna, možda je doista i zaslužio svoju popularnost. No, ne misle svi tako, jer kad bi nestalo čak i privida razlika u mišljenju onda bismo stvarno trebali staviti ključ u bravu. Neki od njih to su izrazili posve svakodnevnim rječnikom, bez ekonomskih izraza.

U studenom 2010. jedan je novinski kolumnist napisao da „premda nije političar, guverner HNB-a Željko Rohatinski u jednoj je anketi

proglašen najpopularnijim političarom u Hrvatskoj. Zašto? Pa zato što profiteri medijskim obmanama nastoje naći anđeosko pokriće za svoju brutalnu grabežljivost. Dakle, Rohatinski je najpopularniji zato što stranim bankama u Hrvatskoj omogućuje lihvarenje kakvog nema u Europi, a u Hrvatskoj je sve veći broj tvrtki i građana koji ovrhama ostaju bez imovine: stanova, kuća i zemljišta jer ne mogu otplaćivati zajmove dobivene pod nepodnošljivim uvjetima. I dok te banke u Hrvatskoj stvaraju profite u milijardama eura, dok gospodarstvo uzaludno vapi za povoljnim kreditima kakve te banke daju u svojim matičnim zemljama, a tisuće se ljudi izbacuje na ulice zbog dugova, mediji slave Rohatinskoga samo zato što s vremena na vrijeme dijeli packe vlasti zbog rastrošnosti i lošeg gospodarenja za koje su najveći krivci strani profiteri kojima je glavni pouzdanik u Hrvatskoj - 'popularni' Rohatinski. „

U veljači 2011. pod naslovom „Guverner HNB-a šampion u sluganstvu „u kolumni se moglo pročitati i ovo: „U Londonu, Rimu, Parizu ili Berlinu neku će nagradicu i ove godine dobiti guverner Željko Rohatinski. Jer je i prošle godine, jedne od najtežih za gospodarstvo i građanstvo u Hrvatskoj od osamostaljenja, stranim bankama omogućio profit ni manji ni viši nego - četiri milijarde kuna. Toliko visokim kamatama iscijeđenog gospodarstva i građanstva, toliko ljudi zbog ovrhe nad kućama i zemljištima bačenih na ulicu i u teško siromaštvo, toliko samoubojstava zbog nepodnošljivih uvjeta i okrutnosti stranih profitera - ne može ostati nezapaženo u europskim i svjetskim lihvarskim vrhuškama. „

Usprkos takvim opisima, u ožujku 2011. novine su preko nekoliko strana veličale (uglavnom pozitivno, kao herojski čin, s nadnaslovima „Rohatinski, poduzetnici i banke izvlače nas iz krize „) „novi potez gospodarske politike „„ kod kojeg je Vlada bila potpuno isključena iz odlučivanja jer „[Rohatinski, poduzetnici i banke] njenim dosadašnjim odlukama nisu nimalo zadovoljni, što su više puta i javno rekli. „Ukratko, pisalo je, „rezultat dogovora između monetarne vlasti, banaka i poduzetnika jest novo HNB-ovo labavljenje monetarne politike, čime se u banke slijevaju dodatne 6,3 milijarde kuna za investicije." Ali i na tim investicijama oni će zaraditi na kamati (usput). Pisalo je i da su ih „na dogovor potaknuli i prosvjedi građana „„ što moram priznati da bi bilo prvi put u povijesti da banke reagiraju na prosvjede građana i potom im žele pomoći. Ali tko zna, čudesan je ovo svijet.

Jedan „visokopozicionirani sugovornik „rekao je da tim potezom „dobivaju svi: poduzetnici nove kredite i niže kamate, banke prostor za plasman novih zajmova i zaradu, a Rohatinski ulogu spasitelja. „Hm, pa to baš i nisu svi. Nešto su zaboravili. Gdje smo ti i ja, dragi čitatelju? Vjerojatno i mi dobivamo - ali pimpek. Nisam stručnjak, to ne, ali iz ove rečenice vidio sam da će biti novog zaduživanja i kamatarenja. I da su guvernera novine predstavile kao heroja. Kao i obično, najvažnije piše na kraju: „Time će HNB definitivno preuzeti ulogu kreatora ekonomske politike i postati svojevrsni nacionalni MMF. „Od ta tri slova se pomalo ježim, imajući u vidu koliko je ljudi po svijetu ta institucija unesrećila. Ali dopustimo i mogućnost da je to samo igra riječi.

I jedan kolumnist pozabavio se tim događajem da je HNB oslobodila bankarskom sustavu 6,3 milijarde kuna iz deviznih rezervi, uz obvezu da novi novac u sustavu upotrijebi isključivo za kreditiranje projekata u gospodarstvu. Sve dublja kriza u ožujku 2012., dok ovo pišem, jasno govori kako je sve to samo bila medijska igra. Kolumnist je još tada postavio logično pitanje: Kako će guverner zaustaviti bankare da oslobođeni novac ne iznesu iz Hrvatske? Odgovor u HNB-ovom priopćenju bio je i jasan i nejasan u isto vrijeme: „HNB će pratiti način, dinamiku i svrsishodnost uporabe oslobođenih sredstava te ovisno o tome poduzimati daljnje mjere „.

Bilo je uokolo teksta i nekoliko mišljenja stručnjaka - ravnateljica Ekonomskog instituta, koja nije bila upletena u ovaj potez, rekla je da je „upitno hoće li ove mjere polučiti značajan efekt „, analitičar Hypobanke je rekao da ovaj potez „na stopu rasta BDP-a možda neće utjecati ove godine, ali dugoročno će dati efekte „(još čekam), dok je analitičar Splitske banke rekao da „primarni guvernerov cilj nije poticanje investicija već stabilnost tečaja „jer su „klijenti i do sad mogli dobiti kredit od banaka po vrlo povoljnim uvjetima „. Ovo zadnje piše dovoljno sitno i na dnu stranice pa bi možda čak moglo imati neke veze s istinom.

Početkom svibnja 2011. aktualni su bili naslovi poput: „Novi sukob guvernera HNB-a i predsjednice Vlade „. Nabrojane su bile i neke točke, sve u duhu međusobnog okrivljavanja, a između ostalog guverneru je „žao što nije zvao MMF u pomoć „, jer bi MMF „Hrvatsku natjerao na reforme koje bi bile bolne, ali dugoročno isplative „. Te i druge izjave guvernera HNB-a, poput one da će oporavak biti spor i dug zbog Vlade, komentirao je HDZ-ov šef Odbora za financije i državni proračun i doktor ekonomskih

znanosti Goran Marić rekavši: „Naravno da ćemo dugo i sporo izlaziti iz krize kad monetarna politika sve više bude sastavnica politike velikih banaka u Hrvatskoj, a sve manje sastavnica nacionalne ekonomske politike „.

Još je Marić rekao: „Nije HNB ni statistički zavod ni konzultantska tvrtka pa da samo objavljuje podatke i bavi se prognozama. Središnja banka je monetarna vlast, a monetarna politika je sastavnica nacionalne ekonomske politike. Najsnažnije oružje za izlazak iz krize nalazi se u rukama monetarne vlasti HNB koja upravlja najvrjednijom imovinom, a to su međunarodne devizne pričuve od 11 milijardi eura. „

Nadalje, zaključio je Marić možda najvažnije, ali već na samom dnu stranice (gornji dio duplerice s velikom slikom dobio je guverner HNB-a): „Ovlasti središnje banke su ogromne pa njihova odgovornost za stanje nije beznačajna. Najlakše je stalno kritizirati fiskalnu politiku, a pritom zaboravljati da je središnja banka 'zaslužna' za to što se zaduženost Hrvatske u posljednjih deset godina povećala sa 12,2 na 46 milijardi eura, uz povećani deficit platne bilance i za sve veći negativni vanjskotrgovinski saldo. Sve zemlje koje su izašle iz krize ili nisu ni bile u krizi vodile su suprotnu kreditno-monetarnu politiku od one koju vodi HNB. „Tko drži lovu, drži te za jaja. To je jasno. Pitanje je: tko drži za jaja onog tko drži lovu?

U svibnju 2011. komentator *Večernjeg lista* Milan Ivkošić pisao je o „mitskoj moći koju, stvarnom stanju unatoč, ima guverner HNB-a Željko Rohatinski „:

On je primjer svemoći medija, koji su najprije od njega stvorili božanstvo, onda su 'natjerali građane da u to božanstvo u anketama povjeruju, da bi potom 'popularnost' koju su tako sami isfabricirali iskorištavali kao dokaz guvernerova ugleda. Čim spasitelj Rohatinski nešto učini ili kaže, to se prenosi kao kad bi u socijalističkoj Jugoslaviji nešto rekao ili učinio Josip Broz Tito. Svi mediji, i to nekoliko dana, mašu njegovim riječima i odlukama, a njegov sveti lik na televizijama se prikazuje kao ikona.

Tek gdješto i kadšto neki se ekonomisti usude usprotiviti svecu iz HNB-a, ali, naravno, ta protivljenja ne poplave medije kao što ih poplavi njegovo spasiteljstvo. Ovotjedni Globus objavio je niz potpuno negativnih

mišljenja ekonomista, poduzetnika, političara i sindikalaca o novijim potezima i svekolikoj monetarnoj politici HNB-a. Svi se manje-više slažu da 6,3 milijarde kuna što ih je guverner nedavno 'otpustio' tobože za spas gospodarstva koriste samo bankama.

Slažu se i da je tečaj kune nerealan, da se, kako kaže akademik Zvonimir Baletić, 'održava na štetu rasta, zaposlenosti i socijalne solidarnosti'. Mit o Rohatinskom učvršćivao se međunarodnim priznanjima, a evo što o tim priznanjima misli Ferdelji: 'Ovo što imamo 15 godina jest protekcionizam uvoznika. Ja tražim samo izjednačavanje uvjeta. A znate zašto EU ne prigovara na ovaj 15 godina dug protekcionizam? Zato što to apsolutno pokriva njihove interese. Njihov je interes da turistima ovdje u Hrvatskoj prodajemo njihovu uvezenu robu. I tu monetarnu politiku oni će uvijek stimulirati i nagrađivati. Zato je Rohatinski i dobio europsku nagradu kao guverner HNB-a.' (Rohatinskog je potkraj 2008. mjesečnik The Banker, dio koncerna Financial Times, izabrao za najboljega bankarskog guvernera u Europi, kao i najboljeg središnjeg bankara u globalnim razmjerima, op. K.M.) Goleme kamate gospodarstvu i građanima, očaj ljudi koji su dobili kredite u Švicarcima, bešćutne ovrhe, destimuliranje izvoza i srozavanje gospodarstva nerealnim tečajem kune, fantastični profiti banaka u stranom vlasništvu - unatoč tim poraznim očitostima u monetarnoj politici HNB-a, njegov je guverner godinama proizvođen u uzorna dužnosnika koji je opreka nesposobnoj vlasti.

U listopadu 2011. na news-portalu Dnevno.hr osvanuo je intervju s ekonomistom Karinom Hrominom Sturmom koji smatra da je međunarodna financijska oligarhija namjerno izazvala svjetsku krizu i uništila hrvatske banke. Između ostalog, Sturm je rekao da je za vrijeme guvernera Hrvatske narodne banke Škreba kod nas namjerno uništeno 25 banaka, a s njima je nestao i njihov kapital, „no, o tome do danas nitko ne govori". Ostale su pak banke, kaže mr. Sturm, „na vrlo čudan način privatizirane. Kako? Vlada ih je s 50 milijardi kuna sanirala, a prodala ih je za svega 7 milijardi. Svi građani koji su radili u društvenim poduzećima osnivali su te banke, što znači da je to bio naš kapital. No, država je podržavila taj društveni kapital, što nije smjela jer je to bilo privatno vlasništvo. Hrvatska Vlada nedavno je dignula kredit od dvije milijarde kuna da bi otplatila sanaciju tih banaka iz 1991. godine. Oni dvadeset

godine, dakle, nisu platili sanaciju, ali su bili toliko lukavi da su uzeli kredit kod Erste i Hypo banke, jer bi bilo preapsurdno da su taj kredit uzeli kod Zagrebačke ili Privredne banke koje su prethodno skupo sanirali, a koje danas imaju fantastičnu dobit. Hrvatski porezni obveznici još uvijek otplaćuju sanaciju tih banaka". Sturm je u intervjuu još spomenuo i bivšeg ministra financija Borisava Škegru: „On je bio ministar financija i potpredsjednik Vlade, a danas je potpredsjednik fonda koji barata milijardama, i koji sada govori: 'Da se niste usudili dirati banke'. Jasno je zbog čega. On i guverner Škreb bili su umiješani u privatizaciju i likvidaciju hrvatskih banaka. A nakon toga Škreb je nagrađen mjestom direktora MMF-a u Albaniji. Aktualni guverner Rohatinski također je nagrađen zato što je bio poslušan i jer je izvršavao naredbe MMF-a i Svjetske banke".

Sturm je napomenuo da je uloga Hrvatske narodne banke, prema članu 53 Ustava RH, stabilnost valute, unutrašnja i vanjska likvidnost, dok guverner Rohatinski samo održava stabilnost te da su nas „guverneri Škreb i Rohatinski te ministri financija Škregro i Šuker zadužili za 47 milijardi eura, dok je unutrašnji dug za njihova mandata narastao na čak 40 milijardi kuna. Bi li ijedan direktor ostao na vlasti 20 godina da svake godine negativno posluje?"

Za Sturma je alternativa jasna jer su se sve europske države prehranjivale i bez Europske unije te predlaže strategiju razvoja RH državnim intervencionizmom. Spomenuo je primjer Argentine koja je bila zadužena 100 milijardi dolara i koja je u roku od tri godine vratila svoje dugove smatrajući da bi i Hrvatska u tri godine mogla vratiti svoj dug od 47 milijardi i postati neovisna:

„A da je to doista tako, govori nam članak 53 Ustava Republike Hrvatske koji kaže da je uloga Hrvatske narodne banke da to učini. Mi bismo sami sebe mogli financirati. Dokaz za to je postupak dr. Ive Perišina, koji je bio guverner Narodne banke u vrijeme Jugoslavije. On je direktora MMF-a istjerao iz kancelarije te je ostvarivao suverenu monetarnu politiku. (...) Narodne banke u drugim državama financiraju investicije i one su najveći agregat prihoda države. Kod nas se, međutim, narodna banka samo zadužuje, što je katastrofa. Oni čine potpuno suprotno od onoga što im je ustavna uloga. (...) Kada bi Hrvatska narodna

banka financirala državu i ulagala u razvoj, što joj je i ustavna obveza, Hrvatska bi brzo izašla iz nametnutog nam dužničkog ropstva te bi mogla ostvariti rekordnu stopu rasta.. (...) Međunarodna financijska oligarhija stvorila je krizu u kolovozu 2008. i ta kriza, prema njihovom planu, treba trajati desetak godina. Zato stalno i izazivaju nove krize čim se financijska situacija malo popravi. Tko u krizi ima kapital, taj sve kupuje po minimalnim cijenama.. Moćnicima o kojima govorim ne odgovara ni jačanje eura.. Budući da je Grčka s deset milijuna stanovnika zadužena čak 400 milijardi eura, odabrana je kao najpogodnija za manipulaciju i rušenje eura. Osim u Grčkoj, s istom svrhom izazivaju se i krize u Španjolskoj, Portugalu i Italiji „, dodao je i još rekao:

„Mi smo 1956. godine postigli stopu rasta 20,7 posto s tačkama i lopatom, pa ne vidim zašto to ne bismo mogli danas s resursima i kadrovima koje imamo. U informatizaciji smo ispred mnogih europskih zemalja, jer imamo vrlo vrijedan narod koji želi i zna raditi. U svijetu su naši radnici cijenjeni, ali ne i kod kuće, jer ovdje nema razvoja pa nema ni posla.. Što se tiče kapitala, mi se trebamo prestati zaduživati i zaustaviti dužničko ropstvo koje je već naraslo na čak 50 milijardi eura duga. HNB mora preuzeti ustavnu ulogu i financirati državu. Ustav Republike Hrvatske kaže da je HNB odgovorna za stabilnost valute i opću likvidnost u zemlji i inozemstvu. Zašto su nas onda guverner, ministar financija i Vlada zadužili za 50 milijardi eura i zašto ne ispunjavaju svoju ustavnu ulogu? Guverner HNB-a bi trebao provoditi politiku kakvu je vrlo uspješno provodio naš zagrebački profesor dr. Ivo Perišin kao guverner bivše Narodne Banke „.

Pitanje je smiju li. U srpnju 2012. u novinama se pojavila vijest o burnoj raspravi u Srbiji povodom novog zakona o Narodnoj banci. Odmah mi se učinilo da su Srbi povukli neki dobar potez jer je „MMF kritizirao Srbiju „, nazvavši taj zakon „korakom unazad u odnosu na europske standarde „. No, već sam naučio - ako je nešto korak unaprijed za standarde EU, onda je korak unazad za ljude, nema tu puno filozofije. Prema tom prijedlogu devizne rezerve Srbije bi se iskoristile za poticanje posrnule privrede i „dodatno bi se tiskao novac', što, naravno, svim stanovnicima bivše Jugoslavije budi neugodne uspomene na divljačku inflaciju dinara iz 1980-tih, ali koje poglavlje dalje bit će riječi i o tome kako takvi potezi imaju svoju logiku i načine kako da ih se provede bez

vođenja države u propast, a na dobrobit njenih stanovnika. Srpske vlasti kritizirale su svoju središnju banku po istim točkama kao i kritičari Hrvatske narodne banke, da je „slabo i klijentistički nadzirala bankarski sektor što je dovelo do kolapsa i poslovanja na rubu „nekih banaka koje je država morala spašavati sa sto milijuna eura. Sad žele financirati svoju privredu vlastitim novcem i puštanjem dodatnog novca u optjecaj oživjeti financijski krvotok. Naravno da se kamatarima iz MMF-a ta ideja nikako ne sviđa. Nisam vjerovao da ću to ikada reći, ali - samo naprijed, Srbi.

Prošećimo opet malo kroz novinske naslove u kojima se odvio igrokaz. Prije koju godinu osvanuo je veliki naslov: „MMF: Plaće moraju pasti ako želite stabilnu kunu „. Evo što MMF, naravno, kao i uvijek, u tom članku poručuje: „Hrvatska mora smanjiti plaće, promijeniti zakon o radu, srezati javnu upravu i proračunsku potrošnju i vratiti pod kontrolu rastući javni dug, ubrzati privatizaciju te završiti reforme koje se odnose na rashode za mirovine, zdravstvo i socijalnu pomoć. „Zijev.

U prijevodu, treba u bescjenje oduzeti državnu imovinu, osiromašiti ljude, povećati im nesigurnost, smanjiti socijalne aspekte. Čak i smanjenje proračunske potrošnje postaje sumnjivo jer, na kraju krajeva, neki ljudi u ovoj zemlji dobiju taj novac, pa ga dalje troše i ekonomija živi. A možda je MMF mislio da treba smanjiti vraćanje inozemstvu iz proračuna? Čisto sumnjam. Naravno, MMF se, pisalo je, ne zalaže za devalvaciju kune, već navodi da monetarnu politiku treba zaoštriti dođe li do pritiska na tečaj ili inflaciju. I naravno, bio je tu i okvirić zamišljen da zvuči katastrofično, da nam ne bi palo na pamet da devalviramo kunu i pomognemo svojoj proizvodnji: „Devalvacija bi dolazak eura odgodila za barem deset godine „. Suze su mi odmah krenule na oči.

Programiranja hrvatske javnosti i narušavanje povjerenja u vlastite sposobnosti stalni je refren, o čemu svjedoči i naslov koji je još u studenom 2010. osvanuo u novinama: „Put u katastrofu „. Kad ne bi u kutu izreska iz novina bio datum objave, ne bi se moglo reći koja vijest je od jučer, a koja od prije godinu ili dvije. Ta je vijest govorila o tome da je predsjednik Europske središnje banke Jean-Claude Trichet preko guvernera Rohatinskog ekonomskim metajezikom poslao upozorenje da „uz ovakav rast jediničnih troškova rada i fiskalnog deficita, u kombinaciji sa stabilnim tečajem, Hrvatska ide prema katastrofi „. Da, mnogi stručnjaci godinama govore da je tečaj precijenjen i da drži Hrvatsku u stanju trajne recesije te pogoduje uvozu, a otežava izvoz. No, guverner

HNB-a nam je u jednom tekstu objasnio: „Trichet pritom ne misli da treba mijenjati tečaj, on je takav kakav je. S obzirom na stupanj euriziranosti ukupne ekonomije, s obzirom na visinu vanjskog i valutno induciranog domaćeg duga, stabilni tečaj nema realnu alternativu. „

Sve više sam dojma da nas skupo košta stabilni tečaj. Svojedobno sam na televiziji slušao aktivista Ivana Pernara koji je zaključio da Hrvatska narodna banka nema ulogu središnje banke nego je zapravo jedna velika mjenjačnica novca koja ne financira hrvatsku proizvodnju, već samo eure pretvara u kune i obratno. Država se zbog toga zadužuje kod privatnih banaka, a čim se zaduži već je dodatno dužna iznos kamata na kredit. Na taj način država nikad neće moći vratiti dug već će se samo nastaviti još više zaduživati, kako bi mogla vraćati sve veće dugove. Tako se i ulazi u dužničko ropstvo. Da se to ne bi dogodilo Pernar je predložio da HNB prvo ukine valutnu klauzulu (da izmislim primjer blizak svima nama, recimo da bi 200 eura rate postalo 1500 kuna rate kredita) pa tek onda devalvira kunu, pustivši veliku količinu novca u optjecaj. Tako bi, recimo, plaća od 500 eura umjesto tri i pol tisuće kuna postala sedam tisuća kuna, a kredit bi i dalje bio 1500 kuna. Kredit bi bilo lako plaćati, izvoz bi dobio vjetar u jedra, ljudi bi imali više novca pa bi porasla potražnja, a ne bi se dogodio tragični scenarij koji svi imamo u glavi kad se spomene devalvacija kune, a koji proizlazi iz činjenice da je većina kredita dignuta u stranim valutama. Što je također glupo, kad svi dobivamo plaće u kunama, kad u dućanima kupujemo za kune - zašto bi se uopće davali krediti u drugim valutama, pa se onda rata mijena u skladu s promjenama tečaja, što se pokazalo kao katastrofa u slučaju švicarskog franka.

Evo kako je to Pernarova stranka sročila na letku naslova *Slamanje dužničkog ropstva* iz vremena izbora krajem 2011.:

1. Ukidanje valutne klauzule izmjenom 22. članka zakona o obveznim odnosima, na način da se izmijeni odredba po kojoj naše obveze mogu biti izražene u stranoj valuti i da se svi krediti vezani uz euro ili franak pretvore u kunske (bez valutne klauzule). Službena valuta, kao i sredstvo plaćanja u Republici Hrvatskoj je kuna, naša primanja su također u kunama i sukladno tome naše obveze također moraju biti izražene u kunama, a ne u eurima ili švicarskim francima.

2. Devalvacija kune - Država mora višestruko povećati novčanu masu u optjecaju kako bi inflacija pojela kredite i spasila dužnike iz neotplativog duga. Na taj način razbio bi se lanac blokada i ovrha. Trenutno je blokirano 16.500 građana, 82.000 poduzeća i 35.000 obrta. Nelikvidnost - nepodmirene obveze pravnih subjekata trenutno iznose 42 milijarde kuna i svaki mjesec rastu za milijardu kuna. Nema drugog načina da se naš narod i ekonomija izbave iz dužničkog ropstva.

3. Ukoliko inflacija ne pojede kredite, krediti će pojesti ljude. Trenutni monetarni model je Ijudožderski. Središnja baka (HNB) je mjenjačnica, a takav novac u optjecaj ulazi samo kao dug. Identični monetarni model imala je i Argentina prije sloma. U takvom monetarnom modelu dugovi rastu pet puta brže od novčane mase, a masovne blokade i ovrhe su prirodna posljedica pogrešne regulacije novca.

Jedna izjava ekonomista Ljube Jurčića išla je u sličnom smjeru: „HNB je vlasnik i zaštitnik novca u Hrvatskoj. Nadgleda poslovanje banaka i nije smio dopustiti da se strani novac pojavljuje u transakcijama između domaćih osoba. „Nekako u slično vrijeme u novinama je na više od dvije strane objavljen intervju s Franjom Lukovićem, predsjednikom Uprave Zagrebačke banke pod naslovom: „Tko misli ukinuti valutnu klauzulu na kredite ugrozit će depozite štediša „. Što mislite, je li to govorio imajući na srcu dobrobit banke ili dobrobit ljudi? Pritom je taj gospodin član Trilateralne komisije, ali o tim nevidljivim sponama više u poglavlju „Sjene nevidljive ruke „.

Poučan je bio tekst o analizi razvoja Slovenije koju je napravio slovenski ekonomist Franjo Štiblar. Pokazala je da je Slovenija imala bolje gospodarske pokazatelje do 2006., prije ulaska u eurozonu: rast BDP godišnje je iznosio oko 4,2 posto, a nakon ulaska samo 0,66 posto. Prije ulaska u eurozonu Slovenija je imala uravnotežene financije i ekonomske odnose sa susjedima te razmjerno mali dug koji se povećao zadnjih godina. Ulaz u eurozonu potaknuo je napuhivanje financijskog balona koji je tijekom financijske krize puknuo, a banke počele bilježiti gubitke.

Posebno poučan podatak bila je analiza zašto je Slovenija 1991. postala najuspješnija tranzicijska zemlja. Zato jer nije prihvatila preporuke MMF-a i Sachs grupe (za razliku od drugih tranzicijskih

zemalja) da tečaj njene nacionalne valute, tolara, bude vezan uz marku ili dolar. Mjera vezivanja za marku ili dolar drugim je zemljama donijela golemu neravnotežu koju su mogle pokriti jedino prodajom domaćih poduzeća strancima da bi došle do gotovine nakon što su devizne rezerve potrošene. Tijekom financijske krize 1998., kaže Štiblar, ti su se fiksni režimi pokazali pogrešnima.

Rekao bih, nisu se režimi pokazali pogrešnima, nego su zločinci iz MMF-a i Sacsha namjerno davali krive naputke znajući posljedice. Tako su pripremili teren da razne korporacije pokupuju jeftino nacionalna dobra. To je smišljena prijevara od početka do kraja, na koju Slovenija nije nasjela. No, jednom kad je njena valuta postao euro i kad se tako odrekla vlastite monetarne vlasti više nije imala nikakvih načina da se odupre kolonizaciji.

U srpnju 2012. jedan je kolumnist na razumljiviji način objasnio zašto dosadašnju monetarnu politika HNB-a smatra neprihvatljivom. Zato što Hrvatska, „kao ni bilo koja druga zemlja, ne može imati funkcionirajuće gospodarstvo bez centralne banke u punom smislu te riječi, dakle bez emisijske centralne banke, središnje banke koja će emitirati novac u količinama nužnim za funkcioniranje privrede. A HNB to nije „. Hrvatska nema normalnu' središnju banku nego takozvani valutni odbor, monetarni režim prema kojem kvazicentralna banka HNB emitira domaći novac jedino i isključivo kupujući strani novac. Kad kupuje eure, HNB u ulozi valutnog odbora emitira kune, a kad prodaje eure povlači kune iz optjecaja. (...) No, ako se netko (poput akademika Baletića) i zauzme za to da HNB funkcionira kao emisijska centralna banka, da vrati naciji glavno sredstvo ekonomske politike i primarno obilježje suvereniteta, a to je vlastiti novac, onda mu se odmah podmetne da traži devalvaciju. „

Na takve prijedloge novi je središnji bankar Vujčić, bivši zamjenik Rohatinskog koji ga je zamijenio 2012., u velikom intervjuu dao niz odgovora zašto to, po njemu, nije dobra ideja. Uobičajeni refreni, no za oko mi je zapela jedna, pomalo nevezana rečenica koju sam nekoliko puta čitao da je shvatim i uskladim sa svojim iskustvom poslovanja s bankama. Rekao je: „Devalvacija u uvjetima kakvi postoje u Hrvatskoj dovodi do rasta inflacije kao i do značajnog kvarenja portfelja kredita banaka, budući da valutna klauzula *prenosi tečajni rizik kredita na zajmoprimca, no banke zauzvrat preuzimaju kreditni rizik, odnosno rizik da zbog promjene tečaja*

zajmoprimci neće biti u stanju servisirati sve ugovorne obveze prema banci. „(naglasak dodan). Razmišljao sam o toj rečenici u svjetlu činjenice da banke traže garancije u vidu hipoteka na nekretnine. Naravno, svjestan sam da bi na ovim nižim razinama banke radije htjele lovu u regularnim mjesečnim obrocima nego zaplijeniti kuću koju kasnije ne mogu s lakoćom prodati, ali iz moje perspektive 'zajmoprimca' nekako mi ova guvernerova vaga izgleda kao *spin.* Zajmoprimac snosi rizik promjene tečaja, a ako ne može otplaćivati kredit ostaje bez nekretnine na koju je banka stavila hipoteku, tako da on zapravo puši u oba slučaja, dok su se banke unaprijed dobro osigurale jer svi znamo da hipoteka najčešće mora imati bar 20 posto veću vrijednost (ili moraš uplatiti tu protuvrijednost u novcu) od iznosa koji posuđuješ. Baš vrckasto.

Na pitanje da „zagovornici intervencionizma kažu da HNB mora povećati količinu novca u optjecaju kako bi se smanjile kamatne stope, potaknulo investiranje i zapošljavanje, a time onda i osigurao rast BDP-a, što se čini kao razumni prijedlog „, guverner HNB je rekao da tim ljudima nije jasno da je monetarna polita HNB-a bila ekspanzivna tijekom gotovo četiri godine, te da je HNB „kreirao strukturni višak novca na tržištu, *de facto* po nultoj kamatnoj stopi, omogućavajući bankama da plasiraju kredite nefinancijskom sektoru uz niže kamatne stope i praktički bez limita. „

Oprostite mi na neznanju, ali meni ovo zvuči kao da se samo navodilo ljude na novo zaduživanje i da taj „strukturni' novac zapravo nije pravi novi novac nego manipulacija kamatnim stopama da bi se stvorio privid novog novca koji je u biti plasiranje novog duga, koji će netko s kamatama morati vraćati pa će se opet pojaviti nedostatak novca. Zašto uopće taj navodni novi novac (koji to očito nije) mora ići do ljudi kroz banke, zašto se, pomoću države, ne nađe u optjecaju neopterećen dugom, kao prava nova krv u krvotoku? Ma vjerojatno, u svom nepoznavanju ekonomskog metajezika, samo postavljam glupa pitanja.

U istom je tjedniku 2012. bio i tekst s oponentima takve politike pod naslovom „Politikom stabilnog tečaja HNB se odrekao monetarne politike „. Tekst je skupio mišljenja oponenata. Jedan mladi financijaš je izjavio: „Ništa Vujčić neće napraviti. On je najodaniji sljedbenik Rohatinskog i član 'Ekonomije moderne' i skupine istomišljenika kojoj pripadaju Lovrinčević, Švaljek, Škegro, Šunje - grupe koja je svojim pogledima i

stavovima uništila hrvatsko gospodarstvo. No, najgore je što Vujčić, baš kao ni njegov prijatelj i poslodavac, premijer Milanović, nemaju nikakvih osobnih uvjerenja, ne zauzimaju niti izriču bilo kakve stavove, a kamoli odluke o potrebi pomaganja gospodarstvu. Obojica su aparatčici koji niti jednog dana nisu proveli u ekonomiji, na tržištu. „

Kad malo bolje razmislim - zvuči točno.

Akademik Gordan Družić, voditelj Akademijina Odsjeka za ekonomska istraživanja rekao je: „Došli smo u situaciju da se tu, takoreći, ništa ne isplati proizvoditi. Sve što uvezete je jeftinije! Ti dispariteti cijena će se morati ukloniti, oni ne mogu ostati. Mogu, ali ne dugo, ne u nedogled. Već smo u inozemstvu dužni 45 milijardi eura, hoćemo li za koju godinu biti dužni 90 milijardi? „Ekonomist Neven Vidaković taj mehanizam koji nas gura u dug u svojim stručnim radovima naziva „ugrađenom sistemskom pogreškom „politike Rohatinskog i njegovih prethodnika. Sistemska ‘pogreška bila je da je HNB praktički fiksirao cijenu eura u Hrvatskoj pa se odrekao glavnog mehanizma kojim je mogao spriječiti (...) relativno poskupljenje domaćih proizvoda i usluga te gubitak njihove konkurentnosti i u zemlji i u inozemstvu. Pitam se je li to uopće ikad bila ‘pogreška' ili se, kao i obično, u pozadini krije hladni, proračunati plan?

Analitičari HNB, pisalo je, problem su riješili jednostavno, proglasili su se nemoćnima u njegovu rješavanju „zbog monetarnog režima „- koji su sami odabrali. Novi guverner HNB-a, pisalo je, za sada nudi jedino „nastavak gušenja privrede u nelikvidnosti daljnjom prodajom deviza iz pričuva i novim povlačenjem kuna iz optjecaja, ako će ikome pasti na pamet deprecijacija domaće valute radi povećanja konkurentnosti izvoza (taj trik ekonom**ske** politike inače postoji otkad postoji novac.) „

Akademik Zvonimir Baletić također je tražio da HNB pusti u optjecaj dovoljnu količinu kuna da privreda može funkcionirati: „U toj situaciji ne možete i ne smijete - dalje stezati! Tada morate intervenirati s novom novčanom masom iz emisije, da ne bi došlo do deflacije, u tom smislu da preostali novac u optjecaju dobije preveliku vrijednost. „Država bi, pisalo je, trebala u suradnji s HNB-om emitirati kunske zadužnice i poplaćati svoje račune, kako bi i desetak najvećih hrvatskih poduzeća moglo podmiriti svoja dugovanja, da bi kroz banke ponovno protekao kunski „krvotok „. Kad bi vidjele da se financijski sustav stabilizirao, banke bi

same počele kreditirati privredu. Zatim bi kunu trebalo sustavno deprecirati po tri posto na godinu kako bi se obnovila konkurentnost hrvatske privrede u inozemstvu. Akademik Družić je još rekao: „Hrvatska je stabilnost cijena i ukupnog gospodarstva temeljila na stabilnosti tečaja, a cijena tog projekta jest da je nama inozemni dug s 10 milijardi eura u 2000. porastao na 45 milijardi eura u ovoj (2012.) godini. „

No, zapravo je vremena još malo, rekao bih da je plan korporatista ostvaren. Tekst nas je obavještavao da će za manje od godine dana HNB i njezin guverner posve izgubiti bilo kakve ovlasti za kreiranje monetarne politike u Hrvatskoj. Preuzet će ih Europska centralna banka. Prvog srpnja 2013. HNB će postati članom Europskog sistema centralnih banaka (ESCB) u kojem sve odluke donosi Vijeće guvernera u kojem će Boris Vujčić biti jedan od 28 članova, s jednim glasom, i to osobno, kao posve neovisni stručnjak (sigurno će biti i dobro dodatno plaćen), a ne kao zastupnik ili predstavnik Hrvatske ili HNB-a. HNB će, kao i sve druge nacionalne središnje banke u Uniji, primati instrukcije od Vijeća izvršnih direktora Europske centralne banke i te upute provoditi na svom teritoriju.

Nitko nam to nije rekao u kampanji za referendum. O tome se moglo čuti samo u toliko osporavanoj tzv. „teoriji urote „koja govori o tome da se malim koracima, smišljenim mjerama i medijskim sapunanjem sva vlast oduzima ljudima i prebacuje na neizabrane (bar od strane nas) naddržavne korporativne strukture. Čak ni sad mnogim vrhunski obrazovanim i inteligentnim ljudima ta očigledna činjenica još nije očigledna. Akademik Družić je rekao: „Iz meni posve nepoznatog razloga Hrvatska se, politikom stabilnog tečaja i ostalim mjerama, odrekla vođenja monetarne politike. Zašto je to tako, to je meni i dan danas enigma. Nitko to službeno nije odlučio, ali je tako. „Točno, nitko to *službeno* nije odlučio. U iluminatskom svijetu ništa se niti ne odlučuje službeno nego u sjenama iza pozornice, na kojoj poslije plešu lutke na koncu i izgovaraju unaprijed napisane tekstove. Mi smo, naravno, samo publika koju se želi navesti da još i zaplješće.

Ali zapravo jest službeno odlučeno na višim razinama.

Maastrichtskim ugovorom iz 1992. članicama EU zabranjeno je izravno financiranje državnog proračuna od strane središnje banke.

A onda je izmjenom zakona o HNB-u iz 1994. statut HNB-a usuglašen sa statutom europskih središnjih banaka (jer nas se već tada pripremalo za

pripajanje Europskoj uniji kroz skrivene veze sa svjetskim centrima moći) pa je tim aktom državi zabranjeno da se financira izravno od središnje banke.

Kao što vidite, posrijedi je Sopranovo načelo - lova prema gore, govna prema dolje.

Danas u javnost, kroz razne kanale na internetu, ipak sve više prodire ključno pitanje: Zašto država sama ne stvara novac u Hrvatskoj narodnoj banci kao što je to radila do 1994 godine? To se inače zove monetarna suverenost. No, odlučeno je da se kune više neće proizvoditi u Hrvatskoj već da će se novac stvarati na temelju obveznica izdanih u inozemstvu. Kako je jedan internetski pisac napisao: 100 kn u HNBu = 100 kn. Izdavanjem obveznica u inozemstvu i kreacijom novca putem obveznica RH 100 kn sada košta 108 kn. Netko to uzima svake godine. A otkuda bi trebalo stići tih dodatnih 8 kuna na svakih „00? Od poreza, većih poreza, novih poreza i kroz inflacijske poreze koje zovemo „poskupljenja „.

Internetski pisac Dinko Perica to je sročio ovako:

„Mnogi od vas su uvjereni kako imamo vlastitu valutu, odnosno vlastiti novac i da se taj novac zove kuna.. Mislite kako kune tiska Hrvatska Narodna Banka, a da poslovne banke nama daju kredite od pologa građana, odnosno štednje i da banke zarađuju na razlici kamata između kamata na štednju i kamata na kredite. To je laž. Zapravo, to su dvije laži. Prva laž je da HNB kreira novac.Druga laž je da banke građanima odobravaju kredite iz ušteđevina drugih građana.

U Hrvatskoj, od 1994-e godine po Zakonu kojeg je izglasao Hrvatski Sabor, taj Sabor se odriče u ime naroda prava na tiskanje vlastitog novca i to pravo daje poslovnim bankama. Također se tim zakonom zabranjuje hrvatskoj Vladi zaduživanje kod HNB-a. (...) Što ovo s kreacijom novca zapravo znači? Prije toga, morate znati kako je od ukupne mase novca u optjecaju u državi, tek 5% novca u novčanicama, sve ostalo je tzv. novac na računu, tj. neka brojka koja govori kako možete uzeti na bankomatu ili na šalteru toliko i toliko novca. Da bi taj odnos 5% novčanica i 95% brojki na računu mogao funkcionirati, također se pobrinula država. Obvezala je svakoga tko posluje s gotovinom da sljedeći radni dan taj novac uplati u poslovnicu FINE ili banke, obvezala je svakog zaposlenika na otvaranje računa u banci i obvezala je poduzeća da isplate plaća vrše

preko računa u bancif...) Na taj način je postignuto to da tih 5% novca u novčanicama zadovoljava apsolutno sve potrebe za gotovinom. Taj papirnati novac se tiska u Austriji po nalogu HNB i HNB ga daje kroz kredite kroz poslovne banke.

Ostalih 95% novca kreiraju poslovne banke i to na način da na osnovu pologa građana kojeg banka deponira u HNB, (...) pologa od primjerice 1000 kuna jednostavno stvara, kreira i to običnim upisivanjem brojki u kompjuter iznos od 10 000 kuna što smije po Zakonu. To što stvore iz ničega, na osnovu potpisa zajmotražioca na ugovor o kreditu daju u optjecaj, a kamate beru na cjelokupan iznos tako kreiranog novca iz ničega. Bitno je znati da kreacijom bilo kojeg kredita iz ničega, banka ne kreira i novac potreban za plaćanje kamata. Nakon povrata kredita, tako stvoren novac se poništava, a ostaju „na životu „samo kamate i to u bankarskom džepu.

Kad to akceptirate, onda shvaćate kako privatne banke u stvari tiskaju hrvatske kune i kako te privatne banke odlučuju o tomu komu će ih, za koju namjenu i kad podijeliti kroz kredite. Sasvim je jasno da u takvim odnosima, nijedna Vlada RH od 1994-e godine ne vodi nikakvu gospodarsku politiku. Umjesto nje, to čine privatne banke. Uloga Vlade RH od tog datuma jest samo prikupljanje i distribucija poreza od građanstva i gospodarstva.

Sam podatak da banke u Hrvatskoj svake godine bilježe enormne profite dok gospodarstvo grca u gubitcima, govori za sebe. Što to banke dakle proizvode? Proizvode novac! Potom ga uništavaju i sve kamate koje se NE UNIŠTAVAJU ostaju njima. Maloprije spomenuh kako banke zajedno s kreditom u optjecaj ne puštaju i novac s kojim bi se platile kamate. Ipak, kamate se moraju vratiti. Jasno je da ne mogu. Ako dobijete 100 i imate samo 100, kako ćete vratiti 130? Dug je neotplativ! S vremenom, sva imovina u državi - postaje vlasništvo banke!

Budući da je sav novac u optjecaj ušao kao nečiji dug, jasno je također kako se uistinu i ne radi o novcu, nego o zadužnici. Svaka novčanica koju imate u džepu je nečija zadužnica koje se on mora dokopati na bilo koji način kako bi vratio dug. Dugom. Jer novca nema uopće. Odustajanjem države od prirodnog prava na kreaciju vlastitog novca, dospjeli smo u situaciju: skoro sve smo prodali, kao građani smo u dugovima do grla i još smo povrh svega dužni vrtoglavi iznos od preko 50 millijarda eura!

No, to nije sve - odustali smo od vlasništva nad našim morem, odustali smo od zapovjedništva nad našom vojskom, odustali smo od prava na donošenje zakona, na donošenje Proračuna i konačno - protuustavnim lanjskim referendumom o pristupanju u EU smo odustali i od vlastite države. Kad vam netko zakonodavno, financijski, vojno preuzme nadzor nad državom - to znači da te države više i nema. Međutim, to ne znači kako je pljačka time završena. Svaka kolonija se mora iscrpsti do kraja. (...).

U tijeku su pregovori o tobožnjoj monetizaciji autocesta što u prijevodu znači oduzimanje vlasništva nad njima, u tijeku je proces preuzimanja kompletne vodne infrastrukture, preuzimanje nadzora nad ekonomskom eksploatacijom pitke vode, jezera, rijeka, ponornica, kišnica i bunarskih voda. U tijeku je i preuzimanje Hrvatske elektroprivrede. To nije sve. Još ostaje imovina građana u vidu nekretnina, kuća, stanova u kojima živimo. Tu imovinu nam se kani oduzeti uvođenjem poreza na nekretnine čime sve nekretnine postaju vlasništvo države (a država - vidjeli smo nije više naša), a mi zaštićeni najmoprimci u tim istim nekretninama i to zaštićeni do trenutka dok plaćamo porez. Ne budemo li taj porez mogli plaćati, već će doći specijalne ekipe da nas izbace iz kuće/stana i prodaju kuću ili stan na dražbi.

Kad si na poziciji da možeš izračunati koliko i kad ćeš novca pustiti u optjecaj, onda možeš i izračunati koliko kuća/stanova ćeš godišnje otimati ljudima nametanjem poreza za kojeg se nema gdje ni kako, niti može zaraditi novac. Naime, taj poraz tek slijedi. Kroz vrlo kratko vrijeme, puno kraće od ovih 22 godine svjedočenja rastakanja jednog naroda i njegove države, ovog danas ćemo se sjećati kao vremena u kojem je još sve bilo dobro."

Kome trebaju središnje banke

U srpnju 2012. glavne središnje banke svijeta (opet) su najavile posvuda hvaljeno smanjenje kamatnih stopa (koje je opisano kao upumpavanje svježeg kapitala). Nešto istine o tom potezu moglo se pročitati u kolumni Željka Karduma u jednom političkom tjedniku: „Svećenici središnjih banaka Europe, Velike Britanije i Kine ne odustaju. Prošli tjedan najavili su da će pred našim očima izvesti nešto što možemo opisati jedino kao čudo. Svjetsko gospodarstvo posrče jer je otrovano prevelikim dugovima. A centralni bankari su kao terapiju ponudili...dodati još malo duga! Krenuli su u akciju 'poticanja globalnog gospodarstva.

Opet će sniziti kamatne stope. Nova gomila novca bit će otisnuta i upumpana u sustav. Novi krediti podijeljeni. I opet se neće dogoditi ništa. Ponovno stara, jalova priča koju slušamo pet godina. „

Upravo tako. Kad je tako i zamišljeno. Iza tog ne stoji nesposobnost jer - misli li doista netko da ekonomistima svjetskih banaka nisu poznati osnovni mehanizmi funkcioniranja financijskih tržišta? Kad bi oni poklonili novac ljudima, da ne bude dug od početka kad se nađe u sustavu, priča bi bila drugačija. Ali nisu oni tamo zato. Novac će stizati samo kroz kredite koliko god kamatne stope bile 'niske'. A niske su zato da se ljudi opet pomame i u očaju zagrizu još jednu od brojnih udica u nizu.

„A bismo li mogli živjeti bez tih središnjih banaka? „, zapitao se isti kolumnist. „Mnogi bi rekli ne. Neki jer ne razmišljaju. A drugi jednostavno zato što su glupi. Ali svaka razumna osoba mora priznati da ljudski život može postojati i bez njih. Eto, recimo, Amerika nije imala 'Narodnu banku' sve do 1913. Imala je i jaču i stabilniju valutu. Dolar je tada vrijedio otprilike isto koliko i sto godina ranije. Sada vrijedi 97 % manje nego prije njenog osnivanja. Ovako na prvu, čini se da je narodna banka samo pogoršala stvar. Možda je to slučajnost, logička pogreška u zaključivanju... A možda i nije. Možda velike središnje banke uzrokuju da gospodarstva stvaraju manjak nacionalnog bogatstva i da valuta gubi na vrijednosti. „Nije toliko kompliciranо ući u trag krivcu, zar ne? Kao i u svakom detektivskom romanu, samo treba slijediti trag novca. U ovom slučaju, trag duga.

Kolumnist se dotaknuo u tom trenutku aktualne afere vezane uz skandal banke Barclays čiji su direktori lažno snižavali kamatne stope da bi sakrili svoje gubitke, umjesto da puste stvarnim kupcima, prodavačima i tržištu da ih realno odredi, pa su oba čelnika Barclaysa dobila otkaz kad je to procurilo u javnost. (A možda je „procurilo „kako bi nas dalje osnažilo u uvjerenju koje se nameće, da su potrebni globalni regulatori da se više ne bi događale takve stvari, možda je i taj događaj samo dio sustavne promidžbene kampanje oblikovanja pristanka kod ljudi, a direktori Barclaysa žrtvovani su kao potrošna roba.

No, Kardum se pita „nije li manipuliranje niskim kamatnim stopama isto ono što upravo sad rade središnje banke Engleske, EU i Kine? I one pokušavaju sniziti kamatne stope ispod realnih, kao što su pokušali momci iz Barclaysa. Razlika je jedino u tome što oni misle da na to imaju pravo.

Kunu se da to ne čine radi osobne koristi i čuvanja vlastitog položaja, nego radi spašavanja Svijeta. Navodno će to pomoći poticanju rasta gospodarstva. „Ako je nedavna povijest na bilo koji način učiteljica, i ako je teorija urote u pravu, onda neće. Takvi koraci su smišljeni da bi stvarali negativne učinke i stvorili povod za uvođenje svjetske središnje banke. Je l' netko za okladicu?

Tko štedi ima!..,još veću krizu

U travnju 2012. na jednom portalu osvanuo je tekst „Savjet lorda Skidelskog - Hrvati, nemojte štedjeti i tiskajte novac". Lord Robert Skidelsky opisan je kao svjetski poznati i nagrađivani profesor ekonomije, povjesničar i pisac. Rekao je da proračunska strogoća zemlje vuče na dno i predložio veću potrošnju koja potiče zaposlenost: „Ako u trenutačnim uvjetima režete državni sektor onda režete radna mjesta, a pogrešno je misliti da će nezaposleni brzo naći novi posao u privatnom sektoru „. Logično. Skidelsky je rekao da Hrvatska ima dva alata, i to kontrolu vlastitog tečaja i tiskanje novca (no, ima i HNB koju, čini se, ne zanima prosperitet Hrvatske, op. K.M.). Želi li se povećati izvoz, rekao je, treba razmisliti i o drukčijoj politici središnje banke jer je Hrvatskoj potrebna deprecijacija kune. U današnje vrijeme recesije, donedavno zaboravljena Keynsova teorija veće državne potrošnje i poticanja zapošljavanja relevantnija je, rekao je, nego ikad. Rješenje Skidelsky vidi u jakim nacionalnim investicijskim bankama jer „kapitalizam slobodnog tržišta pokazao se kao nestabilan i nedovoljan „pa je „potrebna veća uloga države, bilo da je riječ o investicijama ili raspodjeli bogatstva „. Danas postoji dovoljno iskustava koja to potvrđuju.

O potezu Njemačke (ustvari, Bilderberga putem njihove namjesnice, njemačke premijerke Angele Merkel) da prisili članice da potpišu Pakt za fiskalnu stabilnost i uvedu stroge mjere štednje, kolumnist Željko Kardum u ljeto 2012. pisao je da su te „mjere brutalne štednje samo u još dublju recesiju gurnule Irsku, Portugal, Grčku, Italiju. Umjesto pada donijele su rast državnog duga u odnosu na BDP. „U svijetu gdje se muda prodaju pod bubrege, tako je i bilo zamišljeno, a na kraju će se sve to predstaviti kao neželjena posljedica dobre namjere, što ne može biti dalje od istine. Cilj je upravo polučiti takav rezultat.

Pogotovo kad se vidi, kako piše Kardum, da je Njemačka samo godinu dana ranije „debelo probijala vlastite kriterije: vanjski dug države bio je

83 posto (ograničenje je 60), a proračunski manjak 3,3 posto (ograničenje 0,5). Isto je bilo i s Francuskom i s cijelom EU, osim tri ili četiri zemlje poput Danske, Estonije, Finske i Švedske. Kardum piše da je EU-eksperiment suvremena financijska sapunica, a „sapunica je bijeg od stvarnosti „te da će „ove mjere fiskalne discipline pomoći ozdravljenju gospodarstava članica isto koliko i drevni eliksiri bolesniku „.

Isti kolumnist je u jednoj drugoj iz niza nadahnutih analitičkih kolumni o financijama dao podatke koji pokazuju u kojoj mjeri je politika štednje do sad bila devastirajuća (a i dalje se od nje ne odustaje): „Portugal je još 2010. smanjio mirovine, reducirao plaće javne uprave i povisio poreze. Pa mu je javni dug na kraju trećeg kvartala narastao na 110 % BDP-a. Prije tih mjera bio je 91 posto. U Irskoj su za 15 posto smanjili plaće i digli PDV na 23 posto. Pa im je dug narastao na 105 posto BDP-a. Godinu dana ranije bio je samo 88 posto. U Grčkoj su dvije godine provođenja programa brutalne štednje potpuno uništile gospodarstvo i izazvale pobunu javnosti. Rezultat? Dug im je u tom razdoblju sa 139 posto narastao na 159 posto BDP-a. I britanski premijer Cameron cijelu svoju političku budućnost bazira na planu štednje. Super. Taj mu je plan do sada donio samo rast duga sa 74 na 80 posto BDP-a. „Ključno je konačno prihvatiti činjenicu da takvi rezultati nisu posljedica nesposobnosti ili krive procjene već hladnog i proračunatog plana kako ljude i države dovesti u bankrot i potom pokupiti sve njihove prave vrijednosti, od tla, mora, otoka, željeznica, kuća do voda i šuma.

Tome u prilog govorili su podaci Eurostata, službenog ureda za statistiku EU, kojim ti dečki provjeravaju kako im se odvija plan. Očito, dobro. U veljači je Eurostat iznio podatak da je 23 posto stanovnika 27 članica Unije pod rizikom siromaštva i socijalne isključenosti, dakle gotovo svaki četvrti. Super, bit će dobrih isprika za uvođenje centralizacije financijskog sustava. Doduše, od strane onih istih koji su svojim mjerama doveli ljude u to stanje, s ciljem da nađu opravdanje da uvedu svoju apsolutističku središnju vlast. Bacite još jednom pogled na uvodni citat ovog poglavlja.

Ljudi su, dakle, na rubu da postanu beskućnici. U Hrvatskoj je, pisalo je, beskućništvo amortizirano „gušćom socijalnom mrežom i pozitivnim elementima opjevanog rođačkog mentaliteta, jer je ovdje puno vjerojatnije nego u Americi da će se potencijalni beskućnik skloniti kod kakvog rođaka ili se vratiti roditeljima tj. generaciji koja je u socijalizmu i kroz

povlaštene otkupe stanova relativno stambeno zbrinuta „. Zato iluminati žele uništiti obiteljske veze i što veći broj ljudi uvjeriti da im je bolje biti podstanar nego vlasnik jer su tada, navodno, mobilniji (pa da, lakše će se preseliti ispod mosta), a i ne moraju plaćati porez na nekretnine.

U podnaslovu teksta pisala je i istinita tvrdnja: „Kolika je djelotvornost radikalnih ‘mjera štednje' što se na sve strane propisuju kao recept za ozdravljenje ekonomije i izlazak iz krize najbolje pokazuju podaci Eurostata, po kojima je već svaki četvrti stanovnik EU na udaru siromaštva. „Zemlje u kojima se mjere štednje provode od početka krize, dakle godinama, ne pokazuju znakove izlaska iz krize nego naprotiv, upadanje u spiralu pada koja je logičan spoj lančanih reakcija: više štednje, manje prikupljenog poreza, manje javnih investicija, manje potrošnje, smanjenje cjelokupne ekonomske aktivnosti pa onda opet više štednje i tako rundu po rundu padanja. „

Autor je citirao društvenog teoretičara Mikea Davisa iz knjige *Planet slumova* koji je u nekoliko rečenica skicirao pad Konga: „Volio bih da se taj primjer spomene kad god netko spomene zvanje MMF-a. U Kongu je MMF, započevši s prvim SAP-om (plan otplate) „977. godine, stupio na pozornicu kako bi osigurao da obični stanovnici Konga otplaćuju svoje dugove s kamatama. Početno ispunjavanje uvjeta (koje su provodili MMF-ov tim u Banque du Zaire i francusko osoblje u ministarstvu financija) desetkovalo je državnu administraciju: četvrt milijuna zaposlenika u javnim službama - najvećoj profesionalnoj skupini koja čini ekonomiju - otpušteno je bez beneficija. (...) Desetljeće poslije, nakon što je nekad dojmljiva infrastruktura Konga prepuštena propadanju i pljački, MMF je nametnuo novi SAP. Pariški klub reprogramirao je Mobutuove dugove u zamjenu za daljnje smanjivanje troškova u javnom sektoru, veću otvorenost tržišta, privatizaciju državnih tvrtki, uklanjanje ograničenja kod mijenjanja valuta i povećani izvoz dijamanata. Inozemni izvoz preplavio je Kongo, domaće su se industrije zatvorile i izgubljeno je još 100.000 poslova u Kinshasi. „

Odmah do tog teksta bio je tekst naslovljen „Počela prodaja posljednje državne banke „. Europska banka za obnovu i razvoj, pisalo je, ulazi u vlasništvo HPB-a s 20 do 30 posto udjela. Država će navodno zadržati kontrolu nad bankom kroz 27,49 posto udjela koji posjeduje Hrvatska pošta. U tekstu je čak spomenuto da bi „činjenica što HPB sada posluje s

profitom mogao biti dodatni argument protiv privatizacije „. Očito, samo bi mogao biti, ali neće.

Ministar financija Linić rukama i nogama se zalaže i za prodaju HPB-a i za prodaju Croatia osiguranja jer je, kaže, glupo da se zadužujemo uz kamatu od 8 posto dok imamo vlastita dobra koja možemo prodati. Taj će novac ogromna crna rupa progutati u sekundi, a mi ćemo se opet morati zaduživati uz kamatu od osam posto. Smiješna je argumentacija kojom Linić pravda prodaju jedine preostale velike hrvatske banke i najstarije osiguravajuće kuće. Kaže da to Hrvatska prodaje da se ne bi morali dodatno zadužiti i djeci os-

Itaviti ogromne dugove. Pitam se zašto djeci ne ostave Croatia osiguranje i Hrvatsku poštansku banku, jer će se i ovako i onako morati dodatno zadužiti. Početkom 2013. godine već se zadužio za 1,5 milijardi dolara prodajom obveznica. Utjehu sumnjive kvalitete predstavlja činjenica da se posvuda zbiva listo - eto i naslova „Cameron privatizira britanske ceste." Zbog nedostatka novca, britanska vlada želi u zakup dati dijelove cestovne mreže privatnom sektoru (čitaj: rotschildski upravljanim korporacijama).

Jedne dnevne novine u veljači 2012. objavile su opširan popis dragocjenosti koje će, zbog prezaduženosti, početi prodavati mnoge europske zemlje. Talijani tako prodaju plaže, venecijanske palače, zlatne rezerve i otoke, Španjolci »ustave vodoopskrbe i metro u Madridu, Austrijanci planine, a Grci sve zračne luke, naftne i plinske tvrtke, morske luke, pa čak i cijele dijelove obale.

Bauk kruži Europom, pa je u ožujku osvanuo naslov: „Koncesija hrvatskog »nacionalnog blaga - Plitvička jezera i Brijuni pred privatizacijom „. Ministarstvo turizma i Ministarstvo zaštite okoliša i prirode obrazlagalo je ideju raspisivanja koncesija za turističke sadržaje u nacionalnim i parkovima prirode, pravdajući takvu najavu potrebom zaštite, održavanja, očuvanja i promicanja tih područja. Iz nekih se udruga oštro protive ulasku privatnog kapitala u nacionalne i parkove prirode, podsjećajući na činjenicu da su objekti na Brijunima i Plitvičkim jezerima građeni i održavani novcem poreznih obveznika, a ti će se sadržaji dati privatnicima na eksploataciju. Osim toga, lokalno stanovništvo uopće neće moći konkurirati za koncesije na velikim hotelima na Brijunima i Plitvicama jer za to nisu ekonomski spremni, pa je neminovno da će

koncesionari na tim objektima u srcu nacionalnih parkova postati velike kompanije, moguće i strane. Time se izravno onemogućava ruralni razvoj, objašnjavao je jedan aktivist, jer lokalna zajednica jedinu mogućnost opstanka može imati u tradicijskoj poljoprivredi i agroturizmu, što se ovakvim koncesioniranjem destimulira. Nisam mogao ne sjetiti se odlične kolumne Davida Ickea naslovljene: „Kako ukrasti svijet - zemlju po zemlju" jer sve što se sad zbiva u Europi već je viđeno u zemljama Trećeg svijeta. Icke je, između ostalog, napisao:

Ono što se događa SAD-u i Europi isplanirano je prije mnogo, mnogo vremena u programu koji se zove „Ukradi svijet „Prvo su se na udaru našli siromašni ili Treći svijet, a sada je red na nas ostale, budemo li samo pasivno gledali i trpjeli. (...) Družba Bilderberg, koju su stvorili i kontroliraju Rothschildi, sastala se u svibnju 1973. u Saltsjoebadenu u Švedskoj. (...) Walter Levy, službeni naftni ekonomist vlade SAD-a za Marshallov plan nakon rata, Bilderbergovcima je iznio prijedlog da napušu cijenu nafte za 400 posto. Trebao im je izgovor da to učine.

Pet mjeseci kasnije, u listopadu 1973., izbio je Jomkipurski rat, u kojemu su Egipat i Sirija napali Izrael. Amerika je podržala Izrael i zbog toga su arapski naftni diktatori proglasili embargo na naftu, smanjili proizvodnju i strahovito podigli, cijene ono malo nafte što su proizvodili u znak prosvjeda što je Amerika poduprla „neprijatelja „. Ali sve je to bila predstava. Svjetska ekonomija bila je uništena. (...). Milijuni ljudi širom svijeta izgubili su posao i izvore prihoda.. (...) Rotšildska Družba Bilderberg sada je dobila svoj ogromni skok cijene nafte i bilo je vrijeme za drugu fazu. Dio dogovora između iluminatske klike i arapskih naftnih zemalja bilo je da će one svoje enormno povećane prihode pohranjivati u određenom nizu banaka, uključujući Chase Manhattan, Citibank, Manufacturers Hanover Trust, Bank of America, Barclays, Lloyds i Midland. (...) One su bile u stanju posuditi barem deset puta više od onoga što su primale zbog prijevare zvane pozajmljivanje uz djelomično pokriće (fractional reserve landing). To omogućava bankama da pozajme barem deset puta više novca nego što je kod njih deponirano. (...)

Tada su banke poslale brojne predstavnike širom Trećeg svijeta da tim zemljama ponude koliko god kredita su bile spremne uzeti, a posebno su tražile korumpirane i nekompetentne političare koji će taj novac ukrasti i protratiti. One su htjele da te zemlje ne otplate svoje sada izvanredno

velike dugove, jer je krajnji cilj igre bio ukrasti njihovu zemlju i resurse. „Novac „je bio posuđen uz niske, ali promjenjive kamatne stope, a nakon što je omča duga stavljena oko vrata, izmaknuli su stolac kolosalno povećavši kamate.

Reagan i Thatcher su pod različitim imenima uveli iste ekonomske „monetarističke „programe štednje i „privatizacije „- prodaju državne imovine Rothschildovim korporacijama.. N. M. Rothschild iz londonskog Cityja bila je glavna „agencija „za privatizaciju britanske državne imovine. Te identične politike zvale su se „reganomika „i „tačerizam „(...)

Ono što je postalo poznato kao dug Trećeg svijeta dosegnulo je toliko dramatične razmjere da više nisu bili u stanju otplaćivati ni kamate, a kamoli glavnicu iluzornih brojki na ekranu. Svjetska banka i Međunarodni monetarni fond (MMF), koje su stvorili Rothschildi, umiješali su se i ponudili nove zajmove, ovaj put od javnog novca kako bi se otplatili zajmovi privatnim bankama.

Ali to je, kao i uvijek, imalo cijenu koja predstavlja zločin protiv čovječnosti. „Zajmovi za spas „odobreni su uz dogovor da će zemlje koje su primile zajam prodati državnu imovnu i prava na resurse i drakonski smanjiti izdvajanja za zdravstvo, obrazovanje i osnovnu socijalnu pomoć.

Još jedna posljedica toga bio je prijenos vlasništva nad zemljom s države Svjetskoj banci za zaštitu prirode (World Conservation Bank, WCB), koja sada djeluje pod drugim imenom, a koju je predložio Edmond de Rothschild na Četvrtoj svjetskoj konferenciji o divljini u Koloradu 1987.

James Baker, američki ministar financija i bliski suradnik Georgea Busha starijeg, održao je govor u kojem je podržao Svjetsku banku za zaštitu prirode i založio se za otpisivanje dijela duga Trećeg svijeta u zamjenu za davanje divljina i „ekološki osjetljivog „zemljišta Banci.

To je bio još jedan aspekt plana zvanog Agenda 21, čiji je cilj ukloniti ljude iz većeg dijela svijeta, eliminirati milijarde stanovnika, a ostale nastaniti u visokim gradovima punim nadzora i kontrole.

George W. Hunt, računovođa i savjetnik za investicije, bio je službeni voditelj Svjetske konferencije o divljini i istražio je neke informacije o 'teorijama zavjere' koje su tada počele kružiti. Hunt je za magazin Moneychanger rekao da je Svjetska banka za zaštitu prirode bila ustrojena kao središnja svjetska banka kako bi ukrala što više zemlje uz tvrdnje kako

se time smanjuje dug i „pomaže okolišu „. (...) Cilj prijevare bio je prijenos dugova sa zemalja Trećeg svijeta na Svjetsku banku za zaštitu prirode, a zauzvrat one su trebale predati zemlju. Bilo koja druga organizacija koja bi preuzela WCB naslijedila bi vlasništvo nad golemim dijelovima Zemlje. U informacijskom letku koji je objavilo Tajništvo Konferencije o divljini pisalo je: „(...) Zauzvrat što su oslobođene svojih dugovanja, zemlje dužnice bi WCB-u predale vlasništvo nad prirodnim resursima ekvivalentne vrijednosti' „

Krađa' Trećeg svijeta bila je jednostavna: uvucite zemlje u dug koji ne mogu platiti, pošaljite međunarodna bankarska tijela poput MMF-a da im posude još više novca za isplatu dugova bankama, pod uvjetom da prodaju svoju imovinu i resurse „privatnom sektoru „(iluminatskim korporacijama), uvedu stroge programe štednje i suzbijaju sindikate ili radničke organizacije.

A sad premotajmo film unaprijed do 2008.-2011.

U svojim tekstovima opširno sam pisao o tome kako su financijski slom iz 2008. tijekom desetljeća hladnokrvno organizirali ljudi poput predsjednika američkih Saveznih rezervi Alana Greenspana (rotšildski cionist), Bernarda Bernankea (rotšildski cionist) i ministri financija Robert E. Rubin (rotšildski cionist) i Larry Summers (rotšildski cionist).Oni i drugi stvorili su ono što je bilo problem banaka. Pohlepa banaka i financijske industrije i Greenspanova, Rubinova i Summersova deregulacija (smanjenje kontrole njihove aktivnosti) dovele su ih na rub bankrota, a to je učinjeno kako bi vlade (koje su pod kontrolom istih sila kao i banke) prenijele taj dug na stanovništvo.

To je postignuto tako što su vlade dale milijarde dolara za spašavanje ('bailout') bankovnog sustava. Sad je kriza koju su izazvale banke bila kriza vlada i naroda kojemu su trebale služiti i kojeg su trebale štititi. (...). Otada europske zemlje padaju poput domina - Grčka, Irska, Portugal, Italija i Španjolska ili su ostale bez novca ili su na rubu toga. Ostale čeka ista sudbina. Propadaju zbog svih dugova u koje su ušle kako bi održale bankovni sustav na životu. Što je „rješenje „za te nacionalne bankrote? Pozvati MMF i Europsku središnju banku (ECB), koju vodi Jean-Claude Trichet (rotšildski cionist). Te banke koje kontroliraju Rothschildi su tim zemljama odobrile nove dugove kako bi vratile dugove u koje su ušle kako bi spasile banke. (...) Oh, da, i europske vlade koje su primile te MMF-ove

i ICB-ove zajmove moraju rasprodati državnu imovinu iluminatskim korporacijama i nametnuti sveobuhvatne programe štednje stanovništvu. (...) Isto se događa u SAD-u gdje se glavna infrastruktura na dražbama prodaje stranim investitorima uz pomoč pokvarenjaka s Wall Streeta poput Goldman Sachsa. Vidi li netko uzorak u ovome?

Državne ceste, postrojenja za tretiranje vode, knjižnice, parkirališni automati, aerodromi i elektrane odlaze onom tko ponudi najviše. To se provodi sustavno, jer loze nastoje postati vlasnici cijelog planeta. Svako novo spašavanje povećava dug koji zemlje poput Grčke već sada nisu u stanju otplatiti posuđivačima, uglavnom bankama, pa umjesto da ne vrate novac, one ulaze u još veći dug koji pada na leđa naroda. Isti modus operandi koji je primijenjen u krađi zemalja Trećeg svijeta koristi se kako bi se ukrao „Zapad, (...)

A evo još jednog apsolutno skandaloznog aspekta svega toga. Iste „agencije za kreditni rejting, kao što su Moodys Investors Service i Standard & Poors, koje su dale ocjenu AAA bezvrijednom smeću neposredno prije kraha iz 2008., daju nizak (tzv. junk) kreditni rejting zemljama poput Irske, Grčke i Portugala, sa svim razornim posljedicama za njihove ekonomije i narod. (...) Zamisao je stvoriti takvu svjetsku ekonomsku katastrofu da ćemo od njih tražiti da nas „spase „restrukturiranim svjetskim ekonomskim sustavom utemeljenom na drakonskoj Središnjoj svjetskoj banci koja će upravljati svim svjetskim financijama. Time nas ne namjeravaju „spasiti „nego porobiti.

To je priča koja stoji iza sitnog dnevnog tkanja. Europska komisija u međuvremenu već najavljuje sveeuropski porez, s isprikom da bi se europske vlade htjelo rasteretiti. Pretpostavljam da misle - rasteretiti od moći odlučivanja i novca.

U skladu sa svim navedenim, u svibnju 2011. jedan je tekst bio naslovljen: „Režite plaće i zaboravite na radno vrijeme „. Doduše, nije se radilo o nama nego o Portugalu, ali zapravo se moglo raditi i o nama jer je nadnaslov objašnjavao: „Manje novca, više rada - recept za Portugal može spasiti i Hrvatsku „. Dečki, odjebite. ..ma znate već. Pisalo je da Portugal mora, „da bi osigurao paket pomoći od 78 milijardi eura „(novi kredit, ali to se iluminatskim novinskim rječnikom zove pomoć), provesti ne samo radikalne mjere štednje, poput Grčke i Italije, koje su ranije dobile „velike

pakete pomoći „, već i „duboke strukturne promjene „. Ekonomski metajezik čuva nas toga da shvatimo o čemu se radi.

Iznenađujuće i nikad viđeno, ali na vrhu ljestvice reformi nalazi se „tržište rada i privatizacija nekih državnih kompanija „. Ma nemojte reći. Da bi smanjio trošak rada, Portugal najprije mora „smanjiti socijalne doprinose te liberalizirati tržište rada „što u prijevodu s metajezika znači manje naknade za prekovremeni rad, nezaposlenost i druge beneficije te promicanje fleksibilnog radnog vremena. Operacija preuzimanja Portugala ne bi bila cjelovita kad zemlju ti međunarodni ucjenjivači ne bi silili i na to da „ubrza privatizaciju državnih kompanija i smanji pretjerani utjecaj države na ekonomiju „. Recimo, izreketarili su Portugal da do kraja 2011. godine privatizira dvije energetske kompanije (EDP i REN) te odredi još dvije državne tvrtke koje će se „privatizirati „do kraja 2012. godine. Naravno, Vlada mora rezati rashode, a posebno velike uštede planirane su u području zdravstva. Naknade za nezaposlene neće se više dobivati 3 godine nego 15 mjeseci, plaće će se zamrznuti do 2013. u javnom sektoru, gdje će se broj zaposlenih smanjivati za 1-2 posto godišnje. Povećat će se PDV i porez na nekretnine. Sve same dobre vijesti za Portugalce.

Nije drugačije ni u Engleskoj. Jedna je vijest prenosila da je „britanski ministar financija George Osborne predstavio plan budžeta za tekuću godinu, daljnje mjere štednje. Smatra se da je ovaj plan najveći test stavljen pred koalicijsku vladu koja nove mjere poduzima s ciljem ‘reforme ekonomije kako bi se postigao dugotrajni rast u budućnosti’. „Eh, da, uvijek ta budućnost. Nada. No, svi koji smo od jučer već znamo što bude kad sutra postane danas. Jedna od taktika Elite jest da uvijek uzimaju odmah, a dobrobit obećavaju dugoročno. A kad dođe vrijeme za dobrobit, onda jebiga, uvijek iskrsne neko novo sranje pa ništa od toga. Kad se obećane dobrobiti ne ostvare ionako je prekasno, šteta je već počinjena, a ja dosad nisam čuo da je netko rekao ‘hej, ovo nije upalilo, hajdemo sad vratiti sve na staro’ Shodno tome, u tekstu je već sad pisalo „posljedica reformi, nažalost, neće biti brz oporavak **„**

S obzirom da mehanizam provođenja urote ima važnu značajku da ista ruka upravlja svim uključenim stranama, teško da nas može iznenaditi da je za ove teške uvjete za hitan zajam portugalski premijer Jose Socrates imao podršku obje opozicijske stranke. Ništa ljepše od bratske sloge. „Možda bi nevolja jednog dana mogla zbližiti i sve hrvatske stranke „**„**

završavao je tekst. Ali, hej, pa to se već dogodilo. Sve naše stranke vrlo su bile zbližene u svojoj jednoglasnoj podršci za ulazak hrvatske u Uniju. Sad još samo da uđemo i odradimo cijeli raspored, sve što su već odradili Grci, Španjolci, Portugalci...

Razglednica s Islanda

Na kraju jednog teksta o Islandu je pisalo da se europska euforija koja je Island zahvatila 2008. godine, u jeku financijske krize, potpuno istopila. Da se u ovom trenutku provodi referendum o pristupanju EU, pisalo je dalje, potporu ulasku dalo bi samo 37 posto Islanđana jer islandska se ekonomija u međuvremenu oporavila, a prema nekim podacima, Island je već na sedmom mjestu po BDP-u među europskim zemljama. Ono što nije pisalo jest da se to zbilo zato jer su se Islanđani referendumom izborili da ne saniraju banke tj. da ne prihvate da dug banaka postane dug građana.

Na neko čudo, u ožujku 2012. i o tome je osvanuo tekst na jednom news-portalu pod naslovom: „Prve žrtve europske ekonomske krize: Island i Irska". Dok je jedna država četiri godine kasnije gotovo potpuno oporavljena, pisalo je, drugoj je Bruxelles nametnuo stroge mjere štednje koje će narod još dugo osjećati. U čemu je razlika?

Ponešto se moglo iščitati: „Kreditna je kriza 2008. zatelda Island potpuno nespremnim, a donijela je maloj otočnoj državi i smjenu na vlasti. Propao je velik broj banaka, zajedno s novcem štediša. (...) Zbog rate kredita koja je ponegdje dosegla i 18 posto, tisuće su izgubile domove i poslove, a poduzeća su također počela brzo propadati. Mase su se ubrzo našle na ulicama, a pros-Ivjednici su jednom prilikom upali i u parlament. (...) Island se vratio na osnove te je, primjerice, potican razvitak ne toliko popularnih industrija poput ribarstva. Isto tako, Island nije dio eurozone, zato je i mogao primijeniti vlastite metode što se tiče novca. Islandska kruna je tako devalvirana za 60 posto, što je zauzvrat gotovo odmah povećalo broj turista u zemlji. Oni su bili ključni za ponovno pokretanje ekonomije. *Što se tiče banaka, islandska vlast nije pribjegla njihovom spašavanju. Jednostavno ih je zatvorila i otpisala vanjski dug.* (naglasak dodan) (...) Iako je u Irskoj situacija postala loša otprilike u isto vrijeme kad i u Islandu, Irska se četiri godine kasnije nije oporavila. Irska se, po tko zna koji put, obratila za pomoć Europskoj uniji. (...) U slučaju prihvaćanja Irce čekaju još strože mjere štednje kako bi se gospodarstvo oporavilo. (...) *Od svakog eura kojeg Irci daju za poreze, 20 posto će otići*

na otplatu novca uloženog za spašavanje irskih banaka, (naglasak dodan)".

Rezultat: drastični pad cijena nekretnina. (2011. izdano je tek 13.000 hipoteka vlasnicima kuća, dok je 2006. godine taj broj bio 200.000.) Prije 11 godina Irci su godišnje kupili 230.000 automobila, a prošle godine 90.000. Stroge mjere štednje, plaće u javnom sektoru srezane za 20 posto, povećani su porezi na komunalije, PDV podignut za 2 posto, a iz poreza se opskrbljuje i posrnuli bankarski sustav. Čiji primjer biste vi slijedili?

Primjer Islanda je toliko poučan da je zavrijedio prenošenje dijelova jezgrovitog opisa zbivanja danog u jednom od rijetkih tekstova na tu temu koji je u kolovozu 2011. osvanuo na *T-portalu* po naslovom „Island se diže iz pepela - demokracija kakvu još niste vidjeli". Osobno se nadam da ćemo je u budućnosti viđati, jer je potpuno u skladu s naslovom ove knjige:

Amerikanci se mogu sjetiti da je na početku financijske krize 2008. Island doslovce bankrotirao. Razlozi su navedeni samo u prolazu, te je otada ova malo poznata sjeverna zemlja pala natrag u zaborav i gotovo se ni ne spominje u medijima, piše The South African Civil Society Information Service (SACSIS). No Island je stvorio jedan novi sustav i othrvao se međunarodnim uvjetovanjima, što mu je pomoglo izvući se iz krize.

Sve državne banke 2003. godine su privatizirane (...) No kako su ulaganja rasla, tako je rastao i inozemni dug banaka. Dug Islanda je 2003. bio otprilike 200 puta njegova BDP-a, ali 2007. iznosio je čak 900 posto, a 2008. došlo je do financijske krize. Tri glavne islandske banke - Landbanki, Kapthing i Glitnir - bile su nacionalizirane, a islandska kruna je izgubila 85 posto svoje vrijednosti u odnosu na euro. Na kraju godine Island je proglasio bankrot. Suprotno onome što bi se moglo očekivati, Islanđani su oporavili svoja suverena prava kroz proces direktne participativne demokracije koja je u konačnici dovela do novog ustava..

Geir Haarde, tadašnji premijer iz Socijaldemokratske koalicijske vlade, ispregovarao je 2,1 milijuna dolara kredita na koji su nordijske zemlje dodale još dva i pol milijuna.. Ali inozemna financijska zajednica izvršila je pritisak na Island i nametnula mu drastične mjere.. FMI i EU

htjeli su preuzeti njegov dug, tvrdeći da je to jedini način da zemlja Nizozemskoj i Velikoj Britaniji vrati dug.

Uslijedili su prosvjedi i neredi koji su na kraju prisilili vladu da podnese ostavku. Došlo je do novih izbora 2009. koji su rezultirali lijevom koalicijom koja je osudila neoliberalni ekonomski sustav, ali je odmah izdala zahtjev da Island isplati ukupno tri i pol milijuna eura. To je značilo da svaki građanin Islanda mora platiti 100 eura mjesečno (ili oko 130 dolara) narednih petnaest godina, s 5,5 posto kamata, odnosno, da se isplati dug koji su prouzročile privatne osobe vis a vis drugih privatnih osoba.

Ono što se dogodilo bilo je neočekivano. Uvjerenje da građani moraju platiti za greške financijskog monopola, da cijela nacija mora biti oporezovana da bi se isplatili privatni dugovi bilo je odbačeno. (...) Šef države Olafur Ragnar Grimsson odbio je ratificirati zakon kojim bi građani Islanda bili odgovorni za dugove bankara te je prihvatio poziv za referendum..

Naravno, to je samo povećalo pritisak međunarodne zajednice na Island. Velika Britanija i Nizozemska su zaprijetile strahovitom odmazdom koja će izolirati zemlju. Islanđani su izašli na referendum, a strani bankari zaprijetili su da će im blokirati bilo koju pomoć od MMF-a. Britanska vlada prijetila je da će zamrznuti štednju i provjeru računa Islanđana. Kao što je Grimsson rekao: 'Rekli su nam da ako odbijemo uvjete međunarodne zajednice, postat ćemo Kuba na sjeveru.. Ali ako prihvatimo, mi bi postali Haiti sjevera.'

U ožujku 2010. na referendumu je 93 posto Islanđana glasovalo protiv otplate duga. MMF je odmah zamrznuo njegov kredit. Uz podršku bijesnog građanstva vlada je pokrenula građansku i kaznenu istragu onih koji su odgovorni za financijske krize. Interpol je izdao međunarodne tjeralice za bivšim predsjednikom Kaupthinga, Sigurdurom Einarssonom, kao i drugim bankarima odgovornim za financijsku krizu koji su pobjegli iz zemlje. No Islanđani se nisu tu zaustavili: odlučili su napraviti nacrt novog ustava koji bi oslobodio zemlju od pretjerane snage međunarodnih financija i virtualnog novca.

Za pisanje novog ustava Islanđani su izabrali 25 državljana između 522 odrasle osobe koje ne pripadaju nekoj političkoj stranci, ali pod uvjetom da ih je preporučilo najmanje trideset građana. Taj dokument nije

djelo nekolicine političara, ali je napisan na internetu. Sastanci se mogu pratiti online, a građani mogu slati svoje komentare i prijedloge. Ustav koji proizlazi iz participativnog demokratskog procesa bit će podnesen parlamentu na odobrenje nakon sljedećih izbora.

Danas se Island oporavlja od financijskog kolapsa na način koji je suprotan od onih koji se općenito smatraju neizbježnima.. (...) Grci su rekli da je privatizacija njihova javnog sektora jedino rješenje. A oni u Italiji, Španjolskoj i Portugalu se suočavaju s istom prijetnjom. Oni bi se trebali ugledati na Island i odbiti se pokloniti stranim interesima te pokazati da su suvereni. To je razlog zašto Island nije više u medijima, zaključuje SACSIS.

Zato jer je rekao: Dečki, odjebite u skokovima!

Bankarka-vegetarijanka i druge priče

Ali je zato bilo vijesti s vrha MMF-a. Bivši šef te institucije polovicom 2011. morao je odstupiti jer je navodno pokušao silovati sobaricu. S druge strane, baš u tom razdoblju Elita je diljem Bliskog istoka uklanjala svoje stare poslušnike i instalira nove. Možda je riječ o istom obrascu? Vrag će ga znat'. Kako god bilo, kao što smo u SAD-u dobili crnca za predsjednika, a u Velikoj Britaniji mladog i naprednog premijera (direktnog potomka četiri engleska kralja), došlo je vrijeme za veliku „promjenu „na čelu MMF-a. Preko dvije stranice u novinama je osvanuo naslov: „Vegetarijanka koja vježba jogu sređivat će globalne financije „.

Sad možemo mirno spavati. Nemoguće je da nakon jutarnjih vježbi joge i zelenog kašastog soka za doručak, bivša francuska ministrica financija Christine Lagarde, a sada prva žena na čelu MMF (još jedna velika povijesna „promjena „), ode na posao gdje će nametati državama kreditno ropstvo, ili ih siliti da u bescjenje rasprodaju svoju imovinu i smanjuju socijalne mjere međuljudskog pomaganja. Zapadni vođe, koji su je obasipali pohvalama, ni riječju nisu spomenuli kazneni postupak zbog pronevjere četvrt milijarde dolara koji joj se sprema u Francuskoj. O tome je pisalo u jednoj drugoj minijaturnoj vijesti od tek pet redova. Ni naše novine se time nisu zamarale, ali sve mi se čini bi se Christine prvo trebala upoznati sa zatvorskim vegetarijanskim menijem.

„Ha, ha, ha, oni nas zovu u pomoć, a ni ne znaju da ćemo ih oguliti do kože... „- Nicolas Sarkozy, Christine Lagarde, Angela Merkel, tri pijuna iste momčadi.

Jedna kolumna je počinjala ovako: „Prihodi četvrtine građana jedva pokrivaju osnovne životne potrebe, oko 15 posto stanovništva na rubu je egzistencije, a broj nezaposlenih premašio je 'čarobnu' brojku od 100.000. Citirana rečenica prenesena je iz svibanjskog broja *Dela,* zemlja se zove Slovenija i prema svim subjektivnim i objektivnim pokazateljima, najuspješnija je nasljednica SFRJ, dvadeset godina poslije njena raspada. Sloveniju se doživljava i kao najbolju europsku tranzicijsku zemlju sa 17.00 BDP-a po glavni stanovnika, članica je EU, razvija se bez skandala i lomova, ali unatoč tome njenih tristo tisuća građana egzistencijalno je ugroženo, a u anketi *Dela* 60 posto Slovenaca starijih od 40 godina izjasnilo se da su u Jugoslaviji živjeli bolje. „Riječ je o jedinoj nasljednici SFRJ koja je sada ekonomski snažnija nego što je bila prije raspada te države, a sve ostale bivše republike, uključujući Hrvatsku, nisu dostigle predratnu razinu u mnogim ekonomskim pokazateljima ili su im oni zauvijek nedostižni. Ali kakva bi se pouka mogla izvući iz činjenice da je u Sloveniji, otkad je u EU, sve gore?

Naravno, jedna jedina, ali zaključak koji ćete naći u novinama nikad neće biti takav. Svi su si uvijek sami krivi i nikad nisu žrtve neprekidnih nevidljivih, prikrivenih ili pak naopako interpretiranih destabilizacijskih

manevara iza platna koji zovemo svakodnevni život. Slovenija i Hrvatska, dalje je pisalo, povećale su od 1990. do sada svoj inozemni dug 20, odnosno 13 puta. Cijeli je sustav financijskog ropstva tako postavljen da ga ne možeš izbjeći niti da hoćeš. Slovenija se zadužila čak 40 milijardi eura kroz povoljne inozemne kredite koje je uzela uglavnom kao članica EU.

Jože Mencinger, pravnik, ekonomist te potpredsjednik slovenske vlade prije 20 godina sažeo je bit: „Kada prodamo sve, svi postajemo radna snaga, a ta u sadašnjem svijetu postaje sve sličnija nekakvom repromaterijalu bez prava, pogotovo odlučivanja o vlastitoj gospodarskoj sudbini „. Još je rekao jednu istinu koju slovenski građani sve više osjećaju na svojoj koži: „Treba znati da ekonomski Slovenija više nije država, nego regija Europske unije. Ostali smo bez ekonomskih atributa države, nemamo monetarnu politiku, nemamo granice, nemamo svoj ekonomski sustav, vrlo smo ograničeni u fiskalnoj politici, a gospodarska aktivnost ovisi o prodaji na tržištu Unije. „

Kuda je sve to dovelo obavještavala je vijest iz lipnja 2012.: „Gore od španjolskih - slovenske banke pred propašću" Španjolske banke nalaze se pred propašću zbog 8,7 posto loših kredita na čije vraćanje više ne mogu računati, pisalo je, a slovenske banke su tu kritičnu granicu odavno prešle s 12 posto loših kredita. Osim toga, Novoj ljubljanskoj banci (NLB), od koje ovisi trećina slovenskog gospodarstva, ponovno treba dokapitalizacija. Vlasnica NLB je još uvijek slovenska država, od 1996. godine je ova banka već dokapitalizirana s 1,3 milijarde eura, a samo prošle godine slovenska država (čitaj: porezni obveznici) sama je dokapitalizirala NLB s još 250 milijuna eura. Sad je slovenski ministar financija rekao da bi NLB morala dobiti još barem 400-500 milijuna eura, ali i mnogo više novca da bi ponovno mogla početi normalno poslovati: „Ostaje pitanje gdje će Slovenija naći investitore zainteresirane da ulože toliki novac u NLB, posebno kada država još uvijek ne pokazuje jasnu namjeru da banku konačno proda. S druge strane, postavlja se pitanje hoće li Slovenija uspjeti ponovo uvjeriti Europsku komisiju da joj dozvoli ponovnu dokapitalizaciju ove banke i to ne tretira kao inače u EU zabranjenu pomoć državnim poduzećima, odnosno bankama." Tužno je sve to. Želim našim susjedima, koje su Iluminati pošteno stisnuli za jaja (kao, uostalom, i sve nas zajedno), svako dobro i da sačuvaju svoju banku od 'privatizacije'.

Jedan je tjednik u opsežnom tekstu o slomu španjolskog građevinskog *booma* u dvije rečenice opisao cijelu ‘navlakušu’: „Ulaskom u EU, a kasnije i potpisivanjem Mastrihtškog ugovora, španjolska je ekonomija procvjetala zahvaljujući niskim kamatnim stopama. Do kraja 2005. godine zemlja se među rijetkima u Europi mogla pohvaliti proračunskim suficitom. „No, 2005. je Europska centralna banka Španjolskoj povećala kamatnu stopu. Tulum je završio, iako se oni koji su gradili po inerciji nisu na to obazirali još godinama. Izgrađena je gomila aerodroma jer su lokalci vjerovali da će bogati njemački i britanski turisti provoditi odmore u netom kupljenim španjolskim vilama. Danas je prosječan protok ljudi na tim aerodromima 8 putnika tjedno, a njihovo održavanje, samo po jednom objektu, iznosi do 50.000 eura dnevno. Danas Španjolska ima milijun i pol neprodanih stanova, jednu od najvećih stopa nezaposlenosti u Europi - 23 posto (a među mladima do 26 godina čak 50 posto), iznos loših portfelja za stambene kredite popeo se do 200 milijuna eura, bez skupo plaćenih stanova od početka krize ostalo je 400.000 obitelji, privatni dug Španjolaca iznosi oko 90 posto BDP-a... Krenule su rasprave tko je kriv za krizu, ali nitko nikad nije uperio prst u pravog inicijatora - Europsku središnju banku i njene manipulacije kamatnim stopama.

Natrag nema. Početkom 2012. vlada Španjolske je najavila da će od Europske komisije zatražiti dozvolu za proračunski deficit od 5 posto BDP umjesto dogovorenih 4, ali je „28. veljače iz EK stigao hladan tuš „: Komisija je podsjetila vladu Maiana Rajoya na obvezu da do 2012. snizi proračunski manjak na 3 posto BDP-a i upozorio da nema popuštanja usprkos svim problemima, recimo činjenici da je polovica Španjolaca mlađih od 25 godina bez posla. Trik je uvijek i oduvijek isti - prvo pustiš novac u optjecaj (koji je dug), pokreneš rast i onda ga povučeš. A imaš apsolutnu moć jer su Iluminati prisvojili sebi mogućnost da kroz Europsku središnju banku, zahvaljujući postojanju EU i eurozone, takvim jednostavnim potezom u katastrofu odvuku stotine milijuna ljudi bez da im itko išta može. Osim kad bismo im svi jednom zauvijek rekli ono što i piše u naslovu knjige.

Grčka se i dalje krčka

U lipnju 2011. uobičajeni su bili naslovi poput: „Parlament je dao glas za štednju, a u Ateni izbio kaos „, „Grčka vlada odahnula, grčki narod pobjesnio „i slično. Govorili su o tome da je grčki parlament izglasao novi

paket oštrih mjera štednje kako bi osigurao novu tranšu financijske pomoći EU i MMF-a, uz obvezu da će do 2015. godine uštedjeti 28,4 milijarde eura raznim mjerama štednje i smanjenjem broja zaposlenih u javnoj upravi. Osim toga, pisalo je, Vlada će krenuti u opsežni postupak privatizacije koji bi joj trebao donijeti 50 milijardi eura. Pretpostavljam da će onda s time vratiti dio kamata od „pomoći „pa će ostati i bez imovine, ali s dugovima. U grčkom je saboru bilo gusto, 155 ruku je bilo za novi paket mjera štednje, 138 protiv, a dva nisu glasala. To pokazuje koliko Elita mora napraviti dramatičnim poteze koji će prisiliti ljude u sustavu gdje još postoje tragovi demokracije (za razliku od EU gdje neće biti takvih problema) da si stave omču oko vrata. Za to vrijeme na ulici je trajao drugi dan generalnog štrajka, a prosvjednici su na svaki način pokušavali doći do zgrade parlamenta. U tome ih je sprječavala dobro opremljena policija, što je krajolik koji ćemo narednih mjeseci i godina viđati sve češće na ulicama.

Rečeno je da nove mjere štednje znače da će porezom biti obuhvaćeni svi koji primaju više od 8000 eura godišnje (do sad je granica bila 12.000), broj zaposlenih u javnom sektoru smanjit će se za 150.000, radni tjedan će se produžiti s 37,5 na 40 sati, u ugostiteljstvu će se PDV povećati s 13 na 23 posto, a plaće zastupnika i raznih službenika bit će oporezovane stopom od pet posto. Mjere štednje koje je od početka 2011. uvela grčka vlada dovele su, pisalo je, do rasta nezaposlenosti na 16 posto.

Ova nova direktorica MMF-a, vegetarijanka Christine Lagard (ili možda ljudožderka?), zatražila je od grčkih političara da se ujedine kako bi zemlja izbjegla bankrot. Guverner središnje banke Provopoulos je rekao da bi odbacivanje plana bilo ravno samoubojstvu, novoimenovani ministar financija Venizelos rekao je da su mjere nužne. Svi su se slagali, ali je na ulicama bilo nekoliko tisuća policajaca i nekoliko desetaka tisuća prosvjednika. Grčki mediji su održali četverosatni štrajk i većina nije izvještavala o važnom glasovanju u parlamentu. Državna televizija i gotovo sve privatne televizije i radio postaje, kao i državna novinska agencija i internetski portali, prekinuli su objavljivanje programa i vijesti na četiri sata, koliko je trajala rasprava i glasovanje. Parlament je „nakon burne rasprave „prihvatio „plan spasa „.

Zato su europski dužnosnici dobili zeleno svjetlo da Grčkoj odobre drugi „paket pomoći „„ ‘kreditčugu’ tešku 120 milijardi eura. Naravno, „visoki dužnosnici EU izrazili su zadovoljstvo izglasavanjem mjera

štednje „. Šef i predsjednik Europske komisije, Barosso i Rompuy, dali su zajedničku izjavu koja je glasila: „Glasovanje je rezultat nacionalne odgovornosti (a zaista - međunarodne prisile, op. K.M.). Grčka je izbjegla sivi scenarij. „Umjesto njega prihvatila je crni scenarij. Početkom 2012. zbog ogromnog duga koji prelazi više od 150 posto bruto domaćeg proizvoda, Grčku su njeni povjerenici - EU i MMF - prisilili da od 2013. proda, pardon, 'privatizira' deset regionalnih luka i aerodroma, grčku poštu, Casino Parnes blizu Atene, koncesiju za licence za kockarnice, rudnik metala u Larku, rudnike zlata u Halkidikiju i Trakiji na sjeveroistoku zemlje, kao i državnu željezničku tvrtku *Trianose.* To se zove guljenje do kože. Zbog toga je policija morala desetke tisuća građana vlastite zemlje obuzdavati suzavcem.

Za Grčku se u novinama sustavno piše da je sama kriva za svoje probleme. Kad se tako kaže, misli li se na vodstvo Grčke koje je godinama baratalo lažnim podacima ili ljude Grčke preko čijih će se leđa slomiti kola? Odgovor je očekivan - narod ne valja. U velikom članku o „udaru poreznika na bogate Grke „pisalo je da je u zemlji od 12 milijuna stanovnika samo 5000 ljudi prijavilo godišnju zaradu veću od 100.000 eura, a procjenjuje se da Grci godišnje utaje oko 50 milijardi poreza. U tome, „što je najgore, ne vide ništa sporno „. Transparency International tvrdi da je trećina grčke ekonomije zasnovana na neprijavljenim prihodima. Sada će im ta siva zona dobro doći, ispada da je to onaj pravi odnos među ljudima, gdje nema posrednika kojem moraš plaćati postotak.

Zato je počeo lov na jahte jer njihovi vlasnici iza nepostojećeg čarter-biznisa (koji u Grčkoj skoro da nije oporezovan) skrivaju porez na dohodak, kao i na vlasnike bazena, njih dvadesetak tisuća, koji navodno jedva da imaju za život. Tu počinje komični dio jer je tada jedan od najboljih biznisa u Grčkoj postala proizvodnja pokrivala za bazene koji su što sličniji okolnom tlu. Zbog te kamuflažne cerade ne mogu ih otkriti niti helikopteri niti Google Earth.

Kod ovakvih vijesti, koje su dio propagande, ne treba izgubiti iz vida da se bave malim postotkom od 12 milijuna ljudi, s tek par desetaka tisuća ljudi. Većina Grka nije sama sebe opljačkala, većina njih, kao i većina stanovnika svake druge zemlje, nemaju bazene. (Uostalom, samo se sjetite kako nas, u sklopu priprema za uvođenje poreza na imovinu, po novinama uvjeravaju kako smo i mi jako imućni, samo to ne znamo ili ne vidimo.) Jedan je kolumnist napisao: „Iako ih naročito njemačka glasila napadaju

kao lijene trutove, grčki radnici provode na radnom mjestu više od njemačkih, a u mirovinu odlaze otprilike u jednakoj dobi. „(Uostalom, i po pitanju Hrvatske radi se slična propaganda. Recimo, naslov jednog teksta je glasio „Godišnje radimo 121 sat manje nego u EU „, prema istraživanju Eurostata o tržištu rada u EU. Ne znam zašto bi se tako dosadan podatak uopće našao u novinama, osim ako nema neku svrhu.) Još je onaj kolumnist napisao da „Grčka, međutim, ne bi danas bila gdje jest da joj pohlepne banke, ponajprije njemačke, nisu nastavile posuđivati, vjerujući da će ih, zatreba li, države članice spasiti „.

To je zaključak koji proizlazi iz premise da mnoga zbivanja pokreće želja korporacija za profitom. No, ako početnu premisu promijenimo i kažemo da je novac davno zarađen te da danas, uz dodatno bogaćenje, služi kao sredstvo moći i nametanja kontrole, možemo izvući i neki drugačiji zaključak o zbivanjima u Grčkoj. O tome je u ožujku 2012. govorio tekst na portalu Business.hr pod naslovom: „Kako se gomilao grčki dug: Goldman Sachs ga je maskirao valutnim zamjenama! „Kad čujete riječ 'Goldman Sachs' odmah znajte da je riječ o jezgri iluminata i njihove financijske manipulacije: ta banka je dala današnje grčke i talijanske premijere i šefa središnje europse banke te započela 'krizu' 2008. i sigurno predstavlja jednu od najštetnijih institucija na planetu. Nakon ovolike količine sranja po novinama o tome kako su se Grci sami ususili jer su bili nonšalantni, neodgovorni i lijeni, kakvog li iznenađenja da se iza igre vezane uz grčko zaduženje nalazi ime - Goldman Sachs. Business.hr piše da je to bila „skupa pogreška od samog početka koja je postupno vodila eskalaciji dužničke krize „. Naravno, o pogrešci nema ni govora. Bio je to hladni, proračunati plan.

Portal je dalje pisao: „Serija tajnih zajmova grčkoj bila je samo uvod u kasnije makinacije u skrivanju pravog iznosa grčog javnog duga kako bi se zavarale bonitetne agencije. Sve je počelo 2001. godine kada je Grčka banci već bila dužna oko 600 milijuna eura, na što je uzela dodatni zajam od 2,8 milijardi eura (...). Već do te godine grči se dug Goldmanu popeo do 5,1 milijarde dolara. (...) Papanicolaou i njegov prethodnik Christoforos Sardelis prvi su put iznijeli detalje akcije maskiranja grčkog duga kako bi izgledalo da ispunjava standarde EU. Pritom, navodi dvojac, Grčka nije imala pojma što kupuje. (...). Samo na grčkom dugu Goldman je 2001. godine zaradio 600 milijuna eura ili 12 posto godišnje zarade. (...) Banka je zamijenila starije grčke obveznice u dolarima i jenima za nove eurske

obveznice. Posao je proknjižen po povijesno niskim tečajevima kako bi se činilo da je ukupan dug smanjen. (...) Osim doga, primijenjene su rate za zamjenu koje nisu bile ni bliske tržišnim pa je sve govorilo da je ukupan nominalni dug smanjen. Kada je u Grčkoj eskalirala dužnička kriza, cijena zamjene i reprograma obveznica na tržištu skočila je na 15 milijardi eura, što je nekoliko puta viši iznos od iznosa dugovanja, a to je itekako odgovaralo vjerovniku. Međutim, do danas nitko iz Glodmana nije službeno komentirao profitabilnost tih transakcija. Fiona Laffan, glasnogovornica Goldmana u Londonu, kazala je samo kako su ugovori izvršeni u skladu sa standardima koje zahtijeva europsa statistička agencija Eurostat. (...) Valutne zamjene omogućile su Goldmanu da povijesno niskim tečajevima preko nići „sakrije „dva posto grčkog duga. Od 2001. do 2005. godine, kada su počeli rasti prinosi na grčke obveznice, dug Goldmanu se udvostručio. „

U srpnju 2012. u vijesti naslovljenoj „MMF je doveo euro na rub propasti! „„ Peter Doyle, nekadašnji vodeći ekonomist MMF-a, savjetnik u europskom odjelu Fonda koji je vodio programe spašavanja Grčke, Portugala i Irske, obrušio se na MMF optuživši ga da stoji iza guranja Grčke, cijele eurozone i eura u propast. Te je optužbe Doyle iznio u pismu do kojeg je došla televizijska stanica CNN i koje je naslovljeno na dekana izvršnog odbora MMF-a Shakoura Shaalana. Između ostalog, rekao je da ga je sram što je ikad radio za MMF, da je MMF namjerno propustio u više navrata upozoriti političare u Europi na prezaduženost i mogućnost da će se situacija pogoršati, da je takvo ponašanje MMF-a „na rub propasti dovelo drugu valutu po zastupljenosti u svjetskim valutnim rezervama „„ da je šefica MMF-a Christine Lagarde nesposobna za posao koji radi i još jedna u nizu „nezakonito izabranih „izvršnih direktora MMF-a. Nije da sve to nismo znali, ali lijepo je pročitati u novinama...

Od Aljaske do Meksika... do Italije...do...

Početkom kolovoza 2011. preko dvije stranice novina osvanuo je veliki naslov „Sjedinjene Države 24 sata do propasti „. Nikakvo iznenađenje za svakoga tko poznaje Plan u glavnim crtama, osim stvaranja svjetske krize cilj je i uništiti najveće sile koje bi mogle biti prepreke centraliziranju svjetskih vlasti, a osim toga, zbog svog utjecaja, SAD su već tradicionalno odlično mjesto za pokretanje svjetskih kriza. Pisalo je da je 2. kolovoza dan „kada bi američka vlada mogla bankrotirati, odnosno prestati

ispunjavati svoje obveze ukoliko granica javnog duga, postavljena u kongresu na 100 posto BDP-a ili 14.300 milijardi dolara ne bude podignuta naviše, i u kojem bi se kriza mogla preliti i na ostatak svijeta. „

Bilo je jasno da će se upravo to i dogoditi jer je tako bilo i zamišljeno, nije to bilo nikakav iznenadni šok, barem ne za njegove tvorce. Sa strane je pisalo koliko je koji predsjednik pridonio dugu: Obama je stvorio dug od 2400 milijardi dolara od 2009. do 2011., George W. Bush (2001.-2009.) 6100 milijardi, Bill Clinton (1993.-2001.) od 1400 milijardi dolara, George Bush (1989.-1993.) od 1500 milijardi dolara, Ronald Reagan (1981.-1989.) s 1900 milijardi dolara, a predsjednici prije Reagana su natukli 1000 milijardi dolara duga. Grafikon je prikazivao enormno povećanje duga odmah sa stupanjem Obame zvanog Promjena na vlast. Promjena je doista i bila, ali na gore. Ili na bolje, ovisno iz čijeg kuta gledate. Uglavnom, pisalo je da je zavladala panika jer Americi (i svijetu) prijeti recesija s dvostrukim dnom, od kojih drugo tek predstoji. Sve to sad vidimo.

Jedan je pak kolumnist, pišući o financijskim i političkim događajima iz istog razdoblja u Italiji, u podnaslovu svoje kolumne napisao: „Državu je roreuzela' Središnja europska banka, a Italiju više ne tretiraju kao članicu G7, nego kao zemlju goru od Španjolske „. Radilo se o Berlusconiju koji je već prije „demontirao socijalnu državu, ponajprije obrazovanje, poskupivši istodobno trošak politike, povećao dug (...) ne poduzimajući promptne mjere da rast stagnira „. To mu je bio i zadatak.

Tekst je prenosio da je Berlusconi prvo govorio da neće burze diktirati politiku i da Italija ima zdrave banke. No, Italiju davi dug daleko veći od španjolskog (120% posto godišnjeg BDP-a, čije servisiranje kroz kamate odnosi 4 posto godišnjeg BDP-a i s BDP-om koji već godinama ne raste.) Potom su ga „pritisnuli „kolege bilderbergovski pijuni Merkel, Sarkozy i Zapatero, a pijun Bilderberga Obama ih je podržao, a predsjednik Europske središnje banke Trichet uputio je pisma španjolskom i talijanskom predsjedniku koja su supotpisali guverneri središnje banke Italije i Španjolske (svatko svom predsjedniku), te su obje banke počele, svaka na svom tržištu, kupovati državne obveznice svoje države. Pa je Berlusconiju obećana podrška Francuske i Njemačke, ali samo ako odmah poduzme mjere za koje tvrdi da nisu ni hitne ni nužne. Tada je, pisalo je, „Berlusconi kapitulirao „.

Da, baš. Kao da sve to nije bila samo predstava čiji se ishod znao od početka. Jer, kako je pisalo dalje, on je *ubrzao* provođenje nedavno usvojenog budžetskog manevra za godinu dana, obećavši rezultat već 2013. godine, što znači da će „Talijani pljunuti, što kroz poreze i dadžbine, a što kroz gubitak poticaja i olakšica, istih 70 milijardi eura, ali ne u tri i pol nego u dvije i pol godine „. (A jedva su ga nagovorili.) Da će mijenjati ustav i unijeti u njega obvezu da proračunska bilanca mora biti uravnotežena. (Bolesna ideja, diktat banaka staviti u ustav).

Skoro da nisam mogao vjerovati kad sam pročitao da se Berlusconi obvezao i to da će iz Ustava biti *izbačena* obveza da se privatna ekonomska inicijativa „ne smije odvijati u suprotnosti s društvenom koristi ili tako da šteti sigurnosti, slobodi te ljudskom dostojanstvu. „Nevjerojatan zahtjev, svakako prilično nehuman, osim ako ga se ne promatra iz perspektive urote protiv čovječanstva. Komentator je prenio zaključak iz novina *La Republica* kojega je, pisalo je, ponovio i ekonomist Mario Monti, bivši europovjerenik s Berlusconijeve liste koji će ga zamijeniti na mjestu premijera (svijet je prepun podudarnosti) da „Italijom više ne vlada Berlusconi, nego Središnja europska banka po mandatu Berlina i Pariza'.

Američka je kriza u kolovozu bila top-tema po biltenima Elite, a to su praktički svi, kako pisani tako i elektronički. Pod naslovom „Drugu recesiju teško ćemo preživjeti „na jednom je portalu pisalo da „nova recesija, recesija s duplim dnom, neće izgledati kao prijašnja recesija. Izgledat će kao depresija. (...) Ponovni ulazak u recesiju bio bi grozan jer u nju bismo u startu ušli oslabljeni i ne bismo imali ni resurse ni snage da odgovorimo na negativna gospodarska kretanja" Što je i bio izvorni cilj stvaranja krize.

Pad burze kakav se zbio početkom kolovoza, pisalo je, ne mora sam po sebi značiti ulazak u recesiju: američke burze na sličan su se način srušile i 1987. godine, ali recesija je tada izbjegnuta. Ali ovoga puta probleme zadaju novi momenti poput rušenje američkog kreditnog rejtinga od strane agencije *Standard & Poors* koja smije davati bilo kakve procjene, bez ikakve odgovornosti ako se pokaže da nisu točne. No, svojim će prognozama stvoriti stvarnost po želji Elite, što je i razlog zašto ih daje. Sve je to dobro tempirano. Nervoza iz SAD-a, pisalo je dalje, prenosi se i na azijske i europske burze, pa je „sasvim jasno da bi recesija američkog gospodarstva za sobom povukla i eurozonu. Europa ionako već balansira

na rubu sloma i sve teže se nosi s dužničkom krizom u Grčkoj, Portugalu, Irskoj, Italiji, Španjolskoj... „

Postoji nekoliko razloga, govorio je tekst, zbog kojih bi druga recesija bila znatno gora od prve. Svjetsko gospodarstvo danas je znatno ranjivije, u mnogo lošijem stanju nego što je bilo 2007. godine. Čak i najveća svjetska gospodarstva već su dobrano načeta problemom nezaposlenosti. Ulazak u recesiju s duplim dnom značio bi da će se na ulici preko noći naći još veći broj radnika. Velika gospodarstva, poput SAD-a, posljedice zadnje recesije uspjela su koliko-toliko obuzdati ogromnim paketima državnih poticaja. Ovoga puta, međutim, ta opcija nije na stolu. „Prije tri godine nismo ušli u depresiju samo zbog reakcije Kongresa i Središnje banke koji su upumpavali novac u privatni sektor. Ovoga puta to se neće dogoditi.” kaže Dan Seiver, profesor financija na Sveučilištu u San Diegu. Vlade su svoju municiju ispucale kako je i bilo zamišljeno.

O cilju svih tih akcija jasno je govorio još jedna naslov s news-portala, početka kolovoza 2011.: „Slijedi nam novi svjetski poredak: Amerika i dolar su pali. Oči svijeta sad su uprte u Kinu” Novom svjetskom poretku je Kina - sa svojim jednostranačkim sustavom, svemoćnim korporacijama i robovskim radom - ideal. Oglasile su se i druge institucije vrijedne svakog povjerenja poput američkih banaka Morgan Stanley i već spomenute banke Goldman Sachs (ovu potonju jedan je ekonomist svojevremeno opisao, mojim slobodnim riječima rečeno, lignjom koja je sjela na lice planeta i siše ga), koje su snizile prognoze rasta globalnog BDP-a, uz opasku da je svijet „opasno blizu recesije „. Ako netko to zna, to su oni. Najduhovitija rečenica teksta glasila je da je „najnoviji razlog za brigu ulagačima dalo istraživanje američkog odjela federalnih rezervi u Philadelphiji koje je poznato po svojoj pouzdanosti (to svakako, ali u svom radu za Iluminate, op. K.M.), a upućuje da je SAD na korak od recesije„.

Da i nije tako, ti bi vas dečki svakako nastojali u to uvjeriti. Ponekad se pitam bi li uopće postojala svjetska kriza da o njoj ne piše u novinama koje, prema vlastitom priznanju, prenose glasine, ali time uvjetuju naše ponašanje i misli. Recimo, u novinama je rečeno da se čini da će se svijet morati naviknuti na niske stope rasta, veću razinu nezaposlenosti i veliku borbu za svako radno mjesto. Zvuči kao svijet baš po mjeri Iluminata, pun prezaduženog i osiromašenog stanovništva u stalnom strahu za egzistenciju.

Recesija koje se proširila iz SAD-a započela je u prosincu 2007. i tako se nekako svijet koprcao, pisalo je dalje, sve do dana kad je *Standar&Poors* smanjio kreditni rejting SAD-a. *Standar&Poors* nikome ne odgovara za krive procjene, pa je tako odličan alat za namjerno guranje svijeta dublje u krizu. Ekonomist i nobelovac, i glasnogovornik Elite, Nouriel Roubini u *Financial Timesu* je napisao: «Pogrešnom odlukom (njena pogrešnost ovisi o tome iz kojeg se kuta gleda, o.p. K.M.) *Standar&Poor'sa* da snizi rejting SAD-u u doba tako velikih tržišnih turbulencija i gospodarske slabosti samo povećava šanse od recesije s dvostrukim dnom i još većim proračunskim deficitima. Možemo li izbjeći još jednu tešku recesiju? To bi se jednostavno moglo pokazati nemogućom misijom». U novinama se moglo pročitati i da američka državna riznica smatra kako je prosudba *Standard & Poorsa* utemeljena na pogrešci. „Prosudba ukaljana pogreškom od 2 bilijuna dolara dovoljno govori sama za sebe", kazao je glasnogovornik riznice u kratkoj izjavi.

Sljedeći planirani korak, centralizacija svijeta, već je vidljiv jer prema jednom tekstu: „Kako bi izbjegli recesiju s dvostrukim dnom, skupina industrijski najrazvijenijih država svijeta G7 obvezuje se na poduzimanje *koordinirane akcije radi osiguranja likvidnosti i podrške funkcioniraju financijskih tržišta, stabilnosti i gospodarskom rastu,* pišu ministri financija i guvernera središnjih banaka G7. „(naglasak dodan).

Charles Wypolosz, profesor međunarodne ekonomije na Graduate Instituteu u Ženevi i direktor Međunarodnog centra za monetarna i bankarska istraživanja, rekao je da je Europa u najgoroj situaciji, jer se „pogreške čine kontinuirano posljednjih godinu i pol dana „. Eh, kad bi to bile pogreške. „Sada smo u situaciji „, nastavio je, skoro doslovno koristeći iste riječi kao i David Icke pet godina ranije, „gdje je opasnost tako velika da vlade ne mogu učiniti ništa. Talijanski dug je ogroman, španjolski također. Riječ je o vrlo visokim sumama novaca koje vlade nemaju, a s time se ne zna snaći ni MMF. To znači da samo jedna institucija može pomoći u ovoj situaciji - Europska središnja banka (...). „

Ah, te banke. Refren naših dana. Negdje početkom 2012. iz Slovenije su stizale čudnovate zamisli o tome da je slovenski predsjednik razmišljao o tome da bankara Marka Voljca iz NLB-a imenuje za premijera iako nije bio kandidat na izborima. Od toga nije bilo ništa, bar za sad, i bar u Sloveniji. Ali radi jasnije slike, vrijedi malo zastati kod tzv. „tehnokrata „. To bi trebali biti neovisni stručnjaci koji ne stižu iz svijeta politike, već

sve nas čupaju iz ruku nesposobnih politika. Tako bar piše na reklamama. Stvarnost je dijametralno suprotna.

No, u ovoj lažnoj stvarnosti vijestima ipak dominiraju neozbiljni tekstovi u kojima se, recimo, o talijanskom premijeru Montiju ili njemačkoj premijerki Merkel piše kao o uglednim ljudima. Ja nekako mislim da se ugled mora zaslužiti, nije dovoljno samo da te instaliraju, obuku i da pristojno razgovaraš. Recimo, dobar način da se stekne ugled jest dobronamjerno djelovanje, a nikako poltronstvo i sluganstvo u službi nehumanih ciljeva. Iz tog razloga danas mi je teško smatrati uglednima većinu prvaka u politici i drugdje pa tako i 'uglednog' Montija, koji se u vijestima pojavio u studenom 2011. kao šef prijelazne talijanske vlade, zajedno s viješću da je Lucas Papademos novi premijer Grčke.

Naime, u studenom 2011. talijanski zastupnici usvojili su paket ekonomskih reformi koje je tražio EU i omogućili stvaranje tzv. „prijelazne vlade „neizabranog tehnokrata Montija, a na ulicama glavnoga talijanskog grada okupljeni su prosvjednici slavili ističući talijanske zastave te transparente na kojima piše: *„Bye-bye,* Silvio „ili jednostavno „Nestani! „i „Konačno! „. Jadni ljudi počeli su se veseliti jer su odlaskom Berlusconija vidjeli, pisalo je u članku, „svjetlo na kraju tunela „, pa misle da će „sada konačno biti bolje „. Teško, prijatelji, 'odite doma i spakirajte zastave za neku bolju priliku.

Stižu tehnokrati Bilderberga i Goldman-Sachsa

Mario Monti, „uvaženi „68-godišnji ekonomist, potpuna je suprotnost, pisalo je, bivšem raskalašenom i bahatom premijeru Silviju Berlusconiju.

Tako radi Elita. Kad stvari „dođu do kraja „, kad netko od aktualnih „odradi svoju dionicu „, onda ga zamijene naizgled finijim i poštenijim čovjekom, pisao je jedan internetski pisac. Tako je, napisao je, nakon blentavog i ratnički raspoloženog Georgea W Busha došao fini Obama i ponudio „promjenu „ (kojom ništa nije promijenio) i dobio čak Nobelovu nagradu za mir koji nije ostvario. Slična je situacija i u Grčkoj, gdje je također imenovan (odnosno od strane Unije nametnut) novi premijer, čija bi vlada trebala uvesti dodatne mjere štednje kako bi Atena dobila novu rundu međunarodne pomoći i tako izbjegla bankrot.

Monti nije došao nakon izbora nego kao predsjednik „prijelazne „vlade, a o njemu se svuda piše da je vrhunski i neovisni stručnjak. Ali on nije mkakav „neovisni „stručnjak. On je do srži čovjek Europske unije.

Tijekom čak deset godina, od 1994. do 2004., obnašao je dužnost europskog komesara za tržišno natjecanje. Tko ga je predložio na tu dužnost? Njegov prijatelj Silvio Berlusconi. *The Economist* ga je 2000. u uvodniku naslovljenom „Super Mario „ocijenio kao „jednog od najmoćnijih europskih birokrata „To je pravi naziv za tog čovjeka „bez mane „.

Europskim komesarom, valja znati, postaju samo osobe koje su duboko odane nedemokratskim idejama Unije. Europski komesari predlažu sve zakone Unije (i brinu se da ih Vijeće, a ne Parlament, usvoji) te za to primaju plaće od preko 20.000 eura mjesečno. Europska je komisija neizabrani diktatorski komitet čije je prijedloge vrlo teško (recimo gotovo nemoguće) oboriti u Parlamentu, pa je tako Komisija pravi motor Unije, a njeni komesari njeni pravi vladari.

Monti je i član Upravnog odbora grupe Bilderberg, neslužbenog kluba 120 do „40 najutjecajnijih ličnosti iz Europe i Sjeverne Amerike, bio je i prvi predsjednik grupe Breugel, *think-tank* organizacije, „briselskog, europskog i globalnog laboratorija', koja se bavi istraživanjima, analizama i raspravama o problemima međunarodne ekonomije, a u čije članstvo su uključeni pojedinci iz EU, nacionalnih vlada i velikih međunarodnih korporacija. Osnovana je u Bruxellesu 2005. po dogovoru francuskog predsjednika Chiraca i njemačkog kancelara Schroedera. Trilateralna komisija koju je „973. osnovao David Rockefeller, za predsjednika europske sekcije izabrala je istog tog Montija. Osim toga, taj sin bankara iz Lombardije završio je postdiplomske studije na Yaleu, bio je međunarodni savjetnik *Coca Cole,* a također i zloglasne globalne investicijske banke Goldman-Sachs. I kakve li podudarnosti, i kako je svijet nevjerojatno malen, za tu banku radio je i novi direktor Europske centralne banke, bivši talijanski guverner Mario Draghi. I još: za banku Goldman-Sachs radio je i novi grčki premijer Lukas Papademos. Neki talijanski listovi sada pišu o zori ere „vlade Sachsa" i nisu u krivu. „Vlade ne vladaju svijetom, svijetom vlada Goldman-Sachs", rekao je u sličnom tonu jedan broker na BBC-ju.

U časopisu *Vreme* Milan Milošević svoj je tekst naslovio „Lutkarsko kazalište Europske unije", a Montija nazvao „talijanskim premijerom Goldman-Sachsa". Napisao je da je Berlusconi „odradio ostavku" i kroz parlament koji više nije kontrolirao progurao paket povećanja PDV-a sa 20 na 21 posto, povećanja cijena goriva, uvođenja posebnog poreza u

energetskom sektoru, zamrzavanja plaća u javnom sektoru do 2014., pomicanje starosne granice za umirovljenje muškaraca na 67 godina, a žena sa 60 godina u 2014. do 65 godina u 2026... Slično kao što su u Grčkoj tri operatera - *Kosmote, Vodafon-Panafon* i *Vind* - na hitnoj aukciji dobili licence na razdoblje od 15 godina po cijeni od 380,5 milijuna eura, i Italija se obvezala na hitnu prodaju državne imovine u vrijednosti od 15 milijardi eura, a to je bio već treći paket štednje prošle godine u Italiji: 15. srpnja i 14. rujna talijanska vlada je uvela mjere štednje radi smanjenja troškova za 124 milijarde eura. Italija trenutno troši pet posto svog BDP-a na otplatu kamata na vladine obveznice - više od Grčke, Španjolske, Portugala i Irske zajedno.

Etiketa „briselskog guvernera" prati i novog grčkog premijera Papademosa. Stratos Jorgulas, sociolog s Egejskog univerziteta, to je formulirao ovako: „Da je Papademos najbolja osoba voditi Grčku kažu bankari, ljudi iz biznisa i kapitala... On nije političar. On je bankar. On nije jedan od nas."

I Monti i Papademos su, dakle, članovi Trilateralne komisije, jedan je bivši viceguverner Europske središnje banke, a drugi bivši europski komesar, a Monti je i član Družbe Bilderberg, organizacija koje su se do sada trudile da se ne ističu, premda su njihovi članovi odavno sudjelovali u kreiranju unijske i svjetske visoke politike. Teorija urote? Sada se čak i u središnjim TV-dnevnicima objavljuju vijesti da su oba navedena unijska gubernatora zapravo članovi navedenih organizacija. S obzirom da Elita ne reagira na događaje nego slijedi scenarij, zanimljivo je zapitati se i zašto su ove organizacije otvoreno stupile na europsku scenu. Ne, „nije nam namjera ovdje raspredati o nekoj teoriji zavjere „„ pisalo je u internetskom članku koji se bavio ovom temom jer „ovo nije teorija zavjere nego njena praksa".

Ali tako ne piše posvuda. Jedan tekst je prenosio naslove iz njemačkih medija: „Merkel dobila konkurenciju, zove se Mario Monti". Kao da njih dvoje ne pušu u isti rog i kao da nisu izgmizali iz istog mračnog roga. Neke rečenice su i istinite, ali samo uz upotrebu navodnika u velikoj mjeri. Recimo: '(...) posjet novog talijanskog premijera Marija Montija njemačkoj kancelarki Angeli Merkel predstavlja „novo" poglavlje u „rješavanju" „krize" eura. Tako pišu njemački mediji.)oš pišu da „dok je Silvija Berlusconija manje-više cijela politička Europa smatrala klaunom, Montija se uzima vrlo ozbiljno", što je zapravo vrlo neozbiljno gledište

jer su obadvojica u istoj nogometnoj momčadi, samo na raznim pozicijama.

Ako netko stvarno misli da će taj Monti učiniti išta dobroga, grdno će se prevariti. Tj. napravit će dobro za planove nadnacionalnih struktura, ali za ljude se, kao i obično, sprema jedna velika friška figa. U trenutnoj fazi plana cilj je stvaranje i produbljivanje krize eurozone. To je mnoge zavaralo, pa su pomislili kako će se EU raspasti. Ali nije se pedesetak godina zakulisno gradila da bi se sad raspala. O, ne! Riječ je o kontroliranom „rušenju „koje se neće pokušati riješiti rasformiranjem eurozone natrag na države, već će se kriza iskoristiti kao povod za uspostavu nekih još moćnijih svjetskih tijela, kao uvertira u uključenje EU u svjetsku, centraliziranu, nedemokratsku, elektronički nadziranu državu.

Tekst s portala nas je obavještavao i o tim činjenicama, iako bez pravog konteksta što one zapravo znače i čemu služe: „Talijanski premijer je zagovornik uvođenja euroobveznica, povećanja novčanih sredstava za stabilizacijski fond EFSF, a zagovara i veći angažman Europske središnje banke u ovoj situaciji, otprilike na tragu onoga što predlaže i nobelovac Paul Krugman. „Može li zato biti čudno što je Montijeva bilderbeška kolegica Merkel „na zajedničkoj *press* konferenciji pohvalila Montijeve mjere". To oni sami sebi čestitaju. Još je pisalo da „njemački mediji također o talijanskom premijeru pišu s velikim poštovanjem", a „konzervativni *Frankfurter Allgemeine Zeitung* konstatira da Monti zaslužuje sve pohvale". Pohvale za što? Od koga? Sve je to samo veliki performans kojega mnogi umovi još uvijek smatraju stvarnim. Istina je potpuno drugačija: ti ljudi služe zločinačkim ciljevima i ni po čemu ne zaslužuju da ih se smatra uglednim ili da ih se poštuje na bilo koji način.

Još jedan 'ugledni' stručnjak, već spomenuti ekonomist i cionist Nouriel Roubini, iranski Židov i profesor na Sveučilištu u New Yorku, u srpnju 2012. 'prognozirao' je da će iduće godine svijet zahvatiti 'savršena oluja', jer će gospodarstva diljem svijeta ili usporiti ili potpuno zastati, dok geopolitički rizici poput rata s Iranom i dalje rastu, a dužnička se kriza u eurozoni produbljuje. Roubini je poznat i kao 'Dr.Propast' jer je 'predvidio' financijsku krizu 2008. godine. I tri mjeseca ranije *Foreign Policy,* časopis Vijeća za vanjske odnose, jednog od važnih društava u mreži Iluminata, napravio je intervju s Roubinijem u kojem je ovaj mudrovao kako su „tri posljednje velike globalne recesije bile uzrokovane geopolitičkim šokom na Bliskom istoku koji je potom doveo do vrhunca

cijene nafte „, a mogao je onda odmah i dodati da su svi ti sokovi' bili debelo isplanirani baš s ciljem da stvore taj učinak.

Čemu služi financijska kriza

Europska komisija sredinom lipnja 2012. predstavila je prijedloge za uspostavu europskog okvira za sprečavanje i rješavanje bankovnih kriza, „kako bi se porezne obveznike i gospodarstva u budućnosti zaštitilo od posljedica bankrota banaka „. Sve se bojim. Ali, jedinstveni europski okvir za rješavanje bankovnih kriza, pisalo je, predstavljao bi začetak bankovne unije. „On će pridonijeti stabilnosti i povjerenju u EU u budućnosti, dok mi istodobno radimo na jačanju i daljnjoj integraciji naših međuovisnih gospodarstava' rekao je predsjednik Europske komisije Jose Manuel Barroso, kojem ne bi dao da mi briše šajbu. Komisija smatra svoj prijedlog prvim korakom prema kontroliranom postupnom 'gašenju' posrnulih banaka na jedinstvenom europskom tržištu, a nakon tog prvog koraka uslijedila bi bankovna unija. Korak po korak, kao i uvijek.

Na jednom portalu 2012. osvanula je vijest da je njemački list *Der Spiegel* objavio analizu „planova na kojima trenutačno rade vodeće EU elite „u tekstu „Zavirimo u sutrašnju Europu". U tekstu je doslovce, potpuno otvoreno, pisalo da je „plan za stvaranjem Sjedinjenih europskih država postojao već dugi niz godina, no, uvijek se smatralo kako će do njegove implementacije proći još puno vremena, prije svega zbog činjenice da države - ponajviše sami stanovnici - neće biti spremni žrtvovati svoj suverenitet, pogotovo ne za političku i fiskalnu uniju kojom će nominalno vladati Bruxelles. (...) No, u jeku velike ekonomske krize pojedini procesi se naglo ubrzavaju, a stanovnicima se referendumi nude kao ultimatumi. „Sve vrlo točno, osim što nedostaje podatak da je cjelokupna kriza umjetno stvorena upravo s tim ciljem.

Autori analize, pisalo je, odlično zapažaju i specifičan proces kojime se već vrši „implementacija ove nove konstrukcije - polako, odmjerenim izjavama, teren se priprema za veliku, mnogima još uvijek nezamislivu, europsku revoluciju. Revolucija u ovom kontekstu nema nikakve pozitivne konotacije, već predstavlja nametanje jedne sasvim druge Europe, potpuno nove političke tvorevine koja će imati tek male veze s aktualnom unijom „pa će se uskoro „bez zadrške progovoriti o detaljima stvaranja političke unije „.

„Politika je čudna stvar „, pisalo je, „a jedna od najčudnovatijih stvari u njoj je činjenica da se monumentalne promjene događaju bez velikih govora. Proglas promjene smjera nije izveden u vizionarskom stilu. A pozornost publike na ova zbivanja, koja će imati velike dalekosežne posljedice, gotovo je minimalna. Zapravo, često se radi samo o malim verbalnim izmjenama | koje upućuju na velike promjene. (...) 'Treba nam tzv. fiskalna unija' rekla je [1] Merkel gostujući na njemačkom radiju ARD prošlog tjedna. 'A to znači više zajedničke proračunske politike' do te točke Merkel je samo ponavljala ono što je oduvijek tražila. Ali, onda dolazi jedan novi ton: 'No, više od svega, treba nam politička unija' kaže Merkel. 'To znači da moramo, korak po korak u ovom procesu, dati sve veću moć Europi i omogućiti Europi mogućnost nadzora' „

'Nadzor' je svakako ključna riječ. Puca njoj za Njemačku. To je bilo rečeno ovako: „Ovo pokazuje kako Merkel sada vjeruje u magnitudu opasnosti koju predstavlja europska kriza. „(...) Jer, eto, „malo opcija je preostalo vođama Europske Unije i vođama država. Ili će uspjeti popraviti defekte kojima je pogođena zajednička valuta posljednjih godina, ili će EU - najveća ekonomska zona na svijetu - potonuti u blatu posrnulih banaka, bankrota i kolapsa'1 Pa malo plašenja: „Takav razvoj bi značajno zasjenio kaos koji je izbio nakon bankrota Lehman Brothersa 2008., predviđa *The Economist*. Nešto se mora dogoditi' zahtijeva i američki ekonomist Nouriel Roubini u dramatičnom apelu njemačkoj kancelarki. Što se treba napraviti? Valutna unija mora postati politička unija. „

Iznenađujuće. No, europske se države baš ne mogu točno dogovoriti kako da se to izvede pa su, baš prikladno „europski državnici zatražili od vrhovnih eurokrata da sastave plan (i jedni i drugi su pripadnici istih tajnih društava, op. K.M.), a eurokrati u pitanju su: predsjednik Europske komisije Jose Manul Barroso, predsjednik Europskog vijeća Herman Van Rompuy, šef Euro-grupe Jean-Claude Juncker i šef Europske centralne banke Mario Draghi. „Kao da plan odavno nemaju u ladici. Ali, „četvorica navedenih eurokrata počeli su razgovarati telefonski gotovo svakog dana (...) kako bi usuglasili zajednički prijedlog koji će tada biti dostavljen u europske glavne gradove. „'Prijedlog' jest da „četvorica planiraju valutnu uniju pretvoriti u neponištivu i proširivati je tako da postane politička unija. (...). Plan predviđa da zemlje članice odustanu od znatnog djela vlastitog suvereniteta koji bi došao pod nadležnost europskih institucija. „

Četiri potrčka, eurokrati koji, prema izvještaju Der Spiegela „od nedavno svakodnevno razgovaraju o strukturi stvaranja nove europske političke unije „: predsjednik Komisije Barroso, Predsjednik Europskog Vijeća Van Rompuy, šef Euro-grupe Juncker, šef Europske centralne banke Draghi

Grupu ministara financija predvodio bi stalni predsjednik, a ne kao sada, jedan od ministara financija. Predsjednik bi doslovno postao europski ministar financija. Novo tijelo bilo bi zaduženo za nadzor nad ministrima, a „to znači da bi europarlament morao odustati od ambicija da će jednom imati veću moć po pitanju financija, ali druge kompetencije ne bi im se dirale. „No, što je ono rekao Rotschild u citatu na početku ovog poglavlja...? Snažno EU bankarsko nadzorno tijelo, pisalo je, također je u planu, koje „ne bi držalo oko samo na sistematski relevantnim financijskim institucijama, već na svim bankama „. Nacionalni parlamenti, pisalo je, morali bi biti izmijenjeni diljem kontinenta, a u nekim državama morao bi se održati referendum. *Shit,* opet volja naroda. „Kada bi (Nijemci) glasali 'NE' to bi vjerojatno bio kraj eura i cijeli kontinent bi pao u duboku recesiju. Ukoliko bi glasali 'DA' buduća njemačka financijska politika bila bi krojena u Bruxellesu. To bi bio početak Sjedinjenih Europskih Država. „

Šef Euro-grupe, Jean-Claude Juncker, rekao je kako mu partneri u SAD-u i Kini često kažu kako Europa „zaostaje" Na što je Juncker nadodao: „Kasnimo s razvojem. Vrijeme je da razmotrimo korake za koje se do sada smatralo kako su nezamislivi. Svijet mora znati kako smo apsolutno odlučni." Odlučni služiti svojim gospodarima. Bezvrijedni

tipovi podaničkog mentaliteta. No, naslova tog duha sredinom 2012. nije manjkalo: „Kriza EU-a - Federativna Europska unija? Zašto ne? „

Pisalo je: „Dvogodišnja kriza eura itekako je načela temelje EU. Mnogi pak smatraju da je najbolje rješenje ojačavanje političke unije, odnosno st-Ivaranje svojevrsnih Ujedinjenih Europskih Država. „Europska unija se nalazi u najvećoj krizi od svojeg osnutka prije nekoliko desetljeća, nastavljalo se, a Ijedan od razloga je taj što se uspostavila zajednička valuta koju nije pratilo i jačanje političke unije. Već smo vidjeli da se to sve znalo unaprijed. „Trenutno 17 različitih država sa 17 različitih vlada, 17 izbornih ciklusa, 17 ekonomskih politika i 17 poreznih sustava koristi jednu valutu! „„ pisalo je, a „ako se pita bivšeg njemačkog ministra vanjskih poslova Joschku Fischera, rješenje je stvaranje zajedničke europske države „.

Pod naslovom „Ili superdržava ili propast! „pisalo je da „ugledni britanski časopis *The Economist,* koji pak nije poznat po lijevim skretanjima kao bivši šef njemačkih Zelenih, u svojem najnovijem broju zagovara manje-više istu stvar „jer postoje „samo dvije dugoročne opcije: prva je raspad i povratak sitnonacionalnim interesima koji su doveli do dva svjetska rata, a druga je stvaranje europske superdržave „. Nedavno je i Joerg Asmussen, njemački predstavnik u Europskoj centralnoj banci i blizak suradnik kancelarke Angele Merkel govorio o ‘prednostima federalizma: „Prednosti valutne unije su toliko velike da ih se treba još politički produbiti. Konkretno, to znači uvođenje fiskalne, bankovne i demokratski legitimirane političke unije. „Za tu mračnu kliku koja uvodi orvelovsku državu prednosti su sigurno velike.

11. POGLAVLJE - MALI KORACI PREMA VELIKOJ GLOBALNOJ VALUTI I SREDIŠNJOJ SVJETSKOJ BANCI

Najpouzdaniji znak istine - to je jednostavnost i jasnoća. Laž je uvijek složena i mnogorječiva

- Lav Nikolajevič Tolstoj –

Mnogi ljudi koje srećem smatraju da se većina stvari na ovom svijetu vrti oko novca i profita. Da je profit taj zbog kojeg farmaceutska i druge industrije truju ljude, da je profit taj zbog kojega banke zadužuju ljude itd. No, čini mi se očiglednim da je novac - kad govorimo o gornjim ešalonima svjetske Elite - odavno zarađen te se njime manipulira da bi se ljude stavljalo pod kontrolu i da bi im se otimala prava materijalna dobra.

Financijski sustav središnji je stup iluminatske igre osvajanja svijeta, a iza izraza „međunarodni bankari „kriju se Rotschildi. Koliko ljudi zna da Rotschildi kontroliraju većinu vatikanskog bogatstva ili da su financijski savjetnici kineskoj vladi? Prema pokojnom istraživaču Eustaceu Mullinsu koji je Rotschilde istraživao desetljećima, svjetske financijske operacije Katoličke crkve preuzeli su još 1823. godine. Kad se uvidi skrivena centraliziranost financijskog sustava lako je shvatiti da su sve krize dvadesetog stoljeće bile programirane, iako su se uvijek predstavljale kao neočekivana ‘kugla iza ugla’. Štos je jednostavan i, kao i svi drugi iluminatski trikovi, nije ništa pametniji od onih navlakuša koje ‘prodaju’ šibicari na Hreliću. Jedina je razlika što kod šibicara, kao promatrač sa strane, za petnaestak minuta obuhvatiš cijeli proces, u kojem šibicar prvo pušta malo novca od sebe i namjerno gubi da bi osokolio naivnu ‘mušteriju’ u kojoj proradi pohlepa za brzom i lakom zaradom. Naravno, ‘mušterija’ tad uloži sve što ima i potom osiromašena odlazi kući,

razmišljajući kako će ženi objasniti da je u par minuta izgubio pola mjesečne plaće.

Svjetske krize predstavljaju trenutak u kojem ‘mušterija’ odlazi kući bez love. No, čitav proces malo je teže sagledati tako kristalnom jasnoćom kao šibicare s Hrelića jer se proteže preko par desetljeća, pa ga se na kraju u javnosti predstavlja kao niz nasumičnih i spontanih zbivanja. Krize su daleko od ijednog od tih pojmova. Šibicarenje obično kreće tako da banke lako daju zajmove. Tako se u opticaj pušta novac (kojeg neki opisuju fiktivnim, ali to je druga priča), ljudi se osjećaju bogatiji, više kupuju pa raste potražnja, zbog koje raste proizvodnja, zbog koje se otvaraju radna mjesta pa još više ljudi ima novac, pa se osmjele i dižu kredite za kuće, stanove, poslovne pothvate. To se zove gospodarski rast.

Tada bankarski šibicari stanu na loptu i prestanu davati zajmove. Odjednom je manje novca u opticaju, što znači da ga nema dovoljno za sve koji trebaju vraćati kredite. Poslovni pothvati propadaju, ljudi gube poslove, ne mogu vraćati kredite, a banke - na temelju izdavanja fiktivne vrijednosti zvane novac - postaju vlasnici pravih vrijednosti poput kuća, zemljišta, tvrtki. Iluminatima su krize prijeko potrebne jer im omogućuju nametanje rješenja koja inače ljudi ne bi sami od sebe prihvatili. Novac je osnova njihove manipulacije. Njihov najnoviji šibicarski krug počeo je u SAD-u prije pet godina (ali njegov nevidljivi dio zapravo i ranije), zato što zbivanja u gospodarstvu SAD-a imaju posljedice po cijeli svijet.

Federalne rezerve, navodna središnja banka SAD-a, zapravo kartel privatnih banaka, tada je vodio Alan Greenspan koji je imenovan na to mjesto za vrijeme Reagana i ostao na njemu za vrijeme predsjednika Busha starijeg, dva Clintonova mandata i gotovo oba mandata Busha mlađeg. On je uklonio sve sustave kontrole financijskog sustava koji su sprečavali ljude da podižu zajmove koje ne mogu otplatiti i koji su sprečavali kaos motiviran pohlepom. U bankama je pak stvorio sustav po kojem su bankari dobivali velike bonuse za svaki izdani zajam, kao npr. za kuću. Što su više zajmova izdavali, to su ti ljudi dobivali veće bonuse.

Za vrijeme tzv. gospodarskog rasta koji je počeo u 1990-ima i nastavio se do početka 21. stoljeća došao je trenutak kad su izdali zajmove svim ljudima koji su ih mogli otplaćivati. Ako su i dalje htjeli bonuse morali su se okrenuti samo ljudima koji nisu imali financijske mogućnosti da otplaćuju zajmove. Čim bi odobrili novi zajam dobili bi za njega bonus.

Naposljetku, većina ljudi nije mogla otplatiti zajmove jer od početka nisu imali uvjete za zajam. Banke su se našle u nevolji jer je pao opticaj novca i, krajem mandata Busha juniora, počela je kriza. Tada su u vladu pozvali.. predstavnike banaka (!)... da odluče kako će vlada reagirati na taj problem. Pomalo nalik tome da policija pozove provalnika da odluči kako riješiti problem provale.

Među pozvanima u vladu bio je i Henry Paulson, koji je bio na čelu bankarskog holdinga Goldman Sachs do 2006. godine, a taj je holding bio ključan za stvaranje krize. Paulson je 2006. godine postao ministar financija SAD-a, a kad je došlo do krize, za koju je bio izravno odgovoran, on je sjedio u vladi i odlučivao kako će vlada reagirati. Odlučio je da vlada, odnosno, američki porezni obveznici, ubace stotine milijarda dolara u banke kako bi im pomogli da stanu na noge, iako su banke krive za trenutno stanje. To je trebalo stabilizirati sustav, no znali su da neće.

Tada se, usred krize bankarskog i financijskog sustava, pojavio Barack Obama, još jedna marioneta iste mreža obitelji koja je upravljala i Bushom. Sastavio je gospodarski tim u kojem su se nalazili svi odgovorni za trenutno stanje. Pozvao je predsjednika Banke federalnih rezervi iz New Yorka, glavne banke bankarskog kartela koja je bila uključena u uklanjanje sustava kontrole zbog čega je i došlo do tog kaosa, pa je Timothy Geithner postao ministar financija. Za ključnog gospodarskog savjetnika i rukovoditelja postavio je bankara Larryja Summersa, a pozvao je i Paula Volckera, dugogodišnjeg predsjednika Banke federalnih rezervi i prethodnika Alana Greenspana.

Bankari koji su došli riješiti problem odlučili su da Obamina vlada ne treba bacati stotine milijarda dolara u banke, već stotine trilijuna dolara. Naravno, taj novac vlada zapravo posuđuje pa će nebrojene generacije poreznih obveznika dug morati otplaćivati istom bankarskom sustavu koji je uzrokovao problem. To je sve redom bio hladni i proračunati plan mreža obitelji kako bi postavili centralnu globalnu diktaturu, odnosno, svjetsku državu koja će upravljati svakom zemljom, kontrolirati svjetsku centralnu banku koja će kontrolirati financije svih zemalja, svjetsku vojsku koja će nametati volju svjetske vlade, svjetsku valutu koja će zamijeniti gotovinske valute računalnom valutom i mikročipirano stanovništvo koje će biti povezano s globalnim računalnim sustavom i GPS sustavom.

Ključni dio strukture njihova plana jest središnja svjetska banka. No, ako nemate svjetsku gospodarsku krizu za koju morate pronaći rješenje nikako nećete moći nagovoriti ljude da restrukturiraju financije u sklopu svjetske centralne banka koja bi bila financijski diktator svakog stanovnika svijeta. Ljudi sami od sebe nikad ne bi htjeli središnju svjetsku banku koja će određivati financije i globalnu valutu. Zato je Elita upotrijebila već puno puta prokušani recept i stvorila golemi problem koji uništava financijski *status quo.* Potom slijedi ‘rješenje' Jer je stanje iznimno loše. Nikako se ne može popraviti. Kriza je globalna. Zbog globalizacije financija nitko to ne može sam srediti. Mora se pronaći globalno rješenje. Tako će doći do promjene globalnih financija koje bez krize ne bi bile moguće.

Tako je, po prilici, David Icke u emisiji *Na rubu znanosti* 2008. godine sažeo bit zbivanja, sve u kontekstu toliko osporavane ‘teorije urote' U to vrijeme, koji mjesec nakon krize, svi su se počeli pomalo opuštati smatrajući da je najgore prošlo i stvari sada mogu ići samo na bolje, kako je bilo i nakon dotadašnjih kriza. Icke je pak rekao da smo suočeni s procesom od tri faze: prva faza je bila završena, druga faza je bila u tijeku, a treća je tek trebala početi. Cilj prve faze organizirane krize bio je slomiti gospodarstvo. U drugoj su fazi u SAD-u okupljeni ljudi koji su stvorili krizu kako bi ponudili rješenje. Njihovo je rješenje bilo baciti nevjerojatne količine posuđenog novca na problem, odnosno u banke koje su stvorile problem (a koju godinu kasnije, kao što smo vidjeli, isto se dogodilo u Europi, najviše s grčkom krizom). Cilj te druge faze, rekao je Icke, bio je isprazniti oružja vlada, odnosno, oduzeti im mogućnost rješavanja problema. Također su se pobrinuli da sav taj novac nema nikakav učinak. Kad su na saslušanjima u Senatu financijske stručnjake iz saveznih rezerva i drugih vladinih financijskih agencija pitali kamo je nestao sav taj novac koji je otišao bankama, što se s njime dogodilo, odgovarali su: „Nismo još napravili reviziju „ili „Trenutačno vam to ne mogu reći. „Novac je nestao u crnu rupu zato što je sve organizirano tako da taj novac nema nikakav utjecaj.

Brojni financijski stručnjaci u SAD-u otkrili su da ti ljudi prepravljaju brojke u bankama kako bi se činilo da stanje ide na bolje i da počinju bolje poslovati. No, to je bila manipulacija kojom se htjelo uvjeriti javnost da stvari idu na bolje, iako nije tako. Sad dolazimo do treće faze, rekao je Icke i dodao: „Ne mogu vam reći kad će točno početi treća faza, ali mogu

vam reći da će se to dogoditi kad vide da su vlade ostale bez oružja i da više nemaju novca. Tad će srušiti svjetsko gospodarstvo. Kako će biti teško? Koliko god bude potrebno da svijet prihvati sasvim restrukturiran globalni financijski sustav strukturiran u sklopu središnje svjetske banke koja će svim stanovnicima svijeta diktirati financijski život. Ti ljudi na razini svjetske države, odnosno svjetske banke, žele upravo ono što se zbiva u Europskoj uniji. U središtu EU nalazi se birokracijska diktatura, isti model kakav žele i za svjetsku državu. No, postoji i Europska središnja banka koja diktira financijski život u Europskoj uniji. Na svjetskoj će razini postojati svjetska središnja banka, kao glavni diktator, koja će djelovati kroz Europsku središnju banku i središnje banke drugih unija koje se stvaraju, poput Američke unije ili Afričke unije. Bit će to financijska piramida središnjih banaka na čijem će se vrhu nalaziti središnja svjetska banka i kontrolirati sve svjetske financije. Mnogo je razloga zašto su organizirali ovaj gospodarski slom, no ovaj je razlog ključan. Samo promatrajte zbivanja i vidjet ćete kad će početi spominjati potrebu za središnjom svjetskom bankom. Taj dan nije daleko. Samo je pitanje koliko će stanje biti loše prije nego što dobe ono što žele. Ako će situacija biti lošija nego u vrijeme Velike krize iz 1930-ih, tako će i učiniti. Oni su nemilosrdni. „

OK, pa da vidimo je l to točno, rekao sam sebi i počeo pratiti događaje na tom polju i izjave raznih svjetskih dužnosnika i vođa. Nisam trebao dugo čekati, ali u zadnje dvije godine događaji su ubačeni u petu brzinu. Skoro iz tjedna u tjedan postajalo je sve vidljivije da se kriza produbljuje, a istovremeno s njenim produbljivanjem, pod zastavom hitnosti i s krizom kao povodom, intenzivirale se mjere centraliziranja svjetskog financijskog sustava. Nije bilo druge, izvadio sam svoj švicarski nožić i počeo kriomice mesariti novine po bircevima, kad bih se slučajno zatekao pokraj nekih. Čak i takvim nesustavnim skupljanjem zbirka novinskih izrezaka brzo je rasla.

***

Članak iz prosinca 2010. bio je jedan od mnogih koji su otkrivali svrhu financijskih kriza. Pretpostavio sam da će se očekivati reakcija ljudi („učinite nešto da Europa, sada premrežena zajedničkom valutom, ne propadne „), ali nije ni bila potrebna: tu su „reakciju „opet donijele novine u svojim prenošenjima izjava Elitinih predstavnika u vidu Europske komisije ili premijera država, pa tako je taj korak odrađen i bez

sudjelovanja ljudi kojima je tek ponuđeno opravdanje za daljnje, predvidljive korake. Ponuđeno rješenje moralo je biti jače centraliziranje financijskih institucija pod isprikom spašavanja svijeta od financijske krize, rast ili pojava novih nadnacionalnih financijskih institucija.

I pojavile su se. U tom novinskom članku pisalo se o izvještaju s mjesečnog sastanka Europskog vijeća: „U petak prve večeri *summita,* europski su se čelnici brzo suglasili o Van Rompuyevom prijedlogu ‘ograničene dopune' Lisabonskog ugovora ne bi li se ispunio zahtjev njemačkog Ustavnog suda da se fondu za izvlačenje iz gliba zemalja s platnim poteškoćama postavi pravni temelj. Kad se ta promjena provede, sadašnji *ad hoc* fond, težak 750 milijardi eura, iz kojeg novac danas povlače Grčka i Irska, a koji istječe sredinom 2013., preobrazit će se u trajni Europski stabilizacijski ustroj (ESM). „

Dalje je pisalo: „Kako bi se dopuna prihvatila jednoglasnom odlukom na *summitu* EU - što je mogućnost koju je uveo Lisabonski ugovor - a ne višegodišnjim vijećanjem Europske konvencije (diktatura mora biti brza i efikasna, op. K.M.), čine je samo dvije rečenice koje se će ubaciti u 136. članak Ugovora o sudjelovanju EU. „Pa, evo te - „samo dvije „- rečenice: „Zemlje članice čija je valuta euro mogu uspostaviti stabilizacijski ustroj koji će se pokrenuti ako se to pokaže nužnim za postojanost eurozone u cjelini. Odobravanje bilo koje zatražene novčane pomoći pod tim ustrojem podvrgnu će se strogim uvjetima. „Riječ koju ti dečki vole je ‘strogo’. Znam da se u ovom trenutku još ne čini jasnom ideja iza ovih dviju rečenica, ali pričekajte, doći će i to. Još je za kraj bilo par rečenica koje su pokazivale bit ‘demokracije’ u EU: „Formalni postupak zahtijeva da se o dopuni *neobvezujuće* (naglasak dodan) izjasne Europski parlament, Europska komisija i Europska središnja banka, pa će se ona prihvatiti na ožujskom *summitu „*Inače, dokumenti grupe Bilderberg iz 1955. spominju uspostavu zajedničke europske valute. Sve što se zbiva isplanirano je davno.

***

A jeste li možda ljubitelj starog reketara, MMF-a? Ako da, onda će vam se dopasti konačno objašnjenje, birokratskim rječnikom rečeno, „uspostavljanja stabilizacijskog ustroja „u one „samo dvije rečenice „„ koje je davala sljedeća rečenica iz teksta: „Do ožujka Vijeće EU za

gospodarstvo i novčarstvo mora sastaviti ‘obrise’ ESM-a, po uzoru na Međunarodni monetarni fond. „Eto ga na.

U travnju 2011. preko dvije stranice osvanuo je tekst sa *spinom* u nadnaslovu: „Međunarodni monetarni fond traži socijalno osjetljivu upravu „. Bizarno. Socijalna osjetljivost i MMF dva su suprotstavljena pojma. U tekstu se nešto kao raspravljalo o tome da se tadašnji izvršni direktor MMF-a Strauss-Kahn kao ulizuje Francuzima zbog svoje navodne predsjedničke utrke 2012. godine, pa mu je za sunarodnjake trebao dokaz da se „nije prodao vašingtonskim neoliberalnim globalistima „, kako je pisalo. Nije prodao? Smiješno. Što se tu ima za prodavati? Ili za kupovati. Pa nećeš kupovati svoje vlasništvo, a Strauss-Kahn se ne bi niti našao na toj poziciji da nije poslušnik Elite do srži.

Taj dio priče služio je samo za odvlačenje pažnje, ali i kao *spin* da nas se uvjeri da sami zatražimo diktaturu pod krinkom ‘socijalne osjetljivosti’. Ti dečki nemaju srama, jer većinu teksta zapravo su činila uvjeravanja MMF-a da treba pojačati centralizaciju monetarnih vlasti na svijetu. Sa *spinom* se krenulo odmah u glavu, citirajući poruke tadašnjeg šefa MMF-a upućene svjetskoj financijskoj i političkoj zajednici uoči proljetnog okupljanja guvernera i direktora međunarodnih financijskih institucija u Washingtonu, znači u samom štakorskom gnijezdu: „Bankarske akcije treba oporezivati kako bi bankari počeli razmišljati o njihovim mogućim štetnim posljedicama. (Rekao je predstavnik onih koji posjeduju banke, op. K.M.). Granice monetarne politike ne mogu se više zaustavljati na tečaju i inflaciji nego ta politika mora biti i društveno odgovorna. (‘Društveno’ odgovorna? Ma htio je reći - odgovorna prema ‘društvancu’ koje manipulira događajima iz pozadine, op. K.M.). Cijelom svijetu danas treba nova, socijalno osjetljiva uprava „.

Ma nemojte? A tko će, molim vas, biti ta uprava? Tko će je birati? Ako se pokaže da nije ‘socijalno osjetljiva, hoćemo li je ukinuti i vratiti se na staro? Tim stvorovima lišenim empatije socijalna osjetljivost nije ni u peti, samo nam se rugaju u lice. Prema recepturi oca ‘odnosa s javnošću’ Edwarda Bernaysa, u svijesti ljudi je potrebno povezati proizvod koji želiš nekome uvaliti (u ovom slučaju, to je svjetska financijska diktatura) s unutarnjim željama tih ljudi, u ovom slučaju, s idejama o socijalnoj pravdi, jer to jest ono čemu ljudi istinski teže (za razliku od, je li, gmazova).

Da nije bilo krize nikad Strauss-Kahn ne bi mogao reći ovo: „Pod starom paradigmom uloga monetarne politike svodila se jedino na brigu o rastu i inflaciji. Ta uloga danas je prejednostavna. (...) Cijelo to vrijeme prečesto smo ignorirali financijski sektor. Financijska regulativa i nadzor bili su usredotočeni usko prema pojedinim institucijama i tržištima, dok su ogromna i opasna područja makroekonomskih i financijskih nestabilnosti ostala gotovo bez ikakvog nadzora. Ključna lekcija koju smo naučili u ovom kriznom razdoblju prije svega je to da i lokalni događaji mogu imati globalne posljedice. „(Dakle, zaključak se nameće, potrebno je sve lokalne događaje staviti pod globalni nadzor, op. K.M).

Ali nije Kahn bio gotov s argumentima na temelju kojih bismo morali prihvatiti orvelovsku diktaturu: „Poput Pepeljuge, fiskalna je politika prepoznata i probuđena u kriznom razdoblju kada je monetarna politika ostala bez daha, a financijski sustavi našli su se na koljenima. Svijet se odjednom sjetio zaboravljenog alata i posegnuo za njim kako bi se spasio od potpune ekonomske katastrofe. Istovremeno, globalnom financijskom sektoru potrebna je 'veća regulatorna kirurgija', jer izvor krize nalazi se baš u kulturi lakovjernog preuzimanja rizika... „

Straus-Kahn priznaje, pisalo je dalje, da je „današnji svijet već učinio nekoliko koraka u pozitivnom smjeru, ali to su bili samo prvi koraci „. Zapravo je mislio - 'pozitivnih koraka za Iluminate'. Jedan od tih koraka je „prošlogodišnji sporazum o pojačanom nadzoru banaka i njihove spremnosti na krizne udare (tzv. Basel III), ali „više od svega nama danas treba jačanje nadzora i regulative u 'sjenovitom bankarskom sustavu „. Pod „mi „misli na Elitu, njima to treba, a ne nama, građanima Planeta, ali da je bankarski sustav sjenovit, to je svakako točno. „Jedna od pouka koje smo izvukli „**,** rekao je dalje, „je i da međusobna suradnja na globalnoj razini *nije kategorija koja je podložna pregovorima.* (naglasak dodan). Države više ne smiju posezati za trgovinskim restrikcijama ili se poigravati valutnim tečajevima kako bi pogurale kratkoročne ekonomske ciljeve „

Jer oni, kao i bilo kakav drugi vid samodostatnosti, usporavaju i smetaju dugoročnim ciljevima Iluminata u stvaranju potpune dominacije. Još je rekao: „U svijetu u kojem živimo multilateralne institucije poput UN-a, Svjetske banke i MMF-a danas su čak važnije nego u doba kada su osnovane kako bi svijet nakon 1945. povele na put oporavka. (Zapravo, na put prema svjetskoj orvelovskoj državi, zbog čega je Drugi svjetski rat i

bio orkestriran i započet. Ništa ne mijenja svijet tako temeljito kao ratovi, op. K.M.). Problem je što zbog sporog ritma prilagodbe novim globaliziranim uvjetima one gube na relevantnosti Očito je da živimo u vrijeme kad se tim dečkima doista žuri. Čovjek bi rekao da se ponašaju kao da im se klima tlo pod nogama. To se ne primjećuje na prvi pogled, ali nervoza je ipak evidentna.

***

Bilo je za očekivati da će se i u vijesti naslovljenoj „Euro u padu, nesigurna stabilnost cijele eurozone „provlačiti prijedlozi o nekom od mnoštva manjih ili većih koraka k centraliziranju svjetskog monetarnog sustava. I doista, pisalo je da je predsjednik Europske središnje banke Jean-Claude Trichet pozvao vlade država članica da učine više kako bi jamčile fiskalnu disciplinu, zbog „zabrinutosti da dužnička kriza ne bi rezultirala slomom na financijskim tržištima, ili još gore, pucanjem valutne unije „Što bi svakako bilo „još gore „„ ali za Iluminate, a za tebe i mene, dragi čitatelju, stvari bi bile upravo onakve kakve su bile i prije nametanja valutne unije. Pa svijet je i tada postojao, i tada smo išli u dućan.

Trichet je u razgovoru za njemački *Der Spiegel* pozvao na „kvantni skok u uzajamnom nadzoru ekonomske politike u Europi „te dodao kako su potrebne strukture za sprečavanje lošeg ponašanja te „učinkovite sankcije[1] za kršenje sporazuma o stabilnosti i rastu. „S tim predstavnikom Elite složila se druga predstavnica Elite koja je zapravo postala njemačkom kancelarkom na sastancima družbe Bilderberg. Angela Merkel je za novine Elite zvane *Wall Street Journal* izjavila da onim državama koje ne budu kontrolirale svoje financije i ne budu se držale dogovora treba ukinuti pravo glasa u Europskoj uniji. Lijepo i unisono međusobno razgovaraju predstavnici istoga zakulisnog kluba u medijima koji pripadaju tom istom klubu. Zanimljiva je i ideja o ukidanju prava glasa članica u Europskoj uniji. Po strogim mastrihtskim kriterijima, danas bi se skoro svim članicama EU moglo ukinuti pravo glasa. Tko će ga onda imati? Vlada EU, koja se danas zove Europska komisija.

Ponekad se u novinama mogu naći naznake da je sve što se događa odavno zamišljeno. „Der Spiegel oslobodio informacije „„ pisalo je u svibnju 2012, „Njemačka je desetljećima znala za sve mane eura „. Stotine stranica dokumenata njemačke Vlade od 1994. do 1998. godine jasno

navode da Italiji (sada posrnuloj južnoj europskoj euro-državi) nije trebalo biti dopušteno da se pridruži, a kasnije se u spisima spominje još jedna zemlja „predodređena „za katastrofu - Grčka. Vlada Njemačke bila je prisiljena predati tajne dokumente koji pokazuju sve mane eura i sumnje europskih političara u godinama prije no što su one postale stvarnost.

„Rođen 1998. godine i predstavljen diljem kontinenta četiri godine kasnije." - pisalo je - „euro je zapravo uvijek bio bomba koja čeka eksploziju." Dokumenti iz Kohlove administracije čuvali su se dosada kao strogo povjerljivi, indicirajući da su „očevi" eura bili itekako svjesni njegovih deficita, no bez obzira na to, nastavili s projektom, piše *Spiegel* u vijesti o „velikoj euro-prevari europskih naroda" Horst Koehler, čovjek koji je kasnije postao njemački predsjednik, ali je u to vrijeme bio glavni 'Maastricht Treaty' pregovarač, zaključio je kako Italija nije ispunila uvjete za „trajni i održiv deficit i smanjenje duga" te da predstavlja „poseban rizik" euru, no Kohl ga je „zanemario". *Spiegel* je dodao: „Poruka koju dokumenti prenose je da će politički oportunizam u konačnici prevladati. Monetarna unija je više od pomicanja nekoliko milijardi naprijed-nazad. Zajednički novac zahtjeva zajedničku politiku i, na kraju, zajedničke institucije. Euro je sada u 14. godini, a nakon dvije godine krize postoji rastuća spoznaja u Berlinu i ostalim glavnim gradovima da se *status quo* ne može nastaviti. Napori reformi još uvijek podsjećaju na male korake prema nigdje. Mali koraci jesu, ali ne bih rekao - prema nigdje.

***

U lipnju 2011. osvanuo je veliki tekst preko dvije stranice naslovljen: „Hrvatska opasno slična Grčkoj „. Mmm, da. Tekst je napisao Vladimir Gligorov, profesor na Bečkom institutu za međunarodne ekonomske studije. Bila je to neka vrst opširne analize svega što se zbivalo u Grčkoj, a naslov je bio neukusno tendenciozan jer je u cijelom tekstu Hrvatska spomenuta u jednoj rečenici.

Već po navici, tražio sam naznake globalnog financijskog centraliziranja. Bio sam siguran da ću naći što tražim, a tako je i bilo. Nakon opširne analize grčkih problema i njenih navodnih uzroka, autor je napisao i sljedeće: „Što bi ovo moglo značiti za Europsku Uniju i za eurozonu? Dvije su pouke koje, čini se, svi razumiju. Jedna je da je potrebno *znatno jačanje supervizije bankarskog sustava u EU, pa i*

ozbiljno poboljšanje regulative. (...) Druga je pouka da će biti teško održati monetarnu uniju *sve dok postoji značajna fiskalna suverenost.* (...) Tako da će se eurozona i EU suočiti s izborom između *ograničavanja fiskalne suverenosti zemalja članica* i postupnog smanjivanja stupnja integriranosti. „(naglasci dodani) Tko zna za što će se odlučiti u tom izboru. Je F netko za okladicu?

Za temu malih koraka prema globalnoj valuti tijekom 2011. nije nedostajalo 'štofa'. Jedan novinski naslov je glasio: „MMF predložio kontrolu dotoka stranog kapitala'. Pisalo je da je „MMF poprilično naljutio zemlje u razvoju poput Turske, Južne Koreje, Brazila. (...) Osim što svoju aranžiranu pomoć uvjetuje mnogim nepopularnim mjerama, (MMF) sada traži i kontrolu nad kapitalnim investicijama „. Lajtmotiv je uvijek i stalno: kontrola, uz neki dobar povod za zahtijevanje kontrole nad tuđim gospodarstvima.

Evo tog povoda, a to je ujedno i drugi popularni lajtmotiv: financijska kriza na tržištu nekretnina. Ista ona koju su namjerno stvorili pozadinski gospodari MMF-a da bi mogli primjenjivati svoju provjerenu formulu nametanja diktature malim koracima. Argument MMF-a bio je da strane investicije koje su sad navrle prema zemljama u razvoju nakon financijske krize stvaraju nered na tržištu, odnosno mogu uzrokovati stvaranje „mjehura „na tržištu nekretnina, dionica i druge imovine. Iz Brazila je glasno odgovorio Guido Mantega, ministar financija: „Protivimo se bilo kakvim smjernicama, okvirima, ponašanjem koje pokušava ograničiti, izravno ili neizravno, politiku zemalja suočenih s nestabilnim priljevom kapitala „.

Neveliki tekst u jednom političkom tjedniku nudio je jezgroviti odgovor o svrsi kriza. Naslov je bio: „Postavljeni temelji za Europski monetarni fond „, s pojašnjenjem u nadnaslovu: „Posljedica grčkog slučaja: nova strategija za eurozonu „, kao i u podnaslovu: „EU gradi financijsku instituciju koja bi u budućnosti trebala braniti euro. „Doista ne može biti jasnije. Spomenut je francuski predsjednik Sarkozy za kojega je pisalo da je „u predizbornoj godini povukao vrlo hrabar potez, imajući pred očima sudbinu cijele eurozone, odnosno računajući na dobrobit svoje zemlje na dulje staze „. Mogu mislit'. Da je „hrabar „čovjek „izborio „, pisalo je, postavljanje temelja „europskog monetarnog fonda „. Taj će fond „moći odobravati kredite članicama EU u financijskim teškoćama „(rečeno je da će u tome sudjelovati i privatni kreditori. Jedva čekam da

vidim tko će to biti, *op.* K.M.), a također će „moći sudjelovati u rekapitalizaciji europskih banaka pogođenih krizom „.

Još jedna institucija koja će pomagati bankama, i to „rekapitalizacijom „pretpostavljam da je to onakvo ulijevanje novca poreznih obveznika kakvo se već moglo vidjeti u SAD-u nakon 2008. Što se država tiče, njih se očito ne „dokapitalizira „, one ništa ne dobivaju na dar, nego zauzvrat što plaćaju skupe članarine da bi bile član EU mogu dobivati još kredita. Potom ih se sili da svojim građanima smanjuju plaće i socijalna prava. Dalje je pisalo da „EU gradi financijsku instituciju koja će braniti euro u budućnosti, iako neće imati, *za sada,* (naglasak dodan), sve prerogative vašingtonskog MMF-a „. Zaključujem, imat će neke. Za početak.

Pisalo je da je ova odluka 'francusko-njemački kompromis'. Iako zapravo nije, nego su dvoje državnih vođa, koje je postavila ista zakulisna *de facto* vladajuća organizacija za ta pitanja, grupa Bilderberg, igrali predstavu za javnost, neku vrst ping-ponga od kojeg se s vremenom svima zavrtjelo u glavi dok su hipnotizirano gledali kako loptica neprestano skače s jedne strane stola na drugu. Ali isti je to stol, i ista je to igra, da se vlastite građane izigra. „Ali „, pisalo je na kraju, „važnije od svega jest da je 'motor Europe proradio. „Da, to je zaista najvažnije.

Zanimljivo je što je iznad tog teksta bio nevezan tekst naslovljen „Bivše kolonijalne sile ne daju ni centa pomoći „, s nadnaslovom „Afrički rog umire od gladi „. Riječ je o suši u Somaliji, Etiopiji i dijelu Kenije, najgoroj u proteklih 60 godina, koja je izazvala glad 12 milijuna ljudi, gdje 30 posto djece nema što jesti. Pisalo je da „Francuska, koja je tradicionalno autoritet na Rogu, nije uspjela smiriti tamošnji permanentni građanski rat „, pa je „Sarkozy rekao da se Parizu više ne da biti policajac na tom zaboravljenom dijelu svijeta „. Kad malo razmislim, možda tekst i nije nevezan.

***

U novinama je osvanuo i tekst nobelovca za ekonomiju iz 2008. Paula Krugmana, profesora na Princetonu i kolumnista *New York Timesa,* jednog od glavnih glasila Elite (uz *Washington Post),* naslovljen „Zajedničko je tržište dobra ideja - euro nije „. Pa da vidimo kakav se *spin* nudi pod krinkom brige i znanosti. Prije čitanja teksta pretpostavljao sam da će se raditi o uvođenju veće monetarne centralizacije, jer je vrlo malo

vjerojatno da iz *New York Timesa* može doći nešto što ne zagovara iluminatsku agendu.

Početak nije obećavao da će ispuniti moja očekivanja jer se radilo o Krugmanovom tekstu u *New Yorku Timesu* pod naslovom „Ima li Europi spasa? „. Naravno, misli se na EU, jer to su dva suprotstavljena pojma: ako Europskoj uniji ima spasa, onda Europi nema spasa. Uglavnom, Krugman je analizirao posljedice financijske krize u eurozoni glede budućnosti poljuljane zajedničke valute EU. Rekao je da se zbog malog povećanja međusobne trgovine (10-15 posto) žrtvovala neovisnost valuta koja bi omogućavala individualne prilagodbe konkurentnosti. Krugman je naveo glasinu, za koju je rekao i da su mu je mnogi europski dužnosnici opovrgnuli, da je osoblje Europske komisije u devedesetima dobilo nalog da pripremi izvješće o dobrim i lošim stranama zajedničke valute, ali da su, nakon što su njihovi nadređeni pogledali preliminarne rezultate, dobili nove upute da pripreme izvješće samo o dobrim stranama. Tako se prilikom uvođenja eura nije razmišljalo o nepostojanju fiskalne unije i nedovoljnoj mobilnosti radne snage, zbog jezičnih i kulturnih prepreka. Što vi mislite, bi li ta glasina mogla biti točna? Hm, hm, baš se pitam...

Krugman je rekao da su „želja za većim europskim jedinstvom i romantične zamisli o Uniji potaknule političare na rizičan potez „. Osobno smatram da se tu nije radilo ni o kakvim „romantičnim zamislima „u „želji za većim europskim jedinstvom „, već o sasvim neromatičnim mislima o porobljavanju građana Europe. I potez nije bio „rizičan „, jer, kako kaže gornja glasina, dobro su znali što rade i zašto. „Zbog euforičnih tumačenja „, nastavlja Krugman, „obveznice u eurima postale su 'balon' koji je puknuo i sad su rubne države eurozone suočene s padajućim cijenama i plaćama, ali dug im se ne smanjuje. A kako nemaju kontrolu nad monetarnom politikom, nemaju monetarnih sredstava da se bore protiv takovog ishoda „.

Evo u par rečenica opis načina kako su Portugal, Italija, Grčka i Španjolska uništeni i dovedeni u dužničko ropstvo uz katastrofalni pad kvalitete života njihovih građana. I već sam se pitao kad će se u tekstu pojaviti očekivano 'rješenje' umjetno stvorenog 'problema'. Krugman je prvo ponudio njih nekoliko koje nije baš opisao dobrima. Recimo, „restrukturiranje dugova „, ali „posljedice toga bi mogle biti nemjerljive „, pa to otpada. Drugo je rješenje da države smanje vrijednost svojih valuta da bi postale konkurentnije, ali to ne mogu napraviti jer više nemaju

svojih valuta, to jest „za takav postupak bi te države morale odustati od eura, što bi izazvalo pravi stampedo na njihove banke „. Dakle, opet ništa.

Zadnje rješenje bilo bi „ulazak u stvarnu transfernu uniju, potpuno fiskalnu uniju „. Mogao je to reći odmah na početku, nije trebao trošiti toliko riječi. Da se čovjek pojede pred očiglednošću svega. Doista je potrebno dignuti glavu i pogledati prema gore, uz piramidu utjecaja i moći. Jer struktura koja je pokrenula slom banaka ista je koja je pokrenula osnivanje EU. Sve je to samo igra za zamagljivanje naše percepcije.

***

U srpnju 2011. na nekom je portalu osvanuo tekst s analizom njemačkog tjednika *Die Zeit* o tri scenarija za euro. Potpis Iluminata bio je prepoznatljiv jer su nudili ili još dublju krizu ili pak veću centralizaciju. Evo ti, Adame, pa biraj. Jedan od scenarija spominjao je euro-obveznice, koje će se također, primijetio sam, sve češće spominjati i narednih mjeseci, „što bi u praksi značilo da sve članice EU-a ubuduće dugove prave i otplaćuju zajedno. Politička prednost takvog rješenja jest što bi to dovelo do još veće europske integracije jer bi EU morao uvesti zajedničku fiskalnu politiku „. Što doista jest politička prednost, ali za Iluminate.

O istim tendencijama informirao nas je i tekst na jednom drugom portalu: „Nakon što se shvatilo da Grčka dalje tone unatoč fiskalnim restrikcijama proširila se svijest o tome da - kao kod odluke o operaciji u slučaju teške bolesti, rano i odlučno djelovanje može biti spasonosno u usporedbi s taktikom malih koraka i odgađanja. Prvo, ne treba se kladiti da će se eurozona raspasti. Nakon ranije dogovorenog Pakta za Euro Plus, dokumenti koji su dogovoreni 21. srpnja ukazuju na trend jačanja zajedničkih institucija, posebno onih zaduženih za financijsku stabilnost. „

Krajem srpnja osvanuo je i tekst koji je svu bit događaja sažeo u naslovu: „Fitch: Grčka u stečaju! Posijano sjeme Europskog monetarnog fonda. „Osim što se spominjala „kolektivna odlučnost „(Elite, na to su valjda mislili), spominjao se „veliki kompromis njemačke kancelarke Angele Merkel i francuskog premijera Nicolasa Sarkozyja „. Da pukneš od smijeha. Naime, obje stvari oko kojih su „popuštale „te dvije „strane „idu u korist Elite. Procijenite sami: „Sudjelovanje privatnog sektora u spašavanju Grčke doživljava se kao osobni uspjeh Angele Merkel koja je takvo rješenje zagovarala mjesecima unatoč snažnim opiranjima Pariza. Njemačka kancelarka morala je, međutim, popustiti u onome što se danas

ocjenjuje kao najznačajnije postignuće za euro-zonu - jačanje uloge Europskog fonda za financijsku stabilnost (EFSF), koji će izdati jamstva novim grčkim obveznicama te ubuduće služiti kao instrument predostrožnosti protiv širenja financijske krize europskim kontinentom, pomažući bankama i zemljama u krizi. „

Sarkozy je slavodobitno rekao: „Složili smo se oko toga da stvorimo začetke Europskog monetarnog fonda. EFSF će moći izdavati kreditne linije s pravom prvootkupa i sudjelovati u rekapitalizaciji posrnulih banaka. „Tim postignućem je osobito bila zadovoljna i Christine Lagarde, šefica MMF-a. Ona je čak bila „zadivljena činjenicom da su čelnici eurozone odlučili osnažiti EFSF „. Može mi netko, molim vas, dodati vrećicu za povraćanje?

Jedan drugi članak u naslovu nas je obavještavao o sljedećem: „Idući korak: Euroobveznica „. Prenosio je riječ iluminatskog *Wall Street Journala:* „Odlučnost u tjeranju banaka na 'dobrovoljno' sudjelovanje u saniranju grčkog duga zapravo znači da rizik od zaraze i dalje opstaje. Jačanje EFSF-a udarac je za Njemačku koja se opire jačanju fiskalne unije (samo naizgled, kad je riječ o njenim šefovima, *op.* K.M.). U međuvremenu, u sklopu *nadzora nad novim sustavom financiranja, Europska komisija dobit će jače ovlasti u odnosu na nacionalne proračune, stoje korak prema jačanju političke unije* (naglasak dodan, *op.* K.M.) - nešto čemu se osobito snažno opire Francuska „(samo naizgled, kad je riječ o njenim šefovima *op.* K.M.). *Wall Street Journal* je zaključio da će čelnici eurozone, „ukoliko se okupe na novom izvanrednom samitu, to učiniti kako bi poduzeli ključni korak na putu prema punoj političkoj zajednici: stvaranje zajedničke euroobveznice. „Ukoliko se okupe? Naravno da će se okupiti.

Sredinom srpnja 2011. jedan naslov je bio: „Grčka trese Europu - O stabilnosti eura ovisi stabilnost svijeta „. Guverner Europske centralne banke Jean-Claude Trichet, koji je izjavio da bi bankrot Grčke mogao dovesti do veće opasnosti nego kada je bankrotirala investicijska banka Lehman Brothers 2008. i gurnula svijet u financijsku depresiju, rekao je: „Vlade eurozone moraju poboljšati svoje sposobnosti nošenja s krizom te naučiti govoriti jednim glasom o tako kompleksnim i osjetljivim pitanjima. „Imam neku ideju o tome čiji bi taj glas mogao biti.

Početkom srpnja 2011. izašla je vijest naslovljena: „Barroso za EU traži porez na financijske transakcije i PDV „. Pisalo je da je predsjednik Europske komisije, s obzirom na to da bi novi prijedlog proračuna EU za sljedećih sedam godina trebao porasti za dvadesetak milijardi eura (s 952,4 na 972,2 milijarde) predvidio i način povećanja proračunskih prihoda. Kako je prenio *Deutsche Welle,* na predstavljaju proračuna ponovno je podnio zahtjev da se za sve građane EU uvede izravni porez te da se uvede i porez na financijske transakcije. Oba poreza bi direktno punila proračun EU.

Fenomenalno. Plaćat ćemo održavanje vlastitog zatvora i zaobilaziti proračune vlastitih država, što je bit ove zamisli. Za sad se Njemačka, a i David Cameron u Velikoj Britaniji prave da se protive, ali ne treba biti proročki nadahnut pa zaključiti da će se i to ubrzo promijeniti.

Svi manipulatori dobro znaju, pravo vrijeme za donošenje važnih odluka koje imaju neki skriveni motiv jest ljeto, dok je svima glava u nekim oblacima. Najbolje oko ponoći ili dva ujutro, ako se radi o dobu dana. Možda su se zato baš preko ljeta događala silna zbivanja koja vode svijet prema centralizaciji vlasti nad novcem. A to je sve što ti je potrebno da budeš glavni drmator u selu, pa i u ovom globalnom. Zato je u jednom političkom tjedniku početkom srpnja 2011. osvanuo veliki tekst preko nekoliko stranica naslovljen „Čovjek za čvršću uniju „. To nam treba.

Tim se riječima predstavljalo novog čelnika Europske središnje banke, Talijana Maria Draghija, bivšeg guvernera Talijanske središnje banke. Možda je Mario u Italiji dobro obavio posao, pa sad ide raditi isti posao na višu funkciju. Draghi je naslijedio Jeana Claudea Tricheta (već sam spomenuo da je to bilo neko zanimljivo razdoblje smjene u iluminatskim organizacijama i državama-ispostavama, u isto vrijeme se mijenjao šef MMF-a, pa šef Europske središnje banke, pa se udara na Ruperta Murdocha, pa se jedni diktatori koje je Elita instalirala u Africi i Bliskom istoku zamjenjuju drugima...) na mjestu čovjeka koji će, pisalo je, „upravljati monetom 17 zemalja „. Unaprijed se veselim.

Još je pisalo da od 27 zemalja samo još deset upotrebljava monetu koja nije euro, ali taj će grubi propust, vjerujem, također brzo biti ispravljen, na opće zadovoljstvo. Svi iluminatski sluge su se jako razveselili novom čovjeku, pa je Angela Merkel „pozdravila imenovanje Draghija kao dobar znak za neovisnost Europske središnje banke „. Francuski predsjednik

Sarkozy kazao je kako je imenovanje Draghija najbolji izbor za tu instituciju. Nekako nisam ni sumnjao da će im se dopasti. Kao i obično, najvažnije, ono o čemu se doista radi, pisalo je na samom kraju teksta, u zadnjem odlomku koji nas je obavještavao da je „Draghi i za stvaranje eurobonda, dakle za stavljanje na tržište europskih obveznica s kojima bi se sučeljavala dužnička kriza „.

Metoda problem-reakcija-rješenje otkrivala se u nastavku, gdje je pisalo da je „još prije 17 godina predsjednik Europske komisije Jacques Delors predložio izdavanje obveznica za gradnju infrastrukture, ali su se mnoge države tome protivile **1** Eto im ga sad na. Kad je nešto dio plana, ti dečki malo pričekaju, pa onda dođu iz neočekivanog smjera s nekom novom situacijom (u ovom slučaju, 'dužničkom krizom') koja prisili žrtve da prihvate ono što nitko razuman ne bi sam od sebe prihvatio. Dalje je pisalo da „EU još nije zajednica bilance i institucija, još ne postoji europsko ministarstvo financija, pa prema tome ni za eurobond. Draghi ipak drži da će doći do osnivanja euroministarstva financija. „Draghi, kućo stara, ide to tebi!

***

U jednom političkom tjedniku jedan je autor ukratko opisao „temeljni političko-ekonomski paradoks EU „i „gdje se nalazi njezina Ahilova peta „. Politički i proračunski, EU je još uvijek konfederacija, a monetarno je unitarna država koja se naziva Europskom monetarnom unijom (EMU) ili kolokvijalno „eurozonom „. Dok EU broji 27, EMU ima 17 članica. Kako EU nema jedinstvenu poreznu, monetarnu niti kreditnu politiku, pisalo je dalje, arhitekti Europske monetarne unije osmislili su da se stabilnost eura održava pomoću proračunskog „sidra „, tzv. mastrihtskih mjerila, koje ima dvije odrednice: godišnji manjak (deficit) u nacionalnim proračunima zemalja članica ne smije biti veći od 3 posto, a udjel javnog duga u BDP-u ne smije premašiti 60 posto. Velika većina EU zemalja, posebice „zemlje svinje „, odavno su, a pogotovo u razdoblju svjetske financijske krize, probile ta mjerila. Rezultat je dramatična europska dužnička kriza koja se najradikalnije vidi na primjeru grčke dužničko-proračunske tragedije.

U biti, riječ je o koraku koji je David Icke najavio, u kojem se krizom prisililo države da potroše svoje zadnje metke, *a* potom će se na njih stuštiti još veća kriza koju više neće biti u stanju nadvladati, pa će morati prihvatiti uvjete Iluminata i njihove „argumente „za uvođenje

centralizacije financijskih vlasti. Zato se sad po novinama i spekulira kako bi se EU mogla raspasti, ali to je samo ‘farbanje’ U istom tekstu naišao sam na naznake da je to doista tako. Autor je, doduše, napisao da „svi statistički pokazatelji i ekonomske doktrine ukazuju na to da bi se EMU mogla jednostavno raspasti prije nego RH u nju 2013. godine stigne „. Naime, na mogućnost raspada EMU, pisalo je, ukazao je i „veliki vrač suvremenih kriza, Nouriel Roubini, koji je uspio predvidjeti pojavu triju velikih ekonomskih potresa u 21. stoljeću: krizu internetske ekonomije (2000.), svjetsku financijsku krizu (2007.) i europsku dužničku krizu (2009.) „. Insider, vidi se iz aviona. Zato je unaprijed znao.

Roubini piše za iluminatske novine *Financial Times,* rečeno je dalje i osnažilo moje uvjerenje, a predviđa mogućnost raspada eurozone i bijeg Grčke i drugih zemalja-svinja od eura prema nacionalnim valutama i suverenim monetarnim politikama. „Na tragu sličnog razmišljanja „- pisalo je - „pridružili su mu se i brojni ugledni liberalni (!) ekonomisti „„ pa su nabrojani. A evo čemu služe te najave: „Svi oni dokazuju kako pred EU stoji dvojba: a) daljnja - brza i radikalna - proračunska i politička centralizacija koju države članice i europski narodi nikako ne žele ili (b) opasnost od raspada EMU, ali i EU. Ma dajte, nema šanse da se EU raspadne zbog ovih kriza. One su napravljene zato da bi se države prisililo upravo na ovu prvu mjeru, koju nitko normalan ne želi, a koju im sad predlažu ovi jako vjerodostojni stručnjaci iz ovih tako uglednih novina. To su teška sranja.

A bit će ih još u vidu naslova poput „Direktorica MMF-a upozorila: Svjetski gospodarski izgledi mračni, EU treba međunarodnu pomoć’ „iz prosinca 2011. Ona je otišla korak dalje od same EU. Za *Wall street Journal* Lagarde je rekla da su svjetski gospodarski izgledi ‘prilično mračni’ što će zahtijevati djelovanje svih zemalja, počevši s onima u Europi, kako bi se spriječilo da eskalira kriza koja nosi rizik od globalne depresije te da će za rješavanje europske dužničke krize, po njezinim riječima, biti potrebna međunarodna pomoć, vjerojatno kanalizirana kroz MMF: „To nije kriza koju će riješiti jedna skupina zemalja poduzimanjem akcije. Nadamo da će biti riješena aktualnim djelovanjem *svih zemalja, svih regija i svih kategorija država’,* dodala je čelnica MMF-a. (Naglasak dodan.) Još je rekla da „globalni ekonomski čelnici sada trebaju primijeniti holistički (cjelovit) pristup prema rješavanju sustavnih slabosti, poput onih na koje ukazuje sadašnja dužnička kriza eurozone „te

da *„demokratski politički procesi često otežavaju brza rješenja'*. (Naglasak dodan.) Može li biti jasnije? Jebiga, piše u novinama.

***

Pa kako se postaviti, nameće se pitanje. Naizgled, nema izlaza, ispadaš budala u svakom slučaju. Ako si za to da te banke deru jednako si suicidalno raspoložen, kao i ako si za to da svjetska tijela uvedu globalnu regulativu banaka koja će s vremenom prerasti u svjetsku banku koja će nametati još više kontrole, i kojoj ćemo biti izloženi na milost i nemilost bez ikakvih izgleda da je nadziremo. To je namjerno tako postavljeno, a sva druga moguća rješenja su prešućena. Za početak, treba prepoznati način manipulacije i vlastiti um vratiti pod svoju vlast. Onda će se naći rješenje koje mimoilazi ili nadilazi ovu iluziju da postoje samo dva moguća rješenja, koja su oba za nas stvorili Iluminati, kako bismo imali osjećaj da imamo nekog izbora. Oba izbora su njihova, zato treba stvoriti razumijevanje iz kojeg će biti moguće smisliti još desetke mogućnosti. Primjer Islanda u tom je smislu vrlo poučan i pokazuje elementarnu snagu jednostavnog „NE „.

Ponuđene 'mogućnosti' ionako nisu mogućnosti. One su odavno određene, samo se sada radi na tome da se uvjeri ljude da te mjere ne samo prihvate nego i sami zatraže. Bernays je to nazvao „stvaranjem pristanka „. Ako ne vjerujete, evo teksta iz jednog političkog tjednika još iz listopada 2010. čiji je naslov bio „Ulaskom Hrvatske dovršiti reforme u EU „, a nadnaslov „Tajni plan njemačke kancelarke Angele Merkel „. Doduše, radi se o državama, a ne o bankama, ali ista ideja je u temelju.

Nova pravila financijski odgovornog ponašanja vlada država Europske unije, pisalo je, koja su „nakon dugog lobiranja njemačke kancelarke Angele Merkel i francuskog predsjednika Nicolasa Sarkozyja dogovorena prošlog tjedna „mogla bi se pokazati kao glavni adut Hrvatske u nastojanjima da postane članica EU do kraja 2010. godine. „Kako te novine doznaju iz „izvora u Bruxellesu „(to znači da ih netko koristi za oblikovanje „javnog mnijenja „), pristupni ugovor s Hrvatskom mogao bi poslužiti da se uvedu i dogovorene promjene u Lisabonski sporazum. (U biti nisu dogovorene, nego iz pozadine diktirane, a Sarkozy i Merkel na pozornici uvijek glume raspravu. Na kraju se slože oko istog rješenja povećanja ovlasti nadnacionalnih institucija.)

„Naime „, pisalo je dalje, „odlukom 27 čelnika europskih država, u budućnosti će biti uvedeni znatno oštriji mehanizmi kontrole, ali i kazne za države koje ne budu poštovale dogovorena pravila o maksimalnom proračunskom deficitu s ciljem da se smanji mogućnost izbijanja velikih financijskih kriza, poput one koja je zahvatila Europu 2008. „Tjah. Da je nekome do prestanka kriza ne bi ih namjerno stvarao. Da bi dogovorena pravila stupila na snagu „, pisalo je dalje, „potrebno je mijenjati Lisabonski sporazum. „Problem je u tome što, „u slučaju da promjene Sporazuma obuhvaćaju znatnije promjene u podjeli ovlasti između nacionalnih vlada i službenih institucija EU, novi prijedlog ugovora potrebno je ratificirati putem referenduma u svakoj od država članica. „

Ne opet referendum! To svakako treba izbjeći, uvijek će se naći pametnjakovići u nekoj državi koji će izglasati drugačije nego što su se Sarkozy i Merkel ‘dogovorili’. Zato su ti manipulatori smislili da se nova pravila uvedu kao dio pristupnog ugovora koji će s Unijom potpisati Hrvatska: „Tako bi se izbjegao scenarij na temelju kojeg bi za formalno prihvaćanje izmjena Lisabonskog sporazuma bio potreban referendum, nego bi bila dovoljna ratifikacija u nacionalnim parlamentima'. A s njima smo do sad uvijek lako, smatraju Iluminati i u pravu su. Sad dolazi najopasniji dio po slobodu, kojeg smo već ćuli iz usta Angele Merkel. Tim bi manevrom, pisalo je dalje, „možda mogao proći i prijedlog Njemačke da se državama prekršteljima pravila financijske odgovornosti privremeno oduzme pravo glasa u europskim institucijama. „

Da opet malo razmotrimo tu situaciju. Tijela EU donose pravila o trošenju novca prema svojem nahođenju. Ako to netko ne može izvesti, ostaje bez prava glasa. Čak i ovog krnjeg prava glasa, u kojem građani Europe sudjeluju tek formalno, a sad će se otvoriti mogućnost da se otpile i vlade koje su već sada marionetske, ali ipak pod određenim pritiskom jer im sudbina ovisi o izborima, pa neće biti nikakve prepreke svevlasti europskih institucija. „Taj prijedlog „- pisalo je u nastavku - „za sad je odbijen upravo zato što su europski čelnici ocijenili kako je neizvediv i kako ne bi dobio podršku građana na referendumu. Ipak, možda bi mogao biti uveden kao dio hrvatskog pristupnog sporazuma, a može se pretpostaviti kako bi u tom slučaju Njemačka i Francuska snažnije podupirale što skoriji ulazak Hrvatske u EU „.

Tako se o demokraciji razmišlja u Europi. Čelnici europskih država razmišljaju kako da isključe građane iz procesa odlučivanja (još je

Bernays proglasio građane preglupima da znaju donijeti pravu odluku), a europske vlasti razmišljaju kako da iz odlučivanja isključe čelnike europskih država, koji ionako plešu na njihovu glazbu, ali bilo bi dobro da, zlu ne trebalo, nemaju nikakvu mogućnost napraviti drugačije, za slučaj da se pojavi neka usijana glava.

***

Sredinom kolovoza 2011. novine su nas i dalje obavještavale o daljnjim koracima prema uvođenju svjetske valute i centralizacije vlasti. Naravno, kroz onu svoju čudnovatu prizmu teorije spontanog razvoja događaja, jer su se Merkel i Sarkozy našli da smisle rješenje za krizu. Evo što su 'smislili': „Osniva se *vlada eurozone* - činit će je šefovi država i vlada. Za predsjednika je predložen šef Europskog vijeća Herman van Rompuy. „(naglasak dodan). Naš stari znanac i bezlični birokrat Iluminata. Pisalo je i da su ulagači ostali razočarani dogovorom čelnika Francuske i Njemačke koji su izložili dugoročni politički plan čvršćeg integriranja eurozone, ali nisu najavili konkretne mjere za obuzdavanje dužničke krize. Prioriteti, prioriteti...

Porez na transakcije predstavili su nužnim da bi se „bankarska ekonomija stavila pod kontrolu „te rekli da bi zemlje eurozone trebale ograničenja proračunskog deficita unijeti u nacionalne ustave. Časna riječ, to im je ideja, proračun staviti u ustav. Bizarno. Analitičari su procijenili da, „iako nisu ispunjena očekivanja ulagača, dvojac je učinio veliki iskorak prema stvaranju fiskalne unije, nužne za budućnost eura. „

***

U nekim je naslovima tih dana bilo sažeto sve: „Snižen kreditni rejting SAD-u, Kina poručila: Potrebna nova globalna valuta za rezerve! „; „Kina traži uvođenje globalne valute „; itd. Da ne biste pomislili da su nekakvi spontani i neočekivani događaji doveli do ovih prijedloga, pogledajte ovaj naslov: „Strauss-Kahn: Potrebna stabilnija globalna valuta[1].

Vrlo aktualan naslov, zar ne? No, vijest potiče iz davnog studenog 2009. godine. U njoj je pisalo: „Postizanje veće globalne valutne stabilnosti je imperativ, istaknuo je izvršni direktor MMF-a na forumu u Pekingu " Objasnio je, a Reuters prenio, da to znači da se svijet ne može više oslanjati na valutu jedne jedine zemlje, kao što je činio od okončanja korištenja standarda u zlatu. Strauss-Kahn je tada ponovio svoj stav da

nova globalna valuta treba biti nešto drugo od Specijalnih prava vučenja (SDR), obračunske jedinice MMF-a.

Pazite i ovo: Pisalo je da je Strauss-Kahn tada, 2009. godine, izrazio bojazan da bi politička volja da se reformira svjetski monetarni sustav mogla splasnuti *ukoliko za godinu dana izblijede vidljivi znaci sadašnje ekonomske krize.* (Naglasak dodan) Da, opasno je ostati bez krize. Naglasio je da je polet za suradnjom već nešto manji, šest mjeseci nakon što je na londonskom samitu Grupe 20 najrazvijenijih zemalja svijeta i privreda u naglom usponu (G20) postignut dogovor o neophodnosti promjena kako bi se osigurao stabilniji globalni financijski poredak. Kad je ljudima dobro, ne žele diktaturu, pa čak ni onu koja se skriva iza izraza kao što su „stabilniji globalni financijski poredak „.

***

U rujnu 2011. bivši njemački kancelar Schroeder (1998.-2005.) u razgovoru za njemački politički magazin *Der Spiegel* je rekao, a naš portal prenio: „Trebamo Sjedinjene Europske Države s jedinstvenom vladom „.

Pisalo je da je dao „nekoliko hrabrih prijedloga „. a iz njih je postalo i potpuno vidljivo zašto se toliko maše prijetnjom da će se eurozona raspasti i da će projekt EU propasti, što je potpuno nerealno za očekivati, pa nije to nekakav entuzijastički projekt dobronamjernih ljudi: „U vrijeme kad se sve više spominje mogući raspad EU, a zajednička valuta visi o koncu dužničke krize, dok se kancelarka Merkel suočava sa sve većim nezadovoljstvom Nijemaca koji smatraju da njemačka gospodarska lokomotiva ne može više za sobom vući vagone pune Grka, Španjolaca i Talijana, on (Schroeder) je izašao s idejom o poništenju nacionalnog suvereniteta europskih država i - stvaranjem Ujedinjene Europe po uzoru na SAD. „Kakva originalna ideja!

„Sadašnja kriza neumoljivo jasno pokazuje da ne možemo imati zonu zajedničke valute bez zajedničke fiskalne, gospodarske i socijalne politike. Morat ćemo se odreći nacionalnog suvereniteta. Od Europske komisije trebali bismo napraviti vladu koju bi nadzirao Europski parlament. A to znači Sjedinjene Europske Države.”, rekao je on i zauzeo se za fiskalnu uniju kakvu su već predlagali njegovi kolege slugani Sarkozy i Merkel već od iduće godine: „Njemačka i Francuska poslale su snažan signal s planom europske gospodarske vlade (...) i s odgovarajućom vlasti poput europskog ministra financija”. U tekstu je rečeno: „Vrijeme je da se ili prekine s

projektom ili krene korak dalje i stvori učinkovita jedinstvena država. „Ja glasam za prekidanje projekta. Pitanje jest: u čiju će korist ta „jedinstvena država „biti „učinkovita „?

***

Ako još uvijek netko sumnja u ostvarivanje Plana, evo i sljedećeg naslova: „MMF poručuje EU: Prekinite ‘neproduktivnu raspravu' i integrirajte se ‘odmah' „. MMF je upozorio EU da mora okončati svoju „neproduktivnu raspravu” oko restrukturiranja dugova i, u „dosad nezabilježenoj vanjskoj intervenciji u ustroj EU „, poručio tom savezu da se mora brže i snažnije integrirati kako bi spriječio globalnu katastrofu. Tvrdeći da je Europa na „prekretnici „, v.d. ravnatelj MMF-a John Lipsky na sastanku s europskim ministrima financija u Luksemburgu rekao je: „Euro-područje treba ojačati ekonomsko upravljanje i možda treba biti nametljivije prema nacionalnim strukturama.” MMF je rekao da je nužna još veća „ekonomska i financijska integracija” te snažnije intervencije EU u nacionalne ekonomije.

Business.hr nas je krajem 2011. obavijestio: „Zemlje eurozone mogle bi relativno brzo stvoriti ‘uniju stabilnosti' kojom bi se osigurala dublja fiskalna integracija, izjavio je jučer njemački ministar financija Wolfgang Schauble za televiziju ARD. Reuters piše da Njemačka i Francuska razmatraju metode kojima bi se osigurala dublja i brža fiskalna integracija među zemljama eurozone. „Potom su novine prenijele i „glas iskusnog Europljanina „Hans-Dietri-cha Genschera, bivšeg njemačkog ministra vanjskih poslova: „Kriza bi se mogla oteti kontroli - treba nam ‘više Europe’ „, koji je rekao: „Danas znamo da je Europa dobro pripremljena za novi svjetski poredak jer smo ujedinili svoje snage „jer „moramo uvidjeti da monetarna unija mora biti i financijska i gospodarska unija.” Za novi svjetski poredak je svakako pripremaju.

***

Portal *politika.hr* u listopadu 2011. pod naslovom „Novi šok iz EU - tajno izglasana ekonomska diktatura „pisao je : „U srijedu 28. rujna EU je izglasala novi paket ekonomskih mjera poznatijih pod pitomim nazivom - *Six Pack.* Ono što se krije iza ovog zakona je zapravo puno dublji problem koji po prvi put na legalan način ostvaruje ono o čemu se već dugo govori u kritičkim krugovima - početak centralizirane ekonomske diktature! Europska komisija je tako dobila pravo da odlučuje o proračunima zemalja

članica kao i o svim složenijim pitanjima vezanima za ekonomije pojedine države, poput politike zapošljavanja kadra, otpuštanja radnika, radnog vremena, praznika itd. i to s mogućnošću ukidanja svih radničkih povlastica ukoliko to zahtjeva trenutno stanje u državi članici. (...) Predsjednik komisije Barosso ovakve poteze naziva revolucijom što nas nevjerojatno podsjeća na revoluciju Baracka Obame koji je u Vladu uveo glavne krivce za globalnu krizu s opaskom da će najbolje problem riješiti oni koji su ga i stvorili. Sada krupni kapital i neoliberalizam u sprezi s moćnim bankarima počinju diktaturu Europom na dosad neviđen način, poput Goldman Sachsa u SAD-u. Monetarna kontrola i komisijska diktatura su začahureni pod nazivom *Six Pack* i Reforma deficita zemalja članica, kao i pod čvrstom medijskom blokadom."

Vijesti o centralizaciji svjetskog globalnog sustava nije manjkalo. Jacek Rostovski, europski ministar zadužen za financije u Poljskoj, zemlji koja predsjedava EU, u Europskom parlamentu je čak rekao da bi razbijanje eurozone moglo kroz desetak godina dovesti do oružanog sukoba, što je potpuna kretenarija.

***

Početkom prosinca 2012. glavne središnje banke diljem svijeta najavile su program koordinirane akcije osmišljene kao podrška globalnom financijskom sustavu. Europska središnja banka, američka središnja banka Fed, britanska središnja banka Bank of England i središnje banke Kanade, Japana i Švicarske sudjeluju u inicijativi. Unaprijed se i opet veselim.

U siječnju 2012. Vijeće biskupskih konferencija Europske unije (COMECE) u Bruxellesu je upozorilo na „opasnost raspada eurozone i želi novu razinu integracije", a „posebnu pozornost trebat će dati nadzoru i regulaciji financijskoga i bankarskog sektora „. To se nadovezalo na naslov iz listopada 2011.: „Vatikan traži stvaranje svjetske vlade! „kada je papa predložio prevladavanje sustava iz Bretton Woodsa i stvaranje nove svjetske financijske vlasti koja bi, zbog ekonomske krize, utvrdila pravila tijeka i sustava monetarne razmjene.

Papinsko vijeće za mir i pravdu načinilo je svoj dokument „O reformi međunarodnog financijskog i monetarnog sustava u kontekstu globalne javne vlasti" u kojem stoji da je potrebno da UN preuzme na sebe stvaranje nove financijsko-monetarne vlasti nakon što su propale

institucije kao što je sustav iz Bretton Woodsa, zatim G8 i G20 itd., a „svjetska bi banka trebala postati nekom vrstom središnje svjetske banke' te bi „svjetska vlada trebala upravljati financijskom situacijom „Vatikan je odlučno osudio „ekonomski liberalizam bez pravila i nadzora koji je doveo do stanja u kojem se sada nalazi svjetska ekonomija „„ što predstavlja zorni primjer taktike problem-reakcija-rješenje.

Vatikan je pozvao na utemeljenje „nadnacionalnoga tijela" koje bi djelovalo na cijelom svijetu i imalo „univerzalnu jurisdikciju" u odlučivanju i upravljanju ekonomskom politikom. Takvo bi se tijelo isprva oslanjalo na Ujedinjene narode, ali poslije bi se osamostalilo. Vatikan smatra da MMF više nema ni snagu ni sposobnost da stabilizira svjetske financije te da svijet zato treba „minimalan zajednički sustav pravila za upravljanje globalnim financijskim tržištem" te „neki oblik globalnog monetarnog upravljanja": „Naravno, takva transformacija bit će učinjena uz postupan i uravnotežen prijenos državnih ovlasti na svjetsku i regionalne vlasti, ali to je nužno jer danas i dinamika ljudskoga društva i gospodarstvo i napredak tehnologije prelaze granice koje su u globaliziranu svijetu zapravo već erodirale".

Reuters je taj korak Vatikana ocijenio krajnje sljepački: „Dokument što ga je izdala vatikanska komisija Iustitia et Pax bit će glazba za uši prosvjednika koji okupiraju Wall Street i sličnih pokreta diljem svijeta'. No, to ni nije čudno jer su i ti pokreti dio recepta problem-reakcija-rješenje. Oni su ovaj srednji korak - reakcija. Kakvo se rješenje nudi dosad je već potpuno jasno. Očito, dečki su potrošili MMF, potrošili su i EU i sada idu na sljedeći korak.

Da se dijelovi slagalice ispred naših očiju savršeno slažu svjedočio je i sljedeći naslov iz novina: „Neočekivani simpatizer - Soros podržao prosvjednike na Wall Streetu „. Neočekivani? Vrlo teško.

U rujnu 2011. Elitin potrčko George Soros u iluminatskom *Financial Timesu* objavio je članak u kojem predlaže radikalan plan za spas eurozone koji zahtijeva tri odvažna koraka. Vlasti eurozone najprije bi morale dogovoriti novi sporazum koji bi stvorio zajedničku riznicu područja jedinstvene europske valute. Budući da će to sigurno potrajati, 'ugledni investitor' je predložio da se velike europske banke u međuvremenu stave pod kontrolu Europske središnje banke koja bi im zauzvrat dala privremene garancije i trajno ih rekapitalizirala. U tome bi svoju ulogu

odigrao i Europski fond za financijsku stabilnost koji bi trebao surađivati s Europskom središnjom bankom.

U listopadu 2011. George Soros je kroz *Financial Times* „sastavio apel europskim čelnicima (čitaj Sarkozy-Merkel) s još 95 prominentnih političara („prijateljima u nevolji se piše „, tako je rečeno, zbljuv) u kojem ih zaklinje da se napokon odreknu financijske suverenosti i stvore zajedničku blagajnu. Ideja koja je donedavno zvučala apsolutno neprihvatljivo pomalja se kao jedino stvarno rješenje za financijski slobodni pad eurozone kojem svjedočimo. „Članak je inače bio naslovljen „Soros preklinje EU da spasi euro „. Doista bizarno. Zašto mu je toliko stalo? Možda je čovjek velikog srca.

I opet - mom li biti jasnije kuda sve ovo vodi? A i kako se ta igra vodi. Jer, pisalo je dalje, „i španjolske banke dale su obol gravitaciji „. (Iluminatske) agencije za kreditni rejting S&P's i Fitch „srozale su im ocjenu. (...) Prva je spustila ocjenu za njih deset (sa AA- na AA), uključujući dvije najveće španjolske banke Santander i BBVA, a druga njih šest. Prošli je tjedan Fitch također degradirao ukupni kreditni rejting Španjolske, a istu su pljusku agencija nedavno doživjele francuske i britanske banke. „

Zato Soros, „neočekivano „ predlaže: „Treba uspostaviti centralnu blagajnu koja će stajati iza valute, a članice eurozone moraju prihvatiti zajedničku fiskalnu disciplinu! „Još je pisalo da je „Soroseva zamisao samo donekle na tragu onoga što rade (iluminatski poslušnici) Sarkozy i Merkel - „davanje ovlasti Europskom fondu za financijsku stabilnost da dokapitalizira banke. No, on bi išao i korak dalje. Ključna je uloga Europske središnje banke. „U vijesti je točno zaključeno: „Dakle, rješenje mađarskog milijardera je da se vlade eurozone odreknu pozamašne količine svojih suvereniteta i monetarnu politiku stave u ruke neke buduće centralne kase koja će propisivati poreze, kamatne stope i kontrolirati valutu, a zauzvrat će svima biti zagarantirana stabilnost „. Pitanje je jesu li autori vijesti svjesni postojanja šireg plana kojega je taj korak dio. Naravno, trebalo je prije malo pojačati razloge za uvođenje financijske diktature. To je napravljeno početkom prosinca 2011. kroz naslove poput „Najavljena masovna kreditna degradacija „:

„Agencije za kreditni rejting konačno su izgubile strpljenje za okolišanje Berlina i Pariza po pitanju rješavanja krize eura. Standard and

Poor's stavio je 15 zemalja eurozone na listu za kreditni odstrel i ako samit u Bruxellesu u četvrtak i petak ne bude zaključen radikalnim akcijskim programom, svi, od Njemačke, Finske i Nizozemske pa do Francuske mogu očekivati gubitak vrhunskog kreditnog rejtinga. „

Rečeno - učinjeno. Polovicom siječnja novine su citirale iluminatsko glasilo *Wall Street Journal:* „Kreditna agencija Standard & Poors snizila je kreditne rejtinge Francuskoj, Austriji, Sloveniji, Slovačkoj, Malti, Italiji, Španjolskoj, Portugalu i Cipru prošlog tjedna, što baca svježe sumnje na sposobnost monetarne unije da uspijeva riješiti financijsku krizu „. Još je pisalo da bi „odluka S&P-a mogla produbiti dužničku krizu jer će vjerojatno povećati troškove zaduživanja „. Upravo zato je i donesena. Ali su zato „prošlotjedna zbivanja na financijskom planu potaknula i raspravu o ulozi Europske središnje banke „.

A jesam se nasmijao kad sam u ožujku 2012. u glavnim domaćim proilu-minatskim novinama pročitao da je Soros rekao sljedeće: „Vidite, razmišljao sam o tome i tek mi je nedavno sinulo u čemu je problem: pojedinačno, europske zemlje ne upravljaju eurom! One nemaju nikakve kontrole nad emisijom (vlastite) valute. One su u istom položaju kao i zemlje Trećeg svijeta koje se zadužuju u stranoj valuti „Čovjek je navečer legao u krevet, ruke zabacio iza glave, malo sanjario, malo razmišljao i bingo!

Nastavio je: „U slučaju azijskih zemalja, strogu financijsku disciplinu nametnuo je MMF. U europskom slučaju tu ulogu igra Njemačka. No, politika stroge fiskalne discipline je kontraproduktivna, budući da prezadužene zemlje gura u recesiju, a dužnički im se teret pritom povećava. Upravo to se događa u Europi... „

Na nekim internet-portalima u kolovozu 2012. pisalo je kako George Soros i njegov kolega, milijarder John Paulson ubrzano prodaju dionice i kupuju zlato. Uostalom, sigurno vam nije promaklo kako su sve zlatarne kod nas, a i diljem Slovenije i Italije pa vjerojatno i drugdje, opremljene ogromnim oglasima „Otkupljujemo zlato „. Masovni otkup zlata značajan je pokazatelj nečeg važnog, ali mediji se tim pitanjem nisu bavili iako nijednoj državi ne bi smjelo biti nevažno tko to na njenom teritoriju otkupljuje zlato. Na temelju svega što se vidi o trenutnom stanju svjetskih financija, očito je da prisustvujemo kontroliranom općem financijskom kolapsu svih valuta kako bi se stvorili razlozi za uvođenje jedinstvene

svjetske valute. Iz te perspektive savršeno ima smisla što oni upućeni u Plan od svjetskog stanovništva skupljaju zlato, jedinu pravu vrijednost, da budu spremni za trenutak kad papirnati novac izgubi svaku vrijednost.

Sredinom kolovoza 2012. jedan je autor, u tekstu pod naslovom „Zašto George Soros i John Paulson kupuju toliko zlata „, zaključio da je najbolji način da se ustanovi što se sprema na svjetskim financijskim tržištima promatranje što rade *insideri*. Bavio se neobičnim potezima koje su tih dana vukli *insideri* Wall Streeta i glavne svjetske središnje banke. Više od 600 izvršnih direktora, napisao je, dalo je ostavke u zadnjih dvanaest mjeseci. Napisao je da je Soros, prema izvještaju s kraja lipnja 2012., prodao svoje dionice na glavnim financijskim tržištima. Riječ je o više od milijun dionica financijskih tvrtki i banaka među kojima su nama dobro poznate iluminatske bankarske ispostave Citigroup (420.000 dionica), JP Morgan (701.400 dionica) i Goldman Sachs (120.000 dionica) u ukupnoj vrijednosti od skoro 50 milijuna dolara. U isto vrijeme je kupio 884.000 dionica zlata kroz SPDR Gold Trust, u vrijednosti do više od sto milijuna dolara. To ima smisla, piše autor, ako znaš da će doći do kolapsa financijskog sustava. Milijarder John Paulson (koji je zaradio 20 milijardi dolara tijekom svjetske kreditne krize 2008.) „kao lud kupuje zlato „, a njegova tvrtka sad ima „više od 44 posto svog bogatstva od 24 milijarde dolara u zlatnim polugama „. U isto vrijeme središnje banke gomilaju zlato. Prema Svjetskom vijeću za zlato, količina zlata koju su kupile središnje banke tijekom drugog kvartala 2012. „vinula se u visine „: 157,5 metričkih tona zlata kupljenih u tom kvartalu iznosi povećanje od 62,9 u odnosu na prvi kvartal 2012., a 137,9 posto u odnosu na drugi kvartal 2011.

***

Krajem siječnja 2011. HINA je prenijela vijest naslova: „Zbogom suverenima - Merkel najavila potpunu centralizaciju EU „. Merkel je karte stavila na stol rekavši: „Moja vizija je jedna politička unija, jer Europa mora ići takvim svojim putem. (...) Tijekom duljeg procesa prenijet ćemo svu moć u ruke Europske komisije koja će na kraju voditi Europu kao jedna nova ujedinjena europska vlada". Također je kazala kako bi još viši stupanj europske integracije na kraju mogao znatno pridonijeti rješenju dužničke krize: „Moći ćemo ojačati našu zajedničku valutu samo ako budemo surađivali na zajedničkoj politici. Moramo biti spremni polako davati sve više ovlasti i moći samoj EU. „

Opet, rečeno - učinjeno. Krajem siječnja novine su nas obavijestile: „Čelnici Europske unije postigli su u ponedjeljak navečer u Bruxellesu dogo**vor** o fiskalnom paktu koji će potpisati 25 od 27 zemalja članica, sve osim Velike Britanije i Češke. „Velika Britanija je jedan od glavnih glumaca na pozornici, ali da vidimo kako je oligarhija reagirala na odbijanje Češke da se povinuje diktatu. Već prvog dana veljače naslov je glasio: „Prag odbio fiskalni pakt, pritisci unutar i izvan zemlje već počeli „. Između ostalog je pisalo: „Zanimljivo je primijetiti da, baš kao i u slučaju Londona, nakon odluke Praga prvi kritičari takve odluke su upravo dominantni domaći mediji. „To mi je nekako poznato.

„Češki dnevni list *Hospodarske Noviny* tako je objavio naslov 'Niti da niti ne. Češka je sada sama u Uniji' U tekstu se nastoji prikazati odluka Praga kao izuzetno nepovoljna po zemlju. Između ostaloga napisano je: 'Češka Republika neće sjediti za okruglim stolom, čak niti u čekaonici. Češka očito preferira 'slušati' razgovore preko zida iz svoje male minijaturne sobice iz koje neće nikako moći utjecati na odluke i događanja u Europi. „Kao da slušam Milanovića dok nas je uvodio u EU.

Češki premijer Petr Nečas branio je svoju odluku rekavši da „pakt ne donosi nikakve političke beneficije i ne ostavlja prostor da svaka članica podjednako zastupa svoje stajalište na EU *summitima"* a predsjednik Češke Vaclav Klaus također je protiv bilo kakve dodatne europske integracije. List *Prague daily monitor* navodi kako su „francuski mediji šokirani češkim odbijanjem fiskalnog pakta".

„Postavlja se pitanje „- nastavljao je tekst - „zašto je vlast u Pragu odbila fiskalni pakt? Odgovor se svakako nalazi u činjenici da je češka ekonomija jedna od najstabilnijih u Europi. Financijska kriza zemlju uopće nije snažno pogodila, pogotovo ako uspoređujemo s rasulom koje se dogodilo u drugim članicama. Bankarski sektor je izuzetno stabilan, razlog tome su manje krize koje su pogodile zemlju kasnih 90-ih. Iz tog perioda Češka je izašla kao daleko 'uređenja' ekonomija. Češki vanjski dug jedan je od najmanjih u Europi. Zbog krize djelomično je smanjen izvoz, ali Češka je još uvijek snažan izvoznik. Zemlja je zadržala svoju valutu, češku krunu, tj. nije članica eurozone. Usprkos krizi BDP je rastao, a rast je prognoziran i za 2012. Plaće su također kontinuirano rasle još od 90-ih. Nezaposlenost je izuzetno niska u usporedbi s ostatkom EU-a, prema posljednjim podacima iznosi svega 6,5%, bez tendencije rasta. Češka je jedna od daleko najstabilnijih članica EU i sasvim je logično da želi tu

stabilnost sačuvati. Ulazak u ‘fiskalni pakt' mogao bi ugroziti njihovu stabilnu ekonomiju i jasno je da postoji znatan otpor. „Ispada da je svima bolje, čim su dalje od diktata EU. Ili sam ja to samo umislio?

***

Osvanula je tako i vijest o 41. svjetskom gospodarskom forumu u švicarskom gradiću Davosu gdje su se našle zemlje skupine G-20 da bi zaključile da... svijet „ne bi preživio još jednu krizu globalnih razmjera i zato se ne smije vratiti starim navikama. „Da pogodimo, rješenje je daljnja centralizacija svjetskog monetarnog sustava?

Davosu je Elitin poslušnik, tzv. francuski predsjednik Nicolas Sarkozy „poručivao da neće biti smaka eura „, jer ni on niti „njemačka kancelarka Angela Merkel to neće dopustiti „, što me tako jako čudi. Sarkozy je prodao još bljuzgi, šupljih riječi i parola, iako se između redova naslućuje i istina: „Pitanje eura nije samo monetarno pitanje, čak ni gospodarsko, već stvar identiteta te je jako važno da ga svi zajedno obrane. „Zapravo je htio reći da su one prvobitne isprike za uvođenje otvorenog tržišta i zajedničke valute radi općeg razvoja trgovine i prosperiteta svih uključenih bile obične laži. Sad im euro treba radi „identiteta „, kako bi u konačnici sve različitosti Europe skuhali u svom globalističkom loncu i napravili svijet uniformnim mjestom pogodnim za uvođenje centralizirane diktature kroz zakone koje će donositi neizabrana tijela (neizabrana utoliko što nitko od nas neće sudjelovati u izboru tih ljudi).

***

Sredinom 2012. novi koraci prema centraliziranju valute u naslovima novina: „Zlatno rješenje za krizu - Bruxelles će mijenjati nacionalne proračune zemalja i nadzirati rad svih 8000 banaka. Predlaže se da monetarna unija dobije zajedničko ministarstvo financija. „I dalje sve piše u novinama. Samo obrnuto. Jer ovo nije ‘rješenje’ ništa više nego što je ‘konačno rješenje’ trebalo veseliti Židove u Drugom svjetskom ratu.

Krajem svibnja 2012. u novinama je osvanula Barrosova izjava da se „eurozona treba pretvoriti u bankovnu uniju, sa zajedničkim financijskim nadzorom i zajedničkim sustavom osiguranja štednje u bankama „. Sve za ljude.

Predsjednik Komisije Barroso nazvao je to „najvažnijim ekonomskim dokumentom ove godine". Za njih vjerojatno jest, a za nas tek kao

indikator koliko je tim dečkima stalo do projekta uvođenja središnje europske diktature. Onome tko vlada lovom nije važno tko je na ‘vlasti’.

Paket kojim se mračni tip Barroso hvali daje detalje preporuke za 27 zemalja EU, a uz njega je i dokument nazvan „Akcijski plan za stabilnost, rast i radna mjesta „. Ustvari, u skladu s novoorvelovskim jezikom, riječ je o planu za daljnje uništavanje svega navedenog da bi se u bliskoj budućnosti, po istom receptu, stvorila ‘potreba’ da se sustav cijelog svijeta globalizira uvođenjem svjetske bankovne unije. To je fraktalna geometrija na djelu, promatrajući sadašnja zbivanja u eurozoni možete sa sigurnošću predvidjeti svjetska zbivanja za koju godinu.

Bankovna unija „trebala bi stati krizi na kraj „jer bi ona značila da „za štedne uloge u španjolskim bankama više ne jamči Španjolska već čitava eurozona „. Komisija kaže da to radi da bi smirila paniku i vratila povjerenje jer su podaci iz 2011. i prva tri mjeseca 2012. pokazivali da je iz banaka u Grčkoj, Španjolskoj i Italiji povučeno 80,6 milijardi eura ili 3,2 posto svih depozita, dok se kapital u njemačkim i francuskim bankama povećao, što znači da „kapital bježi s periferije eurozone u središnjicu gdje se osjeća sigurnijim „. Kad malo odzumiramo sliku s fokusa na sadašnji trenutak postaje vidljiv jednostavni scenarij. 1) Stvori bankarsku krizu u zemljama PIGS-a kao jednu od posljedica umjetno stvorene svjetske krize, ali i naredbi EU za obuzdavanjem deficita i strogom štednjom, što rezultira očekivanim daljnjim padom gospo' darstva. 2) Naravno, ljudi će reagirati očekivano i početi spašavati svoj novac iz banaka, što će dalje uzdrmavati sustav. 3) Naravno, ti ćeš ponuditi unaprijed spremno rješenje da se to ne dogodi, koje nitko normalan ne bi prihvatio sam od sebe. Ukratko, to je opis cijele igre.

***

U jednom je političkom tjedniku osvanuo intervju s Kennethom Rogersom, „harvardskim profesorom za krize „ vjerojatno za njihovo stvaranje jer je od 2001. do 2003. bio glavni ekonomist MMF-a. Naslov je naravno glasio: „Već ste trebali zvati MMF „ ali zapravo je u ogromnom intervjuu prepunom svakojakih tumačenja bilo zanimljivo naći izjave o tome kako se voda tjera na mlin Elite. Recimo, po pitanju krize u Italiji, čovjek je rekao i nešto istine, da bi „u normalnim okolnostima središnja banka samo tiskala još novca i ne bi bilo problema „. Lijepo da je to nazvao normalnim okolnostima jer to ipak implicira da ove sadašnje nisu

normalne: „Ali sada to nije moguće jer Europska središnja banka to neće napraviti zbog političkih i ekonomskih razloga. „No, čovjek nudi rješenje, jednu malu omčicu oko vrata: „Europa mora imati novi fiskalni pakt, novi integrirajući faktor koji bi funkcionirao. Kad Angela Merkel govori o fiskalnoj uniji potpuno je u pravu „. Ruka ruku mije. Još je dodao: „Temeljno je pitanje hoće li ove zemlje (misli na Grčku, Italiju, Španjolsku, *op.* K.M.), ali ne samo ove nego i ostale, predati dio svoje suverenosti u ekonomskom i fiskalnom smislu Europi „. I to je zapravo cijela bit te stručne' papazjanije na preko tri stranice.

1. srpnja 2012. proiluminatske novine obavijestile su nas da je „ipak uspio dogovor o bankarskoj uniji „. Naslov je govorio sve: „Središnja EU banka od 2013. nadzirat će ostale banke „.

***

Dečki iz naslova ove knjige pomno će paziti da se njihov sustav ne uruši, da ljude gurnu do samog ruba, ali nikad preko. To jest, preko će ih se gurnuti u skladu s dinamikom plana. U prosincu 2011. zajedničku akciju napravile su Američke federalne rezerve, Europska centralna banka te središnje banke Velike Britanije, Kanade, Japana i Švicarske. Svakom tko je informiran o djelovanju urote jasno je vidljivo da je to sve ista banka, jer su upravo nabrojane glavne financijske ispostave Iluminata. Novine su to predstavile kao da su te centralne banke odlučile „pomoći globalnom financijskom sustavu „. U biti, samima sebi, jer iza njih stoje isti oni koji su vlasnici i manipulatori tim globalnim financijskim sustavom. Te su banke za pola postotnog boda snizile cijenu prekonoćnih dolarskih zajmova. Na to se oglasio jedan kolumnist tih novina naslovom: „Bravo, dečki: Europa i euro ipak će se održati „. Umjesto da je rekao: Dečki, odjebite u skokovima.

Naveo je da je istoga dana i središnja banka Kine olabavila zahtjev za obveznim rezervama i tako pustila dodatnu likvidnost i konačno je rekao i nešto istinito: „Duboko sam uvjeren da su ove dvije akcije koordinirane „. Točno, ali ne s dobrim namjerama. Osim toga, ta akcija ne pokazuje „odlučnost svjetskih igrača da se spriječi ikakav veći poremećaj „nego pokazuje u kojoj mjeri je sve instrumentalizirano i koliko se pazi da propast ljudi bude kontrolirana i u malim koracima, a ne u naglim potresima koji bi mogli nepovratno pomesti cijeli manipulative globalni

financijski sustav i izbiti iz ruke glavnu polugu moći, maltretiranja i porobljavanja ljudi.

***

Angela Merkel, pisalo je u novinama, rekla je da propast eura znači propast Europe. Netočno. Možda Europske unije, ali nju izjednačavati s Europom je kao kad krvnika izjednačavaš sa žrtvom. I još se praviš da je riječ o istoj osobi.

U jednom političkom tjedniku prenesena je sljedeća izjava Angele Merkel, iz intervjua za šest najutjecajnijih europskih dnevnih novina (programiranja javnog mnijenja nikad ne može biti previše): „Moja vizija (kao da ta dosadna baba uopće može imati ikakvu viziju, *op.* K.M.) jest politička unija zato što Europa mora slijediti vlastiti put. (Prevedeno s iluminatskog novoorvelovskog, mora slijediti iluminatski put u ropstvo, *op.* K.M.). Radi se o dugom procesu u kojem ćemo sve više ingerencija prebacivati na Europsku komisiju koja će tada sve ono što spada u europski prostor tretirati kao da je vlada. Takva situacija zahtijevat će i europski parlament. Drugi dom tog parlamenta bilo bi vijeće koje bi se sastojalo od šefova država i vlada EU (Dakle, opet njihovi ljudi, *op.* K.M.). Konačno, Europski sud pravde bio bi Vrhovni sud Europe. Eto, tako bi europska politička unija mogla izgledati jednog dana, i to nakon mnogo prijelaznih faza. „

Doista, sve piše u novinama, i metode i ciljevi. Jedino u stalnoj zamjeni teza, gdje se ono što predstavlja katastrofalan ishod predstavlja kao veliki uspjeh. Dodajmo još da je i njen ‘protivnik’ Sarkozy, predsjednik Francuske, u prosincu 2011. rekao: „Samo integracija i federalizacija eurozone može spasiti euro od propasti. „

Krajem 2011. u dnevnim je novinama preko dvije stranice objavljen intervju s Egonom Zakrajšekom, Slovencem koji je jedan od zamjenika direktora u Odjelu za monetarna pitanja pri Odboru guvernera američkih Federalnih rezervi. Evo njegovog savjeta: da bi Europska unija opstala (kao da je to uopće neka dobra ideja, *op.* K.M.) mora se jače fiskalno i politički integrirati, a najbolji je izlaz iz njene dužničke krize nacionalizacija ključnih banaka. Ma nemoj mi reći. Podsjetio je na fenomenalno rješenje kad je američko ministarstvo financija upumpalo 650 milijardi dolara u američke banke (koji su nestali kao da ih je progutala crna rupa, a dug se prelio na ljude). Rekao je: „Mislim da će

Europljani morati zagristi i nacionalizirati svoj bankovni sustav „. Pri tom ne misli da to naprave države članice nego EU kao divovska država. EU bi, po njemu, trebala prisvojiti sve banke. Ili sam nešto krivo shvatio?

***

Na samom kraju kolovoza 2012. slagalica se počela slagati ispred naših očiju. HINA je objavila vijest naslova „Sve banke eurozone od 2014. pod nadzorom novog zajedničkog supervizora „. Pisalo je da je europski povjerenik Michel Barnier rekao da će „banke u eurozoni postupno prelaziti pod nadzor novog zajedničkog supervizora, s tim da bi svih 6.000 zajmodavaca trebalo u potpunosti prijeći u njegovu nadležnost 1. siječnja 2014. godine „. Za minhenski dnevnik *Sueddeutsche Zeitung* tip je rekao: „Uvjereni smo da sve banke moraju biti podvrgnute centraliziranom nadzoru „. Uvjeren sam da ste uvjereni. Još je kazao da će Europska središnja banka (ECB) dobiti „sve instrumente potrebne za efikasni nadzor banaka i bit će krajnja odgovorna instanca za sve odluke „. Provedba će biti postupna - u prvoj fazi europski supervizor će odmah preuzeti nadzor nad bankama koje budu primale pomoć iz Europskog stabilizacijskog mehanizma (ESM), već 1. siječnja 2012.; u sljedećoj fazi centralizirani nadzor bio bi proširen na najveće, takozvane sistemski važne banke, da bi u konačnici, od 1. siječnja 2014. pod njegovu nadležnost potpalo svih 6.000 banaka u eurozoni. Jer, podsjetio je taj Barnier, proteklih godina velik broj problema prouzročile su upravo banke koje nisu od veće važnosti za financijski sustav. A tome i služe umjetno stvoreni problemi. Ali to smo do sad već naučili.

***

19. lipnja 2012 u televizijskom Dnevniku je za sastanak G20 u Meksiku rečeno da su se „skupili da bi još više integrirali financijski sustav i spriječili krizu”.

U rujnu 2012. naslov ‘vijesti’ je glasio: „Totalna kontrola: Barroso traži bankarsku uniju i opći nadzor banaka!. U redovitom godišnjem obraćanju Europskom parlamentu rekao je da je „kriza pokazala da su banke transnacionalne, a da su pravila njihova nadzora ostala nacionalna. Stoga se moramo okrenuti prema odlukama o zajedničkom nadzoru”. Šef Europske komisije predložio je da se formira centralno tijelo koje bi nadziralo rad svih banaka isprva u eurozoni, a kasnije i u cijeloj EU. Dok je on to ‘predlagao’ tjedna dana ranije je nacrt tog tijela pred Odborom za

financije Europskog parlamenta već iznio povjerenik za financije Olli Rehn. Jer „sadašnja kriza eura pokazala je da je dodatna fiskalna integracija jedan od ključnih koraka kako bi se u budućnosti izbjegli slični scenariji i osigurala stabilnost Europske monetarne unije koja sada broji 17 članica. „

Zijev.

Sasvim je jasno, pisalo je, da bi odobravanje takvog poteza značilo dodatno jačanje integracije unutar eurozone i ostalih zemalja članica EU koje bi ga prihvatile. Neki usamljeni glasovi su doduše prigovorili kako možda nije u redu jačanje moći središnje europske financijske institucije jer je riječ o instituciji koja nije demokratski birana. A evo iz iste vijesti i ciničnog odgovora tom prigovoru: „Takva je zapravo i Komisija, pa to nikoga do sada nije pretjerano smetalo. "To je istina, dragi moji spavači.

***

Istog mjeseca 2012. osvanuo je i naslov: „Europa na križanju - Pusić: Bankovna unija dio je revolucionarnog pomaka „.

Aha, svakako.

Predlažući uvođenje jedinstvenog mehanizma za nadzor svih banaka u eurozoni, pisalo je, Europska komisija napravila je prvi korak prema uspostavi bankovne unije „koja je - uz fiskalnu uniju te jačanje ekonomske i političke unije - jedan od četiri stupa dugoročne strategije za rješavanje krize „. Bruxelles naviješta pretvaranje EU u federaciju nacionalnih država, guverner HNB-a navija za što skoriji prelazak na euro, a ministrica Pusić ima puna usta hvale za izvješće koje su zajednički napravili predsjednik Van Rompuy, predsjednik Barroso, šef Europske središnje banke Mario Draghi te šef euroskupine Jean-Claude Juncker, a koje predviđa puno čvršću financijsku, fiskalnu, ekonomsku i političku integraciju. Pusić je rekla da je to „vrlo značajan, gotovo revolucionaran dokument, o kojem je prije koju godinu bilo nezamislivo raspravljati u europskim institucijama „ali da bi „odustajanje od toga vrlo vjerojatno bilo odustajanje od europskog projekta ", da je „okretanje natrag i okretanje od Europske unije. „

Dodajte mi, molim vas, vrećicu za povraćanje.

***

I evo nas skokom u prosincu 2012. kad je ta etapa Plana završena. Naslov je glasio: „Ključ za bankovnu uniju: Eurozona dogovorila nadzor banaka! „

Uoči EU summita dogovoreno je da će oko 200 najkrupnijih banaka doći pod direktni nadzor Europske središnje banke (ECB) koja postaje glavni supervizor banaka eurozone. Naravno, „jedinstveni nadzor banaka ključni je korak prema oporavku eura, za čiji su slom velikim dijelom odgovorne same banke, kao i prema bankovnoj uniji. „Od sve tri navedene stvari (oporavak eura, odgovornost banaka, bankovna unija), kao i obično, bitna je i točna jedino zadnja.

Njemačka kancelarka Angela Merkel pozdravila je sporazum u obraćanju njemačkim parlamentarcima u Bundestangu jer se „važnost ovog sporazuma ne može precijeniti... Uspjeli smo u osiguravanju ključnih zahtjeva Njemačke „. Doista, za te kojima Merkel liže stražnjicu važnost sporazuma doista se ne može precijeniti, samo što on nema nikakve veze s interesima Njemačke. I drugi dupelizac, predsjednik Europske komisije Barroso pozdravio je sporazum kao „ključni i vrlo sadržajni korak prema ostvarenju bankovne unije „.

Može i drugačije.....

Mnogi ekonomisti su predložili da se zemlje s juga Mediterana posluže najstarijim trikom - devalvacijom. Naravno, u tom slučaju bi se trebali oglušiti na inozemni državni dug (ili „bankrot „), prestati koristiti euro kao vlastitu valutu, devalvirati svoju valutu i krenuti od početka, piše jedan komentator. Tako bi se u Španjolskoj, Grčkoj i Portugalu odmah snizili njihovi domaći troškovi, nadnice i cijene domaće robe i usluga koje su u posljednjih 10-15 godina povećane bez pokrića, s pokrićem samo u prodaji obiteljskog srebra' i inozemnom zaduživanju i te bi se zemlje učinilo konkurentnijima na svjetskom tržištu. Trik je to star koliko i sam novac za pokretanje proizvodnje, rasta i zapošljavanja, ali kako je dobro sinulo' Sorosu, te zemlje ne mogu devalvirati svoju valutu jer ona - nije njihova. Eurom upravlja Europska središnja banka, samostalno i neovisno.

Zato iluminatske novine *Financial Times* i stručnjaci iz tvrtke *Roubini Global Economics* plaše ljude da bi parcijalni izlazak iz eurozone bila „katastrofa pet puta veća od bankrota banke Lehman-Brothers „, jer bi mogle propasti banke, pa valute, stare i nove, investicije bi bile zamrznute, nezaposlenost bi eksplodirala: „Jednostrane ogluhe država i izlasci iz

eurozone perifernih zemalja povukli bi za sobom ne samo europski nego i čitav sjevernoatlantski financijski sustav. (...) Kriza koja bi uslijedila pokrenula bi globalnu depresiju koja bi trajala godinama, s padom BDP-a većim od 10 posto i nezaposlenošću 20 posto i više. „

Ako se oni toga boje i plaše nas posljedicama, onda je to upravo ono što bi trebalo učiniti. Jer ono što nisu spomenuli jest da bi se urušio i njihov sustav središnje kontrole. Bio bi to zdrav start, a sadašnja situacija ionako vodi prema opisanim rezultatima. Ta su plašenja potpuno neutemeljena. Svijetom **se** razbuktao rat dviju skupina ekonomista: jedna zagovara zadržavanje eura („stezanje remena „, „deflacija „, „asketizam „), a drugi tvrde da je to jednostavno nemoguće, što razvoj događaja u Španjolskoj i drugim zemljama iz dana u dan zorno demonstrira, piše kolumnist Ratko Bošković, dodavši da bi bilo dobro vidjeti što kaže učiteljica života - povijest.

Stoga citira Jonathana Teppera iz londonske tvrtke *Variant Perception* koji je napravio studiju *Početnica iz raspada eura: ogluha, izlazak i devalvacija kao optimalno rješenje:* „Raspad eura bio bi povijesni događaj, ali nipošto ne bi bio prvi slom neke valute. U posljednjih stotinu godina dogodilo se više od stotinu raspada valutnih područja. Gotovo sve izlaske iz novčanih unija pratili su samo blagi makroekonomski poremećaji. „Kao primjer Tepper navodi raspade Austrougarske 1919., razlaz Indije i Pakistana 1947., Pakistana i Bangladeša 1971., Čehoslovačke i SSSR-a 1992.

U svoju studiju Tepper je uvrstio i popis zemalja koje su napustile zajedničke valute iz rada profesora Andrewa Rosea iz 2007. koji je u svojim istraživanjima došao do sljedećeg zaključka: „Ustanovio sam da su zemlje koje su napustile valutne unije obično nakon toga bile veće, bogatije i demokratičnije; pokazivale su također i sklonost nešto većoj inflaciji. Ali, zapanjuje kako se malo makroekonomskih previranja događalo u vrijeme rastakanja novčanih unija. .. „Tepper piše da nema nikakve potrebe teoretizirati kako bi se raspad eura trebao odvijati. Povijesni primjeri daju odgovore na sva pitanja, o tempiranju i objavi izlaska, uvođenju novih novčanica, denominaciji privatnih i javnih dugova, podjeli imovine i dugova centralne banke. Prijelaz iz jedne valute u drugu može se napraviti brzo i učinkovito (uostalom imamo i vlastita

iskustva prelaska s jugoslavenskog dinara na hrvatski dinar, a potom s hrvatskog dinara na kunu).

Tepper piše da je grčki pokušaj na ogluhu na inozemni dug (koji pokušava provesti restrukturiranjem) samo djelomično rješenje, jer čak i ako te zemlje odbiju otplaćivati svoje državne dugove, ostat će im lokalno precijenjena valuta ako ne napuste euro. Euro je danas za te zemlje poput suvremenog zlatnog standarda, on ih sili da prilagodbu provode u realnim cijenama i nadnicama, umjesto pomoću deviznog tečaja. Europski političari misle (ah, kao da ti tupsoni išta uopće misle, *op.* K.M) da je rješenje u više odricanja, no privatni i javni sektor mogli bi se razduživati samo kroz višak u međunarodnoj razmjeni, piše Bošković, a to je jednostavno nemoguće uz visoki inozemni dug i nisku postojeću razinu izvoza. Prema tome, zaključuje, dokle god zemlje periferije ostaju u euru, one će biti osuđene na propadanje i život bez rasta. Piše da su neke države sjeverne periferije eurozone provele uspješne, premda dramatične 'interne devalvacije', ali danas imaju golemu nezaposlenost.

Iz svega slijedi samo jedan razumni zaključak. Euru treba dati nogom u guzicu.

12. POGLAVLJE - ALTERNATIVNA VIĐENJA I POKRETI ZA LOKALNU VALUTU ZAJEDNICE

Mark Twain je rekao da postoji samo jedan soj ljudi koji o novcu razmišlja više od bogatih, a to su siromašni. Doista, svima nam je novac zarobio umove i tu je možda ključ svih problema. U svijesti, kao i obično. Tamo se nalazi ključ za slobodu, tamo se nalazi ropstvo.

Postoji li, generalno govoreći, ijedna stvar o kojoj se razmišlja više nego o novcu? Ne znači da smo nužno uvijek svjesni da razmišljamo o novcu, ali velik dio naših akcija na vidljiv je ili nevidljiv način pokretan novcem. Moram u dućan nešto kupiti. Imam li NOVCA? Sutra idem na posao. Ne da mi se, ali trebam NOVAC. Zanimljiv novi CD. Koliko NOVCA košta? Sviđaju mi se ove hlače. Koliko stoje NOVCA? Nude mi neki posao. Mogao bih i bez njega, ali treba mi NOVAC. Kupujem auto. Mora biti novi, pa mjesečno mogu pet godina plaćati trećinu NOVCA od plaće, nije to kraj svijeta. Gdje god se pokreneš, samo trošiš NOVAC, pritom brinući, a onda se još više pokrećeš jer opet moraš zaraditi NOVAC, jer se ne može bez NOVCA. Promatrao sam jednom svoje misli sa strane, da vidim u svakodnevnim situacijama u životu koliko se često u mislima pojavio novac. Zastrašujuće puno. A činilo mi se da u životu uopće ne razmišljam o novcu. Slobodno me posjetite, ima još mjesta u mojoj ćeliji.

Prema starom Twainu - čim ga manje imaš tim više o njemu razmišljaš. Iz toga slijedi: ako se želi nečiji um zarobiti osobi samo treba oduzeti novac.

Vjerujem da je i to jedan od razloga stvaranja kriza. Jer bez novca se ne može, zar ne?

Imao sam duga razdoblja života kad me mučila kronična besparica, kad je mjesec bio predug za nekih dvadesetak dana. Tada sam cijelo vrijeme razmišljao o novcu, od čega mi, naravno, nije bilo bolje, jer se javljao osjećaj nemoći, pa frustracije, pa straha, pa ljutnje... No, čim bih

zaradio par stotica i znao da sam miran dva-tri dana odmah bih bio sretan i opušten. Moj um je tada bio slobodan od novca. Sto mu gromova, jelenskih mu rogova, tu nešto smrdi, pa kaj to može biti - da je jedini način da se osjećaš slobodan od nekog ropstva baš taj da tvoj osjećaj slobode u potpunosti zavisi od toga što te zarobilo? Ni dan danas nisam puno pametniji, jednako sam zatočen kao i tada. Samo još jedan ovisnik o novcu, baš kao i svi, ili bar većina ljudi koje znam. Nisu to pohlepni ljudi, to ne. Jednostavno, svima treba novac da bi stanovali, jeli, kretali se, obrazovali i slično, tako da ga samo cijelo vrijeme prosljeđujemo. Nije li svaka ovisnost - bolest? Pa kad se već na klinikama liječe svakojake ovisnosti, zašto nas sve ne pošalju na liječenje od ovisnosti o novcu. Kad bi se vidjelo koliko milijuna ljudi ima dijagnozu, možda bi konačno postalo jasno koliko je sustav bolestan?

Sam po sebi, novac nije loš izum. Praktičan je, on je posrednik koji nas spašava od nespretne trampe. Ali negdje je krenulo po zlu. Čini mi se da naslućujem gdje i kad. Autor Joseph P. Farrel jednu je svoju knjigu nazvao *Babylon's Banksters*. Svaka priča nas vraća u doba dok su ljudi jedni drugima plaćali plemenitim metalima. Kovine su bile nespretne za nositi, a postojali su zlatari ili netko sličan tko je imao dobro osigurane trezore. Pa se netko sjetio da kod nekog zlatara pohrani svoju kovinu, a da mu se izda potvrda da je njegova kovina na tom mjestu, potpuno sigurna. Naravno, sljedeći korak je bio da su ljudi međusobno jedni drugima počeli plaćati tim potvrdama. Kovine su mijenjale vlasnike, ali uvijek su bile u istom trezoru.

Vlasnici tih trezora s vremenom su uočili da ljudi, kad su dolazili po svoje kovine, nikad nisu uzimali sve, već samo djelić, koliko im je trebalo. Na pamet im je pala genijalna ideja. Pa su počeli na određeno razdoblje posuđivati djeliće tuđih kovina ili potvrde na kovine, uz kamatu. Stvarali su profit na temelju tuđih kovina koje su pohranili, a jedina opasnost krila se u mogućnosti da svi koji su kod njih pohranili svoju vrijednost dođu istovremeno po svoje kovine. No, to se nije događalo. Ali se zato događala trgovina pomoću potvrda za kovine, a tih je potvrda u opticaju odjednom bilo znatno više nego kovina koje su im bile pokriće.

Suvremeni bankarski sustav, koliko god bio znatno složeniji, u biti je isti takav. Banke, grubo rečeno, smiju posuditi do deset puta više novca nego što ga zapravo imaju. Svi znamo da svaka banka može propasti ako svi njezini štediše dođu po svoju lovu. Koje nema - jer banka zarađuje

neumjerene profite posuđujući tuđu lovu. Uostalom, svatko tko se ikada bacio, primjerice, u kupnju stana, uvidom u otplatnu listu može vidjeti da je kamata koju će u dvadeset godina platiti banci tek nešto manja od vrijednosti stana. Dakle, jedan stan njemu, jedan banci.

Uopće ne vidim razlog zašto se ne bi koristio neki bolji model ili druga formula za izračun kamata. Zašto država ne bi ljudima davala kredite za stanove bez kamata ili s nekom malom kamatom? Tako se novac ne bi transformirao u profit banke, nego bi se vraćao u državni proračun, stanovi bi bili svima dostupni, a da pritom koštaju jednako kao i sada (zamislite da možete kupiti stan, a da, umjesto četiri ili pet tisuća kuna, mjesečna rata ne prelazi dvije tisuće kuna), građevinski lanac bi zarađivao, ljudima bi ostajalo više novca kojim bi, trošeći ga, opet doprinosili državnom proračunu kroz PDV i druge poreze. Država bi vršila izvornu funkciju - da radi i postoji isključivo u korist svojih građana. Ona nema nijednu drugu svrhu i trebala bi se suprotstaviti bankarskom sustavu koji iskorištava građane. Banku je teško izbjeći kad nema alternative.

Kreditni novac vs. poklonjeni novac

Sve se može svesti na tu podjelu. Dobar primjer su SAD gdje trust privatnih banaka zvan Federalne rezerve (nije niti jedno od tog dvoje) državi posuđuje novac umjesto da ga ona sama stvara. Bilo je pokušaja da se to promijeni, ali shvatit ćete odmah kako je to završilo ako vam kažem da je izvjesni predsjednik Kennedy početkom 1960-tih potpisao Izvršnu naredbu broj 11110 na temelju koje je odštampao 4.292.893.815 dolara s natpisom „UNITED STATES NOTE”, umjesto „FEDERAL RESERVE NOTE”. Na taj je način htio praktički izbrisati javni dug koji je nastao zbog novca kojeg privatna centralna banka Federalne rezerve (FED) stvara ni iz čega, a državi posuđuje uz kamate. FED je privatna banka osnovana 1913. u vlasništvu:

- Rothschild Banks of London and Berlin (Rothschild)
- Lazard Brothers Bank of Paris
- Israel Moses Sieff Banks of Italy
- Warburg Bank of Hamburg, Germany and Amsterdam
- Kuhn Loeb Bank of New York
- Lehman Brothers Bank of New York

- Goldman Sachs Bank of New York
- Chase Manhattan Bank of New York (Rockefeller)

Sve same dobričine. Ubrzo nakon toga Kennedy je ubijen, a novčanice povučene iz optjecaja.

Kako ustvari izgleda poklonjeni novac? Inačice su razne. Jedan internetski pisac dao je primjer Poljske kao jedine zemlje EU koja nije ušla u recesiju, nego je i u razdoblju najveće krize u okruženju bilježila gospodarski rast. Poljska tajna bila je u tome što su otpisali 18% nenaplativih kredita. To znači da su tu količinu novca zapravo poklonili svojim poduzećima i građanima. Umjesto da ulete u recesiju poput ostatka EU kako bi pokazali da su nacionalne države nesposobne same odolijevati tržištu, Poljaci su se usudili pokloniti novac vlastitim građanima i izbjeći recesiju. Onda je srušen zrakoplov.

Mi pak imamo primjere iz svoje prošlosti. Većina obiteljskih kuća u socijalizmu izgrađena je kreditnim novcem, ali je, zbog visoke inflacije i nevezivanja kredita za konvertibilne valute, vraćeno tek oko 20% uzetog novca. Ostatak je bio poklon. „Društveni stanovi" su 90-ih privatizirani otkupom za 20% realne vrijednosti. Ostatak je bio poklon. Zahvaljujući posljedicama novca poklonjenog još tad, hrvatski građani još uvijek odolijevaju krizi. Hrvatska država i danas poklanja novac - kroz poticaje u poljoprivredi i kroz subvencije raznim gospodarskim i kulturnim granama, ali taj novac, iako poklonjen, nije nekreditni jer je izvorno stvoren kao kredit, pa tako ne povlači za sobom sve one dobre posljedice koje nosi pravi nekreditni novac.

Danas je, piše isti autor, jedini način stvaranja novca - u vidu duga: „U cijeni svakog proizvoda sadržana je kamata koju moraju platiti svi u lancu (seljak u Ekvadoru je digao kredit da bi pobrao banane, otkupljivač je digao kredit da bi ih otkupio, brodar da bi izgradio brod, uvoznik da bi platio banane, trgovac da bi ih kupio od uvoznika, a prije toga i da bi izgradio trgovački centar) pa je nemoguće utvrditi realnu cijenu bilo kojeg proizvoda. Kad se novac ne bi stvarao kao dug imali bismo realne cijene roba, višestruko niže, ali bi banke ostale bez zarada. U ludom svijetu današnjice (koji zapravo nije lud, nego tako izgleda jer je žrtva proračunatog plana Iluminata animiranog njihovim medijima) nezamislivo je da države stvaraju nekreditni novac. Srpski znanstvenik

Stojan Nenadović promocijom ideje o nekreditnom novcu bavio se 30 godina:

Nekreditni novac kao poklon jedini je pravi novac. Uhazi u optjecaj bez troška i mjeri realne troškove i cijene. Kreditni novac ulazi u optjecaj kao dug koji se mora vratiti i zato se dug nalazi u troškovima i cijenama koji se dodaju na realne troškove i cijene i zajedno s njima čini nominalne troškove i cijene. Koliko se emitira kreditnog novca, toliko se emitira duga i zato se za njega može kupiti samo dug, odnosno prodati samo dug. (...) Kad sav kredit uđe u optjecaj on se neko vrijeme ponaša kao poklon, dok ne počne otplata kredita. Tad novac nestaje iz optjecaja što ograničava proizvodnju i pojavljuje se kao ekonomska kriza.. Ne smije biti povlačenja novca iz optjecaja. Ako se novac kao poklon povuče iz optjecaja, mora odmah biti zamijenjen novim poklonom.

Da bi dio namijenjen otplati duga bio što manji određuje se što je moguče duži rok otplate. Ako je brzina optjecaja novca u toku jedne godine jednaka 10, i ako je dužina roka otplate kredita 10 godina, za deset godina bit će proizvedeno društvenog proizvoda koji je jednak 50 puta emitiranog kredita i isto toliko troškova pojavit će se u cijenama. Ako je ista količina novca emitirana kao poklon (koji se ne vraća), za deset godina bit će proizvedeno društvenog proizvoda koji je jednak 100 puta emitiranog novca, dakle dva puta više društvenog proizvoda, a i dalje se poklonjeni novac obrće i proizvodi novi društveni proizvod, i dalje nema troškova tog novca u cijenama, i dalje nema inflacije.

Budući da se zbog razvoja društva povećava potreba za većom količinom novca u optjecaju, svake se godine treba dodati po nekoliko postotaka novca kao poklona (onoliko postotaka kolike su potrebe razvoja društva) i tako se osigurava stabilan razvoj, bez mogućnosti da se pojave krize. Pritom, cijelo vrijeme nema inflacije, pa su cijene stabilne i stabilna je vrijednost novca.. Novac kao poklon pojavljuje se zato kao realan novac.

Kad novac nije poklon potrebe za novim količinama novca zadovoljavaju se kroz kredit i tako u beskraj što stvara beskrajnu inflaciju. Novac se stalno obezvrjeđuje, a realan novac mora imati stalnu vrijednost. Stalnu vrijednost ima samo nekreditni novac koji ulazi u optjecaj kao

poklon jer nema troškove koje treba dodati na realne troškove i realne cijene. Oni ostaju takvi kakvi jesu i prodaju se po svojoj realnoj vrijednosti (cijeni). Znanstvenik Stojan Nenadović predložio je ovo:

Država može poklanjati mirovine umirovljenicima i dječje dodatke i druga socijalna davanja. Ako je razvijenija može plaćati prosvjetu i zdravstvo ili ulagati u infrastrukturu. Ako je nerazvijena može ulagati u povećanje proizvodnje. Najbolje je da se polovina novca ulaže u povećanje proizvodnje, a polovina novca u povećanje potrošnje. Kako se ljudsko društvo razvija, tako raste proizvodnja pa je potrebno sve više novca u optjecaju. Ali kako raste proizvodnja, tako raste i dohodak:. Ljudi postaju bogatiji pa mijenjaju strukturu potrošnje, što vodi usporenju brzine optjecaja novca i smanjenju potražnje. Novac kao da nestaje, pa je potreban novac koji bi nadoknadio taj nedostatak novca.

Otprilike, koliki je porast proizvodnje, potrebno je dva puta toliko više novca. Ako je porast proizvodnje 5%, porast količine novca u optjecaju treba biti 10%. Za povećanu proizvodnju treba 5% novca, a 5% novca treba kupiti proizvodnju koja se ne bi mogla prodati zbog usporenja brzine optjecaja novca i smanjenja potražnje. Sva proizvodnja bit će prodana po nepromijenjenim cijenama. Neće ostati neprodanih proizvoda.

U cijenama neće biti troškova koji se odnose na vraćanje kredita, kamate i neke poreze. Cijene će biti manje za potrošače (kupce). Njima će ostati nepotrošen novac, kao njihova dobit, odnosno potrošački višak. Proizvođači (prodavatelji) će prodati po cijeni koja će biti znatno viša od uloženog troška. Ostvarit će profit koji će biti puno veći od profita koji danas ostvaruju.

Potrošači će moći štedjeti iz potrošačke dobiti, a proizvođači iz profita, ako neće ulagati u povećanje proizvodnje. Od banaka će dobiti kamatu za uloženu štednju. Tko je zainteresiran za kredit moći će dobiti kredit i platiti kamatu za dobiveni kredit. Ali i ušteđeni novac i dobiveni kredit potječu od novca koji je u optjecaj ušao kao poklon. Novac kao poklon može davati samo najviša vlast u nekoj državi. Banke mogu čuvati štednju koju im netko povjeri na čuvanje i mogu davati kredite samo iz tako prikupljene štednje. Ako tako rade nikad ne mogu doći u krizu u kakvoj se sada nalaze, a ni nitko drugi ne može doći u krizu.

Ima li netko da nije shvatio što je čovjek rekao? Stvar je toliko jednostavna. Bez mistificiranja, bez metajezika. Bez prijevare.

Univerzalni temeljni dohodak

Ideja ima još. Jedna od njih zove se UTD - „Univerzalni temeljni dohodak „, na engleskom *basic income.* Postoji cijeli pokret ekonomista koji se zalaže za njegovo uvođenje, na čelu s poznatim ekonomistom Jožetom Mencigerom, ali o tome u medijima nećete čuti. Kao i sve dobre ideje, i ova je jednostavna.

Univerzalni temeljni dohodak dobivao bi svaki pojedinac, bez obzira na to ima li plaćeno zaposlenje ili ne, bez obzira na svoje prihode ili želju za radom. U iscrpnom prijedlogu za uvođenje UTD-a u Sloveniji, elaboriranom na 73 stranice, a izrađenom za potrebe tamošnjeg vladina ureda za makroekonomske analize, autorica Valerija Korošec, propagator i zagovornik UTD-a, nudi opis bitnih svojstava UTD-a (za razliku od postojeće politike socijalnog osiguranja), koji sažima u tri točke:

1) UTD se isplaćuje pojedincu, a ne kućanstvu;
2) isplaćuje se bez obzira na dohotke iz drugih izvora;
3) ne zahtijeva spremnost na rad.

Svi drugi elementi - visina svote, izvor financiranja i opseg onih zahvaćenih tim pravom, kao i moguće smanjenje drugih transfera - variraju od zemlje do zemlje. Prednosti UTD-a za državu su u tome što „osigurava egzistencijalnu sigurnost, osigurava strukovnu autonomiju pojedinaca i time podiže njegovu radnu motiviranost i inicijativnost „. Smatra se da je smislen odnos između UTD-a te minimalne i prosječne plaće u jednoj zemlji izraziv u brojkama kao 1:2:3.

Sistem UTD-a smanjio bi pritisak na poslodavce u smislu socijalnih kriterija, no istovremeno bi se suočili s radnicima koji nisu ‘socijalno ucijenjeni’, tj. koji nisu u proleterskom položaju da moraju prodavati radnu snagu da bi preživjeli. Radnici kojima je osigurana socijalna sigurnost, potporom cjelokupne zajednice, pa dakle i države, pomno bi birali svoga poslodavca, u smislu poštivanja zaposlenika, dostojne plaće i uređenih radnih odnosa. Društvo bi, dakle, omogućavalo pojedincu da se za rad odlučuje pod dostojnijim uvjetima. Građani bi u svijet plaćenoga rada odlazili da bi živjeli bolje od preživljavanja na rubu siromaštva. Tko

u svijetu rada ne uspije neće biti stigmatiziran, a osjećaj prihvaćenosti i sigurnosti dat će mu sredstva i snagu da preživi do sljedeće prilike.

Država bi, kažu zagovornici UTD-a, morala shvatiti da joj je bolje osloniti se na lojalnost državljana nego na lojalnost poduzeća, npr. multinacionalnih kompanija: kompanije će dolaziti i odlaziti, poduzeća nastajati i propadati, a državljani su uvijek tu. S druge strane, država će - omogućivši poduzećima najam radnika oslobođenih straha za egzistenciju, pa onda i kreativnijih i optimističnijih - nuditi jedinstvenu radnu snagu.

Više je mogućih rješenja kako bi se UTD financirao: iz ekoloških poreza, društvene rente ili iz proračuna - iz postojećeg sistema doprinosa i proračuna koji samo treba pojednostaviti. Kada se uvede doprinos za UTD ukinulo bi se osiguranje za nezaposlenost, materinstvo, opća porezna olakšanja i povlastice proistekle iz uzdržavanja djece.

UTD, uveden na nivou egzistencijalnog minimuma, u Hrvatskoj bi iznosio oko 2000 kuna po osobi. Na taj bi se način, tvrde zagovornici UTD-a, izašlo iz situacije da državljanima danas nije zagarantirana ni reprodukcija golog života, povratilo bi se narušeno povjerenje u zajednicu i vjera u sugrađane i sistem, nužna da bi on funkcionirao. Pozitivne učinke na ekonomiju vidim i u multiplikaciji novca, u društvu u kojem bi svatko imao garantiranu određenu količinu novca koji može potrošiti na tržištu.

Ideja UTD-a temelji se na sljedećim filozofskim i etičkim postavkama europskog humanizma: čovjek je prije svega član zajednice koja ne smije dopustiti da joj članovi umiru od gladi, što mora biti prioritet u redistribuciji zajedničkog bogatstva, a to pravo proizlazi iz pripadnosti nekoj zajednici (državi) i iz zajedničkog vlasništva te zajednice.

U SAD-u su turbulentne 1968. Tobin, Galbraith i još oko tisuću drugih ekonomista potpisali peticiju za ‘zajamčeni dohodak i pomoč’ i poslali je Kongresu, od 1970-tih diskusija se vodi i na sjeveru Europe, a osnovni tekst „UTD za sve” u Europi je napisao njegov najpoznatiji zagovornik Philippe Van Parijs, predlažući da država isplaćuje svim odraslim državljanima fiksnu i svima jednaku mjesečnu svotu. Prvi primjer države koja je još 1982. uvela UTD je Aljaska, čiji svaki stanovnik (nakon šest mjeseci stalnog boravka) dobiva godišnji dodatak u visini od 300 do 2069 dolara iz aljaškog Permanent Funda, zaklade u kojoj se skupljaju sredstva od poreza na eksploataciju nafte.

Alternativne valute

Dopustite mi da vam predstavim Ellen Hodgson Brown, doktoricu prava i odvjetnicu koja je napisala knjigu *Mreža duga: Šokantna istina o našem novčanom sustavu i kako se možemo osloboditi*. U jednom od poglavlja dotaknula se pitanja lokalnih valuta.

Novac je simbol koji predstavlja vrijednost, a monetarni sustav je ugovor među grupom ljudi da ti simboli po dogovorenoj vrijednosti budu prihvaćeni u trgovini. Bilo koja manja grupa može ući u ugovor, složiti se i trgovati, to ne mora biti čitava nacija. Tijekom povijesti, valute lokalnih zajednica spontano su nastajale kada su nacionalne valute bile oskudne ili nedostupne. Kad je njemačka marka postala bezvrijedna tijekom hiperinflacije 1920-ih, mnogi njemački građani počeli su izdavati vlastite valute. Stotine zajednica u SAD-u, Kanadi i Europi radilo je to isto tijekom Velike depresije. Ljudima je nedostajalo novca, imali su vještine, a bilo je mnogo posla kojeg je trebalo obaviti. Komplementarne lokalne valute tiho su koegzistirale zajedno sa službenim vladinim novcem, povećavajući likvidnost i olakšavajući trgovinu. Te su valute bile potvrde da su roba ili usluga bili primljeni i omogućavali su donositelju da zamijeni kredit za ekvivalentnu vrijednost u robi ili uslugama na lokalnom tržištu.

Valute zajednica trenutno su legalno u optjecaju u preko 35 zemalja, a širom svijeta postoji preko 4000 programa lokalne razmjene u raznim oblicima. Pored privatne razmjene zlata i srebra, oni uključuju lokalni papirnati novac, kompjuterizirane sustave kredita i dugovanja, sustave razmjene rada i sustave za trgovinu lokalnim poljoprivrednim proizvodima. Ono po čemu se razlikuju od većine nacionalnih valuta je to što nisu stvoreni kao dug privatnim bankama i ne odlijevaju se iz zajednice u udaljene banke u obliku kamata. Ostaju u gradu, stimulirajući lokalnu produktivnost. Lokalne valute mogu pokretati djelatnosti novim novcem, financirajući lokalne projekte bez povećanja duga zajednice. Iskustvo pokazuje da takve dopune zalihama novca ne prijete nacionalnoj financijskoj stabilnosti već je jačaju. Pored njihove monetarne funkcije, lokalni sustavi razmjene služili su i boljem povezivanju zajednice.

Kreativni odgovori na katastrofu: argentinski primjer

Godine 1995. Argentina je bankrotirala. Vlada je usvojila sve mjere koje joj je naložio MMF, uključujući ‘privatizaciju' (prodaju javne

imovine privatnim korporacijama) i vezanje argentinskog *peza* za američki dolar. Rezultat je bio precijenjeni *pezo,* ogromno ekonomsko stezanje i slom financijskog sustava. Ljudi su pohrlili u banke kako bi podigli svoje životne uštedevine da bi im rekli kako su njihove banke trajno zatvorene.

Travnjaci su se uskoro pretvorili u povrtnjake i počeli su nicati lokalni sustavi za razmjenu dobara. Jedna ekološka grupa održala je ogromnu dvorišnu prodaju u kojoj su ljudi donijeli što su imali za prodati i u zamjenu dobili kupone koji su predstavljali novac. Kuponi su zatim bili korišteni za kupovinu druge robe. Taj sustav papirnatih potvrda za dobra i usluge razvio se u Globalnu mrežu za razmjenu *(Red Global de Trueque* ili RGT) iz koje je nastala najveća nacionalna mreža lokalne valute na svijetu. Model se proširio širom Središnje i Južne Amerike, obuhvativši sedam milijuna članova i uz optjecaj u vrijednosti od više milijuna američkih dolara godišnje.

U Argentini su izmišljene i druge financijske inovacije na razini lokalnih vlasti. Provincije kojima je nedostajalo nacionalne valute pribjegle su izdavanju vlastite. Svoje su zaposlenike plaćale papirnatim potvrdama zvanim «Obveznice za poništenje duga» koje su izdavane u valutnim jedinicama ekvivalentnim argentinskom *pezu.* Može se reći da su to bile «unovčive obveznice» (obveznice koje su pravno prenosive i zamjenjive kao novac), osim što se na njih nisu plaćale kamate. Bile su bliže «beskamatnim obveznicama» kakve je predložio Jacob Coxey 1890-ih za financiranje državnih i lokalnih projekata. Obveznice su poništavale dugove provincija njihovim zaposlenicima, a mogle su se trošiti u zajednici. Argentinske provincije tako su «monetizirale» svoje dugove, pretvarajući svoje obveznice ili dugovanja u zakonito sredstvo plaćanja.

Studije su pokazale da u provincijama u kojima je nacionalni novac bio dopunjen lokalnim valutama, cijene ne samo što nisu rasle nego su padale u usporedbi s drugim argentinskim provincijama. Lokalni sustavi razmjene omogućili su razmjenu roba i usluga koje inače ne bi bile na tržištu, uzrokujući da ponuda i potražnja zajedno rastu. Sustav je imao nekih nedostataka, uključujući nepostojanje adekvatne kontrole krivotvorenja, što je omogućavalo da velik dio imovine bude pokraden lažnim bonovima. Do ljeta 2002. RGT je spao na 70.000 članova, ali i dalje ostaje izvanredan dokaz onoga što se može učiniti na razini lokalne

zajednice kad se susjedi udruže kako bi trgovali vlastitom lokalnom valutom, piše Brown.

Alternativne papirnate valute u SAD-u

Trenutno je u Sjevernoj Americi dostupno preko 30 lokalnih papirnatih valuta. Jedna koja je posebno uspješna zove se «itački SAT» (Ithaca HOUR), a pokrenuo ju je Paul Glover iz Ithace, New York. SAT je papirnati bon na čijoj poleđini piše: Ovo *je novac. Ova novčanica omogućuje donositelju da dobije jedan sat rada ili njegovu dogovorenu protuvrijednost u dobrima i uslugama.. Molim vas, primite ju i zatim ju potrošite. Itački SATI stimuliraju lokalnu trgovinu lokalnim recikliranjem našeg bogatstva i pomažu u stvaranju novih poslova. Itački SATI podržani su stvarnim kapitalom: našim vještinama, našim mišićima, našim alatom, šumama, poljima i rijekama.*

Smatra se da je jedan itački SAT ekvivalent 10 dolara, prosječne satnice na tom području. Usluge za koje su potrebne veće vještine vrijede više SATI. Svakih par mjeseci objavljuje se popis dobara i usluga kojima su ljudi u zajednici spremni trgovati za SATE i postoji banka SATI. Ljudi mogu koristiti SATE za plaćanje najamnine, kupovinu na tržnici ili kupnju namještaja. Lokalne bolnice primaju ih za medicinsku njegu. Od 1991. obavljene su transakcije u vrijednosti nekoliko milijuna itačkih SATI. Početni paket (Hometown Money Starter Kit) može se kupiti za 25 američkih dolara ili 2 $^{1}/_{2}$ SATA od Ithaca MONEY.

Još jedan uspješan program kredita pokrenuo je Edgar Cahn, profesor prava sa Sveučilišta kolumbijskog okruga, kako bi olakšao situaciju s neadekvatnim vladinim socijalnim programima. Cahn je odlučio stvoriti novu vrstu novca koji će biti neovisan i o vladi i o bankama i kojeg će moći stvarati sami ljudi. Jedinica razmjene u njegovom sustavu, zvana «vremenski dolar», paralelna je itačkom SATU po tome što mu se vrijednost mjeri u satima ljudskog rada. U prekretničkoj odluci, porezna služba ustvrdila je da Cahnov projekt nije «trgovanje» u komercijalnom smislu i da je stoga oslobođen poreza. Odluka je pomogla projektu da se brzo proširi širom zemlje. Cahn ističe da je taj program doveo do socijalnih i ekonomskih koristi: „Sam proces zarađivanja kredita dovodi do povezivanja grupa (...) One počinju ručati jedni kod drugih; počinju formirati grupe za čuvanje četvrti od kriminala, počinju brinuti jedni za druge i provjeravati se; počinju organizirati zadružne banke hrane. Čini se

da [taj proces] djeluje kao katalizator za stvaranje grupne kohezije u društvu u kojem je takve katalizatore teško naći. „

Lokalni bonovi također se koriste za kreditiranje poljoprivrednika do žetve. Jedan poljoprivrednik tiskao je «Novčanice za očuvanje farmi u Berkshireu» kad mu je banka u ruralnom Massachusettsu odbila pozajmiti novac koji mu je bio potreban da izdrži tijekom zime. Kupci su kupovali te novčanice za 9 dolara tijekom zime i mogli su ih tijekom ljeta zamijeniti za povrće u vrijednosti od 10 dolara. Uz brzi nestanak malih obiteljskih farmi, lokalne valute ovog tipa način su da zajednice pomognu farmerskim obiteljima koje je centralizirani monetarni sustav napustio. Privatne valute pružaju sredstvo za zbližavanje zajednica, daju podršku lokalnim uzgajivačima hrane i održavaju opskrbu hranom.

Još jedan zanimljiv model može se naći na Baliju, gdje zajednice imaju dvostruki monetarni sustav. Pored nacionalne valute, Balijci koriste lokalnu valutu u kojoj je obračunska jedinica vremenski blok od oko tri sata. Lokalna valuta koristi se kada zajednica pokreće lokalni projekt, kao što je organiziranje festivala ili gradnja škole. Seljani se ne moraju natjecati s vanjskim svijetom kako bi stvorili tu valutu koja se može koristiti za postizanje stvari za koje inače ne bi imali sredstava.

Paralelne elektronske valute: Trgovinski sustavi lokalne razmjene (LETS)

Sustavi alternativnih valuta dobili su jak poticaj s pojavom računala. Više nije potrebno kovati lokalne kovanice ili tiskati novčanice već se trgovina može obavljati elektronskim putem. Prvi sustav elektronske valute smišljen je nakon što je IBM izbacio na tržište svoje XT računalo 1981. Kanadski računalni stručnjak Michael Linton izradio je računovodstvenu bazu podataka, a 1982. predstavio je *Trgovinski sustav lokalne razmjene* (Local Exchange Trading System, LETS), kompjuterizirani sustav za bilježenje transakcija i vođenje računa.

Linton je redefinirao novac, on je bio samo informacijski sustav zabilježenje ljudskih napora». LETS kredit nastaje kada neki član posudi kredit od zajednice kako bi kupio dobra ili usluge. Taj se kredit briše kada član vrati zajednici dobra ili usluge, podmirujući svoju obvezu otplaćivanja kredita. Sustav djeluje bez bilo kakvog oblika ‘pokrića’ ili ‘rezervi’. To je samo računovodstveni sustav za bilježenje potraživanja i brisanje dugova. LETS kredita ne može nedostajati, jednako kao što ne

može nedostajati centimetara. Oni su slobodni od poreza i kamata. Mogu se čuvati na računalu čak i bez ispisivanja na papiru. Oni su jednostavno informacije. Trenutno postoji barem 800 trgovinskih sustava lokalne razmjene u Europi, Novom Zelandu i Australiji. Manje su popularni u Sjedinjenim Državama, ali zagovornik valuta lokalnih zajednica Tom Greco smatra da će postajati popularnije kako konvencionalne ekonomije budu dalje propadale i sve više ljudi bude 'marginalizirano'.

Na svojoj web-lokaciji *Putujte bez novca* australski entuzijast James Taris iznosi svoja osobna iskustva s LETS-om. U vrijeme kad je dao otkaz na svom poslu i kad je pazio na svoj novac prisustvovao je sastanku LETS-ove grupe u svojoj lokalnoj zajednici i saznao da bi mogao dobiti razne usluge ako pruži ekvivalentnu količinu svog vremena. Rezultat je bila prva i najbolja stručna masaža koju je ikad primio, luksuz čije si plaćanje od 60 dolara u gotovini nije mogao priuštiti u vrijeme dok je imao plaćen posao. «Platio» je za tu i druge usluge podučavajući druge vještinama iz korištenja interneta i stolnog izdavaštva i pomažući grupi, u čemu je prilično uživao. On demonstrira potencijal tog sustava putujući svijetom s vrlo malo konvencionalnog novca.

Prijateljske usluge (Friendly Favors) je sustav kompjuterizirane razmjene poput LETS-a koji je prerastao lokalnu zajednicu i postao svjetska baza podataka od preko 12.000 članova. Sustav prati razmjenu 'zahvala' jedinice mjere koju smatraju ekvivalentom jednog uštođenog dolara zahvaljujući prijateljskom popustu ili primljenoj usluzi. Za razliku od većine LETS- programa, koji su se razvili među ljudima s malo novca i u potrazi za alternativnim načinima trgovine, među članovima *Prijateljskih usluga* nalaze se ljudi koji financijski dobro stoje, visoko su kvalificirani i posebno zainteresirani za mogućnost sustava da koristi ljudske resurse. Danas broje blizu 60.000 članova u 189 zemalja. Koncept valute lokalne zajednice možete istražiti na *ithacahours.com, madisonhours.org, communitycurrency.org* i *International Journal of Community Currency Research,* a opću raspravu o prijedlozima u vezi alternativnog novca na *Projektu novčane edukacije* Toma Greca na *rein-ventingmoney.com.*

Ograničenja sustava valuta lokalnih zajednica

Sustavi lokalne razmjene pokazuju da 'novac' ne treba biti nešto čega nedostaje ili za što se ljudi trebaju natjecati. Novac je jednostavno kredit.

Kao što je primijetio Benjamin Franklin, krediti pretvaraju sutrašnji prosperitet u današnju gotovinu. Krediti se mogu dobiti bez zlata, banaka, vlada ili čak tiskarskog stroja. Sve se može raditi na računalu.

Koncept je dobar, ali postoje neka praktična ograničenja modela LETS i drugih sustava valuta lokalne zajednice kako se sada primjenjuju. Jedno je to što nedostaju uobičajeni poticaji za otplaćivanje. Ne naplaćuju se kamate, a ponekad nema vremenskog ograničenja za otplatu. Vraćanje duga može se odgađati do u beskraj. Neke alternative za zadržavanje poštenja članova zajednice predložio je Tom Greco: „Uvijek postoji mogućnost da sudionik može odlučiti da ne ispuni svoju obvezu tako što će izaći iz sustava i odbijati da pruži vrijednost ekvivalentnu onoj koju je primio. Na pamet mi padaju tri moguća načina rješavanja tog rizika: Prva je mogućnost korištenje 'financirane' razmjene u kojoj svaki sudionik predaje ili zalaže određenu imovinu kao osiguranje da će podmiriti svoje obveze (...) Druga mogućnost je održavati 'osiguravajući' fond, financiran ubiranjem provizije na sve transakcije, kako bi se pokrili mogući gubici. Treća mogućnost (...) je oslanjanje na grupnu suodgovornost tj. da svaki sudionik unutar grupe istog afiniteta snosi odgovornost za dugove drugih. ”

To su mogućnosti, ali one nisu toliko praktične ili djelotvorne kao naplaćivanje kamata i kazne za kašnjenje koje se mogu naplatiti putem suda. Uz zatezne kamate posuđivači su skloniji biti oprezni u svom posuđivanju i vraćati svoje dugove na vrijeme. Izbacivanje kamata iz novčanog sustava izbacilo bi poticaj privatnim posuđivačima da posuđuju i ohrabrilo bi spekuliranje. Kad bi krediti bili na raspolaganju bez vremenskog ograničenja ili naplate kamata ljudi bi mogli jednostavno posuditi sav slobodan novac do kojeg mogu doći, zatim se natjecati da kupe obveznice, dionice i drugu imovinu koja donosi dobit, stvarajući spekulativne mjehure. Nametanje značajnog troška na posuđivanje sprečava takvu vrstu neobuzdanog spekuliranja. Kamata se danas smatra razumnom cijenom s obzirom na vremensku vrijednost novca. Sustavni problem kod naplaćivanja kamata jest pronalaženje glavnice i kamata za otplatu zajmova u novčanom sustavu u kojem ima dovoljno novca samo za glavnicu, ali taj se problem može riješiti na druge načine. Prijedlog za zadržavanje koristi od sustava kamata uz istovremeno izbjegavanje takve situacije piše na jednom drugom mjestu knjige Ellen Hodgson Brown, a

tamo je opisan i prijedlog beskamatnog pozajmljivanja koje bi moglo funkcionirati.

Ozbiljnije ograničenje privatnih ‘dopunskih’ valuta je u tome što se ne bave mamutskim paukom duga koji siše životnu snagu nacionalne ekonomije. Sve ‘dopunske’ valute pretpostavljaju postojanje nacionalne valute koju dopunjavaju. Porezi se i dalje moraju plaćati u nacionalnoj valuti, kao i računi za telefonske usluge, energiju, benzin i sve drugo što ne proizvodi netko iz zajednice lokalne valute. To znači da članovi zajednice i dalje moraju pripadati nacionalnom novčanom sustavu tj. da neće ukloniti provođenje novčane nepravde odozgora. Ali mogu biti dobar početak drugačijeg razmišljanja o novcu.

Zamislio sam grupicu od pedeset ljudi, mojih poznanika ili prijatelja, sa što više raznih djelatnosti. Tu u kvartu, ne na drugom planetu, ljudi s imenima i prezimenima. Vlasnik dućana, vulkanizer, frizer, vlasnik kafića, kompjutorski serviser, sve što sam mogao zamisliti da bi moglo biti potrebno. Zamislio sam poznate ljude (zato da se ne varamo) i da se dogovorimo da međusobno počnemo izdavati papiriće s potvrdama o nekoj usluzi ili robi koju smo dali ili napravili. S tim papirićem se moglo otići bilo kome drugom iz te skupine od pedeset ljudi i dobiti neku robu ili uslugu jer bi i on pomoću tog papirića kod bilo koga od tih pedeset ljudi dobio što mu treba. Kako je to jednostavno! Novac doista nije ništa drugo nego potvrda o uloženoj energiji, sam po sebi zapravo ne postoji.

I tko zna, možda baš ova umjetno stvorena kriza gurne ljude u smjeru tog razmišljanja. U lipnju 2012. u novinama je osvanula reportaža preko dvije stranice o jednom gradiću u Grčkoj, pod naslovom „Ovdje euro više ne vlada „. Pisalo je: „Stanovnica grčkog grada Volosa Ioanna Costopoulou ovih dana priprema svoju godišnju prijavu poreza. Nema eura da plati knjigovotkinju pa joj plaća u TEM-u, virtualnoj valuti (koja to valuta na svijetu ustvari nije virtualna, otkad je ukinut zlatni standard?, *op.* K.M) koja u nekim transakcijama u Volosu već zamjenjuje euro. Svakim danom sve je manje eura, a sve više virtualne valute. Ioannina knjigovotkinja kasnije će možda otići frizeru i platiti TEM-ovima koje je zaradila od Ioanne. Frizerka će zarađenim TEM-ovima kupiti jaja koja uzgaja Koštaš Christou, inženjer koji radi u remontnoj tvornici helikoptera za grčku vojsku, ali plaća mu je posljednjih mjeseci skresana na pola pa se usput bavi poljoprivredom. Koštaš će zarađenim TEM-ovima platiti

popravak zatvarača na hlačama, što će obaviti Ioanna Costopoulou s početka priče koja ima malu šivaću radionicu. „

Sličan sustav, rečeno je, postoji u još barem devet grčkih gradova, a spektar roba i usluga koje se u Volosu mogu platiti TEM-ovima je širok, osim farmera, frizera i krojačica primaju ih automehaničari, vodoinstalateri, učitelji stranih jezika, doktori, čak se pregovara s gradskim vlastima da se 30 posto cijene vrtića plaća u TEM-ovma. Jedna je stanovnica Volosa rekla novinaru kako je kardiologu platila račun od 30 eura pola u eurima, a pola u TEM-ovima, dok druga umirovljenica dnevno zaradi do 15 TEM-ova popravljanjem odjeće šivanjem.

Kako je nezaposlenost u Volosu 30 posto, svakoga se dana sve više ljudi uključuje u sustav. Svaki član sustava ima korisničko ime i lozinku uz pomoć kojih se logira na internetu i plaća ili prima novac od drugog člana. Sustavom se koriste i oni koje nisu članovi zbog besparice već zbog osjećaja zajedništva i pomoći lokalnoj zajednici. U reportaži BBC-ja Perri Mantzafleri, članica poljoprivredne zadruge iz Volosa, rekla je da radnici na ovaj način mogu kupiti kruh, meso i druge proizvode, a žene mogu otići kod frizera: „Ja sam odrasla na selu. Stvari su nekada upravo ovako funkcionirale, prije nego što se u sve upleo novac „. Jedan od Grka je za kraj rekao da je alternativna valuta poput TEM-a odlična za grčko društvo, ali ne zna je li dobra jer u tim transakcijama nema poreza.

Točno. Ali nema niti duga koji svaka valuta danas u sebi sadrži. Iz nje su korporacije i Iluminati isključeni kao posrednici između ljudi. Možda su zato samo par dana nakon ovih vijesti po novinama osvanule vijesti o uvođenju tzv. „geura „tj. grčkog eura.

Gradonačelnik Volosa Panos Skotiniotis rekao je da podržava projekt, ali i napomenuo da dvije ‘valute’ ne mogu ravnopravno koegzistirati, da je ovo „dobar način za izlazak iz duboke ekonomske i društvene krize, inicijativa koja nadopunjuje euro, ali ga ne zamjenjuje „. To je već stvar naviknutosti i poimanja ‘normalnog’. Elita nema lak zadatak - da bi ostvarila svoje ciljeve trebaju ljude gurati do ruba, ali nikad preko ruba. Jer ako ih gurnu preko ruba ljudi će se snaći na svoj način i više se nikad neće vratiti u sustav dužničkog ropstva, što suvremeni financijski sustav u svojoj biti jest.

13. POGLAVLJE - PLATNO, BOJE, KIST I TWIST, STIŽE TERORIST

Svojevremeno sam na naslovnici nekog kršćanskog časopisa vidio naslov

„Mrtav čovjek oživio! „Još se nisam ni oporavio od tog čuda, kad je uslijedilo novo, u novinama. Amerikanci ubili mrtvog čovjeka! Čudima nikad kraja. U jednim domaćim smiješnim novinama, povodom općesvjetske sumnje u autentičnost događaja oko navodnog ubojstva Bin Ladena, i toga što su ga navodno samo istresli u more preko palube, osvanula je vijest nadnaslova „Američka mornarica svaki mjesec obavi više od dvadeset takvih obreda „, a naslova „Pogreb na moru je uobičajen „.

Aha. Evo totalne besmislice, osim ako se niste naviknuli na iluminatsko dvomišljenje kod kojeg um mora prihvatiti dvije suprotstavljene teze. Vijest je glasila: „Rasprave o pogrebu Osame bin Ladena, čije je tijelo bačeno negdje u vodama Perzijskog zaljeva i dalje traju, ali takva je praksa uobičajena u američkoj mornarici, objavio je *Fox News*. „

Ubrzo ćete shvatiti zašto toj televiziji puno više odgovara naziv *Fix News*. Dalje je pisalo: „Kako bi ispunili želje pripadnika svojih postrojbi, mornarica mjesečno obavi oko 20 takvih pogreba na različitim lokacijama diljem svijeta. Riječ je o ratnim veteranima, umirovljenim pripadnicima mornarice ili civilima koji su posebno zaslužni za SAD. Takvi se pogrebi uglavnom obavljaju uz vojne počasti. „To bi trebalo biti objašnjenje zašto su leš najtraženijeg svjetskog terorista jednostavno ‘istovarili’ preko ograde u more?

Je li Osama bin Laden možda bio pripadnik postrojbi američke mornarice? Je li njegova želja bila imati baš takav sprovod - ‘pljus’ preko ograde? Ako mu je bila želja, i ako je nekim fantastičnim slučajem doista bio tajni pripadnik američke mornarice, kad je stigao izraziti želju da ga se baci preko ograde? Pa onda, je li on „ratni veteran' ili „umirovljeni pripadnik mornarice „? Ili možda „civil posebno zaslužan za SAD „? Ovo

zadnje možda je, ali za korporaciju SAD (za koju je igrao ulogu vođe organizacije koja je srušila nebodere), a ne za državu SAD. Kako ove besmislice i bljezgarije mogu biti službeno objašnjenje zašto su navodno najtraženijeg terorista bacili u more?! Mogu, jer je većina današnjih tumačenja svijeta besmislena.

U jednom političkom tjednom prilogu bio je intervju s pomoćnikom predsjednika Mešihata za vjerska pitanja doc. dr. sc. Azizom ef. Hasanovićem koji je, na pitanje je li kod sprovoda po islamskim pravilima nužan ukop ili su mogući kremiranje ili ukop u moru, rekao: „Jedini prihvatljivi i utemeljeni oblik pokapanja muslimana jest polaganje umrlog u zemlju uz posebne molitvene počasti i pijetet. Sve drugo je na razini zabrane. „Na razini zabrane? Čekajte, ali *Fox News* je rekao.... Ljudi, oni nam se smiju.

Sredinom svibnja 2011. osvanula je vijest da bivši CIA-in agent koji trenutno živi u Turskoj tvrdi kako je Osama bin Laden umro od bolesti pet godina prije nego je SAD objavio kako su ga vojnici ubili u akciji u Pakistanu. „Znao sam vrlo dobro Čečene koji su čuvali Bin Ladena", kazao je Čečen Berkan Jašar televizijskoj postaji *Channel One.* „Sarny, Ajub i Mahmud su s njim bili do samog kraja. Točno se sjećam toga datuma jer su u njemu tri šestice. Umro je 26. lipnja 2006. godine.", izjavio je Jashar i dodao kako su ga mrtvog vidjela ta tri muškarca, kao i dva muslimana iz Londona te dva muškarca iz SAD-a. „Bio je jako bolestan prije smrti. 'Osušio' se, bio je 'kost i koža'. Tri Čečena su mu oprala tijelo prije pokopa.", tvrdi Jashar. Dodao je da je 2. svibnja navečer, kada je američki predsjednik Barack Obama objavio da je Bin Laden ubijen, tek pronađen grob vođe Al Qa'ide na pakistansko-afganistanskoj granici te je tada odlučeno da će se pokrenuti vojna operacija.

Taj bivši CIA-in agent tvrdi i da su Amerikanci počeli hvatati Bin Ladenove čuvare iz Čečenije nakon što je 2008. godine prvi put objavljeno da je vođa Al Qa'ide mrtav. Posljednjeg od njih, Samyja, američki su vojnici uhvatili nekoliko dana prije „akcije u kojoj je ubijen Bin Laden". Vjeruje se kako je Čečen otkrio mjesto gdje je Bin Laden pokopan. Na pitanje zašto je odlučio progovoriti za televiziju, Berkan Jašar je rekao da se nakon posljednjih događaja boji za svoj život.

„Navy Seals „(„Mornarički tuljani „) koji su ubili Bin Ladena.

Ovih nekoliko slika stiže iz tjedne kolumne Davida Ickea koji je uz njih napisao: „Moronske mase okupile su se ispred Bijele kuće skandirajući *'USA, USA'* nakon što je predsjednik rekao da je ubijen čovjek koji je već dugo mrtav. Veliko postignuće. I masovna hipnoza. Hej, predsjednik je upravo rekao da je Mjesec napravljen od zelenog sira. *Ze-le-ni sir! Ze-le-ni sir!...' „*

Bin Ladena unose na američki helikopter da bi ga se pokopalo u moru. Bijela kuća pustila je tu sliku kako bi spriječila glasine da nešto skrivaju u vezi s Bin Ladenom. „Slika izgleda autentično „, rekli su glavni mediji.

Prijevod članka o sprovodu:

Novosti o smrti Bin Ladena i sprovodu prije deset dana, Islamabad Istaknuti dužnosnik afganistanskog talibanskog pokreta jučer je objavio smrt Osame bin Ladena, šefa organizacije Al Qa'ida, tvrdeći da je Bin Laden patio od ozbiljnih komplikacija na plućima i umro prirodnom i tihom smrću. Dužnosnik, koji je zamolio da ostane anoniman, rekao je za The Observer of Pakistan da je on sam bio na sprovodu bin Ladena i vidio njegovo lice prije ukopa u Tora Bori prije deset dana. Rekao je da je 30 boraca Al Qaide bilo na sprovodu kao i članovi Osamine obitelji i neki talibanski prijatelji. U pozdravnoj ceremoniji za njegov počinak pucano je iz pušaka u zrak.. Dužnosnik je rekao da je teško točno odrediti lokaciju ukopa bin Ladena jer se prema tradiciji Wahabi grob ne označava. Napomenuo je da je malo vjerojatno da će američke snage ikada otkriti bilo kakav trag Bin Ladena.

Vratimo se „paceru „„ navodnom Bin Ladenu koji šeće po vrtu u Pakistanu. Je li se negdje spominjala oprema za dijalizu? Ne, osim u kontekstu da je nisu pronašli. I to je čudo! Pet godina u kući za skrivanje bez opreme za liječenje ozbiljnog zatajenja bubrega i nekako je preživio dovoljno dugo da ga upucaju. Posjet CIA-inog šefa u Dubaiju ima smisla, piše Icke, ako se zna da su američke vojne obavještajne službe stvorile Al Qa'idu, trenirali i financirali mudžahedine (kasnije - talibani) u Afganistanu protiv sovjetske invazije 1980-tih. Američki, britanski i izraelski agenti sustavno diljem sjeverne Afrike i Bliskog istoka treniraju Vođe pobunjenika' i pomoću njih manipuliraju onima koji doista protestiraju.

Puno puta je objavljeno da je Osama bin Laden mrtav. Između ostalih, to su učinili tadašnji pakistanski predsjednik Pervez Musharraf 2002. i bivša predsjednica vlade Benazir Bhutto malo prije atentata na nju 2007. godine. Dr. sc. Steve Pieczenik, bivši službenik United States Departmenta je u radioemisiji Alexa Jonesa rekao da je Bin Laden mrtav još od 2002. i da njegovo tijelo čeka na ledu pravi trenutak da se objavi da ga više nema. U drugom intervjuu nakon 'ubijanja' Bin Ladena rekao je da je on umro ubrzo nakonl l/9 od Marfanovog sindroma, nasljedne bolesti koja može ozbiljno oštetiti vezivno tkivo koje drži tijelo na okupu i tako izobličiti rad mnogih tjelesnih sustava, uključujući skelet, oči, srce i krvne žile, živčani sustav, kožu i pluća. Bin Laden je sigurno pokazivao klasične značajke Marfanovog sindroma sa svojim visokim tijelom, dugim udovima i licem.

Pieczenik je rekao da je priča iz Dubaija istinita i da je Bin Laden trebao stalnu dijalizu zbog Marfanovog sindroma, zbog čega je njemu najbliža osoba bila liječnik.

To je razlog, po njemu, zašto tijelo nikad nije pokazano javnosti već smjesta „pokopano u moru „prema „muslimanskom običaju ‘ koji ne postoji i zašto nisu izdane nikakve fotografije, prema „predsjedničkim zapovijedima „. jer su bile „pregrozne „i zato „jer mi takve stvari ne pokazujemo okolo kao trofeje „. Ustvari, to je točno ono što rade kad imaju slike ili lažne slike kojima se može obmanuti javnost. No, kako zbog sve većeg broja alternativnih medija takve prijevare više ne prolaze bez propitkivanja, bolje da ih ni nema, piše Icke.

Slika sa sprovoda
Osame bin Ladena

Što se krije ispod
površine vijesti?

Zato je lažna slika „mrtvog Bin Ladena „počela kružiti odmah nakon Obamine objave o pucanju (koje se zbilo na ključni sotonistički dan - 1. svibnja), a glavni mediji su je objavili kao pravu sliku.

Slika sa Bin Ladenovog 'sprovoda'. Možemo mirno spavati, sad je konačno 'laden.

Kad je dokazano da je riječ o falsifikatu napravljenom u photoshopu, sastavljenom od dvije slike (lijeve i srednje koje su spojene dale desnu), mediji su rekli da je to djelo ‘teoretičara urote’, iako su upravo oni razotkrili tu prijevaru. Kako piše Icke, rečeno je da je Bin Laden bio naoružan i da je prilikom vatrenog okršaja s ‘mornaričkim tuljanima (Navy Seals) koristio svoju ženu kao štit. Oh, kako je to zao i okrutan čovjek bio. No, potom je vlada priznala da nije bio naoružan i da se nije krio iza žene niti iza bilo koga drugog. Prema vijestima koje su kružile, žena mu je i ubijena i živa u isto vrijeme. Što ćete, pogreške u jeku ratnih operacija nisu rijetke. Možda će im ta žena trebati da potvrdi priču jednog dana?

Slika koja je zapala za oko prvog dana jest ona sad već slavna, na kojoj Obama, Hillary i drugi tjeskobno gledaju prijenos uživo ubojstva Bin Ladena. Znajući koliko je Hillary bešćutna „bitch „, kao bi to rekli Ameri, bila je to komična slika od samog početka. Još je komičnije bilo što je nakon njenog objavljivanja rečeno da nema živih snimaka tog ‘ubijanja koje ovi ljudi tako tjeskobno promatraju. Što onda gledaju? Možda zid? Možda *play-off* nekog sportskog natjecanja? Čak nisu ni upalili laptope na sastanku, samo su ih otvorili kao kulisu za tu nevjerojatnu lažnu fotografiju koju mediji uvijek iznova pokazuju bez imalo propitkivanja.

Ali su još stari Rimljani i oni prije njih znali - slika je najefikasnije sredstvo hipnoze i promidžbe.

Zanimljivo je biti suvremenikom događaja i gledati kako nastaje buduća povijest. Koji mjesec kasnije kupio sam znanstveno-popularni časopis „Vojna povijest „„ koji se doista trudi biti što ozbiljniji i kompetetniji. Uvodna priča je bila danas već klasični refren o Bin Ladenu, a glavni ukras teksta bila je upravo ta slika. Ta je namještaljka, dakle, već postala povijesni dokument. Bilo je bizarno čitati kako se autor ozbiljno trudi biti ozbiljni povjesničar, ali samo ponavlja materijal iz promidžbe. Kako li su samo drugi povijesni događaji izgledali u svoje vrijeme? Nije povijest učiteljica života, kako joj se tepa, nego najmoćnije postojeće sredstvo promidžbe.

Icke podsjeća da je nakon prave Bin Ladenove smrti početkom 2 „. stoljeća pušteno mnoštvo svakojakih snimaka koje su trebale uvjeriti ljude da je on još živ, da je prijetnja na slobodi i da je potrebno pokrenuti još par ratova da ga se uhvati. Te snimke ‘pribavile su i pustile medijima organizacije iza kojih stoje CIA i Mossad, poput one zvane (SITE - ‘Search for International Terrorist Entities') - „Potraga za međunarodnim terorističkim tijelima „(ali nikad u Izraelu).

Krvavi dani u Norveškoj

Kad smo kod terorizma, ne može se ne spomenuti Anders Behring Breivik, ‘ubojica s Utoye’ koji je svojim krvavim pothvatom 22. srpnja 2011. bio još jedan u dugom nizu tzv. *lone gunners,* odnos samotnih ubojica, nepovezanih s bilo kojom organizacijom. Jedan takav je ubio Johna, a drugi Roberta Kennedya, treći je ubio Luthera Kinga, četvrti Lennona, a peti je podmetnuo bombu u Oklahomi. One čudne priče zvane ‘teorijama urote’ odmah su počele razmišljati naglas: na dan postavljanja bombe u Norveškoj je bio praznik i većina zgrada je bila prazna, pa zašto bi poremećeni ubojica kojem je cilj pobiti što više ljudi aktivirao bombu u skoro praznoj četvrti; ovakva akcija zahtijeva dulje planiranje, oružje, znanje o eksplozivima, nadgledanje, a sve to traži novac i logistiku; te da je moguće vjerovati da je Breivik izvršitelj, ali je teško povjerovati da je to djelo jednog čovjeka i njegovih osobnih nakana; da je očigledna činjenica da Breivik nije napade mogao niti pripremati niti izvesti sam, što se poklapa s iskazima svjedoka o hitcima s različitih strana te šest novih

uhićenja koja su uslijedila; pa onda, ukoliko je htio pobiti što više ljudi, zašto nije aktivirao bombu običnim danom?; zašto je bomba postavljena u praznom središtu grada, a onda je putovao 40 kilometara dalje ne bi li nastavio s napadom?; zašto jednostavno nije ušao u nekakav supermarket, bacio bombu ili napravio što je naumio; potom, norveška policija je par dana ranije imala vježbu na mjestu eksplozije s ciljem obrane protiv - eksplozija. Teza o usamljenom vuku svakako bi teško opstala pred Breivikovom dugogodišnjom pripadnosti masonima, itd., itd. Jedan je internetski pisac napomenuo da se ta teza „fantastično podudara s i-vaš-bijeli-susjed-može-biti-terorist kampanjom koja se već više tjedana vodila u SAD".

Brojni podaci već dugo ukazuju na mogućnost da su 'usamljeni ubojice' uglavnom ljudi isprogramiranih umova, a o dugoj tradiciji razvoja mentalnog programiranja ljudi u CIA-i i srodnim joj institucijama, kod koje je Mandžurijski kandidat amaterski rad, mnogi su detaljno pisali, a u ovoj knjizi za tu temu jednostavno nema prostora. Takav je, dakle, samotni ubojica bio Breivik. Sam sve smislio, sam organizirao, sam odlučio, sam napravio. Uradi-sam-terorist. I ne zaboravimo naglasiti, kako su ga novine opisivale: ekstremni desničar i član masonske lože. U nevjerici sam gledao to kako je jedan čovjek uspio sam poubijati toliko ljudi u tako kratko vrijeme. Zar su stajali i čekali? Onda je koji dan kasnije vijest pod naslovom „Krvnik s Utoye imao pomagača naoružanog nožem" razjasnila stvar: dobro, ipak nije bio sam, imao je jednog pomagača s nožem, to objašnjava sve.

Nije čak ni završio na sudu. Možda zato jer su sudovi nezgodna mjesta gdje se svašta ispituje. Krajem studenog 2011. u vijesti naslovljenoj „Dijagnoza - neubrojiv: Nema suđenja za norveškog krvnika Breivika!" pisalo je da norveški mediji javljaju da su liječnici utvrdili da „masovni ubojica Anders Breivik nije mentalno zdrav i ne može se smatrati odgovornim za dvostruki teroristički napad u srpnju koji je za posljedicu imao 77 mrtvih. (...) Psihijatar Torger Husby iz medicinskog tima koji je ispitivao samoproglašenog križara rekao je da su on i njegovi kolege došli do jasnog zaključka o mentalnom zdravlju ubojice, ali ga je odbio pojasniti. (...) Sud će u konačnici odrediti može li se Breivik smatrati odgovornim za svoje postupke, ali je u Norveškoj uobičajena praksa da sudovi slijede stručne preporuke."

Bilo mi je teško ne pomisliti da je to bio još jedan događaj s potpisom Elite, a u svrhu poticanja izmišljenog rata protiv lažnog terorizma. Pogotovo kad je odmah posvuda objavljena izjava onog groznog i kvarnog tipa, lutke na koncu, Obame Baracka, koji je rekao: „Ovo je podsjetnik na to da cijela međunarodna zajednica ima ulogu u sprečavanju ovakve vrsta terora „. Fino je to sročio, malo smo zaboravili da se vodi rat protiv terorizma kad terorizmu nigdje nema niti traga već duže vrijeme, al 1/9 je bio daaavno. Hoće li se onda taj rat proglasiti završenim? Svakako ne, mora se ljude podsjetiti da još uvijek postoji dobar razlog za mafijaško vojničenje po svijetu i sveopće podizanje razine nadzora nad građanima. „Ovo je taj podsjetnik" rekao je pijun Obama, a cijela se međunarodna zajednica mora još malo ujediniti, što je dobar mali korak prema svjetskoj diktatorskoj vladi.

Teroristički napadi u Norveškoj najsmrtonosniji su u zapadnoj Europi još od bombaških napada na željeznicu u Madridu 2004. kad je život izgubila 191 osoba. Breivik je najprije aktivirao eksploziv u centru Osla, da bi nakon toga otišao na otok Utoyu gdje se održavala konvencija Mladeži vladajuće Laburističke stranke. Ondje je hladnokrvno ubio preko osamdeset ljudi, uglavnom mladih između 15 i 25 godina. Kako prikladno za vjetar u jedra tzv. 'ratu protiv terorizma. Valjda radi jačeg psihološkog učinka, jedan od najvećih terorističkih činova zbio se u zemlji koja je slovila kao jedna od najsigurnijih na svijetu, multikulturalna, s najvišim demokratskim standardima, i uz to nije članica EU. Uobičajeni prizor prilikom političkih posjeta norveškoj Kraljevskoj palači bio je da ispred prozora puze maturanti, a slabašna je straža više služila za dekoraciju i turističku atrakciju nego li za bilo što ozbiljnije. Kad je princ Haakon posjećivao gradski sajam dovezao bi ga vozač, a on bi promatrao predstavu kao i svaki običan građanin. „To je bio norveški način „- pisalo je u jednom tekstu - „kako grad funkcionira i kako oni koji vode državu ili njome vladaju žive onako kako žive i ostali ljudi u njihovoj zemlji. Sada će se to promijeniti. Jer, nakon napada na zgradu Vlade u centru grada, koja nije pretjerano čuvana, više nitko nije siguran. Zbog toga će se i dosezi slobode mijenjati. „

Prije ili kasnije Elita će za svakog naći mjeru da proširi agendu straha. Norvežanka Cathrine Andersen rekla je: „Stvarno smo uvijek bili maksimalno otvoreno društvo, država koja je uvijek štitila svoju slobodu i demokraciju, uvijek smo bili poznati po tome da su kod nas političari i svi

ostali ljudi mogli slobodno šetati ulicama gradova. Sada, kao da nam se dogodilo ono što se ranije dogodilo našim susjedima u Švedskoj. Jednom kada ste povrijeđeni počnete razmišljati je li vaš način ispravan, trebate li nešto mijenjati „. Kako je naš vojni analitičar Fran Višnar rekao, Norvežani nisu imah na ulicama vojsku desetljećima, a sad će je imati jer se i vojska i policija žele iskupiti.

Tko zna, možda ima istine i u tome što pišu neki internetski pisci, da je riječ o više muha jednim udarcem, kako to Elita već voli raditi. Mete su bile isključivo laburisti te nabrajaju da je u tjednima prije tog terorističkog akta norveška vlada: najavila priznanje Palestine i otvaranje palestinskog veleposlanstva u Oslu; najavila da će prvog kolovoza povući sve svoje zrakoplove iz napada na Libiju; Norveška je nedavno poslala nekoliko brodova s humanitarnom pomoći Gazi; u kampu mladih laburista nekoliko dana ranije održan je propalestinski prosvjed; norveška vlada je optužila veleposlanstvo SAD-a u Oslu i očekuje odgovor o nezakonitom prikupljanju podataka o norveškim građanima; Eva Kristin Hansen, vođa norveških Laburista 10. srpnja javno je zatražila istragu protiv Sharona i drugih izraelskih vođa za počinjene ratne zločine. Isti je pisac naveo slične događaje u Stokholmu krajem 2010. (nakon višetjednih antiizraelskih prosvjeda u centru grada je došlo do dvije eksplozije) te u Moskvi (posjet Medvjedeva Palestini i najavljeno priznanje Palestine, a par dana kasnije eksplozija u moskovskoj zračnoj luci). Norveški premijer Stoltenberg je nakon eksplozija izjavio: „Nitko nas neće ušutkati bombama! „

Laburisti otvoreno podržavaju palestinsku državnost, traže suđenje za ratne zločine izraelskim političarima, povlače svoje novce iz izraelskih kompanija i sl. 21. srpnja 2011. ministar vanjskih poslova Jonas Gahr Store, pri posjeti kampa laburističke mladeži na otoku Utoya, bio je suočen sa zahtjevima da Norveška mora priznati palestinsku upravu. Tada je rekao da „Palestinci moraju imati vlastiti državu, da okupacija mora završiti, da zid mora biti uništen i da se to mora dogoditi sad „.

I ranije tog tjedna, kad je palestinski predsjednik Mahmoud Abbas posjetio Norvešku, ministar je televiziji TV2 rekao da je Norveška spremna priznati Palestinu te je potpisao dokument da će palestinski predstavnik u Norveškoj dobiti status ambasadora.

Norveška je bila i jedna od organizatora flotile „Freedom „kojom se pokušalo dostaviti humanitarnu pomoć Gazi, no brodovi su bili masovno

sabotirani u grčkim lukama, dok je par preostalih jednostavno otela izraelska vojska.

Učinci terorističkog čina odmah se predočili naslovi poput „EU kao SAD - uvode se jače mjere protiv terorizma „, a između ostalog je u vijesti pisalo da će se „više pažnje posvećivati fenomenu ‘usamljenog vuka, odnosno radikaliziranog počinitelja bez povezanosti s terorističkom organizacijom „. U prijevodu to znači da smo svi sumnjivi. Više ovlasti dobit će i Europol, policijska organizacija unutar EU-a, koja će „proširiti potrage za osumnjičenima za terorizam i ekstremizam „a neki Tim Jones je u Vijeću ministara dodao da je „Europskoj uniji potreban paket mjera „.

Uostalom, još u studenom 2010., prenosila se vijest, šef njemačke policije proglasio je 9. stupanj opasnosti od terorističkih napada diljem Njemačke. Rekao je da je „opasnost veća nego ikada „, na ljestvici od 1 do 10 bila je na vrijednosti 9, a kao moguće mete terorista naznačio je željezničke postaje i zračne luke. Baš fini izgovor da se i putnike željeznica počne ponižavati i gnjaviti kao putnike zrakoplova. Da postoji ‘pojačana opasnost’ od terorističkih napada u Njemačkoj rekao je i njemački ministar unutarnjih poslova na temelju informacija prikupljenih od njemačkih islamista uhićenih u Pakistanu i Afganistanu, kao i „najnovijeg upozorenja jedne strane obavještajne službe „. (Da pogađamo koje? Zijeeev.) Rat protiv nepostojećeg terorizma i nakon punog desetljeća jaše dalje.

14. POGLAVLJE - SNAGA JEDNOSTAVNOG „NE „

U lipnju 2012. osvanula je vijest: „Bolivijski predsjednik Evo Morales najavio nacionalizaciju svih prirodnih resursa u svojoj zemlji „. Morales je rekao da struja, voda i telekomunikacije nikada ne bi smjeli biti u vlasništvu privatnih tvrtki te kako treba raditi na oporavku i nacionalizaciji svih prirodnih resursa koji moraju biti u rukama naroda, tj. pod kontrolom države. Vjeruje se, pisalo je, kako se u Andama, u blizini bolivijske granice s Čileom, nalazi više od 50% svjetskih rezervi litija, što je glavni sastojak baterija za električne automobile i prijenosna računala: „Japan, Južna Koreja i Francuska izrazile su interes za sudjelovanjem u prvoj i drugoj fazi razvoja ekstrakcije minerala, ali je Bolivija još 2010. odbacila njihov upit s obrazloženjem da mogu to uraditi i sami. „Vijest je podsjetila da je i venezuelanski predsjednik Hugo Chavez, koji je pružio Moralesu i političku i financijsku potporu, započeo svoju nacionalizaciju još 2007. preuzevši kontrolu nad najvećom telekomunikacijskom tvrtkom i elektroenergetskom kompanijom te je prisilio strane naftne tvrtke na sporazum s manjim dioničarima kao dio zajedničkih pothvata. Od tada, Chavez je proširio kontrolu nad onim što on naziva „strateškim sektorima" -čeličanama, cementom, prehrambenim i rudarskim tvrtkama, bankama i poljoprivrednim zemljištem. Predsjednik Evo Morales, u čast proslave 1. svibnja, ove godine je nacionalizirao glavnu elektroenergetsku kompaniju u Boliviji, koja je bila pod upravom Španjolske, a prije dvije, također u čast 1. svibnja, nacionalizirao je četiri energetske tvrtke, uključujući *Rurelec Plc* iz Velike Britanije i francusku tvrtku GDF Suez SA. Također, Bolivija je prva zemlja koja je zatvorila sve *McDonaldsovefast food* restorane u zemlji i prva zemlja u svijetu koja je donijela zakon o „Majci Zemlji" kojim priroda „dobiva pravo na svoj ciklus bez ljudskog utjecaja, pravo na čistoću i pravo da se nad njom ne vrši genetski inženjering. „

U zakonu je pisalo:

„Naši djedovi naučili su nas da smo sei mi velika obitelj, zajedno s biljkama i životinjama. Mi, autohtoni narod Južne Amerike, svojim

vrijednostima možemo pridonijeti rješavanju problema energije, klime i prehrane".

Znači može se. Reći 'ne' svjetskoj oligarhiji i učiniti nešto razumno. Svojevremeno sam u knjižari listao knjižicu američkog komičara Seinfelda. Jednom su ga prilikom šefovi televizijske kuće posjeli i objasnili da bi u nekoj epizodi trebao nešto promijeniti jer se pregrubo našalio na račun stanovnika neke američke države gdje je njegova emisija jako popularna, pa bi bilo dobro da to promijeni da ne uvrijedi te ljudi i da tamo gledanost emisije ne padne. Seinfeldu je to, naravno, išlo na živce, nije želio odustati od gega zbog tako glupog razloga, no nije znao što bi im rekao: ili nije imao argumenata, ili mu se nije dalo objašnjavati tim ljudima nešto što oni ne bi mogli shvatiti, pa je samo rekao:

Ne.

Tvrdoglavo i bez objašnjenja.

Na kraju je bilo po njegovom jer se protiv takvoga „ne „ne može ništa. Ne znam jesu li se stanovnici one države uvrijedili, ali čisto sumnjam jer je mentalni sklop upravljača televizijskih kuća i industrije zabave sklon podcjenjivanju ljudi, pa su im i proizvodi uglavnom takvi. Seinfeld je napisao da je tada prvi put shvatio snagu jednostavnog „ne „. Doista, stvar je moćna. U više navrata sam i sam koristio taj alat i mogu vam reći da čini čovjeka nekako bezbrižnim i laganim.

Ne.

I to je sve. Nikom ne duguješ objašnjenje. Riječ je doista o distribuciji moći. Jer što je moć i zašto netko ima moć nad nekim drugim? Uglavnom zato jer mu taj drugi tu moć daje. Da mu je ne daje, „moćnik „ne bi imao moć. „Ne je tu jednostavni i efikasni bedem.

Evo male analize na zamišljenom i pojednostavljenom slučaju. (Naravno, stvari nisu uvijek tako jednostavne, ali ponekad su okolnosti baš takve da je jedino ispravno reći „ne „). Recimo, nadređeni podređenom kaže da nešto mora napraviti na ovaj ili onaj način, što se podređenom ne sviđa. Ima dvije opcije: prihvatiti 'naredbu' i time predati moć nadređenom ili...može reći „ne „. Bez ikakvih objašnjenja, ako ne postoji volja da bi ga se saslušalo. Dakle, on kaže „ne „, nadređeni pokuša istjerati svoje agresivno, pa pokuša argumentima, ali podređeni tvrdoglavo ustraje

s „ne „. Što se u tom trenutku zbiva? Podređeni se nije odrekao svoje moći, tj. nije ju predao nadređenom.

Stavimo se na trenutak u ulogu nadređenog. Koje su sad njegove opcije? Ako bude dalje inzistirao, taj „ne „će dobivati sve više snage i sve će biti očiglednije da on zapravo nema nikakvu moć nad podređenim, da je ona tek iluzija. To bi se moglo odraziti i na budućnost, stoga, to nije dobar put za njega. Možda je taj slučaj kod podređenog samo iznimka, možda ga baš nešto u toj specifičnoj situaciji jako žulja, možda na temelju tog događaja neće niti izvući pravu pouku i shvatiti da nije tako bespomoćan kako se inače osjeća. Stoga je nadređenom bolje „ne čačkat mečku „. Pa će izabrati drugačiji put: prihvatit će to „ne „i još će nastojati stvoriti iluziju da taj „ne „prolazi samo zato jer ga on prihvaća, računajući na to da niti podređenom baš nije svejedno u toj situaciji i da će s olakšanjem prihvatiti takav rasplet. Prihvaćanjem „ne „pokušat će sačuvati iluziju moći. No, istina je ta da nadređeni nije imao izbora. Protiv „ne „se jednostavno ne može. Seinfeld je dobro uočio snagu jednostavnog „ne „.

Za upotrebu tog jednostavnog recepta obično nas sprječava još jednostavnija pojava - strah. No, svi problemi su na kraju ipak samo u našim glavama, kreacija naših ograničenih umova koji imaju ograničene spoznajne kapacitete. Potvrdu toga nedavno sam čuo i na projekciji dokumentarnog filma „Uzmimo lovu „, nakon koje sam vodio razgovor s nekim gostima, među kojima je bio jedan tip koji mi se jako dopao, bivši nogometni sudac i ekonomist kojega sam proteklih godina zapazio kao usamljeni glas istine kad god je u novinama bilo riječi o HNB-u, a on je tada bio u nekom odboru za financije. Možda nisam točno zapamtio sve aktere njegove priče, ali baš kao i kod narodnih predaja, važna je poruka, a ne svaki detalj. Ukratko, taj je čovjek bio u nekom tijelu koje je o nečem odlučivalo, smatrao je da ponuđeno rješenje nije etično i usprotivio se, nakon čega se počeo na njega raditi pritisak. Neki više, a neki manje prijateljski, savjetovali su ga da odustane jer će „izletjeti „. No, on je tvrdoglavo ustrajao na svome, pa su ga još neki ljudi poduprli. Kraj priče je predvidljiv, baš kao kod svake priče u kojoj je glavni akter „ne „-nepravedni prijedlog nije prošao, a čovjek nije niotkuda „izletio „.

Drugi riječima, ako čovjek nije sam sebi previše važan, ako se vodi idejom pravednosti, a ne dopusti da mu postupke i odluke vode strah ili kalkulacije, sve prijetnje i neugodni ishodi rastopit će se poput sladoleda na vrućini. Sve su to samo pokušaji da ti netko na blef oduzme moć,

praveći se da je već ima. Ali nema i neće je ni imati ako mu je ti ne predaš. Kako je to rečeno u jednoj pjesmi grupe Haustor: „Ono što nas plaši, to su duhovi od papira „. Naravno, prije „ne „- postoji niz prilika da ljudi porazgovaraju, osvijetle neku situaciju iz svih kutova, a takvih kutova, pa posljedično i opcija, uvijek ima daleko više nego što se čini na prvi, drugi, pa čak i treći pogled. No, dobra je vijest da za „ne „nikad nije kasno. Niti u ovom slučaju, kad je riječ o Kontrolnom sustavu porobljavanja ljudi. S „ne „uvijek stižete u pravo vrijeme. On dolazi kao velika gumica za brisanje, kao divovska tipka *delete* kojom jednim pritiskom možete iz računala izbrisati nešto što ste radili danima, mjesecima ili godinama. Uostalom, probajte odmah, uopće nije teško: *Ne.*

Prolazi i ako zaurlate; može i šapćući; ili pak onako usput, u prolazu: Ne. Sto je načina, za svačiji džep, ukus i karakter. I onda, je li ikad bilo bolje vrijeme za „ne ?

To je pak pitanje na koje je odgovor također kristalno jasan poput planinske rijeke: Ne.

15. POGLAVLJE - OKUPACIJA STAVOVA I UVJERENJA

Prije nekoliko godina, čekajući sastanak u centru grada, u polupraznom kafiću od dosade sam s police s tiskovinama uzeo neki politički tjednik i novine. Prolistao sam od korica do korica i zamijetio da se uglavnom provlače isti ljudi i teme kao i par dana ranije. Bacim ih na stol, srknem kavu, a pogled mi padne na datume izdavanja tiskovina. Bili su stari - osam mjeseci. Ni po čemu se to nije moglo primijetiti dok sam ih čitao. Mijenja li se ikad išta? Moram tu tajnu sačuvati od izdavača, da im ne padne na pamet ideja otpustiti novinare i jednostavno pretiskavati brojeve stare nekoliko mjeseci kao nove.

Krajem rujna 2011. dogodila mi se slična stvar. Na nekom je portalu osvanula vijest hrvatske novinske agencije naslovljena „Zapad bojkotirao govor Ahmadinedžada u UN-u „, a nadnaslovljena „Otišao i Josipović „. Opet *deja vu.* Prije više od godinu dana viješću istog sadržaja zabavljao sam se u knjizi *Sve piše u novinama.* Samo Josipović još nije bio predsjednik, neko neki drugi tip. Ostalo je sve u riječ bilo isto.

Tog dana 2011. o kojem je bilo riječi u novoj vijesti, „izaslanstva zapadnih zemalja, uključujući i hrvatsko, napustila su zasjedanje Opće skupštine UN-a tijekom govora iranskog predsjednika Mahmuda Ahmadinedžada u kojem je oštro napao Zapad i izrazio sumnju u terorističke napade 11. rujna „. Dalje je rečeno da je „prema izvoru iz hrvatskog izaslanstva, i hrvatski predsjednik Ivo Josipović sa suradnicima (Živio nam dugo!, *op.* K.M.) napustio zasjedanje nakon što je Ahmadinedžad rekao da su 'arogantne sile sankcijama i vojnom silom zaprijetile svima koji su doveli u pitanje Holokaust i terorističke napade na SAD 11. rujna 2001. Američko izaslanstvo prvo je napustilo zasjedanje, a ubrzo nakon njega i druga zapadna izaslanstva napustila su dvoranu. „Takve su u ovom manipuliranom svijetu reakcije na istinu. Dalje je pisalo: „Ahmadinedžad je optužio SAD da je 'sumnjive' napade 11. rujna 2001. na New York i Washington iskoristio kao povod za pokretanje rata u Iraku i Afganistanu. SAD i njegovi saveznici 'gledaju na cionizam kao na ideologiju i svet pojam „.

Sve točno do zadnje riječi.

Pa dalje na istu temu, Ahmadinedžad je rekao: „Koristeći se svojom medijskom imperijalističkom mrežom koja je pod utjecajem kolonijalizma, oni sankcijama i vojnom silom prijete svima koji propituju Holokaust i događaje 11. rujna.

I opet sve točno do zadnje riječi.

Glasnogovornik američke misije pri UN-u Mark Kornblau osudio je izjave iranskog predsjednika sljedećim riječima (uobičajenim sranjima): „Gospodin Ahmadinedžad imao je priliku govoriti o težnjama svoga naroda za slobodom i dostojanstvom, no umjesto toga opet je iznio odvratne antisemitske izjave i teorije zavjere „. Bla, bla...

Standardni žigovi koje Iluminati lijepe naokolo u nastojanju da održe na životu veliku laž koja im je potrebna za njihov jadni 'veliki plan'. Antisemitizam, homofobnost, ksenofobnost, rasizam, desničarstvo, eurofobnost... to su uobičajeni refreni na pokušaje kritike jednoumlja ublaženo nazvanog 'politička korektnost'. Kako se ona nalazi samo u glavama ljudi i nigdje drugdje, izgleda da je ključ ipak negdje u našem umu ili kako već nazivali taj natprirodni fenomen koji je na neki način povezan s našim mozgom, ali se ne nalazi u njemu.

No, novine se uglavnom ponašaju po takvoj, zadanoj spranci', bez trunke razmišljanja. Recimo, u listopadu 2011. naslov teksta je glasio: „Ugledajmo se na Slovence ili ćemo do kraja uništiti gospodarstvo „. U nadnaslovu je pisalo: „Janšina vlada drastično mijenja zakon o radu, a mi još razmišljamo platiti ili ne regres i božićnicu. „Naravno, sve spomenute mjere su na štetu ljudi, od detalja poput onog da pauza više ne bi ulazila u radno vrijeme pa do pojednostavljivanja davanja otkaza. Ponekad se pitam jesu li novinari koji pišu ove testove svjesni da će sve te mjere i njih dohvatiti.

Paralelni svjetovi

Nedavno sam gledao neku političku emisiju čije je središnje pitanje bilo koliko je naša vlada uspješno ili neuspješno vladala u prvih šest mjeseci svog mandata. Bila je to jalova rasprava između predstavnika vladajuće stranke i bivše vladajuće stranke. Svako malo netko je potezao pitanje ovog ili onog čovjeka, tvrtke ili nekog drugog pojedinačnog primjera kojim se rasprava usmjeravala u razne detalje i prepucavanja oko njih. Sjetio me taj razgovor na prepirke koje sam slušao u nekim svojim bendovima, u trenutcima svađe ili kad bi se uvukla neka zla krv. Onda bi se izvlačili kosturi iz ormara, netko bi iz prašine izvukao neku situaciju u kojoj se osjećao oštećen, onda bi netko drugi unutar tog detalja spomenuo neki drugi, još manji detalj, u kojem se pak on osjećao oštećen, i tako bi se rasprave vrtjele besmisleno u krug, u nekoj spirali, bez ikakvog smisla i razrješenja. Rješenje se pojavilo kad bismo svi pustili sve te pizdarije, otkvačili nadureni ego i nekako se sjetili zašto smo skupa. Naravno, u onoj emisiji to se nije moglo dogoditi.

Osim toga, nitko nije spomenuo ništa bitno. Recimo, umjesto silnih statistika, prezimena, okrivljavanja i obećanja, ja bih puno radije čuo da je netko od prisutnih bio upitan nešto što bi doista imalo neku važnost. Recimo, da objasni zašto je vlada 29. ožujka 2012. donijela uredbu „O izmjeni i dopunama o razini genetski modificiranih organizama „. Ona kaže da proizvodi koji se stavljaju na tržište ne moraju biti označeni kao proizvodi koji sadrže genetski modificirane organizme, a o njoj se moglo saznati samo tako što je par mjeseci kružio *mail* s uredbom (ja sam ga dobio nekoliko puta), dok ga konačno portal *Indeks.hr* nije objavio kao vijest. U kampanji za pristup EU nisu se spominjali potencijalni problemi

genetički preinačenih usjeva i od njih dobivene hrane, unatoč tomu što je 80% građana protiv GMO-a.

Nakon što je potiho došla uredba o neisticanju GMO-a, *Index* se zapitao vrijedi li još uvijek ideja da svaka vlada mora raditi u korist svojih građana. Odgovor je - naravno da ne, naša vlada radi za korporatiste (kao i većina drugih). Jer u svijetu u kojem nije tako, vlada ne bi ignorirala činjenicu da se saborski Odbor za zaštitu okoliša jednoglasno očitovao da želi Hrvatsku slobodnu od GMO-a i da se razvoj Hrvatske temelji na ekološkoj poljoprivredi i turizmu, da 18 županija ne želi genetski modificirane organizme te praktički želi Hrvatsku slobodnu od GMO-a.

No, Hrvatska nema nikakvu samostalnost, usprkos tome što je sadašnji premijer u predizbornoj kampanji cijelo vrijeme ponavljao nevjerojatno netočnu tezu da „nikad nećemo više odlučivati o sebi nego kad uđemo u EU".

Ha, to bih htio vidjeti! *Cocksuckers*. Uredba o GMO-u sadrži odredbe koje su u skladu sa sljedećim aktima EU: 1) Odluka Komisije od 17. lipnja 2011. godine o odobravanju stavljanja na tržište proizvoda koji sadrže, sastoje se ili su proizvedeni od genetski modificiranog kukuruza MON 89034 x MON 88017 (MON-89034-3xMON-88017-3) u skladu s Uredbom (EZ) br. 1829/2003 Europskoga parlamenta i Vijeća.

Šifre MON 89034 i MON 88017 označavaju GMO sjeme multinacionalne kompanije *Monsanto,* a odlukom je propisano da na proizvodima koji sadrže kukuruz ne treba isticati da je riječ o GMO sorti. *Monsanto* nije jedini na popisu uredbe, tu je i GMO sjeme kompanija *Pioneer/Dow, AgroSciences, Bayer Crop Science, Syngenta Seeds*. *Monsanto* će biti vlasnik svog kukuruza u Hrvatskoj koji u budućnosti bude prihvatio karakteristiku modificiranog MON 89034 x MON 88017. Prihvaćanje karakteristika se događa putem križanja (makar i neželjenog) naših postojećih vrsta kukuruza s njihovim modificiranim. Ako se pojavi novo sjeme, što se događa svake godine, a u tom novom sjemenu bude dio genetske strukture MON 89034 x MON 88017, oni postaju vlasnici tog sjemena. Čitav trik objašnjen je u filmu *Hrana d.o.o.* Roberta Kennera iz 2008. godine.

Zahvaljujući WikiLeaksu procurila je informacija da je američki ambasador u Parizu Craig Stapleton savjetovao Washingtonu da protiv svake članice EU-a koja se protivi uvođenju GMO-a počne trgovački rat,

što dovoljno govori o značenju koje *Monsanto* ima za američku vladu. Možda bi preciznije bilo reći da *Monsatno* i jest vlada, a ova vlada koja se slika za televiziju je tek hrpa ne baš lijepih manekena. To je paralelni svijet. Na televiziji političari raspravljaju o marginalijama, a ono što je istinski bitno radi se potiho. Dio tog istinski bitnog za korporatiste jest i ono što bismo mogli nazvati i napadom na biosferu (promicanje GMO-a), ali i pokušajem da se pod kontrolu stavi hrana. Koji je od tih paralelnih svjetova stvaran: ovaj s televizije ili ovaj o kojem se ne govori u medijima? Oba. Zapravo, onaj kojega sam izabereš **i** smatraš stvarnim.

Dajte nam svoje misli

Kada čovjek duže vrijeme informirano promatra svijet oko sebe prije ili kasnije neminovno će doći do zaključka da cijela urota protiv čovječanstva u temelju počiva samo na jednom kamenu-temeljcu - okupaciji ljudskih uvjerenja i stavova. Sve drugo je sekundarno i samo proizlazi iz te točke. Sva druga djelovanja Iluminata moguća su samo zahvaljujući okupaciji ljudskog uma nametanjem uvjerenja i stavova.

O tome svjedočim na svakom koraku, prije svega u vijestima, ali kreće od najranije dobi i nastavlja se tijekom cijelog obrazovnog ciklusa. Recimo, sa starijom kćeri učio sam prvu lekciju iz kemije u prvom razredu gimnazije. U njoj se govorilo o nafti kao tvari nastaloj taloženjem određenih životinjica, tj. organizama bez prisustva zraka i tako dalje. Mada već godinama postoje uvjerljiva istraživanja da nafta uopće nije fosilno gorivo, uči se teorija Lomonosova od prije dva stoljeća koja nikad nije potvrđena niti dokazana, ali je usprkos tome općeprihvaćena kao činjenica. A zapravo se nafta cijelo vrijeme stvara ispod naših nogu, za njen nastanak potrebni su samo odgovarajući uvjeti poput vrste stijene, pritisaka i tome slično, i nema nikakvih problema. Nikad neće biti naftne krize, niti je ikad prijetila. Kad sam prvi put čuo nešto o nafti bio sam još mali, a još tada je rečeno da je ima za još samo pedeset godina. To bi značilo da bi je trebalo nestati već za 15-tak godina. Ništa od toga, čini se, ne spominje se više ovih dana. Ili se spominje - za pedeset godina. Bila je to laž koja je bila potrebna u tom trenutku, a na snazi je, s istom svrhom, i danas.

U istom udžbeniku evo i okvirića o globalnom zatopljenju, o čemu se uči djecu, iako uopće ne postoji, a pogotovo nije vezano ni uz kakvo povećanje koncentracije CO_2. Uostalom, kad škola ne bi služila samo za

uguravanje nevjerojatnih količina informacija, uz zamaranje učenika, nego kad bi ih učila kritički razmišljati, dobra prilika za to bila bi upravo na istoj stranici gdje se spominjalo globalno zatopljenje. Shematski je, pomoću odsječaka kruga, prikazan omjer plinova u atmosferi. Pitao sam kćer da mi nabroji glavne plinove koji čine atmosferu. Mršteći čelo u razmišljanju, ona počne: „Dušik, ugljični dioksid, kisik.. „„ Stop, velim, pogledaj grafikon, što je tu prikazano? Po prilici tri četvrtine kruga je dušik, četvrtina kisik i jedan skoro nevidljivi odsječak na kojem piše 'ostalo'. Ni spomena o ugljičnim dioksidu. Otkud ti to? Pa, čula je negdje, nekako joj je poznato.

Da nas se uči razmišljati, da nisu i profesori pod čizmom i programirani, ovdje bi bilo pravo mjesto da se budući pripadnik ljudskog društva zapita - čemu tolika hajka na CO „kad ga toliko malo ima da ga se u grafikonu niti ne spominje. U filmu *Velika prijevara globalnog zatopljenja,* uz mnoge druge stvari, profesor Tim Bali kaže kako, izraženo u postotcima u odnosu na ostale plinove, u atmosferi ima samo 0,037 posto COJ A samo jedan minijaturni djelić tog ionako minijaturnog djelića može se pripisati ljudima. Ljude u proizvodnji CO, daleko nadmašuju vulkani, životinje, bakterije, truljenje te, kao daleko najveći izvor CO, - more. 95 posto (u svojoj biti - blagotvornog) učinka staklenika, koji omogućava život na Zemlji, uzrokovan je vodenom parom.

I tako život ide dalje. Bez šireg konteksta, ljudi si svakodnevno sami još malo više navlače omču oko vrata ili barem tome zdušno pripomažu. Urotu bismo doista pojednostavljeno mogli poistovjetiti s ostvarivanjem vlasti nad mislima ljudi. Samo uvidom iz te perspektive mogu se promijeniti stvari za svakoga od nas individualno, ali i za sve ljude kolektivno.

Ako se razmišlja logički, iz premise da je bit urote okupacija uvjerenja ljudi (a sve političke promjene i nametanja mogući su samo zahvaljujući isprogramiranosti ljudi, koji ih zbog toga podržavaju ili barem pasivno pristaju na njih), slijedi da nema nikakvog smisla trošiti energiju na konfrontiranje s onim što je *posljedica* okupacije stavova i uvjerenja. Sukobom s posljedicama ne može se riješiti uzrok. S druge strane, uklanjanjem tog jednog jedinog uzroka može se odjednom ukloniti stotine posljedica za čije pojedinačno uklanjanje ne bi bilo dovoljno ni nekoliko života. Koliko god ovo zvučalo potrošeno, ako je glavni mehanizam urote

osvajanje stavova i uvjerenja ljudi, ovakav je zaključak proizvod suhoparne logike, a ne mašte.

O tome često razmišljam dok gledam razne prosvjedne aktivnosti po svijetu. S jedne strane mi se sviđa vidjeti one protestante na Wall Streetu, i one u Španjolskoj, i one u Engleskoj, jer mi se čini da se nešto zbiva, da se nešto poduzima, da ti ljudi bar ne sjede prekriženih ruku. S druge strane, vidljivo je i to da niti jedan od tih prosvjeda nije urodio nikakvim plodom, nijedan nije imao baš nikakav učinak na razvoj stvari. Nula. Štanga. Ništa. Sve ćorak! Osim što su neki išli na ruku Iluminatima, dajući im povod za uvođenje novih mjera policijske države, pod isprikom brige za javnu sigurnost. Riječ je o tome da se nijednim od tih prosvjeda ne mijenja paradigma koje je uzrok problema. A ne može se stvoriti promjenu bez da se čovjek sam promijeni. Pogledajte, recimo, ove jako popularne prosvjede protiv bankarskog sustava. Oh, kako je to super, konačno su ljudi identificirali krivca i digli se protiv njega.

Jao, jao. Kad to gledam i čitam komentare o prosvjedima na Wall Streeta i drugdje protiv monetarnog sustava, najradije bih se pojeo. Iz aviona se vidi da su to manipulirani prosvjedi prema uzorku koji se oduvijek primjenjuje. Klasična formula problem-reakcija-rješenje, kombinirana s još par podtaktika. Prvo se stvori problem (financijska kriza). Potom se pričeka reakcija ljudi, a malo je se i potiče, kao što se na ovim prosvjedima na Wall Streetu u par navrata pokazalo da iza njih stoje i neki pripadnici financijske oligarhije, a i neke tajne službe, koja šalje svoje ljude da obučavaju druge kako dizati prosvjede. Pogotovo je bizarno bilo kad ih je podržao glavom i bradom iluminatski potrčko Soros.

Podtaktika se sastoji od toga da će snage Novog svjetskog poretka ponekad odbaciti neki dio svog sustava koji se u međuvremenu potrošio. U trenutku kad vidite da korporativni mediji (pogotovo u SAD-u) pokazuju neku kritičnost prema nekom dijelu establišmenta možete biti sigurni da je riječ o takvoj igri. Jer vlasnici medija su isti oni koji su i vlasnici banaka i svega drugoga, i to se ne zbiva slučajno. Njima nije problem za mase igrati igru u kojoj mediji koji naizgled istražuju istinu ‘otkrivaju’ prljavi veš, iznose ga pred javnost i slično. Sve je to njihova mašinerija stvaranja iluzije i ovisnosti.

Nakon drugog koraka, reakcije, slijedi korak ‘rješenje’ Ljudi su na ulicama, bore se protiv zlog bankarskog sustava, mora se nešto učiniti.

Odgovor će biti stvaranje središnje svjetske banke, s isprikom da se financijski sustav mora staviti pod kontrolu jer to narod želi. ‘Oće se netko kladiti da će baš tako biti? Najviše frustrira što će ljudi to progutati, kao što svaki dan vidim oko sebe, a najviše gutaju najinteligentniji, najobrazovaniji i najnačitaniji, što je apsurdno ali istinito, čak i logično jer su oni najviše isprogramirani.

S druge strane, vidim i to da svaki pokušaj opisa pravog rješenja nekako ne uspijeva, sputan riječima i potrošenim frazama kojima malo tko od nas može naći praktičnu primjenu. Promijeni sebe, promijenit će se i svijet. Proširi svijest. Sve što je vani zapravo je unutra, zato nema smisla da djeluje prema ‘van’ unutra raščisti stvari, ostalo će doći samo po sebi. Potrebna ti je duboka unutarnja transformacija. Sve to ima smisla, o prirodi stvarnosti, igri percepcije, 4D hologramu kojeg smo dio najtoplije preporučujem knjige Davida Ickea *Vodič kroz urotu* ili *Ljudski rode ustani, ovaj lav više ne spava.* No, što sad da se radi, upitat će se svatko. Otkuda da se počne? Evo, silno hoću, napregnuo sam sve mišiće i zamislio želju - i ništa. Ne osjećam promjenu. Neću je tako nikad ni osjetiti. Koliko se meni čini, taj apstraktni pojam, ‘transformacija svijesti’ pomalo se može usporediti s rastom čovjeka. Imao si pet ili deset godina, bio si mali, a sad imaš dvadeset godina i 170 cm visine. To je neosporna činjenica. Možeš li mi reći kada se to dogodilo, ta velika promjena? Sjećaš li se kad se događalo? Nisi je primijetio, ali gumb na liftu, za kojega si se prije trebao propeti na prste da ga dohvatiš, sada ti je ravno ispred nosa. Pretpostavljam da se tako nekako odvijaju i unutarnje transformacije. Čovjek se, prema vlastitom osjećaju, ne mijenja, ali odjednom mu svijet više ne izgleda kako je izgledao. I tek ako se pokuša prisjetiti kako je o stvarima razmišljao prije deset godina, pa ih usporedi sa sadašnjim razmišljanjem, može uočiti da izgleda kao da je riječ o dva potpuno različita čovjeka. Zapravo je riječ o dva različita paketa uvjerenja i stavova, to je ono što se promijenilo. Ti mentalni paketi su primarni cilj Elite.

U filmu *Poštar* s Kevinom Costnerom neki neimenovani uzročnik uništio je civilizaciju i sveo čovječanstvo (ili barem SAD) na raštrkane i izolirane seoske zajednice koje pokušavaju preživjeti oskudicu u okružju okrutnih pljačkaša. Neimenovani stranac tumara pustošima američkog Zapada i zarađuje za život kao glumac, seoskim predstavama Shakespearea. U jednom selu na njega naleti skupina „Holnista”,

ekstremno-desničarskim idejama inspirirana banda fašista na konjima, čiji vođa naplaćuje ‘zaštitu’ i regrutira sve podobne muškarce u svoju banditsku vojsku. Nakon što preživi okrutnu obuku, naš junak bježi iz banditskog tabora i krijući se pred potjerom, slučajno naleti na zgradu pošte s kosturom u poštanskoj uniformi.

Obuče je kako bi se zaštitio od hladnoće i dolazi na ideju kako da se nahrani, pa u prvom gradiću na koji naiđe izmišlja priču o Obnovljenim Sjedinjenim Državama i poštanskoj službi, i čak pokazuje pisma iz vreće koju je ponio sa sobom. Obnovljenih snaga, Poštar napušta grad, ali je nehotice posijao sjeme koje će se oživotvoriti kroz mlade idealiste koji osnuju dobrovoljačku poštansku službu koja spaja izolirane zajednice i ponovno ih vezuje u tkivo civilizacije. Naravno, vođi zlikovaca to ne odgovara, jer se robovi počnu bahatiti, ali na stranu sad s predvidljivom zadnjom trećinom svakog takvog filma, u kojoj se odvija konačni obračuna sila dobra i zla.

Dok sam gledao kako Poštarove bezazlene laži o postojanju pošte inspiriraju ljude, uništavaju im malodušnost, daju im osjećaj da nisu sami i hrabrost da se odupru nasilnicima, sve mi je bilo nekako poznato. Dosta dobar prikaz načina na koji svijet funkcionira. Tako da ga zapravo na okupu drži samo umjetna stvarnost koju cijelo vrijeme sam generira. Kad su neki ljudi povjerovali da zaista postoji poštanska služba SAD-a (sinonim za vladavinu zakona, pravde i civilizacije), ona je zaista i nastala. Prvo su neki dobrovoljci počeli raznositi poštu između izoliranih naselja. Njihova pojava, kao i njihovo vlastito uvjerenje da pripadaju nekoj državnoj organizaciji (koje nije bilo) nije ostavljalo ni malo mjesta sumnji stanovnika raznih mjesta da tako nešto postoji. Pa zar bi netko izmislio poštansku službu? Nisu odustali čak ni kad im je ‘Poštar’ rekao da je sve izmislio.

Virus se nezadrživo širio, a širenje ima klimaks kad na kraju članovi poštanske službe sretnu nekog drugog poštara, iz nekog drugog kraja zemlje, kojeg nisu sami unovačili. To je značilo da je nastala jedna nova stvarnost s vlastitim životom. To što je započela izmišljotinom bilo je potpuno beznačajno. Kad su je prihvatili kao stvarnost, u roku od nekoliko mjeseci ona je to i postojala.

Brojne samoorganizirajuće ogranke poštanske službe na okupu je držala ideja da negdje postoji i funkcionira pravna država. Nije imalo

značaja ni to što sami nisu imali veze ni doticaja s njom, pretpostavljali su da netko negdje ima vezu, a prije ili kasnije će i oni stupiti u kontakt s Vladom - koje uopće nije bilo. Postojalo je nešto bolje i jače - misao o njenom postojanju.

To je upravo model na koji se kreira naša stvarnost, a također i pouka da ona postoji samo dok postoji u našim glavama. Većina povijesnih interpretacija su diktirane, a o sadržaju koji prenose mediji da ne govorimo. EU se čini kao nešto veliko, a što je zapravo ona - šaka birokrata, ona zapravo ne postoji, osim kroz zamišljeni sustav ljudskog društva, njegova izmišljena pravila, zakone i svakodnevne desetine novinskih vijesti o njoj. Dakle, postoji samo u ljudskoj glavi, ali to nije „samo „- jer to je sve što uopće postoji.

Uzmimo primjer konoplje: svi je smatraju drogom, ali to je ideja umjetno usađena u glavu Hearstovom kampanjom iz 1930-tih, čije su se poruke proširile na cijeli svijet. Postoje čak i zakoni koji sankcioniraju korištenje konoplje, ali najvažnije je to što je u svijest ljudi usađena takva predodžba, temeljena na dezinformacijama ili uskraćivanju informacija. Ali zamislimo na trenutak da cijelo pučanstvo postane informirano o svim dobrobitima konoplje, u kojoj mjeri se na njoj doslovce može temeljiti cjelokupna ekonomija, i u kojoj mjeri može biti temelj zdravijem i manje ovisničkom društvu, pa da onda počnu posvuda razbacivati sjemenke konoplje (kojih samo jedna biljka daje stotine, a sjemenke neopojne konoplje se čak mogu kupiti kao hrana za ptice). Koji bi zakoni bili upotrebljivi protiv takve spontane masovnosti? Koji bi ljudi provodili te zakone (jer bi i oni sami shvatili o čemu se radi)? Na kraju - koji bi ljudi potom promovirali te zakone?

Pogledajmo samo kako religije lako drže ljude na uzdama tisućama godina, pomoću vrlo slabo ili nikako dokazanih priča, vrlo nalik izmišljotini iz *Poštara.* Ili zamislimo na trenutak da ono kretensko britansko kraljevsko (iluminatsko) vjenčanje nije nitko gledao niti pratio, da nitko tamo nije došao, da su svi ugasili televizore, da nijedne novine nisu objavile više od male vještice. Kakvu bi ono imalo važnost? Ma vjerojatno bi ga prekinuli na pola. Upravo zbog važnosti okupacije stavova i uvjerenja naši mediji prenose tekstove poput: „Kako kapitalizam popravlja svijet? „. Izvor je, treba li nas to čuditi, iluminatski *Financial Times.*

Dobročinstvo, samo po sebi, neće riješiti svjetske probleme, a kapitalizam može vratiti ljude na posao, poručio je u tekstu besprizorni tip Bill Clinton, švercer heroina i ubojica, bivši američki predsjednik, čije se osobno bogatstvo procjenjuje na minimalno 85 milijuna dolara, gostujući kao kolumnist u serijalu 'Kriza kapitalizma' *Financial Timesa.* On je i predsjednik tzv. Clintonove globalne inicijative (CGI). Svakakve je gluposti i laži nadrobio tvrdeći da želi da „dobrobiti i mogućnosti budu dostupniji većem broju ljudi „jer „od Zuccotti Parka do trga Tahrir ljudi ustaju i poručuju da za prevelik broj građana postojeći sustavi ne funkcioniraju „. Još je rekao da je „financijska kriza ogoljela činjenicu da je put kojim ide svijet nestabilan i neodrživ „. Imam neku ideju 0 tome kojim putem bi on htio da ide. Do današnjeg dana, pisalo je, članovi CGI-ja kroz više od 2.100 projekata već su unaprijedili, ili nastoje unaprijediti, živote gotovo 400 milijuna ljudi u 180 zemalja. Ne želim niti zamisliti kako to 'unaprjeđenje' izgleda, pogotovo kad je naveo Afriku koju su Iluminati, čiji je on sitni slugan bio, temeljito opustošili, osiromašili, uništili poljoprivredu, razboljeli i kroz silne ratove i bolestima pobili desetke milijuna ljudi. „Slične lekcije naučili smo u radu s poljoprivrednicima u Africi „- rekao je taj dobročinitelj - „pomažući im da dobiju pristup gnojivu, sjemenu i tržištima, možemo im pružiti održiviji način da izvuku svoje obitelji iz siromaštva nego što bi se ikada mogli nadati postići kroz tradicionalno dobročinstvo „. Zbog takvog razvoja događaja, unatoč aktualnim ekonomskim uvjetima, Clinton je „pun nade za budućnost „uz pomoć kapitalizma. Ne sumnjam, samo što budućnost koju Clintonovi gospodari pokušavaju izgraditi ima oblik divovskog koncentracijskog logora za sve stanovnike Planeta.

Naravno, nije nikakva nova spoznaja da svako društvo na okupu drže njegovi mitovi. No, većina nisu spontano nastali već ih je konstruirala vrlo malobrojna vladajuća kasta s točno određenim namjerama, da generiranjem kaosa i podjela i drugim manipulativnim, hipnotizerskim tehnikama uspava, zarobi i zlonamjerno iskoristi ljude. *Poštar* pokazuje da batina ima dva kraja i da isti mehanizam može djelovati i u suprotnom smjeru. Treba nastati misao **i** postati omasovljena. Najbolje bi bilo kao u filmu - samoorganiziranjem. Taj dio je malo teži jer monopol na informacije drže mediji, pa pozivam opet na puno pouzdaniju staru metodu širenja vijesti, a to je usmena predaja. Bit će distorzija, ali će šteta biti daleko manja od one koju stvaraju ciljane svjetske 'vijesti' Osim toga,

kako pokazuje iskustvo mitova, ambalaža priča će se mijenjati, ali poruka će ostati nepromijenjena. Ili jednostavno, kako su to neki ljudi predložili, za početak uzmite sjemenke konoplje i posvuda ih razbacujte, pa da vidimo što će se zbiti.

Jer daleko od toga da ne treba djelovati, čak i uz sve promjene koje se ovog trenutka zbivaju u onome što možemo nazvati metafizičkim svemirom, a iz čijih programa izrasta naš svijet. Iz prave perspektive moguće je izabirati prave izbore na tisućama malih križanja na kojima se nađemo svakoga dana. U ovu matricu smo se projicirali baš zato da bismo djelovali, puki optimizam nije dovoljan. Treba svrnuti pažnju na mnogobrojne dokaze koji govore o interakciji naše svijesti s onim što često neprecizno nazivamo ‘vanjskim svijetom, kao i na utjecaj misli i namjere na oblikovanje naše osobne stvarnosti, kao i one kolektivne. No, to nije tema ove knjige, iako je pitanje svijesti i percepcije najvažnije pitanje uopće jer u sebi krije odgovore na sva velika pitanja. Naravno, u okviru današnje ograničavajuće i reduktivne paradigme ih nećemo doseći, ali to je već tema neke druge knjige.

Izgleda da se doista nikad ništa ne mijenja, osim naših naočala. Obratite pažnju od koga ih nabavljate, puno je onih koji žele podvaliti.

Subliminalne poruke

Subliminalne poruke su sve poruke koje prolaze u naš um ispod praga svjesnosti. U knjizi *Sve piše u novinama* dani su slikovni primjeri onih usmjerenih na seks, koje su skrivene u raznim slikama i dječjim crtićima, s mogućim razlozima zašto baš prevladava seksualna tematika.

No, subliminalne poruke ne moraju nužno biti ugrađene kao nevidljive slike ili riječi, mogu biti bernaysovski upakirane kao vijesti, koje podsvjesno oblikuju javno mnijenje da se stvori pristanak na ono što je u planu. Recimo, početkom 2012. naglo su nestale vijesti o ‘dobrobitima’ EU, jer je sljedeći dio iluminatskog plana (tj. onog njegovog malog dijela koji se tiče Hrvatske) bio kupovina (rasprodaja) krupnih državnih tvrtki. U tu svrhu prvo je trebalo ljudima ‘objasniti’ kako su sve javne i državne tvrtke skupine parazita (kako bi zaboravili da i tamo rade ljudi poput njih koji dijele isti prostor i iste probleme) i nije se štedjelo prostora. Recimo, u samo jednom broju *Jutarnjeg lista* prvo je preko dvije stranice (4. i 5.) sve bilo prekriveno sljedećima naslovima: „Dobro došli na posao! Danas je jedan od 16 dana u godini kada radite samo za seljake, HTV i

brodogradilišta „; „Još jedan hrvatski rekord u Europi „; „Hrvatska i Mađarska daju za subvencije gubitašima najveći postotak BDP-a u EU „; „Svaki mjesec dajemo 566 kuna iz svoje plaće da bi država mogla isplatiti 9,4 milijarde kuna potpora „(Pa što, zar ne bi međusobno pomaganje trebalo biti ideja vodilja?) Optuženi su: Hrvatske željeznice, Croatia Airlines, Jadrolinija, HRT, brodogradilišta, turizam, poljoprivreda... Kao da nitko od njih ne vraća dobiveno zapošljavanjem stotina tisuća ljudi, koji i sami sudjeluju u potporama; kao da od brodogradilišta, turizma, poljoprivrede ne žive tisuće obitelji, kao da nam ne trebaju željeznice...

Potom su na stranicama 6. i 7. osvanuli sljedeći naslovi: „Efikasnost javnih tvrtki je grozna! Rezultata nema! Investicije nula! „; „Jutarnji proučio 21 kolektivni ugovor i otkrio frapantne činjenice o skupo plaćenom neradu „; „Svi iz Hrvatskih šuma dobiju dodatak od 4 kune samo ako dođu na posao! „. ..Sve puno uskličnika. Evo i jednog s moje strane: Živjelo istraživačko novinarstvo! Uz te divovske naslove preko dvije stranice, da bi se zadržala iluzija objektivnosti, bio je i mali okvirić: „Hrvatske šume: Naši su rezultati dobri, ni kune ne primamo iz proračuna. „Što je vjerojatno bliže istini.

Na udaru su bili HEP, Croatia Airlines, Narodne novine, Croatia osiguranje i Hrvatske šume. Uz sam članak bili su i izvadci iz kolektivnih ugovora, puno sitnih slova koje je vjerojatno malo tko pročitao, a među njima su se nalazile sasvim prosječne brojke koje nisu zaslužívale sve one uskličnike iz naslova. U Croatia Airlinesu regres je 900 kuna, u Hrvatskim šumama tvrtka isplaćuje rodilji za rođeno dijete jednu prosječnu plaću, a radnici dobivaju i dar za Svetog Nikolu u vrijednosti od 1250 kuna. U Croatia osiguranju regres je 3000 kuna, uskrsnica 400 kuna, božićnica 2000 kuna, a veliki je grijeh što je plaćeni dopust od pet dana reguliran za traženje članova uže obitelji nestalih u ratu; U HEP-u imaju uskrsnicu od 400 kuna i božićnicu od 1750 kuna te potporu radniku koji je na bolovanju više od šest mjeseci u iznosu od 3500 kuna (s obzirom na to koliko ti se tada smanji plaća, lijepa gesta solidarnosti); itd., itd.. Doista, ništa spektakularno. Osobno sam sretan što u Hrvatskoj postoje ljudi kojima tvrtke pomažu kad su bolesni ili im se rodi dijete, ili što im daju par stotica kuna za praznike, volio bih da je tako svima, to je dobar početak No, iluminatskim gospodarima ovih novina trn je u oku svaka dobrobit za ljude. Na 8. i 9. stranici pak osvanuo je „ekskluzivni feljton *Jutarnjeg':* „Skandalozna istina o aferi Podravka „. Prikladno tempirano. Itd., itd.. U

ljeto 2012. objavljeno je još tendencioznih tekstova u kojima su, uz silne uskličnike, javne i državne tvrtke proglašene gubitašima. No, uz tekst su bili okvirići s podatcima i statistikama iz desetak navedenih tvrtki, iz kojih je bilo vidljivo da su prošlu godinu samo tri poslovale s gubitkom, jedna na nuli, a ostalih pet-šast s dobitkom. (?!)

I tjednici te izdavečke kuče imali su iste tendenciozne naslove u sklopu pripremanja ljudi da šutke prihvate prodaju državne imovine. Jedan tjednik objavio je tekst naslova: „Zašto toliko plačemo zbog prodaje Croatia osiguranja? „Pisalo je da tako malo Hrvata uplaćuje životno osiguranje, tek 15 posto, da se praktički uopće ne isplati imati osiguravajuću kuću. Što je bezvezni *spin* s obzirom da postoji hrpa drugih vidova osiguranja, a Croatia osiguranje najjača je tvrtka na tržištu osiguranja. Uostalom, zašto bi je ooda uopće netko kupio, ako mi bez veze 'plačemo' zbog njene prodaje? Promidžba od koje peku oči, dok se ruka stišće oko drške bejzbol palice.

To je jedan od vidova subliminalnih poruka. Klasičnih primjera skrivenih poruka također nije nedostajalo. Istraživač i novinar Ratko Martinović s *Portala 4D* skupio je zbirku subliminalnih poruka tijekom kampanje za referendum o ulasku u EU. U slike je na različite načine utkana riječ „ZA „„ s ciljem da ispod praga svjesnosti uđe u podsvijest i tamo stvori željenu odluku koju će njen vlasnik doživjeti kao svoju. Prilažem par slika, ali crno-bijelih, stoga manje dojmljivih. Znatiželjnima preporučujem da u tražilicu upišu naslov „Sramotan napada na Hrvate : EU koristi zakonski zabranjene subliminalne poruke u EU brošurama „i pogledaju ih u boljoj rezoluciji i u boji.

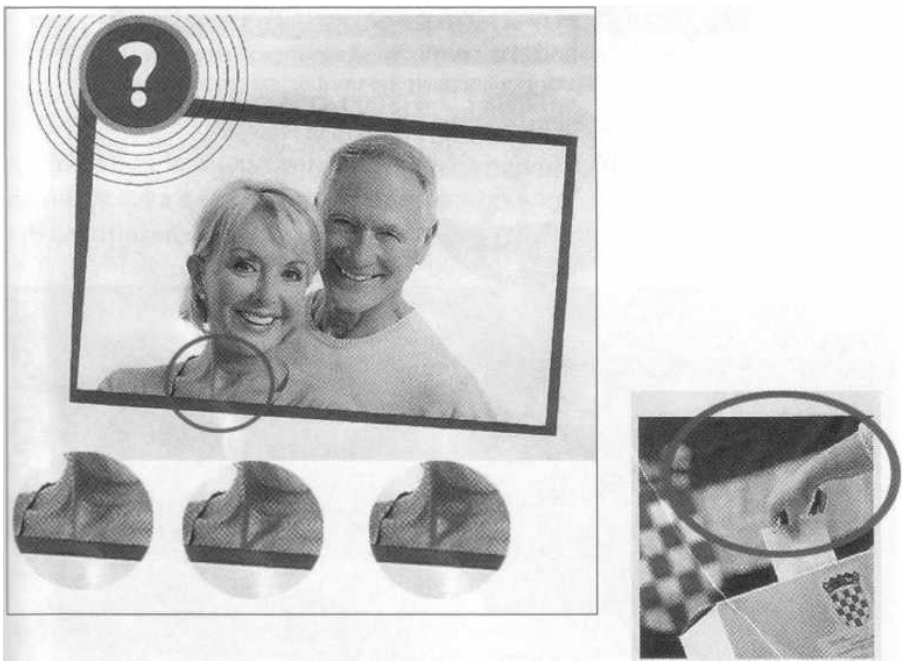

Subliminalne poruke tijekom kampanje za referendum o ulasku Hrvatske u EU

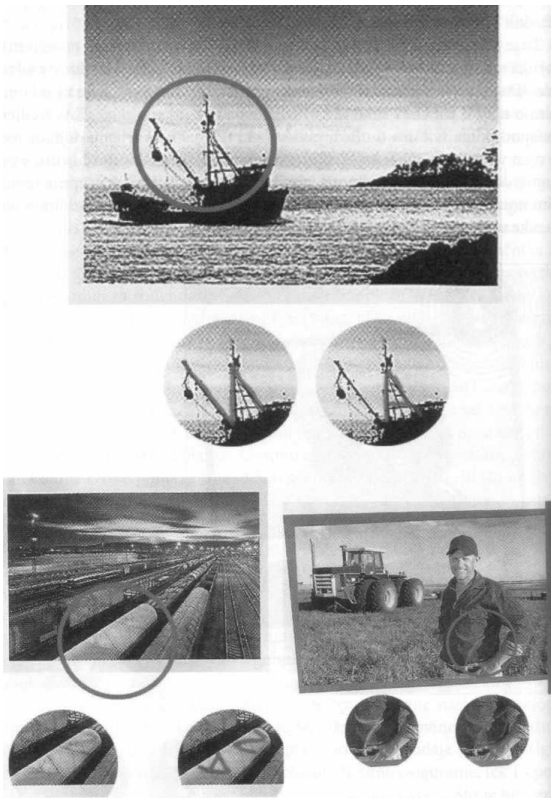

Subliminalne poruke tijekom kampanje za referendum o ulasku Hrvatske u EU-

Ništa manje nije zanimljiv niti prikaz zastave EU u obliku svevidećeg oka (posao nije bio težak jer je ona i konstruirana da mu sama po sebi nalikuje).

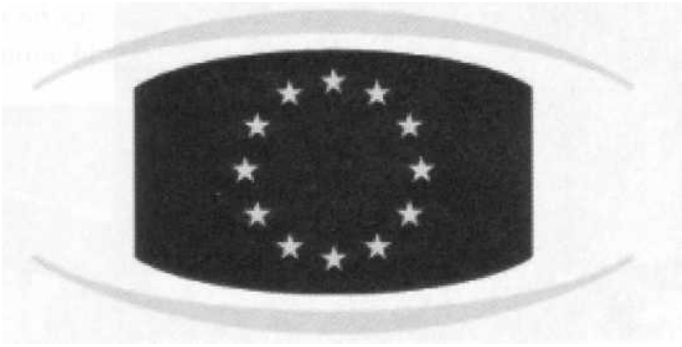

U internetskim medijima mogla se naći i zastava EU u obliku 'svevidećeg oka', jednog od glavnih iluminatskih simbola.

Podsvijest komunicira kroz simbole, pa ni ne čudi da je neki vid subliminalnih poruka s iluminatskim simbolima prisutan oduvijek, o čemu

svjedoče i dvije priložene slike iz crkvi u hrvatskim gradovima.

Slika iz crkve u Županji koju je poslao čitatelj - 'svevideće oko' prava katolička ikonografija. (Snimio Goran Šinko)

Neobična crkva u istarskom gradu Višnjanu, koja nalikuje hramu, također je ukrašena 'svevidećim okom'.

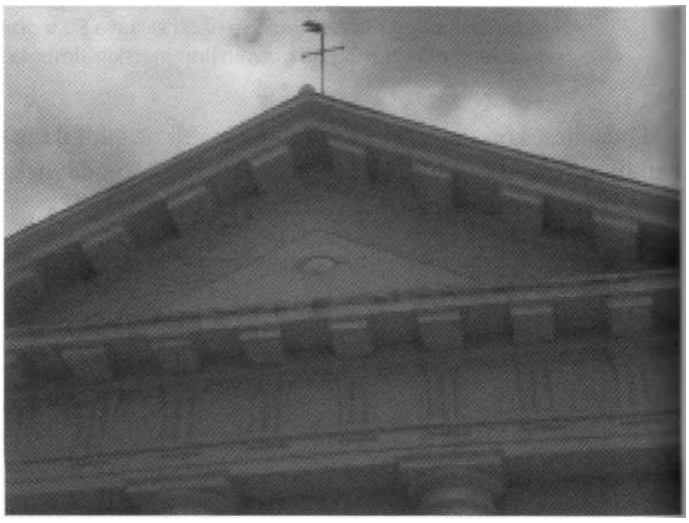

Od crkava do zastava pa sve do znakova korporacija, odsvuda nas motri - svevideće oko.

Kako su se u zadnjih petnaestak godina iznad naših glava počeli pojavljivati *chemtrailovi,* očito je nastala potreba da se i po pitanju njih programira svijest, da se nešto nenormalno napravi normalnim. S programiranjem je najbolje početi od najranije dobi pa zapravo i ne mogu začuditi brojni primjeri iz dječjih crtanih filmova koji prikazuju nebo prepuno *chemtrailova.*

Chemtrailovi u crtanim filmovima.

Gmazovski entiteti?

Ponekad se u vijestima pojave sitne, bizarne crtice koje naizgled nemaju veze ni sa čime. Osim ako niste upoznati s činjenicom u kojoj mjeri su visoke vladajuće razine prožete okultnim tehnikama koje ustvari predstavljaju znanje o usmjerenoj namjeri te podsvijesti i načinima na koje ona komuniciram. Čini se, ne samo na puki simbolički ritualni način kao što je riječ u Bohemian Groveu, ili kod primanja u društvo Lubanja i kosti. Na to me podsjetila mala vijest iz 2011. (koja je ubrzo nestala) da je na imanju Windsora pronađena mrtva šestogodišnja litvanska djevojčica. Vijest sama po sebi ne znači ništa, ali kad sam se zapitao kako se uopće

mala Litvanka našla na tako dobro čuvanom terenu i umrla, jedini kontekst koji je imao smisla bio je onaj koji je, recimo detaljno predstavljen u knjizi Davida Ickea *Najveća tajna.* Opsežna dokumentirana poglavlja razotkrivaju mrežu sotonističkih i pedofilskih rituala diljem svijeta u koje su, kao po pravilu, uključeni najviši ešaloni društva, uključujući i neke šefove najvećih država. Pomoću tih magijskih rituala, u kojima su središnji dio žrtvovanja djece radi hranjenja njihovim strahom, piše Icke, oni uspostavljaju vezu sa svojim 'gospodarima' s druge razine. Dokumentirao je nekoliko otkrivenih lanaca pedofilije i trgovine djecom (ponekad se za žrtvovanja koriste djeca koja su rođena u tajnosti i nikad nisu prijavljena pa nitko nije niti znao da su nestala) koji su u nekim zemljama vodili vrlo visoko, do samog vrha.

Sjetimo se opet gmazovskih entiteta koji se navodno hrane čovjekovom energijom i emocijama straha. Svaki put kad mislimo ili osjećamo, šaljemo piše Icke, val koji titra u skladu s frekvencijom konkretne misli ili emocije. „Niska vibracija straha i s njim povezane emocije poput ljutnje, agresivnosti, stresa i krivnje stvaraju frekvencije koje se slijevaju u međuprostornu razinu (gdje, prema Ickeu, žive gmazovi, *op.* K.M.) i tako postaje energetski izvor za gmazove i ostale entitete. Što čovječanstvo osjeća više straha u svim njegovim oblicima, to će više energije - snage - imati gmazovi i drugi međuprostorni entiteti za svoje održanje i napad na nas same. Cjelokupni globalni sustav osmišljen je na način da se stvara energija straha, stresa i patnje te da se ljudsko stanovništvo pretvori u izvor njihove energije."

Potaknut knjigom *Sve piše u novinama,* jedan mi je čitatelj, koji živi u Norveškoj, poslao *e-mail* sa slikama iz parka Frogner u Oslu. Par puta kad je onuda prošetao posebno su mu zapale za oko četiri skulpture gmazova koji obavijaju ljude. Tražeći po internetu nije našao puno podataka o tom parku punom raznih skulptura osim imena autora imenom Vigeland. Napisao mi je:

Gmazovi iz parka Frogner u Oslu

„Fantastične skulpture odraslih ljudi i djece, njihovih stanja i emocija, a u sredini tog parka te četiri skulpture??? „Prilažem njegove slike.

Gmazovski hibridi, piše Icke, imaju dvojne kodove DNK: dok su ljudski kodovi otvoreni mi vidimo ljudsko tijelo, ali kada su otvoreni gmazovski kodovi dolazi do energetskog pomaka i pojavljuje se gmazovska forma. Promatraču se čini da je svjedočio ‘promjeni oblika’. Njihovo je osnovno stanje ‘gmazovsko’ piše Icke, „ali oni neprestano piju ljudsku i životinjsku krv (krv sisavaca) zato što njeni kodovi i vibracijska

narav pomažu da ostanu otvoreni njihovi ljudski kodovi „, a „bez te krvi mi bismo vidjeli što oni doista jesu - gmazovi. „Icke u knjigama detaljno argumentira da su „religija, tajna društva i tzv. sotonizam povezani preko gmazovske urote. Njih, u biti, kontrolira isti 'pauk' a na najvišoj razini oni funkcioniraju kao jedinstvena organizacija. Skrivena tajna unutar religije i mreže tajnih društava, poznata samo Eliti, jest prikrivena manipulacija svijeta od strane gmazovske krvne loze . „

Istraživač Alan Walton je napisao: „Ti vampirski tipovi (gmazovi)... zapravo se nastoje hraniti energijama ljudskih emocija i životnom silom/esencijom da bi dobili energiju koja im je očigledno potrebna ne samo kako bi se infiltrirali u naš svijet nego i u našu dimenziju." Icke piše da je „pedofilija još jedan oblik ponašanja tih energetskih vampira koji na poseban način žude za energijom i esencijom djece. Pedofile su opsjeli gmazovi i druga demonska bića, tako da kada spolno opće s djecom, demon koji ih je opsjeo upija djetetovu energiju iz prve čakre s dna kralježnice, sjedišta kundalinija. Mnogi ekstremni, jezivi postupci proizlaze iz opsjednutosti počinitelja tih groznih nedjela. „

Ulaz u City, financijsko središte Londona, Velike Britanije i svijeta, čuva ovaj divovski gmaz. A na svakoj strani postolja - jer ti dečki sve rade ispred naših očiju - upisan je po jedan pojam. Redom: rat; politika; znanost; umjetnost. Doista, ta četiri pojma zajedno čine dobar opis ključnih poluga vladavine svijetom i ljudskom percepcijom i podsviješću.

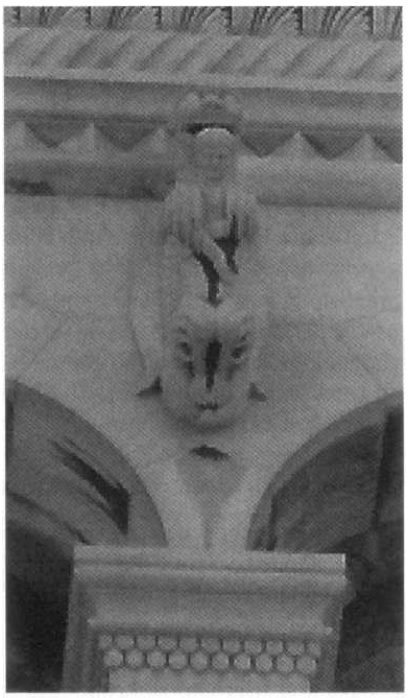

Na crkvi Sv. Duje u Splitu nalazi se ova skulptura gmaza koji sodomizira čovjeka. Pravi katolički motiv, zar ne?

Sve ovo citiram jer sam, šećući kroz medijsku halabuku, naišao na vijest koja je navela podatke iz knjige *Mumije, kanibali i vampiri* dr. Richarda Sugga sa Sveučilišta Durham, u kojoj je pokazao da su članovi britanske aristokracije, u sklopu raskošnih banketa s jelima spremljenim prema najneobičnijim receptima, jeli i ljudsko meso, te da su monarsi i plemstvo koristili krv i dijelove ljudskog tijela i u svrhu liječenja. „Dr. Sugg tvrdi da su najmanje do kraja 18. stoljeća „- pisalo je - „članovi britanske kraljevske obitelji konzumirali krv, ljudske organe i meso! „Mislite li da je to ikad prestalo? Molim obitelj Windsor da me ne zove na nedjeljni objed. Zanimljiv je podatak i taj da su kraljica Marija II i njen ujak, kralj Charles II jeli dijelove prokuhane ljudske lubanje na samrtnoj postelji (u knjizi se navode i Charles I i II, grof Francis, William III...). Ako se malo upustim u mentalno eksperimentiranje, moglo bi biti da je taj morbidni običaj na neki način služio za ostvarivanje transdimenzionalne veze u trenutku kad se ‘duša’ (ako se u njihovom slučaju to može uopće tako nazvati) ‘odlogiravala od ove stvarnosti. U tom kontekstu bilo je zanimljivo pročitati vijest s izjavom koju je princ Charles dao tijekom snimanja dokumentarnog filma o Karpatima, koja bi inače, bez konteksta,

stršala tek kao kuriozitet: „Moj rodoslov govori da sam potomak grofa Drakule iz 15. stoljeća „.

Prijestolonasljednik je objasnio da je u srodstvu s Vladom Tepešom Drakulom preko svoje prabake, kraljice Marije, žene Georgea V. Zanimljivo je što je *New York Times* (spomenuo sam to u knjizi *Sve piše u novinama)* kao zanimljivost prije koju godinu objavio da je George Bush, prema genealoškim dokumentima o američkim predsjednicima, potomak istog Vlada Tepeša Drakule. Kakva slučajnost! U svijetu kojim tisućljećima vladaju, javno ili tajno, iste krvne (i, očito, krvoločne) loze, ne bi ni trebalo čuditi da su američki predsjednik, budući britanski kralj te surovi i jezivi vladar iz 15. stoljeća (za koga se procjenjuje da je u smrt poslao oko 50000 ljudi, političkih protivnika, kriminalaca i zarobljenih turskih vojnika, mnoge i nabijanjem na kolac, a bio je pripadnik u Redu zmaja - 'Drakul') - ista obitelj. Izjavu princa Charlesa prenijele su vodeće svjetske agencije i mediji, poput Asociated Pressa i BBC-*newsa.* S Transilvanijom, pisalo je, motivirale su princa Charlesa da prije pet godina kupi kuću staru 150 godina u selu Zalanpatak koje je osnovao jedan od transilvanijskih prinčeva, Charlesov predak i potomak zloglasnog Vlada Tepeša. Zov krvi, rekao bih.

Politička korektnost

U sklopu okupacije stavova i uvjerenja pojavljuje se još jedna zanimljiva pojava, a to je tzv. 'politička korektnost'.

Mada nam se stalno ponavlja riječ 'sloboda' u isto se vrijeme kroz medije neke stvari nameću kao prihvatljive, a druge kao neprihvatljive. Recimo, ako bi se neki Englez iz sasvim praktičnih razloga požalio u vezi bilo čega u vezi Poljaka koji trbuhom za kruhom dolaze u Englesku i rade za bijedno male nadnice izbijajući time iste poslove Englezima, bio bi - ksenofob. Kao što bi svaka osoba koja bi rekla nešto kritički o manipulacijama *gay-prideovima* odmah bila - homofob. Nitko ne želi da ga se naziva bilo kojim od tih imena, pa onda zato svi u javnosti počinju guditi isto.

Kad se pojavi politička korektnost, tu više nema prave slobode. Mediji ciljano programiraju kolektivni um željenim obrascima i dalje ne moraju ništa napraviti, ostalo će napraviti inercija i komocija. Moj prvi susret s tom pošasti suvremenog doba zvanom 'politička korektnost' zbio se negdje početkom 1990-tih. Moja prijateljica, s kojom sam četiri godine

sjedio u klupi u srednjoj školi, otišla je u SAD i onda se vratila s dečkom i nekim njegovim prijateljem kolekcionarom stripova, a to sam bio i ja, pa smo se odmah našli u razgovoru o stripovskim temama. Kad sam spomenuo strip *Asterix,* on mi je rekao da to ne čita - zato jer je to rasistički strip. Molim? Pa da, kaže on, u tom stripu se autori izruguju iz svih naroda koje Asterix i Obeliks sreću. Kakva glupost.

Istina je ta da su svi ti narodi prikazani komično i vrlo simpatično, jedino Rimljani uvijek izvuku deblji kraj. 'Rasizma nema ni u tragovima.

Što je njemu?, upitam ja zapanjeno na hrvatskom svoju prijateljicu i njenog dečka kad je on nakratko otišao. Oni odmahnu rukom: „On ti je pi-si „. PC, na engleskom. Kaj je sad to, pitam ih, pa su mi neukom objasnili da je to kratica od *politically correct.* Rezultat mozga ispranog političkom korektnošću jest: on ne želi ni u ruke uzeti Asterixa niti ga čitati. Krajnje glupo. Ali ni po čemu se ne razlikuje od mnogobrojnih političkih korektnosti kojima nas mediji zasipaju. Politička korektnost je nevidljivi oblik jednoumlja. Tako se inače zove vrijeme komunizma: doba jednoumlja. Sad je možda drugačije? Uopće nije, samo je prikrivenije.

Totalitaristi dobro znaju da moraju zavladati mislima ljudi. To se, između ostalog, radi i kroz riječi. Zato su sve diktature 20. stoljeća, od nacizma do komunizma, imale svoje politički korektne pojmove (a ponekad je njihova primjena ili neprimjena mogla imati i teže posljedice od puke političke nekorektnosti). Tako je bilo u SSSR-u, među drugovima i drugaricama, tako će biti i u EU, jednako nedemokratskoj državi. Prema *web-siteu europskaunija.yola-site.com,* od političara u tijelima Unije očekuje se umjesto imenovanja svoje države rabiti frazu „zemlja koju najbolje poznajem", kao dio strategije brisanja nacija i sveopćeg ujednačavanja.

Tom podatku ide u prilog i vijest koja se 2011. pojavila u našim novinama:

Europska unija odlučila je da se žene treba prestati oslovljavati sa gospođice ili gospođo, a kao razlog odluci navode da je riječ o seksističkim titulama. U Bruxellesu su izdali letak s uputama kako koristiti rodno neutralan rječnik, kojeg se moraju držati europski političari. Kao zamjenu, Bruxelles preporučuje da se žene jednostavno zove imenom. Taj je prijedlog isto pomalo dvojben, jer je osobe koje ne poznate nemoguće

zvati imenom, a to nije pristojno ni u slučaju kada službeno razgovarate s osobom s kojom niste bliski. Tako u ropotarnicu povijesti odlaze i frau i fraulein, i madame i mademoiselle, a i senora i senorita. Ovaj trend svoju preteču ima u njemačkoj odluci, gdje je iz službenih formulara još davne 1972. godine uklonjen fraulein - titula za gospođicu, pod izlikom da je to uplitanje u privatnost. Ali ostao je frau. U Bruxellesu je također usvojeno da odsad za sportaša treba koristiti izraz 'atleta, dok za državnika treba koristiti riječ 'politički vođa.

Uplitanje u riječi nije niti najmanje bezazlena stvar. Kakve riječi, takve i misli. I u konačnici - čim manje riječi, tim manje i misli. Umovi se programiraju riječima. Osim toga, riječi mogu postati i kaznena dijela. U poglavlju o EU spomenut je Europol koji će nadgledati građane Europe u vezi trideset i dvije vrste kaznenih djela, među kojim su rasizam i ksenofobija. Oni koji se protive nekontroliranom useljavanju iz Trećeg svijeta bit će smatrani rasistima, a oni koji se opiru daljnjim europskim integracijama bit će smatrani ksenofobima. Spomenuti planovi predviđaju da se poricanje službene verzije sukoba u Africi i na Balkanu proglasi kaznenim djelom. Takve zločinačke primisli (misaoni zločini) i preispitivanje službene povijesti povlačili bi za sobom kaznu zatvora do tri godine zbog 'poricanja genocida'.

Uostalom, kad sam već spomenuo ksenofobe, da ih ne bismo zapostavili na račun homofoba ili nekih drugih nositelja politički nekorektnih misli, sigurno vam zadnjih mjesec nisu promakli novinski tekstovi o problemu 'ksenofobije' u Europi. Evo malo svjetla na tu materiju pomoću par odličnih odlomaka iz knjige *Vodič Davida Ickea kroz svjetsku zavjeru (i kako joj stati na kraj):*

„Kao što sam tijekom godina mnogo puta ponovio, osjećaj nacionalnog identiteta potencijalno je fatalna prepreka kod provedbe plana za uvođenje tiranije svjetske vlade, tako da smo imali desetljećima staru kampanju diskreditiranja i potiranja ideje o suverenim državama.. Ja nisam nacionalist i ne poistovjećujem se s državom ili rasom, no nije u tome stvar. Mnogi se ipak poistovjećuju i sve dok je tomu tako, oni će se oduprijeti svim pokušajima ubacivanja njihovih voljenih zemalja u umjetno sastavljen kulturni koktel osmišljen s ciljem zatiranja različitosti.

(... Kontroverza o useljavanju (imigraciji) sada je u svijetu često spominjana tema.. U SAD-u čuju se zamjerke zbog tolikih razmjera useljavanja, naročito iz Meksika, a širom Europe imigracija se doživljava kao jedan od glavnih problema današnjeg doba, gdje se milijuni ljudi protive priljevu ljudi iz istočne Europe i drugih dijelova svijeta. Otkako su se njihove zemlje pridružile EU a granice uklonile, u Ujedinjeno Kraljevstvo nahrupilo je toliko istočnih Europljana da su neke banke otvorile poljske podružnice i ponudile telefonske usluge na poljskom, a znam za barem jedan slučaj prometnih znakova ispisanih na poljskom. Procjenjuje se da je u dvije godine u Britaniju sasvim legalno pristiglo 265.000 Poljaka, a pristizat će i dalje. Što stoji iza te 'imigracijske krize' koju su zapravo izazvali gmazovski hibridi?

Jedan od najdjelotvornijih načina da se uništi osjećaj pripadnosti naciji tijekom više generacija i da se otvore vrata svjetskoj vladi slobodno je pritjecanje ljudi iz drugih kultura. Nastoji se postići to da starosjedilačka kultura izgubi svoj neprijeporan status temeljnog uzorka pripadnosti 'britanskom', njemačkom ili bilo kojem drugom narodu. Primjerice, što god da je glavna značajka pridjeva 'britansko', postupno će ispariti u 'loncu za taljenje' nadmećućih kultura, sve dok se na koncu sve one ne stope u jedan koktel koji prkosi svakoj definiciji. Osoba s takvom neodredivom predodžbom o 'naciji' daleko će se prije podčiniti strukturama svjetske vlade negoli netko tko želi zaštiti suverenitet svoje nacionalne države.

Problem je u tome što, kada započnete ukazivati na skriveni plan u pozadini 'multikulturalnosti' smjesta vam prikače etiketu s početnim slovom 'r' (rasist). Iluminati žele da se ova rasprava' odvija upravo na takvoj razini. Na jednoj strani imamo 'pristaše prevlasti bijelaca' koji žele da njihova rasa upravlja njihovom državom, a na drugoj imamo antifašističke antifašiste iz redova robotskih ljevičara, s njihovim neokaljanim mislima i postupcima, koji svaku osobu drukčijeg mišljenja od njihovog stigmatiziraju kao 'rasista'. Ova polarizacija i etiketiranje zamagljuju, namjerno, dublju svrhu imigracijske politike.

Ne radi se o ovoj ili onoj rasi, ovoj ili onoj kulturi. Radi se o stvaranju jedne kulture, globalne jednoobraznosti koja u ljudima isključuje osjećaj jedinstvenosti i povezanosti s nacijom, tako da prihvate gubitak nacionalne pripadnosti i prigrle globalnu orvelovsku državu. (...) Moramo se izdignuti iznad ovih djetinjastih razina 'rasprave' i sagledati širu sliku.

Oni žele i podrovati islam jer on predstavlja ogromne skupine ljudi, ujedinjenih svojim suštinskim vjerovanjem, koji bi se oduprli stapanju s globalnom kulturom centralizirane diktature jednog svijeta', a koju neki istraživači nazivaju 'Novim svjetskim poretkom. Iz tog razloga žele da se muslimani bore jedni protiv drugih, kao i svi mi ostali. Sve rase, sve kulture i sve religije trebaju shvatiti da smo svi mi u istom sosu. Ovdje je na kocki sloboda svakoga od nas. „

Taj manipulirani lonac za taljenje svakako je jedan od razloga uvođenja prezaposlenog korporatizma u zapadni svijet. Sve je to davno zamišljeno. Frankfurtska škola je još prije nekoliko desetljeća spominjala potrebu za „velikom imigracijom kako bi se uništio nacionalni identitet „, a dr. Richard Day, državni znanstveni direktor iluminatskog paravana, udruženja „Planirano roditeljstvo „1969. rekao je da će „odavno uspostavljene zajednice biti uništene masovnim useljavanjem i nezaposlenošću „. I doista, jedan tekst nas je obavještavao da mora postojati određena stopa fertiliteta od 2,11 djece po obitelji da bi se neka kultura održala dulje od 25 godina. Gledano kroz povij est, nijedna kultura nije opstala nakon što joj je stopa rodnosti pala na 1,9, a stopu od 1,3 je nemoguće preokrenuti jer bi trebalo 80-100 godina da se sama ispravi, a nema ekonomskog modela koji bi održavao društvo kroz to vrijeme. Od dva para roditelja, ako svaki par ima jedno dijete, i ako svako to dijete dobije jedno dijete, bit će četiri puta manje djece nego baka i djedova. Kako se populacija smanjuje, tako će i društvo i kultura lagano nestajati. Evo današnjih stopa rodnosti: Francuska 1,8; Engleska 1,6; Grčka 1,3; Njemačka 1,3; Italija 1,2; Španjolska 1,1. 31 zemlja EU ima stopu rodnosti ukupno 1.38.

No, populacija Europe se ne smanjuje, zbog islamske imigracije. Od cjelokupnog populacijskog rasta Europe od 1990. godine 90% je posljedica islamske emigracije. Francuska ima stopu fertiliteta 1,8, a muslimani u Francuskoj 8,1. U zadnjih 30 godina u Velikoj Britaniji broj muslimana narastao je s 8200 na 2,5 milijuna. U Nizozemskoj je 50% novorođenčadi muslimanskog podrijetla, i za 15 godina pola stanovništva Nizozemske bit će muslimani. U Rusiji ima 23 milijuna muslimana i za nekoliko godina 40% ruske vojske bit će muslimani.

Osobno mi je svejedno koje će vjeroispovijedi biti moj susjed jer ja nisam niti jedne, ali zapitao sam se nisu li aktivnosti (ili izostanak istih)

koje su ovi podatci pokazali također dio neke veće cjeline globalizacije, koja zapravo predstavlja pripremu terena za uvođenje svjetske policijske države. Te su okolnosti dobre i za stvaranje sukoba među ljudima, što je Eliti uvijek glavna metoda oblikovanja svijeta prema svojim željama.

Treba neprestano imati na umu - koju god od umjetno generiranih strana izabereš, pomažeš Eliti u stvaranje problematične situacije koju će riješiti još većim globalnim zakonskim mjerama. Dio metode je i emotivno uvlačenje ljudi u situaciju da biraju između izbora koje su im oni ponudili, čime ih se onemogućuje da vide širu sliku, utemeljenu na empatiji i razumijevanju. Treći vid je da Elita svaku situaciju koju ljudi osjećaju kao nepravdu i zbog koje bi mogli reagirati, uvijek prije njih instrumentalizira, organizirajući razne prosvjede, demonstracije i revolucije koji su nadzirani, koristeći pritom nezadovoljstvo ljudi kao pogon za vlastite ciljeve. Mediji su njihov teren, a tvoj teren je u tvojoj glavi.

Teško je ispravno živjeti u manipuliranoj stvarnosti. Iluminati pokrenu ‘revolucije’ u Africi, pa njihove žrtve dođu u EU, koju su Iluminati tako organizirali da ‘istope’ nacije i nacionalne države koje im stoje na putu njihove zamisli o državi od (obezvlašćenih) regija. Stanovnici tih država vide nesretne došljake kao prijetnju i ne žele ih, a siguran sam da imaju i nekih argumenata za to, poput onih da oni kao porezni obveznici financiraju socijalnu pomoć za svoje sugrađane, čije su obitelji također radile to isto, a ne za ljude s drugog kraja svijeta i slično. Na kraju su te strane zavađene, a zavadi pa vladaj’ tehnika je čiju efikasnost nikom više ne treba objašnjavati. Kakvo je rješenje?

Na razini iz ovih vijesti - nikakvo. Ali kad bi i imigranti i domicilni građani bili svjesni da su žrtve ili buduće žrtve iste manipulacije iz sjene, potpuno sam siguran da bi svi ti ljudi razgovarali drugačije, našli zajednički jezik i energiju koju troše na međusobnu netrpeljivost usmjerili u pravom smjeru. Takva bi svjesnost bila početak domino efekta koji bi se, poput bumeranga, vraćao istim putem kojim je manipulacija dolazila. Ima tu i još jedan detalj za koji mi se čini da je promaknuo ljudima. Novinski tekst iz proljeća 2011. bio je naslovljen „Slobodno kretanje ne smije postati predmet pregovora „. Vidi vraga. Jedna od često isticanih tekovina EU, i jedna od rijetkih koja se doista sviđala većini ljudi, jest nepostojanje bivših nacionalnih granica. Opet je na djelu metoda ‘problem-reakcija-rješenje’. Problem bi bili imigranti, reakcija bi bile ‘ksenofobne’

tendencije, a sve to je orkestrirano možda i zato da se ponudi ‘rješenje’ - da se opet ograniči slobodno kretanje ljudi po Europskoj Uniji. Zvuči kao ostvarenje sna totalitarista. Njihove robe i novac mogu putovati kako god žele, bez carina ili bilo kakvih drugih ograničenja, ali ne i ljudi. Baš kao u starom SSSR-u. Francuzi i Talijani već su predložili da se, zbog problema izbjeglica, ponovno uspostave kontrole na granicama i ograniči slobodno kretanje ljudi.

Ali sve je moguće, jer između pojmova ‘sloboda’ i ‘EU’ nikad nije stajao znak jednakosti.

Treći svjetski rata se kuha... prvo u mislima

Stvarnost koju um prihvati postat će stvarnost koju će iskusiti. Zato svjedočimo nemilosrdnoj medijskoj promidžbi o napadu na Iran, koji bi trebao biti fitilj za sukob daleko širih razmjera, jer ništa ne mijenja svijet tako temeljito i naglo kao ratovi. U veljači 2012. naslov je glasio „Treći svjetski rat u samo 16 godina - Napad na Iran ekstremno brzo ugrozio bi svijet „. Pisalo je: „Da će Izrael bombardirati Iran zbog nuklearnog programa sve glasnije se priča u javnosti (...) Svijet živi u strahu od moguće eskalacije širih razmjera koja bi mogla imati negativne posljedice na svjetsku ekonomiju jer se iz zemalja Perzijskog zaljeva izveze 20 posto svjetske potrošnje nafte. „

U ožujku 2012. vijest je bila: „Gužva na Bliskom istoku - Izrael od SAD-a traži oružje za napad na Iran! „. Izraelske vlasti od SAD-a su zatražile posebne bombe za razaranje bunkera i zrakoplove cisterne koji bi omogućili da se unaprijedi njihova sposobnost napada na iranska podzemna nuklearna postrojenja, izjavio je „izraelski dužnosnik koji je želio ostati anoniman, potvrdivši na taj način napise u medijima „, iako je glasnogovornik Bijele kuće na novinarsko pitanje odgovorio da „nije bilo ni prijedloga ni dogovora o tome pitanju između izraelskog premijera i američkog predsjednika „. Važno je da se priča o tome, da se javnost postupno navikava, to je cijeli trik. „Izrael će pružiti priliku sankcijama prema Iranu da djeluju i neće napasti njegova nuklearna postrojenja narednih dana ili tjedana „, rekao je premijer Benjamin Netanyahu, još jedan u nizu poremećenih tipova, nakon što se vratio s razgovora u Washingtonu. „Nemam štopericu u ruci. To nije stvar dana ili tjedana, ali također nije ni stvar godina. To svatko razumije „. Ako je duboko poremećen.

U ožujku 2012. osvanuo je i naslov: „Reutersova anketa - Većina Amerikanaca podržava napad na Iran „. 56 posto Amerikanaca podržalo bi američku vojnu akciju protiv Irana ukoliko bi postojao dokaz njegova programa nuklearnog oružja; 53 posto čak i ako bi ona dovela do viših cijena benzina; 62 posto Amerikanaca podržalo bi Izrael u poduzimanju vojne akcije protiv Irana zbog programa nuklearnog oružja. Bravo, momci.

Iran u okruženju

Dokaza i dalje nema, Iran i dalje tvrdi kako je njegov nuklearni program miroljubiv, a cijelu tu igru već smo vidjeli kod napada na Irak zbog oružja za masovno uništavanje koje nikad nije pronađemo. Oprostite, pogriješili smo.

U ožujku 2012. osvanuo je i naslov: „Najutjecajniji senator - Rekao bih da je napad na Iran vjerojatan „. On je predsjednik Odbora za oružane snage američkog Senata, Carl Levin, rotschildski cionist do srži. „Međunarodni odgovor na raširenо mišljenje (tko ga je i zašto raširio? *op.* K.M.) da Iran obogaćuje uran i provodi druge srodne aktivnosti kao uvod u izradu nuklearnog oružja, iako Teheran ustraje na tvrdnji da njegov nuklearni program ima mirnodopsku namjenu, evoluirao je u rašireni konsenzus oko oštrih sankcija i drugih vrsta pritisaka, u kombinaciji s poticajima i diplomacijom.. „Izraelski čelnici (čija zemlja ima nuklearno

oružje i nitko joj zbog toga ne prigovara) kažu, međutim, „da istječe vrijeme prije nego što bi oni mogli biti primorani na pokretanje vojnih udara da bi zaustavili ili odgodili iranski nuklearni program. „

Levin je izrazio optimizam da bi „sve strože sankcije, uključujući puni embargo EU na kupnju iranske nafte, mogle prisiliti Iran na popuštanje „. Naravno da to ne misli. Ti dečki uvijek govore suprotno od onog što misle. Kad to znate, novine postaju dobar izvor informiranja.

Svakom ratu prethodi promidžba straha, osvajanje stavova i uvjerenja, bernaysovsko stvaranje pristanka, pa je u ožujku 2012. *nayoutubeu* postao hit film u kojem Iran u veljači 2012. izvrši nuklearni napad na Izrael. Sigurno ga nije MOSSAD financirao. Ronen Barany, autor filma *Posljednji dan Izraela,* kaže da je Hitleru trebalo pet godina da uništi Židove te da će Ahmadinedžadu, ako ga se ne zaustavi, za to trebati samo pet minuta i jedna do dvije atomske bombe. U amaterskom radu mladoga filmaša iranski zrakoplovi u niskom letu nad Izraelom ispuštaju atomsku bombu. Barany je pokazao ekipi *Sky Newsa* atomsko sklonište u zgradi u kojoj živi, istaknuvši da se na odlazak u njega psihološki i fizički priprema i djecu u vrtiću, uključujući vlastitu. Još jedan bolesnik.

Krajem tog istog mjeseca 2012. na jednom portalu (korporacijskom, pripada T-comu, a u domaćem internet-svemiru predstavlja ono što *Jutarnji list* predstavlja u svijetu tiskanih medija, dakle bilten Elite) objavljen je upravo nevjerojatan tekst o osporavanju ‘braka SAD-a i Izraela, iako je taj brak provjerena i višestruko potvrđena činjenica. Podnaslov je glasio „Najveći mitovi i zablude o židovskom lobiju „. Tako funkcioniraju dirigirani mediji puni ljudi ispranih umova. Pisalo je da izborna godina u SAD-u uvijek izvuče ono najgore - ne samo kod političara, već i kod „zagovornika, analitičara, intelektualaca i drugih „„„. Dakle, sad više ni *mainstream-analitičari* ne valjaju.

Otkuda vjetar puše bilo je jasno kad je naveden izvor, časopis *Foreign Policy,* specijaliziran za bajke i znanstvenu fantastiku, glasilo Vijeća za vanjske poslove (CFR), jednog od najutjecajnijih društava u mreži Iluminata i korporacije SAD. Predsjednici se mijenjaju, ali CFR uvijek daje svojih sto i dvadeset ljudi u svaku administraciju. Tim dečkima jedini je cilj bio pokušati zamagliti očiglednu istinu, jer se javnost pomalo počela buditi iz zimskog sna promatrajući ‘kuhanje’ rata. Uostalom, i sami su rekli da je tekst objavljen zbog *„govorkanja da će američkog*

predsjednika u rat s Iranom uvući izraelski premijer koji je brz na okidaču zajedno sa svojim lobijem u SAD-u. Kako se opet gubi kolektivna svijest, (u prijevodu s novoorvelovskog, ljudi su počeli shvaćati otkuda vjetar puše, *op.* K.M.), *Foreign Policy odlučio je napraviti pregled najvećih mitova i zabluda o domaćoj politici SAD-a i američkoj politici prema Bliskom istoku".* Možete se kladiti da je sve nabrojano zapravo gola istina. Evo sažetka teksta i nabrojanih 'mitova' (ustvari, golih činjenica).

Mit broj 1: Bijela kuća je teritorij koji je okupirao Izrael:

Ideja da su američki Židovi u dosluhu s izraelskom vladom i da američku vanjsku politiku drže kao taoca nije samo kriva i pogrešna, već i opasna, piše Foreign Policy. Radi se o mržnji i antisemitizmu, o tome kako Židovi kontroliraju medije i banke, svijet općenito. To je krajnje izobličenje stvarnosti, s vrlo malo istine u tome. Povijesni dokazi jednostavno ne podržavaju ovu ideju.. Jaki, samovoljni predsjednici koji imaju stvarne mogućnosti (i pametne strategije da ih iskorištavaju) promicali su američke interese i gotovo uvijek pobijedili i nadvladali domaće lobije.

(Sve je jako smiješno, ali ova zadnja rečenica je vrhunac vica. „Jaki i samo-' voljni predsjednici „, to bih htio vidjeti, imaju ih u džepu sve do jednog, zaboravite uspon na ljestvici bilo koje od dvije iste stranke ako niste korumpirani do srži i svakom stanicom spremni biti odani planu Iluminata. Nema većih poslušnika i pajaca od američkih predsjednika.)

Mit broj 2: Američko-izraelski odnos počiva na zajedničkim vrijednostima:

(...) Američko-izraelski odnos je poseban brak zajedničkih vrijednosti, nacionalnih interesa i domaće politike. Naravno, zajedničke vrijednosti su na vrhu popisa. (Zajedničke cionističke vrijednosti koje podrazumijevaju odsutnost bilo kakva poštovanja prema ljudskom životu, to su htjeli reći, op. K.M.) Veza između Washingtona i Jeruzalema nikad ne bi bila tako jaka i trajna svih ovih godina bez uvjerenja javnosti da je u američkom nacionalnom interesu da podrži demokraciju. Ove zajedničke vrijednosti temelj su ovog braka, a ne važnost Izraela kao strateškog saveznika. (Svakako, vjerujemo vam da Rotschildi koji drže u džepu američku elitu nisu svoje leno Izrael uspostavili radi trajne destabilizacije Bliskog istoka,

op. K.M.) *Od 1950. samo 22 zemlje održavaju kontinuirano svoj demokratski karakter, a Izrael je jedna od njih.* (Da ne pričamo o rasističkom karakteru, kojeg Izrael revno iskazuje držeći milijun Palestinaca u praktički divovskom koncentracijskom logoru, *op.* K.M.)

Mit broj 3: Lobiji su zlo:

Lobiji i posebne interesne skupine nisu nikakva vrsta mračnog podmuklog kovanja planova. (To nikako, *op.* K.M.) *Oni su prirodni dio američkog demokratskog političkog sustava.* (To svakako, lažiranog, kakav već jest, op. K.M.). (...) *Proizraelska zajednica ima snažan glas, ali nikako nema pravo veta, piše FP.* (Zašto bi uopće stavljali veto na vlastite odluke, *op.* K.M.)

Mit broj 4: Američkog predsjednika kontroliraju savjetnici Židovi:

Kriviti visokog dužnosnika X kao primarni razlog zbog kojeg predsjednik podržava Izrael je apsurdno. (Ustvari je apsurdno tvrditi suprotno, *op.* K.M.). (...) *Ako se on (Obama) odluči ne gurati u sukob s Netanyahuom, to će biti ne zato što će mu to proizraelski savjetnik šapnuti na uho, već zato što predsjednik ima svoj politički program, ima druge prioritete.* (Taj čovjek nema svog programa osim promicanja Plana Iluminata kojeg je cionizam jedna od glavnih udarnih snaga. *op.* K.M.). *U Obaminoj administraciji bolje je vjerovati da je predsjednik taj koji radi sve, piše FP.* (I bolje je vjerovati da je Snjeguljica doista postojala, *op.* K.M.)

Mit broj 5: Izborna godina tjera Obamu u rat s Iranom:

Činjenica je da ovaj predsjednik ne čini ništa brzo i bezobzirno - ili pod pritiskom. On je glavni u svojim odlukama i slobodan. (A ja sam reinkarnacija Elvisa Presleya, op. K.M.) (...).

Mit broj 6: Barack Obama je još jedan simpatizer Izraela, baš kao Bili Clinton ili George Bush:

(Ustvari, on nije ničiji simpatizer i nema svog 'ja' samo radi što mu se kaže, a na televiziji čita što mu se napiše, *op.* K.M.) *On vjeruje da bi Izraelci mogli postići kompromis na mirovnom planu, dati nevojnim*

pritiscima protiv Irana vremena i priznati da je, unatoč nesigurnosti arapskog proljeća, sada došlo vrijeme za mir s Palestincima..

Mir mu nije ni na kraj pameti. Pripazite na higijenu svojih misli i ne nasjedajte na trikove lažnih ‘stvarnosti’.

16. POGLAVLJE - STVARANJE OVISNOSTI I NAFTA U BOSNI

Tijekom 2011. pojavila se vijest da je Vlada Federacije BiH sa *Shellom* potpisala ugovor o istraživanju nafte u BiH. Šturo priopćenje je prenosilo samo da *Shell* ne traži nikakvu protuuslugu, već samo dokumentaciju o nafti koju su ranije napravili u BiH, a koja je dostupna Vladi. Samo to.

Nastavak je to teme koju sam na nekoliko stranica spomenuo u knjizi *Sve piše u novinama,* kad se uoči ljeta 2008. pojavila vijest o pronalasku nafte u BiH. Tada sam se sjetio Austrijanca Siegfrieda Tischlera, gostujućeg profesor Sveučilišta u Grazu i Sveučilišta RIAU u Indoneziji, koji smatra da nafta uopće nije fosilno gorivo te da ta teorija ima niz problema, a prvi je da je se uopće ne može testirati. Po njemu, nafta se neprekidno stvara u dubinama Zemlje, od stijena, vode i pri određenim temperaturama. Godine 2005. u intervjuu na konferenciji *Nexus* za emisiju Na rubu znanosti dodao je da sve ovo što je rekao znači da nije bilo ni razloga za silovanje Jugoslavije. Potom je objasnio da je *Amco* 1992. godine u BiH pronašao znatne količine nafte, no to u medijima nije objavljeno. Rekao je da ima podatke da je *„Amco* izbušio rupe u blizini Drenice u Bosni i Hercegovini, nedaleko od Tuzle" i da je „nađeno dvije i pol milijarde barela nafte, što je nekoliko postotaka od ukupne količine nafte koju je čovječanstvo ikada proizvelo" te da bi „s tom naftom Jugoslavija dobila autonomiju za sljedećih stotinu godina"

Zaboravio sam na to sve do vijesti iz 2008. u kojoj se baš spominjao *Amco,* a i *British Petroleum.* A u kojoj je pisalo: „Nedavno objavljeni rezultau istraživanja *British Petroleuma* i *Amcoa* govore da se na području Bosne i Hercegovine nalaze najveće zalihe nafte u Europi, oko 500 milijuna tona. Najviše nafte, prema njihovim istraživanjima, koncentrirano je na području Hercegovine, ali velika nalazišta su i na području bosanske i slavonske Posavine. „Nakon tih nekoliko vijesti, o *Amcovu* pronalasku nafte u Bosni više nije bilo ni jedne jedine riječi niti u jednom mediju, što mi je bilo upravo nevjerojatno s obzirom na količine koju su se spominjale. Naravno da manipulacija i korupcija smrde na kilometre.

Ipak, istina malo po malo izlazi na vidjelo. Početkom 2012. na *Danas.hr* osvanuo je naslov: „William Engdahl: 'Lažu vam da nafta nestaje, ona je vječna". Nema veze što se unutar teksta nalazio i link „Tik-tak: Znate li datum i sat kad će nestati nafte na Zemlji? „, ali tekst je govorio da je „Ugledni američki analitičar publicist i sam nekoć vjerovao da su izvori svjetske nafte ograničeni, no sada u novoj knjizi *Mitovi, laži i ratovi za naftu* tvrdi da je to čista izmišljotina koju su smislile naftne kompanije, banke i korporacije i moćne obitelji poput Rockefellera da bi osigurali monopol nad svjetskim zalihama nafte i kako bi na taj način ostvarili neograničenu moć u svijetu. „

„To je uostalom" rekao je Engdahl i u intervjuu za tjednik *Globus, „na* samrtnoj postelji i priznao M. King Hubert, tvorac teorije o oskudnosti nafte na čijim su tezama počivale sve kasnije pretpostavke. To da nema nafte, to je dogma. Počiva na teoriji da su mrtvi dinosauri, odnosno da su njihovi ostaci ušli duboko u tlo, negdje čak i 20 kilometara prije 50 milijuna godina i da su se s njihovim ostacima dogodile neobične transformacije od kojih je nastala nafta". Naveo je da su Rusi za vrijeme Drugog svjetskog rata došli do spoznaja i dokazali da nafta nije fosilnog podrijetla i da su „dokazali da nafta potječe iz Zemljine jezgre, da se nalazi u samom njezinom središtu „. Tijekom milijuna godina razdvajanja Zemljine površine i tektonskih preslagivanja otvorili su se kanali kojima je nafta krenula prema gore, prema površini, pod velikim tlakom i zbog visoke temperature u unutrašnjosti Zemlje. Tim kanalima ona negdje dolazi brže, negdje sporije. „Ali, ima je svugdje. Nafte ima. Ona ne nestaje, ni presušuje, nego se samo u nekim slučajevima prebrzo crpi jer treba pričekati da dođe novi mlaz." kazao je Engdahl. „Nafta i prirodni plin obnovljivi su izvori. No, da se to zna, nafta ne bi koštala 120 dolara po barelu. „, zaključio je Engdahl.

Što se pak tiče nafte u Bosni, početkom studenog 2011. u bosanskim medijima osvanula je vijest „'Crno zlato' u dvorištima, vlasti još ne reagiraju „. Pisalo je da se već više od stotinu godina govori da je sjeveroistočna Bosna bogata naftom i plinom te da su to pokazala i neka svjetska znanstvena istraživanja rađena prije rata. A ovom prilikom, piše novinar dokumentirajući izjavu fotografijom, „uvjerili smo se u Tuzli da ljudima nafta i plin izviru u vlastitim dvorištima i da to crno zlato odlazi u prazno. Nakon stotinu godina, američka kompanija *Shell* odlučila je početi istraživanja u BiH. Slijede li ovoj zemlji godine bogatstva, pitanje je na

koje cijeli svijet čeka odgovor. „Kad bi se posla primila nacionalna naftna tvrtka, možda. Ovako, teško.

Na slici je čovjek imenom Hajro Bilalić koji je 1996. kupio kuću u Požarnici kod Tuzle, ne sluteći da kuća leži na crnom zlatu, u kantu prikupljao naftu koja izvire samo nekoliko metara od kuće. Pisalo je da na dvije bušotine u svom dvorištu dnevno prikupi i po stotinu litara sirove nafte te da „ovaj skromni čovjek još uvijek ne može vjerovati da nitko osim medija i pojedinih stručnjaka nije došao po naftu „. Tekst je obavještavao da procjene utemeljene na znanstvenim istraživanjima govore da je BiH, uz južnu Crnu Goru i sjevernu Albaniju, najperspektivnije naftno-plinsko područje od Urala do Sjevernog mora: „Da se ova bogatstva još uvijek ne koriste nije jasno ni stručnjacima s Geološko-rudarskog građevinskog fakulteta iz Tuzle, kaže nam profesor i znanstvenik Hamo Isaković. „Nikome nije jasno. Ali recite i sami, nekako je pomalo ipak jasno. Čeka se globalnog pljačkaša.

Sve se to uklapa u dolazak *Shella.* Iz obrazaca prošlih sličnih događaja, u kojima korporacije, potpomognute legislativom nadnacionalnih tijela i korumpiranim domaćim političarima (a iza svih stoje iste strukture), pljačkaju narode, mislim da iz tih ugovora za BiH neće ostati puno. Kompanije poput *Shella* obećavaju puno, ne daju ništa, a uzimaju sve. Ja im ne bih dao tu dokumentaciju. Zamislite, u svojoj širokogrudnosti, čak ni ne traže ‘protuuslugu’ od bosanske vlade. Cinizmu, baš kao i svemiru, nema kraja. Za svemir i nije toliko sigurno.

Ali je sigurno da je najbolji način vladavine nad nekim dovođenje u ovisnički odnos. Ako netko o tebi ovisi, ti si *boss.* Držiš ga na špagici koju po potrebi skraćuješ ili produžuješ. Ovisnost počiva na uvjerenju da manjka nečega bez čega ne možeš, a većinu ovisnosti već smo davno prihvatili zdravo za gotovo, kao da su one integralni, prirođeni dio svijeta. Nema sumnje da će tako biti i s novijim stvaranjima ovisnosti, kad veo zaborava i novih navika prekrije naša vlastita iskustva ili kad stasaju nove generacije koje se neće niti sjećati svijeta prije neke promjene.

Primjera ima koliko hoćete. Pogledajte, recimo, zbivanja oko ACTA-e (u Europi) ili SOPA-e u Americi, zakone kojima se, pod isprikom zaštite autorskih prava, uvodi potpuna kontrolu na internetu. Naravno, veći dio čitavog džumbusa je golemi *bullshit* sa svih strana. Na jednoj strani imate divovske korporacije koje su prvo dijelile programe s uputama kako

masovno kršiti autorska prava, a potom, kad su ljude, poput nekog dilera, ‘navukli’ na naviku da im je sve dostupno besplatno i kad su ovi počeli masovno skidati, tada su iste te tvrtke počele lobirati kod zakonodavaca da se uvede potpuni nadzor nad čitavim pokretom na internetu. S druge strane, imate navodne borce za slobodu interneta koji su uglavnom zabrinuti zbog toga što im se želi spriječiti besplatno skidanje autorskim pravom zaštićenih materijala, uglavnom filmova, nemojmo se uopće zanositi idejom da većina njih ima neki drugi motiv. Potom imamo one dečke s maskama iz stripa Alana Moorea, za koje pretpostavljam da su kukavičje jaje, podmetnuti da bi stvarali što veći nered i tako stvorili opravdanje silama ‘zakona’ da udare još jače.

Većina tog su obična sranja, pogotovo kad se ima u vidu da je aktualni trend u informatici tzv. *cloud computing*. Ideja se predstavlja, kao i obično, kao pojeftinjenje i pojednostavljenje poslovanja, ali u biti se radi o tome da tvrtke koje rade na internetu (a to su danas skoro sve) više neće morati kupovati svoje servere već će unajmljivati prostor na serverima nekoliko najvećih *providera* na svijetu. U prijevodu, sve što će svi raditi nalazit će se, ili prolaziti, kroz isto mjesto, kroz isti divovski sklop računala Billa Gatesa ili nekog drugog s vladom povezanog mogula. S ACTA-om ili bez nje. Iz toga slijedi da je kontrolu na internetu nemoguće spriječiti borbom na internetu ili u parlamentima, nastojanjem da se ublaže zakoni koji se tiču interneta. Oni koji se bore za slobodu interneta tako na neki način pripomažu uvođenju potpune kontrole i jačanju tehnosfere kojoj je namjera prodrijeti u svaki segment naših života i naseliti se u sve naše komunikacijske kanale prema drugim ljudima. Ali ipak ima jedan jednostavan način kako se boriti protiv ACTA-e ili sličnih inicijativa: škare u ruke i cvak!, ode žica koja vam dovodi internet u kuću. Ako se odspojite s interneta pobijedili ste kontrolu na internetu. Jednostavno ste otišli s terena. Izbor imate u svakom trenutku.

Nije tako davno bilo vrijeme kad internet nije bio sveprisutan. Nisam star, a ipak se sjećam kad sam tekstove (napisane na računalu) nosio na disketama na odredište. Bez ikakvih problema bih na *memory-sticku* to mogao i danas činiti i još bih sreo uživo ljude s kojima surađujem. Isto vrijedi za većinu drugih djelatnosti koje su se prije samo nešto više od desetak godina obavljale bez interneta. No, stvorena je ovisnost. Prvo su nam dali internet (navodno, za naše dobro), a potom, kad smo postali ovisni, zaprijetili su da će nam ga oduzeti (barem onakvoga na kakvog

smo se naučili). Sad smo svi skočili, ne može to tako, ne damo internet, jer više ne možemo bez njega, ili nam se tako bar čini. Pa se i sami, boreći se za slobodu interneta, zapravo borimo za internet sam, koji je, moguće, od samog početka imao drugu funkciju od one kakvom se predstavljao. Trik se ponavlja tisućljećima, a i danas su naši životi duboko upleteni u mrežu međuovisnosti na najtemeljnijoj razini.

Polovica svjetske populacije, uključujući i mene, živi u gradovima. Od rođenja i čak generacijski, jednostavno ne znam ni za što drugo. Što je grad nego jedna velika ovisnost? Škarama kakve sam prije i sam nudio kao rješenje problema netko me može jednim potezom lišiti svih osnovnih sredstava za život. Frižider bez struje neće raditi, bez radijatora zimi ne bih htio biti, a bez vodovoda za koji dan bih umro od žeđi. Moja ovisnost je potpuna. Štoviše, čak mi se i sviđa. Toliko sam se naučio na svu tu komociju da se niti ne želim izlagati neugodnostima ikakve promjene. Starosjedioci i domoroci u Africi, južnoj ili sjevernoj Americi ili Australiji mogu živjeti bez toga, dok ja u gradu bez infrastrukture koja funkcionira - ne mogu. Oni su slobodni, ja sam ovisan.

Kad je ta ovisnost stvorena? Čini se da je i sama tzv. civilizacija' izmišljotina tih Iluminata, prve velike civilizacije bljesnule se praktički niotkuda i odmah bile vrlo razvijene na raznim područjima, što je misterij koji se čak navodio u mom udžbeniku na faksu. Ljudi su slobodno šetali prirodom i uzimali koliko im je potrebno. Nemoguće ih je bilo kontrolirati u svim tim malim, nepovezanim skupinama. Hm, kako da to učinimo?, zapitali su se Nefili iz mitova. Jedino tako da ih vežemo uz sebe učinivši ih ovisnima. Recimo, poljoprivredom. Vezan si uz polje, ovisan o urodu, više nisi slobodan. Potom ti treba zaštita, vojska, grad, plemić da bi te zaštitili, da ti netko ne ukrade to što ti je neophodno u tvojoj ovisnosti, pa onda devetina crkvi, pa desetina feudalcu, ili kako su već izgledale te tarife.

Imam osnova vjerovati da je kataklizma prije 13.500 godina namjerno potaknuta, stvorena da bi promijenila klimatske uvjete i dokinula mitsko Zlatno doba, kad je navodno na cijelom Planetu vladala ugodna klima, a hrane je bilo u izobilju. Na tropskom otoku gdje ti voće samo pada u ruku i gdje je stalno toplo ne treba ti ovisnost zvana civilizacija. Imaš sve što je potrebno za život punim plućima na ljudski način - puno slobodnog vremena, malo rada, bez opasnosti (jer nitko ne pati od manjka), u krugu obitelji, uz glazbu, razmišljanja, razgovore... No, kad je rajski vrt

pretvoren u zimski vrt ovisnosti su postale neminovne. Biblijska priča o Adamu i Evi nosi neku pouku. Umjesto ravnoteže i slobode pojavila se ovisnost o tzv. znanju. Završilo je doba kad si niti ne gledajući ispružio ruku i ubrao krušku - ako ti je uopće trebala kruška. Možda si bio u stanju živjeti samo od Sunca?

Kad se sjetim Hira Ratan Maneka i još nekih ljudi kod nas koje poznajem, a koji su već završili ciklus gledanja u Sunce i u stanju su živjeti samo od Sunca, kao i mnogih drugi ljudi na svijetu koji žive isključivo od tzv. 'prane' (nekoliko je dobrih primjera pokazano u dokumentarnom filmu *Na početku bijaše svjetlo),* ne mogu se ne zapitati nije li i ovisnost o krutoj hrani također umjetno stvorena. Možda bez te ovisnosti u ovom trenutku živi tek vrlo mali broj ljudi, ali to nije važno. Važno je da su oni pokazali da je to moguće, da čovjek zapravo ima izbora. A čovjek kojem ne treba kruta hrana da bi živio, sam po sebi bit će lišen mnogih strahova za preživljavanje, a također i ovisnosti o polju, stoci, trgovačkom centru ili novcu. Doista, *sungazing* baca sasvim drugo svjetlo na naše znanje o čovjeku i ukazuje na neko skriveno znanje. Kako bi svijet izgledao kad ne bi trebao hranu, kako bi povijest izgledala u tom slučaju, kako bi se i s kojim opravdanjem svijetom širio GMO?

Što se tiče ovisnosti o suvremenim sredstvima komunikacije, jako smo daleko stigli, tako nam kažu. Tako se i čini. Šećem Australijom, uzmem mobitel i nazovem doma u Zagreb. Fascinantno. Što bi istraživači ili ljudi prije nekoliko desetljeća dali za tu mogućnost? Kakvu je samo senzaciju predstavljao prvi telefonski kabel razvučen između Amerike i Europe. Čudo tehnologije! I početak još jedne velike ovisnosti, koja je zapravo počela kad je iz slike maknuto sve ono čime su se u novije vrijeme bavila tzv. 'parapsihološka istraživanja: *remote viewing,* istraživanja svjesnosti biljaka Clive Backstera, telepatski pokusi, utjecaj uma na materiju, istraživanje sinkroniciteta, predviđanja... svi ti primjeri, i mnogi nenavedeni, zorno govore da možda ništa od silnih žica i antena nije potrebno, trenutna komunikacija sa svime živim i 'neživim' uključujući biljke i kamenje, je prirođena i ne treba joj mobitel.

No, ovisni smo o primitivnoj i ograničavajućoj elektronskoj tehnologiji umjesto one prave o čijem postojanju svjedoče sve te tisuće napravljenih istraživanja. Umjesto istinski efikasne i moćne, prave tehnologije duha ili, ako hoćete, tehnologije usredotočene namjere i Izvornog polja, dobili smo ovisnost o elektronici i bezimenim dečkima u

bijelim kutama. Doduše, ta je istinska tehnologija još živa u narodu i u nekim mističnim krugovima (da ne pričamo o krugovima vladara svijeta koji je itekako dobro poznaju i nesmiljeno koriste svoje znanje o vezi podsvijesti, svijesti, percepcije i prave prirode stvarnosti) u vidu tzv. ‘uroka’ i ‘magije’ koje se u ‘naprednom’ tehnološkom svijetu ismijavaju kao praznovjerje. No, eksperimenti s kolektivnom sviješću kao i eksperimenti s vremenom zorno pokazuju kakav se potencijal nalazi u našoj glavi i duši i u kojoj mjeri se namjerom može ne samo djelovati na buduće događaje nego i na ishod onih događaja koje doživljavamo ‘prošlim’. Sve to ne primjećujemo zatočeni u našu linearnu projekciju strijele vremena koju nam uporno generira naš um.

Nevidljive vladajuće elite (koje su i sami robovi svojih ovisnosti o moći i strahu od preživljavanja) u ime neke još nevidljive ili još uvijek nezamislive sile (Matrice kolektivne svijesti? Tehnosfere? Nekih entiteta?) koriste jedan jedini, uvijek efikasni trik - stvaranje ovisnosti. Prvo im nešto daj. To nešto predstavi kao napredak, kao veću komociju, kao olakšavanje patnje, kao poboljšavanje životnih uvjeta... Potom, neka postane sveprisutno i neka se čvrsto ukorijeni iluzija da nema nikakve alternative. Tada će ljudi učiniti sve i lišiti se bilo kako velikog dijela svoje istinske slobode ako im priprijetiš da ćeš im uzeti predmet njihove ovisnosti.

Znam, teško je djelovati iz te perspektive protiv ovisnosti koje su postale gradivni elementi današnjeg svijeta, ali nešto lakše s njegovim najnovijim ciglama. Zato sam, baveći se mišlju kako nadvladati trendove stvaranja nadzora na internetu, mogao doći do jasnog i jednostavnog rješenja u vidu običnih škara. Možda su i rješenja za druge ovisnosti toliko jednostavna? S internetom, stvar je još friška, još se sjećamo vremena prije interneta, ali se ne sjećamo vremena prije civilizacije, niti vremena prije ovisnosti o krutoj hrani, a čak polako već umiru i pripadnici generacija koje se sjećaju da je svijet funkcionirao i bez ovisnosti o uređajima, strojevima, elektronici, umreženim sustavima i pametnim mrežama i sveprisutnim komunikacijskim uređajima svih mogućih vrsta.

Problem je ovisnost. Znači, ako nam ništa ne bude previše bitno, onda možemo nesmetano uživati u bilo čemu, sve dok nismo ovisnici, jednako u hrani (toliko je raznih okusa za isprobati), kao i u internetu. Gledaju mi sve podatke? U redu, baš me briga, niti tajim niti marim. Stavit ću i nekoliko slika sebe golog u to ime. Niti mi trebaju te lažne blagodati

skidanja filmova, ionako postoje stotine filmova na DVD-ima koje još nismo pogledali, ionako većina skidača nikad ne pogleda većinu filmove koje su poskidali, niti posluša svu glazbu koju su povukli s ‘neta’. Ali za svaki slučaj, škare, kao simbol slobode i neovisnosti, dobro je držati pokraj routera. Očekujem da jednog dana Iluminatima neće biti niti najmanje svejedno, kad čuju zveket milijuna škara ispod svojih prozora.

17. POGLAVLJE - OPET JE TEMA POREZ NA NEKRETNINE

Krajem 2011. pogled mi je pao i na novinski članak tendencioznog naslova: „Najam isplativiji od kupnje stana! „Iz aviona je bilo očigledno da je taj članak samo dio pripreme terena za uvođenja poreza na nekretnine, koji se šulja na mala vrata, onako ispod radara, iako još nitko nije svrnuo ozbiljnu pažnju na njega. Čak je prije koju godinu bila jedna tragična anketa na internetu (ako nije bila namještena) u kojoj je ogroman postotak ljudi izjavio da podržava uvođenje poreza na nekretnine.

To su vjerojatno baš oni koje će on na kraju najviše pogoditi. Razmišljao sam zašto je to tako i pojavilo se nekoliko mogućnosti. Ti ljudi:

a) imaju viška novca kojeg se žele riješiti

b) jednostavno vole poreze

c) netko im je prodao spiku da će nauditi bogatima i donijeti pravdu

d) smatraju da mi moramo imati iste zakone kakvi su na snazi u drugim državama, da ne bismo zaostajali za njima.

Zaokruživanje može početi. No, poznajete li vi ijednog čovjeka koji ima silnu želju da plaća VEĆI ili VIŠE poreza? Ja ne znam nijednog. Ali rezultati (ako nisu namješteni) budu takvi jer se svaka pogubna ideja može prodati na razne načine. Tako se porobljivački porez na nekretnine prodaje kao neki oblik pravde, usmjeren na one koji imaju puno nekretnina. Sram ih bilo što su tako bogati pa imaju stan, neka plate porez!

Dobar izgovor zlata vrijedi. Trebali bi se uvesti porezi na dobre izgovore. Već smo vidjeli takve scenarije. Sjećate se kad je *Zagrebparking* naplaćivao parkiranje samo dvije kune po satu u par ulica u centru? Jer je postojalo logično objašnjenje za to. Koju godinicu kasnije sat je bio šesnaest kuna, a cijeli grad je postao parkirna zona s plaćanjem. Tako će to slično ići i s porezom na nekretnine, jer njegov cilj nisu bogati nego srednji i siromašni. Svatko može iz događaja iščitati svoje, a ja sam

zaključio da je novac tu sporedan. Ključni razlog zašto Elita voli porez na nekretnine jest stvaranje ovisnosti i smanjivanje prostora za neovisnost. Tome su služili i novinski naslovi s naslovnica iz vremena objavljivanja rezultata popisa stanovništva. Zar ništa pametnije nisu mogli staviti na naslovnicu nego divovski naslov „Jesmo li doista siromašni? 1 stan na 2 Hrvata „?

Zar se sad onaj tko nije na rubu gladi mora ispričavati? Čak i ako jest? Pa to bi trebala biti dobra vijest, da je naša nacija tako bogata da ima toliko stanova, a ne to kažnjavati ili stvarati osjećaj krivnje. To bi tako bilo u svijetu bez skrivenih namjera. Na naslovnici jednih besramnih novina rasprostrli su statistiku koja svjedoči o navodnom bogatstvu Hrvata: „7530 eura štednja, 23000 eura dionice, 43.000 eura stan, 4000 eura auto „. Tekst nas je uvjeravao da smo bogati, tvrdeći da samo trećina Nijemaca živi u vlastitom stanu, a kod nas najveći dio ljudi posjeduje vlastiti stan. Što, to je nešto loše? Nije po novim standardima u kojima nitko ne bi trebao imati ništa? Da pošaljemo pismenu ispriku?

„Prosječan Hrvat „- pisalo je - „težak je 57.000 eura „, prema statističkoj vrijednosti osnovne materijalne i financijske imovine, po kojoj spadamo u sam vrh tranzicijske ljestvice. Zanimljivo je kako sam prije desetak i više godina po istim novinama stalno čitao kako su nas sve tranzicijske zemlje prestigle, kako smo najjadniji s najlošijom vlašću i kako pod hitno moramo u EU i prihvatiti sva druga suvremena korporatistička pravila. Tada nije bilo niti riječi o ovim statistikama. Tek sada, kad ih se iznosi samo s jednim ciljem - u svrhu stvaranja pristanka (programiranja javnosti) da ih se počne oduzimati, kroz porez na imovinu.

Prema istraživanju tvrtke *Allianz,* prosječni hrvatski građanin ima 10.158 eura financijske imovine, pa smo siromašniji samo od Slovenaca, a jednaki Estoncima, Mađarima i Česima koji su uložili ili uštedjeli koliko i mi. Pritom, financijska nam se imovina udvostručila u zadnjih deset godina. Uz to, po brojnim kućama i stanovima u vlasništvu građana spadamo u sam vrh, ne samo među nekadašnjim socijalističkim zemljama nego i na Starom kontinentu u cjelini. To je, naravno, predstavljeno kao neka teška bolest jer nam „radna snaga nije mobilna „. Ja izvlačim drugačiji zaključak. Ako smo se do sada bogatili i živjeli u vlastitim stanovima, nastavimo i dalje tako. Navodno je bolji standard građana proklamirani cilj svih razina vlasti.

Hrvate se još krivi zbog njihova (ja bih rekao - razumnog) mentaliteta da su novac usmjeravali u čvrstu imovinu (od koje jedan dio sada nije iskorišten), zbog mnogobrojnih loših iskustava s financijskim tržištima i inflacijom koja je mnogima preko noći pojela imetak. U prijevodu, bio je to jedan od inteligentnih načina kako izbjeći financijske zamke i trikove financijskih manipulatora. I onda neki stručnjak piše da ćemo, zato što ne koristimo racionalno svoju imovinu, morati uvesti porez na imovinu. Čekaj malo, druže, ako je imovina naša, s njom smijemo činiti što nas je volja.

Kao mana se navodi i to što je kod nas dvije trećine imovine realna imovina, a samo trećina financijska imovina, dok je „vani to obrnuto „Zanimljivo je uočiti da je izrazu 'realna' imovina suprotstavljen izraz 'financijska', dakle - nerealna. Što ona doista i jest, to je samo neka fiktivna određena vrijednost koju se dekretom može ugasiti. Crtu realnosti cijeloj ovoj statistici, koja nas pokušava uvjeriti da se moramo sramiti i hitno zatražiti porez na imovinu, na kraju teksta (gdje drugdje) dao je jedan profesor s ekonomskog fakulteta koji je rekao: „Kad uzmete u obzir da smo stanove i aute uglavnom kupovali na kredite koje sada moramo vraćati, ispada da smo zapravo jadni i siromašni. Mi kao društvo uopće nismo daleko od siromaštva. „

To je ona istina koju uglavnom oko sebe uočavamo, ali nas novine po ne znam koji put žele uvjeriti da zanemarimo vlastito iskustvo, vlastite oči i vlastiti razum, kako bi, u bernaysovskom duhu, stvorile pristanak na ozakonjenje daljnje pljačke i osiromašenje metodom 'poreza na imovinu' Zamislimo čovjeka kojem se sve popelo na vrh glave i koji odluči isključiti se iz korporatističkog svijeta straha i ovisnosti, pa - kud puklo da puklo, a radnja se zbiva u zemlji bez poreza na nekretnine. On izgradi kuću od slame, da ne troši puno na grijanje, obrađuje vrt ili polje, vozi se biciklom, vodu toči na obližnjem izvoru, na nekom boljem mjestu bi sadio konoplju i od nje dobivao sav potreban etanol za grijanje kuće, agregat ili čak pokretanje vozila, kruh sam peče u jednoj od onih malih pećnica kakvih ima posvuda za kupiti itd. Želi se dovesti u situaciju koja je za korporatiste najgora moguća - da bude neovisan, da ih ne treba više za posrednike i da mu ne treba novac. Ideja na prvi pogled zvuči nemoguće, ali zapravo, kad se malo analizira, nije je uopće teško zamisliti, pa čak niti ostvariti.

Zamislimo sad isti taj pokušaj u zemlji u kojoj postoji porez na nekretnine. Može taj čovjek biti potpuno samodostatan koliko god želi, ali jednom godišnje mora iskrcati, recimo, desetak tisuća kuna za porez. Gdje će ih nabaviti? Naravno, tamo, kod korporatista. Oni će mu dati neki novčić - ako će raditi za njih. Ovaj scenarij već se i događao. Kad su velike kompanije otkrile dijamante u Južnoj Africi i počele rudariti, suočili su se s ozbiljnim problemom - nedostatkom radne snage koja bi bila voljna za crkavicu svoj dan provoditi pod zemljom. Bilo je u tom kraju puno domorodaca, ali oni su živjeli seoski, što znači, samodostatno. Znate već, polje, kravica itd. Nije im trebao novac jer su za svoj jednostavni način života sve uzgajali sami. Zašto bi sad oni ostavili takav svoj život na čistom zraku i otišli u mračne rudnike?

I onda su se kolonijalisti sjetili spasonosnog rješenje: uvest će obvezu plaćanja poreza za sve stanovnike novonastale kolonije. Tako je i bilo. Seljaci nisu imali novca za porez, pa su ga bili prisiljeni negdje nabaviti. Što mislite, gdje i kako, i kod koga? Članak da je najam stana isplativiji od kupnje nudio je izračun da bi čovjek koji bi trideset godina plaćao najam stana od 70 kvadrata u centru Zagreba, plaćajući mjesečni najam 630 eura, potrošio 226.800 eura. Onaj koji bi ga kupio (s udjelom od 25 posto) plaćao bi ratu 649 do 713 eura (ovisno o tome u kojoj ga je banci digao) i u trideset godina platio 272.686 ili 295.664 eura. Ako bi isti takav stan kupovao u Novom Zagrebu, nakon trideset godina potrošio bi 17.100 eura (uz ratu od 404 eura, s udjelom 25 posto), a unajmljujući stan plaćao bi 420 eura mjesečno i u trideset godina potrošio151.200 eura.

Dakle, kupnjom stana u centru Zagreba bi se za trideset godina potrošilo 45 do 68.000 eura više nego što bi se u istom razdoblju potrošilo unajmljujući stan. Kupnjom stana u Novom Zagrebu bi se za trideset godina potrošilo 20.000 eura više nego unajmljujući stan u istom razdoblju. Doista, najam je jeftiniji od kupnje.

Ali na tom mjestu je trebalo velikim slovima pisati da *sljedećih* dvadeset do trideset godina čovjeka njegov vlastiti stan neće koštati *ništa* (a da ne pričamo o tome da će ostati njegovoj djeci koju će, dakle, koštati još manje) dok će onaj koji unajmljuje još jednom platiti vrijednost cijelog stana. Da ne zamišljamo situacije u kojima bi netko možda, nakon isteka od trideset godina, mogao doći u situaciju da ne može više plaćati najam. Što onda? Na cestu? Trebalo je velikim slovima pisati i to da je

mjesečni trošak skoro isti (ako ste sretnik koji ima lovu za 25 posto udjela).

Dakle, naslov je mogao biti i ovakav: „Najam isplativiji od kupnje stana!... ako mislite umrijeti na dan kad platite zadnju ratu. „Jer već na razdoblje trideset i pet godina umjesto trideset - nije isplativiji. Doduše, nije da na jednom mjestu nije pisalo: „...ali bi vam na kraju ostao stan u vlasništvu „. Odmah nakon toga „ali „krenuo je i drugi „ali „. Članak je upozorio da u cijenu stana „treba uračunati i najavljeni porez na imovinu koji bi vlasnike svake godine koštao od 0,5 do 1 posto vrijednosti nekretnine „.

Onaj gore spomenuti novozagrebački stan bi, pisalo je, u konačnici koštao između 35 i 50.000 eura više od najma. Što li bi o tome mislilo onih 70 posto građana koji su u onoj internet-anketi navodno podržali uvođenje poreza na nekretnine? Još je u tom promidžbenom tekstu pisalo da u ‘razvijenijim’ zemljama (to su one gdje situacija nije kao u zaostaloj Hrvatskoj, u kojoj 80 posto građana posjeduje vlastitu nekretninu), u kojima tek trećina do petina ljudi posjeduje nekretninu, ljudi imaju veću fleksibilnost, što znači da se mogu puno lakše seliti, birati si kvartove ili gradove po volji itd. Tako je, navodno, bolje.

Zdrav razum govori da te nitko ne sprječava niti ako posjeduješ nekretninu. Uvijek je možeš iznajmiti pa neka sama sebe isplaćuje ako je još u kreditu (kad je već rečeno da je rata najma i kupnje skoro ista), a ti odeš živjeti ‘fleksibilnije’. Jedan moj prijatelj, podstanar, nema nikakav osjećaj da živi ‘fleksibilnije’. Baš suprotno! Prije neki dan je zaključio da je već 17 godina podstanar u Zagrebu, pa je izračunao koliko se naplaćao najma i shvatio da bi za tri godine bio gotov s kreditom da je kupio stan umjesto da ga je unajmljivao. Ovako će te tri godine proći, a on će i dalje biti čardak ni na nebu ni na zemlji. Ali takvu vrst ovisnosti korporatisti više vole, pa se zato kroz novine na ovakav tendenciozni i naizgled bezazleni način ljude bez pardona uvjerava u stvari koje zdravi razum i iskustvo nikako ne mogu potvrditi. Neka samo plaćaju i na kraju neka nemaju ništa, pa ćemo vidjeti tko će se usuditi buniti.

Ponegdje je moguće pročitati i smislenije stvari. (Iako su svi ti tekstovi ovdje samo da nas priviknu na tu ideju, pa da nam porez na nekretnine izgleda kao nešto do čega dolazi zbog prirodne logike razvoja događaja. Mi imamo vlastito iskustvo života bez poreza na nekretnine,

znamo da je to moguće, ali mediji će, kao i obično, sve učiniti da se naše iskustvo potisne, a da njega zamijene tuđi stavovi za koje ćemo misliti da su naši).

U jednom tjednom prilogu navodilo se da, kao i u svim drugim istočnoeuropskim zemljama, devet od deset hrvatskih kućanstava živi u kućama ili stanovima koji su njihovo vlasništvo, dok je na Zapadu taj udio znatno niži, od tri do pet kućanstava od njih deset, uglavnom iz višeg sloja, uživa u blagodatima privatnog stanovanja, dok se ostali koriste raznim oblicima najma: od privatnog do socijalnog. Kako se u većini zapadnih zemalja stambeni prostor oporezuje, privatne kuće i stanove kupuju samo oni koji ih mogu održavati i plaćati poreze. Što nas na tom polju čeka može se naslutiti iz pokoje crtice iz iskustva istočnoeuropskih zemalja koje su već ušle u EU.

U tekstu se navodi poznavatelj stambenih prilika, zagrebački profesor Gojko Bežovan, koji je objasnio da su Slovačka, Češka i Mađarska svojim građanima ponudile reotkup stanova jer mnogi nisu mogli plaćati režije ili su pak - a to je ono na što sam htio skrenuti pažnju - kao vlasnici nekretnina ostali bez socijalnih subvencija. Jer se u EU smatra da nisi siromašan ako imaš vlastiti krov nad glavom.

Odaziv u tim zemljama nije bio velik jer ljudi i dalje razumno smatraju da je ‘njihova kućica - njihova slobodica’. Zapravo je u toj narodnoj izreci sve rečeno, jer je cilj poreza na nekretnine još jedan od brojnih načina oduzimanja sloboda i slobodica ljudima. Bežovan je objasnio da je mnogo siromašnih kućanstava koja nemaju od čega živjeti, a vlasti im ne pomažu jer imaju privatnu imovinu. Meni se rješenje odmah nameće - neka im vlasti svejedno pomažu, na kraju krajeva to i jest svrha postojanja države (ili bi bar trebala biti).

Danas nikom ne pada na pamet ovo moje jednostavno i genijalno rješenje. Recimo, spomenuti profesor smatra da bi država, odnosno lokalna zajednica, trebala osigurati više socijalnih stanova, ali i uvesti porez na imovinu koji bi imao ulogu tržišnog korektiva i „uveo red na tržištu nekretnina „. U tekstu se navode i razmišljanja sociologa Dragana Bagića, vrlo realna, koji ne vjeruje da će se sklonost prema vlasništvu kod nas lako promijeniti, čak i srednjoročno jer ipak većina stambenih jedinica nije više pod hipotekom, odnosno u fazi otplate. Taj sociolog upozorava da ne smijemo zaboraviti da oko 40 posto stanovništva i dalje živi u malim

naseljima do 2000 stanovnika te da u naseljima do 10.000 stanovnika (u kojima dominiraju kuće) živi oko 55 posto stanovništva. Kaže da teško da će u takvim naseljima ikada zaživjeti bilo kakvo tržište iznajmljivanja jer za time ne postoji potreba, a tome treba pridodati i učinke otkupa društvenih stanova u većim gradovima.

Profesor Bežovan pak smatra da treba uvesti imovinski porez iz više razloga, od održavanja nekretnina do rušenja cijena zemljišta i nekretnina, i jedan od razloga jest da ljudi svoj novac ne bi čuvali u nekretninama. Možda to tržištu novca baš ne odgovara, ali zapravo je to oduvijek bio razuman potez, s obzirom na to da ljudi znaju koliko je vrijednost novca provizorna i da su banke ili cijele države propadale, odnoseći sa sobom sve što su ljudi uštedjeli.

Kuće su ostajale. Danas znamo da Elita manipulira novcem da bi osiromašila ljude i uvela ih u ovisnički odnos, ali mudraci iz naroda su i bez te spoznaje postupali razumno. Mogao bi se izvesti zaključak da se porezom na nekretnine ljudima želi ukinuti način da čuvaju svoju vrijednost izvan novčarskog sustava, na koji pak nemaju nikakav utjecaj. Stari mi je pričao kako su njegovi starci prije Drugog svjetskog rata ili krajem njega prodali neku kućicu koju su imali u Maksimiru. Tada je ta država propala, a sav novac koji su dobili za kućicu propao je zajedno s njom. Ode i lova i kućica!

Profesor Bežovan doduše smatra da se ne treba oporezivati stanove u kojima se živi, ali treba sve ostalo, a to je, pisalo je u tekstu, „i stav većine političkih stranaka, tako da je uvođenje poreza na imovinu samo pitanje vremena „.

Bah! Sve to smrdi na kilometar. Kao prvo, stranke ionako nikad ne donose svoje ideje već ih se koristi da plasiraju ideje skrivenih centara moći; kao drugo, ovakvi tekstovi i služe da nas naviknu na ideju da će nam, protiv naše volje, uvesti porez na imovinu; a treće - naravno da će za sada tvrditi da se neće oporezivati stanovi u kojima se živi, jer bi u protivnom bunt bio prejak. Dok se ne uvede porez na nekretnine. To je metoda malih koraka. Mic po mic, i odjednom vrištiš od bola jer su ti jaja u škripcu.

No, ni vi ne biste ovci koju želite oguliti odmah rekli što će joj se zbiti, zar ne? Ona mora sama pristati, tako ju je lakše obrlatiti, tako to rade pravi majstori manipulacije. Tako da ćemo zasad slušati samo gomile logičnih i

neopasnih argumenata za uvođenje poreza na imovinu. Pa i ovakav argument koji je vrlo suvislo demantirao sociolog Dragan Bagić, da „ekonomisti misle da je vlasništvo nad nekretninama vrlo često zapreka i za mobilnost radne snage jer kuće i stanovi vežu stanovništvo uz pojedino područje „. On je ispravno rekao da vlasništvo nad nekretninama samo po sebi nije nikakva prepreka mobilnosti jer su ljudi masovno napuštali sela i selili se u gradove ili inozemstvo iako su imali vlasništvo.

Rekao je (ispravno) da će se ljudi preseliti u neki drugi grad radi ostvarenja boljeg životnog standarda, ali ako je to poboljšanje marginalno onda je i mobilnost malo vjerojatna, jer u takvim slučajevima vlasništvo „igra ulogu jer povećava nužnu razliku u prihodima „. Plaća je ključ mobilnosti, rekao je Bagić, a ne vlasništvo. Ako nemate posao, ali živite u svojoj kući s vrtom, ne isplati vam se za neku prosječnu radničku plaću seliti se u drugo mjesto gdje ćete morati plaćati stan nekoliko stotina eura i nećete imati hranu iz svog vrta. Napomenuo je da naši poslodavci i liberalno orijentirani ekonomisti olako zaključuju da je bolje raditi u drugom mjestu nego u svom mjestu biti nezaposlen jer to ovisi o visini plaće: „U slučajevima kada se nudi mogućnost visoke plaće mobilnost već sada postoji, bez obzira na vlasništvo. No, ona je mala ili ne postoji u segmentu radnih mjesta za koja se nude prosječne ili ispodprosječne plaće. Za povećanje mobilnosti u tom segmentu nužno je povećanje plaća koje se nude za deficitarne profile radnika, a ne ‘kažnjavanje vlasništva putem poreza. „

To je vrlo razumna, logična i istinita analiza jednog od argumenata kojim nam se želi prodati uvođenje poreza na nekretnine kao nešto pozitivno i čak neophodno. Ali promidžbeni medijski stroj se već upalio i razni Bagići u njemu neće dobivati puno prostora.

Na istom je tragu tekst iz druge polovice ožujka 2011. pod naslovom „Ipak je istina: Imate stan veći od 35 kvadrata? Nema socijalne pomoći! „Jer je ministar Milinović pred Sabor iznio novi zakon. To je ustvari nastavak jedne druge priče iz knjige *Sve piše u novinama,* u kojoj su prenesene vijesti iz novina koje su pokazivale kako taj ministar šefovima iz Bruxellesa uvijek govori jedno, a građanima drugo. Tada su objavljeni faksimili koji su pokazivali da čovjek laže. Razne ekspertize (naručene i plaćene) su ignorirane, pa je na brzaka formuliran temelj novog zakona. I sad, nakon nekih godinu dana evo tog zakona o kojemu je tada lagao, s

bolnim inovacijama o imovinskom cenzusu za primatelje socijalne pomoći.

Novi zakon izričito navodi da primatelji i punoljetni članovi njegove obitelji ne smiju posjedovati imovinu vrjedniju od 100 osnovica plaća (ukupno 323.600 kuna), u što ne ulazi minimalni stambeni prostor: 35 četvornih metara stana ili kuće po osobi, što se uvećava za deset četvornih metara po svakom sljedećem članu obitelji. Od cenzusa je izuzet i automobil vrijednosti do 23.000 kuna. U vijesti je pisalo i ovo: „Upravo je takav imovinski cenzus predložen i u rujnu prošle godine nacrtom zakona, što je *Jutarnji* objavio, a ministar Milinović grubo demantirao, čak je i povjerenstvo raspustio! Šest mjeseci poslije objavljuje identičan prijedlog zakona. „Kad je nešto dio globalne agende, od toga nema odustajanja ni pod koju cijenu. Lagat će se, manipulirati, ali stvar ide.

Stručnjaci su već upozorili na posljedice cenzusa je par koji živi u stanu od 75 kvadratnih metara u Zagrebu ne može ostvariti socijalnu pomoć jer njihov višak kvadrata vrijedi više od dopuštenog cenzusa, dok njihov pandan u Bjelovaru može jer tamo kvadrati vrijede manje. Ali mišljenja stručnjaka vrijede sve manje u ovom svijetu nametnutih zakona.

Osim ako nije riječ o stručnjacima MMF-a. Jer je u srpnju 2012. osvanuo naslov „Linić angažirao MMF zbog poreza na imovinu „. Ministar financija, koji mi uvijek ostavlja dojam bešćutnog i predatorskog tipa, obratio se konzultantima MMF-a i Svjetske banke da mu pomognu jer „stručna skupina koju je ministar formirao još nije pripremila prijedlog zakona, a najveći su im problem nesređene katastarske knjige jer pola nekretnina još nije gruntovno proknjiženo pa je pitanje kada će se uopće model naći na ministrovu stolu „. Također je u vijesti pisalo „kako se stječe dojam da je ministru važno samo da se porez uvede, bez obzira na brojna otvorena pitanja koja bi se kasnije rješavala u hodu. „

Rekao bih - dobar dojam.

Moj stav jest da porez na nekretnine nije ništa više od ozakonjene pljačke. Ako je nešto po zakonu ne znači da je ispravno ili pravedno, (vidi primjer: Treći Reich, koncentracijski logori, eutanazija, rasni zakoni, ubijanje mentalno zaostalih). Ili ako se stalno trubi da „svi to imaju „(porez na nekretnine), pa moramo i mi (u jednom je tekstu pisalo da mi to moramo uvesti jer samo BIH, Srbija i Hrvatska još nemaju porez na nekretnine, a mi, je li, nikako ne želimo biti dio nazadnjačkog Balkana.

No, htjeli ili ne, izjava je bila netočna jer tog poreza nema niti u Italiji, Irskoj i Portugalu).

Ali dobro - dakle, sad ga svi imaju, pa moramo i mi. Kao i obično, razvoj događaja se predstavlja kao neki spontani društveni progres, kao da nema nikakve dublje namjere iza svega. No, postojalo je vrijeme kad nitko nije imao taj porez, pa ga se počelo uvoditi posvuda. Zašto tada netko nije rekao - „nemojte uvoditi porez na nekretnine, pa nitko to nigdje nema „? Zato jer te stvari nemaju čak ni veze s pitanje imaju li svi to ili nemaju, nego samo imaju veze s time što su si zamislili pljačkaši koji sustavno nastoje oteti Planet ljudima, a vlade država (osim rijetkih iznimaka) su tek aparatčici globalne strukture moći. Osim, toga, i drugdje je, kao što ćemo vidjeti dalje u tekstu, taj porez na nekretnine uveden relativno nedavno.

Osim toga, pogledajmo što u praksi znači ta rečenica „pa svi imaju porez na nekretnine „. Jer - da, i kad ga imaju, nije koncipiran tako da dere kožu s leđa.

U Francuskoj porez plaćaju samo građani čije nekretnine vrijede oko milijun eura, a stope iznose od 0,55 posto do 1,8 posto.

U nekim zemljama Europske unije, poput Grčke, Irske, Italije, Litve ili Portugala, građani ne plaćaju porez na nekretnine za stanove i kuće u kojima žive. U Grčkoj se za ‘dodatni stan’ od 50 kvadrata plaća godišnji porez od 200 eura.

Nadalje, Slovenci su čak 12 godina pripremali uvođenje poreza na imovinu koji je trebao biti uveden tek 2012, ali samo za vlasnike čija nekretnina vrijedi milijun ili više eura.

Da bacimo još malo svjetla na te mračne nakane, evo citata jednog stručnjaka koji je napisao da je: „...sam porez na imovinu porezni oblik koji se dosta rijetko primjenjuje, znatno rjeđe negoli drugi porezi (npr. porez na dobit, porez na dohodak, porez na dodanu vrijednost). Relativno često se ubiru porezi na pojedine oblike imovine (npr. vozila, plovila), ali mnogo rjeđe porezi koji terete nekretnine ili ukupnu imovinu pojedinca. Razlog tome jest njegova složenost, kao i skupoća ubiranja. Prema publikaciji koju je objavilo njemačko ministarstvo financija *Die wichtigsten Steuern im internationalen Vergleich* 2011, svega nekoliko europskih država ubire opći porez na imovinu, koji uključuje i nekretnine, a primjetno je mnogo niže porezno opterećenje uz znatne olakšice. Tako npr. Francuska ubire opći porez na imovinu u visini od 0,55% do 1,80%, s

time da je neoporeziva imovina čija je vrijednost manja od 1,300.000 eura. Ako vrijednost imovine prelazi taj milijunski iznos, plaća se porez po stopi od 0,55%, koji potom progresivno raste do visine od 1,80%, koja se primjenjuje tek ako vrijednost imovine prelazi otprilike 17,000.000 eura. Slični sustav imaju i ostale države koje ubiru porez na imovinu. I Grčka je krajem 2011. donijela zakon kojim uvodi porez na imovinu. Predviđena je diferencirana porezna tarifa (reducirane porezne stope za bolesne osobe, obitelji s više članova i sl.), a prosječna porezna obveza iznosi četiri eura po kvadratu. Primijenimo li visinu grčkog poreza na primjer našega stana od 50 kvadrata, utvrđuje se porezna obveza od 200 eura godišnje, što je mnogo prihvatljivije od spekulativne visine poreza od 1% do 3% vrijednosti nekretnine."

Možda će netko, nastavio je analitičar, u prilog visokih stopa poreza na imovinu navesti SAD, gdje vlasnici imovine godišnje plaćaju na tisuće i desetke tisuća dolara poreza na imovinu. Međutim, „takva argumentacija je neprihvatljiva jer se američki porezni sustav drastično razlikuje od hrvatskog. Dok Republika Hrvatska ubire PDV od 25%, na području SAD-a uopće se ne ubire PDV, već posebna vrsta poreza na promet čija je visina, npr., na području New Yorka, samo 8,875 posto."

Općenito bi danas svatko trebao još jednom razmisliti o značenju mnogih pojmova koji su nam 'downloadani' u um tijekom dugih obrazovno-indok-trinarnih godina, kao i medija koji su, čak i kad ljudi u njima imaju dobre namjere, isprogramirani na određenu, vrlo krnju perpcepciju stvarnosti i samo se, poput biljarske kugle, odbijaju od rubova, stvarajući privid da se nešto događa. Ali kao i kod biljara - to je samo igra. Koliko god se kretale, kugle stalno ostaju na istih dva kvadratna metra. I kad bi mogle misliti, vjerojatno bi smatrale da su taj stol i pravila cijeli svijet. I tko zna kako bi se odnosile prema kugli koja bi odletjela sa stola, pa potom bila vraćena na njega i pričala im što je vidjela u svijetu izvan biljarskog stola. I kad bi im rekla da njihov život ne mora biti nužno usmjerivan udarcima biljarskog štapa iz za njih nevidljivog prostora tamo negdje vani.

Evo samo nekoliko slavnih pojmova koji nisu ono što se predstavljaju da jesu.

Recimo - kapitalizam. Taj pojam podrazumijeva konkurenciju i akumulaciju kapitala. Pa se kroz ta dva pojma navodno svatko može, ako

je dovoljno marljiv ili vješt ili domišljat, obogatiti i još pri tom, kao nusprodukt, unaprijeđivati društvo. Aha. Da, da. Od kapitalizma je danas u kapitalističkom svijetu ostalo vrlo malo, samo etiketa nalijepljena na korporatizam. Jer je sustav tako postavljen da danas prosječni čovjek (što god značilo to prosječan') ne može zapravo ništa akumulirati - ili se mora zaduživati kod banaka pa vraćati kamate, ili mora plaćati ogromne poreze i sve drugo. Jedini bogati ljudi danas su oni koji su (ili njihovi predci) nekom malverzacijom stekli onaj čarobni 'prvi milijun' nakon čega sve ide samo po sebi. Isti uzorak je i kod nas, bez iznimaka. A što se tiče konkurencije - to je ono što korporacije pogotovo ne podnose. Odmah dobiju alergiju. David Rockefeller je čak jednom izjavio: „Konkurencija je grijeh „. One se sve međusobno dogovaraju oko cijena, a ne konkuriraju. Zapravo se međusobno ne nadmeću, nego nastoje nas obrstiti što je bolje moguće, a za to im treba globalni korporativni sklad. Ništa od smanjivanja cijena zbog zdrave konkurencije.

Pa demokracija. Ha, to je pravi koloplet manipulacije. Zamislite na trenutak da hrvatske vlade, predsjednici, ministri i premijeri nisu pripadali raznim strankama. Uvidjet ćete kontinuitet - svaka je vlada do sada poklonila dio imovine korporacijama, dala dio suvereniteta nadnacionalnih strukturama vlasti ili smanjila socijalne stavke države. I uvijek ispočetka ljude dignu na foru s plakatima, sloganima i drugim ispraznim riječima koje se pokažu u pravom svjetlu tek onda kad vam godinu dana nakon izbora padne pogled na neki zaboravljeni plakat. To bude doista ironičan prizor.

Uz mitove o kapitalizmu i demokraciji, imamo i mit o javnoj raspravi kroz javne medije. Po pitanju te rasprave vidi primjer s biljarskim kuglama. Ono što je (meni barem) vidljivo jest krajnje apsurdna situacija (zapravo nije apsurdna ako se ima u vidu da je svijet namjerno isprogramiran naopakom percepcijom stvarnosti, u tom slučaju tu nema ništa apsurdnoga već samo proračunati plan): a to je da se u vrijeme kad je svijet povezaniji nego ikada kroz internet, televizije, satelite, mobitele, jedino na što se možemo osloniti ako želimo saznati malo istine jest - usmena predaja.

Staro klasično prepričavanje što je tko negdje vidio ili doživio. Takve priče se mogu iskriviti u detaljima, pa će pedeset ljudi u priči postati sto ili dvjesto, ali bit priče ostaje ista, baš kao i kod starih mitova. Imena se mijenjaju, amabalaža priče također, ali poruka ostaje netaknuta. Uostalom,

trebali bismo malo više vjerovati jedni drugima jer se naš svijet i temelji na međusobnom povjerenju - imate povjerenja da vam auto iz drugog smjera neće ući u vašu traku, imate povjerenja da vam konobar nije pljunuo u kavu.... Umjesto toga, za usmenu predaju netko će reći „pusti to što ljudi pričaju', ali ljudi zapravo nemaju interesa lagati (osim ako ti ne prodaju auto na Hreliću). No, zato bismo, pretpostavljam, trebali vjerovati korporativnim medijima i drugim sustavima informacija koji cijelo vrijeme dezinformiraju i mute vodu, a pri tom njihovi vlasnici i strukture moći imaju dovoljno jake motive da to i čine. Njima bismo trebah vjerovati, ali jedni drugima ne?

Glupo. Osim toga, u mom iskustvu, usmena predaja ljudskih životnih iskustava se pokazala kao točan izvor informacija, dok su po pitanju mnogih tema kroz filter medija stizale ili pogrešne informacije, ili iskrivljene interpretacije informacije, ili pak neke informacije nisu uopće stizale.

I tako smo došli i do poreza na nekretnine. Naziva se „porezom „, ali u mojoj viziji zapravo je riječ na stavljanje moratorija na privatno vlasništvo. Uz pojmove kapitalizma, demokracije i javne rasprave kroz slobodno medije evo nas časkom i kod još jednog mita koji nam se prodaje - da je na Zapadu privatno vlasništvo neprijeporna svetinja.

Imam novost - više nije tako neprijeporno.

Da se razumijemo, i do sada je čovjek mogao proćerdati' imovinu, propiti, prokockati, ali ako se čuvao poroka i nije zaduživao kod kamatara, to se ipak ne bi dogodilo. Dakle, odluka je bila na njemu, a i odgovornost.

Kad smo kod usmene predaje, nedavno sam par dana bio u Londonu, s jednim prijateljem kod njegovih prijatelja. Bio je to bračni par koji je kupio kućicu u Bentfordu, predgrađu Londona. Uska kućica na dva kata, dolje kuhinja i dnevna soba, a gore dvije ne prevelike sobe i jedna mini-radna soba i WC, rekao bih sve skupa između 60 i 70 kvadrata. Kredit je prije koju godinu istekao pa se sad lakše diše. Upitao sam kako to kod njih ide s porezom na nekretnine i evo sažetka onoga što sam saznao. Mislim da će vam sve biti poznato, ako ste pratili tu temu po novinama, očigledno je scenarij uvijek i posvuda isti.

Kao prvo, čini se da porez na nekretnine nije neka prastara stvar koju samo mi 'primitivci' nemamo. Čovjek mi je ispričao da je porez na nekretnine, prema njegovu sjećanju, u Velikoj Britaniji uveden negdje oko

1991. godine. Bilo je dosta prosvjeda i uličnih protesta protiv njega, ali uzalud. A vladajući klika tješila je ljude da će taj porez samo zamijeniti komunalne naknade.

To je upravo ono što naš ministar financija sad govori (a što mi je i inače glup argument jer su te komunalije relativno male, a porez nikad nije niti će biti mali). Zapravo je to obična laž. Dovoljno je pratiti novine. Evo, recimo, citata iz novina: „Ministar Linić još je u kolovozu u intervjuu Jutarnjem listu predstavio uvođenje poreza na imovinu kao gotovu stvar, i to riječima kako će se porezom na imovinu zamijeniti dosadašnja komunalna naknada. „

No, u novije vrijeme jedna nas druga vijest obavještava sljedeće: „Iako je novi porez na imovinu trebao samo zamijeniti komunalnu naknadu, stvari će se dramatično izmijeniti. Naime, komunalna naknada ne plaća se na temelju stvarne vrijednosti stana ili kuće ili na temelju toga koristite li svoju nekretninu za stanovanje, najam ili vam „zjapi" prazna - ona se plaća samo na osnovi veličine i lokacije na kojoj se nalazi. Tako su gradovi podijeljeni na nekoliko zona - od središta prema periferiji - a cijena naknade fiksna je i plaća se to manje što je nekretnina u nižem razredu, odnosno što je udaljenija od središta grada. Novi bi porez trebao ispraviti tu nepravdu jer mnogi plaćaju više samo zato što žive u središtu grada, bez obzira na stvarnu vrijednost svog stana. No, 'kvaka' je u tome što će građani, prema predviđenim stopama, novi porez u prosjeku plaćati čak tri do pet puta više".

No, kad je, uz sve utjehe, porez na nekretnine u Velikoj Britaniji uveden, usprkos obećanjima, komunalne naknade nisu ukinute. Tog se čovjek vrlo dobro sjećao. Potom su, rekao mi je, bile neke kombinacije da se ne plaća prva nekretnina ili ona u kojoj živiš nego samo druga ih treća, ah onda je postupno i to iščeznulo i danas svaki vlasnik nekretnine plaća taj porez.

Porez je godišnji, ah se zbog velike svote plaća mjesečno. U njegovom slučaju - oko 150 funti mjesečno. To bi bilo blizu 1500 kuna mjesečno. Potom sam ga pitao što se zbiva ako netko recimo ostane bez posla pa ne može plaćati porez na svoju nekretninu. U tom slučaju, rečeno mi je, nakon određenog vremena država uzima kuću, stavlja je na dražbu i prodaje po maloj cijeni da bi sebe naplatila.

U prijevodu na stvarni život - porez na nekretnine ima slične odlike kao da vam je nekretnina pod stalnom hipotekom. Kao da ste u doživotnom kreditu. Ako je to pošteno, režite me gdje sam najtanji.

Imajući ovo iskustvo iz Engleske u vidu, ono što se o porezu na nekretnine po medijima čuje od naših frikova s punom vrećom trikova iritantno je jer podrazumijeva da smo svi glupi i tupi. Prošećimo malo kroz te spinove.

Kad je objavljena vijest da se porez na imovinu uvodi u travnju 2012., a plaća od jeseni, to je predstavljeno kao „kompromisno rješenje „. To je bio kompromis između onih koji su se zalagali za porez na nekretnine i onih koji su se zalagali za porez na nekretnine. Nisam zabunom dva puta napisao isto. Dakle, kao i obično, isti se scenarij nudi kao da imate izbor ili dva rješenja. Jedni se htjeli porez uvesti početkom 2013. a drugi početkom 2014. I to vam je, ljudi, cijeli kompromis.

Pri tom se, u trenutku dok ovo pišem, još ne zna ništa o tome kako će se porez obračunavati i koliko će iznositi. Zamislite samo taj privid demokracije - o odluci koja ima takav utjecaj na život svih građana trebalo bi se odlučivati na referendumu. Ali daleko smo od toga. Čak se ni u saboru o tome ne raspravlja. Čak se ne raspravlja o tome kako će izgledati, samo stižu odluke s vrha da će se uvesti. A poslije ćemo o detaljima, je 1' tako? To je u vijesti rečeno ovako: „O stopi koju bi plaćali građani za stanove u kojima žive, te stopi za stanove u kojima ne žive niti ih iznajmljuju iz Vlade zasad ne žele govoriti. Tek se doznaje da će na račun za porez na imovinu osim 'kvadrature' stana ili kuće utjecati i zona u kojoj se nekretnina nalazi te starost građevine. „

Kad smo kod spinova, jedan od bizarnijih trenutaka bio je kad se ministar financija Linić praktički proglasio Robinom Hoodom, rekavši za novine da oni sad moraju odgađati uvođenje za tri mjeseca jer su bogataši po novinama plaćali novinsku kampanju protiv uvođenja poreza ne nekretnine. A on će sad spasiti nas ostale (koji se veselimo toj razumnoj odluci o uvođenju poreza na nekretnine) od zlih bogataša koje plaši porez na nekretnine. Ej, Lini-mini, da nebogataši imaju novca za plaćanje takve kampanje, plaćali bi je svakoga dana. Nema dana da ne čujem u 'bircu' na kavi ili drugdje ljude kako zabrinuto raspravljaju o budućnosti koju će im donijeti (ili uzeti) porez na nekretnine. Svi znaju da tu nema nikakvog dobra za njih, uspkros svim ovim navodnim stručnjacima koji govore da

će to potaknuti razvoj, promet nekretninama, smanjiti rente...Pa to smo sve već čuli sto puta. Od prodaje Hrvatskih telekomunikacija, koje su se predstavljale kao neučinkovite i skupe, a čim su prodane, u roku od mjesec dana postale su učinkovite, a računi su narasli za 200 posto, pa sve do danas puno puta. Sljedeći spin ministra financija, od kojeg su pekle oči, bilo je kad je (pomalo nalik svim onim varijacijama viceva o dobroj i lošoj vijesti) rekao da sljedeće godine neće biti dizanja poreza, samo će se uvesti porez na nekretnine.

U jednoj je vijesti pisalo i to da je „ministar financija održao 'vatreni' promidžbeni govor ustvrdivši da je 'zločin' imati stan koji nitko ne koristi". Objasnio je taj borac za prava siromašnih da „tko je štedio i stekao pet stanova, taj je bogat i mora više pridonositi za javne potrebe, zdravstveni i obrazovni sustav nego obični radnici iz svojih plaća" Jedino što se u biti radi o tome da će ti „obični radnici „iz svojih plaća na kraju plaćati njegov omiljeni porez, to ste, nadam se, shvatili i bez moje napomene?.

Evo i par mišljenja stručnjaka koje se moglo naći u vijestima.

Marina Kesner-Škreb s Instituta za javne financije, pisalo je u novinama, „smatra da je mudro odgoditi porez na imovinu te pažljivo i temeljito pripremiti njegovo moguće uvođenje i daljnu primjenu uz analizu svih troškova i koristi „jer „prema njezinim analizama, riječ je o porezu koji je skup za uvođenje, a u poreznu blagajnu donosi relativno malo novca „.

Neovisni ekonomisti pak kažu da bi najavljeno uvođenje poreza na imovinu (suprotno promidžbi koja govori da će taj porez pojeftinitii i oživjeti prodaju nekretnina) moglo predstavljati dodatni udarac ionako zamrlom tržištu nekretnina. Pa logično - ako svatko mora plaćati taj porez, svi će imati manje novca, ali što je još važnije - ljudi će nastojati izbjeći imati nove nekretnine kad će i za njih morati plaćati porez.

Maruška Vizek s Ekonomskog instituta, pisalo je u novinama, rekla je da će „srednji sloj, koji je dosad najviše kupovao novogradnju, znatno manje ulagati u nekretnine, a posljedica će biti nastavak umiranja građevine. S druge strane, današnji umirovljenici, koji su tijekom svog radnog vijeka ulagali upravo u nekretnine, iz svojih malih mirovina neće moći plaćati novi porez, pa će dio imovine odlučiti prodati. „

Usprkos svemu navedenome, neki profesor, kojeg se konstantno zove u pomoć kad treba „stručno” „objasniti” (nemam više dovoljno navodnika za sve riječi gdje bi ih trebalo staviti) narodu što je dobro za njega objašnjava da su danas „i neusporedivo prisutniji i glasniji oni koji se protive uvođenju poreza na imovinu, premda velika većina građana od njega neće stradati niti će imati štete „jer „taj porez, ima cilj pokrenuti gospodarstvo i pravednije oporezivati bankarski sektor i one koji su se u tranziciji enormno obogatili i stekli vlasništvo nad velikim brojem nekretnina. „Još je rekao da je „porez na imovinu, odnosno konkretno porez na nekretnine neodvojiv sastavni dio tržišnog gospodarstva i ono bez njega u biti ne može na održiv način funkcionirati. „

Očito je posvuda desetljećima moglo, a u nekim zemljama tržišnog gospodarstva može i danas. Ali to nas već vraća na one mitove navedene na početku. „Laž „je riječ koja pada na pamet.

Rekao je još da „porez na imovinu ima prvenstveno razvojnu funkciju jer demotivira, odnosno poskupljuje tradicionalnu rentijersku naviku naših građana da štede u ciglama i betonu’, umjesto da ulažu u banke, obveznice, dionice, zlato, obrazovanje i slično „. A zapravo ljudi znaju u što se mogu pouzdati. Novac može izgubiti vrijednosti, baš kao zlato, dionice pa čak i određeni vidovi obrazovanja. Ali kučića ostaje, ne?

Jedan od argumenata kojima se pravda uvođenje poreza na imovinu u Republici Hrvatskoj, a koji navodi i taj profesor, jest i to da će nametanje porezne obveze poskupiti vlasništvo imovine, povećat će se troškovi vlasništva i održavanja imovine te će pojedinci iz financijskih razloga biti primorani prodavati svoju imovinu - kako bi izbjegli poreznu obvezu i smanjili troškove imovine - što će dovesti do povećane ponude nekretnina na tržištu i pada cijena nekretnina. S obzirom na velik broj neprodanih nekretnina na tržištu, vlasnici će biti primorani spuštati cijene kako bi se riješili svojih nekretnina. (Doduše, pitam se tko će ih kupovati, ako ih se svi žele riješiti, jer bi se ti potencijalni kupci našli u istim problemima, nije li to logično?) Ali time će se, kaže mit, pružiti prilika građanima da po nižim cijenama kupuju nekretnine i rješavaju svoje stambene probleme.

Takvom se argumentacijom služe zagovornici oporezivanja nekretnina, ali citirat ćemo sad jednog drugog stručnjaka koji je spomenuo razloge nedavnog uvođenja poreza na nekretnine u Kini - koji imaju potpuno suprotni cilj.

U Hong Kongu uvedeno je, dakle, „određeno nekretninsko davanje" i upotrijebljena „dijametralno suprotna argumentacija u dijametralno suprotnim gospodarskim okolnostima: kinesko gospodarstvo (BDP) posljednjih godina raste stopom od gotovo desetak posto godišnje (...). Kina je početkom 2011. godine uvela lokalni porez na imovinu kao sredstvo borbe *protiv* rastućeg tržišta nekretnina. Prvi su ga uveli gradovi Chongqing i Šangaj. Dok Chongqing ubire porez na stare i nove nekretnine, Šangaj ubire porez samo na nove nekretnine, kupljenje nakon stupanja na snagu ovog poreza. (...). Želi se onemogućiti spekulativnu' kupnju nekretnina koja može djelovati kao pokretač inflacije."

Drugim riječima, porez na nekretnine uvodi se da bi se obuzdalo kupovanje nekretnina. No, kod nas bi taj porez navodno trebao pokrenuti kupovanje nekretnina. Hrvoje Tomasović, predsjednik HDSSD-a koji je rekao da je „Linićev financijski presing samo način da se građani prisile na prodaju imovine u bescjenje jer jednostavno neće moći plaćati državni namet „.

Jedan se analitičar pozabavio i alternativnim rješenjima, koja uvijek postoje, a pogotovo onda kad se neprestano ponavlja da ih nema. Napisao je da: „...gotovo dvadesetak država EU ubire neki oblik poreza kojim se tereti financijski sektor. To može biti oporezivanje prometa kapitala (npr. porez na promet burzama), oporezivanje financijskih aktivnosti (npr. dodatno oporezivanje bonusa koje ostvaruju menadžeri u financijskim institucijama) ili razni oblici oporezivanja financijskih institucija. Republika Hrvatska je glede tog pitanja iznimka. Iako financijski sektor u Republici Hrvatskoj jedini ostvaruje dobit u ovim kriznim vremenima, izuzet je od oporezivanja. Nedavno je ukinut i namet koji je plaćao telekomunikacijski sektor, iako je državnom proračunu donosio nekoliko stotina milijuna kuna godišnje...Očito je da postoje mnogo elegantniji i pravedniji načini punjenja državnog proračuna od poreza na imovinu".

Pravda je davno maknuta s popisa prioriteta, to je bar danas vrlo vidljivo. Spomenimo i to da mnogi u Hrvatskoj imaju zapuštena imanja i nasljedstva na vrlo neatraktivnim lokacijama.

Pod naslovom „Zašto se Linićev udar na imovinu ne isplati" jedan je analitičar (sigurno potplaćen od strane bogataša, što bi drugo moglo biti?) napisao da bi „porez od 1 posto oduzeo građanima čak 5,74 posto svih

primanja, što bi moglo dovesti do drastičnog pada potrošnje sljedeće dvije godine".

Napisao je da je „porez na imovinu kontroverzan sam po sebi: on potpuno preokreće sadašnju hrvatsku poreznu filozofiju i uvodi oporezivanje ušteđevine, osobnog kapitala te praktički znači beskonačno oporezivanje dijela dohotka koji nije skriven u čarapi ili pohranjen u banci, sve dok ga država ne uzme građanima čitavog, pa i dalje. Pokrenute su i brojne rasprave o praktičnim problemima njegova ubiranja, mogućoj izdašnosti i slično. Ali, pritom se potpuno izgubio iz vida mogući makroekonomski učinak ubiranja poreza na imovinu, a on će, u najblažu ruku, sasvim sigurno biti katastrofalan. „

Dalje piše da „bude li doista uveden po stopi od jedan posto na sve nekretnine, vrlo jednostavna računica pokazuje da će te godine hrvatski bruto domaći proizvod zajamčeno dodatno pasti između dva i tri posto", čime bi se ekonomska depresija u Hrvatskoj nesagledivo produbila i produljila: „Naime, sve dramatične ekonomske nevolje koje su nas snašle - drastični porast nezaposlenosti, epohalni pad proizvodnje i trgovine, pad vrijednosti nekretnina i dionica, gubitak povjerenja u državu i rastapanje životnog samopouzdanja - u najvećoj su mjeri posljedica toga što se godišnja promjena osobne potrošnje u Hrvatskoj, sa 7,5 posto rasta na početku 2007., pretvorila u pad od 10 posto u prvoj polovici 2008. i potom stagnaciju sve do danas. (...) S porezom na imovinu, kakav se najavljuje, država će ponovno hrvatskim građanima umanjiti prihode između 5,75 i 6,49 posto, što će predstavljati udar na osobnu potrošnju apokaliptičnih razmjera. Naravno, suzdržavanje od potrošnje bit će i veće u strahu od neizvjesne budućnosti, paničnog održavanja redovne financijske likvidnosti kućanstava, daljnjeg gubitka perspektive, moguće rasprodaje nekretnina, bijega u sivu ekonomiju i porezne oaze i tako dalje"

Meni zvuči dosta logično, ne znam kako vama?

Prema neslužbenim računicama Ministarstva financija iz 2011. građani koje primjerice imaju stan u kojemu stanuju površine 70 metara četvornih u Zagrebu (procijenjene vrijednosti oko 105.000 eura) plaćat će svake godine po 210 eura poreza na imovinu - „dvostruko više nego što danas plaćaju komunalnu naknadu (oko 120 eura godišnje), a ako takav stan iznajmljuju godišnje će po pretpostavljenoj stopi od 0,4 posto državi morati dati 420 eura - odnosno zaradu od jedne mjesečne rente. U slučaju

da vam takav stan ‘trune’, da je prazan ili ga iznajmljujete na ‘crno’ državi ćete godišnje morati platiti čak 2100 eura poreza.”

Što bi s onim neprekidnim ponavljanjima da će porez na imovinu samo zamijeniti komunalne naknade i ništa više?

18. POGLAVLJE - SJENE NEVIDLJIVE RUKE

Nakon što sam se nekoliko godina indoktrinirao knjigama i tekstovima koji su me uvjerili u kojoj mjeri su cjelokupna slika svijeta i svi događaji u njoj manipulirani, te u kolikoj mjeri mreža tajnih društava iz pozadine upravlja događajima, nametnulo se logično pitanje: Je li i kod nas isti slučaj? Postoje li veze između istaknutih pripadnika naše političke vrhuške s tajnim društvima? Na prvi pogled čini se da da, jer djela govore jasnije od riječi. Recimo, kad vidite u kojoj se mjeri neka politička osoba pjenila oko ulaska Hrvatske u EU ili inzistirala na tome, usprkos svim očiglednim činjenicama koje su govorile da to i nije neka ideja, i usprkos svim anketama koje su pokazivale da to čak nije ni volja građana, morate bar dopustiti mogućnost da se u pozadini inzistiranja kriju neki veći ili dublji interesi.

U prilog tome, primjerice, ide vijest iz tjednika *Globus* iz srpnju 2012. naslova „Rohatinskog zovu u Goldman Sachs „. U najzloglasniju banku na svijetu, inicijatora namještene svjetske krize, divovskog parazita koji predstavlja jednu od velikih iluminatskih poluga: „Bivši guverner HNB-a ne treba brinuti za egzistenciju iako je ostao bez posla u HNB. „Navodno je, pisao je magazin, dobio ponudu za vrlo visoku funkciju u Goldman Sachsu, a „govori se da je za njega zainteresiran i JP Morgan, još jedan bankarski div iz Amerike „, i još jedno zloglasno ime koje uvijek ispočetka iskače na iluminatskoj karti. Zaslužena nagrada za pomoć u provođenju iluminatske agende u Hrvatskoj?

U kratko živućim dnevnim novinama *21. stoljeće* u jednoj je kolumni usput spomenuto i to da je Franjo Luković, predsjednik uprave Zagrebačke banke, član Trilateralne komisije, poznatog Rockefellerovog globalističkog tijela i jednog od važnih društava u skrivenoj mreži moći. I doista, na službenim stranicama Trilateralne komisije Franjo Luković doista je naveden, i to kao član Izvršnog odbora njenog europskog dijela. Toliko o našim glavnim bankarima.

U ožujku 2012. u novinama sam naletio na zanimljiv detalj vezan uz naše susjedstvo, koji možda pokazuje suptilni način na koji djeluje ona nevidljiva ruka iza svih strana. Tekst je govorio o predsjedničkoj kampanji

u Srbiji. Eisif Asaf, politički strateg iz Izraela, prvo je osmislio predsjedničku kampanju za lidera Demokratske stranke Borisa Tadića, a koju godinu kasnije potom i pobjedničku kampanju Nikolićeve Srpske napredne stranke. U to vrijeme pak Tadiću je kampanju radio stručnjak koji je to radio za Baracka Obamu, Edvard Goldberg. Zanimljivo. Po jedan Izraelac radi kampanju suprotstavljenih strana. Je li teško zamisliti utjecaj njihovih cionističkih šefova iz MOSSAD-a ili tko zna otkuda (a nema nikakve šanse da se u okružju Obame Baracka, kao pijuna američke političke Elite koju se velikim dijelom može poistovjetiti s pokretom cionista našao netko izvan tog kruga) na to tko će u 'izborima 'podbaciti', a tko 'pobijediti'. Ili me ispričajte zbog moje prebujne mašte.

Principi i metode

Sa sigurnošću ustanoviti postoje li veze između tih istinski moćnih društava s našim 'vođama' skoro je nemoguće, osim ako vam ne uspije biti muha na zidu u pravo vrijeme na zidovima pravih prostorija, gdje se vode oni pravi razgovori, bez zapisnika. Osim toga, najvjerojatnije nisu sve osobe koje u određenom razdoblju tjeraju vodu na mlin Eliti pripadnici tajnih društava. Vjerojatno se neke osobe jednostavno ucijeni ili potkupi, ili na neki drugi način iskoriste njihove karakterne mane. Neke druge osobe nije potrebno potkupljivati. Dovoljno je naći neku usijanu glavu koja razmišlja na način koji je u određenom trenutku potreban, potom ga instalirati na vlast i pustiti da radi što mu je već u prirodi. Kad ta faza završi sruši ga se seksualnim ili korupcijskim aferama, ili se pripremi teren da izgubi na izborima, ili pak oboli i umre od raka, ili ga se ukloni na neki deseti način.

Također, postoje i oni koji nisu korumpirani niti usijane glave, ali su jednostavno 'pragmatični' pa pomažu bujici slijedeći neki svoj karijeristički ili materijalni interes, a da pritom, isprogramirani na određenu sliku, uopće ne znaju čega su dio. I naravno, postoje oni koje se može nazvati 'ljudi s misijom'. To su oni koji točno znaju za koga rade i što rade, a mogu biti dublje ili pliće uvučeni u neke interesne grupacije ili društva, ovisno koliko su ih pripustili unutra. No, moje je mišljenje da to nikad nije preduboko, da su takvi poslušnici ipak potpuni marginalci kad je riječ o široj slici nevidljivih svjetskih krugova moći, da sjede u zadnjim redovima, ako ne i pred vratima.

Kad je već nemoguće pronaći takve dokaze, ako ne želimo bauljati u potpunom mraku možemo se jedino osloniti na indicije, poveznice i onaj danas najpouzdaniji način informiranja, usmenu predaju. Drugim riječima, preostaje nasumično pabirčenje s raznih strana, a ponešto se između redova može načuti čak i na mjestu najdaljem od istine, a to su novine.

Malteški vitezovi, Rockefelleri, Bilderberzi i hrvatski predsjednici

Recimo, kolumnist *Večernjeg lista* Milan Ivkošić napisao je kako „Hrvatskoj nikako da krene, sve je više siromaštva, sve su punije pučke kuhinje, gospodarstvo je sve lošije, nezaposlenih je sve više, dug je inozemstvu sve veći, itd., itd. „, a dok je „Hrvatska sve neuspješnija, njezin je predsjednik sve uspješniji (...) U Banja Luci hrvatski predsjednik dobiva priznanje kao osoba godine. U Sarajevu dobiva nagradu 'Sloboda' za doprinos 'miru i suživotu'. U povodu posjeta papi i Vatikanu proglašen je vitezom katoličkog Malteškog reda, a toga je svibanjskog dana u Firenci primio nagradu 'Galileo' za 'zauzimanje za europsku viziju jugoistočne Europe'.

Takvim počastima Kontrolni sustav nagrađuje one koji marljivo rade na njegovoj sve većoj implementaciji. Za oko su mi zapeli Malteški vitezovi kao jedno od najutjecajnijih i najmoćnijih društava iz mreže organizacija koje iz sjene manipuliraju svjetskim događajima. Kakvim li je djelovanjem predsjednik zaslužio priznanje tog društva koje, iz meni nerazumljivih razloga, ima promatračko mjesto u UN-a, a David Icke piše da su vlasnici MMF-a? Sumnjam da je zbog nečeg čemu bismo se mi trebali radovati.

Nadalje, jedan zagrebački političar nedavno mi je prepričao razgovor koji je prije dosta godina vodio s Rockfellerom IV. On mu je tada kazao da zna tko će biti novi predsjednik Hrvatske, ali mu se nije mogao sjetiti imena. Naš političar pokušao je pogoditi: je li ovaj, je li onaj, na što je Rock-feller odmahivao glavom. I tek kada ga je upitao za Mesića, rekao je: Da, to je taj. Nakon povratka u zemlju u čudu je čitao da Mesić ima svega dva posto glasova u anketama. No kasnije se dogodilo 'čudo', autsajder je pobijedio na predsjedničkim izborima. Veza doista postoji, ako je suditi po tekstu *web-sitea* Politika.hr naslovljenom „Rothschild, Rockefeller i Soros u tajnosti vladaju Hrvatskom i Crnom Gorom pomoću marioneta? „u kojem je autor Ratko Martinović u lipnju 2012. iznio

podatak da je tvrtka *Ingra* zagrebačku Arenu gradila u konzorciju s *Trigranitom,* tvrtkom čiji je direktor Nathaniel Rothschild, a „predsjednik nadzornog odbora *Ingre* je Stjepan Mesić, glavom i bradom". Sve je to jedna velika namještaljka.

U jednom tjedniku naišao sam na zanimljive detalje koji možda ukazuju na sjenu nevidljive ruke vezane i za malo davniju povijest. Vidljivo je da iza svih naizgled suprotstavljenih strana stoji ista ruka.

Tajna Tuđmanova putovanja

U svom političkom tjednom prilogu Romano Bolković napisao je tekst naslovljen „Tuđman tajno u Švedskoj „, nadnaslova „Zašto u Tuđmanovim biografijama nema detalja odlaska u inozemstvo 1977. „

Odmah na početku Bolković piše: „Bilo je to 1992. godine. Ćaskajući prije emisije s Mikom Tripalom, čuo sam sljedeću anegdotu: Tripalo i Tuđman sjedili su na zadnjem sjedištu automobila pri povratku iz Slavonskog Broda - radnja se zbiva sedamdesetih - i ničim izazvan Tuđman se okrene Tripalu i prozbori: Zapamtite, za dvadeset se godina ovdje ništa bez mene neće događati. „

Bolković piše dalje da je „jasno da je dr. Franjo Tuđman znao da se dvadesetak godina kasnije ništa u Hrvatskoj neće odvijati bez njegova imprimatura, kad je budući obnovitelj hrvatske državnosti i prvi predsjednik Republike Hrvatske već tada sudjelovao u do te mjere konspirativnim akcijama, da se, čuvši o čemu je riječ, ni najprostodušniji hrvatski nacionalist neće moći ne upitati: I sve to bez znanja Udbe? „.

Ovakvi anegdotalni podaci možda su samo vrh ledenog brijega i tek nagovješćuju u kojoj mjeri su možda sve svjetske obavještajne i sigurnosne agencije ispremrežene i, kako to neki kažu, u biti predstavljaju jednu jedinu veliku obavještajnu agenciju, ali toliko segmentiranu da mnogi njeni pripadnici ne mogu vidjeti cijelu sliku.

U svakom slučaju, ovakve priče - a i one koje sam iznio u knjizi *Sve piše u novinama,* referirajući se na dokumentarni serijal *Jedinica,* koji je obradio put i djelovanje jedinica službe Državne bezbednosti pod ravnanjem Jovice Stanišića - ukazuju na to da su događaji na području bivše Jugoslavije pripremani i planirani desetljećima unaprijed, sa samih vrhova svjetske vlade u sjeni, tek kao dio njihove globalne šahovske partije. U serijalu *Jedinica* prikazano je kako je rat na srpskoj strani pripreman godinama unaprijed, a na jednom mjestu je usput spomenuto i

to kako je Jovica Stanišić uoči pada Miloševića otputovao na sastanak u CIA-u, a kad se vratio savjetovao Miloševiću promjenu politike.

Logično je da su događaji pripremani i na drugim stranama. Ne samo da je Tuđman 1970-tih ilegalno putovao Europom, piše Bolković, već to do dana današnjeg nikoga nije zanimalo.

Očito, to je onaj tajni dio povijesti koji se ne zapisuje. Onaj kojim se bave istraživači urote.

Bolković piše da službene Tuđmanove biografije spominju vraćanje putovnice 1987. i putovanja u Kanadu i SAD, ali niti jedna ne spominje da je Tuđman putovao u inozemstvo i deset godina prije toga. Kako je moguće, pitao se on, da Tuđman, nakon Lepoglave, slobodno putuje po Europi dok dobar dio 'proljećara' robija?! Pogotovo s obzirom na činjenicu da je Tuđman nekoliko desetljeća bio susjed čovjeku koji je osiguravao Tita u trenutku smjenjivanja Rankovića, a tu je živio i Josip Manolić, pa se čini nevjerojatnim da bi takvo Tuđmanovo izbivanje promaklo „barem susjedima, ako već ne sigurnosnim službama, što je manje-više ionako jedno te isto „.

No, Bolković kaže da se nešto o tim putovanjima, ako već ne u službenoj biografiji, ipak moglo pročitati u nekim tekstovima i knjigama, a i njemu su neki dužnosnici pričali o tome u neslužbenim razgovorima. Bolković sumira da je tih putovanja očito bilo više - jer se govori i o jednom u Španjolsku - ali je nepobitno da je 1977. Tuđman ilegalno putovao u Švedsku. Tamo se sastao s nekim hrvatskim emigrantima, ali za ovu priču zanimljivo je da se sreo i s budućim Bilderbergovcem Carlom Bildtom.

Da bismo stavili u pravu perspektivu duboku upletenost tog čovjeka u strukture Elite, poslužit će podaci s Wikipedije u kojoj se navodi da je Bildt član korporacije RAND, Družbe Bilderberg (čijim je sastancima od 1992. prisustvovao najmanje deset puta), kao i Rockefellerove Trilateralne komisije. Simpatični striček. WikiLeaks su čak, na osnovu dokumenta, objavili da je Carl Bildt bio „doušnik tajne službe SAD-a, tzv. informant, a da ga je na vezi držao strateg republikanaca i Bushov 'Rosenberg' (Hitlerov ideolog), Carl Rove, jedan od arhitekata Novog svjetskog poretka „i, po svemu sudeći, beskrupulozni tip, bez trunčice empatije i morala.

Bolkovićev tekst dalje raspravlja o verzijama sudionika tih događaja i tko je osigurao ta Tuđmanova putovanja, je li UDBA stajala iza njih, je li imao lažne putovnice kao što tvrdi Manolić, ili je doista bilo onako kako je Tuđman navodno ispričao Pašaliću, da je granicu prešao u prtljažniku automobila.

Bolković prenosi i verziju Branka Salaja, ministra informiranja početkom 1990-tih, koji se trudi ukloniti konspirativni element iz te priče, tvrdeći da je samo nekoliko ljudi znalo za ta putovanja i da je UDBA bila izigrana. Tvrdi da je Tuđman izabran kao najodlučniji i najhrabriji od „neprijatelja velikosrpske vladavine u nas „, a ni režim ga nije mogao ubiti ili osuditi bez problema. Da se u Švedsku išlo zato jer je ona izabrana kao mjesto stvaranja Hrvatskog saveza. Potom piše da se Tuđman u nazočnosti njega, Salaja, u Stockholmu u predsjedništvu vlade susreo s Bildtom, potom se s njim u pratnji sastao i s drugim ljudima, poput budućeg ministra i veleposlanika u UN-u Pierrea Schorija, a svi su ti sastanci imali hermetičnu sigurnost da se ne bi saznalo da se ti ljudi ilegalno sastaju s nekim iz Jugoslavije.

Jedna osoba kojoj je početkom rata u Hrvatskoj Salaj bio šef u ministarstvu informiranja i koja mu je bila bliska suradnica - uz to što ga je doživjela kao inteligentnog i uglađenog čovjeka - ispričala mi je kako su sa sastanaka Vlade uvijek pomalo u strahu zvali da pitaju hoće li i ministar informiranja doći na sastanak, pa bi odahnuli ako bi čuli da neće. Navodno je baš on imao veliki autoritet na sastancima Vlade, navodno zato jer je nastupao s argumentima i odlučno, ali činjenica je da su ponekad sastanci izgledali kao da on vodi glavnu riječ. Tako mi je bar opisano, a to se dosta dobro uklapa u priču gdje baš taj čovjek Tuđmana vodi do Carla Bildta. Može bit' i ne mora, vrag će ga znat' zamršen je ovo svijet, samo razmišljam na glas...

Salaj je, kako prenosi Bolković, rekao da je Tuđmanovu putovnicu krivotvorio Vladimir Pavlinić, bivši urednik *Glasa Koncila,* teolog, filozof, publicist, akademski slikar, informatičar i trogodišnji stanovnik Stare Gradiške, i prenosi njegove riječi: „Da bi priča o Franji Tuđmanu kao eksponentu i lutki zakulisnih snaga, koje permanentno vladaju ovom zemljom, bila točna treba pod svaku cijenu omalovažiti i popljuvati Pavlinića zbog njegove uloge u švedskom putu. „Salaj ne vidi, piše Bolković, što bi jugoslavenske vlasti ili neki prikriveni centar moći dobio time da Tuđman odglumi Veliku konspirativnu predstavu' a osim toga

teško mu je zamisliti Tuđmana kao „poslušnog trčkarala nekakvih anonimusa „. Sve u svemu, on tvrdi, kaže Bolković, da nikakve urote jugoslavenskih tajnih službi nema te da je zloglasna UDBA grdno izigrana. Napisao je i da mu Salaj, kao uglađen i pristojan sugovornik, vrlo imponira, ali da ima problema s njegovim argumentima iz perspektive o kojoj danas govori povjesničar Dušan Bilandžić, da je raspad Jugoslavije ne samo anticipiran, nego i brižno pripreman.

Vratimo se na trenutak na Salajeve argumente i dojmove. Kao prvo, ako je on bio veza prema budućem Bilderbergu Bildtu i drugim predstavnicima zakulisnih igara, bi li uopće bilo za očekivati da dade drugačiji uvid u te događaje osim onih u kojima se ikakva mogućnost postojanja dugoročnog plana omalovažava? Nadalje, meni je također teško zamisliti što bi jugoslavenske vlasti dobile time da su uključene u ‘veliku konspirativnu predstavu’, ah nije mi ni najmanje teško zamisliti da mreže moći, koje su u pravoj hijerarhiji svjetske moći daleko više od državnih vlasti bilo koje države, upravljaju događajima i planiraju ih unaprijed.

To je bit urote. Jugoslavija je bila samo jedno polje te šahovske ploče, kao i druge zemlje i događaji u daljoj ih bližoj povijesti i sadašnjosti. Na kraju krajeva, kad se pogleda koliko je danas lakše manipulirati državicama koje su naslijedile Jugoslaviju, i kad se sagleda činjenica da su sve one zajedno skoro 15 puta zaduženije nego što je to bila Jugoslavija, a sve u svjetlu plana Elite prema svjetskoj diktaturi, stvari uopće nisu nelogične. I doista sadrže dugoročne planove, poput CIA-inog bacanja besplatnog heroina na beogradske ulice početkom 1980-tih, čime su uništene generacije koje bi mogle biti problem u planovima događaja koji su slijedili, a o čemu se priča u dokumentarnom filmu o beogradskoj rack-grupi Ekatarina Velika.

Potom, možda je teško zamisliti Tuđmana kao „poslušno trčkaralo nekakvih anonimusa „, ah postoje dvije stvari koje treba reći u vezi ove tvrdnje. Kao prvo, najmoćniji ljudi na svijetu i jesu uglavnom anonimusi, ovi koje gledamo u vijestima su njihov paravan i potrošne lutke na koncu. Dalje, oni ni u kojem slučaju zapravo nisu „nekakvi anonimusi „, kako im se pokušava umanjiti značaj tim izrazom. Nadalje, nije potrebno da netko svjesno bude „poslušno trčkaralo „. Dovoljno je da ima određene, za nečije potrebe odgovarajuće karakterne crte ih uvjerenja i da ga se potom postavi na položaj i pusti da radi što bi sam po sebi radio.

Kad ta faza plana bude završena, a lutka ostane pri nekim svojim idejama, onda ga se iz istih izvora sruši time što se toj osobi kroz opozicijske medije ih nevladine udruge poput Sorosovih uništava reputacija, do te mjere da ljudima ne preostane drugo nego da, u svojoj percepciji, biraju od dva zla ono manje, pa izaberu suprotnu stranu. U mnogim slučajevima smetala iznenada obole od raka, a među istraživačima tajnih tehnologija ima dosta onih koji ukazuju da mnoge vrlo tajne službe imaju mogućnosti i znanja koja daleko nadilaze ono što je pušteno u javnost, a među njih spadaju i egzotična oružja i načini razbolijevanja ljudi.

Je li Tuđman bio „poslušno trčaralo „, jesu li to bili Lenjin, Hitler, Angela Merkel, Margaret Tacher, Obama Barack? Neki jesu, jer su znah tko njima vlada, o kome su financijski ovisni ih tko zna njihove mračne tajne pa ih time ucjenjuje. Drugi su pak bili ljudi koje se u nekom trenutku pustilo da rade po svome jer je to išlo u korist Plana. Odgovor bi dakle bio: i jesu i nisu, ovisno iz čije se perspektive gleda. Primjerice, ako želite negdje izazvati rat, nered ili nešto slično ne trebate nužno 'poslušnika'. Dovoljno je omogućiti pristup ključnim položajima vlasti nekoj ratobornoj budali ili psihopatu ili ego-manijaku, a on će već sam po sebi napraviti sav posao, niti ne znajući da zapravo radi za nekog drugog.

Na kraju svog teksta, dolazeći do godine osnutka HDZ-a, Bolković piše da su „na igralištu Borca sudionici imali više policijskog staža no ona dva kruga policije koja je skup okružila, (želi reći, staža u UDBA-i, *op.* K.M.) Tuđman ni tada nije izabran nimalo slučajno - Marko Veselica poslan je u Panoramu - baš kao što se u skladu s njegovim vlastitim riječima, ništa tih godina nije događalo bez njega ili njegove volje. „

Kako li je to samo znao dr. Franjo Tuđman, pita se Bolković, dvadeset godina prije, u automobilu u kojem se proročanski obratio Tripalu.

Kome su odani premijeri...

Toliko o izabranim predsjednicima Tuđmanu, Mesiću, Josipoviću (sad je već jasno da ih izvorno nismo mi izabrali). Kako stvari stoje s premijerima? Opet na raspolaganju imamo samo informacije iz novina u kojima možemo tražiti naznake zanimljivih veza. O aktualnom premijeru jedan je politički tjednik objavio tekst pod naslovom „Milanovićeve briselske godine „iz kojeg je vidljivo u kakvom se političkom okružju više godina kretao i bio odgajan tada mladi Milanović koji će u politiku,

uostalom, i biti regrutiran iz kadrova ministarstva vanjskih poslova. Iz teksta nema nikakve sumnje da je boravak u Bruxellesu obilježio njegove politički formativne godine.

Uostalom, kad smo već kod ministarstva vanjskih poslova, iz njega je regrutiran i prethodni premijer, Ivo Sanader.

A prvi 'angažman' Ive Sanadera nakon odlaska iz Banskih dvora krajem 2009. bilo je savjetničko mjesto u upravi zaklade kanadske bogatašice Louise Blouin, jedne od tridesetak najbogatijih žena. Pažnju mi je privukla usputna napomena da u nadzornom odboru njene zaklade sjedi i jedan od glavnih operativaca Elite - glavom i bradom Henry Kissinger. Zanimljiva podudarnost, pomislio sam. Pisalo je i da je Sanader postao sveučilišni profesor na institutu Harriman na sveučilištu Columbia, jednom od intelektualnih centara Elite.

Što se tiče vlasti nakon izbora 2011., u jednom političkom tjedniku nakon pobjede SDP-a preko nekoliko stranica osvanuo je zanimljiv tekst „Milanovićeve nepoznate briselske godine'[1].

„Ja sam Zagrepčanac, ali i Briselac „„ citirana je izjava premijera Zorana Milanoviča na samom početku. U tekstu je pisalo da je „Bruxelles važno mjesto u životnom i profesionalnom putu Zorana Milanovića „jer je „tu proživio možda najljepši period svoje mladosti; zajedno sa suprugom Sanjom uživao je u opuštenom privatnom životu tek vjenčanog para koji još nije imao djece (...), a profesionalno je Milanović, tada 30-godišnji diplomat, postao jedan od najcjenjenijih mladih lavova sa Zrinjevca. Ipak, u Bruxellesu je životno i profesionalno sazrio, i trogodišnji boravak u glavnom gradu Belgije - od 1996. do 1999. - bio je prekretnica u njegovu životu. Kad se vratio u Zagreb odlučio se učlaniti u SDP i Milanović diplomat postaje Milanović - budući premijer. „

Zanimljive informacije o tome kako europska vladajuća elita priprema buduće vladare u kolonijama nalazile su se u odlomku znakovitog naslova „Priprema za vodeće pozicije „. Milanović je bio student na postdiplomskom programu međunarodnog i europskog prava u akademskoj godini 1998799. Program se tada još nazivao PILC - Program međunarodne pravne suradnje i „specijaliziran je upravo za to da bi se uspješni studenti prava pripremili za vodeće pozicije u europskim institucijama, u UN-u, Svjetskoj trgovinskoj organizaciji, MMF-u, diplomaciji i privatnom sektoru „„ kako je jedan od sugovornika objasnio

autoru teksta. Tu se, dakle, vrši skauting, to je odgajalište ili ‘programiralište’ rasadnik budućih promicatelja politike nadnacionalnih struktura.

Bilo je još par zanimljivih crtica u tekstu, poput postavljenog pitanja kako je Zoran Milanović kao ‘uvjereni ljevičar (kao da te podjele globalistima išta znače), došao ravno u Bruxelles, kamo nije na mandat mogao doći baš svatko. Zbilo se to, kako je objasnio jedan od njegovih tadašnjih visokopozicioniranih suradnika, na preporuku Ivana Šimonovića, kad je Zrinjevac tražio mlade i perspektivne kadrove. Pisalo je i da se Milanović izvrsno „znao nametnuti sugovornicima u EU, a naročito u NATO-u, koji će postati njegova druga diplomatska ljubav „.

Brrrr. Tekst je završavao time da je u budućem premijeru ojačala spoznaja da je ljevičar pa je „gotovo odmah nakon slijetanja iz Bruxellesa u Zagreb požurio ispuniti pristupnicu za SDP. „Neki zlobnik bi mogao reći - skoro kao da je poslan sa zadaćom.

...i ministri vanjskih poslova

Jedan od najglasnijih zagovornika ulaska Hrvatske u EU bila je Vesna Pusić, u ovom trenutku ministrica vanjskih i europskih poslova (vjerojatno prelazni naziv, koji bi u zadnjoj fazi integracije Europe vjerojatno trebao biti tek ‘ministarstvo europskih poslova’). Prateći njeno više nego angažirano djelovanje, bilo je teško ne uočiti da iza njega stoji neka skrivena agenda, prije nego da je nošena na krilima dubokih uvjerenja u neku ideologiju, iako te stvari nekad znaju ići ruku pod ruku.

Zato se nekako nisam iznenadio kad mi je jedan upućeni stariji čovjek, pisac i doktor znanosti rekao da je otac Vesne Pusić bio mason. To se tako dobro uklapa. Odmah sam se sjetio nečega što mi je već prije skoro deset godina ispričao jedan regionalni hrvatski političar, nazvavši stranku HNS ‘trgovačkim društvom’. Rekao je da je u njegovom kraju poznata priča o čovjeku s crnom torbom’. Objasnio mi je da je, kad se vratila u Hrvatsku i počela graditi političku karijeru, određena političarka krenula davati intervjue na lokalnim radiostanicama. Na mnogima od njih na vlasti su bili hadezeovci koji je nisu htjeli pripustiti u eter. Tada je navodno na scenu stupao čovjek s crnom torbom koji je išao s njom, vadio lovu iz torbe i platio vrijeme u eteru te radiostanice. Je l’ platio ili potplatio sad ne znam, kao što ne znam niti je li ova priča istinita jer nisam bio osobno na mjestu događaja, ali poslovica kaže gdje ima dima, ima i vatre, a i moj

sugovornik je imao osobinu poznavanja svih mogućih informacija i političkih tračeva.

Zato sam odlučio prošetati internetom. Enciklopedija mi je za početak otkrila podatke da je Vesna Pusić od 1989. do 1991. provela istraživanje o upravljačkim stilovima u 18 najuspješnijih industrijskih organizacija u Hrvatskoj koje je poslužilo kao osnova za analizu upravljačke elite kao potencijalne političke elite u tranzicijskom razdoblju u Hrvatskoj. Zanimljivo, zvuči kao potraga za potencijalnim marionetama.

Rezultati istraživanja objavljeni su u njenoj knjizi *Vladaoci i upravljači*. 1990-tih bila je jedna od osnivača i direktorica Erazmus Gilde, nevladinog, nestranačkog projekta za promicanje kulture i demokracije. O ‘neovisnosti’ tzv. ‘nevladinih organizacija’ sve je već poznato. To najčešće znači da se njima upravlja koncima koji vode sve do iznadvladinih interesnih skupina. O njenoj odanosti nadnacionalnim strukturama svakako svjedoči činjenica da je 2006. godine postala potpredsjednica Europske liberalne reformističke stranke (ELDR).

Na opskurnom internetskom (prema vlastitoj oznaci - desničarskom) glasilu *Ultimatum,* na kojem baš ne vole Vesnu Pusić zbog njene navodne jugoslavenske orijentacije, naziva je se ‘Soroševkom’ i ‘teoretičarkom jugo-komunizma’ te ‘režimskom intelektualkom’ u Jugoslaviji te „suradnicom anglosaskih službi koje je pripremaju za preuzimanje vlasti u RH „te „izvršiteljicom američkih naloga za destruiranje hrvatske države i porobljavanje hrvatske nacije „„ a navodi se da joj je „američka diploma uz protekciju, mimo zakona, nostrificirana po munjevitom postupku', te da su je stvorili ‘špijunski mediji’ tj. da se „pojavila 1997. iz američkog političkog laboratorija, stvorena i lansirana za rušenje Hrvatske'.

Na istoj *web*-lokaciji spominje se da je njen otac Eugen Pusić „Židov i mason' te da je kao sociolog i pravnik djelovao u NDH. Bio je ustaški časnik i sudac ustaškog vojnog (prijekog) suda, a kada su ga partizani htjeli smaknuti spasili su ga Englezi za koje je potajno radio. Prema *web-siteu Ultimatum,* Vesna se preko oca Eugena povezala s britanskom obavještajnom službom te dobila kuću u Londonu. Otac Eugen ostvario je zavidnu intelektualnu karijeru i u komunističko) Jugoslaviji kao sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu, u životopisima prešućujući epizodu od 1941. do 1945. O ocu Vesne Pusić i u Wikipediji piše da je „bivši časnik sudac za vrijeme NDH i visoki jugoslavenski

komunistički dužnosnik, a jedno vrijeme savjetnik glavnog tajnika UN-a", jedne od glavnih iluminatskih ispostava.

Pa, tko to može? Nikome ne treba crtati kako su netom poslije Drugog svjetskog rata u Jugoslaviji završavali oni koji su imali veze s NDH, a pogotovo ustaše. Poznavateljima zakulisnih tijekova povijesti je pak jasno da su tajna društva i obavještajne službe uvijek bile daleko moćnije od navodnih političkih ili državnih moćnika, a koje stoje iza svih 'suprotstavljenih' strana. Iz te perspektive, otac Vesne Pusić svakako bi predstavljao dobar primjer.

Baš kao i stric njene majke, Grga Angjelinović, za kojeg *Ultimatum* također piše da je bio mason, a Wikipedija nas obavještava da je bio urednik lista *Hrvatska država* frakcije Stranke prava koja se zalagala za ujedinjene svih slavenskih naroda, a poslije orjunaš - oznaka za Hrvata agresivnog jugoslavenskog (ili čak velikosrpskog) nacionalista, tj. pripadnik ORJUN-e, *Organizacije jugoslavenskih nacionalista,* prema Wikipediji, terorističke nasilničke organizacije osnovane s ciljem borbe protiv snaga koje ugrožavaju novu državu: komunizma i 'separatizma' zastupajući ideologiju da svi 'Jugoslaveni' čine jedinstvenu naciju, u kojoj se postupno trebaju izgubiti posebnosti tri postojeća 'plemena. ORJUNA se od početka služila političkim nasiljem (terorom) protiv političkih protivnika, a po mnogo čemu je imala karakteristike fašističkog pokreta, kaže Wikipedija.

Nema sumnje, taj je njen rođak, dr. Grga Angjelinović, odradio posao: bio je ministar u unitarističkoj srpskoj vladi kralja Karađorđevića, poslije uvođenja diktature 1929. izvanredni poslanik u Pragu, poslije u Beču te šef zagrebačke policije, a odgovoran je za masakr 13 ljudi koji su ubijeni na prosvjedu hrvatskih vojnika protiv ulaska u Jugoslaviju 5. prosinca 1918. na Trgu bana JelaOća u Zagrebu. Pokrenuo je ideju za stvaranje Narodnog vijeća SHS i 1918. postao njegov tajnik pa povjerenik Sekcije za organizaciju i agitaciju, pa povjerenik za javni red i sigurnost u Zagrebu. U toj funkciji organizirao je gušenje pobune 53. i 25. pukovnije u Zagrebu. Više je puta biran za narodnog poslanika u Skupštinu u Beogradu, kasnije je jedan od osnivača Jugoslavenske nacionalne stranke, često je mijenjao ministarske ili veleposlaničke dužnosti, a u travnju 1941. bježi u inozemstvo i priključuje se četničkim političkim krugovima. Prof. Danijel Crljen, pripadnik hrvatske emigracije, bio je uvjeren da je Angjelinović bio pripadnik masonske lože koja je zagovarala Jugoslaviju.

Dalje piše na tom *web-siteu* da je dobar prijatelj oca Vesne Pusić bio Slavko Goldstein koji je „uveo Vesnu u zloglasno Soroševo *Otvoreno društvo* te u protuhrvatski časopis i nakladni zavod *Erasmus* koji je usred rata zahtijevao ostavku izabranog Predsjednika „te da je on „poslao Vesnu na gostovanje i brifiranje u Ameriku „.

Prateći istupe spomenutih političara, od premijera do predsjednika, uvijek mi je bilo zabavno gledati i to kako se svi od reda, na raznim manifestacijama, busaju u prsa tzv.antifašističkim naslijeđem'. U isto vrijeme, svi oni aktivno pomažu u uspostavi globalne fašističke države. Fašizam može imati, imao je i ima razna imena ili nadimke, ali, kao što kaže stara poslovica, ako laže koza ne laž rog. U slučaju Vesne Pusić čak se vidi da fašističkih opredjeljenja u njenoj obitelji nije nedostajalo, od ustaša do ORJUN-e, ali ako se ima u vidu da su zakulisne snage koje grade EU iste one koje su financirale i Hitlera i Staljina, i SAD i cioniste i Bin Ladena, i kampanju prisilnog cijepljenja i mikročipiranje i GMO i *chemtrailove,* da su to iste snage koje stoje iza gradnje divovskih FEMA-inih koncentracijskih logora diljem SAD-a koji imaju kapacitet za 20 milijuna ljudi, kao što su njihove korporacije stajale iza eugenike i nacističkih logora smrti, a njihove lutke u vidu premijera SAD-a i Velike Britanije iza milijuna mrtvih i ozračenih ljudi u Iraku i drugdje, gdje su ljude išli u vlastitim zemljama 'oslobađati' tako što su im na glave bacali bombe, *spin* kojim se programira stvarnost poprima doista grandiozne razmjere. Toliko je velik da postaje nevidljiv, poput onog legendarnog slona u dnevnom boravku kojega nitko ne primjećuje.

Za kraj...

Saberimo ugrubo indicije veza najutjecajnijih hrvatskih političara koje smo skupili kroz novine, enciklopedije i usmene predaje. Na popisu imamo: Bilderberge i Trilateralnu komisiju (iz priče o Tuđmanu); Malteške vitezove (iz priče o Josipoviću); masone i tajne službe (iz priče o Vesni Pusić); Rockefellera i Rotschilda (iz priče o Mesiću); Kissingera i sveučilište Columbia (iz priče o Sanaderu)... A čovjek bi na prvi pogled rekao da svi ti domaći političari pripadaju međusobno suprotstavljenim stranama. Umjesto toga, dobivamo pravi popis 'tko je tko' u iluminatskoj mreži nevidljivih centara moći.

19. POGLAVLJE - 'GLOBALNO ZATOPLJENJE:', GEOINŽENJERING I ELEKTRONSKA KARBONSKA VALUTA

Teško se odlučiti odakle krenuti prema (zlonamjernoj) bajci o ‘globalnom zatopljenju’. Od grafikona koji pokazuju da se Zemlja hladi od 2000. godine? Od izjava pravih klimatologa koji će svi jednoglasno reći da podatci pokazuju da nema globalnog zatopljenja, ali dirigirani mediji ih ne šljive pola posto? Od grafikona koji pokazuju vezu dinamike Sunca i oscilacija globalne Zemljine temperature, što znači da se ne može govoriti o utjecaju čovjeka na nju? O dokumentima iluminatskih društava poput Rimskog kluba koji su objasnili da se globalnim zatopljenjem čovječanstvo želi predstaviti neprijateljem samom, sebi? Od minijaturnog postotka CO_2 u atmosferi? Od podataka o srednjovjekovnom toplom razdoblju, oko 1000. godine, kad je prosječna globalna temperatura bila znatno viša, ali nije bilo nikakvog otapanja ledenjaka, dapače, bilo je to odlično razdoblje za život u kojem je društvo cvalo? Od pokazatelja u kojoj mjeri političko tijelo UN-a, IPCC (Međunarodni panel za klimatske promjene) manipulira podatcima i u kojoj mjeri se potiskuju radovi koji govore suprotno od dogme i koji ne mogu dobiti sredstva za istraživanja? O aferi Climategate, kad su procurile stotine *mailova* znanstvenika (koji sramote taj naziv), a koji su se dogovarali kako da falsificiraju podatke i izbrišu srednjovjekovno toplo razdoblje?...

Sve to je već rečeno u knjizi *Sve piše u novinama,* ali nije ništa manje aktualno. Uostalom, Obama Barrack je na inauguraciji u drugi predsjednički mandat rekao da američki građani od njega traže odlučniju akciju po pitanju globalnog zatopljenja. Sve se bojim. Već vidim američke građane kako se pod reklamama između dva kviza udubljuju u ekološke probleme. Ali ta izjava pokazuje koliko je agenda lažnog globalnog zatopljenja važna manipulatorskoj kliki.

Zato ovoga puta želim otići korak dalje i razmisliti čemu bi tako velika besmislica, na kojoj se toliko inzistira, mogla poslužiti. Do tamo ćemo krenuti nasumičnim, zavojitim puteljcima između vijesti, od kojih će nas neke možda i podsjetiti na nešto od navedenog. Za znatiželjne opet preporučujem novije knjige Davida Ickea u kojima je iscrpno razotkrio tu laž. Mi ćemo krenuti od danas već dobro poznate pojave (iako većini još uvijek ne), a koja, pokazat će se, (osim trovanja biosfere, stvaranja protočnosti atmosfere za HAARP, sijanja nanotehnološke 'bolesti' koju se naziva *morgeloni* i tko zna čega sve još) ima veze i s geoinženjeringom, koji pak ima veze s 'globalnim zatopljenjem' koje pak ima veze s uvođenjem svjetske vlade, ali i posebne vrste elektronskog novca koji pak ima veze s tehnokratom... Ma, u ovoj priči sve ima veze sa svime, ništa nije odvojeno kako nam se predstavlja.

Ma to su samo ispušni plinovi zrakoplova...

Bijela kuća, poslije 16 godina negiranja, pisalo je u vijesti krajem studenog 2011., priznala je da postoji tajni program kojim se manipulira atmosferom pomoću zrakoplova koji ostavljaju dugotrajan trag, a koji se, kad padne na zemlju, pretvara u paučinu. Postojanje tajnog projekta javnosti je otkrio John Holdren, kojeg nazivaju carem-znanstvenikom Bijele kuće. Zato vjerujem da nije posrijedi 'razotkrivanje' nego plansko puštanje informacija. Holdren je rekao da se atmosfera tretira barijevim solima, auminij-dioksidom i drugim otrovnim spojevima, ali nije rekao čemu projekt točno služi. Još je u vijesti pisalo da paučina koju zrakoplovi ostavljaju na zemlji nakon pada sadrži nanovlakna koja se vežu na žive organizme i mogu dovesti do ozbiljnih zdravstvenih komplikacija.

U srpskim novinama *Kurir* navodilo se da se paučina na zemlji sastoji od neke vrste nanovlakana koja se čvrsto vežu na žive organizme, dok na staklo ne reagiraju. Veterinarka Katica Spasić rekla je da znanstvenici u svijetu zaprašivanje nanovlaknima povezuju sa sve većim brojem oboljelih (više od 60.000) od morgelonove bolesti. Riječ je o vlaknima koja doslovno prodiru u organizam, prave mrežu i vire iz rana na koži koje ne zarastaju, a pokazuju određeni vid tehnološke inteligencije, što je veterinarka usporedila s nekom vrstom invazije na organizam. Sami *chemtrailovi* su se čak pojavili i u dječjim crtićima; sličicu pogledajte u odlomku o subliminalnim porukama.

„Nemoj biti lud, ovo su samo obični, najobičniji tragovi zrakoplova... „

Chemtrailovi iznad mog nebodera u Utrinama

Chemtrailovi iznad Utrina

Chemtrailovi iznad Novog Zagreba

Prekriženi *chemtrailovi,* u pozadini bjelkasto nebo od već raspršenih *chemtrailova* (slabo vidljivo na c-b slici)

Fascinantni oblici višestruko križanih *chemtrailova* na novozagrebačkom nebu. Obratite pažnju kako trag zrakoplova koji leti prema 'gore'počinje'odrezano', usred neba. Ako je to doista tek trag ispušnih plinova nameće se pitanje - do tog trenutka mu nisu trebali motori?

Bar sat vremena sam promatrao *chemtrailove* ovog dana. Dok su zrakoplovi ostavljali desetke novih međusobno paralelnih tragova, oni prethodni su lebdjeli na nebu preko cijelog horizonta i postupno se širili te ubrzo cijelo nebo obavili bjelkastom maglicom koja ga je zastirala i nakon par sati kad više niti jedan *chemtrail* nije bio pojedinačno vidljiv. Doista, najobičniji ispušni plinovi zrakoplova...

Koliko c-b slika dopušta, možete vidjeti da je cijelo nebo bjelkasto, obučeno u debelu bijelu izmaglicu kroz koju se vide i 'svježi' *chemtrailovi.* Osobno sam tog dana promatrao kako kristalno čisto plavo nebo cijelo prijepodne uzduž i pporijeko preeijeccju z raao-plovi ostavljajući *chemtrailove* koji su se širili sve dok nisu prekrili cijelo nebo. Doista, tipično ponašanje za ispušne plinove zrakoplova koji čini kondenziranje vodene pare!

Chemtrailovi novi, *chemtrailovi* stari. I nebo „obučeno'u bijelo.

Ukriženi *chemtrailovi* na zagrebačkom nebu, u raznim fazama širenja

Prethodni prizor zumiran. Vidljivi su razni stadiji širenja *chemtrailova,* neki su još zgusnuti, neki su se tek počeli širiti, a neki su se već pretvorili u gustu bjelkastu maglu.

Zanimljiv primjer potpuno paralelnih *chemtrailova* koje sam snimio iznad autoceste Samobor Zagreb.

Internetski pisac i novinar Davor Sahuna u listopadu 2011. objavio je tekst pod naslovom: „Da li nas zaprašuju? - moguće pitanje i (ne)mogući odgovori!" Bavio se zastupničkim pitanjem koje je, sukladno članku 185. Poslovnika Hrvatskog sabora, postavila tadašnja saborska zastupnica dr. Mirela Holy, a odgovor je potpisala tadašnja premijerka Vlade Republike Hrvatske Jadranka Kosor. Kako nema puno službenih dokumenata koji govore o *chemtrailovima,* u cjelini ću prenijeti to, vrlo dobro sročeno i informirano pitanje bivše saborske zastupnice:

U proteklih godinu dana obratio mi se velik broj građana i građanki Hrvatske koji/je su zabrinuti/te zbog chemtrailsa, *neobičnih kemijskih tragova koji u posljednjih nekoliko godina na nebu ostavlja sve veći broj naizgled civilnih zrakoplova, prilikom preleta hrvatskim zračnim prostorom. Ti su tragovi neuobičajeni zbog toga što iza sebe tvore kondenzacijske tragove u obliku X formacije te zbog toga što ostaju na nebu po desetak sati. Iako prilikom izgaranja mješavina goriva i zraka u turbinama mlaznih zrakoplova na visinama iznad 6000 metara nastaju kondenzacijski tragovi, odnosno kristali koji formiraju trag dug 15-30 dužina aviona, ti uobičajeni tragovi zrakoplova nastaju i prestaju biti vidljivi već nakon nekoliko minuta, ovisno o tlaku i vremenskim uvjetima.*

No, u posljednjih nekoliko godina na hrvatskom nebu se primjećuju i drugi neuobičajeni fenomeni: zrakoplovi lete izvan uobičajenih ruta i to niže od normalne visine za komercijalne letove, lete u neuobičajenim formacijama jedan pored drugog ili jedan prema drugom; na nebu tvore mrežu tragova te ponekad lete u grupama od sedam zrakoplova čime krše članak 22. Pravilnika o letenju zrakoplova u kojem piše da je najveći broj zrakoplova u grupi pet aviona. S obzirom na to da se chemtrailsi *pojavljuju i u drugim zemljama, neke su države provele istraživanje uzoraka kišnice te zraka u sportskim zrakoplovima: u vrijeme pojave* chemtrailsa *od strane nepoznatih zrakoplova koji su uredno najavljeni kontroli leta, a u tim su uzorcima pronađene mnoge opasne bakterije koje napadaju respiratorni sistem, izazivaju infekcije krvi, upale pluća, mozga i srčanog mišića; te patogeni mikroorganizmi, gljivice, neke vrste kvasaca, soli barija, aluminij, dibrometan te fibrozni filamenti. Naglašavam da članak 69. Ustava Republike osigurava pravo na zdrav život svima u Hrvatskoj te određuje da je država dužna osigurati uvjete za zdrav okoliš.*

Slijedom prethodno rečenog, molim da mi odgovorite na sljedeće pitanje: je li Vlada Republike Hrvatske upoznata s fenomenom chemtrailsa i raspolaže li s rezultatima istraživanja učinaka ovog uznemirujućeg fenomena? Ako da, o čemu se točno radi i predstavlja li ovaj f enomen opasnost za zdravlje građana i građanki Hrvatske?

Na navedeno zastupničko pitanje stručnjakinja za *chemtrailove,* tadašnja premijerka Kosor, dala je sljedeći odgovor:

Tragovi koji se vide u preletima na nebu su oblaci u obliku ravnih linija koji se uglavnom sastoje od čestica leda i nazivaju dekondenzacijski tragovi ili contrails. *O karakteristikama atmosfere, prvenstveno temperaturi i vlazi, ovisi hoće li se ti oblaci razvući brže ili sporije. Ako je zrak na toj visini suh, tragovi će se brže raspršiti i nestati, a ako vlage ima puno tragovi mogu ostati na nebu satima i povećavati se dok na kraju ne iščeznu.* (Ma nemoj mi reći. Imam i ja enciklopediju.)

Kondenzacijski tragovi nastaju kao posljedica hlađenja ispušnih plinova zrakoplovnih motora koji se miješaju s okolnim zrakom. U slučaju da je vlaga dovoljno velika (i isto tako ako je temperatura dovoljno niska) dolazi do kondenzacije tekuće vode. U ovom trenutku ne može se ni potvrditi niti negirati moguće tragove chemtrailsa *u zračnom prostoru Republike Hrvatske, s obzirom na to da ne postoje pouzdane informacije o njihovoj pojavi.* (Osim nekoliko stotina tisuća fotografija koje su snimili mnogi ljudi, a i ja osobno, *op.* K.M.) *Naime, kada bi postojao konkretan dokaz da je u zračnom prostoru Republike Hrvatske uočena pojava* chemtrailsa *vrlo lako bi se utvrdilo koji je zrakoplov što ispuštao i u koju svrhu, a mogle bi se poduzeti i mjere da se u budućnosti zabrani prelet takvih zrakoplova. (* Pitam se vrijedi li to i za NATO. *op.* K.M.) *U tom smislu, svaka dojava o pojavi* chemtrailsa *treba biti dokumentirana datumom, točnim vremenom i lokacijom uočenog traga kako bi se prema planovima letenja ustanovilo koji i čiji je zrakoplov ostavljao tragove na nebu.. Bez takvih konkretnih podataka i dokaza o pojavi* chemtrailsa *ne može se niti proučavati njihov utjecaj na zdravlje i život građana Republike Hrvatske.*

Ovako, svi navodi temeljeni su na laičkim uočavanjima koji možda nisu bili chemtrailsi, *već vrlo vjerojatnije spomenuti* contrailsi. (Reče

stručnjakinja Jadranka. *op.* K.M.) *Zrakoplovi Hrvatskog ratnog zrakoplovstva koji za pogonsku skupinu imaju mlazne motore, koriste mlazno gorivo JET-A1 (GM-1). Da bi se poboljšala njegova svojstva, gorivu se mogu dodavati aditivi u skladu sa IATA odobrenjima. Najčešće se koriste aditivi za sprečavanje smrzavanja goriva na velikim visinama leta zrakoplova, ali u gorivo koje koriste zrakoplovi Hrvatskog ratnog zrakoplovstva ne dodaju se nikakvi aditivi. U području civilnog zračnog prometa zrakoplovi i zrakoplovne kompanije, među kojima i motori, podložni su certifikacijskim standardima koji su primjenjivi u proizvodnji zrakoplova i komponenti. Ti standardi bazirani su, između ostalog, i na Aneksu 16. Konvencije o međunarodnom civilnom zrakoplovstvu (ICAO Aneks 16. Volume II. Aircraft Engine Emissions). Zadovoljenje certifikacijskih standarda je preduvjet koji mora biti ispunjen prije izdavanja svjedodžbe o plovidbenosti zrakoplova, te naknadno i svjedodžbe zračnog prijevoznika u Republici Hrvatskoj*. (Lijepo što je nekom suradniku premijerka dala u zadatak da prepiše odlomak iz priručnika, umjesto da pogleda nebo. *op.* K.M.)

Što se tiče drugih navoda o kojima nisu izravno postavljena pitanja, a odnose se na kršenje propisa i pravila letenja, Agencija za civilno zrakoplovstvo, koja je nadležna za to područje u civilnom zrakoplovstvu, prima te putem internog odbora za sigurnost (Safety Bord) evaluira prijave. Agencija postupa po prijavama uvijek kada je to moguće, odnosno kada raspolaže podatcima i činjenicama te kada zaključi da je to potrebno u interesu sigurnosti. Do sada nisu primljene prijave, niti su evidentirana kršenja u značajnijem opsegu, a koja bi bila u vezi s navodima iz zastupničkog pitanja. Isto tako, i kod grupnog letenja hrvatskih vojnih zrakoplova, budući da nisu navedeni točni podaci o mjestu i vremenu takvih letova, nije moguće utvrditi o čemu je točno riječ.

Eventualno potrebna dodatna obrazloženja u vezi s pitanjem zastupnice dat će Božidar Kalmeta, ministar mora, prometa i infrastrukture.

Autor Sahuna na ovu je temu donio sljedeće lucidne i duhovite zaključke:

Pitanje saborske zastupnice je jasno i nedvosmisleno. Odgovor Vlade je međutim malo preopširan i ukrašen nepotrebnim detaljima, ali kada s njega skinemo mašnicu i raspakiramo ukrasnu ambalažu sa šarenim cvjetićima u koju nam je premijerka sve to umotala, smisao cijelog sadržaja možemo svesti na tri jednostavne rečenice: 1. Vlada do sada nije bila upoznata s fenomenom chemtrailova; *2. Vlada za sada ne raspolaže rezultatima učinka ovog uznemiravajućeg fenomena; 3. Vlada za sada niti nema namjeru ispitati o čemu se radi.*

Koliko se iz odgovora Jadranke Kosor može shvatiti, da bi se na razini državnih vlasti u tom pogledu nešto pokrenulo građani koji nešto sumnjaju dužni su sami dojaviti informaciju o točnom vremenu prelijetanja sumnjivog zrakoplova i donijeti u Banske dvore uzorak s analizom vode, zemlje i zraka koji ima sve potrebne certifikate. Laičke zaključke Vlada ne prihvaća. Pošteno, rekoh. To je jedini ozbiljan pristup. Svaki drugi način dojave sumnjivih informacija remeti koncentraciju službe koja je zadužena za budno praćenje i promatranje događaja na hrvatskom nebu (uključujući i sporna područja iznad Savudrijske vale, okolo Neuma, Dunava i Prevlake). Dakle, ono što svaki savjestan, ekološki osviješten građanin sada treba učiniti je to da postupi prema jednom od sljedećih naputaka:

I. Redovni postupak (proizlazi direktno iz odgovora Jadranke Kosor na zastupničko pitanje):

1. Kada uoči na nebu bilo koju vrstu letjelice koja iza sebe ostavlja sumnjivi bijeli trag treba zapisati vrijeme.

2. Nakon toga u sljedeća dva-tri dana prikupiti uzorke zraka, zemlje i vode te ih odnijeti u županijski Zavod za javno zdravstvo na ispitivanje, uz naglasak da se posebno utvrdi koncentracija tvari koje su spomenute u zastupničkom pitanju (ako vas odbiju, potrebno je samo predočiti navedeni odgovor Jadranke Kosor iz kojeg je razvidno da vam to moraju napraviti).

3. U slučaju da su nalazi uzoraka pozitivni, tj. nenormalni (danas je uobičajeno da sve što je nenormalno je pozitivno) treba nazvati najbližu kontrolu leta i zamoliti ih da vam izdiktiraju točne podatke o tipu letjelice te imenu kompanije koja je tog i tog dana, u zapisano vrijeme, prometovala iznad područja iz kojeg su izuzeti uzorci (prije toga im svakako pošaljite faksom pismo Jadranke Kosor, inače će vas odbiti).

4. Poslije toga zapakirati sve prikupljene dokaze i poslati preporučenom poštom na ime resornog ministra Božidara Kalmete, koji će na temelju vaše prijave hitno ispitati tko je, kako, zašto i po čijem nalogu naše nebo farbao u bijelo (on će to učiniti sigurno, jer dosta mu je već i to što netko bez njegovog znanja farba tunele. Kad čuje ovo, prevrnut će cijelo Ministarstvo naopačke, samo da sazna istinu).

II. **Ubrzani postupak (proizlazi iz laičkih priča, tipa rekla-kazala, koje širi zabrinuto pučanstvo):**

Umjesto prethodno navedenog, obratiti se direktno na adresu Ministarstva vanjskih poslova i zamoliti da vam se pošalju svi ugovori koje je Hrvatska potpisala sa stranim državama, kao i međunarodnim vojnim i civilnim savezima - poglavito one s raznim NATO agencijama - te dobro proanalizirati svako poglavlje, stavku po stavku, ne bili se u njima pronašao uzrok bijelih tragova (laici tvrde da ova pojava nije uobičajena u zemljama izvan NATO saveza, a da je na prostoru iznad Hrvatske uočena navodno tek nakon što smo potpisali razne atlantske i euro-integracijske sporazume).

III. Ekspresni postupak (osobna inicijativa autora kolumne):

Na službenu adresu predsjednice Vlade poslati nekoliko zanimljivih mišljenja relevantnih stručnjaka kako bi se otklonila svaka sumnja u to da su svi navodi temeljeni na laičkim uočavanjima i time potaknulo predsjednicu da se konačno i sama osvijesti te se ozbiljno pozabavi ovim pitanjem. Kao vlastiti doprinos ovoj ideji, prilažem videozapis u kojemu je dokumentirano podosta toga što bi svakog ozbiljnog i odgovornog političara navelo barem na razmišljanje. (...) Video je inače podugačak, a sumnjam da gospođa premijerka ima vremena odgledati sve do kraja, ali dovoljno je pogledati samo par prvih minuta pa da čovjeku bude jasno kako ova tema zaslužuje da se nađe na dnevnom redu izvanredne sjednice Vladinog kabineta. (...)

Informacije koje su o ovom fenomenu prikupile nevladine udruge, kao i građani koji putem vlastitih portala, blogova i društvenih mreža samoinicijativno razmjenjuju svoja saznanja, govore u prilog tome da su

stvari otišle već poprilično daleko i sve je više onih koji kažu: gdje ima dima, ima i vatre. Koliko u svemu tome ima istine ne želim suditi odoka, ali, ovako laički gledano sa zemlje, veoma jasno se vidi da se iz nekih zrakoplova poprilično dimi, što sasvim prirodno pobuđuje sumnju da negdje opasno gori.

Tako izgleda ozbiljan pristup toj temi, iako pisan u neozbiljnom tonu. Rijetki fenomen. Jer evo sad i primjera bahatih tipova ispranog mozga, tipičnih primjeraka suvremenih 'novinara' koji bez sekunde uloženog truda u informiranje ismijavaju sasvim konkretna pitanja, temeljena na sasvim konkretnim zapažanjima. Nemojte nikada biti kao ti prepotentni glupani. Ima ih i kod nas, a u ovom slučaju riječ je o piscima na srpskom *siteu e-Novine* koji su ismijavali izvjesnog Nikolu Aleksića kad je, kao predstavnik udruge koja se naziva „Ekološki pokret Novog Sada „, ispred Skupštine Srbije, u centru Beograda, održao „još jedan u seriji bolesno-bizarnih protesta „. Pojma nemam tko je taj čovjek, niti protiv čega inače protestira, ali ovoga puta predmet ismijavanja bilo je njegovo upozorenje da „Srbe nepoznati NATO avioni zaprašuju otrovima i nepoznatim vlaknima „. Aleksić je, pisalo je, od vojske zatražio da protuzračna obrana odmah djeluje i počne obarati te neprijateljske letjelice. Što nije ideja bez smisla ako se još uvijek smatra da postoji nešto što se naziva nacionalni suverenitet. Dodao bih da ti avioni prije svega zaprašuju ljude, mislim da im Srbija nije posebno na udaru.

Prepotentni autori teksta komentiraju kako su se „sa zakašnjenjem od pedeset godina Srbi aktivno i s ljubavlju uključili u teoriju urote pod šifriranim imenom *chemtrail „*te da „taj moždani komplot tvrdi da bijeli tragovi na nebu koji ostaju iza aviona nisu rezultat kompresije zraka pod niskim temperaturama već da su u pitanju kemijski i biološki otrovi koji se izbacuju s velikih visina. „Potom navode neke točne opise *chemtrailova* iz knjiga koje, međutim, nazivaju „nekima od mnogih zavjereničkih priručnika za poremećene pristalice otrovnih mlaznica „. Ti novinari su, znate, normalni ljudi, oni sami po sebi znaju što je, a što nije.

Uz komentare o mentalnom zdravlju tog Aleksića, prenijeli su da je osnovni cilj njegova skupa bio slanje poruke nadležnim organima da se „zaustavi zaprašivanje otrovima iz zraka, koje se vrši avionima NATO-a bez obilježja „. Još je rekao: „Opasno trovanje traje od 2006. godine kada je potpisan pogubni Sporazum o partnerstvu za mir i kada je NATO dobio

pravo slobodnog prelaska preko našeg teritorija. Pojedini državni dužnosnici podvaljuju priče da se radi o normalnim zrakoplovima. To nije točno, radi se o posebnim zrakoplovima, koji umjesto sjedala imaju rezervoare, na krilu i repu postoje mlaznice preko kojih se izbacuju kemijski spojevi u vidu aerosola. Na nebu se javljaju gusti oblaci koji se prostiru u vidu bijele izmaglice. Te čestice se spuštaju na zemlju i truju živi svijet, stanovništvo, prirodu i ljude. Nezavisni istraživači u svijetu su ustanovili da u tim spojevima ima aluminija, barija, stroncija, mangana, bakterija, virusa, mikoplazme. Bacaju se i neka vlakna slična paučini, s ugrađenom bionano-tehnologijom koja prodiru u organizme živih bića i izazivaju lezije kože, slične ribljim krljuštima. Neka vlakna čak mijenjaju osobnost čovjeka. (...) Ovo zagađenje se provodi svakodnevno, mimo rezolucije UN-a po kojoj je zabranjeno vršenje eksperimenata uživo, mimo Ustava Republike Srbije i niza postojećih zakona. Netko je prodao nebo nad Srbijom, dozvolio trovanje naroda! „

I nad većim dijelom Planeta, barem onim čijim nebom dominira NATO. Da bismo *chemtrailove* (koji postoje, mada se mediji i vlasti prave da ne postoje) stavili u neki kontekst u formulu ćemo uvesti globalno zatopljenje (koje ne postoji, iako se mediji i vlasti prave da postoji). Tko zna kuda će nas sve to dovesti?

‘Globalno zatopljenje’ je krivo za sve

S muljažom o terorizmu po opsegu se jedino može mjeriti muljaža o globalnom zatopljenju. Usprkos svim podatcima, i dalje jaše kroz praonicu mozga zvanu vijesti. Recimo, naslov u novinama 2011. je glasio: „Studija pokazala - globalno zagrijavanje krivo je za visoke cijene hrane „. Kakav je sad to *bullshit?* Evo kakav: znanstvenici sa sveučilišta Stanford (jedne od iluminatskih podružnica) tvrde da su više temperature (koje već više od deset godina ne rastu) uzrokovale promjene u količini oborina i tako od 1980. do danas podigle cijene pšenice, riže, soje i kukuruza za pet posto, a proizvodnju pšenice i kukuruza smanjile. Hm, da, veza s globalnim zatopljenjem je odmah jasna. Iako je studija pokazala i to da su poljoprivredne regije u SAD-u, Kanadi i Meksiku zasad pošteđene zagrijavanja, s obzirom na to da je prosječna temperatura jednaka onoj od prije 30 godina. Što je sad to? Je 1’ se temperatura povisila ili nije? Ima li to veze s usjevima ili nema?

Potpuno besmislena i unutar sebe kontradiktorna vijest, ali sva ta slovca i nisu važna; važno je samo programiranje umova kroz naslov. To je ono što ćemo uočiti preletjevši pogledom, većina nas se uopće neće zamarati čitanjem tih dosadnih postotaka da bismo ustanovili je li riječ o tek još jednoj besmislici. Kako god da bilo, ideja se već duboko uvukla u papagajske mozgove, do te mjere da se pod tom parolom organiziraju svjetske akcije kao ova o kojoj je naslov bio: „Gradovi isključuju svjetla na sat vremena za spas Planeta „, što se ponavlja svake godine, a u ožujku 2010. pisalo je: „U subotu u 20:30 sati diljem svijeta ugasit će se svjetla kao upozorenje na klimatske promjene „.

Od ovog peku oči. Pisalo je da će se tako „ljudi svih kontinenata „ujediniti u „proslavi i razgovoru o onome što nam je svima zajedničko - našem Planetu „jer poticanje cijelih gradova da učine taj jednostavan korak, gašenje svjetla, u trajanju od svega jednog sata, „šalje snažnu poruku svijetu o tome kako je prijeko potrebno naći rješenje za problem promjena klime i pokazuje da svatko može pridonijeti da se ovaj svijet učini boljim „. Akciji ide dobro, rečeno je, jer je u ožujku 2009. stotine milijuna ljudi isključilo svjetla, a sudjelovalo je 4000 gradova iz 88 zemalja. Tako je „Sat za naš Planet 2009. bila dosad najveća svjetska inicijativa vezana uz promjene klime. „

I do ovog trenutka vidljiv potpis iluminatskog ispiranja mozga u vezi agende globalnog zatopljenja, koja im je silno važna iz više razloga, postao je potpuno transparentan kad je pisalo da je akcija napravljena uz pomoć široke međunarodne mreže WWF-a, UN-ovog Fonda za zaštitu divljine kojem je glavna zadaća otimanje suvereniteta nad velikim dijelovima Zemlje, a pod isprikom brige za zaštitu divljine. Osnovna je poruka ove akcije „podrška svim aktivnostima kojima bi se spriječile štetne promjene klime prouzročene ljudskim djelovanjem „(koje uopće nisu time prouzročene, valja ponoviti po milijunti put, najvjerojatnije ritam njihovih izmjena prati dinamiku Sunca). „Sat za naš Planet poruka je nade i poziv u akciju. Zamislite koliko bismo mogli postići ako djelujemo zajednički! „, pisalo je na kraju. Tako je, zajednički do te mjere da će se zbog tog globalnog ‘problema’ pokušati uvesti svjetska vlada, kao što se namjeravalo - ali ne i uspjelo - na konferenciji o klimi u Kopenhagenu 2009.

Jedna od navedenih preporuka kako pomoći akciji bio je i naputak da se obične žarulje zamijene štedljivima, a o kakvoj je otrovnoj smicalici

riječ kad govorimo o tim žaruljama piše nekoliko stranica dalje.

Čas nam je hladno, čas nam je vruće. U svijetu koji navodno pati od globalnog zatopljenja čitamo naslove poput onog iz veljače 2012: „Sibirska zima trajat će još najmanje deset dana! „. Vijest je glasila: „Val polarne hladnoće zahvaćen snijegom dovest će do spuštanja temperature i do 20 stupnjeva ispod nule. U Ukrajini su se smrznule 63 osobe, 720 osoba je primljeno u bolnice zbog pothlađenosti, a u Poljskoj se 29 ljudi smrzlo, od kojih pet u jednom danu. Zaleđena je i obala Crnog mora. Zbog niskih temperatura u Kijevu zatvorene su škole i fakulteti. U Bugarskoj su u nizu mjesta izmjerene najniže temperature u posljednjih sto godina. U Rumunjskoj se temperatura spustila do -32, a zamrznuto je Crno more na oko 30 metara od rumunjske obale. Hladni val širio se na jug i jugoistok Europe. U sjevernoj Grčkoj gdje je izmjereno -16 stupnjeva zatvorene su škole. Snijeg je zabijelio jug Italije i francuski otok Korziku. „Sva sreća da se zbiva globalno zatopljenje inače ja ne znam kaj bi bilo. Nemojte uopće sumnjati da će svako zaleđenje biti pripisano složenim mehanizmima globalnog zatopljenja, u svijetu u kojem se crno naziva bijelim to je normalna pojava. Uz slike snijega u Sahari već sam vidio naslove poput ovog: „Klimatski paradoks - Kako globalno zatopljenje stvara polarne hladnoće? „

Sahara pod snijegom - zbog'globalnog zatopljenja'

Zimu 2011. stanovnici juga Tunisa sigurno će pamtiti jer ih je ujutro dočekala bijela pustinja. U vijesti je pisalo: „U gradovima Tatauinu i Matmati koji se nalaze u pustinjskom dijelu Tunisa, u Sahari, nekoliko centimetara snijega napadalo je u noći s nedjelje na ponedjeljak. (...) Hladna fronta koja je prošlog tjedna pogodila Tunis na sjeveru zemlje

stvorila je pravi kaos, a mjestimice je debljina snježnog pokrivača i 80 centimetara. „

Ali besmislica na tom polju i dalje ne nedostaje, o čemu svjedoči naslov: „Europa 2050. bez 95% CO, „. Juhu! Nema veze što postotak CO, u atmosferi ionako iznosi tek 0,037 posto i to uračunavši sve prirodne procese, od isparavanja mora od truljenja bilja. 96,5 posto stakleničkog efekta uzrokovano je vodenom parom, a ljude u proizvodnji tih 0,054 posto CO, nadmašuju: vulkani, životinje, bakterije, truljenje bilja te daleko najveći izvor ugljičnog dioksida - more. Ta jedna jedina brojka - 0,037 posto (od koje tek minijaturni postotak otpada na ljude) - trebala bi biti dovoljna da se prestanemo zamarati efektom staklenika i globalnim zatopljenjem (sad ih zovu 'klimatske promjene) te politikom smanjenja emisija ugljičnog dioksida. Daleko je veći problem globalno zatupljenje.

Ali uskoro neće biti kriv samo CO_2, bar koliko sam ja shvatio iz vijesti. Tekst je kritizirao tu odluku, smatrajući da nije dovoljno sveobuhvatna: (najodgovorniji) kao da nisu čuli naglaske iz Stockholma lanjskog listopada. Švedska je ondje kao predsjedavajuća zemlja EU, a uoči klimatske konferencije u Kopenhagenu, organizirala skup *Energy 2050.* Stručnjaci su upozorili da optuživanje ugljikova dioksida kao da je jedini ili glavni krivac za klimatske promjene - nema smisla. „

Doista nema, klimatske promjene nemaju veze s ljudskom djelatnošću, ali mislim da dečki nisu to htjeli reći. Jer dalje je pisalo: „Istina je da ugljikov dioksid najviše pojačava efekt staklenika. „Ustvari nije istina, najveći staklenički plinovi su oblaci i vodena para, bijedni postotak CO, s njima se teško može mjeriti. „Ali metan je, primjerice „- pisalo je dalje - „20 puta snažniji staklenički plin od ugljikova dioksida! „Evo kuda vodi ovaj novi set poluinformacija i laži: „Na atmosferu treba sveobuhvatno gledati kao na energetsku klopku. Svako dovođenje energije osim Sunčeve podiže temperaturu sustava, dok je se Zemlja ne oslobodi, klima je toplija „. *Bullshit.* Proučite malo srednjovjekovno toplo razdoblje kad nije bilo industrije, pa ćemo onda razgovarati. Zaključno: „Izravnom ucjepljivanju suvišne energije za klimatske promjene nije ni potreban CO_2! On je samo posrednik. „

Ova vijest sadrži bit. Mit o CO, služio je samo kao nositelj ideje da je čovjek kao trošitelj i proizvođač energije neprijatelj čovječanstvu i čini štetu svijetu. Jedna od posljedica mita o globalnom zatopljenu zbog CO,

bila je ograničavanje rasta mnogim državama i nametanje globalnih penala, a mit se sada širi - svaka aktivnost koja stvara energiju uzrok je ‘klimatskim promjenama'. Baš kako je Rimski klub, međunarodni trust mozgova, autor i idejni začetnik prijevare o globalnom zatopljenju, napisao u knjizi *The First Global Revolution* 1993. godine: „Tražeći novog neprijatelja koji će nas ujediniti, predložili smo da bi zagađenje, globalno zatopljenje, nestašica vode i glad bili izvrsni kandidati”. Ideja je čovječanstvo predstaviti neprijateljem samom sebi. Vidjet ćemo uskoro kuda to ide i zašto, u odlomku o globalnoj karbonskoj valuti.

U međuvremenu možete i sami pratiti katastrofalne prognoze sličnog duha po novinama. Ako ste informirani o čemu se radi, s lakoćom ćete uočiti nepogrešiv potpis Rimskog kluba u svakoj od njih, a ponekad čak i otvoreno spominjanje. U tom slučaju sjetite se Edwarda Bernaysa koji je rekao da su ‘vijesti’ tek odnosi s javnošću kojima prosvijećena elita želi emotivno senzibilizirati javnost da dobije pristanak i podršku za svoje akcije koje inače nitko normalan ne bi prihvatio. Da ne mislite da izmišljam, evo vijesti iz travnja 2012. naslovljene: „Znanstvenici upozoravaju - Globalni kolaps, siromaštvo i glad počinju već 2015. „

Radilo se o nekoj novoj studiji ‘stručnjaka s MIT-a’ čiji su rezultati („ako hitno ne usporimo eksploataciju prirodnih resursa i ne prijeđemo na obnovljive, čovječanstvo će do 2030. doživjeti pravi Armagedon, a globalni gospodarski kolaps, nezaposlenost i glad započet će već oko 2015. godine „), rečeno je, u skladu s prognozama koje je još prije 40 godina u svojoj knjizi *Granice rasta* predstavio australski fizičar Graham Turner. U nastavku teksta sve se razjasnilo: „Američki su znanstvenici uz pomoć računalnih modela svoje izviješće sastavili za potrebe međunarodnog *think-tanka* tzv. Rimskog kluba. „Ma ha’jte. Već se i previše puta do sad pokazalo - tko naručuje, taj i određuje rezultate. Ovdje se ne radi o ‘istraživanjima’ već o potrebi da se dobije neka vrst ‘znanstvene’ potvrde ideje zatopljenja.

I naravno: „Samo uz drastične mjere zaštite okoliša koje dokazano mogu promijeniti ponašanje ovih sustava, te jedino pod tim okolnostima, mogu se predvidjeti scenariji u kojima će i svjetska populacija i bogatstvo ostati na postojanoj razini. Međutim, za sada se potrebne političke mjere ne poduzimaju „, upozorio je Rimski klub koji je naručio studiju. Zato se najnovije analize u velikoj mjeri i podudaraju s Turnerovim najavama koje su također bila samo jedna od karata u špilu Rimskog kluba. Početkom

1970-ih, kada je taj australski fizičar provodio svoja ‘istraživanja’ broj stanovnika na Zemlji bio je malo veći od polovice današnjeg broja, a ova studija početak kolapsa globalnog ekonomskog sustava (industrijske proizvodnje, te proizvodnje hrane, dobara i usluga) najavljuje već za 2015. godinu. Kada stopa smrtnosti prijeđe stopu rađanja oko 2030. uslijedit će i naglo smanjenje svjetske populacije, kažu ti ljudi kojima ne bih dao ni da mi operu šajbu.

Sve je to zapravo blaži nastavak vijesti iz siječnja 2012. bizarno naslovljen: „Znanstvenici: Gledajte, jedna trećina ljudske rase treba umrijeti da bi civilizacija bila održiva, pa kako želimo da se to učini? „U podnaslovu je rečeno da će dvije milijarde ljudskih tijela biti spaljeno i pretvoreno u fosilno gorivo. Vijest je stigla iz Washingtona gdje je ‘koalicija znanstvenika’ rekla da ljudska rasa pod hitno mora smisliti kako želi ubiti dvije milijarde predstavnika vlastite vrste. Do takvog su zaključka navodno došli multidisciplinarnom studijom koja je sadržavala ekologiju, agrikulturu, biologiju i ekonomiju (pljunite me u oko): „Čovječanstvo je nadmašilo održivi broj jedinki pa svaki treći stanovnik može odlučiti kako želi umrijeti ili se može napraviti neka vrst vladinog programa za likvidaciju, ali kako god da bilo, ljudi moraju početi umirati i to uskoro. „

I recite mi da nemamo posla s bolesnicima. Ekolog sa sveučilišta Cambridge, dr. Edwin Peters, rekao je da će civilizacija završiti ako se ne ubiju velike količine ljudskih bića, a „kako ćemo to učiniti?” zapitao se i odmah predložio nekoliko ideja: „Hoćemo li svakome dati broj i uvesti lutriju smrti? Spaliti djecu neke nacije? Ubiti cijele rase ljudi? Dati svakome sačmaricu pa neka sami međusobno to riješe? Odluka je potpuno vaša” te je dodao da su on i njegovi kolege otvoreni za sve opcije. U tom slučaju predlažem egzekuciju nogom u guzicu - za njega i njegove kolege. Peters je dalje drobio da smo prošli točku kontrole prekomjerne populacije kroz edukaciju, kontrolu rađanja i davanja više moći ženama. Ustvari, rekao je, smjesta bi bilo potrebno ubiti 300 milijuna žena.

Sve to treba učiniti prije nego što nastupi manjak tla, hrane, vode, a najbolje bi bilo, rekli su ti stručnjaci’, kad bi mnogo ljudi odlučilo dobrovoljno umrijeti, što bi „imalo prednost da bi dobrovoljci sami mogli odlučiti žele li umrijeti polako, brzo, bolno ili mirno.” Uz to, kako bi se zaustavilo uništavanja globalnog sustava okoliša u regijama s najviše stanovnika, pola čovječanstva mora biti sterilizirano, a „čim duže čekamo

s time, veći broj ljudi će morati umrijeti, pa moramo to što prije pregrmjeti", rekla je dr. Chelsea Klepper, voditeljica agrikulturnih studija na sveučilištu Purdue i vodeći zagovornik svjetskog dana smrti u kojem bi se 2,3 milijarde ljudi masovno ubilo točno u isto vrijeme: „Na ovoj točki, to je samo pitanje koordinacije. Ako možemo navesti populacije New Yorka, Los Angelesa, Beijinga, Indije, Europe i Južne Amerike da se dobrovoljno ubiju u šest popodne 1. lipnja, možemo ubiti ljudi koliko ih je potrebno da Planet konačno može početi obnavljati svoje resurse."

I ona ima ideja - čovječanstvu se može ponuditi veliki izbor načina umiranja, među kojima su „trovanje svjetskih zaliha vode kadmijem, biranje jednog čovjeka iz svakog kućanstva da ga se usmrti u privatnosti njegova doma, masovna odrubljivanja glave ili skupljanje 2,3 milijarde ljudi na jednom mjestu i njihovo uništenje jednom hidrogenskom bombom". Spomenuta je i zamisao da ako ništa od navedenog ne uspije, tada bi UN trebao mobilizirati svoje snage za čuvanje mira i pobiti koliko je ljudi potrebno. „Baš me briga kako će se to dogoditi, ali gomila Afrikanaca mora nestati jer do 2025. neće biti načina da se taj kontinent sam prehranjuje", rekao je dr. Henry Craig s Instituta za istraživanje populacije i dodao: „Po mojoj procjeni, tri bebe trebaju umrijeti za svaku osobu između 70. i 79. godine života zato što njihov duži očekivani životni vijek znači da bebe imaju potencijal da ispuštaju daleko više stakleničkih plinova."

Bolesni snovi skriveni iza zvučnih znanstvenih titula, mitova o globalnom zatopljenju i uvrnute logike koja kaže da je samo življenje zločin protiv čovječanstva. No, riječ je samo o zastrašivanju ljudi da bi dali pristanak za svjetsku diktaturu koja će opravdanje nalaziti u tome da je potrebno centralizirano upravljanje svijetom da bi se izbjegli ovakvi scenariji. U premisama ove lažne znanosti ne treba tražiti nikakve odgovore. Odgovori će se prije naći u znanstvenim istraživanima koja su se nekad zvala parapsihološkima, a koja pokazuju utjecaj misli i namjere na Vanjski svijet' i na oblikovanje svijeta samog što se zbiva pomoću svijesti, a kroz percepciju. Znanje o snazi usmjerene namjere i pravoj prirodi svemira (ponekad opisivana kao 'izvorno polje' iz kojeg proizlaze projekcije pa tako i svijet koji vidimo) krije naputke kako i što napraviti. Sve je u glavi, ali i u brojevima. S obzirom da svi dijelimo jednu kolektivnu stvarnost ili iluziju, svi je i stvaramo. Zato je potrebno da se

velik broj ljudi - ne ubije - već otprogramira od hakirane matrice čiji su predstavnici tipovi s ovako bolesnim idejama.

Jedna vijest bila je naslovljena: „Prognoza do 2052. Rimski klub objavio razlog propasti čovječanstva" Rimski klub objavio je novo izvješće o stanju čovječanstva i prognozu za idućih 40 godina. Upozoravaju da nam se „crno piše nastavimo li živjeti ritmom koji Planeta ne može podnijeti „, a „pretjerana potrošnja i kratkoročno razmišljanje kakvo je karakteristično za danas dominantni politički i ekonomski model glavni su problemi čovječanstva, složilo se 30 stručnjaka Rimskog kluba. „Taj iluminatski model neoliberalne ekonomije sada kritizira iluminatsko društvo zvano Rimski klub, a predlažu - što? „Trebamo sustav upravljanja koji će gledati dugoročnije. Nije vjerojatno da će vlade donijeti neophodne zakone da bi više novca odlazilo na rješenja koja su povoljnija za klimu. „Momci, pretpostavljam da bi neka svjetska vladica bila rješenje? 'Prognoziraju' da će 2052. godine biti tri milijarde siromašnih u svijetu, da će 2042. godine ljudska populacija brojčano dosegnuti vrhunac (bolje je odmah pobiti višak). I na kraju, da se vidi kakve smo štetočine mi kmetovi, pisala je laž da će „koncentracija ugljičnog dioksida u atmosferi do 2052. godine povećati temperaturu za dva Celzijeva stupnja. Temperatura bi do 2080. godine mogla narasti u odnosu na današnju i za $2,8^{O}C$, što će vjerojatno pokrenuti promjenu klime. Randers je upozorio da se na Zemlji svakodnevno otpušta dva puta više stakleničkih plinova od količine koju mogu apsorbirati oceani i šume. „Teška sranja.

Ali, idemo dalje. Pojavio se u novinama i naslov: „Kina zagađenjem zaustavila globalno zagrijavanje „s originalnim tezama. Tim znanstvenika s Bostonskog sveučilišta predvođen profesorom Robertom Kaufmanom bavio se time što „svi podaci i statistike pokazuju da iz godine u godinu rastu emisije kobnih stakleničkih plinova „, ali su „izostali očekivani efekti zagrijavanja atmosfere „. Ma nemoj reč'? Možda to ima neke veze s činjenicom da CO, nikad nije ni bio uzrok zagrijavanju atmosfere? Osim toga, u toplim razdobljima davnije prošlosti Zemlje, CO, je nastajao kao posljedica toplijih razdoblja, a nije bio njihov uzrok. Mislite li da su ti ljudi sad konačno zaključili da nešto ne štima s tim modelom globalnog zagrijavanja?

Ne, nikako. Oni su 'pomnim istraživanjem' otkrili da „zagađenje sumporom ima rashlađujući efekt, a tome treba pridodati da je i Sunce u

posljednjih nekoliko godina u fazi smanjenje aktivnosti. „Fascinantno! Sunce doista ima neke veze s temperaturama na Zemlji. A globalno zatopljenje i dalje jaše. Proučavanjem kineske energetske politike i rada tamošnjih elektrana, „lako su došli do zaključka „da je Kina upravo u tom razdoblju otvorila velik broj novih elektrana na ugljen, s 10 gigavata proizvodnih kapaciteta u 2002. do 80 gigavata pet godina kasnije, a u tih pet godina potrošnja ugljena u Kini se udvostručila. Ti njeni postupci navodno su spriječili Zemlju da se zagrijava jer se sumporni dioksid u stratosferi veže s vlagom iz atmosfere i pretvara u sumpornu kiselinu čije kapljice stvaraju film koji reflektira toplinu u svemir. Ali oprez, fantomsko i nikad viđeno globalno zatopljenje uzrokovano čovjekovom djelatnošću i dalje prijeti! Profesor Kaufman je rekao da se Kina priprema postaviti filtere za sumpor na svim svojim termoelektranama, što će drastično smanjiti emisije sumpora, ali će povećati opasnost od rasta emisija stakleničkih plinova. I sad kreće stari refren - on upozorava svjetsku javnost i političke elite da će u tom slučaju kontrola i smanjenje emisije stakleničkih plinova biti presudni za budućnost Zemlje i života na njoj. Također upozorava da bi se ta kineska aktivnost protiv zagađivanja mogla poklopiti s periodom kada će Sunce ući u ciklus pojačane aktivnosti. Pa zaključuje da, ako ne dođe do drastičnog smanjenja emisije stakleničkih plinova, osobito ugljičnog dioksida, Zemlja bi se mogla početi ubrzano zagrijavati.

Kako sad to - „početi „? Dakle, ipak do sad nije bilo globalnog zatopljenja? Ali sad trebamo strahovati da će početi, kad Kinezi stave filtere? Koji niz preokreta. Koji niz gluposti. Koji niz laži. Koji se nastavio naslovom: "Stručnjaci UN-a predviđaju ekstremne nepogode „. Jake vrućine će zadesiti Europu, suše Afriku, a razorne oluje otoke, ekstremne nepogode će biti učestalije zbog klimatskog zatopljenja, stajalo je u izvješću zloglasne UN-ove skupi ne međuvladinih stručnjaka o klimatskim promjenama, a koja ima političku zadaću širiti strah kao temelj za daljnje korake agende. Prema njima, zbog ciklona, vrućine, olujne kiše i suše strahuje se da bi u nekim predjelima svijeta naselja mogla nestati. U tom smislu bio je i naslov: „UN: Klimatske promjene prijetnja miru u svijetu „. Logični slijed, izveden iz falsificiranih informacija. Za klimatske promjene je odgovoran čovjek. Klimatske promjene su prijetnja miru. Dakle, čovjek je prijetnja miru. To je ono što

se prodaje. Da ne bi bio prijetnja miru, treba ga staviti pod veću kontrolu, što se drugo može učiniti?

Glavni tajnik UN-a Ban Kimoon na raspravi u Vijeću sigurnosti UN-a rekao je da klimatske promjene stvaraju „eksplozivni koktel prirodnih katastrofa „te da „ne smijemo zabijati glavu u pijesak jer su klimatske promjene prijetnja međunarodnoj sigurnosti „i „globalnom miru „. Achim Steiner, glavni direktor UN-ova Programa za okoliš, krenuo je od pretpostavke da bi temperatura u ovom stoljeću mogla porasti za tri do četiri stupnja, a razina mora za metar. Spomenuo je sušu u Somaliji, poplave u Pakistanu i njihove posljedice za tržište hrane te potvrdio riječi Ban Kimoona da su „glad i porast razine mora prijetnja miru i sigurnosti „. Kuda je sve to stremilo? Naravno, njegovoj tezi da će iduća iluminatska UN-ova konferencija o klimi „biti presudna „, da „razvijene zemlje moraju predvoditi akcije, a zemlje s tržištima u nastajanju također moraju preuzeti svoj dio odgovornosti „jer „nitko ne može biti tek promatrač „. Uključite se i vi u stvaranje svjetske tehnokratske vlade.

U siječnju 2012. objavljena je studija naslova „Malo je vjerojatno da će smanjenje Sunčevog isijavanja poništiti učinak globalnog zagrijavanja „. To je. nova reklamna znanstvena' kampanja, lansirana kad je postalo preočito da se Sunce hladi i da ima ono ipak neke veze s prosječnom temperaturom na Zemlji koja pak nešto baš i ne raste. Studija sveučilišta Reading i Met Offica je ustvrdila da će se u sljedećih 90 godina smanjiti Sunčeva aktivnost, ali neće poništiti očekivanja povećanja globalnih temperatura: „Smanjenje Sunčeve aktivnosti do 2100. smanjit će globalnu temperature za samo 0,08 posto, dok se u istom razdoblju očekuje zagrijavanje od 2,5 zbog stakleničkih plinova - prema scenariju B2 Međuvladinog panela o klimatskim promjenama. „Tipični primjer da ubacivanjem sranja od podataka dobivaš sranja od zaključaka. Jer projekcije tog lažljivog (političkog, a ne znanstvenog) UN-ovog tijela, IPCC-a, su falsifikati, bezbroj puta razotkriveni od velikog broja pravih klimatskih znanstvenika. U samoj vijesti citiran je znanstvenik Gareth Jones koji je rekao: „Važno je napomenuti da se ova studija temelji na jednom klimatskom modelu, a ne na višestrukim modelima koji bi obuhvatili više neizvjesnosti u klimatskom sustavu. „

To je doista važno napomenuti. Tekst je dalje objašnjavao da je tijekom 20. stoljeća Sunčeva aktivnost dosegla 'veliki maksimum', a najnovije studije govore da se to približava kraju. No, Peter Stott iz Met Officea je

rekao: „Naša otkrića kažu da smanjenje Solarne aktivnosti do razina kakve nisu viđene stotinama godina neće biti dovoljno da poništi dominanti utjecaj stakleničkih plinova na globalne temperature u 21. stoljeću „. Vrijeme je za mantru iz naslova ove knjige.

‘Climategate 2.0’ i druge muljaže

Uostalom, *Daily Mail* je u studenom 2011. objavio tekst o „drugom curenju klimatskih *mailova „*uz podnaslov: „Klimatolozi su doista u tajnom sporazumu sa službenicima vlada da sakriju istraživanja koja se ne uklapaju u njihovo apokaliptično globalno zatopljenje „.

Procurilo je novih 5000 dokumenata, tj. korespondencija stručnjaka za klimu sa sveučilišta East Anglia, poznatog promicatelja globalnog zatopljenja, koji su pokazivali da su znanstvenici brisali dokaze koji bacaju sumnju na tezu da su klimatske promjene prouzročene djelovanjem čovjeka. Stručnjaci su primali naređenja od američkih i britanskih državnih službenika da izađu s ‘jakom porukom’. Na tragu izvornog climategatea’ iz 2009. (vidi knjigu *Sve piše u novinama...),* novi paket *e-mailova* pokazuje sistematsko potiskivanje dokaza i čak objavljivanje izvješća za koje su znanstvenici znali da se temelje na pogrešnim pristupima.

Sadržaj jedne prepiske je glasio: „Ne mogu prenaglasiti ogromnu količinu političkog interesa za ovaj projekt kao poruku koju vlada može dati klimatskim promjenama da im pomogne u njihovoj priči. Oni žele da njihova priča bude jaka i ne žele da izgleda budalasto. „Profesor Phil Jones, direktor Odjela za istraživanje klime, koji radi u UN-ovom IPCC-u u porukama je pisao: „Bilo koji posao koji smo napravili u prošlosti napravljen je na leđima dotacija za istraživanje koja dobivamo i treba biti dobro skriven. Razgovarao sam s glavnim financijerom (američki Odjel za energiju) i oni su sretni u vezi toga da se ne objave izvorni podaci. „

Taj je skandal nazvan ‘Climategate 2.0’ a u tijeku je i policijska istraga, prenosio je *Daily Mail.* Pod naslovom „Climategate 2.0: Novi *e-mailovi* drmaju debatu o globalnom zatopljenju” pisalo je da tri teme izranjaju iz novo objavljenih *e-mailova.* Prvo, da ugledni znanstvenici bitni za debatu o globalnom zatopljenju poduzimaju mjere za prikrivanje umjesto za širenjem podataka i rasprave. Drugo, ti znanstvenici vide globalno zatopljenje kao političko ‘pitanje’ a ne kao uravnoteženu znanstvenu istragu. Treće, mnogi od tih znanstvenika iskreno jedan

drugom priznaju da je većina te znanosti slaba i ovisna o namjernom manipuliranju činjenicama i podatcima.

Novine *Mail on Sunday* nekako u isto vrijeme pisale su o pokušaju falsificiranja profesora Richarda Mullera s kalifornijskog sveučilišta Berkeley, koji je s kolegama iz projekta Berkeley Earth Surface Temperatures (BEST) rekao da je pokazano da se Planet od 1950-tih zagrijao za skoro jedan Celzijev stupanj i da se kontinuirano zagrijava. Njegova je teza objavljena uoči glavnog UN-ovog klimatskog *summita* u Durbanu u Južnoj Africi, a njegov je rad, naravno, pisala je vijest, „citiran svuda po svijetu kao neoboriv dokaz da samo najoštrije mjere za smanjivanje emisija ugljičnog dioksida mogu spasiti civilizaciju kakvu poznajemo. Njegove su riječi „nekritički prenosili, između ostalih, reporteri i komentatori BBC-a, *Independenta, Guardiana, Economista* i brojni drugi mediji u Americi „, pisalo je. *Washington Post* je rekao da je studija BEST (subliminalna igra riječi, *engl.* 'najbolja' studija) „razriješila debatu o klimatskim promjenama" i pokazala da svatko tko je i dalje skeptik čini „ciničnu prijevaru".

No, *Mail on Sunday* objelodanio je da su vodeći članovi tima prof. Mullera optužili da je pokušao obmanuti javnost skrivajući činjenicu da je istraživanje BEST-a pokazalo da se globalno zatopljenje zaustavilo. Profesorica Judith Curry, koja je na čelu Odjela *Earth and Atmospheric Sciences* na američkom prestižnom Institute za tehnologiju iz Georgije, rekla je da su tvrdnje prof. Mullera da je dokazao da su skeptici globalnog zatopljenja u krivu „velika pogreška „, bez znanstvene osnove. Prof. Curry je istaknuti stručnjak za klimu s više od 30 godina iskustva i drugonavedeni koautor četiriju istraživačkih radova projekta BEST. Rekla je da ovu aferu treba usporediti sa skandalom 'climategate' prije dvije godine jer podaci istraživačkog projekta pokazuju da nema povećanja svjetskih temperatura od kraja 1990-tih.

Većina medija nije odustala od programiranja javnosti, pa ste na našim portalima mogli pročitati sljedeće naslove: „Upozorenje struke i vojske - Bez hitnih promjena uskoro slijede klimatski ratovi! „(Časnici britanske vojske na simpoziju u Londonu upozorili su da bi cijene hrane i goriva mogle naglo porasti zbog sukoba koje će izazvati sve veće klimatske promjene; da će humanitarne katastrofe povećati pritisak na vojne resurse; da će klimatske promjene povećati opasnost izbijanja vojnih sukoba jer će se povećati natjecanje za rijetke, ali esencijalne resurse kao što su voda i

hrana; da će cijene hrane rasti čak i ako ratnih sukoba ne bude; da će globalno zagrijavanje uzrokovati brojne zdravstvene probleme, osobito u zemljama u razvoju jer će se povećati glad i pothranjenost, a počet će se širiti i neke zarazne bolesti jer su siromašnija društva puna neuhranjenih ljudi sklonija infekcijama.) Zato se od vlasti traži da prihvate ambicioznije ciljeve u smanjivanju emisija stakleničkih plinova.

Pod naslovom „Razine mora rast će još 500 godina!" spomenuto je novo istraživanje znanstvenika s instituta Niels Bohr u Kopenhagenu, objavljeno u časopisu *Global and Planetary Change,* koje je pokazalo je da bi se porast razina mora uzrokovanih klimatskim promjenama mogao nastaviti narednih 500 godina, kao „jedna od najkatastrofalnijih posljedica porasta temperatura". Prema pesimističnom scenariju, emisije stakleničkih plinova nastavit će rasti, a s njima i razine mora: do 2100. za 1,1 metara, a do 2500. za 5,5 metara. No razine mora, rekli su, rasti će čak i u najoptimističnijem scenariju koji će zahtijevati velike promjene u strategiji, golem tehnološki napredak i međunarodnu suradnju: do 2100. porast će za 60 cm, a do 2500. za 1,8 metara. Jedan od autora studije, dr. Aslak Grinsted, rekao je da su u 20. stoljeću razine mora rasle oko 2 mm godišnje, međutim, u posljednjim desetljećima taj se porast ubrzao za oko 70 posto, te da čak i ako stabiliziramo koncentracije stakleničkih plinova u atmosferi i prestanemo s njihovim ispuštanjem, porast razina mora nastavit će se ubrzavati narednih nekoliko stoljeća zbog dugog vremena reakcije mora i ledenih pokrova.

U službi sveopće manipulacije bio je i dramatični naslov: „Glumimo da ne znamo - Globalno zatopljenje je moralno pitanje ravno pitanju ropstva". Ovoga puta glavni je muljator bio „jedan od vodećih NASA-inih klimatologa, profesor Jim Hansen „(kad vidite njegovo ime pripremite se za laži), koji je u predavanju za Međunarodni festival znanosti u Edinburghu rekao: „Izbjegavanje najgorih posljedica ljudskog utjecaja na klimatske promjene veliko je moralno pitanje ravno pitanju ropstva". Očekivano je da je taj klimatolog primio i prestižnu medalju Edinburgha za doprinos znanosti (zapravo, za služenje Kontrolnom sustavu), a u svojem je prigodnom govoru pozvao svijet na uvođenje poreza na emisije CO_2. Za *Guardian* je izjavio da „najnoviji klimatski modeli pokazuju da je Zemlja na rubu izvanrednog stanja te da čovječanstvu prijete prirodne katastrofe i ekstremne vremenske prilike koje će pogoditi velike dijelove

svijeta". Možda i hoće, ali to sigurno neće biti posljedica čovjekovog ispuštanja CO_2.

Tip je očito odavno aktivan u služenju agendi jer se tog 70-godišnjaka „smatra jednim od najutjecajnijih klimatologa svijeta", a također „tvorac je jednog od prvih klimatskih modela, jedan je od prvih znanstvenika koji su upozorili na opasnosti globalnog zatopljenja, a često ga navode klimatski aktivisti poput Ala Gorea". Isplatilo se biti u tom kolu ljigavaca i lažljivaca Goreovog kalibra, jer je - pisalo je - Hansen dobitnik nagrade Dan David prize vrijedne milijun dolara. Hansen je u svojem predavanju upozorio da „naši roditelji nisu znali da stvaraju probleme budućim generacijama, međutim, mi se možemo samo pretvarati da ne znamo jer je znanost sada po tom pitanju kristalno jasna. Mi shvaćamo ciklus ugljičnog dioksida: CO_2 koji izbacujemo u zrak ostat će u površinskim spremnicima i neće se vratiti u tlo tisućljećima. Povijest Zemlje govori nam da postoji granica količina koje možemo ispustiti u zrak, a da ne proizvedemo katastrofalne posljedice za buduće generacije. Ne možemo se pretvarati da nismo znali „.

Ništa od navedenog nije točno. No, u izvješću u časopisu *Proceedings of the National Academy of Sciences,* taj 'ugledni' profesor sa suradnicima tumači da su porezi na fosilna goriva najmoćnije oruđe za prisiljavanje energetskih kompanija da što prije prijeđu na zelene i druge izvore koji neće ispuštati CO_2. U odjeljku o karbonskoj valuti vidjet ćemo kamo to vodi. U ovoj fazi ideja se predstavlja tako da bi se porezi trebali pretvoriti u dividende koje bi se ravnopravno podijelile javnosti, a ne bi se pohranjivale u riznice vlasti. Budući da bi porezi povećali cijene fosilnih goriva, od njih bi najviše koristi imali potrošači koji se oslanjaju na zelene izvore energije jer bi im dividende došle kao dodatni prihod na manje račune za gorivo. U pozadini te ideje nalazi se nešto sasvim drugo, a to je potpuna centralizacija i digitalizacija sustava. No, u svojoj studiji Hansen i njegovi kolege ističu da neuspjeh u smanjenju emisija za šest posto danas podrazumijeva da ćemo do 2022. morati dosegnuti drastične razine smanjenja od 15 posto.

Izvješće nazvano *Znanstveni argumenti za izbjegavanje opasne klimatske promjene kako bi se zaštitili mladi i priroda* upozorava da dosadašnji pokušaji ograničavanja emisija CO_2. nisu ostvarili nikakav uspjeh. Uvođenjem globalnih poreza mehanizmi kontrole uporabe goriva

prešli bi iz ruku vlasti koje su pod utjecajem energetskih kompanija u ruke građana. „Ne možemo samo reći da postoji problem klime i prepustiti ga političarima. Očito je da su oni toliko pod utjecajem industrije fosilnih goriva da predlažu nazovi rješenja koja to uopće nisu „, upozorio je Hansen. Trik je u tome da se, pod krinkom vraćanja moći građanima iz ruku političara zapravo želi sva moć predati neizabranim tehnokratima.

Suprotno svemu navedenom bila je 2012. vijest iz NASA-e pod naslovom „Uzrokuju li Sunčeve pjege 'globalno zahlađenje „? NASA je u siječnju skupila i objavila podatke, „bez fanfara glavne UN-ove savjetničke organizacije za klimu, Odjela za istraživanje klime britanskog Sveučilišta East Anglia „, koji pokazuju da se naš Planet nije zagrijao već 15 godina. U isto vrijeme, Sunce, u skladu s ritmom pojave Sunčevih pjega, isijava manje topline i uskoro bi moglo još manje. Iz toga slijedi da nas čeka „nešto strašnije od globalnog zatopljenja, malo ledeno doba, ne drugačije od onog iz 17. stoljeća kad se Temza svake zime smrzavala, a farme bile pokrivene snijegom sve do kasnog proljeća, zbog čega je dolazilo do pojave gladi i povećanja bolesti „. Prema NASA-inim ekspertima, Sunce se sad približava „velikom minimumu „emitiranja topline. Rezultat bi mogla biti hladnija ljeta i izuzetno hladne zime. Tu sugestiju, da će temperature u godinama koje dolaze padati, znanstvenik s East Anglie Peter Stott odbacuje, tvrdeći da će smanjenje zračenja Sunca biti nedovoljno da poništi efekte stakleničkih plinova. (To im je novi *spin,* sad kad je postalo jasno da se Sunce hladi).

Znanstvenici koji se bave istraživanjem Sunca poput Henrika Svensmarka, direktora Centra za istraživanje veze Sunca i klime na danskom Nacionalnom svemirskom institutu, ne slaže se s njim, ukazujući da se argumenti zagovornika globalnog zatopljenja temelje na kompjutorskim modelima koji su već diskreditirani padom svjetskih temperatura od 1997. što je u potpunoj suprotnosti od očekivanja zagovornika zatopljenja. Dodaje da, u prošla tri stoljeća, suprotno mnogim mišljenjima o toj temi, nema korelacije između količine CO_2 emitiranog djelovanjem čovjekove industrije i intenziteta globalnog hlađenja/grijanja na površini Zemlje. U ovom slučaju jedina pozitivna veza je ona između prosječne temperature na površini Zemlje i aktivnosti Sunca kroz promjenu prosječnog broja Sunčevih pjega.

Globalnog zatopljenja uzrokovanog čovjekovom djelatnošću niti ima, niti ga je bilo na način kako ga se predstavlja. Prosječna temperatura Zemlje stalno varira, malo se hladi, malo se grije, već prema stupnju aktivnosti Sunca, a ne zbog plina koji vam izlazi iz auspuha. Jedan od najvidljivijih ciljeva klimatske agende jest deindustrijalizacija država. Ali ima toga još puno više.

Na pozornicu stiže - geoinženjering

Dok se to ne dogodi i dalje ću s kapima za oči pri ruci, da me ne bi neprestano pekle, čitati vijesti poput one s početka srpnja 2011. u jednim predvidljivim dnevnim novinama, poznatom glavnom glasilu iluminatske agende kod nas. Tamo je bio divovski naslov preko pune dvije stanice: „Ako ne želimo pomrijeti moramo umjetno promijeniti klimu „. Pa dokle, ljudi? Nadnaslov je glasio: „Najveći svjetski stručnjak za globalno zatopljenje „. Ti tipovi nikad ne odustaju u besprizornom laganju u oči. Odmah sam pretpostavio da taj neki čovjek sigurno mora biti član UN-ovog političkog tijela IPCC - Međudržavnog panela za klimatske promjene - koje se lažno predstavlja da okuplja 3000 stručnjaka za klimu. To se potvrdilo par redaka kasnije.

Što se IPCCA- tiče, češki predsjednik Vaclav Klaus bio je među rijetkim glasovima razuma komentirajući katastrofična izvješća tog tijela. Rekao je: „IPCC nije znanstvena ustanova nego političko tijelo, jedna vrst nevladine organizacije zelene orijentacije. To nije ni forum neutralnih znanstvenika, ni skupina odabranih znanstvenika. To su ispolitizirani znanstvenici koji dolaze s pristranim mišljenjem i pristranim zadatkom."

Christopher Landsea, voditelj Odnosa za znanost i intervencije pri američkom Nacionalnom centru za uragane, dao je ostavku u IPCC-u u znak prosvjeda protiv pristranosti i neuravnoteženosti koju je opisao Klaus. Rekao je: „Ja osobno ne mogu u dobroj vjeri nastaviti suradnju u procesu za koji smatram da je motiviran unaprijed smišljenim planovima i koji je znanstveno neutemeljen. Profesor Paul Riter iz Odjela za entomologiju s Instituta Pasteur još je jedan član IPCC-a koji je dao ostavku, rekavši da tvrdnja da iza tog tijela stoji 2500 vodećih svjetskih znanstvenika jednostavno ne stoji: „Pogledajte popis radova tih ljudi i vidjet ćete da to nije točno. Veliki broj njih nisu znanstvenici." Bio je „užasnut čitanjem druge i treće procjene izvještaja, zato što obiluju pogrešnim informacijama (...) bez ikakvih referenci na znanstvenu

literaturu, pravu znanstvenu literaturu čiji su autori stručnjaci za svoja područja". Nakon što je dao ostavku, tužbom je zaprijetio da se njegovo ime skine s popisa suradnika da bi se to i provelo: „Ima mnoštvo takvih primjera: ljudi koji su stručni i koji se nisu složili nego su dali ostavku, a takvih je bio veliki broj za koje ja znam, jednostavno su ostavljeni na popisu autora i tako su postali dijelom tih 2500 vodećih svjetskih znanstvenika.

Profesor Frederick Seitz, bivši predsjednik Američke akademije znanosti u pismu časopisu *Wall Street Journal* otkrio je da je IPCC cenzurirao komentare znanstvenika i uklonio petnaest ključnih stavki u znanstvenim poglavljima jer nisu bile u skladu s političkim planom da se klimatske promjene pripišu emisiji ugljika. Rekao je da izvještaj IPCC-a ne predstavlja verziju odobrenu od strane znanstvenika koji su surađivali, a navedeni su na naslovnici. U uklonjenim dijelovima piše: „Niti jedna citirana studija ne daje jasne dokaze prema kojima bismo mogli pripisati promatrane (klimatske) promjene specifičnom uzroku povećanja stakleničkih plinova. (...) Niti jedna studija do danas nije pozitivno ocijenila u cijelosti ili djelomično (do sada promatrane klimatske promjene) da su izazvane antropogenički (ljudskim djelovanjem).

Profesor Richard Lindzen iz IPCC-a i Tehnološkog instituta Massachusets (MIT) rekao je da su, kako bi došli do brojke od 2500, morali uključiti „recenzente, ljude iz vlade i svakoga tko bi im se približio. Značajno je, dodaje, da se nikoga od znanstvenika nije tražilo da potvrdi zaključke izvještaja IPCC-a te da se mnogi znanstveni članovi IPCC-a s njima uglavnom ne slažu. Na takvoj 'znanosti' temelje se fantastični planovi za smanjenje emisija ugljika s ciljem spašavanja Planeta iako emisije ugljika nisu uzrok globalnog zatopljenja čak niti u razdobljima kad se ono uopće zbiva.

Čovjek o kojemu je bilo riječi prije ove digresije bio je dr. Ken Caldeira koji ima neke briljantne ideje za sprječavanje nepostojećih „klimatskih promjena stvorenih utjecajem čovjeka „, koje se čak niti ne ustručava zvati „globalnim zatopljenjem „, nakon što su čak i pripadnici agende i mediji prešli na izraz klimatske promjene jer je postalo previše očigledno da se Zemlja hladi. Novine doista mogu biti dobar izvor informacija o daljnjim koracima Iluminata. Ako se u jednadžbu uvrste *chemtrailovi* koji svjedoče o ispuštanju nekih kemijskih tvari u atmosferu, pa se to doda činjenici da je IPCC već falsificirao podatke o globalnom

zatopljenju te su na globalnoj razini zbog toga već nametnute mnoge restriktivne mjere, pa se onda svemu tome pribroji i činjenica iz tog teksta, da je IPCC krajem lipnja 2011. u Limi organizirao sastanak 60 vodećih svjetskih stručnjaka za geoinženjering, zanimljiv se zaključak pojavljuje na desnoj strani jednadžbe. Izmišljeni problem globalnog zatopljenja iskoristit će se za mijenjanje atmosfere u neku samo njima znanu svrhu. (Jedan od narednih odlomaka, o golfskoj struji, nameće zamisao da se on već provodi).

Pa prošećimo kroz taj zvučno najavljeni tekst kao zorni primjer kako Elita kroz programirane novinare zloupotrebljava medije, plasira laži i lažne probleme i potom predlaže svoja (za ljude obično destruktivna) rješenja. Tekst je počeo ovako: „Ako elementi nežive prirode mogu biti negativci, onda je ugljični dioksid pravi negativac „. Za tu je laž rečeno da predstavlja moto Kena Caldeire, „poznatog američkog klimatologa iz instituta Carnegie u Kaliforniji „(obitelj Carnegie jedna je od iluminatskih obitelji, krvlju povezanih loza koje manipuliraju događajima iz pozadine, koja iskače na mnogim mjestima, pa dolazi kao sasvim očekivano da ovaj 'znanstvenik' stiže upravo od tamo negdje). Iluminatski mediji uvijek propagiraju svoje ljude pa je tako i tog tipa, kako nas je obavijestio tekst, 2008. godine časopis *New Scientist* uvrstio na popis deset znanstvenih junaka. Valjda zato jer širi tako junački velike laži.

Dr. Ken Caldeira, pisalo je dalje, jedan je od glavnih zagovornika geoinženjeringa, „niza metoda hotimičnog manipuliranja Zemljinom klimom, od ispuštanja sumpornog dioksida u atmosferu i 'gnojenja oceana pa do stvaranja svemirskog suncobrana. Iako je kontroverzan, znanstvenici sada razmatraju geoinženjering kao plan B za spas Planeta u slučaju da ne uspijemo zaustaviti globalno zagrijavanje „. Prije bi se reklo da je to Iluminatima plan A, pogotovo ako se uzmu u obzir teze da nas se iz nekih razloga želi 'odspojiti' od Sunca, ali o tome pročitajte detaljnije u knjizi Davida Ickea *Ljudski rode, ustani - Ovaj lav više ne spava.* Ako nas se može još malo i zatrovati, tim bolje. Baš je u tom smislu dobra ideja da se u atmosferu ispusti otrovni sumporni dioksid, scenarij kakav bi očekivao pronaći na stranicama stripa *Alan Ford,* kod nekih od onih sumanutih negativaca protiv kojih se povremeno bori grupa TNT, a ne u dnevnim novinama od strane 'znanstvenika'. Mora da su vrata ludnice negdje doista ostala otvorena.

Taj tip, Caldeira, obavijestio nas je i da je bio u organizacijskom odboru onog sastanka 60 svjetskih geoinženjera u Limi, a cilj skupa bio je „isporučiti najkvalitetnije informacije onima koji donose političke odluke „(istim onima koji financiraju podvale IPCC-a) jer oni su „organizacija koja razmatra znanstvene informacije, a ne donosi političke odluke „. Htio je reći da oni lažnom znanošću potkrjepljuju političke odluke koje će biti silom nametnute cijelom svijetu od strane nadnacionalnih tijela. Rečeno je i to da je on na „neuspjeloj konferenciji u Kopenhagenu u prosincu 2009. vodio zasjedanje o geoinženjeringu „. Ako je za njih bila neuspjela, znači da je za nas bila uspjela, to je sigurno. Osim drugih mjera, očito su tada pokušali nametnuti i ovu o geoinženjeringu, ali ih je omela afera 'Climategate' u kojoj su u javnost doprli *e-mailovi* skupine znanstvenika koji su se dogovarali kako da falsificiraju klimatske podatke iz prošlosti i, prije svega, kako da uklone iz statistika srednjovjekovno toplo razdoblje, kad su prosječne temperature bile više i za tri stupnja, u vrijeme kad nije bilo nikakvih industrija da povećavaju CO, u atmosferi, a nije došlo ni do kakvih katastrofalnih posljedica niti topljenja ledenjaka. Već sam taj podatak dovoljan je da u potpunosti demantira mit o globalnom zatopljenju, zato ga se i htjelo izbrisati. Dodajmo i činjenicu da je u biti CO, posljedica prirodnih razdoblja globalnog zagrijavanja Zemlje, i to zbog bujanja života, a ne njegov uzročnik.

Caldeira je objasnio što je geoinženjering: „Geoinženjering je poduzimanje mjera velikog razmjera kako bi se smanjila šteta izazvana emisijom stakleničkih plinova. (Molim vas, ukinite onda prvo vodenu paru i oblake, *op.* K.M.) Postoje dvije vrste geoinženjeringa. Jedna ide za uklanjanjem stakleničkih plinova iz atmosfere i relativno je nekontroverzna, ali može biti skupa. (Očito, to nije ona koju Iluminati žele.) Druga vrsta geoinženjeringa ide za ublažavanjem klimatskih promjena. No, neke od tih metoda mogu biti rizične i kontroverzne. (To se traži, 'kontroverzno' znači da to ne bi prihvatio niti jedan čovjek zdravog razuma, a 'rizično' da će štetiti ljudima, lajtmotivi iluminatskog djelovanja na raznim poljima). Takva je, primjerice, refleksija Sunčevih zraka natrag u svemir koja je, međutim, relativno jeftina i izvediva. „

Dalje je pisalo da je Ken Caldeira imao 'buntovničku mladost' jer je 12. lipnja 1982. sudjelovao u New Yorku na najmasovnijim prosvjedima u američkoj povijesti, gdje se skupilo 750.000 prosvjednika da protestiraju protiv Reagana i politike nuklearnog naoružavanja. On je tada bio 25-

godišnji kompjutorski *geek,* pisalo je, i „lijevo orijentirani ekološki aktivist „. Taj profil ljudi, prema onome što sam do sad vidio, spada u najfanatičnije pomoćnike iluminatskog plana. 'Lijevi' stavovi uglavnom se manifestiraju kao politička korektnost i potpuno odbacivanje, bez razmišljanja, ičega što izlazi izvan obrazaca onoga što tim ljudima djeluje kao 'napredno'. S druge strane, ekološki aktivisti spadaju među najfanatičnije skupine današnjice, a pritom bi se tukli glavom u zid kad bi si dopustili shvatiti da su pokret Zelenih osnovali, financirali i manipulirali (a to rade i danas) upravo oni isti koji su zaslužni i za sve nevolje protiv kojih se zeleni navodno bore. U novije vrijeme ta je fanatična masa isprogramirana da vjeruje u globalno zatopljenje i ulaže svoju energiju u to da Iluminatima pomogne da što lakše okuju svijet svojim besmislenim pravilima.

No, dr. Ken Caldeira, bivši 'lijevo orijentirani ekološki aktivist' očito nije tek fanatik ispranog mozga, s obzirom da je organizator ovih planova o geoinženjeringu. Znači da može biti jedino svjesni lažljivac. Zato i ne čudi spomenuta crtica iz njegove biografije da je, u isto vrijeme dok je on sudjelovao na demonstracijama, Reaganov savjetnik i izumitelj hidrogenske bombe Edward Teller u Lawrence Livermore National Laboratoryju kraj San Fracisca raspravljao s tada 41-godišnjim astrofizičarem Lowellom Woodom. Baš su Tellerove i Woodove ideje inspirirale Regana na stratešku inicijativu Ratova zvijezda, pisalo je, a „Lowell Wood i Ken Caldeira danas su na istoj poziciji geoinženjeringa „. Kako je svijet mali. Mislim na svijet iluminatskih poslušnika i operativaca. Meni se čini da su ta dvojica oduvijek bili na istoj poziciji.

Caldeira je rekao: „Geoinženjering sam počeo istraživati 1998. nakon što sam čuo jedno predavanje Wooda o toj temi. Na početku sam mislio da je to luda ideja i da ne može biti učinkovita. Međutim, naše simulacije sugeriraju da bi se refleksijom Sunčevih zraka daleko od Zemlje mogla ublažiti glavnina klimatskih promjena. „Koje nisu uzrokovane ljudskom djelatnošću, ali opet nema veze. Dakle, ako bi se u tzv. Lagrangeovoj točki na oko 1,5 milijuna kilometara od Zemlje postavilo 16 milijardi staklenih leća, formirao bi se cilindrični oblak čiji bi promjer bio jednak Zemljinom ekvatoru, a protezao bi se na dužini od 100.000 kilometara, a to bi divovsko ogledalo blokiralo dva posto Sunčeva zračenja. Na našu sreću, svakih pet minuta tijekom deset godina trebalo bi se lansirati rakete da bi se ono izgradilo.

Druga ideja je gnojenje oceana željezom. Zamisao jest da se potakne rast fitoplanktona koji bi apsorbirali izmišljeni suvišni ugljični diokid, a taj se cvat može postići gnojenjem južnih mora željezom koje bi se bacalo iz tankera. Moje su procjene - ništa od svega toga. Iluminati znaju da ugljični dioksid nije nikakav problem, a i čini premali postotak plinova u atmosferi da bi se utjecajem na njega mogao postići ikakav utjecaj na klimu. Istina uvijek dolazi na kraju, kad su već svi preumorni da je percipiraju. Na red je došla i „najučinkovitija ali i najkontroverznija ideja „, ona o ispuštanju sumpornog dioksida u stratosferu, koju ju 1974. prvi lansirao ruski znanstvenik Mihail Budiko. Rashladni učinak sumpornog dioksida, koji reflektira Sunčeve zrake u svemir, opaža se tijekom snažnih vulkanskih erupcija. Tu je ideju 2006. ponovno aktualizirao nobelovac Paul Crutzen koji je predložio da se pomoću balona u stratosferu svake godine ispusti nekoliko milijuna tona sumpornog dioksida, što bi čovječanstvo stajalo oko 50 milijardi dolara godišnje. Dakle, Iluminati planiraju da ljudi sami plaćaju vlastito trovanje i to dobrovoljno (kao što su porezni obveznici plaćali saniranje banaka koje su ih upropastile). Cijela bit urote svodi se na manipuliranje i osvajanje ljudske svijesti i uma. S druge strane, možda im i nije toliko stalo do trovanja atmosfere koliko do nekog skupog razloga koji bi prisilio svijet da uvede globalna financijska tijela, pa bi se tako konačno spojila dva naizgled odvojena dijela iluminatske agende - financijska manipulacija i manipulacija mitom o globalnom zatopljenju. O tome nešto kasnije.

No, možda je prerano da se već odbaci i faktor trovanja jer dalje je pisalo da je „sumporni dioksid poznati zagađivač atmosfere koji dovodi do stvaranja kiselih kiša, a mogao bi djelovati i na već oštećeni ozonski omotač „. Spomenuta je još ideja Britanca Stephena Šaltera i Amerikanca Johna Lathama o „sijačima oblaka „pomoću čega bi se oko Zemlje na umjetan način stvorili oblaci koji bi učinkovito reflektirali Sunčevo zračenje natrag u svemir, kao i prijedlog nobelovca Stevena Chua, nekom nevjerojatnom podudarnošću Obaminog ministar energetike, a to je da se krovovi boje u bijelo. Ma bez veze.

Negdje pred kraj teksta novinarka je, da bi formalno zadovoljila novinarski kriterij objektivnosti, upitala Caldeiru što misli o klimatskim skepticima koji tvrde da globalno zagrijavanje nije prouzročeno ljudskim aktivnostima nego prirodnim varijacijama u Sunčevom zračenju. Naravno da joj je tip na takvo neodređeno pitanje dao predvidljivi odgovor, a to je

da je „skepticizam dobar, ali nije dobro negirati činjenice. (Što upravo on sam cijelo vrijeme radi, *op.* K.M.). „Mnogi negatori klimatskih promjena poriču činjenice zato što one ne podupiru njihove sebične interese ili političke pozicije „. (No, upravo to što rade ovakvi prodani 'znanstvenici', *op.* K.M.) i još je dodao da „smatra da sljedećih desetljeća nećemo moći zaustaviti globalno zagrijavanje „. Jer „možemo početi mijenjati naš energetski sustav sljedećih 20 do 30 godina, ali za revolucionarne promjene bit će potrebno barem pola stoljeća ili više „. (Dobar argument ako želite beskonačno dugo prodavati maglu, *op.* K.M.). Još je blebnuo da je „vrlo vjerojatno da će tijekom cijelog 21. stoljeća Zemlja biti sve toplija „.

Ti 'klimatski skeptici' koje je spomenula novinarka, znate, to vam je šaka glasnih tipova u zadimljenoj kavani koji po cijeli dan ništa ne rade osim što kockaju u sportskoj kladionici i onda iz čistog mira sumnjaju u rad poštenjačina poput dr. Caldeire i drobe gluposti. To što je slučajno riječ o tisućama svjetskih znanstvenika zapravo je samo podudarnost. Kad novine ne bi služile samo za promidžbu, bilo namjernu bilo iz uvjerenja, evo nekoliko pravih pitanja koje je trebalo bar postaviti Caldeiri u vezi 'klimatskog skepticizma':

- objasnite postojanje srednjovjekovnog toplog razdoblja;
- objasnite kako 0,037 posto, koliko ima CO_2 u atmosferi (od čega najveći dio stvaraju vulkani i mora, a ljudi tek minijaturni dio) može utjecati na porast globalne temperature;
- objasnite podudarnost između krivulja Sunčeve aktivnosti i promjena temperatura koje ukazuju da svjetska temperatura varira u skladu s dinamikom Sunca, dok se tijekom dvadesetog stoljeća krivulje porasta i pada temperature ponekad poklapaju s krivuljama industrijskog razvoja, a onda razdvajaju, dok se opet slučajno ne spoje na nekoliko godina;
- zašto koristite izraz 'globalno zatopljenje' kad su još pri samom kraju 2007. godine znanstvenici Američke administracije za oceanologiju i atmosferske prilike ustvrdili kako su tijekom 2007. godine pokazatelji globalne temperature bili isti kao i prethodne. Pridodali su i to kako je taj trend prisutan još od 2001. godine, što je neumitno trebalo dovesti do zaključka da je globalno zatopljenje privremeno ili stalno prestalo;

- znate li da je *Science Daily* još 31. prosinca 2009. objavio tekst pod naslovom: „Nema rasta udjela atmosferskog ugljičnog dioksida u posljednjih 160 godina, pokazuju nova istraživanja „. Pisalo je da većina ugljičnog dioksida koji stvara ljudska aktivnost ne ostaje u atmosferi, nego ga apsorbiraju oceani i zemaljski ekosustavi. Da bi ustanovio raste li zaista udio ugljičnog dioksida u zraku, Wolfgang Knorr sa sveučilišta Bristol (Department of Earth Sciences) ponovno je analizirao dostupne podatke o atmosferskom ugljičnom dioksidu i njegovim emisijama od 1850. godine. U suprotnosti s nekim studijama, pisalo je, otkrio je da udio ugljičnog dioksida u zraku nije rastao niti tijekom zadnjih 150 godina, niti u zadnjih pola desetljeća. Njegovo istraživanje objavljeno je u časopisu *Geophysical Research Letters;*

- što kažete na aferu 'Climategate' koja je razotkrila da je skupina znanstvenika lažirala podatke tako da govore u prilog globalnom zatopljenju, u svojim porukama izražavajući očaj zbog činjenice da, suprotno svim njihovim predviđanjima, globalne temperature nisu porasle u bilo kojem statistički značajnom smislu u posljednjih petnaest godina već su u padu devet godina, što je u opreci s njihovim javnim izjavama da je trenutno desetljeće najtoplije od kada se provodi mjerenje i da je znanost 'globalnog zagrijavanja' riješena. Osim toga, ometali su sam proces stručnog recenziranja, oslanjajući se na časopise koji su za recenzije njihovih radova birali prijatelje umjesto nezavisnih znanstvenika. Uspješno su se oslanjali na prijateljske urednike časopisa koji su odbacivali radove čiji rezultati nisu bili u skladu s njihovim političkim gledištem. Zalagali su se za smjenu stručnog urednika jednog časopisa, isključivo zato što nije dijelio njihovu spremnost za krivotvorenje i korumpiranje znanosti u političke svrhe. Pokrenuli su zlobnu javnu kampanju dezinformiranja i ocrnjivanja njihovih znanstvenih protivnika preko web-lokacije koju su pokrenuli uz velika sredstva. U porukama se također spominju njihovi napori da 'obuzdaju' srednjovjekovno toplo razdoblje kad su temperature bile više nego što su danas bez ugljičnog dioksida industrijskog doba u atmosferi.

No, da. Hipnoza je potpuna, osobno ne vjerujem da je novinarka koja je radila intervju namjerno pomagala kampanju laži, stekao sam dojam da doista vjeruje u te gluposti. Tjah.

Kad smo kod geoinženjeringa, moguće je da se on doista i provodi, kad je već na umu i jeziku glasnogovornicima i slugama Kontrolnog sustava, ali ne na način i sa svrhom koja se proklamira. Moguće je da su i *chemtrailovi* dio te opsežne operacije. Kad god ih pogledam uvijek se sjetim kako sam prošlog ljeta početkom kolovoza, oko šest popodne ležao na plaži, a sunce je nemilice pržilo s potpuno čistog neba. Onda su se pojavili *chemtrailovi* i u roku od petnaestak minuta kako su ocrtali svoje poznate rešetkaste oblike ispred sunca, na plaži je postalo nekako prohladno. Tog sam se sjetio skoro svakog dana tijekom travnja i svibnja 2012. kad je bilo neobično prohladno cijelo vrijeme, a nebo sustavno prekrivano mrežama desetaka i čak stotina *chemtrailova.* Geoinženjering u smislu namjernog stvaranja novog malog ledenog doba pao mi je na pamet i kad sam pročitao tekst o gašenju sjevernoatlantske struje. Uzrok tome jest velika tragedija ispuštanja nafte od strane *British Petroleuma* u Meksičkom zaljevu.

Geoinženjering je u tijeku - uništenje Golfske struje

Autor teksta, dr. Deagle, ne smatra da se to dogodilo namjerno, ali iz cijelog konteksta iz kojeg proizlazi ova knjiga, njegova otkrića meni konačno pružaju jasan odgovor zašto bi BP baš na tom mjestu uzrokovao naftnu katastrofu, a zašto su mu američke vlasti zdušno pomogle upravo na način na koji su to učinile. U slučajnosti te vrste baš ne vjerujem, a i temeljni principi brojnih drugih iluminatskih operacija zorno svjedoče o njihovu načinu rada, zašto bi u slučaju BP-a, jedne od perjanica njihova sustava, bilo drugačije?

Naslov teksta iz veljače 2012. na *web-siteu tačno.net* je glasio: „Život na Zemlji upravo se promijenio: Sjevernoatlantska struja više ne postoji". Obavještavao nas je da najnoviji satelitski podatci utvrđuju kako Sjevernoatlantska struja više ne postoji, a s njom je nestala i Norveška struja. Riječ je o sustavu termohalinske cirkulacije koji stvara Golfsku struju što kasnije prelazi u Sjevernoatlantsku struju i njene podstruje:

Te dvije tople morske struje zapravo su dijelovi istog sustava koji nosi nekoliko naziva, ovisno o tome gdje se u Atlantskom oceanu nalazi. Cijeli taj sustav od ključne je važnosti za planetarni sustav regulacije topline. Zbog njega Irska i Ujedinjeno Kraljevstvo nisu posve zaleđeni, a

skandinavske zemlje nisu previše hladne za život. Može se reći kako upravo taj sustav čuva cijeli svijet od još jednog ledenog doba. Ovaj sustav termohalinske cirkulacije na nekim je mjestima danas mrtav, dok na drugim mjestima umire.

Što se zapravo zbiva objašnjeno je opisom pokusa. Ako se uzme lavor vode i u njega uštrca mlaz obojene tople vode, moći će se vidjeti granični slojevi te struje. Ako se potom u lavor doda nafta, ona će te granične slojeve tople vodene struje razbiti i učinkovito uništiti vrtložnost. Upravo je to ono što se događa u Meksičkom zaljevu i Atlantskom oceanu:

Cijela 'rijeka tople vode' koja protječe od Kariba do rubova Zapadne Europe umire zbog disperzanta nafte Corexita koji je koristila korporacija British Petroleum za'saniranje. štete', dok je Vlada američkog predsjednika Obame tu praksu odobrila. Približno dva milijuna galona Corexita, plus nekoliko milijuna galona drugih disperzanata nafte, zaslužni su što je preko dvjesto milijuna galona sirove nafte, koja je mjesecima kuljala iz izvora i okolnih mjesta, uglavnom potonulo na dno oceana. (...)Trenutačno ne postoji način da se učinkovito 'očisti' dno Meksičkog zaljeva., koje je napola gotovo posve prekriveno sirovom naftom. Uz to, nafta je protekla istočnom obalom Amerike i ulila se u sjeverni Atlantik i nema načina da se učinkovito počisti nafta nataložena na dnu oceana. Vjerojatno je, kao što brojna izvješća i potvrđuju, da nafta i dalje u golemim količinama teče iz mnogih mjesta na morskome dnu. To zapravo znači da, čak i kada bi imali tehnologiju kojom bi nekako počistili debeli sloj sirove nafte koji slobodno teče u oceanu, to ipak ne bi bilo dovoljno da umanji štetu učinjenu sustavu termohalinske cirkulacije u Atlantskom oceanu.

Ovaj tekst lorda Stirlinga citirao je dr. Bili Deagle iz Američke akademije za medicinu okoliša, stručnjak za okoliš, dobar poznavatelj morske oceanografije i voditelj međunarodne *talk show* emisije *The NutriMedical Reports*. Lord Stirling je pak radio kao savjetnik za brojne visoko tehnološke tvrtke te je voditelj popularne informativne mrežne stranice EUROPE, a govorio je o snimkama daljinski upravljanog podvodnog vozila u vezi kojih su se javili i drugi stručnjaci i anonimni zviždači' iz zatvorenog kruga korporacija *Cameron Ironworks, Tranocean*

Marine i *Oceaneering International.* Deagle kaže da su analize snimke koju je snimilo daljinski upravljano vozilo, a koju su izvršili inženjeri korporacije *Oceaneering International,* pokazale da je protuerupcijski uređaj (Blow Out Preventer) bio 'preinačen' i da hidraulika za njegovo zatvaranje nije nikada ni postojala. Korporacija *British Petroleum* znala je da to naftno polje sadrži opasno visoke razine metana i sumporovodika, kao i tlakove koji prelaze bilo koju danas poznatu tehnologiju ventila. Curenje se nastavilo duž napukle linije rasjeda od područja izvora Macondo.

Doktor znanosti Gianluigi Zangari s Instituta Frascati, teoretski fizičar koji je godinama radio u skupini znanstvenika koji su pratili Kružnu struju Meksičkog zaljeva i njezin doprinos sustavu termohalinske cirkulacije koji stvara Golfsku struju što kasnije prelazi u Sjevernoatlantsku struju i njene pod-struje, analizirao je razlaganje Kružne struje, koje je, od svibnja do 12. lipnja 2010. prikupilo šest satelita. Slijedi citat iz Deagleovog teksta:

Tijekom nekoliko slijedećih tjedana konačno je dokazano da se Golsfka struja, uz pad temperature oceana od 10°C, zaustavila kod 47 meridijana, a vidljivo je izgubila i na brzini i energičnosti, tako da je, sada, satelitom bilo moguće izmjeriti samo trećinu njena puta preko Atlantika. Kako je to napomenuo dr. Zangari, ovo nije 'efekt leptira nego efekt slona', a uz količinu oslobođene nafte, prirodnog sustava koji je milijunima godina upravljao svjetskom klimom sada više nema. Zbog povećanja temperature mora u Meksičkom zaljevu od 7°C do kraja srpnja zamijenio ga je umjetan sustav u kome je Kružna struja posve odvojena od Floridske struje koja prelazi u Golfsku struju.

U svom je izvješću od 12. lipnja 2010., objavljenom u članku jednog časopisa, Centar za istraživanja s područja astrodinamike iz savezne države Colorado (CCAR) iznio podatke koji su se slagali s podatcima Nacionalne uprave za ocean i atmosferu (NOAA) i podatcima koje su prikupili američki mornarički sateliti. Ta je uživo prikazivana karta sa satelitskim podatcima kasnije na serverima CCAR-a promijenjena, i dr. Zangari nam je poslao mail u kome je rekao kako je razlog tome 'lažiranje podataka te da tu činjenicu ne može logički objasniti. Vratio se proučiti podatke NOAA-e i Američke mornarice od tog istog i kasnijih datuma te je, početkom kolovoza, objavio kako podatci CCAR-a više nisu pouzdani te da nije promijenio svoje zaključke u svezi s prirodom ih opsegom ozbiljnih

posljedica. Zaključio je da je nužna posljedica ove katastrofe glacijacija (zaleđivanje) koja napreduje za sada nepoznatom brzinom (...)

Citirah smo dr. Gianluizija Zangarija koji je prvi otkrio štetu učinjenu sustavu termohalinske cirkulacije: „Kako se vidi iz karata temperature površine mora i karata reljefa morskog dna, Kružna se struja po prvi put raščlanila oko 18. svibnja i pritom je stvorila vrtlog koji se okreće u smjeru kazaljki na satu, a koji je još uvijek aktivan. Do danas ta se situacija pogoršala do točke u kojoj se vrtlog potpuno odvojio od glavne struje i time posve uništio Kružnu struju (...) Razumno je predvidjeti opasnost od toga da bi razbijanje jedne (takve) ključne tople struje kakva je Kružna struja moglo stvoriti lančanu reakciju nepredvidivih opasnih pojava i nestabilnosti uzrokovanih jakim neravnomjernosti koje bi mogle ozbiljno utjecati na dinamiku termoregulacijskog djelovanja Golfske struje na globalnu klimu."

Golema količina sirove nafte, koja svakim danom sve više raste i pokriva nevjerojatno golemo područje, izvršila je, rastočivši granične slojeve tijeka tople vode, ozbiljan utjecaj na cjelokupni planetarni sustav termoregulacije. Kružna struja u Meksičkom zaljevu je, prije mjesec dana, prestala postojati, a najnoviji satelitski podatci jasno pokazuju da VIŠE NEMA ni Sjevernoatlantske struje te da se Zaljevska struja počinje raspadati približno 250 milja od otočnog niza Outer Banks u saveznoj državi Sjeverna Karolina. Sustav termohalinske cirkulacije, u kome topla morska struja protječe kroz mnogo hladniji i mnogo veći ocean, utječe na atmosferski sloj iznad struje čak i do visine od 7 milja. Nedostatak ovog uobičajenog efekta u istočnom Sjevernom Atlantiku narušio je ovog ljeta uobičajen tijek atmosferske mlazne struje prouzročivši nečuveno visoke temperature i sušu u Moskvi (40°C), poplave u Srednjoj Europi te visoke temperature u većini Azije i masivne poplave u Kini, Pakistanu i ostalim dijelovima Azije.

Najnoviji podatci i dalje pokazuju umiranje cijelog sustava termohalinske cirkulacije u Atlantskom oceanu. To ukazuje na činjenicu da su disperzanti doveli do toga da je nafta ostala, no, ispod površine mora, te se, prema najvećem broju izvješća, gotovo cijela količina nafte (80%) zadržala dugo nakon što je naftna katastrofa British Petroleuma započela. Budući da danas ne postoji način uklanjanja nafte koja slobodno teče pod morem na dubinama čak i do jedne milje, prirodno je da će i dalje utjecati na bilo koji prirodni oporavak sustava termohalinske cirkulacije.

Što to, dakle, znači? Od naftnog vulkana British Petroleuma, koji je eruptirao 20. travnja 2010., nasilno miješanje godišnjih doba, propadanje uroda te veće suše i poplave na raznim mjestima postale su svakodnevne vijesti. Taj je vulkan, riječima dr. Zangarija, uništio sustav koji je uređivao svjetsku klimu. Geolog i klimatolog dr. sc. Mike Coffman i klimatolog dr. sc. Tim Bali potvrdili su da su ti podatci točni te da više nije moguće izbjeći ledeno doba, golemu promjenu klime i glad. Vidimo da je Rusija, zahvaćena krizom gladi, zaustavila svaku prethodno ugovorenu isporuku žitnih usjeva i većinu uroda uobičajene hrane. Golfska struja i s njom povezane struje zapravo su MRTVE.

Takva promjena može imati dramatične posljedice za ljudsku civilizaciju, budući da ekološki slom dovodi do globalnih posljedica. Trenutni satelitski podatci o temperaturama površine mora pokazuju da se hlađenje koje prethodi ledenom dobu i dalje nastavlja. Novo bi ledeno doba, piše dr. Deagle, u slučaju naglog početka ubilo dvije trećine ljudi već tijekom prve godine, a polaganiji bi početak vjerojatno ubio približno isti broj ljudi, no za to bi mu trebalo nekoliko godina.

Sjelo je na mjesto čemu je zapravo služila naftna diverzija BP-ja u Meksičkom zaljevu, tj. ispuštanje nafte i potom ‘saniranje štete kemijskim tvarima koje su naftu gurnule u dubinu. Čini mi se da cilj nije bio samo napad na biosferu, jer bi se u tu svrhu nafta mogla ispustiti bilo gdje. Ako je sve navedeno točno onda su klimatski ekstremi koji se sustavno pripisuju globalnom zatopljenju uzrokovanom čovjekovom aktivnošću zapravo posljedica geoinženjeringa Zemlje u smjeru globalnog zahlađenja koje tajno provode iluminati *chemtrailovima* i operacijama poput ove u Meksičkom zaljevu. Nemam puno sumnje da se nad našim Planetom provodi geoinženjering s ciljem stvaranja globalnog zahlađenja, vjerojatno s ciljem poticanja globalnih nemira i davno proklamiranih ciljeva smanjena populacije. Apsurdno, ali povod za to je izmišljeno globalno zatopljenje, a posljedice hlađenja Zemlje pripisat će se klimatskim promjenama koje će biti proglašene posljedicama globalnog zatopljenja. Volio bih da sam u ovim razmišljanjima potpuno u krivu.

Bill Gates navija za *chemtrailove*

Kako bi se moj zaključak cementirao, krajem svibnja *online* tiskovina *Natural News,* a potom i hrvatski portal *Index.hr* prenijeli su vijest da se, u

svrhu sprječavanja globalnog zagrijavanja, troše milijarde dolara za sprejanje atmosfere sitnim česticama zbog navodne potrebe odražavanja Sunčeve svjetlosti natrag u svemir, a time i hlađenja Planeta. Promoviranje takvih ideja - *chemtrailinga* - financira nitko drugi do Bill Gates, zvan i gospodin „Cjepivo". Britanski *Guardian* izvijestio je da je Gates potrošio nebrojene milijune dolara iz svog osobnog bogatstva za financiranje istraživanja u geoinženjerskim programima poput proučavanja koliko košta da se svake godine nebo, na visini od 48 kilometara, prekrije sitnim česticama sumpornog dioksida, otrovnog industrijskog nusprodukta povezanog s ozbiljnim dišnim bolestima. Sjetimo se ideja dr. Caldeire.

Gates i mala skupina saveznika (suosnivač Skypa Niklas Zennstrom i vlasnik *Virgin Groupa, Sir* Richard Branson), troše ogromne količine novca pokušavajući progurati geoinženjering širom svijeta, tvrdeći da će, ako države poput SAD-a ne smanje emisiju stakleničkih plinova u ogromnim količinama, biti potrebno raspršivanje toksičnih otrova u atmosferu da se osujeti nadolazeća katastrofa. (Eto objašnjenja zašto SAD nisu potpisale sporazum u Kyotu - da bi stvorile povod za ovakve argumente).

Studija o geoinženjeringu

Dokaze o planu globalnog klimatskog geoinženjeringa nudi i veliko istraživanje iz 1992. koje su sponzorirali Nacionalna akademija znanosti (NAS) SAD-a, Nacionalna akademija inženjerstva SAD-a i Institut za medicinu SAD-a po narudžbi Kongresa SAD-a, naslovljeno *Pravila učinka stakleničkogzatopljenja: suzbijanje, prilagodba i znanstvena baza - Panel o pravilima implikacije stakleničkog zatopljenja.* Ono pruža obilje dokaza o planiranju geoinženjerskih pothvata, sa zaključkom da je ispuštanje kemijskih supstanci u atmosferu iz komercijalnih i vojnih zrakoplova najjeftiniji i najbolji način povećanja refleksije Sunčevih zraka u svrhu pokušaja smanjenja globalnog zatopljenja i klimatskih promjena, te da se zbog raznih zakona i regulativa cijeli projekt treba držati dalje od očiju javnosti.

Detaljno se opisuju preferirane metode geoinženjeringa za smanjenje stakleničkih plinova:

Nekoliko opcija geoinženjerstva čini se da posjeduje znatan potencijal za neutralizaciju globalnog zagrijavanja i smatramo da su dosta jeftinije od drugih predstavljenih opcija. (...) Ove će opcije svakako biti potrebne ako dođe do stakleničkog zagrijavanja, do klimatske osjetljivosti na vrhuncu raspona objašnjenog u ovom izvješću te ako svi ostali napori ograničavanja emisije stakleničkih plinova podbace. (...) Prvi skup geoinženjerskih opcija zaklanjao bi nadolazeće Sunčevo zračenje česticama prašine ili čađe u orbiti oko Zemlje ili u njenoj atmosferi. Drugi skup mjera sastojao bi se od mijenjanja količine oblaka povećanjem kondenzacije njihove jezgre putem pažljivo kontroliranih emisija čestica. (...) Pošto samo malen dio Sunčevog zračenja uspije doći do Zemljine površine, predloženo povećanje refleksije bilo bi učinkovitije obavljati na većim visinama u atmosferi. (...) Postavljanje ovakve zavjese u atmosferu ili nisku Zemljinu orbitu (...) moglo bi uključivati mijenjanje količine i karakteristike naoblake, moglo bi zauzeti formu konstantnog prekrivača ili bi moglo biti podijeljeno u mnogo ogledala, odnosno oblaka prašine. (...) „Prašina aerosola u (...) modelu (Ramaswamyjevom i Kiehlovom, op. K.M.) distribuirana je između 10 i 30 km u stratosferu, jednako preko cijelog Planeta.

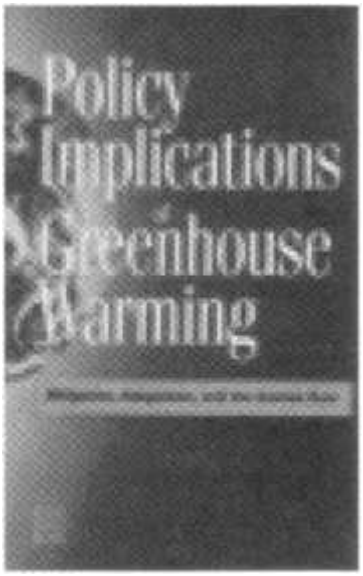

Studija iz 1992. koja sadrži planove o geoinžnjeringu koji uključuju *chemtrailove*

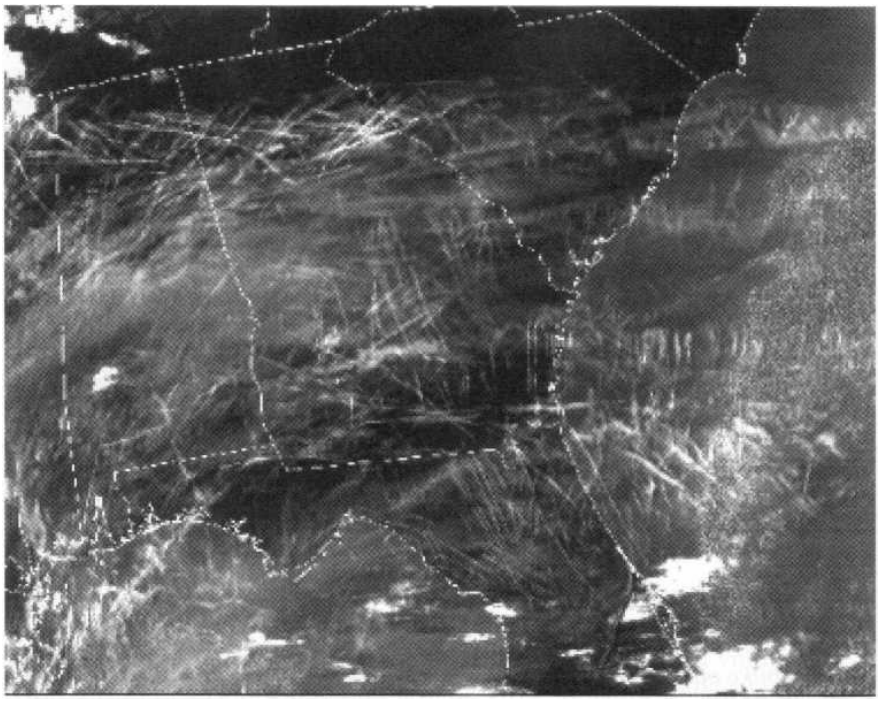

Snimka jugoistočnog dijela SAD-a od 24.01.2004., 'zametenog' *chemtrailovima.*

A evo i kako je zamišljeno da se aerosolne čestice dostavljaju u atmosferu:

(...) Emisije čestica 1 posto mase goriva komercijalne zrakoplovneflote na visinama između 12 - 30 km za vrijeme od 10 godina promijenili bi planetarnu refleksiju dovoljno da neutraliziraju efekte udvostručavanja CO_2. Oni predlažu da se podešavanje sustava izgaranja motora komercijalnih letova na način da više sagorijevaju na većim visinama može napraviti sa zanemarivim gubitkom. (...) Ako jedan posto zrakoplova leti iznad 12 km visine i emitira čađu potrebna će masa čestica biti izbačena u atmosferu tijekom desetogodišnjeg razdoblja.. (...) Međutim, trenutni komercijalni letovi rijetko lete iznad 12 km, a životni vijek čestica na trenutnim operativnim visinama će biti puno kraći od 10 godina. (...) Alternativna mogućnost je jednostavno unajmiti komercijalne zrakoplove da raznose prašinu do svoje maksimalne visine leta gdje će je potom distribuirati. (...)

U 1987. godini domaće zrakoplovne kompanije prevele su 4.339 milijuna tona po milji tereta, s ukupnim prihodom teretnog prometa od 4.904 milijuna dolara (US Bureau of the Census, 1988.). To ukazuje na troškove od nešto više od 1 dolara po toni po kilometru za prijevoz tereta. Ako misija distribucije prašine zahtijeva protuvrijednost od 500 milja leta (oko 1,5 sati), cijena za isporuku prašine je 500$/t. Ako je potrebno dostaviti 1010 kg prašine svakih 83 dana, biti će potrebno pet puta više ukupnog broja tona po milji od 1987. godine. (...) Možda najveće iznenađenje ove analize su relativno maleni troškovi implementacije nekih geoinženjerskih opcija.

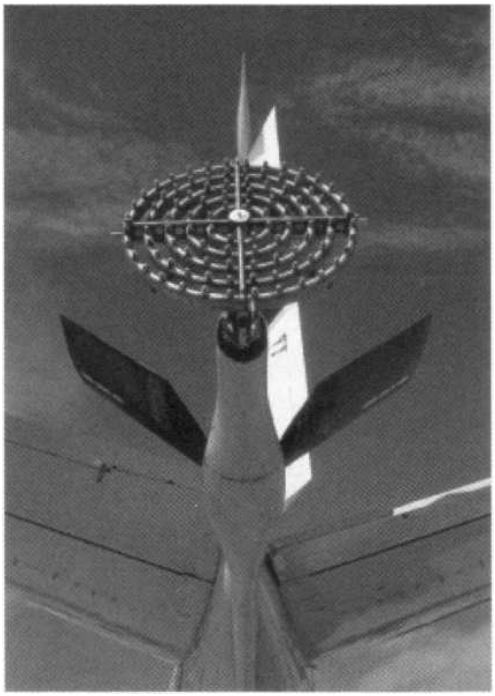

Raspršivač kemikalija na zrakoplovu.

Iz dokumenta je vidljivo da su o metodama geoinženjeringa na tragu onih koje vidimo na nebu iznad sebe znanstvenici raspravljali prije 20 godina te da je opcija izbacivanja kemikalija u atmosferu iz zrakoplova iznenađujuće jeftina, kao i da je potpuna implementacija ovakvih opcija geoinženjeringa moguća kroz najkasnije dvije godine od dana odluke. *Chemtrailovi* su se diljem svijeta počeli pojavljivati krajem 1990-tih, što znači da je bilo dovoljno vremena za razvijanje i usavršavanje tih tehnologija.

Također, autori tvrde da razne regulative, ekološki zakoni i slične prepreke direktno sprječavajupoduzimanjekoraka protiv opasnosti koje nam, zbog klimatskih promjena prijete direktno i indirektno, a „namjeran geoinženjering, odnosno ljudski vođena manipulacija Zemljinih klimatskih sistema vjerojatno je ta alternativa „. Na kraju dokumenta zaključeno je da je najučinkovitiji način borbe protiv globalnog zatopljenja špricanje reflektirajućih smjesa aerosola u atmosferu, koristeći komercijalne, vojne i privatne zrakoplove. Tim globalnim atmosferskim štitom, od spojeva aerosola od aluminijevih i barijevih oksida, povećala bi se refleksija Planeta, a ta je metoda, zaključeno je, i najisplativija i dala bi najbolje rezultate. Provodila bi se u tajnosti kako bi se izbjegli problemi oko zaštite okoliša i sličnih regulatornih neprilika. Kao što vidite, ti dečki smatraju da su oni iznad svakog zakona.

Godine 1992. američki Kongres je naručio tu studiju, a u studenom 2011. mediji su bili preplavljeni viješću da su „znanstvenici Bijele kuće priznali kako se atmosfera ‘tretira solima barija, aluminij evim dioksidom i drugim otrovnim spojevima” u sklopu tajnog projekta kojim se manipulira atmosferom pomoću zrakoplova koji na nebu ostavljaju trag. Vjerujem da je to priznanje samo dio promidžbene kampanje u čijem tajmingu je došlo vrijeme da se ljude obavijesti kako bi se naviknuli na nove okolnosti.

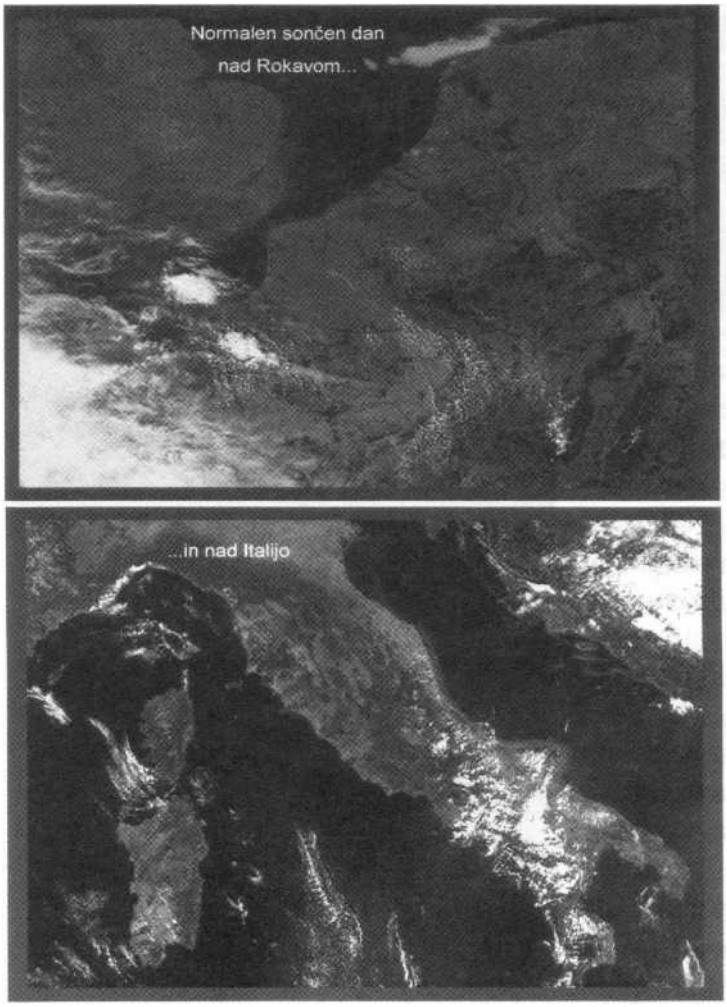

Internetom je do mene dolutala prezentacija na slovenskom sa satelitskim snimkama čistog neba iznad Europe...

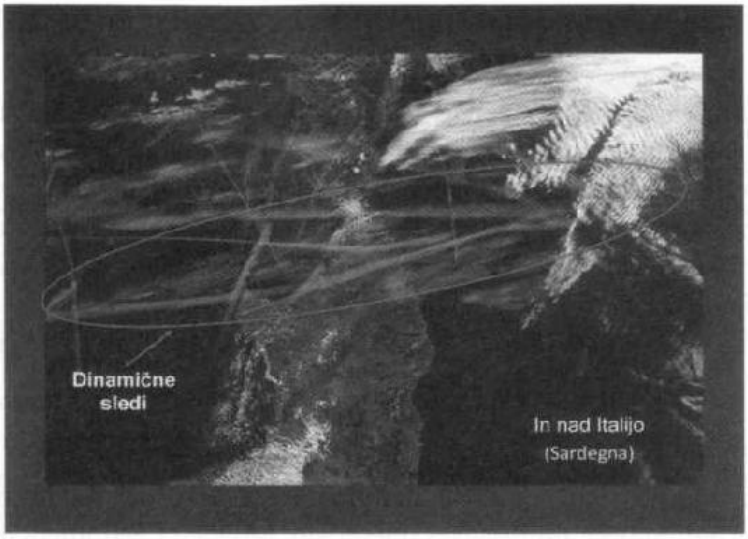

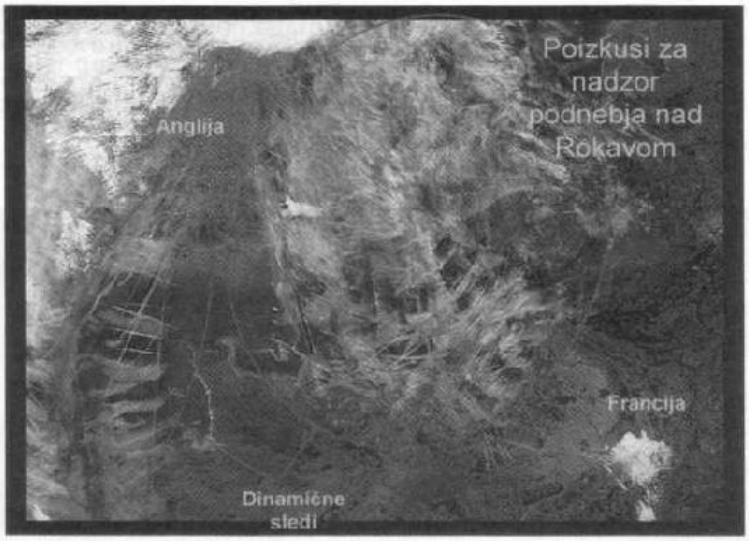

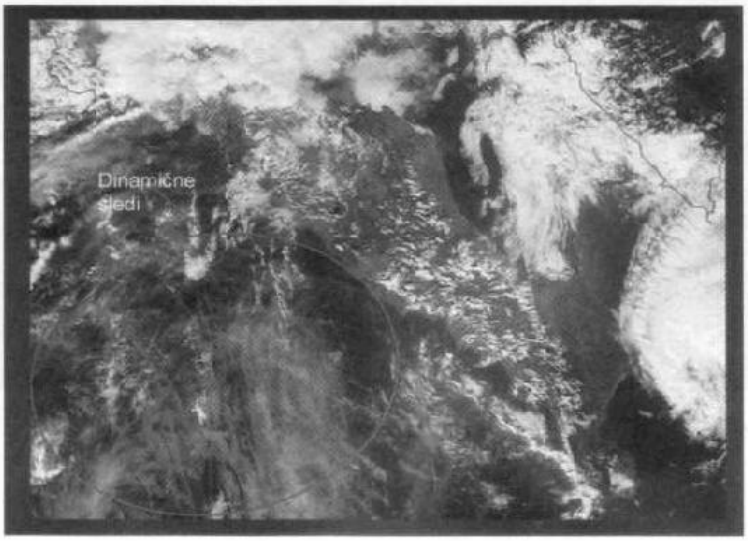

... i neba u dane zaprašivanja. Neke sam izabrao za knjigu.

U kontekstu provođenja klimatskog geoinženjeringa od strane Elite zanimljivo je spomenuti prijedlog Zakona u SAD-u iz 2009. godine, pod šifrom S.601 koji poziva na otvaranje ministarstva za manipulaciju vremenskim prilikama. Sponzor ovog prijedloga je John D. Rockefeller. U samom uvodu u predstavljanje Zakona stoji da se *„eksperimenti za manipulacijom vremenskim prilikama odvijaju diljem svijeta već godinama”,* pa i u SAD-u, no izražavaju zabrinutost zbog smanjenja sredstava za ovakve akcije i *„pozivaju da se program mijenjanja klimatskih promjena stavi pod zakonsku regulativu.”*

Sumirajmo: iluminatska organizacija IPCC organizira radne skupine za geoinženjering; iluminatska tvrtka BP naftom uništava sustav održavanja topline na sjevernoj polutki; iluminatski operativac Bill Gates želi financirati *chemtrailove* u svrhu globalnog zahlađenja; iluminatski operativac Rockefeller želi ministarstvo za manipulaciju vremenskim prilikama. Onda pogledam u nebo prepuno mliječno-bjelkastih nijansi te usred svibnja zakopčam jaknu jer mi je prohladno. Vidim li ja ovdje iste zaključke kao i vi?

Unutrašnjost zrakoplova kojim se ispuštaju *chemtrailovi.*

Smrt obične električne žarulje

Raspon razloga za propagiranje te laži je širok, a između ostalog globalno zatopljenje je bilo i isprika da neizabrane vlasti izvan zakona

stave stare, jeftine, učinkovite dobrosvjetleće žarulje. I neotrovne.

Zašto? To je pravo pitanje, jer europski birokrati nikad ništa ne rade bez pravog razloga, u smjeru iluminatskog plana. A pogotovo kad im je do nečeg toliko stalo kao što je to uvođenje tzv. 'štednih žarulja. Obrazloženje koje su ponudili jest da klasične žarulje s volframovom niti i cijenom od tri kune troše previše energije, a proizvodnja energije uništava okoliš. Umjesto njih, nametnuli su zelene žarulje, sve na temelju Velike laži da ljudska aktivnost podiže globalne temperature i da je čovjek uzrok 'globalnog zatopljenja' koje je sada preimenovano u 'klimatske promjene' jer temperature padaju iz godine u godinu. Klasične žarulje koje su pouzdano služile od otkrića električne energije odmah su zabranjene u Europi i Australiji, a postupno će se povlačiti s tržišta i u Sjevernoj Americi i Rusiji od 2012.

Za početak, svjetlost koju stvaraju 'štedne' žarulje daleko je inferiornija od svjetlosti žarulja koje zamjenjuju. Osim toga, te žarulje sadrže smrtonosni otrov, živu, i to u tolikoj mjeri da na upozorenjima o tome što raditi ako razbijete jednu od njih samo što ne piše da napustite kuću. Što li će biti kad će se milijarde takvih žarulja morati zbrinjavati iz godine u godinu? 'Štedne' žarulje također oslobađaju otrovne kemikalije i zračenje izuzetno štetne po ljudsko zdravlje pa se mnogi ljudi osjećaju bolesno kad su izloženi njihovoj svjetlosti. U izvještaju Alab Laboratorya iz Njemačke stoji da te žarulje stvaraju kancerogene otrove te da bi ih trebalo držati „što je moguće dalje od ljudskog okruženja". Dalje piše: „Budete li ih koristili, radite to rijetko i u prostorima s dobrom ventilacijom i nikako u blizini glave". Možda nije tako loše ni sjediti u mraku.

Stručnjaci berlinskog laboratorija Alab ustanovili su da ekološke 'kompaktne fluorescentne žarulje' (tzv. štedne) žarulje čim se upale počnu ispuštati kancerogene kemikalije kao što su fenol, naftalin i stiren. Fenol iz žarulja u organizam dospijeva disanjem, a njegova veća koncentracija može iritirati sluznicu i izazvati probleme sa srcem i dišnim putovima. Upozorili su da bi njihovo korištenje, zbog emitiranja otrovnih tvari, moglo biti naročito štetno ako žarulje rade cijelu noć u blizini djetetove glave ili ako uz njih dugo čitate. Zato se u izvješću savjetuje ne držati ih upaljenima dulje vrijeme, posebno ne blizu glave.

Peter Braun, sudionik istraživanja u laboratoriju Alab, rekao je: „Takve kancerogene supstance važno je držati što dalje od ljudskog okružja i ne bi ih trebalo koristiti u prostoru koji se ne provjetrava „, a isto je upozorio Andreas Kirchner iz Federacije njemačkih inženjera dodavši da ih „ne bi trebalo koristiti, a definitivno ne blizu glave „. Abraham Haim, profesor biologije na Sveučilištu u Haifi u Izraelu rekao je da te žarulje mogu uzrokovati veću stopu raka dojke te da je plavije svjetlo koje isijavaju kompaktne fluorescentne žarulje vrlo slično dnevnom svjetlu pa remeti tjelesnu proizvodnju hormona melatonina više od tradicionalnih žarulja sa žarnom niti koja daje žuće svjetlo. Udruženje za borbu protiv migrene upozorilo je da mogu uzrokovati migrene, a specijalisti za njegu kože su ustvrdili da njihova intenzivna svjetlost može pogoršati niz postojećih problema s kožom. Toliko o zdravlju. A štednja?

'Štedne' žarulje svakako nisu štedne prema džepu jer jedna košta 50-70 kuna. Ali ni prema struji. Laički rečeno, povuku puno struje dok se plin zagrije, pa zapravo troše manje energije samo ako gore kontinuirano, a ne ako se pale i gase (što je upravo ono što radimo u sobama). Osim toga, za jednak osjećaj osvjetljenja treba štednom žaruljom proizvesti dvostruko veći svjetlosni tok mjeren u luxima od onog proizvedenog klasičnom žaruljom. Ima još: štedna žarulja nije pogodna u poslovima gdje je potrebno dobro raspoznavanje boja; za proizvodnju štedne žarulje treba utrošiti znatno više materijala, energije i vremena nego za proizvodnju klasične žarulje; problem zbrinjavanja istrošene štedne žarulje kao otpada mnogostruko je veći od problema zbrinjavanja istrošene obične žarulje; štedne žarulje traju dulje, ali ne tamo gdje se svjetiljka često pali i gasi gdje je osvjetljenje potrebno kratkotrajno (hodnici, kupaonice, podrumi, smočnice, spremišta, stepeništa) jer se vijek trajanja štedne žarulje koje drastično skraćuje kad se često pali i gasi.

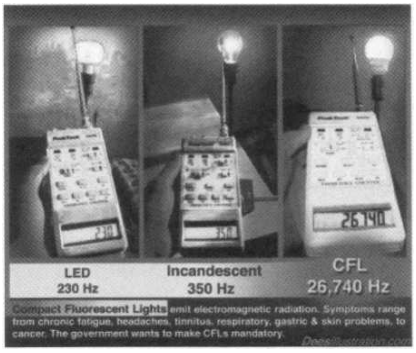

Usporedba klasičnih žarulja sa 'štednima' koje stvaraju niz poremećaja, do glavobolje do problema s kožom.

Nedavno sam u Samoboru vidio Slovence koji kod nas kupuju pune kutije žarulja. Oni su u EU, a tamo ih više nema. Zahvaljujući poltronima, koji se prave da su vlast, za koju godinu ćemo mi kupovati jeftine i zdrave žarulje u Bosni ili Srbiji (dok njima njihovi poltroni ne uvedu europsku diktaturu).

Globalno zatopljenje i globalna valuta

U časopisu *Nexus* objavljen je tekst „Tehnokracija, karbonska valuta i pametne mreže „Patricka M. Woorda. Čitajući njega prvi put sam uočio dublju razinu plana tj. vezu između nasilnog implementiranja ideje o globalnom zatopljenju (koja zapravo u sebi sadrži ideju da je svatko od nas neprijatelj Planeta i da je trošenje energije neka vrst zločina) i globalne elektroničke valute. Woord piše da oni koji smatraju da će američki dolar zamijeniti neka nova svjetska valuta možda razmišljaju u preuskim okvirima. Zapravo je namjera uvesti potpuno novu vrst valute koja će biti globalna i koja će zamijeniti sve papirnate valute i potpuno promijeniti tj. centralizirani ekonomski sustav. Ona već ima i ime: ‘karbonska valuta’. Bit će potporni stup novom ekonomskom sustavu koji se neće zasnivati na cijeni već na energiji (njezinoj proizvodnji i potrošnji).

Mali korak prema tom cilju su vijesti poput: „Švedska šalje gotovinski novac u povijest „u kojoj je pisalo da „Švedska ne misli uvesti euro nego u potpunosti ukinuti papirnati novac i uvesti virtualnu valutu. „Ukidanje valute, pisalo je, potaknuto je i izrazitim porastom pljački i krađa, a ‘averzija prema gotovini počela se intenzivnije osjećati prošle jeseni kada se dogodila jedna od najspektakularnijih pljački u našoj zemlji uopće. Lopovi su se helikopterom spustili na krov vozila koje je transportiralo novac i odnijeli kruna u milijunskom iznosu. Od tada se u javnosti sve češće čuju glasovi za uvođenjem tzv. ‘virtualne valute’, objasnio je Jonas Milton iz Središnje banke u Stockholmu. Mo’š mislit. Puca ljudima ona stvar za banku. Drugi stručnjak je rekao da „oni koji isključivo plaćaju gotovinom najčešće imaju razloga i nešto skrivaju.”

Uobičajeni argumenti za ukidanje fizičkog novca su da je nespretan za rukovati, težak, prljav, da ne ostavlja trag kad se njime rade financijske

transakcije. Dok u SAD-u novčanice i kovanice još uvijek predstavljaju 7 posto ukupne ekonomije, u Švedskoj - koja je, prema Svjetskom ekonomskom forumu, prošle godine bila najuspješnija u Izvještaju o globalnoj informatičkoj tehnologiji - gotovina je još rjeđa. Švedska je bila i prva zemlja koja je uvela novčanice, daleke 1661., a sad će biti prva koja će ih ukinuti. Baš zanimljivo kako se povijest vrti u krugu. U mnogim švedskim gradovima javni autobusi ne primaju gotovinu; mali ali rastući broj poslova prima samo kartice; neki bankovni uredi u potpunosti su se prestali koristiti gotovinom; čak se u nekim crkvama prilozi mogu davati karticom. Svijet bez gotovine dovodi nas u pravu ovisnost o kontrolnom sustavu. Znate o čemu pričam ako vam bar jednom uređaj na blagajni nije htio prihvatiti karticu. Tada ste imali alternativu. A u budućnosti bez gotovine? Osim toga, društvo bez gotovine je društvo koje ima problema s privatnošću. No, što je privatnost i bivanje pod stalnim nadzorom uz takve beneficije kao što su povećanje sigurnosti, pad korupcije, pad sive ekonomije i pad kriminala, pitam vas ja? Da ne spominjem propast džepara.

No, i takva elektronska valuta samo je prelazna stepenica. Vrli novi svijet bit će zasnovan na ugljičnom dioksidu tj. laži da čovjek (proizvodnjom energije za život) proizvodi CO, koji uzrokuje klimatske promjene. U bliskoj budućnosti predviđam brojne pokušaje da se nova karbonska valuta predstavi kao konačni odgovor na globalne pozive za smanjenje siromaštva, kontrolu populacije, kontrolu nad okolišem, globalno zatopljenje, raspodjelu energije i sveobuhvatnu raspodjelu ekonomskog bogatstva. Nekom čudnom slučajnosti, ona će zahtijevati i autoritarnu središnju kontrolu nad svim aspektima naših života, od kolijevke do groba.

Karbonska valuta, piše Woord, temeljit će se na redovitoj raspodjeli raspoložive energije ljudima u svijetu. Ne upotrijebi li se u određenom vremenskom razdoblju, valuta će isteći (poput mjesečnih minuta u vašoj pretplati za mobitel) tako da isti ljudi mogu primiti novu raspodjelu na temelju novih kvota za proizvodnju energije za sljedeće razdoblje. Budući da lancem opskrbe energijom već dominira svjetska elita, uspostavljanje kvota za proizvodnju energije ograničit će količinu karbonske valute u bilo kojem danom trenutku. Također, prirodno će ograničiti proizvodnju, proizvodnju hrane i kretanje ljudi. Lokalne valute će neko vrijeme ostati u igri, međutim s vremenom će nestati i biti potpuno zamijenjene

karbonskom valutom, slično kao što je euro tijekom vremena zamijenio pojedinačne europske valute.

Ideja tehnokracije

Korijeni društvenog pokreta zvanog tehnokracija, s njegovim obračunskim sustavom koji se temelji na energiji, mogu se pronaći još u 1930-ima, kada ga je skupina inženjera i znanstvenika ponudila kao rješenje za Veliku depresiju. Glavni znanstvenik u pozadini tehnokracije bio je M. King Hubbert, geolog koji će kasnije (1948.-1956.) iznijeti sada slavnu teoriju vršne proizvodnje nafte. Hubbert je ustvrdio da će otkriće novih rezervi energije i proizvodnja energenata u jednom trenutku biti nadmašeni potrošnjom i stoga naposljetku uzrokovati ekonomski i društveni kaos. Zvuči baš kao netko tko bi mogao poučavati geofiziku na Sveučilištu Columbia i primiti mnoge počasti poput Rockefellerove nagradu za javnu službu 1977. godine. (U iluminatskom novogovoru to znači: za službu Eliti). Gle, sve se to doista i zbilo!

Godine 1933. Hubbert i Howard Scott ustanovili su organizaciju zvanu Tehnokracija d.d. (od grčkih riječi *techne,* što znači ‘vještina’ i *kratos,* što znači ‘vladavina’. Prema tome, to je vladavina vještih inženjera, znanstvenika i tehničara, za razliku od vladavine izabranih dužnosnika.) 1934. objavili su knjigu *Tečaj o tehnokraciji (Technocracy Study Course)* od koje potječe većina modernih tehnokratskih razmišljanja. Integralni dio tehnokracije bio je implementiranje ekonomskog sustava zasnovanog na raspodjeli energije umjesto na cijeni. Predložili su zamjenu tradicionalnog novca energetskim kreditima. Bio je to prvi nagovještaj pokreta za očuvanje okoliša u SAD-u (stvorenog i od samog početka manipuliranog od strane Rockefellera i škvadre), a ideja o smanjivanju potrošnje karbonskih goriva zbog navodnog globalnog zatopljenje u stvari je proizvod rane tehnokratske misli.

Tehnokratsko rješenje djelotvornosti društva jest raspodjela raspoložive energije i mjerenjem potrošnje kako bi se pronašlo stanje ‘ravnoteže’. Ideja je bila da građani dobiju energetske certifikate kako bi sudjelovali u ekonomiji: „...[energetski certifikati] izdaju se individualno cjelokupnom odraslom stanovništvu...”; „Podaci o prihodu pojedinca i njegovoj stopi potrošnje čuvat će se u Distribucijskoj sekvenci, tako da Distribucijskoj sekvenci bude jednostavno u svakom trenutku utvrditi saldo određenog potrošača...”; „Prilikom kupnje bilo dobara ili usluga

pojedinac predaje energetske certifikate koji glase na njegovo ime i ispravno su ovjereni i potpisani...”; „Jedna jedina organizacija upravlja i vodi čitav društveni mehanizam. Ista organizacija ne samo da proizvodi nego i distribuira sva dobra i usluge...” Jedna, jedina organizacija? Hm, zvuči nekako poznato.

Dvije glavne razlike između novca zasnovanog na cijeni i energetskih certifikata su u tome što novac pripada njegovom nositelju, dok su certifikati individualno registrirani na svakog građanina, ali mu ne pripadaju. Novac traje, a certifikati istječu. Ovo drugo bi, očito je, potpuno spriječilo bilo kakav oblik štednje ljudi i vjerojatno kao posljedicu potpuno ukinulo privatno vlasništvo. Pokret tehnokracije je i danas vrlo živ (njihove ideje još i življe), pa je 2005. utemeljena Mreža europskih tehnokrata (Network of European Technocrats, NET) kao „autonomni istraživački i društveni pokret čiji je cilj istraživati i razvijati kako teoriju, tako i izgradnju tehnokracije” te implementirati globalnu energetsku politiku. S obzirom na vezu između pokreta za očuvanje okoliša, globalnog zatopljenja i tehnokratskog koncepta energetskih certifikata, moglo bi se očekivati da će ta zajednica predložiti karbonsku valutu. To se i dogodilo.

Karbonska valuta je već u medijima

Godine 1995. Judith Hanna u članku „Prema globalnoj karbonskoj valuti” u znanstvenom časopisu *New Scientist* napisala je: „Predlažem da se postavi globalna kvota za godišnje sagorijevanje fosilnih goriva te da je se ravnomjerno raspodijeli na sve odrasle osobe u svijetu.”

2006. je prestižni *Harvard International Review* objavio članak „Nova valuta” u kojem je pisalo: „Onima koji žele usporiti globalno zatopljenje najbolje bi bilo da krenu smjerom stvaranja jakih nacionalnih karbonskih valuta. (...) Globalno zatopljenje smatra se pitanjem očuvanja okoliša, međutim najbolje upute neće se pronaći u kanonu zakona očuvanja okoliša. Sveprisutnost ugljika u svjetskom gospodarstvu zahtijeva da svaki režim koji želi ograničiti emisije uzme u obzir trošak. Doista, trgovanje emisijama bilo je bog i batina jer je najviše reagiralo na trošak. A budući da je trgovanje karbonskim emisijama sličnije trgovanju valutama nego eliminiranju zagađenja, kreatori politika povezanih s trgovinom i financijama trebali bi paziti na način upravljanja tržištem karbonskim emisijama/[1] Autori su zaključili da je „nakon sedam godina pričanja priča

i pogrešnih analogija, međunarodni sustav kontrole nad ugljikom krenuo, iako pokusno, produktivnim putem."

Godine 2006. tadašnji britanski ministar za okoliš na godišnjem predavanju i debati britanske Komisije za reviziju bez ustezanja je rekao:

„Zamislite zemlju u kojoj je ugljik postao nova valuta. U kojoj sa sobom nosimo bankovne kartice koje na sebi imaju pohranjene i funte i karbonske bodove. Kada kupujemo električnu energiju, plin i gorivo, koristimo svoje karbonske bodove, jednako kao i funte. Kako bi pomogla u smanjivanju karbonskih emisija, vlada mora ograničiti količine ugljika koji se može koristiti."

2007. *New York Times* objavio je članak Hannah Fairfield pod naslovom „Kada ugljik postane valuta". Ona je otvoreno napisala: „Da bi izgradili tržište ugljikom njegovi začetnici moraju stvoriti valutu karbonskih bodova kojima će sudionici moći trgovati."

9. studenog 2009. godine britanski *Telegraph* objavio je članak pod naslovom „Svima u Britaniji mogla bi biti dodijeljena osobna 'karbonska kvota: „...uvođenje individualnih karbonskih kvota za svaku osobu bit će najdjelotvorniji način za ostvarivanje ciljeva smanjenja emisija stakleničkih plinova. U sklopu toga ljudima bi se dodijelio jedinstveni broj koji bi pokazali prilikom kupnje proizvoda koji pridonose njihovom ugljičnom otisku, kao što su, na primjer, gorivo, zrakoplovne karte i električna struja. Kao kod bankovnog računa, izvod s računa slao bi im se svakog mjeseca kako bi im se pomoglo da prate što troše. Kada bi njihov 'karbonski račun' došao do nule morali bi plaćati da dobiju nove bodove. „

I u naš medijski prostor, za sad vrlo sramežljivo, prodiru iste ideje. U Splitu je u srpnju 2012. održan događaj pod naslovom: „Energetska Valuta - Prva Međunarodna konferencija o društvenoj transformaciji „na temu, rečeno je, monetarne reforme i alternativne valute. Zanimljivo, pomislio sam, i upalio svoje naočale za čitanje između, ispod i iza redaka.

Evo teksta kojim je konferencija najavljivanja, uz pokoji skromni komentar ovog pisca: „Sve je više ljudi kojima je kristalno jasno da je nepošten i zastarjeli monetarni sustav baziran na dugu primarni uzrok većine problema na ovoj planeti. (To *je svakako točno, a dok ovo čitam sve mi se čini da je i sam spomenuti monetarni sustav dio igre 'problem-reakcija-rješenje'. Prvi korak, 'stvaranje problema', je iza nas, op. K.M.)* Sasvim je očigledno da čovječanstvo mora promijeniti novac kojim se

koristi, novac je logični ključ cijele ekonomije. *(Ovdje smo u drugom koraku koji traži reakciju, op. K.M.)* Monetarna reforma koja će uskoro nastupiti, *(Eto nas i u trećem koraku, 'rješenju', op. K.M.)* trenutno se zasniva na istraživanju i eksperimentiranju u potrazi za izvedivim projektima boljih, poštenijih i prije svega održivih valutnih sustava. 'Energetska Valuta - Prva Međunarodna Konferencija O Društvenoj Transformaciji', inicijativa je koju pokreću organizacije *The 40 Foundation, New Economics Foundation* i *Global Round Table.* Cilj održavanja događaja je proučavanje alternativnih monetarnih sustava plasirati unutar glavne struje ekonomskih razmišljanja i ubaciti globalnu monetarnu reformu u politički dnevni red. Aktualna svjetska financijska kriza probudila je interes za globalnom monetarnom reformom. Evolucija prema održivom i socijalno pravednom globalnom gospodarstvu postat će moguća tek nakon što se eliminiraju temeljni uzroci sustavnih ekonomskih neuspjeha. No na koji način bi trebalo reformirati monetarni sustav? Kakav bi trebao biti novi novac, u koju svrhu bi trebao služiti i koje funkcije bi trebao ispunjavati? Ova i slična pitanja potragu za boljim monetarnim sustavom čine ključnom zadaćom današnje ekonomije. 'Prva Međunarodna Konferencija O Društvenoj Transformaciji – Energetska Valuta', susret je kojem će u Splitu prisustvovati neki Nobelovci, Predsjednik Opće skupštine UNESCO-a, i mnogi utjecajni europski političari."

Jasno vam je, pitanja su samo retoričke naravi. Ti dečki već imaju spreman odgovor i čak su ga stavili u naslov svoje konferencije.

Mikročip kao osobna iskaznica

U srpnju 1937. Howard Scott je u članku objavljenom u časopisu *Technocracy magazine* vrlo detaljno opisao karticu za raspodjelu energije. Napisao je da je upotreba takvog instrumenta kao „računovodstvenog sredstva dio tehnokratskog prijedloga promjene uređenja našeg socioekonomskog sustava" Scott je napisao: „Certifikat će se izdavati izravno pojedincu. Neprenosiv je i neunovčiv; prema tome, ne može ga se ukrasti, izgubiti, pozajmiti ni darovati. Nije akumulativan; prema tome, ne može ga se štedjeti, ne može ga se gomilati niti donosi kamate. Ne mora se potrošiti, ali gubi valjanost nakon određenog vremenskog razdoblja."

To se 1937. možda činilo znanstvenom fantastikom, međutim na *websiteu* organizacije Tehnokracija d.d. stoji: „Danas je moguće koristiti

plastičnu karticu sličnu kreditnoj kartici u kojoj je ugrađen mikročip. Taj čip mogao bi sadržavati sve podatke potrebne za kreiranje kartice za raspodjelu energije kakva je opisana u ovoj knjižici. „Ta kartica bit će i univerzalna osobna iskaznica i sadržavat će mikročip, u skladu s tehnokratskom filozofijom da se svaka osoba u društvu mora pedantno nadzirati kako bi se pratilo što troši u smislu energije i kako pridonosi procesu proizvodnje.

Suvremeni sustav karbonskih bodova izum je protokola iz Kyota, počeo je dobivati na zamahu 2002., a 2005. to je tržište regulirano međunarodnim zakonom. Predviđa da će do 2020. godine ili ranije dosegnuti promet od tri bilijuna američkih dolara. Tko su predvodnici u toj trgovini? Tvrtke J.P. Morgan Chase, Goldman Sachs i Morgan Stanley, naši stari znanci i vrlo opaki tipovi. S obzirom na puku snagu tih svjetskih bankarskih giganata koji stoje iza trgovanja ugljikom, ne čude predviđanja da će karbonsko tržište uskoro nadmašiti trgovinu svim drugim robama.

Društvo potpunog nadzora i pametne mreže

Naravno, valuta je tek sredstvo za ostvarivanje cilja. Tko god upravlja valutom upravlja i ekonomijom i političkom strukturom koja ide uz nju. Ako globalna elita odredi da karbonska valuta zamijeni nacionalne valute, tada će se također zauvijek fundamentalno promijeniti svjetski ekonomski i politički sustavi. Prema knjizi *Tečaj iz tehnokracije* distribucija energetskih resursa mora se nadzirati i mjeriti kako bi sustav funkcionirao - i to je ključno: nadzor i mjerenje. Hubbert i Scott napisali su da sustav mora činiti sljedeće stvari:

1. na stalnoj bazi, dvadeset i četiri sata dnevno, evidentirati ukupnu konverziju energije
2. pomoću evidencije konvertirane i proizvedene energije omogućavati uravnoteženo opterećenje
3. osigurati kontinuiranu inventuru cjelokupne proizvodnje i potrošnje
4. osigurati posebnu evidenciju po vrsti i tipu svih dobara i usluga, kao i gdje su proizvedeni i gdje se koriste
5. osigurati posebnu evidenciju potrošnje svakog pojedinca, kao i podatke o pojedincu i njegov opis.

Pomalo mi sviće zašto su nas u zadnjih godinu dana svi isporučitelji kućanskih računa počeli tražiti da im pošaljemo OIB. Isprva sam se pitao što će HEP-u ili Vodoopskrbi moj porezni broj, do sada smo sasvim dobro funkcionirali bez njega. Onda mi je rečeno da je to potrebno radi efikasnijeg i bržeg provođenja ovrha. Sad postaje jasno - preko tog jedinstvenog broja već sada se mogu skupljati na jednom mjestu ne samo podaci o prihodima i porezima već i o energetskoj potrošnji.

U 1930-ima takva tehnologija nije postojala. No, danas postoji i ubrzano se implementira kako bi provodila točno ono što su Scott i Hubbard odredili: konkretno, da iscrpno nadzire, mjeri i kontrolira svaki kilovat energije isporučen potrošačima i tvrtkama u čitavom sustavu. To se zove ‘pametna mreža. Pametna mreža je široki tehnički izraz koji obuhvaća proizvodnju, distribuciju i potrošnju električne energije, može obuhvatiti i plin i vodu, a uključuje instalaciju novih digitalnih brojila u svim domovima i tvrtkama. Sa žaljenjem moram konstatirati - upravo onakva kakva imam na svojim radijatorima. Ta digitalna brojila osiguravaju danonoćno praćenje moje potrošnje energije i koriste dvosmjernu komunikaciju između komunalne službe i mog stana. U budućnosti, brojila će komunicirati s električnim uređajima unutar kuće kako bi prikupljala podatke o potrošnji i izravno kontrolirala određene uređaje bez intervencije potrošača.

2003. je, pod predsjednikom Georgom W. Bushem, osnovan Ured za isporuku energije (u sklopu ministarstva energetike), navodno da bi modernizirao električnu mrežu, a 2007. godine status mu je povišen stvaranjem položaja pomoćnika ministra za isporuku električne energije i energetsku pouzdanost, koji mu je sada na čelu. 27. listopada 2009. godine Obamina administracija predstavila je plan za implementaciju pametne mreže i dodijelila 3,4 milijarde za sto projekata za provedbu pametne mreže. U dokumentu „samo za internu upotrebu”, napisanom u kolovozu 2009. godine, piše: „Tehnologija pametne mreže uključuje sve, od interaktivnih kućanskih aparata do pametnih brojila, automatizacije električnih međustanica i senzora na dalekovodima.”

Sveopće umreženje pametnim mrežama

Ono što je *World Wide Web* ljudima, to je *Network of Things* (‘Mreža stvari’) kućanskim aparatima. Ta potpuno nova tehnologija stvara bežičnu mrežu između širokog raspona neživih predmeta, od cipela do hladnjaka.

Prema tehnokratskoj zamisli, u pametnoj mreži svi će kućanski aparati, brojila i međustanice međusobno komunicirati. Na primjer, 2008. godine Nacionalni laboratorij sjeverozapadnog Pacifika (PNNL) razvio je mali električni sklop, kontroler, zvan Grid Friendly Apllience (upravljački sklop, odnosno kontroler za 'uređaje prilagođene mreži'). To je ustvari jednostavni kompjutorski čip koji se može ugraditi u obične kućanske aparate poput perilica za suđe, perilica za rublje, sušilice, hladnjake, klimatizacijske uređaje i grijala za vodu, a detektira poremećaje u mreži i isključuje aparate na nekoliko sekundi ili minuta kako bi omogućio mreži da se stabilizira. Kontroleri se također mogu programirati da odgode ponovno uključenje kućanskih uređaja.

Riječ je o automatskom djelovanje koje će se aktivirati izravnom interakcijom između predmeta, bez ljudske intervencije. Pravila će napisati programeri po naputcima tehnokrata koji razumiju sustav i zatim će ih se, po potrebi, učitati na kontrolere. Prema tome, promjene pravila moći će se izvoditi u bilo kojem trenutku i bez znanja kućevlasnika. Tvrtka koja se bavi razvijanjem tog sustava, PNNL, nije privatna tvrtka već je u 'vlasništvu' američkog ministarstva energetike i pod upravom instituta Batelle. Sva ta tehnologija bit će opremljena Wi-Fi sklopovima koji su identični onima u Wi-Fi mrežnim modemima i routerima koji se koriste u domovima i tvrtkama širom svijeta za bežično umrežavanje osobnih računala, mobilnih telefona, međusobno i/ili s internetom.

Dakle, dvosmjerni komunikacijski sustav pametne mreže koji će funkcionirati u stvarnom vremenu temeljit će se na bežičnom umrežavanju.

Dok će se potrošače smirivati obećanjima o nižim cijenama usluga, komunalne kompanije će provoditi politike koje odrede regionalni, nacionalni i globalni regulatori. Ako premašite svoju dnevnu kvotu električne struje energetski zahtjevni zadaci poput pranja i sušenja odjeće bit će vam ograničeni na noćne sate i sl.

U članku iz tjednika *BusinessWeek* pod naslovom „Kako je Italija prestigla svijet u pametnom umrežavanju", objavljenom 16. studenog 2009., navedeno je: „Nakon nekoliko neuspjelih startova, 2010. bi konačno mogla biti godina u kojoj će doći do globalizacije pametnih brojila." Doista je i bila: implementirala je tehnologiju pametne mreže u 85 posto domova širom zemlje. Kina pak ulaže 7,32 milijardi dolara u izgradnju

pametne mreže u Aziji. Pilot-projekte za pametnu mrežu pokrenule su Njemačka, Francuska, Engleska, Rusija, Japan, Indija, Australija, Južna Afrika i mnoštvo drugih. Utemeljena su regionalna udruženja kao što je *Smart Grids Africa* (Pametne mreže Afrika) kako bi promovirala pametnu mrežu u manjim zemljama.

Pritom, po starom receptu Elite, sam moraš platiti za konopac koji će ti staviti oko vrata. Naime, razvoj pametne mreže ubrzavaju novčani poticaji državnih vlada. Drugim riječima, globalni dobavljači koriste novac poreznih obveznika, iako je vrlo malo otprije postojeće ili latentne potražnje za tehnologijom pametne mreže. Potražnju su umjetno stvorile vlade svake pojedine zemlje. Danas se razvoj i uvođenje tehnologije pametnih mreža - preuređivanje električnih mreža digitalnim brojilima električne struje s mogućnošću bežičnog umrežavanja - odvija vratolomnom brzinom. Tvrtke poput IBM-a, *General Electrica* i *Siemensa* ulažu maksimalne napore u 'razvoj' koji će cijelu Ameriku konsolidirati u jedan, integrirani sustav za isporuku i nadzor električne struje koji može komunicirati, a njihovi planeri rade na standardima koji će čitavu Sjevernu Ameriku, uključujući Meksiko i Kanadu, integrirati u jedinstveni sustav pametne mreže. Evo što je rekao Boutros Boutros-Gali, bivši glavni tajnik UN-a: „Dok sam od 1977. do 1991. godine bio na čelu ministarstva vanjskih poslova u Egiptu, zagovarao sam integraciju električnih mreža svih afričkih zemalja oko Nila."

Nadalje, u tijeku je ozbiljna inicijativa za uvođenje globalne pametne mreže koja će integrirati sve svjetske kontinente! Institut za globalnu energetsku mrežu (GENI, *Global Energy Network Institute)* predstavio je kartu napravljenu iz perspektive Sjevernog pola koja prikazuje globalnu mrežu koja je trenutačno u izgradnji. Žutim linijama predstavljeni su visokonaponski dalekovodi koji mogu prenositi velike količine energije s kontinenta na kontinent. Jedini dio planeta Zemlje koji je ostao nedirnut je Antarktik.

Website inicijative GENI navodi pokojnog T. Buskminstera Fullera (1895.1983.) kao konceptualnog oca i tvorca globalne energetske mreže. U svojoj knjizi *Critical Path* iz 1981. Fuller je napisao: „Ta svjetska električna mreža će zbog svoje prednosti posvemašnje integriranosti svagdje, svima i u svakom trenutku moći isporučivati svoju električnu energiju po jednoj, zajedničkoj tarifi. To će stvoriti svesvjetski uniformni sustav koštanja i cijena za sva dobra i usluge, realistički zasnovan na

vremensko-energetskom promjenljivom obračunskom sustavu svemira. U tom kozmički uniformnom, zajedničkom sustavu energije i cijena za cijelo čovječanstvo, koštanje će biti izraženo u kilovatsatima, vatsatima ili vat-sekundama rada. Kilovatsati će postati glavni kriterij za određivanje cijene proizvodnje složenih promjenjivih angažmana po svakoj funkciji ili proizvodu. Ta uniformna vrednovanja energije zamijenit će sve svjetske monetarne sustave, koji, takvi kakvi jesu, međusobno ekstremno variraju te su podložni raznoraznim spekulacijama i manipulacijama od strane najvećih energetskih sustava. Obračunski sustav zasnovan na vremenu i energiji eliminirat će sve nejednakosti do kojih sada dolazi u pogledu proizvoljno varijabilnog međunarodnog transporta dobara i obračunavanja međunarodnih trgovačkih bilanci i bankarskih izuma od strane najmoćnijih ekonomskih struktura. Eliminirat će sva zamršena izrabljivanja na bankarskom tržištu i na tržištu vrijednosnicama koja su danas prisutna kod svih aktivnosti u svim različitim svjetskim vremenskim zonama, a sasvim su nepoznata dvjema milijardama ljudi koji u svako doba spavaju."

Lijepo rečeno, kao i uvijek. Najopasnije zamisli uvijek stižu u kutiji s mašlekom, pa i ekonomski sustav koji neće biti zasnovan na cijenama već na „vremensko-energetskom sustavu obračunavanja" koji se temelji na kilovatsatima, vatsatima i vatsekundama. Tu ideju podupire i utjecajni Svjetski ekonomski forum (svake se godine održava u Davosu u Švicarskoj, sudionici su mu većinom istaknuti pripadnici globalne elite) koji je napredovanje pametne mreže povezao sa smanjenjem emisija ugljika (zijev), obećavajući, opipljiv način za borbu protiv globalnog zatopljenja, (zijeeeeev).

U siječnju 2011. Svjetski ekonomski forum objavio je veliko izvješće o napretku Programa za partnerstvo energetske industrije u kojem piše: „U izvješću Svjetskog ekonomskog foruma 'Ubrzavanje uspješnih pilot-projekata pametne mreže' koji je sastavljen uz pomoć kompanije *Accenture* i stručnjaka iz industrije, centraliziranost pametnih mreža ističe se kao *ključni faktor za nisko-karbonsku ekonomiju* i rješenje za sve veće potrebe za energijom. (...) Imamo priliku pokrenuti novi val razvoja prema *energetskom sustavu s nižim emisijama ugljika,* i uspješni pilot-projekti pametnih mreža bit će ključni korak u tom procesu."

Globalna energetska mreža, ili pametna mreža, funkcionirat će u skladu s univerzalno prihvaćenim standardima koji tijekove energije i

podataka čine kompatibilnima jedne s drugima. Tko će određivati te standarde? Institut inženjera elektrike i elektronike *(Institute of Electrical and Electronics Engineers,* IEEE). Kao što navodi na svojim internetskim stranicama o pametnoj mreži: „Ne postoji globalna organizacija koja bi nadzirala preobrazbu energetskih sustava svih država - to je golemi pokret koji je trenutačno u povojima. S naših trideset osam društava i šest vijeća IEEE se pozicionirao kao predvodnik inicijative za pametnu mrežu. Uz pomoć njih i naših 395.000 članova, koji rade u svjetskim akademskim, vladinim i privatnim sektorima, IEEE dodiruje praktički sve aspekte pametne mreže. Mi svoje snažne temelje i sveobuhvatnu suradnju koristimo da bismo razvijali standarde, razmjenjivali najbolje metode, objavljivali dostignuća i pružali povezane edukacijske usluge s ciljem promicanja pametne mreže. Mi smo na čelu usavršavanja tehnologije i omogućavanja uspješnog uspostavljanja pametnih mreža širom svijeta. Radimo ruku pod ruku s vodećim organizacijama kako bismo stvorili jedan skup standarda za pametnu mrežu....”

Ova samohvala nije bez temelja. IEEE je doista jedina globalna organizacija sposobna za obavljanje tako monumentalnog zadatka. Uostalom, tehnokracija i jest - kako je autor Woord opisuje - kolektivistički, utopijski političko-ekonomski sustav pod vodstvom inženjera, znanstvenika i tehničara. Mogla bi biti daleko opasnija i nametnuti daleko veću kontrolu od komunizma, socijalizma ili fašizma. Pametna mreža je izdanak tehnokracije, a ne obrnuto.

Nije sasvim jasno tko će nadgledati pojedine ili sve aspekte globalne pametne mreže. Implicirana sugestija je da će to biti oni isti inženjeri i globalne korporacije koji je trenutačno razvijaju. U svjetlu ovih informacija, pogledajmo vijest iz travnja 2012. naslovljenu: „Planet pod pritiskom - Zemlji prijeti globalno izvanredno stanje! „Ako se svjetski čelnici i stručnjaci na *summitu* u Rio de Janeiru u lipnju ne uhvate ozbiljno u koštac s problemima okoliša, čovječanstvo bi mogla snaći globalna humanitarna kriza, poručili su svjetski stručnjaci s konferencije ‘Planet pod pritiskom’ koja se održala u Londonu. U deklaraciji *Stanje planeta* istaknuli su da je Zemlja danas suočena s izazovima bez presedana - od nestašice vode, preko zagađenja i izumiranja vrsta do naglog porasta potražnje za hranom, razvoj situacije mogao bi intenzivirati gospodarsku, ekološku i društvenu krizu te stvoriti humanitarno izvanredno stanje

globalnih razmjera, pa su pozvali sudionike predstojećeg *summita* da preispitaju upravllanje okolišem.

Skup je okupio gotovo 3000 znanstvenika, ekonomista, poslovnih ljudi i političara, a organiziran je kao uvod u UN-ovu konferenciju o održivom razvoju u Riju. U snimljenoj poruci glavni tajnik UN-a Ban Ki-moon pozdravio je deklaraciju ističući da ona „nije mogla doći u bolje vrijeme „. Osobno nikad nisam sumnjao u to da Iluminati pomno paze na 'tajming'. Striček Ki-moon je još rekao „kako razmišlja o uspostavljanju znanstvenog tijela ili imenovanju savjetnika koji bi o ovim problemima savjetovali njega i druge djelatnike UN-a.[11]

Prema deklaraciji, globalizacija je donijela stabilnost i inovacije, ali i sustav koji je ranjiv za iznenadne poremećaje. (Koji su iznenadni samo za žrtve, ljude, za planere u njima nema ničeg 'iznenadnog'). „Za hvatanje u koštac s problemima okoliša „- rekli su - „trebat će nam opsežne reforme. Jedna od njih tiče se *načina upravljanja. „*(naglasak dodan).

U izvješću stoji da se „postojeći međunarodni aranžmani ne bave dovoljno brzo globalnim izazovima kao što su klimatske promjene i nestajanje bioraznolikosti[11] pa se poziva na „policentričan pristup što podrazumijeva raznovrsna partnerstva među lokalnim, nacionalnim i regionalnim vlastima te poslovnim grupacijama[11]. Same igre riječi, pogotovo kad se spominje pojam 'regionalnih vlasti'. Nema tu ni primisli o nekoj 'policentričnosti'.

Deklaracija je još istaknula da je „neophodno osloboditi se *opsesije BDP-om kao jedinim pokazateljem napretka „*jer „važno je provesti transformaciju u kojoj ćemo *odustati od prihoda kao glavnog stupa blagostanja i razviti indikatore koji mjere stvarna poboljšanja blagostanja u svim područjima „,* (naglasci dodani), što je upravo na tragu tehnokratske ideje o odustajanju od valute temeljene na cijeni i zaokret prema valuti temeljenoj na energetskom otisku. Sve u svemu, ne piše nam se dobro ako se ubrzano ne proširi shvaćanje o prirodi mreže koja se plete oko čovječanstva.

20. POGLAVLJE - JOŠ JEDNA ŠETNJA KROZ VIJESTI

Polovinom svibnja na naslovnici jednih novina osvanuo je naslov: „Milijarde kuna za spas brodogradilišta - a mogli smo imati: još 700 kilometara autocesta i 4 nizinske pruge do Rijeke „. Sve se bojim. Ponešto istine o brodogradnji, koju nećete naći u glavnim medijima, naći ćete u mojoj knjizi *Sve piše u novinama,* ovog puta samo ću iskoristiti priliku da ovaj izrezak zgužvam i bacim tamo kamo i pripada - u smeće. Hrvatska brodogradnja nije u planu specijalizacije raznih regija europske super-države, Elita ne želi puno raznolikosti na jednom mjestu, niti ikakav vid samodostatnosti. Tekst je jednostrano objašnjavao kako se dosad puno novca potrošilo na brodogradilišta, bez spomena na mnoga odbačena rješenje koja je svih ovih godina nudila struka. Nakon što nisu prihvaćena nikakva konstruktivna rješenja, brodogradnju se prikazuje kao nekakvog parazita. Napominje se da država više ne smije davati jamstva jer „Bruxelles to ne dopušta! „Baš tako, s uskličnikom. Na kraju teksta pisalo je da bi europska adresa trebala biti „garancija uspjeha operacije „Operacija će biti uspjela kad pacijent bude mrtav.

U siječnju 2011. osvanule su prve vijesti o blokadama i štrajkovima na zagrebačkim fakultetima zbog općeg štrajka akademskih radnika na koji je pozivala skupina od 50 profesora, docenata i viših asistenata sa zagrebačkog Filozofskog fakulteta, nezadovoljna prijedlogom zakona Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa o visokom obrazovanju, sveučilištu i znanosti. Koji zapravo i nisu zakoni ministarstva već je ministarstvo samo teklić koji ih je donio iz europske prijestolnice Bruxellesa.

Zamjerke na zakone se svode na pet točaka; komercijalizacija znanosti i visokog obrazovanja tj. njihovo podvrgavanje interesima kapitala; neprihvatljivost novog sustava financiranja sveučilišta i instituta putem programskih ugovora kojima javno financiranje postaje nesigurno i ovisi o ishodu pregovora svake tri godine; ukidanje autonomije sveučilišta i uvođenjem političke kontrole nad sveučilištem i znanošću te poticanje cijepanja sveučilišta, što će dovesti do daljnje privatizacije javnog obrazovanja i javnih znanstvenih instituta; uvođenje Eliti dragog

piramidalnog sustava radnih mjesta na sveučilištima, što će značiti nemogućnost napredovanja za većinu akademskih radnika, a mladi će znanstvenici otići iz zemlje; uvođenje upisnina umjesto školarina, što znači ubiranje još više novca pa će visoko obrazovanje postati nedostupnije sve širim društvenim slojevima. Krajem lipnja 2011. novinski tekst je donio popis fakulteta koji bi mogli štrajkati. Impozantna brojka - 24 iz Zagreba, 4 iz Splita, 4 iz Rijeke te sveučilište u Zadru i dio sveučilišta u Puli. Novine nas uvjeravaju da su to sve samo lijenčine, loši znanstvenici, korumpirani tipovi koji dijele državnu lovu.

U subotnjem prilogu dnevnih novina mogao se pročitati poučan intervju s doktorom lingvistike i aktivistom Matom Kapovićem o novim zakonima. Osim što smatra da se Hrvatska bez nacionalizacije, prije svega banaka, ne može razvijati, po pitanju zakona o obrazovanju koje je ministar Fuchs donio iz Bruxellesa, dr. sc. Mate Kapović je rekao da komercijalizacija dovodi i do toga da visoko obrazovanje više nije dostupno svima jer će se morati plaćati ono što je prije bilo besplatno. Netko tko nema novaca morat će podignuti kredit ili neće moći studirati. Smatra da iza ove reforme visokog obrazovanja stoji interes krupnog kapitala. Na jednoj razini svakako, ali već sam dosada zaključio da je, kad je riječ o nadnacionalnoj interesnoj skupini koja provodi urotu, novac odavno zarađen i da služi za uvođenje kontrole i ovisnosti. U slučaju znanja, ovo prvo je dominantno jer korporatiziranje sveučilišta u prijevodu znači da će Iluminati određivati što će ljudi znati, a što ne. Bitka se vodi za umove i svijest ljudi, pa je potrebno nadzirati i posjedovati kanale podataka koji mogu donijeti spoznaje o svijetu kakve možda neće biti u skladu s planovima korporatista, mislim na one pri samom vrhu, koje David Icke ponekad naziva gmazovsko-sumerskim hibridima.

Mato Kapović nudi tzv. skandinavski model koji pokazuje da je moguće imati javna i vrlo kvalitetna sveučilišta i da visoko obrazovanje bude svima dostupno i besplatno. Na argumente ministra Fuchsa da nema novaca u budžetu odgovara da „naravno da je kriza uvijek isprika „, ali smatra da novaca ima jer „prema domaćim i inozemnim procjenama, samo na korupciji izgubimo desetak milijardi godišnje, da ne govorimo kako trošimo na ratove u Afganistanu „. On kaže da je velika većina njegovih kolega protiv novih zakona ministra Fuchsa, ali da postoji manjina koja podržava zakon, „a to su ideološki neoliberali ili pak imaju neke osobne interese „, a takvih „ima nekoliko na njegovom fakultetu „.

I baš s takvima intervjui budu najveći. Pod veliki naslovom „Mnogo novca na fakultetima potrošeno je mimo zakona... „jedan je mladi profesor koji je magistrirao i doktorirao na Oxfordu (nije od neke važnosti, ali postoji nekoliko glavnih rasadnika kadrova koje možemo nazvati iluminatskim, a između ostalih to su Harvard, Oxford i London School of Economics) na pune dvije stranice objašnjavao da imamo neodrživ sustav, da ljudi objavljuju malo radova, da nema kriterija uspješnosti te da promjene zakona donose „značajne promjene nabolje „. Smatra da neki „koriste kao dimnu zavjesu „, a „neki iskreno vjeruju „da je cilj razbiti i privatizirati dijelove sveučilišta, ali „sve i da postoji presvijetla sveučilišna tradicija, namjera da se dijelovi sveučilišta privatiziraju i zavjera EPH (na stranicama EPH-ovog lista je objavljen intervju, *op.* K.M.) i krupnih visokoškolskih kapitalista, ostaje pitanje je li novac utrošen na neprihvatljiv način (jest) ili što se današnjem sustavu može učiniti da se to ne ponovi (ništa). „Možda nam pomognu zakoni iz Bruxellesa. Nikome do sad nisu, ali možda mi budemo prvi.

Tisak će vas uglavnom pokušati uvjeriti kako su neke stvari odavno normalne na ‘razvijenom Zapadu’ ali mi smo seljoberi, lijenčine i muktaši pa nam ide na živce kad moramo raditi ili platiti, a još smo uz to i konzervativni. Dakle, problem je u tome što nismo dovoljno napredni da shvatimo tekovine demokracije i tržišnog gospodarstva. No, povremeno se pojavi neka vijest iz koje se vidi da je agenda univerzalna i da svi studenti i fakulteti na svijetu imaju iste probleme, baš kao i svi ljudi na svijetu. Naslov teksta je glasio „Gnjevni studenti napali princa Charlesa i Camillu - protesti zbog povećanja školarina - više od 20.000 mladih izašlo na ulice „. Bila je i slika koja je prikazivala studente kako se sukobljavaju s policijom ispred zgrade parlamenta. Studenti su napali automobil u kojem su bili princ Charls i njegova supruga Camilla. Prozorsko staklo njihova automobila je napuklo, a netko je bacio i boju. Britanski mediji izvijestili su da par nije ozlijeđen. Šteta. Jesam li vam rekao da iz novine stižu samo loše vijesti?

Na prosvjedima se okupilo oko 20.000 studenata koji su nekoliko puta pokušali probiti policijski kordon, a u jednom trenutku su oborili metalnu ogradu oko parlamenta i bacali njene dijelove na policajce želeći silom ući u parlament, a policija je na njih nasrnula konjima. To je suvremena demokracija gdje oko svih parlamenata stoje kordoni policije koji trebaju spriječiti ljude da uđu i osobno popričaju sa svojim ‘zastupnicima. Neredi

su se događali tijekom glasovanja parlamentaraca o povećanju godišnjih školarina na 9000 funti, što je gotovo tri puta više nego sadašnje školarine. Zastupnici su povećanje odobrili.

Kao što Iluminati posredstvom našeg ministra obrazovanja žele uvesti svoje zakone, jednako tako će nam za koji mjesec ili godinu postupno povećavati cijene upisnina silnim dekretima. Njima je cilj isključiti Tupog Jacka iz prvog poglavlja i uzeti mu sve osim mogućnosti da bude njihov rob. Možda zvuči grubo ili pojednostavljeno, ali to je istina. Uostalom, pokušajte na trenutak (iako to mora biti grozno iskustvo) ući u glavu princa Charlesa i vidjeti kako on vidi te studente koji mu se naguravaju oko auta. Probajte, i na trenutak ćete vidjeti kakvu stoku Iluminati vide kad gledaju bilo koga od nas. I onda im neki prodani ili programirani bezveznjakovići puni sebe pomažu u njihovom planu.

A što je cilj vidjelo se u prosincu 2011. u vijesti „Nada više ne stanuje ovdje - siromašan svaki drugi Amerikanac „. Pod pritiskom rastućih životnih troškova, gotovo svaki drugi Amerikanac gurnut je u siromaštvo ili osuđen na crkavicu koja se službeno klasificira kao ‘niska primanja’. Posljedica je to uvjeta uporno visoke nezaposlenosti i raspadanja socijalne sigurnosne mreže „koja štiti građane od propadanja u ponor siromaštva „. Kongresnici su u isto vrijeme ekonomskim prioritetima proglasili rezanje naknade za nezaposlene, zamrzavanje plaća u državnom sektoru i smanjenje sredstava kojima političari raspolažu po slobodnoj procjeni. Gradonačelnici 29 američkih gradova kažu da svaki četvrti stanovnik ne dobiva potrebnu pomoć u hrani. Najveći udio obitelji s niskim primanjima obilježava savezne države na jugu i zapadu SAD-a, uključujući Arizonu, Novi Meksiko i Južnu Karolinu, koje su drastično smanjile ili u cijelosti ukinule programe pomoći za siromašne. U najmnogoljudnijim državama Kaliforniji i Teksasu živi više od milijun takvih obitelji. Od sloma tržišta nekretnina izvršena je ovrha nad gotovo četiri milijuna američkih domova. Procjenjuje se da će oko 1,6 milijuna djece iskusiti beskućništvo u 2012. godini - 38 posto više nego na početku recesije. Oko 97,3 milijuna Amerikanaca našlo se u kategoriji građana s niskim primanjima, što obuhvaća kategoriju zarade na samoj granici siromaštva. Zajedno sa 49,1 milijun ljudi koji su ispod granice siromaštva, brojka dostiže 146,4 milijuna ili 48 posto ukupne američke populacije. To je četiri milijuna više nego 2009. godine. Po dobnoj kategoriji, najpogođenija su djeca (čak 57

posto spada u kategoriju siromašnih ili s niskim primanjima) i stariji od 65 godina. Dobro došli u Novi svjetski poredak.

U novinama je osvanuo i naslov: „Turci više ne žele u EU „. Turski ministar vanjskih poslova Ahmet Davutoglu izjavio da ulazak Turske u EU podržava još samo 30% birača, „što je strašan pad u nekoć proeuropski oduševljenoj naciji „. Godinu dana ranije 60 posto Turaka podržavalo je ulazak u EU. Naravno. Što će im, kog' vraga, EU? Turska je izrasla u 19. gospodarsku silu svijeta, 2010. godine imala je rast BDP-a od 8,9 posto, za razliku od Njemačke, članice EU koja se najbrže oporavljala od krize pa je imala rast 3,6 posto. Osim toga, turski dug iznosi 42,1 % BDP-a, izrazito manje od velikih članica EU. U vrijeme tzv. krize u 2010. godini osobna potrošnja Turaka porasla je 6,8 posto.

Tako bi bilo mnogim zemljama kad bi ih se pustilo na miru. Čini se da Turskoj predobro ide, da daje predobar primjer pa prognoziram neko 'događanje naroda'. Doista, na kraju teksta je pisalo da „se u Turskoj posljednjih godina mandata (premijera Erdogana) bilježi sve snažnije nezadovoljstvo odnosom prema medijima i demokratskim tekovinama. Riječ je o sekularno raspoloženoj političkoj manjini kojoj EU stoga vjerojatno djeluje sve primamljivije „. Zvuči kao poznat scenarij iz kojeg su obično slijedili već viđeni recepti rušenja aktualne vlasti od strane 'nevladinih' skupina (koje organizira CIA) radi obrane' demokracije.

U lipnju 2011. na naslovnici je osvanuo divovski naslov: „80% Hrvata: NE demokraciji i kapitalizmu, DA vođi koji će se brinuti za nas „. Nadnaslov je obavještavao da se radi o „zapanjujućim rezultatima istraživanja Europske banke za obnovu i razvoj „. *Bullshit.* Naslov je na neki način iskrivljavao i ridikulizirao zdravorazumske zaključke ljudi koje su donijeli na temelju svog iskustva s 'demokracijom' i 'kapitalizmom', ali i na temelju toga što im mašta uvjetovana programiranjem nije dopuštala da smisle neki sustav izvan onih koje su dosad iskusili.

Pisalo je: „Dva desetljeća nakon stjecanja neovisnosti Hrvati sve manje žele živjeti u demokraciji i tržišnom gospodarstvu „. Pitam se zašto. Naši pajdaši na Zapadu nemaju iskustvo drugačijeg života od onog u liberalnom kapitalizmu i takozvanoj demokraciji koja se sve više otkriva kao obična zakulisna manipulacija. No, ovdje ljudi imaju iskustvo iz socijalizma koji je također iluminatska tvorevina, i možda je baš i smišljen, pogotovo u ekstremnim oblicima lenjinizma i staljinizma, da bi

s jedne strane kompromitirao ideju pravednog društva i izbio ljudima iz glave da se zanose takvim iluzijama, a s druge da bi se implementirao pravi totalitarizam, kakvoga u diktaturama starog kova nije bilo.

No, očito je tu bilo i humanih stvari kad je jedan od zaključaka istraživanja i taj da bi Hrvati demokraciju kombinirali s „autoritarnim režimom, dok bi tržišnu ekonomiju u najmanju ruku dopunjavali jakim elementima socijalne zaštite „. Vijest su prenijele i ‘tranzicijsko izvješće Europske banke za obnovu i razvoj koja je Hrvatskoj poručila da u 2012. mora ubrzati privatizaciju i komercijalizaciju infrastrukture. Dajte, ohladite.

I nije to sve. Europskabanka za ob novu ir azvoj je potkraj 20 10. go dine anketirala 39.000 kućanstava u tranzicijskim zemljama kako bi dobila stavove građana o životu u kostsocijalisaičkom svijetu. U novinama su rezultati novog istraživanja za Hrvatsku proglašeni „poražavajućima, a u nekim segmentima čak i zabrinjavajućima”. U onim segmentima u kojima ljudi nisu spremni olako prihvatiti da je sustav koji će ih opljačkati baš onaj najbolji za njih. Recimo, ‘zabrinjavajuće je da su se na dnu ljestvice institucija u koje imaju povjerenja našli političke stranke, sabor i vlada te sudovi, dok bi zapravo zabrinjavajuće bilo da nisu. Potporu demokraciji i tržišnom natjecanju dalo je samo 21% ispitanika u Hrvatskoj, što je jedna od najnižih potpora kombinaciji tih modela među zemljama u tranziciji. Dok demokraciju u Hrvatskoj zagovara „samo oko polovica ispitanika „, kod tržišne ekonomije „stvar je još gora „jer nju podupire samo 30-ak % Hrvata. Nije da je to čudno, jer su u okviriću pokraj glavnog teksta nabrojani faktori koji u mislima prosječnog građanina Hrvatske čine tržišnu ekonomiju. To su: privatizacija, stečajevi, više rada za manju plaću, nesigurno radno mjesto, skupi krediti, bahati bogataši.

To doista jest tako i nikako ne shvaćam zašto se novine zgražaju nad razumnim zaključkom stanovnika ove zemlje, koji je proizašao iz njihova iskustva i tu im nitko ne može prodavati banane. Naravno, bilo bi lakše da stoka, osim što šuti i trpi, još i misli ono što se Eliti sviđa, ali baš u tu svrhu i postoje ovakvi mediji koji razmišljanja ljudi nazivaju „zabrinjavajućima „, umjesto da „zabrinjavajućima „nazovu okolnosti koje su ljude dovele do takvih stavova.

U glavnom tekstu su dalje razni stručnjaci raspravljali o tome žele li Hrvati socijalizam ili samo pate od nostalgije, ali pažnju mi je privukla

kolumnistica koja je napisala da smo se dvadeset godina borili za demokraciju, tržišnu ekonomiju i kapitalizam, a da je rezultat da „ne volimo tržišnu ekonomiju, ne volimo demokraciju, nemamo ni povjerenja u te zapadnokapitalističke temelje. Vratite nam samoupravljanje, radničke savjete i moćnu državu koja će odlučivati što ćemo, kada i gdje proizvoditi, koliko ćemo zarađivati i koliko ćemo trošiti. „

Sarkazam je očit, ali i nepotreban. Razuman čovjek doista ne bi trebao imati povjerenja u zapadnokapitalističke temelje koji se sve više otkivaju kao isprika za svemoć korporacija koje su iznad zakona, država i poreza, a pogotovo iznad odgovornosti prema ljudima i ikakve želje za njihovom dobrobiti. Samoupravljanje je u tom smislu svakako imalo dobrih elemenata. Recimo, iz današnje perspektive sveopće kreditne zaduženosti, briljantno zvuči ideja da se u nekom kvartu vrtić ne gradi uz pomoć kredita od banke nego pomoću doprinosa stanovnika tog kvarta koji traju određeni broj godina, a kad se novac skupi, s plaćanjem doprinosa je gotovo, a usred kvarta stoji zgrada vrtića zbog koje nitko nije zadužen.

‘Porazni’ rezultati ljubavi Hrvata prema demokraciji i tržišnom gospodarstvu rezultat su puke usporedbe dvaju iskustava (koju naša djeca, nažalost, neće moći napraviti, mi smo zadnja generacija koja to može). Kolumnistica je dobro sažela ta iskustva: „U socijalizmu su hrana, odjeća, struja i benzin koštali onoliko koliko je radnik mogao platiti, stan se dobio od tvrtke ili se mogao dobiti povoljan kredit za gradnju kuće, svaki imalo štedljiviji čovjek mogao je sagraditi i vikendicu na moru, a dodatni su se prihodi jednostavno ostvarivali odlaskom na bolovanje i radom u poljoprivredi ili u ‘fušu’. U ovom dobu očaja sve je preskupo, ništa se ne može uštedjeti, stanovi se ne dijele, a bolovanja su strogo kontrolirana i opasna jer se lako može ostati bez posla. Takvu tržišnu ekonomiju većina ljudi u ovoj zemlji ne želi. „Stvarno čudno.

Tada su u kolumni krenuli mitovi i legende: „Onu pravu tržišnu ekonomiju, koja je i stvorila snagu zapadnog kapitalizma, još nismo ni upoznali. (Kako se stvari kreću, niti nećemo, ali ćemo upoznati totalitarističku, elektronički nadziranu policijsku državu koja će daleko nadmašiti sva naša iskustva iz vremena socijalizma, *op.* K.M.). U toj tržišnoj ekonomiji ljudi stvarno puno rade, ali mogu i zaraditi. (Upitajte Amerikance iz gornje vijesti. *op.* K.M.). U takvoj ekonomiji uspješne tvrtke su uspješne jer su bolje od konkurencije, pa zato dobro plaćaju ljude koji su im ključni za priču o uspjehu. U takvoj ekonomiji prosječna dobra

su većini pristupačna jer to isto tržište ruši cijene i ne dopušta monopole. (Ovo je doista naivna tvrdnja u svjetlu podataka koji pokazuju da se na vrhu piramide vlasništva sve velike korporacije spajaju u jednu. A one su te koje mogu imati najmanje cijene, zbog puke količine robe kojom trguju i robovskog rada u dalekim zemljama, tako da i ona priča o konkurenciji pripada u neku knjigu braće Grimm. Kako je jednom Rockefeller rekao - konkurencija je grijeh, *op.* K.M.) U takvoj ekonomiji država je samo regulator i svojevrsna hitna služba, za uistinu hitne slučajeve, kao što se pokazalo u posljednjoj ekonomskoj krizi. „(U SAD-u, otkuda je kriza potekla, pokazalo se da je došlo do nezapamćenog transfera javnog novca u blagajne banaka jer je država dala trilijune dolara poreznih obveznika - za koje ionako plaća kamate Federalnim rezervama - u bankarske korporacije koje su i proizvele krizu, a slično sanacije banaka zbivat će se i u Europi. Dakle to nisu 'hitni' slučajevi, jer se iz krize jedino izvukao Island koji je banke pustio da propadnu te tako izbjegao spiralu zaduživanja i potom počeo gospodarski nesmetano rasti. Navodnike treba staviti i na riječi 'kriza' *op.* K.M.).

Kolumna je zaključena time da će „Europa u svoj klub dobiti naciju razočaranu njenim temeljnim zasadama - tržištem i demokracijom. (Nevjerojatno orvelovska tvrdnja kad se zna da se u korporatističkoj Europskoj uniji vladajuća tijela ne biraju demokratski, tako da se EU niti formalno ne može nazvati demokracijom, a kamoli u praksi, a i o tržišnoj ekonomiji bi se moglo raspravljati *op.* K.M.). I to će biti najteži posao koji s Hrvatima treba napraviti, a trajat će puno dulje nego sami pregovori za prijem u taj klub. „Pa što. Hrvatski građani ionako nikad nisu sami po sebi željeli ući u taj 'klub' nego ih na to sile političke elite, najvjerojatnije iz sasvim sebičnih, sitničavih razloga.

Tih se dana u novinama na sve strane interpretiralo to istraživanje Europske banke za obnovu i razvoj, da „patimo za vođom i sigurnosti koju smo imali u socijalizmu „(građani su jednostavno rekli da im se ne sviđa da ih netko pljačka, vara i manipulira, to je sve, a to upravo novine rade ovakvim interpretacijama u naslovima), da smo „konzervativno društvo „, što bi valjda trebao biti neki veliki zločin, pa da smo razočarali svojim nepovjerenjem u demokraciju i tržišnu ekonomiju (što su ionako, ako mene pitate, prazne riječi. I koga bismo to trebali očarati?)), uglavnom, da smo podbacili na svakom mogućem polju jer smo lijeni i nepouzdani i

samo želimo hvatati krivine. Dopustite onda da i ja malo analiziram rezultate tog istraživanja.

Zaključio sam ovo. Ovi analitičari istraživanja samo mlate praznu slamu. Građani su inteligentno, pristojno i razumno rekli: Dečki, odjebite u skokovima.

21. POGLAVLJE - MIKROCIPOVI ZA BOLJU BUDUĆNOST (pitanje je: kome bolju?)

Prije koju godinu sreo sam neke ljude iz svijeta novih tehnologija koji su mi oduševljeno pričali kako će se za koju godinu moći ugraditi čip, pa ti više neće trebati kreditna kartica, ključ od stana, auta i tome slično. To im se jako dopalo. Isprva se i meni dopalo to što su mi pričali. No, s vremenom počele su se pojavljivati i drugačije perspektive. Timothy Wiseman u tekstu objavljenom na web-stranici Gregoryja Nikolettosa *Wethepeoplewillnotbechipped* mikročipove vidi kao dio „protuljudskog sustava koji smo svi zajedno odlučili održavati „.

Gregory Nikolettos, koji živi u Australiji, osnivač je udruge „We The People Will Not Be Chipped" („Ne damo se čipirati"), međunarodnog pokreta koji se zalaže za donošenje preventivne legislative protiv ljudskog mikročipiranja širom svijeta. Radeći za kompanije *Apple* i *Xerox* stekao je razumijevanje tehnologije i način na koji je ona povezana s planom globalnog ljudskog mikročipiranja. Timothy Weisman živi u Velikoj Britaniji, a u vrijeme završetka svog studija psihologije počeo je istraživati različite planove takozvanog Novog svjetskog poretka, uključujući plan za mikročipiranje ljudi kojem se snažno protivi, pa je danas član tog pokreta.

Wiseman piše: „Nažalost, ljudi koje se posljednjih nekoliko desetljeća pogrešno etiketiralo kao 'teoretičare urote' što je bila refleksna reakcija na njihova upozorenja o približavanju Novog svjetskog poretka, bili su u pravu. Čak je i televizijska postaja *Fox News Channel* na trenutak pokleknula i priznala da političari i tehnokrati otvoreno upotrebljavaju izraz Novi svjetski poredak. Danas se taj izraz koristi toliko često i tako smiono da čovjek ne može ne posumnjati u zdrav razum ljudi koji i dalje odbijaju vjerovati u plan za uvođenje besprimjernog globalnog sustava kontrole nad svima nama - odnosno Novog svjetskog poretka. „

Nije da je nešto novo u ljudskoj povijesti pričati o težnji da manjina vlada većinom. Samo jedna stvar je nova - tehnologija. Nije da stara tehnologija nije bila dovoljna za raditi štetu. Svakako, bila je. No, tvrtka koju zaslužuje posebni spomen u svakoj raspravi o tehnologiji kao sredstvu kontrole ljudi zove se *International Business Machines Corporation* - IBM. IBM-ova bušena kartica koju je izumio Herman Hollerith omogućila je brz i lak proces masovnog prikupljanja podataka. Pojedinci su se mogli povezati s križajuće tabeliranim podacima o njihovoj prošlosti, zvanju, religiji, članstvu u organizacijama i tome slično, sa svime o čemu su se podaci mogli prikupiti. Podaci su se pohranjivali u stupcima i redovima koje je bušio IBM-ov sustav za bušenje kartica. Kartica se zatim provlačila kroz čitač koji bi očitao kodirane informacije. Sustav je mogao raditi brzinom od 40.000 kartica na sat te su se brzo mogli identificirati ljudi koji su ulazili u određenu kategoriju ili više njih, kakve god te kategorije mogle biti.

Počelo je s IBM-om

IBM-ova tehnologija koristila se za organiziranje gotovo svega u nacističkoj Njemačkoj i tadašnjoj Europi, od identifikacije Židova u popisima stanovništva i programa za određivanje podrijetla do trasiranja željezničkih pruga i organizacije robovskog rada u koncentracijskim logorima. Danas je IBM usko povezan s kompanijom *Verichip Corporation* koja proizvodi mikročipove za usađivanje. Njezino novo ime je *PositiveID* - što Nikolettos i Wiseman zovu „nadahnutim potezom marketinškog genija ‘ što „lukavo sprječava povezivanje kompanije s bilo kakvim negativnostima'. IBM je bivšem *Verichipu* otpisao dug od šezdeset milijuna dolara i bacio se na posao, promovirajući svoj san o globalnom ‘pametnom sustavu’ potpunog i neprekidnog nadzora svega i svakoga, „koji se stručno plasira kao bezopasna uber-efikasnost, kao što bismo i očekivali. U stvari se radi o ataku na ono malo slobode što nam je preostalo. „

Autori navode da su natjecatelj i u španjolskoj verziji televizijskog *reality-showa Big Brother* u ožujku 2004. godine promovirali *Verichip* na VIP-zabavi u klubu Baja Beach u Barceloni. Nakon što vam se u ruku usadi mikročip možete ući u VIP područje i nikada više nećete biti primorani na groznu neugodnost da sa sobom nosite gotovinu ili kreditne kartice. U Rotterdamu u Nizozemskoj Baja Beach Club igra na istu kartu.

Njegov direktor Jo van Galen izjavio je da vjeruje da će za dvadeset godina biti uobičajeno čipiranje prilikom rođenja. Conrad Chase, vlasnik lanca Baja Beach klubova, dugi je niz godina radio za američku Agenciju nacionalne sigurnosti, pišu Nicolettos i Wiseman, no taj podatak ne dospijeva u promotivne TV-specijale.

Vizija arhitekata Novog svjetskog poretka nije da nas se ostavi na miru, da nastavimo sa svojim životima, kažu autori, već žele određivati što smijemo a što ne, to jest do koje mjere smijemo živjeti i, s vremenom, smijemo li uopće živjeti. Pravo da hodamo svijetom bez usađenog mikročipa danas se čini prilično sigurnim, međutim hoće li tako biti i kada ljudi bez usadaka nekako postanu manjina ili ako se infrastruktura čitavog Planeta u nekom trenutku počne temeljiti na pretpostavci da ljudi imaju usađene mikročipove? Što kada posjedovanje čipa bude preduvjet za sudjelovanje u ključnoj dinamici suvremenog života kao što je kupovanje, glasanje na izborima i vožnja automobila? U časopisu *Surveillence and Society,* u izvještaju pod nazivom „Mreža o nadziranju „piše da bi već 2016. gotovo svaki pokret, kupnja ili komunikacija mogli biti praćeni preko kompleksne mreže isprepletenih nadzornih uređaja te da se „sada vode ozbiljne rasprave o pozivu na sveopće čipiranje „.

Autor Michael Snyder na svom blogu piše o tome kako su već mikročipirani psi, a također i ljudi - tisuće starijih Amerikanaca koji boluju od Alzheimerove bolesti - te da je vojna razvojna agencija, mračna DARPA, objavila planove za razvoj nanosenzora koji će na bojnom polju pratiti zdravlje vojnika i konstantno obavještavati liječnike o vojnikovom fizičkom stanju. Jednom kad se mikročipovi ugrade u sve vojnike, pita se on, koliko će vremena proći prije nego ih se odluči ugraditi u svakog državnog službenika radi ‘nacionalne sigurnosti’? Istraživači sa Sveučilišta Stanford razvijaju sićušne robotske monitore koji mogu dijagnosticirati bolesti, motriti stanje organizma i čak dostaviti lijek u krv. Sav se taj tehnološki napredak obično promovira na takav način da se prosječni građanin ne može naljutiti. Tko bi bio protiv toga da vojnici budu živi, da ljudi budu zdraviji?

Ako uopće bude javno oglašeno, a ne dano kriomice kroz cjepivo ili na neki drugi način, širenje mikročipova bi će isprva na dobrovoljnoj osnovi. Velik broj Amerikanaca već se mikročipirao, a broj se povećava svake godine. Opet je riječ o osvajanju umova, stavova i uvjerenja jer kako će se tehnologija širiti raznim će institucijama, poslodavcima ili čak bankama

biti sve lakše zahtijevati da se mikročipirate iz sigurnosnih razloga. Drugi će se htjeti mikročipirati zbog spajanja na tehnološke mreže, pa i mozgom direktno na sam internet. Možda će tako biti moguće 'pročitati' knjigu od 500 stranica za nekoliko minuta? No, kakva će biti zaštita od virusa? Hoće li netko biti u stanju vašim mozgom upravljati iz daljine? Wiseman sugerira da bi bilo mudro da se širom svijeta donesu preventivni zakoni koji bi sprječavali bilo kakvo prisiljavanja na prihvaćanje mikročip-usadaka.

Verichip o Verichipu

Korporacija *Verichip,* odnosno *PositivelD,* u svojoj se kratkoj povijesti nije proslavila kao osobito iskrena, ali od njezina izvršnog direktora Scotta Silvermana moglo se u razgovoru u vijestima TV-postaje *NBC News* čuti i ponešto istine. Televizijski voditelj Lester Holt upitao ga je: „Dolaze li i do Vas glasine, ljudi govore: 'Veliki brat, previše informacija, pomalo zastrašujuće.' Što kažete na to?" Scott Silverman mu je odvratio: „Pa, znate, zanimljivo pitanje. Dvije godine učestalo su mi postavljali to pitanje. Danas je ono bitno rjeđe. Doista, državni odvjetnik Meksika i neki drugi dužnosnici dobili su taj čip zbog sigurnosnih razloga. A kada razina prihvaćanja proizvoda u značajnoj mjeri poraste, kao što se dogodilo, bojazni glede privatnosti se smanje. No, da izravno odgovorim na vaše pitanje, Lestere. Većina ljudi boji se invazivnosti toga, činjenice da se to usađuje u tijelo. A kao što znamo iz iskustava s *pacemakerima* i drugim medicinskim uređajima, kada ih ljudi prihvate zbog njihove svrhe i djelotvornosti oni pronađu svoje mjesto u društvu. To neće biti sutra, ni sljedećeg tjedna. Međutim, za dvije, tri ili pet godina polako ali sigurno prodrijeti će u *mainstream."*

Silverman je govorio o stupnjevitosti i strategiji dugoročnog razmišljanja zasnovanoj na postizanju postupnog normaliziranja onoga što se isprva, sasvim opravdano, čini dijaboličkim pokušajem da se svaki pojedini čovjek svede na 'artikl u golemom ljudskom inventaru' - puko vozilo za *VeriChip* koji će se koristiti u spoju s protuljudskim globalnim 'pametnim sustavom' što ga je osmislio pomagač nacističkih ratnih zločina IBM. Zato baš i nije dobra vijest da je nedavno proces „polaganog ali sigurnog prodiranja u *mainstream"* napravio veliki korak. Čipovi za usađivanje stavljeni su na tržište kao univerzalno rješenje za hipotetski

problem povezan s nekom vrstom nemogućnosti pristupa medicinskim informacijama *bez* implantata.

Nedavne aktivnosti korporacije *VeriChip/PositiveID* otkrivaju i daleko veće ambicije nego što je Silverman javno priznao: akvizicije korporacije *Steel Vault* (da bi se formirala korporacija *Positive ID)* i NationalCreditReport.com - a povezuju kompaniju sa svijetom krađe identiteta i kreditnog nadzora; veze s Googleovim internetskim servisom Google Health i *Microsoftovim* servisom HeakhVaukom kompaniju povezuje s elektroničkim medicinskim zapisima; kompanijin razvojni partner RECEPTORS LCC - tvrtka koja proizvodi Virus Triage Detection System, sustav za otkrivanje prisutnosti virusa HINI - povezuje kompaniju s onom (ne)slavnom lažnom 'pandemijom' svinjske gripe u režiji Svjetske zdravstvene organizacije i potencijalno sa sličnim incidentima u budućnosti; veličina kompanijinog odjela HealthID koji je razvio svoj asortiman proizvoda, uključujući usadive RFID mikročipove (RFID = radio-frekvencijska identifikacija) druge generacije koji mogu detektirati razinu šećera u tijelu - kompaniju povezuje sa zdravstvom općenito te posebno s pacijentima s dijabetesom; kompanija je objavila da tijesno surađuje s kompanijom *HealthScreenDirect* koja pruža prebiranje za dijabetes i povišeni kolesterol.

Kada bi partnerstvo kompanija *VeriChip* i RECEPTORS iznjedrilo senzor za najavu povišenog kolesterola, kao što predviđa internetska stranica *wethep-eopewillnotbechipped.com* to bi kompaniju potaklo da svakog od 106 milijuna Amerikanaca koji pate od visokog kolesterola prepozna kao izvor zarade. No, ima toga još.

Kompanija *Verichip/Positive ID* osnovala je korporaciju *BeriGreen Energy* za ulaganje u sektor čiste i alternativne energije. Nakon potpisanog paketa poticaja, kojim se u obnovljivu energiju ulaže sedamdeset i devet milijardi dolara, kompanija je stvorila sinergiju između svoje nove marketinške kompanije *Gibraltar,* zakona o poticaju, plana globalnog zatopljenja, trgovanja emisijama stakleničkih plinova i ljudskog usadivog mikročipa. Uza sve to, ta kompanijina korporacija već se povezala s kompanijom ELCAN *(Raytheon Microelectronics Espaha*), koja je peti najveći izvođač radova u vojnom sektoru i proizvođač čipa *VeriChip/PositivelD.* Nadalje, *Verichip/PositivelD* uključuje sustav *VeriyPay* koji bi se trebao koristiti kao brza metoda plaćanja za gotovinske transakcije i kreditne kartice. Sad se čini očiglednim da je metoda plaćanja

elektronskim karticama bila prelazni korak prema usadivom mikročipu. Uostalom, većina nas ima mobitele, a preko njih se može raditi dosta stvari koje se planiraju raditi mikročipovima, sve do lociranja mjesta neke osobe. Mobitelima smo na neki način već mikročipiram.

Tvtka Verichip/Positive ID ima svoje prste u mnogo toga, a njezini različiti ogranci kao da konvergiraju i idu u jednom smjeru - uvođenju usadivih mikročipova kao rješenju životnih problema. Usprkos tome, prenose Nikolettos i Wiseman, u prosincu 2009. godine izvršni direktor Scott Silverman uvjeravao je javnost: „Upotreba čipa za usluge kreditnog izvještavanja, čak i njegovo korištenje za financijske transakcije... nije dio našeg poslovnog modela već pet ili više godina, otkako je otišao Sullivan [bivši izvršni direktor] i nije dio našeg poslovnog plana za budućnost." Silverman je nastavio: „Mogu vam reći da (...) usađivanje čipova u djecu i imigrante u identifikacijske svrhe ili njihovo usađivanje u ljude, posebno ne protiv njihove volje, za financijske transakcije, nije bilo i nikada neće biti namjera ove kompanije, sve dok sam ja predsjednik njezinog upravnog odbora i izvršni direktor."

No, 2004. Silverman je za tjednik *New Times Broward-Palm Beach* izjavio da bi se u bližoj budućnosti *VeriChip* mogao koristiti kao kreditna kartica. 2006. gostovao je u emisiji *Fox & Friends* te promovirao čipiranje radnika-imigranata radi nadzora kretanja i praćenja porezne evidencije. Tip je obični lažljivac. Spomenimo i to da su mikročip-implantati kod pokusnih životinja dovedeni u vezu s tumorima (vidi *web*-stranice Katherine Albrecht).

Evo i vijesti koja pokazuje u kojoj je mjeri mikročipiranje već smješteno u naš um. Novine *Sydney Morning Herald* su 2. ožujka 2010. objavile vijest naslovljenu: „Jedan od četiri Nijemca sretan zbog mikročipova „. Pisalo je: „Nedavno provedena anketa otkrila je da bi gotovo jedan od četiri Nijemca rado imao čip implantiran u svojemu tijelu. Anketu je provela njemačka lobistička skupina informatičke industrije BITKOM s namjerom da dokaže sve slabije razgraničavanje stvarnog života i virtualnog svijeta. Uglavnom, 23% od otprilike tisuću ispitanika reklo je kako bi pristalo da im se pod kožu umetne čip 'zbog određenih koristi' „

Svi ti koraci malo po malo vode ka čipiranju stanovništva. Nikolettos i Wiseman navode intervju s filmskim redateljem Aaronom Russoom u

kojem on govori o svom nekadašnjem prijateljstvu s Nicholasom Rockefellerom iz slavne bankarske dinastije Rockefeller. Između nekoliko drugih zapanjujućih otkrića, Russo govori o Rockefellerovom priznanju da je konačni cilj „postići da svi na svijetu imaju ugrađen RFID-čip, te da sav novac i sva imovina bude na tim čipovima, a ako bilo tko poželi prosvjedovati protiv onoga što činimo ili postupati protiv toga, mi samo isključimo njegov čip" Dakle, to je odgovor na pitanje: Kamo se stremi?

A odgovor na pitanje: Kako tamo stići? Naravno, još od Edwarda Bernaysa, odgovor je uvijek samo jedan - pomoću promidžbe.

Promidžba o čipovima

Jedna od metoda je 'prediktivno programiranje' - utjecanje na to kako ljudi percipiraju budućnost, što očekuju od budućnosti te kako misle da će misliti i ponašati se u toj budućnosti. Za takvo programiranje koristi se neka maštovita priča postavljena u budućnost koja sadrži ideje i tehnologije koje se zapravo planiraju u sadašnjosti tako da se u stvarnom životu, u trenutku kada su ti događaji blizu ostvarenja, programiranoj publici sve čini poznatim. Kao nekakav unutarnji logični slijed stvari, potpuno spontan i slučajan. Prisutan je osjećaj nužnosti da to tako mora biti. Žrtva je nesklona prigovorima jer je sve uređeno na način da izgleda kao prirodan razvoj stvari.

Alan Watt s internetske stranice *wwwxuttingthroughthematrix.com* objašnjava da nas se ustvari kultivira: „Prije svega, oni znaju gdje na tom polju žele uzgajati, pa vrstu usjeva koju žele uzgajati, koliko visok usjev treba biti i koliko ga treba biti. Najprije pripremaju teren, zemljište. Krče šikaru. Zatim oru zemljište. Drljaju ga. Čine sve što je potrebno. Zatim zasiju sjeme i promatraju ga kako raste i kultiviraju ga. Dakle, to je ono što čine s vašim umom kada vas pripremaju za svaki veći događaj u vašem životu. Sve ćete to vidjeti u filmovima, posebno u ovom modernom vremenu (...) U 20. stoljeću to se radilo prvenstveno kroz romane, kazališne predstave, glazbene koncerte, no danas je u svačijem televizoru (...) Izravno vas programiraju kroz zabavu, a kada zatim vidite da se to događa u vašem životu reći ćete: 'Pretpostavljam da je to u redu. Nekako je logično, nije li?' I nećete više o tome razmišljati. A odakle je ta ideja izvorno potekla? Plasirana vam je kroz zabavu, što i jest primarna svrha takve zabave."

Metodu prediktivnog programiranja, pišu Nikolettos i Weisman, koristi se kako bi nas se uvjerilo da prihvatimo ideju mikročip-implantata kao nešto neizbježno, čak i poželjno, i to traje već desetljećima. Evo nekoliko primjera iz filmova:

Uvodni prizor *Loganovog bijega* (1976.) prikazuje novorođenče s kristalnim implantatom u dlanu. Implantat počne bljeskati kada netko napuni trideset godina, kada je vrijeme za njihovu 'obnovu';

U *Tvrđavi* (1992.) svaki zatvorenik ima implantiran 'intestinator' - uređaj dizajniran da izaziva veliku bol ili smrt za svako kršenje zatvorskih pravila. U svibnju 2009. godine objavljen je članak pod naslovom „Saudijski cip-ubojica' pratio bi i eliminirao nepoželjne" u kojem se sugerira da je intestinator postao stvarnost;

U *Razbijaču* (1993.) „San Angeles" 2032. godine visoko je uređeno društvo u kojem je sve što je kategorizirano kao loše po vas (na primjer sol, pušenje) postalo nezakonito. Svaki čovjek ima usađen mikročip, uključujući svježe odleđenog Sylvestera Stallonea koji je bio zamrznut i reprogramiran u kriogeničkom zatvoru;

U BBC-evoj drami *Posljednji neprijatelj* (2008.) britanska ministrica unutarnjih poslova otkriva da joj je usađen mikročip: „Njegov sadržaj i funkcioniranje može se prilagoditi mojim potrebama. Može biti moja kreditna kartica, može biti ključ za vrata, ključ za automobil - nikad ih više neću gubiti. S vremenom će postati univerzalan. Počevši od školske dobi, za čitav život. „

To je tek mali djelić kultiviranja umova za prihvaćanje mikvočipiranja. Nezaobilazni su i raznorazni prilozi iz televizijskih vijesti koji su u stvari reklame, dok nas nevidljiva vlada pokušava najprije uvjeriti u to da je čipiranje poželjno, a zatim i 'normalno'. To bi ujedno impliciralo da je biti *nečipiran* nenormalno, što je za neke pojedince nepodnošljiva etiketa. Što više ljudi pristane na čipiranje to je vjerojatnije da će svjetska ekonomska i tehnološka infrastrukturu naposljetku funkcionirati na pretpostavci da su građani čipirani. Već danas ljudi mogu ući u određene klubove i plaćati s usađenim čipom. To je prvi korak, a slijedeći korak jednostavno je postupno povećavanje broja mjesta koja prihvaćaju taj način plaćanja, nakon čega se potencijalno krećemo prema uznemirujućoj situaciju u kojoj je plaćanje roba i usluga moguće *jedino* putem čipa usađenog u vaše tijelo.

Društvo bez gotovinskog novca još je jedna nedobrodošla prekretnica na koju treba pripaziti.

Ono o čemu Wiseman ne piše, a vrijedilo bi dodati za razmišljanje, jest mogućnost da se kroz mikročipove utječe na ljudsko ponašanje. Zašto maštu ograničiti samo na mogućnostima poput elektronskog plaćanja? Pa već danas, ako selotejpom zalijepim za ruku svoju karticu, to mogu raditi na skoro identičan način kao da imam mikročip ugrađen ispod kože ruke. Ne vidim u tome neki veliki napredak, pa niti za Novi svjetski poredak. Ali ako se prisjetimo da je naše tijelo mokri elektromagnetski sustav i da mnogim našim postupcima upravljaju razne kemijske supstance koje po zapovijedi mozga luče naši hormoni, tada nije teško zamisliti da je taj sustav također moguće 'hakirati' i to baš elektromagnetskim impulsima iz čipa koji je, naravno, stalno u vezi s nekim centralnim kompjuterom. Kojim također netko upravlja.

Sve je to već ovdje. Dok sam dovršavao ovu knjigu na *web*-siteu *Matrix World* osvanuo je tekst Ljubice Šaran pod naslovom „Čipiranje ljudi u SAD-u i Europi konačno odobreno! „Radi se o tabletama Proteus s čipovima. Naime, iluminatsko tijelo FDA, krovna američka agencija za hranu i lijekove, službeno je potvrdila čipiranje lijekova to jest pilula koje će koristiti ljudi, dok je ista tehnologija odobrena u EU 2010. godine. Evo uređenih i skraćenih dijelova tog teksta:

Početkom osmog mjeseca 2012. godine kompanija pod nazivom Proteus Digital Health (PDH) dobila je zeleno svjetlo od vlade SAD-a da započne s proizvodnjom i distribucijom digitalnih čipiranih pilula i tableta. PDH tvrdi da će tako pacijenti u sebi imati digitalnog liječnika. (...) Senzori veličine zrna pijeska (površine od jednog kvadratnog milimetra) prenosit će podatke iz tijela, točnije iz ljudskog probavnog trakta, direktno na zaslon računala. PDH tvrdi da se na takav način može u minimalnom vremenu promijeniti i prilagoditi tretman liječenja, no ova priča nas jako podsjeća na jedan drugi proizvod koji su nezadovoljni ljudi uspjeli ukloniti s tržišta, riječ je o Verichipu. Verichip je bio veličine riže i FDA gaje odobrila zbog navodnih medicinskih dobrobiti skupljanja podataka iz čovjeka i čuvanja kompletne medicinske i identifikacijske datoteke korisnika. No strah od zloupotrebe i kancerogeni materijali od kojih se Verichip pravio doveli su do vala nezadovoljstava građana i brzog stopiranja distribucije, tako da je Verichip pod drugim imenom samo

uveden u obveznu veterinarsku praksu koju mi dobro poznajemo kao čipiranje kućnih ljubimaca i krupnijih domaćih životinja..

Građani Europske unije vjerojatno nisu ni svjesni da se na području EU koriste čipirane pilule još od 2010., taj podatak objavili su ABC7 i KGO-TV/DT PDH je pokrenuo veliku kampanju kojom želi uvjeriti javnost o dobrobitima njihovih naprednih čipiranih pilula. (...) Čip iz korisnikovih crijeva šalje podatke direktno na vaš mobilni telefon i liječniku, (...) naročito su nahvalili ovaj čip u slučaju shizofrenije, multiple skleroze, Parkinsona, Alzheimerove bolesti, Huntingtonove bolesti i dijabetesa. (...) Uznemiruje činjenica da će se tijelo konstantno puniti čipovima jer se planira stavljanje istih u svaku pilulu u pakiranju lijekova. Također se tvrdi da čipovi reagiraju i bivaju 'punjeni energijom' u doticaju s tekućinama u probavnom traktu, no ako je u pitanju aktivni čip koji prima i odašilje podatke (...) ništa se ne zna o kliničkim testiranjima, niti ima ikakvih podataka koliko je takav uređaj siguran za naše zdravlje.

Mail Online je izvijestio kako PDH može prikupljati niz drugih podataka, ne samo o količini distribucije lijeka već o različitim tjelesnim Jaktorima; brzini otkucaja srca, poziciji tijela i aktivnostima. Koliko su ovakve stvari podložne hakiranju i eventualnom neetičnom i nemoralnom korištenju i na koncu krađi jako osobnih podataka iz digitalnog umreženog svijeta? (...) Uvažena tiskovina Green Med Info prenijela je podatak s web stranice PHD-a u kojoj stoji sljedeće: „Digitalna medicina sadrži iste tvari koje svakodnevno uzimate s lijekovima s jednom malenom promjenom, svaka tableta sadrži maleni senzor koji može komunicirati s našom digitalnom zdravstvenom mrežom i podrškom skupljajući vitalne informacije o lijekovima koje uzimate i reakcijama tijela na iste. „Dakle, ne samo da PDH nudi čip već i kompletnu podršku za neposredno prikupljanje informacija iz vašeg tijela. Izgleda da su ljudi poput Davida Ickea zaista bili u pravu kada su rekli da će čipiranje ljudi postati stvarnost do 2012., htjeli mi to ili ne.

Nismo pobornici teorija zavjera, iako nas neosnovane i uznemirujuće dezinformacije umnogome okružuju iz različitih vrsta vladinih i nevladinih promidžbi, no najviše nas čudi da je tehnologija koju nudi PDH gotovo ostala ispod radara svih službenih medija, naročito kada je riječ o televizijskim kućama i velikim internacionalnim radijskim postajama i tiskovinama. Pitanje je zašto se to događa? Ako je proizvod koji nudi PDH toliko dobar, zašto ga nema po istim medijima? Ili je u pitanju još jedna

mutna igra neinformiranja javnosti iz straha da se ne ponovi afera Verichipa?! (...) Green Med Info se također pita je li ova tehnologija uopće sigurna i je li dovoljno testirana. I oni su primijetili da na ova pitanja uopće nema odgovora, oni smatraju kako je to naročito zbog činjenice da je PDH u stvari RFID tehnologija koja se implantira u ljudsko tijelo. (... čipovi) se mogu napajati putem interne baterije (ovakvi tagovi često se nazivaju 'aktivni tagovi') ili putem indukcije ('pasivni tagovi'). Pasivni tagovi izrazito su zahvalni za održavanje i njihov vijek trajanja gotovo je beskonačan. (...) Fondacija Billa i Melinde Gates koja je nedavno dobila veliku kritiku javnosti zbog financijske podrške GMO poljoprivrede jedan je od najvećih pokrovitelja Proteus čipa.

Verichip, nije u ljudima, ali je u kućnim ljubimcima

Krajnje vrijeme jest da postanemo „pobornici teorija zavjera „. Ako se vrijednost neke teorije mjeri uspješnošću predviđanja, što je još potrebno?

Finska istraživačica Luukanen-Kilde koja je napisala iscrpne studije o mogućnosti mikročipova na području kontrole ljudi, kaže ovo: „Svaka misao, reakcija, slušna i vizualna opažanja uzrokuju određeni neurološki potencijal, amplitude i obrasce u mozgu i Verichip, nije u ljudima, ali je u njegovim elektromagnetskim poljima koji kućnim ljubimcima se sada mogu dekodirati u misli, slike i glas ove. Drugim riječima,

elektromagnetskom stimulacijom mogu se promijeniti moždani valovi pojedinca i utjecati na mišićnu aktivnost, uzrokujući bolne mišićne grčeve koje osoba doživljava kao mučenje. (...) Sustav elektronskog nadzora NSA može istovremeno pratiti i obrađivati podatke o milijunima ljudi. Svatko od nas ima jedinstvenu frekvenciju bioelektrične rezonancije u mozgu, baš kao što imamo jedinstvene otiske prstiju. (...) Uz posve kodiranu stimulaciju mozga elektromagnetskim frekvencijama, pulsirajući elektromagnetski signali mogu se slati u mozak, izazivajući u ciljanoj osobi željene glasovne i vizualne efekte. To je jedan oblik elektronskog ratovanja. „

Reklama za čipirane pilule Proteus.

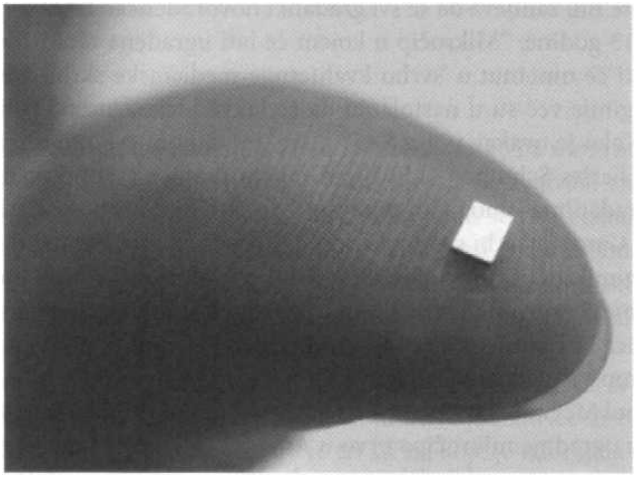
RFID čipovi.

To je glavni cilj težnje ka mikročipiranju stanovništva (a to je i sam Rockefeller jednom rekao), jer je prvi put u poznatoj povijesti moguće doista kontrolirati ljude i utjecati na njihove postupke bez posrednika kao što su razne promidžbene mašinerije. Uostalom, prije neki dan sam na televiziji vidio reklamu za uređaj od 199 kuna koji stavite bilo gdje u kući, a on elektromagnetskim impulsima ubija i tjera nametnike. Osim mrava, komaraca i muha spomenuti su i štakori, ali je naglašeno da ne šteti kućnim ljubimcima. Kako li šteti štakorima, a zaobilazi hrčke, zamorce ili zečeve, odmah sam se zapitao, a onda su mi na pamet pali i ljudi. Hm, mislim da ga neću kupiti. Ali ako je takva tehnologija već u slobodnoj prodaji, kako li izgledaju njeni još uvijek tajni, napredni oblici?

U siječnju 2013. u medijima diljem svijeta pojavila se vijest da Obama Health Care Bili zahtjeva da se svi građani i novorođenčad SAD-a čipiraju do ožujka 2013 godine. „Mikročip u kojem će biti ugrađena radio-frenkvencija (RFID) biti će umetnut u 'svrhu kvalitetnije medicinske skrbi' Neke države poput Virginije već su u nastojanju da se takva ideja zaustavi prije nego se ozakoni. Kako je ovakav potez SAD-a svakim danom sve izvjesniji, senatori Arizone Charles Schumer i Lindsey Graham donose zakone pomoću kojih bi svim građanima omogućili posebnu biometrijsku karticu (National Biometric ID Card) kako bi se mogla dobiti dozvola za rad. Pomoću te kartice i ugrađenog mikročipa te pomoću Big Brother elektroničke baze podataka za praćenje, moći ćete biti identificirani u svakom trenutku, gdje god se nalazili. Ta će kartica biti zamjena za osobnu iskaznicu kakvom ju danas poznajemo. Ovo je samo vrh ledenog brijega, od onoga što nas sve čeka u budućnosti", rekao je Paul McGuire na *Newswithviews.com* I dodao: „Bilderberg grupa dala je naredbu ugradnje mikročipa prvo u Americi pa kasnije i u cijelom svijetu. Mnogi zbog ovoga napadaju Obamu, no budimo realni, tko god da je na vlasti ovo je ideja još od Georga Busha."

Ima li izlaza iz scenarija mikročipirane budućnosti? Wiseman piše da nas se „stalno podsjeća da nemamo pravo glasa u makinacijama Novog svjetskog poretka „pa da je „lako zaboraviti da svi mi doista imamo moć „. Jer „uspješna implementacija plana ljudskog mikročipiranja - poput svakog drugog aspekta našeg sve očitijeg porobljavanja - zahtijeva prešutnu suglasnost većine. Moćnici trebaju ljude koji će biti poslušni. A, pravno gledano, šutnja podrazumijeva privolu. „Wiseman kaže da svatko ima pravo na vlastiti glas.

Riječima grupe TBF: pravo na „lansiranje odjeba „. Pa, lansirajmo ga.

22. POGLAVLJE - TOTALITARIZAM I ELEKTRONSKA ORVELOVSKA DRŽAVA (u malim koracima i još manjim vijestima)

Dok sam se dosađivao čekajući da limar završi posao na mom autu, slušao sam radio u njegovoj radionici. Voditeljica je najavljivala emisiju koja će se baviti pitanjem novog sustava koji će zamijeniti stari. Konstatirala je da se današnji sustav očigledno raspada, u Americi pod posljedicama kreditne krize, a u Europi propada dosadašnji koncept eura, na Bliskom istoku u nizu revolucija došlo je do velikih političkih promjena. Pitanje je, rekla je, koji će sustav zamijeniti ovaj postojeći koji propada?

Odgovor je, naravno, očigledan (iako njoj ne) - centralizirana svjetska diktatura kineskog tipa. Bar je takva namjera ili inercija matrice ih Kontrolnog sustava. Kao što je očigledno da su sve tri stvari koje je nabrojala kao simptome rušenja starog sustava nastale zakulisnom manipulacijom onih koji žele uspostaviti novi sustav, koji su i sami potrošni robovi tog sustava. Jesu li dva i dva ikada očiglednije bih četiri?

Rijetko kad se spominju očigledne sličnosti sustava koji je vladao SSSR-om i EU. Kao što je to i sam nastanak SSSR-a, u vrijeme dok nije bilo društvenih mreža da se revolucije istovremeno mogu pokretati po cijelom svijetu. Moralo se djelovati lokalno pa je poslana skupina ‘revolucionara’ na čelu s Lenjinom. Pripomogli su rušenju jednog sustava, a da je tada bilo radija vjerojatno bi se neka radijska voditeljica pitala isto kao i ona od maloprije: koji će sustav zamijeniti propadajući? Naravno, Lenjinovi komunisti su imah rješenje na papiru, ali to je bio do tada novi i neviđeni poredak, još nepotrošen i nitko nije znao kako će zapravo izgledati. Kao što se pokazalo, Lenjinov sustav koji se proglašavao borcem protiv nepravde postao je dotad neviđeno totalitarno društvo nepravde koje je uzrokovalo smrt milijuna ljudi, strah, izolaciju i nadgledanje.

Spomenimo i to da danas više nije nepoznato u kojoj su mjeri Rockefelleri i Rotschildi preko obitelji američkog establišmenta kao što su Harrimani financirali Lenjinove 'komuniste'. Netko bi se opet mogao zapitati kako to da su najveći kapitalisti financirali borce protiv samih sebe.

Ako biste na trenutak skinuli zamagljene naočale s očiju odgovor bi bio dosta očigledan. To je zato jer ti tipovi smatraju da se sve te promjene njih ne tiču, oni će uvijek biti iznad njih jer će indirektno posjedovati i vladati i tim 'radničkim' državama, kroz manipulaciju politikama svojih zemalja i gospodarenja tijekovima novca. Toliko je to jednostavno, a još je jednostavnije podleći slikama prikazanim u novinama i smetnuti s uma da se ista ruka nalazi iza svih sukobljenih strana današnjeg svijeta. Ono što se financijerima sviđalo u SSSR-u jest sustav nadzora i kontrole nad ljudima, kao i umjetno stvaranje neprijatelja Zapada. To je zapravo ono u što su oni investirali.

Dr. Richard Day, profesor pedijatrije i državni znanstveni direktor iluminatskog paravana, udruženja „Planirano roditeljstvo „20. ožujka 1969. na Pitsburškom pedijatrijskom društvu pred osamdesetak liječnika opisao je kako će izgledati svijet bliske budućnosti. Pobačaj više neće biti protuzakonit i bit će prihvaćen kao nešto potpuno normalno, rekao je. Opskrba hranom bit će nadzirana tako da je nitko neće moći dati nekom 'bjeguncu iz sustava'. Privatna proizvodnja hrane bit će zabranjena jer će se uporno ponavljati kako takva proizvodnja nije sigurna. Mladi će se školovati duže, ali pritom ništa neće naučiti, dok će važnost obitelji biti minorizirana posredstvom manipulacije. Postojat će ograničenja putovanja, a privatno vlasništvo u području stanovanja posve će nestati. Povećat će se stope nasilja, pornografije i opscenosti u medijima i filmovima, što će ljude učiniti manje osjetljivima na nasilje i pornografiju, navodeći ih na zaključak kako je život kratak, neizvjestan i surov. Glazba će biti sve „gora i gora „, a koristit će se u cilju programiranja percepcije. Društvo će biti žestoko kontrolirano, a ljudi će biti elektronički praćeni. Odavno utemeljene zajednice bit će uništene nezaposlenošću i masovnom migracijom. Modifikacija vremena bit će korištena kao sredstvo ratovanja kako bi se izazvale suše i glad. Neugodno podsjeća na današnji svijet, zar ne?

Ovaj odlomak mogao se jednako prikladno naći u poglavlju o Europskoj uniji, financijskoj krizi, HAARP-u, porezu na nekretnine, mikročipiranju, ali stavio sam ga eto ovdje jer dobro prikazuje kako se

stezanje Kontrolnog sustava manifestira na puno načina, a svaki je tek djelić cjelovite slike koju je dr. Day tako zgodno sažeo. Financijski pritisci s domino-efektom su najvidljiviji. Potom, kao da nove garniture upravljača, na svim razinama, postaju sve udaljenije od ljudi, sve dehumaniziranije. Čini ti se da će neki pozitivni mladac zamijeniti onog nekog starog prdonju, a kad ono, tip se začas pretvori u malog diktatora, pa se s nostalgijom sjećaš stare garde i uviđaš kako je imala ljudsko lice. To se događa posvuda, s kim god sam načeo tu temu imao je ista iskustva.

Pa onda, u ono vrijeme dok su nas mediji zabavljali *wikileaksima* i hapšenjem bivšeg premijera, i sve to predstavljali kao velike promjene, negdje sam pročitao da je Sabor tijekom protekle godine donio više zakona nego u zadnjih deset godina. Nelagodno. Je li itko od onih koji su dizali ruku pročitao sve te zakone? Je F itko nama objavio što u njima piše? Zašto tako hitno, tako naglo i u tišini?

Dok su se *wikileaksi* koristili za promociju borbe za istinu, ispričat ćete me što više ne vjerujem u glavne priče velikih medija, pogotovo kad čitam (ali ne na prvim stranicama) da se iza brda valjaju zakoni o kontroli interneta u SAD-u, a jedan od povoda za uvođenje tih mjera 'povećanja nacionalne sigurnosti' bit će i sami *wikileaksi*. Baš *wicky,* zar ne? Sve najednom mjestu: i problem, i reakcija, i rješenje. Zašto Assange svoja otkrića objavljuje kroz *New York Times,* jedno od glavnih glasila Elite? Zašto se nikad nigdje u WikiLeaksima ne spominju tajne operacije MOSSADA i družbe, samo neke benigne stvari na razini tračeva?

Nadalje, u kako kratkom vremenu su nadzorne kamere postale svakodnevna stvar? Pa ima ih čak u liftovima i vežama stambenih zgrada, posvuda me snimaju, a to mi ne pridonosi osjećaju slobode, a još manje sigurnosti. *Sigurnosne* kamere mi stvaraju osjećaj *nesigurnosti,* nije li to apsurdno? Pravi novoorvelovski jezik, 'sigurnosna kamera. Imao sam prilike par puta gledati učinak kamera na djelu. U jednom slučaju čovjek je vidio na snimci klinca koji mu je sastrugao naljepnicu sa zvona, ali nije ga mogao identificirati. Em ga nije poznavao, em mu nije ni dobro vidio lice na snimci, pa je sve bio ćorak. U druga dva navrata pomoću kamera su optuženi nevini ljudi jer su 'šerloci' iz osiguranja i policije 'povezivali pojmove': prijatelj dade prijatelju nešto preko ograde firme i odmah je optužen da je krao iz firme, iako se kasnije ustanovi da se ništa nije zbivalo nego je toj dvojici tako bilo kraće i jednostavnije. Ili kamera snimi nekog kako izlazi iz ureda s malim ruksakom na leđima točno na vikend,

kad je netko ukrao neki monitor iz ureda. I hop, evo ga ubrzo na policiji kako ga se ispituje, iako osoba nije bila ni kriva ni dužna. Drugim riječima, ništa od tih kamera po pitanju lova na kriminalce.

Osjećaj beznađa je globalan, a ne vezan tek uz Hrvatsku. Svi smo u istim govnima, to je jasno, ali zašto nikako na zelenu granu? U školi su me učili da svijet cijelo vrijeme napreduje, da znanost napreduje, da društvo napreduje - a kad ono, od silnog napretka ljudi sve zgrčeniji, ustrašeniji, bolesniji i depresivniji. Globalno gledano, umjesto da je sve manje zapravo je sve više gladnih, beskućnika, bolesnih i slično. Izraženo u hladnim brojkama. Pljuc na takav napredak. Tu zapravo napretka i nema, to je nazadak. Jer ili si sretan ili nisi, samo se to računa.

Kao i obično, imamo opcije odgovora: a) stvari spontano idu na gore i b) netko se silno trudi da ih usmjeri na gore. Zbog odgovora 'B' kod ljudi nastaje taj sve univerzalniji i sve prisutniji, 'nedefmirljiv' osjećaj stezanja obruča. Ali da se ne bismo zavaravali, niti odgovor A' u srži nije različit. Postavimo stvari ovako: Ako svijet stalno ide na gore po pitanju sreće za njegove stanovnike, onda znači da su vladajuće garniture, društveni sustavi i njihovi misaoni obrasci koji upravljaju svijetom potpuno nesposobni i potpuno pogrešni. A opet, očekujemo da *oni* smisle neko rješenje. Zar postoji još netko tko misli da te iste garniture i sustavi mogu iznjedriti ikakvo rješenje ili neki smjer boljitka za ljude?

Kao da se svi nalazimo usred nekog ogromnog poremećaja u sili, rečeno rječnikom *Star Warsa.* Taj poremećaj u sili ima i svoj konkretan opis - uvođenje totalitarističke države u malim koracima, kroz zakone i tehnologiju. Kao da netko igra presing, a nas sili na zonsku obranu, pa čak i na to da se međusobno sudaramo i radimo faulove koje inače ne bismo napravili. Ali nema veze, kao i košarkaška 'tekma' svaka igra ima određeno trajanje. Ne može niti poremećaj u sili trajati vječno. Uostalom, pitam se, recimo, što bi se dogodilo s presingom kad bi svi igrači jednostavno otišli s igrališta?

U međuvremenu ćemo prolistati male vijesti koje zorno pokazuju neke karike u tom obruču. Recimo, *Spiegel Online* izašao je u javnost s tvrdnjom da je Andy K., kao službenik *Applea,* od prošle godine intenzivno surađivao s tajnim službama u SAD-u na razvoju protuobavještajnog softvera Coin. Riječ je o programu kojim se, pisalo je, želi ubrzati utvrđivanje veza između korisnika na socijalnim mrežama, a

Coin bi se koristio i kako bi se protuobavještajni agenti mogli jednostavno koristiti desecima lažnih identiteta na tim mrežama. *Apple* nije odgovorio na *Spiegelove* upite, a *Spiegel* se pozvao na desetke tisuća *mailova* koje su razmijenili Andy K. i agenti, a koje su objavili hakeri nakon provale u servere tih agencija.

Osobno vjerujem da društvene mreže imaju prvenstveno obavještajnu svrhu. Jedan naš stari i ugledni fizičar ispričao mi je kako je poznavao jednog fizičara u bivšoj istočnoj Njemačkoj s kojim se na raznim simpozijima i sprijateljio. Jednog dana saznao je da je čovjek uhapšen zbog špijunaže tj. suradnje sa stranim obavještajnim službama. Nakon pada berlinskog zida sreo ga je i upitao je li doista surađivao sa službama i kakve im je podatke davao. Neke tehničke ili znanstvene, pretpostavljao je. No, njemački fizičar mu je rekao da ga nitko nikad ništa nije pitao o znanosti i tehnologiji već su strane agente zanimale naizgled banalne stvari: o čemu ljudi razgovaraju u kafićima ili na ulici, kako prosječni čovjek razmišlja ili osjeća o ovome ili onome.

To je zapravo oduvijek ono što je zanimalo špijune kroz povijest - puls ljudi. Kako se osjećaju, što razmišljaju. U lipnju 2012. prilikom posjeta Zagrebu Richard Stallman, pionir programiranja i internetskog aktivizma, jedan od najutjecajnijih aktivista i teoretičara slobodnog softvera, u intervjuu je za Facebook rekao da je to „stroj za digitalni nadzor ljudi „. Dao je i primjere: „U Irskoj je jedan čovjek uspio od Facebooka dobiti sve materijale koje ta društvena mreža posjeduje o njemu i dobio je dvije tisuće stranica! Pa toliko o običnim građanima nisu imale ni sovjetske tajne službe. Digitalna tehnologija omogućava nadzor ljudi o kakvom je Staljin mogao samo sanjati. A mi danas živimo u svijetu u kojem vlade suzbijaju narodne pobune i rade u korist bankara. U Europi je Mađarska u tome zasad otišla najdalje. Digitalna tehnologija omogućava vlastima povećanje kontrole nad ljudima i nalazimo se na putu koji nije demokratski. Facebook će američkoj vladi dati sve podatke koje ima o nekoj osobi, zahvaljujući licemjerno nazvanom zakonu *Patriot Act*. Zato se moramo oduprijeti i vladinom i korporativnom nadzoru. Ukratko, Facebook nije vaš prijatelj. „

Objasnivši da je „slobodni softver ujedno i obrana protiv zlonamjernog softvera, takozvanih virusa „, rekao je: „Stvar je jasna: ako korisnici ne kontroliraju program onda program kontrolira korisnike. A netko uvijek kontrolira i program te tako podčinjava i korisnika, zadobiva nepravednu

moć nad njima. (...) Programi tako ograničavaju korisnike, špijuniraju ih i slično, a takvi elementi se nalaze u većini komercijalnih programa. Windows, Mac OS, iStvari, Flash Player, Playstation 3, Amazon Swindle kao i većina današnjih telefona sadrže zlonamjerni softver. „

Kad samo pomislim koliko je Facebook olakšao posao obavještajnim službama! I sam sam ga jednom iskoristio u 'obavještajne' svrhe, kad me jedan čovjek zamolio neku uslugu. Da bih saznao ima li kakvu skrivenu namjeru otišao sam na njegovu Facebook-stranicu i odmah uočio popis njegove omiljene literature iz koje mi je bilo potpuno jasno kako razmišlja i na koji me način želi iskoristiti. Trebalo mi je ukupno pet sekundi. Vjerujem da je sličan zadatak obavještajcima proteklih desetljeća bio mali teži; zato su se i raspitivali o onim pitanjima koja je njemački fizičar nazvao banalnima. Informacija nikad nije banalna, ona je uvijek pokazatelj šire slike. Kao što je to i informacija da je vlasnik Facebooka Rupert Murdoch, Elitin igrač do srži, kojem je jedno od važnih zaduženja bilo postavljati britanske premijere kroz medijske kampanje u svojim tiskovinama.

Zatočite ih u školi

Ljudska priroda voli igru. Zato mi je guranje silnih podataka u glavu - traumatični i frustrirajući postupak koji svakodnevno pratim, recimo, kroz svoju kćer koja je krenula u prvi razred gimnazije - uvijek predstavljalo misterij. Učio sam s njom desetke stranica raznih predmeta (to zajedničko učenje ona ispravno naziva „utuvljivanje „) i već nakon par dana konstatirao da sam sve do jednog zaboravio. Doista nisu ni važni, sva ta imena i godine s lakoćom se može pronaći u enciklopediji, kad god zatreba. Čemu to mučenje?

Stvari su postale jasnije kad sam saznao za pojam 'zatvorenika lijeve polutke mozga. To je ona analitička polovica koja svijet vidi u dijelovima, dok je desna ona koja ga vidi kao cjelinu, koja je zadužena za naša umjetnička djelovanja, koja nas spaja s temeljnom nepodijeljenom stvarnošću. Onom u kojoj smo svi jedno. Našem mozgu potrebna je ravnoteža te dvije polutke, ali je očigledno da se sustav trudi potisnuti desnu polutku i izdresirati lijevu polutku. Testovima sustav zapravo ne testira 'znanje nego koliko je uspio u zatočenju ljudi u lijevu polovicu mozga. Pa nije ni čudno da se trudi s tim započeti što ranije, dok se kreativnu igru, koja je u nadležnosti desne polutke, želi što ranije suzbiti.

Zato ćemo sve češće čitati vijest nalik ovoj: „Prijedlog poslodavaca - Osnovna škola trebala bi trajati devet godina „. U prvoj rečenici je pisalo: „Mnogo bismo dobili kada bismo osnovnu školu produljili njezinim započinjanjem godinu ranije. „Uvijek se zapitam tko je taj 'mi' Jer 'mi-ljudi' ili 'mi-djeca' time ne bismo dobili ništa osim još više muke, terora i frustracije, a izgubili bismo jednu od najljepših stvari u životu. Ali 'mi-Elita, ti porobljivači ljudske svijesti, svakako bi bili na dobitku jer bi se robove oblikovalo od najranije mladosti.

U vijesti se još predlagalo uvođenje male mature, tako da ne pate samo oni koji završavaju srednju školu nego i oni koji završavaju osnovnu. No, tamo neki tip, predsjednik HUP-ove Udruge poslodavaca u obrazovanju smatra da bi mala matura „vrlo rano razvijala osobnu odgovornost i drukčiji sustav vrijednosti kod učenika". To bi moglo biti točno, samo je pitanje želimo li taj „drukčiji sustav vrijednosti". U vijesti je pisao i zabrinjavajući podatak da „u reformi obrazovnog sustava aktivno sudjeluje i privatni sektor". Naježio sam se. Privatni sektor je eufemizam koji ne obuhvaća postolare, autolimare ili vlasnike malih dućana nego predstavlja glas korporacijskog duha. Isprika je očekivana - „prilagodba školstva potrebama gospodarstva". Zašto ga radije ne bismo prilagođavali potrebama ljudi?

Sve se to zbiva simultano posvuda, naša je sreća što smo u malom zakašnjenju. Novinarka Bel Mooney u britanskom listu *Daily Mail* pisala je o planu britanskog ministarstva obrazovanja da uvede pravila o poučavanju 'komunikacije jezika i pismenosti' za djecu *vrtićke* dobi. „Temeljno obrazovanje djece predškolske dobi" obuhvaća poučavanje djece koja su tek izašla iz pelena „osobnom i društvenom razvoju" te „poznavanju i razumijevanju svijeta". Sustav će morati koristiti svi vrtići i dadilje, a pokrivat će dječji razvoj od rođenja, uključujući strukturirano matematičko i jezično obrazovanje u dobi od tri godine. Kao i obično, cilj je centraliziranost, jednoobraznost, stvaranje jedne sheme i jednog uma.

Bel Mooney princip je dobro sročila: „Budite uvjereni, totalitarizam dolazi krišom. U jednom trenutku mislite da živite u slobodnom društvu, a zatim se osvrnete i, hokus-pokus, još jedno malo pravilo, nova direktiva, potajni pritisak - sve su to nove zatvorske rešetke kroz koje moramo promatrati svijet. Je li pravi cilj te opsjednutosti kontrolom odgojiti novu generaciju nesretne djece s proizvodne trake, koja neće imati dovoljno nezavisnosti uma da otvore usta, a još manje da se usprotive vlasti?"

Cirkularni duhoviti *mail* koji sam dobio internetom, naslovljen „Iz slovenskih novina" pokazuje trend stvari, baš onakav kakav proizlazi iz političke korektnosti i drugih totalitarnih tendencija kojima je cilj da se sustav ugura sve do najintimnijih sfera čovjeka, a pogotovo između ljudi. Istina jest da ne trebamo tog posrednika koji se lažno predstavlja da je neophodan:

Škola u godinama 1981. i 2011.

Situacija 1: Petar i Marko su se potukli u školi.

1981.: Okruže ih druga djeca. Petar pobjedi. Jedan drugom stisnu ruke i postanu najbolji prijatelji.

2011.: Direktor škole pozove policiju koja sasluša oba dječaka i njihove roditelje. Obojica, zajedno s roditeljima, moraju cijelu godinu posjećivati program za sprečavanje nasilja.

Situacija 2: Roman je nemiran u razredu i ometa druge učenike.

1981.: Učiteljica ga pošalje kod direktora i taj mu zalijepi nekoliko odgojnih. Roman se nakon toga vrati u razred gdje je miran najmanje sedam dana i ne ometa nastavu. Nakon toga se lekcija ponavlja. Kroz nekoliko godina postane pametniji, umiri se i postane dobar kuhar.

2011.: Romana pošalju kod školskog psihologa, koji ga uputi dalje kod psihijatra, koji mu prepiše tablete koje su moćni sedativi. Romanovi roditelji počnu dobivati dodatak za dijete s posebnim potrebama. Roman dobije potvrdu da je dijete s posebnim potrebama. Uđe u ulogu bolesnika tako da godinama posjećuje psihijatrijske ustanove.

Situacija 3: Tvrtka boli glava i ponese nekoliko aspirina u školu.

1981.: Od učiteljice dobije čašu vode da može popiti tablete.

2011.: Učiteljica izvijesti školskog psihologa da Tvrtko uzima nekakve tablete, ovaj izvijesti direktora koji pozove policiju. Ova sasluša Tvrtka zbog mogućeg posjedovanja ilegalnih droga. Kod njega doma naprave raciju. Nakon toga se još dugo govori da se Tvrtko „sigurno drogira" i da je „narkoman".

Situacija 4: Neoprezno se igrajući loptom, Ivan razbije susjedima prozor. Zbog toga ga njegov otac presavije preko koljena i remenom mu 'nacrta' nekoliko kobasica po goloj guzici.

1981.: Ivan postane pažljiviji u igri. Izraste u normalnog dečka, završi školu i postane uspješan poduzetnik.

2011.: Ivanovog oca zatvore zbog zlostavljanja djeteta.. Ivana daju u hraniteljsku obitelj, a tijekom vremena postane član lokalne bande maloljetnih kriminalaca. Psiholog uvjeri Ivanovu sestru da je i ona morala biti zlostavljana, tako da njihov otac tri godine provede u zatvoru.

Situacija 5: Hrvoje napuni konzervu s barutom koji je izvadio iz nekoliko petardi i tom napravom raznese mravinjak.

1981.: Mravi izgrade novi mravinjak.

2011.: Zbog eksplozije pozovu policiju., vojsku i specijalne jedinice. Hrvoja osumnjiče za teroristički akt. Obavještajna služba se pridruži istrazi i počne detaljno istraživati njegove roditelje, zaplijene im kompjutere, a ostalu djecu privremeno stave u sigurne kuće. Hrvojev otac bude stavljen na listu državnih neprijatelja i dobije trajnu zabranu zapošljavanja u državnoj službi.

Situacija 6: Tijekom igre Ana padne i odere koljena. Dok plače priđe joj učitelj, zagrli je i pomiluje ju kako bi je utješio.

1981.: Ani je odmah bolje i ubrzo nastavi s igrom.

2011.: Učitelja optuže za nepoštovanje djetetovog prava na tjelesni integritet i neprimjereno dodirivanje maloljetnog djeteta. Pojavi se sumnja da je pedofil. Saslušavaju se druga djeca kako bi se ustanovilo je li i njih neprimjereno dodirivao. Privremeno ga suspendiraju do okončanja istrage. Nakon višegodišnjeg procesa ga osude uvjetno. Nakon neuspješnih pritužbi slučaj završi na Europskom sudu. Ani kao žrtvi zlostavljanja predlože da redovito posjećuje psihoterapeuta.

Ove pričice su na slikovit i duhovit način prikazale koji je krajnji, skriveni cilj zakonskih inicijativa i organizacija (poput UNESCO-a koji se tipičnim novorvelovski jezikom predstavlja da se brine za zaštitu djece).

Istina nije puno drugačija. Kad je moja starija kćer krenula u srednju školu na uvodnom roditeljskom sastanku njena nas je razrednica morala obavijestiti da smo kao roditelji obvezni dva put u polugodištu doći na informacije, inače ona ima obvezu prijaviti roditelje socijalnoj službi zbog zanemarivanja djece. Na svu sreću, profesorica je mlada, dobronamjerna i inteligentna žena pa to nikad nije napravila, ali kojeg li apsurdnog zakona! Kontrolni sustav se doista želi postaviti između svih ljudi pa i roditelja i djece. Osobno se uopće ne sjećam da su moji roditelji dolazili na informacije kad sam ja išao u srednju školu. Zašto i bi? Ionako sam ih o svemu obavještavao, bez ikakvoga straha jer se nisu pretjerano miješali u moje školovanje, niti sam ja zbog toga bio loš učenik. Danas su tendencije drugačije, o čemu je svjedočio i jedan govor ravnatelja škole moje kćeri, na velikom sastanku s roditeljima, po pitanju toga kako klinci često markiraju nastavu i odlaze u obližnja dva kafića. Skrenuvši nam pažnju na tu pojavu, spomenuo je kako bi bilo dobro da su mikročipirani jer bi se uvijek moglo točno odrediti gdje su i smanjiti markiranje. Naježio sam se kad sam to čuo. Ne mislim da je ravnatelj zlonamjeran na bilo koji način, ali jednostavno ne sluti koje velike igre porobljavanja ljudi su mikročipovi dio.

U državama gdje je orvelovska država već znatno odmakla, poput SAD-a i Velike Britanije, postoje brojni dramatični i nepravedni primjeri gdje država, kroz svoje službe i pod raznim isprikama, otima djecu roditeljima. Sustav jednoumlja zvan ‘politička korektnost’ razne bezazlene činove ili čak izjave pretvara u ‘maltretiranje djece’. Može se reći da ti državni sustavi za zaštitu djece služe za otimanje djece, što se ove sekunde u SAD-u i Britaniji zbiva u stotinama tisuća primjera pod banalnim isprikama, a pritom država stimulira te djelatnosti tako da tim službama isplaćuje novac za svako dijete oduzeto obiteljima. Kako je u romanu *Vrli novi svijet* predočeno (pisao ga je član Fabijanskog društva Huxley, ne na temelju mašte nego na temelju saznanja što se sprema), krajnji cilj je da država od rođenja odgaja dijete, „usađujući mu sugestije sve dok sugestije ne postanu njegov um „. Takvo bi se društvo sastojalo od programiranih jedinki nesposobnih za samostalno razmišljanje. No, snaga je i dalje u brojkama pa se po tom pitanju, kao svakom drugom, treba

povezivati s istomišljenicima i graditi mreže podrške i komunikacije radi zadobivanja snage u jedinstvu i brojnosti u odupiranju galopirajućoj diktaturi države, poput primjera koji za englesko govorno područje nudi *web*-stranica podrške *stolenkids-bloggers.blogspot.com.*

Tko puši taj popuši

U vijesti iz 2011. je pisalo da su gradske vlasti New Yorka zabranile pušenje na ulicama, parkovima, trgovima i plažama. „Ovoga ljeta građani i posjetitelji New Yorka moći će uživati u svježem zraku u parkovima, a na plažama neće morati sjediti među opušcima „, izjavio je dobronamjerni gradonačelnik Michael Bloomberg i ušao u povijest apsurdnih izjava. Pušači su gušili šetače u divovskim njujorškim parkovima? *Bullshit.*

Zabrana pušenja odnosi se na 1700 njujorških parkova i 23 kilometra plaža, a pušenje je zabranjeno i na Times Squareu. Gradski redari kažnjavat će sa 100 dolara pušače koje uhvate. „Samo u totalitarnim društvima imate ovakve oblike zabrana. „, smatra Robert Jackson, demokratski vijećnik iz Harlema. Točno.

Uviđa li Robert da i sam živi u totalitarnom društvu, ili će se nastaviti čuditi otkuda totalitarne mjere u demokratskom društvu? Razlika je u tome što se u staromodnim totalitarnim društvima više energije ulagalo u kavez izvana, dok je danas veći dio energije usmjeren na gradnju kaveza iznutra, u ljudskim umovima. Jedna od tih metoda su gomile zabrana i propisa o onom što moraš i što ne smiješ, sve dok ne dođeš u situaciju da promišljaš svaki korak radi ugrađene nesigurnosti i straha da ćeš za nešto biti optužen.

Pod okom kamera

U rujnu 2011. osvanula je vijest naslovljena „Kamere na svakom kutu - *Big Brother* stiže na zagrebačke ulice". Pisalo je: „...središte Zagreba uskoro će postati jedan veliki *Big Brother.* Na 75 lokacija, na svakoj po tri, diljem Grada postavit će se 225 kamera koje će snimati nesavjesne vozače, ali i grafitere zbog kojih središte Zagreba izgleda kao Bronx. „Mislim da više neću kopati nos na ulici. U Velikoj Britaniji već se nalazi po jedna kamera na svakih 17 ljudi!

Na *web*-potalu HR-svijet u studenom 2011. osvanuo je pak naslov „Totalni nadzor u Nizozemskoj pokazuje smjer EU i projekta Indect. „Tekst se bavio sustavom za nadzor građana „koji se trenutačno vrlo

decentno i neprimjećeno uvodi po EU „. Nizozemska je krenula izgrađivati nadzornu mrežu za projekt ‘Indect’, a tekst „EU priprema najveći udar na slobodu pojedinca u povijesti čovječanstva - Indect „davao je i detalje.

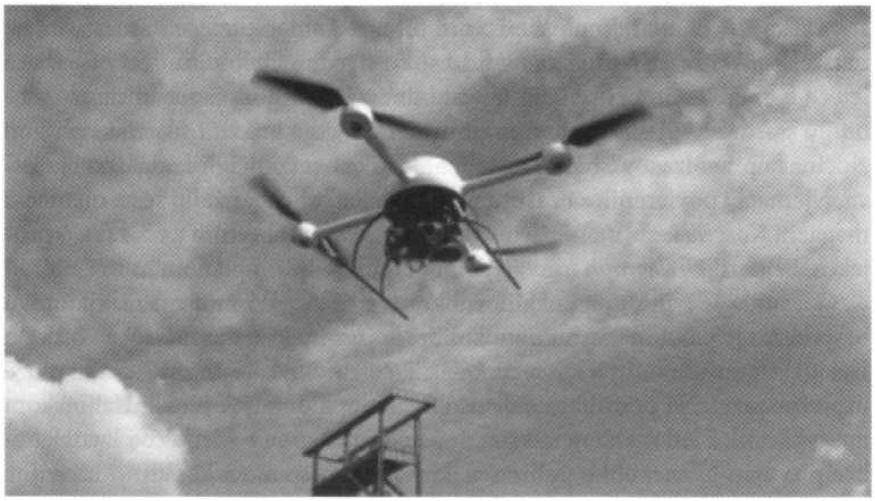

Letjelica s kamerama Indecta

Počinjao je zamišljenom situacijom - noću šećete gradom i shvatite da kasnite na autobus. Odlučite potrčati. Iznad vas kruži bespilotna letjelica, koja zbog sumnjivog ponašanja odmah skenira vaše lice i sazna tko ste. Podatke pošalje na središnje računalo koje uspoređuje sve druge informacije o vama. Gdje ste bili posljednjih nekoliko tjedana, koje *mailove* ste slali, koga ste zvali telefonom i što ste sve objavili na internetu.

EU od 2009. financira petogodišnji projekt Indect *(Intelligent information system supporting observation, searching and detection for security of citizens in urban environment),* koji omogućava upravo navedeno. Prevedeno, to znači: „Inteligentni informacijski sustav za podršku praćenja, pretraživanja i ispitivanja za sigurnost građana u urbanim područjima”. Čak 17 institucija iz 9 zemalja radi na tom projektu. Na stranici Indecta piše da je cilj razviti platformu za razmjenu i osiguranje podataka kako bi se spriječile terorističke prijetnje, ozbiljniji zločini, nasilje i abnormalno ponašanje’. Tamo stoji da je ovaj posljednji pojam uveden od EU i da je ‘kontroverzan’: „Mi pod tim izrazom razumijemo kriminalno ponašanje”. Doista, kako će se kriminalno ponašanje automatski prepoznati? Trči li čovjek noću jer lovi autobus ili zato jer je u bijegu od zakona? Indect ovako definira abnormalno

ponašanje: „Utrke, predugo sjedenje na jednom mjestu, sastanci s više osoba, vikanje, sjedenje na podu u javnom prijevozu.” K’o iz starog SSSR-a.

Indect će u konačnici razviti potpuni nadzor kroz jedan sveobuhvatni sustav koji različite tehnološke izvore (ulične kamere, leteće kamere, internet, telefonski razgovori, *mailovi* itd.) spaja u jednu cjelinu. Indect piše da će leteće kamere „pomoći policiji u svakodnevnim ophodnjama ulicama, osobito u gusto naseljenim urbanim područjima, gdje je identifikacija i progon zločinaca pravi izazov”. Nisu izostale ni kritike ovako očiglednog orvelijanstva. Njemački povjerenik za zaštitu podataka Peter Schaar žalio se za njemački magazin *Kontraste* da ne može doći ni do kakvih konkretnih podataka o projektu. Britanski *Telegraph* nazvao je Indect „orwellskim planom”.

Osvanula je i vijest da je kalifornijska tvrtka *AeroVironment* razvila novu bespilotnu letjelicu nazvanu nanokolibri kojom se koristi američka vojska u Iraku i Afganistanu. Ima kameru, odašiljač i raspon od samo 17 cm te može uspješno pronaći i pratiti kretanje osoba na tlu, njome se upravlja daljinskom upravljačem, a leti mahanjem krila. Inženjeri tvrtke su rekli da će razvoj letjelice potrajati još nekoliko godina, nakon čega će se moći koristiti i u civilne svrhe. Sigurno sve humane. Nikako nekakva orvelovska sranja.

Potpuni nadzor danas nije teško izvediv. Svaki laptop ima WLAN i šalje podatke kroz zrak u okrug od 50 metara. Svaki laptop također nosi ugrađenu kameru koju jedino softverski možete isključiti, što znači da je uvijek otvorena napadu koji je može aktivirati bez vašeg znanja. Svaki laptop nosi u sebi mikrofon, koji se također može samo isključiti softverski, a da se netko hakira u vaš sustav vjerojatno ne biste primijetili ništa - niti da vas se snima, ni da prisluškuje. To su kamere koje vire u vašu spavaću sobu, u vaš dnevni boravak. Ako su strojevi stalno uključeni nadzor je u svakom trenutku moguć.

Cloud-computing je postao jedna od najvažnijih strategija za budućnost IT-tržišta. Vaši podaci na tuđim serverima.

Potom, skoro svaki pojedinac nosi mobitel u džepu. Noviji mobiteli imaju čak dvije ugrađene kamere, mikrofon i GPS sustav. SAD je nedavno uveo zakon da svaki mobitel do 2018. mora imati ugrađen GPS. Svaki nosač mobitela se GPS-om može locirati u metar, a nosi oznaku imena i

adresu nosača. Potom, nove igračke imaju implementaciju ‘nadzora za bolju igru’. *Microsoft Kinect* za Xbox 360 je jedna od kamera koja stoji ispred televizora u dnevnom boravku i stalno pokazuje prema vama. Ta kamera snima toplinu i može prepoznati trodimenzionalne objekte u sobi. Indect će objedinjavati sve te podatke, baš prema informiranom tipu koji je napisao knjigu *1984*..

Povežimo to s novinskim naslovom: *„Googleov* čelnik Obamin je kandidat za ministra trgovine „. Eric Schmidt, izvršni direktor *Googlea* bio je favorit američkog predsjednika za novog ministra trgovine. Njihova suradnja traje već dvije godine, kad je Obama imenovao Schmidta u svoje savjetodavno tijelo o znanosti i tehnologiji i ponudio mu mjesto prvog tehničkog savjetnika. Ovakve vijesti daju male naznake tko ustvari vlada internetom i svim njegovim oblicima poput *Googlea, Facebooka* i slično.

I u vezi našeg mikrosvemira zvanog Hrvatska pojavila se neugodna vijesti koja je u službenim očitovanjima demantirana ili ublažena:

Pazi, snima se! Policijske bube od početka rujna legalno ulaze u stanove..

Moći će tajno ući u stan kad sumnjaju u dječju pornografiju, a imat će i dozvolu za prisluškivanje bilo koga u državi, i to čak zbog sumnje na sitna djela poput ilegalnog skidanja s Interneta, upozorava sudski vještak Đ. Lubura. Policija će od početka rujna smjeti prisluškivati telefone ili tajno ući u stan da bi postavila mikrofon ili kameru, smjet će i tajno presretati, prikupljati i snimati računalne podatke. Riječ je o ovlastima kakve danas ima USKOK kada je riječ o organiziranom kriminalu, odnosno sumnji na korupciju. MUP-u će to omogućiti Zakon o kaznenom postupku koji će stupiti na snagu 1. rujna „najavio je Krešimir Sikavica, načelnik Odjela za organizirani kriminal i korupciju, na konferenciji o softverskom piratstvu.

Nove ovlasti MUP-a nužne su za borbu protiv kriminala u današnje vrijeme, objasnio nam je Đuro Lubura, stalni sudski vještak za telekomunikacije, tehniku i metodologiju prisluškivanja jer je sve više kriminala vezano uz računalne prijevare, dječju pornografiju a i neke gospodarske prijevare. No, osim dobrobiti, novim zakonom MUP dobiva savršen izgovor da zakonito prisluškuje bilo koga u državi, i to tek zbog sumnje na ‘sitno’ djelo ilegalnog skidanja i reproduciranja glazbe ili

filma s interneta, upozorava Lubura. Zakon omogućuje policiji tajno prikupljanje podataka čak i ako sumnja u nedopuštenu uporabu autorskog djela ili izvedbe umjetnika. Pojednostavljeno, to znači da policija smije zatražiti sudski nalog za prisluškivanje, presretanje, prikupljanje i snimanje računalnih podataka ili tajni ulazak u stan radi snimanja čak i ako sumnja da netko sluša glazbu koju je nelegalno nabavio na internetu. Tako široke mogućnosti mogu dovesti do pretjerane uporabe tajnih mjera i uvelike narušiti Ustavom utvrđena prava i slobode građana. - mišljenja je Lubura.

Najveći je problem što ne postoji nikakav neovisan nadzor nad radom policije koja svakom izmjenom zakona dobiva sve veće ovlasti zadiranja u privatnost. - smatra Lubura. Sustav koji ima zakonske ovlasti zadirati u Ustavom zajamčena ljudska prava i slobode ne smije počivati na osobnom poštenju i manjkavim internim procedurama nego na snažnom i neovisnom nadzoru kojeg danas, nažalost, nema.

Pod naslovom „Nova meta dronova i špijunskih satelita: poljoprivrednici u EU „tekst nas obavještava da će se uskoro europske farme nadzirati iz zraka da poljoprivrednici, koji dobivaju subvencije iz EU fondova, ne bi kršili europska pravila o poljoprivredi. Odnosno, ako ne uzgajaju manje tražene sorte vina za koje su dobili 10.000 eura subvencija po hektaru. Dronovi su već testirani u Italiji i španjolskoj Kataloniji. Snimanje satelitom košta 150 eura, slanje inspektora 400 eura, pa je u 2010. uz pomoć satelita provedeno 70 inspekcija. No, snimke iz satelita nekad nisu dovoljno oštre i tu nastupaju dronovi.

Što se nas u Hrvatskoj tiče, mi smo tek u fazi bujanja kamera. A kako živimo u sigurnoj zemlji, bilo je potrebno stvoriti neki povod za daljnu „kamerizaciju" društva. Pa su se početkom 2013. dogodile neke eksplozije u Zagrebu u kojima nitko nije nastradao, pa se neko vrijeme lovilo počinitelja, a zapravo nikome nije jasno o čemu se tu radilo niti s kojim ciljem bi netko na bezvezna mjesta postavljao bombe bez ikakvog proklamiranog političkog cilja.

Čim sam vidio vijesti o eksplozijama, pomislio sam: „Eto povoda za kamere."

I doista, nisam trebao dugo čekati naslov „Big Brother protiv kriminala - zbog eksplozije na Trgu nove kamere u centru Zagreba"

početkom veljače 2013.

Pisalo je da „iako nije bilo planirano" (ne, ni najmanje, op. K.M.), „projekt 'Velikog brata' ove se godine nastavlja pa će nadzorne kamere biti postavljene na još 50-ak lokacija u Zagrebu. Naime, policiji su snimke bile izuzetno korisne pri rasvjetljavanju detalja eksplozije na Trgu bana Jelačića. Autor projekta i šef prometno-komunalnog redarstva Mato Kraljević kazao je da će 'činjenica da se ulice snimaju spriječiti mnoge u naumu da počine neko kazneno djelo. Građani će se osjećati sigurnije (Osobno, Mato, sigurnije sam se osjećao bez kamera, op. K.M) kada budu znali da se ulice nadgledaju i da je Grad nešto poduzeo po pitanju njihove zaštite. Nakon ovih eksplozija intenzivnije smo promatrali što su kamere noću snimile i tu imamo svega, jedno ogromno bogatstvo informacija koje je policiji neprocjenjivo „.

To svakako.

Prisluškivanje putnika

Početkom prosinca 2012. osvanula je vijest pod naslovom „Amerikanci u buseve uvode uređaje za prisluškivanje'.

Vlasti gradova diljem SAD-a, pisalo je, počele su u vozila javnog prijevoza ugrađivati uređaje za nadzor putnika: „Aktivisti udruga za ljudska prava ustali su na noge jer se na ovaj način može zabilježiti gotovo svaka riječ koju putnici izgovore. *The Daily* je nabavio dokumente u kojima se navode detalji o više milijuna dolara vrijednima nadogradnjama koje se pripremaju u gradovima kao što su San Francisco, Eugene, Traverse City, Columbus, Baltimore, Hartford i Athens. Dio sredstava osigurala je federalna vlada. San Francisco je, na primjer, odobrio ugovor vrijedan 5,9 milijuna dolara o ugradnji uređaja za prisluškivanje u 357 autobusa i tramvaja tijekom iduće četiri godine, a čitav iznos osiguralo je ministarstvo domovinske sigurnosti.

Snimanje razgovora bit će obavljeno bez sudskih naloga, a snimke će biti zadržane 30 dana. U Eugenu su vlasti posebno zatražile mikrofone koji mogu snimiti čisti razgovor, bez pozadinske buke. Jedan od sustava proizvedenih za nadzor javnog prometa može primiti 12 kamera visoke rezolucije, svaku s vlastitim mikrofonom. 'Ova je tehnologija, nažalost, pokazatelj sve većeg nadzora privatnika i provoditelja zakona pod krinkom bolje sigurnosti' kaže nezavisni sigurnosni stručnjak Ashkan Soltani. No, odgovorni smatraju da je ugrađivanje sustava za

prisluškivanje opravdano iz više razloga. Dobavljači sustava za San Francisco kažu da će se uređajima povećati sigurnost putnika, dok u službi javnog prometa u Arkansasu tvrde da će na ovaj način moći raskrinkati putnike koji im dolaze s lažnim pritužbama. U Marylandu sustav otvoreno nazivaju alatom za provođenje zakona."

Bizarno, zar ne? Ali stvarno.

Svlačenje i zračenje

Žurba je očito velika, a djelovanje usklađeno. Već početkom prosinca 2011. mediji su nas obavijestili da su na europskim aerodromima uvedeni 'skeneri za skidanje do gola'. Rečeno je da će „upotrebom skenera za cijelo tijelo na aerodromima biti spriječeni napadi (pljunite mi u oko), ali njihovo korištenje još je uvijek sporno jer mogu oslikati golo tijelo. Europska komisija, sunce joj kalajisano, odlučila je, bez da se s bilo kime konzultirala, da se na aerodromima u EU putnici službeno smiju početi kontrolirati uz pomoć skenera. Ponižavajući tretman izgleda ovako: putnici će morati ući u kabinu veličine telefonske govornice, raširiti noge, podići ruke i biti podvrgnuti pregledu tzv. terahertz zrakama. Da ne pričamo o novim porcijama zračenja kojima se namjerava izložiti ljude. Riječ je o malim radarskim uređajima koji emitiraju određeni signal, a potom primaju reflekse. Nakon toga nastaje virtualna slika na monitoru na kojoj se može vidjeti ima li osoba koja se provjerava opasne naprave ispod odjeće. Za razliku od detektora metala, rečeno je, skeneri za tijelo mogu otkriti i tekućinu, prah i noževe s keramičkom oštricom, dakle sve potencijalno opasne predmete koji ne sadrže metal.

Do odluke o uvođenju takvih skenera došlo je nakon što je prije dvije godine spriječen napad na liniji Amsterdam - Detroit. Tada je 23-godišnji putnik iz Nigerije uspio prokrijumčariti eksplozivnu supstancu u avion (omogućila mu je to zaštitarska služba - izraelska - koja je osiguravala' aerodrom, ali niti ne očekujemo da to piše u vijestima). No, nerazumni putnici, a i neki političari, kojima očito nije dovoljno stalo do vlastite sigurnosti, počeli su protestirati zbog toga što će ih neki tipovi iz osiguranja gledati u nudističkom izdanju. Humanistička Europska komisija pokazala je razumijevanje, pa je „odobrila korištenje skenera na europskim aerodromima samo pod strogim uvjetima „. Zabranjeno je da skeniranje ostane sačuvano na serveru. Odmah se lakše diše.

Osim toga, analiza fotografija mora se obavljati u strogo izdvojenoj prostoriji, a zaposlenici koji rade na tome ne smiju imati direktan kontakt s osobom koja se kontrolira. Što je sve *bullshit.* No, u skladu s taktikom malih koraka, za sada, pisalo je, putnici imaju pravo odbiti takav način kontrole, odnosno zatražiti provjeru uobičajenim metodama. Vidjet ćemo koliko će dugo ta beneficija biti na snazi. A Europski parlament pozvao je zemlje članice EU da novu metodu kontrole putnika uvedu do kraja travnja 2013. godine.

Mislimo da je previše, ali ni to još nije dosta. Već se rade diverzije da bi stvorile povod za pojačanje nadzora. Ili možda netko očekuje da nakon svega viđenog u zadnjih petnaestak godina povjerujemo u vijest iz svibnja 2012. naslova „Bombom u donjem rublju ponovno htjeli napasti SAD „. Čak su i ponovili isti trik s bombom u gaćama. Navodno je neki pripadnik Al-Qa ide u akciji jemenske i američke obavještajne službe spriječen u rušenju zrakoplova, a sve zahvaljujući neimenovanom izvoru koji se infiltrirao u terorističke redove: „Teroristi su, slično kao i kad su pokušali aktivirati bombu u zrakoplovu za Detroit na Božić 2009., i sad planirali eksploziv ugraditi u donje rublje „. Sad se provjerava je li takva bomba mogla proći kroz sigurnosne sustave na aerodromima jer ne sadrži metal, tj. bi li je mogli otkriti novi skeneri za tijelo koji se koriste na američkim aerodromima, najavljeni kao najsuvremeniji sigurnosni uređaji. Ili će se morati uvesti još drastičnije i još više ponižavajuće mjere? Da pogodimo.

Predsjednik 'killer'

Naslov vijesti je bio „Predsjednikova lista za odstrel „. Novine su nas obavijestile da dobitnik Nobelove nagrade za mir, mister Barack(uda) svakog utorka određuje koji će 'terorist' biti ubijen, slažući s obavještajcima „listu za ubojstvo „. Pisalo je da se vrlo često „vode duge rasprave „(vjerujem, možda čak dvije minute ili duže), stotinjak obavještajaca prođe „popise „„„ a nakon što Obama vidi fotografije i pročita o kojim je teroristima riječ osobno potpisuje nalog za daljnju akciju jer je ponekad riječ o „moralnim dilemama „(kao da možeš imati dileme u vezi nečeg čega uopće nemaš) jer se „događa da se projektilom može gađati neki terorist, ali je okružen članovima obitelji, uključujući i djecu „„. Iluminatska tiskovina *New York Times* piše da je taj tajni proces izmišljotina Obamine Administracije, što je točno jer sve predsjednike okružuju i njima upravljaju isti kružoci. Pisalo je: „Nakon što Obami

pokažu fotografije i iznesu svoje prijedloge, obavještajci moraju detaljno objasniti razloge zbog kojih nekog terorista smatraju najvećom prijetnjom Americi. Uz slike su kratke biografije, a vrlo često se radi o maloljetnicima. Sve su to američki neprijatelji bez uniformi, potencijalni teroristi koji ugrožavaju nacionalnu sigurnost SAD. „

I tko je sad tu terorist? Neki maloljetnik s Bliskog istoka ili netko tko ti izbaci raketu na kuću iz zemlje s drugog kraja svijeta? U tim proiluminatskim dnevnim novinama pisalo je i kako Obama pita „Koliko su stari ovi ljudi? „jer je za predsjednika „to bilo vrlo važno „. Obama je, pisalo je, svjestan da će se dogoditi i „određeni broj promašaja „, ali „smatra da mora preuzeti moralnu odgovornost „. Ako ovo nije dosta, zadnja rečenica u tekstu je bila za zabljuvat se: „Idealna slika samopouzdanog i odlučnog predsjednika u zahuktaloj izbornoj kampanji „. Pa kaj netko još u to vjeruje? Kaj novinari moraju kao papagaji prenositi američku promidžbu?

Pisac Paul Craig Robert u tekstu „Dan kad je Amerika umrla „(iako je takvih dana bilo poprilično u zadnjih par desetljeća) pisao je kako su mnogi očekivali da će predsjednik Obama vratiti odgovornost vlade prema zakonu, iako znamo da se takvima još prije par godina moglo reći da su totalni naivci. Ali jebiga. Dogodilo se da je, piše Craig, Obama otišao još dalje od Busha i Cheneya i 30. rujna 2011. zahtijevao izvanustavnu moć da se američke građane može (osim nedefinirano dugo držati u zatvoru bez optužbe) ubiti bez podizanja optužbe na sudu i bez obzira na ustav, ako ih se smatra ‘prijetnjom’. Drugim riječima, „svaki američki građanin kojega se stavilo u kategoriju prijetnje nema nikakvih prava i može nad njima biti izvršena egzekucija bez suđenja i dokaza „.

Craig nas obavještava da se nije ostalo samo na riječima. 30. rujna 2011. Obama je iskoristio tu novu moć koju je zahtijevao i ubio dva američka građanina: Anwara Awlakija i Samira Khana. Khan je bio „šašavi lik povezan s magazinom *Inspire* kojega se teško može povezati s ozbiljnom prijetnjom „. Awlaki je bio umjereni američki muslimanski svećenik koji je u američkoj vladi služio kao savjetnik nakon 11.9. kako bi se suprotstavio muslimanskom ekstremizmu. No, postupno se, promatrajući kako Washington koristi laži da opravda vojne napade na muslimanske zemlje, radikalizirao i postao kritičan prema američkoj vladi, te rekao muslimanima da ne moraju samo pasivno prihvaćati

američku agresiju i da imaju pravo pružiti otpor i boriti se. Zbog toga ga se počelo demonizirati i postao je prijetnja.

Sve što se zna je da se Awlaki držao propovijedi o nediskriminirajućim napadima Washingtona na muslimanske narode. Američke vlasti koristile su argument da su njegove propovijedi mogle imati utjecaj na neke pojedince koji su pokušali terorističke napade, što i njega čini odgovornim za te napade. Obama je potom čovjeka proglasio nekom vrstom visoko rangiranog operativca Al Qai'de, pa je ubijen bez suđenja; naravno, zato jer i nije bilo dokaza da je on ičiji operativac. Posthumno se počelo raditi na njegovom imidžu terorista. No, američki ustav zahtijeva da se niti najgori ubojica ne može kazniti prije nego što je optužen na sudu.

Kad je Unija za američka građanska prava na federalnom sudu izazvala Obaminu tvrdnju da on ima moć narediti ubojstvo američkih građana, Obamin 'Odjel pravde' je odgovorio da je Obamina odluka da ubija Amerikance izvršna moć izvan dohvata suda. Ima li netko kome još nije jasno da tim dečkima jednostavno puca ona stvar za pravdu, zakone, ljude i živote?

U odluci koja je, kako piše Craig, zapečatila sudbinu Amerike, federalni okružni sudac John Bates ignorirao je zahtjev ustava da se niti jednu osobu ne može lišiti života bez zakonskog procesa i odbacio slučaj, rekavši da je odluka na Kongresu. Obama je reagirao prije nego se mogao čuti priziv, koristeći tu odluku da uspostavi moć i „produbi transformaciju predsjednika u cezara koja je počela pod Bushom „. Ubojstvo Awlakija poništilo je ograničenja koja je ustav stavljao na moć vlade: „Sada američka vlada ne samo da može uhapsiti bilo kojeg američkog građanina i do kraja života ga držati u zatvoru bez predstavljanja ikakvih dokaza i presude, već također može bilo koga ubiti na ulici (omogućeno Domovinskim zakonom donesenim povodom 11.9.). „

Špijunaža masovnih razmjera na internetu

U travnju 2012. pokrenuto je ono što je jedan pisac nazvao „najvećom digitalnom špijunskom operacijom u povijesti „. Radilo se o zakonu CISPA *(Cyber Intelligence Sharing and Protection Act)* kojemu je navodna svrha da zaštiti radna mjesta i intelektualno vlasništvo Amerikanaca. Za razliku od njegova prethodnika, SOPA-e, koji nije prošao, ovaj kontroverzni prijedlog zakona nije naišao na glasan i jedinstven otpor, pisalo je u vijesti: „Predstavnički dom američkog Kongresa podržao je

kontroverzni zakon o nadzoru interneta, odbivši sve glasnije kritike da će time više naštetiti privatnosti Amerikanaca nego pomoći *cyber* sigurnosti. Prema odredbama tog zakona, internetske tvrtke predavat će povjerljive podatke i komunikaciju svojih korisnika sigurnosnim službama američke vlade poput National Security Agency. Tijekom maratonske rasprave koja je prethodila usvajanju zakona kritičari i protivnici su upozoravali kako će poništiti sve zakone o zaštiti privatnosti dosad donesene te dozvoliti vojsci i obavještajnim službama dosad neviđeno špijuniranje Amerikanaca. Odbijen je niz amandmana kojima se htjelo blago ograničiti zadiranje u privatnost, dok oni ozbiljniji nisu ni uzeti u obzir. To je potaklo neke zastupnike da nevoljko glasuju protiv, ali na kraju ih nije bilo dovoljno. „

CISPA-u kontroverznom čini odredba po kojoj, bez obzira na bilo koju drugu zakonsku odredbu, tvrtke mogu dijeliti i razmjenjivati informacije s ministarstvom domovinske sigurnosti, poreznom upravom, NSA-om i drugim agencijama. Time će poništiti sve zakone vezane uz zaštitu privatnosti na saveznoj i razini pojedinih saveznih država, uključujući i one koji pokrivaju prisluškivanje, medicinske i obrazovne podatke. Njegov prethodnik, zakonski prijedlog SOPA, doživio je poraz zahvaljujući širokom savezu internetskih tvrtki i milijuna nabrušenih korisnika. CISPA-u su pak podržale tvrtke poput *Facebooka, Microsofta, Oraclea, Symanteca, Verizona,* AT&T-a, *Intela, T-Mobilea, Nokie* i *Qualcomma.* Ništa čudno, ako se zna da je to sve jedna te ista strana. „Ovlasti CISPA-e protežu se i na pružatelje internetskih usluga koji u SAD-u ionako već prilično dobro surađuju s vlastima, „- piše Electronic Frontier Foundation - „a ovaj zakon omogućuje kompanijama da ‘špijuniraju korisnike i dijele njihove privatne informacije s vlastima i ostalim kompanijama, i sve to s gotovo potpunim imunitetom na bilo kakvu vrstu tužbe’.

Zakon CISPA sili internet-*providere* (ako ih uopće treba siliti) da blokiraju bilo koji *website* pod sumnjom kršenja zakona o *copyrightu* ili *trademarku.* (Luckasto, nije li upravo ograničavanje slobode interneta ono što je SAD godinama spočitavao Iranu ili Kini?). CISPA omogućuje vladi i velikim korporacijama da sile *providere* da blokiraju *websiteove* samo na temelju tvrdnje o povredi autorskog prava, bez suđenja ili dokaza da je netko za taj zločin kriv. Sve je to velika igra jer su alate za dijeljenje datoteka izumile i širile iste velike tvrtke (CBS je poticao programe razmjena datoteka proizvodnjom softvera za distribuciju piratskog sadržaja, a sada je lobirao za novi totalitaristički zakon) koje zagovaraju

uvođenje restrikcija, čija je prava svrha kontrola interneta i ljudi na internetu, a ne zaštita autorskih prava i ukidanje piratstva.

Osim zaštite autorskih prava, argument za uvođenje kontrole interneta jest i ...terorizam! Senator Jay Rockefeller se za cenzuru interneta zalaže pod isprikom „kibernetičkog terorizma „. 2009. donesen je Zakon o kibernetičkoj sigurnosti kojim se predsjedniku daju ovlasti da „proglasi krizno stanje glede kibernetičke sigurnosti „. Rockefeller je čak rekao da bi „bilo bolje da nikada nismo uveli internet „. Obama je izjavio da su internetski izvori vijesti „prijetnja demokraciji „te najavio financijsku sanaciju propadajuće industrije vijesti. Zapravo je htio reći da sve manje ljudi vjeruje Elitinoj tvornici magle, pa se u potrazi za istinom okreću mnogim vrlo kvalitetnim istraživačkim alternativnim portalima koji su tako postali „prijetnja demokraciji „. Nemam više dosta navodnika za sve njihove izraze.

Novine *Huffingoin Post* u lipnju 2011. obavijestile su da i danska policija predlaže zabranu anonimnog korištenja interneta. „Zamislite da policija zna za sve što radite na internetu „- napisala je autorica - „sve porno-siteove kojima potajno surfate, žučne komentare koje ostavljate na blogovima, broj sati koje provodite igrajući Farmville. „U Danskoj je policija predložila parlamentu da donese zakone koji će građanima onemogućiti anonimno surfanje da bi se „pomoglo istraživanju terorizma „.

Prema prijedlogu, mjesta koja nude besplatnu internetsku vezu, poput kafića i knjižnica, morala bi potvrditi korisnikov identitet nekim oblikom osobne isprave prije nego što ga puste na internet. Također, kompanije bi morale registrirati i potvrditi identitet korisnika prije nego što mu omoguće pristup internetu, kao i čuvati podatke o korisničkim spajanjima. U prijedlogu se traži da policija pomoću takvih informacija dobije mogućnost otkrivanja tko se točno nalazi na mreži, kamo ide i s kime razgovara.

U vijesti iz travnja 2012. naslova „Veliki brat ne spava - Kad vam vlast želi čitati e-poštu „, pisalo je da su u Velikoj Britaniji „parlamentarni zastupnici osudili plan prema kojem bi bilo moguće pratiti i nadzirati *online* aktivnosti svake osobe u toj zemlji. Oluja se podigla početkom tjedna kad se ispostavilo da će zakonski prijedlog - koji bi policiji, obavještajnim službama i drugim institucijama mogao omogućiti

prikupljanje pojedinosti poruka poslanih Skypeom i društvenim mrežama - britanska kraljica spomenuti u svom govoru. „Očito, važna stvar za iluminatske obiteljske loze čiji je centar globalne moći (još uvijek) engleski dvor, kad se i kraljica-majka upliće.

Obavještajci bi, predviđeno je zakonom, dobili mogućnost prikupljanja informacija ‘na zahtjev' u realnom vremenu, i to bez sudskog naloga, a tvrtke koje se bave pružanjem usluga pristupa internetu bile bi prisiljene instalirati opremu za praćenje telefonskih poziva i prometa na *web siteovima.* Policija i obavještajna zajednica (narafski) tvrde kako su nužne za hvatanje kriminalaca, pedofila i terorista. Vlada se nakon kritika povukla, objavivši kako će najspornije predložene mjere biti objavljene u obliku nacrta, kako bi ih se temeljilo pregledalo i provjerilo, ujedno obećavši da neće pokušati progurati zakon na silu kroz parlamentarnu proceduru. To nikako ne.

Sa ili bez parlamenata, stvari se kreću, jer ionako živimo u svijetu u kojem su iluminatske korporacije nadređene državama. O tome je govorila vijest s početka ožujka *„Google* prkosi EU: Nova pravila na snazi! „. „Usprkos kritikama i prigovorima kod kuće i u inozemstvu „*Google* je za svoje servise uveo „novu politiku zaštite privatnosti „(opet novoorvelovski govor, jer se upravo radi o kršenju privatnosti) koju su „odlučili implementirati iako su upozoreni da bi njene odredbe i praksa mogle biti protivne europskim zakonima „. *Googleova* „politika zaštite privatnosti „omogućava mu prikupljanje i kombiniranje svih podataka koje osoba ostavlja na različitim servisima, poput Gmaila, YouTubea i Bloggera. Francuski regulatori sumnjaju da te promjene nisu u skladu s odredbama europskog zakonodavstva vezanim za zaštitu podataka i privatnosti, pa su pokrenuli istragu diljem Starog kontinenta. No, veliki brat *Google* odbio je zahtjev da s primjenom nove politike pričeka dok istraga u EU ne završi.

U Europi je u isto vrijeme - početkom 2012. - aktualna bila rasprava o ACTA-i *(Anti-Counterfeiting Trade Agreement),* predstavljenoj kao dogovor između gotovo svih europskih zemalja, SAD-a, Japana i drugih o međunarodnoj borbi protiv piratstva. U Tokiju su taj sporazum potpisah veleposlanici 22 zemlja EU i izaslanik EU. U vijesti iz siječnja 2012. naslova „EU se odriče slobodnog interneta „ACTA je opisana kao „međunarodni sporazum koji će vlasnicima autorskih prava dati ovlasti veće od predviđenih kontroverznim američkim prijedlozima zakona ŠOPA i PIPA. (...) Protiv sporazuma prosvjedovalo je na desetke tisuća Poljaka, a

hakeri su rušili *web siteove* državnih institucija u toj zemlji. Prosvjedu se pridružio i francuski europarlamentarac Kader Adif koji je dao ostavku na mjesto izvjestitelja o ACTA-i te optužio EU za izbjegavanje javne rasprave o sporazumu, a desničarske skupine za pokušaj pretvaranja sporazuma u zakon koji nitko neće moći nadzirati. „No, ACTA-u je trebao ratificirati EU parlament, što nije učinio, baš kako su Amerikanci oborili sličan zakon zvan ŠOPA / PIPA. Bar privremeno.

Službeno, ACTA je međunarodni ugovor kojem je cilj spriječiti piratizaciju digitalnih (primarno filmova i glazbe) kao i fizičkih dobara (primarno lijekova, sjemena i industrijskih proizvoda). Kao i obično, iza proklamiranih izjava kriju se druge namjere. Inače se sporazum ne bi dogovarao tajno dugi niz godina između interesnih lobija, korporacija i male skupina političara iz izvršne vlasti nekolicine zemalja, zar ne? Ostatak svijeta za ACTA-u nije ni znao. SAD ga je odbio pustiti u javnost i kad su udruge za zaštitu ljudskih prava i zaštitu potrošača pismeno službeno zatražile tekst sporazuma o Zakonu o slobodi informiranja, čime je američka vlast kršila i ignorirala vlastite zakone i ustav. Nakon što su sporazum stvorili u tajnosti, predstavnici izvršnih vlasti relevantnih zemalja su ga potpisali, a nakon toga ga trebali ratificirati parlamenti relevantnih zemalja, ali ga nisu mogli mijenjati. Jednom kad bi sporazum bio ratificiran postao bi zakon u tim državama i nadjačao bilo koji već postojeći domaći zakon koji mu se eventualno suprotstavlja.

Prosvjedi su bili masovni, mnogi političari u rumunjskom i bugarskom parlamentu također su prosvjedovali protiv ACTA-e tvrdeći da nemaju pojma zašto je njihova zemlja takvo što izglasala, a među mnogima koji su se usprotivili ACTA-i bila je i međunarodna udruga *Liječnici bez granica,* tumačeći da bi sporazum ograničio pristup potrebnim generičkim lijekovima u siromašnim zemljama Trećeg svijeta. Jedan od bitnih dijelova ACTA-e bavi se i sjemenom, tj. patentima na različite biljne sorte jer ACTA dodatno postrožuje i pogoršava već postojeće stanje gdje vlasnici bioloških patenata, velike američke korporacije, mogu kontrolirati i ucjenjivati uzgajivače hrane diljem svijeta, potencijalno pod cijenu izgladnjivanja velikih dijelova svijeta.

ACTA obvezuje tvrtke koje pružaju uslugu pristupa internetu konstantno nadzirati sav promet svakog korisnika, navodno radi detekcije *fileova* zaštićenih autorskim pravom. Privatni korisnički podaci koji su sad tajna i mogu se otkriti samo po službenom nalogu suda, po ACTA-i su

trebali postati slobodno dostupni zaposlenicima tvrtki koje daju pristup internetu, vlasniku autorskih prava, bilo kakvom članu zakonskih tijela koji zatraži pristup, bez ikakvog sudskog naloga. Također, ACTA propisuje da se pri prelasku granica, u potrazi za *fileovima* zaštićenim autorskim pravom, pregledavaju laptopi i druge naprave s memorijom. Što se tiče šifrom zaštićenih datoteka, osoba je zakonskim putem prisiljena dati šifru ili ide u zatvor.

ACTA od zemalja potpisnica zahtijeva da kažnjava piratstvo drakonskim kaznama, sličnim onoj od milijun i pol dolara kojom je Jammie Thomas-Rasset kažnjena zbog preuzimanja 24 pjesme s interneta. Sulude procjene štete od piratstva već su godinama jedna od glavnih argumenata američkih organizacija MPAA i RIAA, koje predstavljaju filmsku i glazbenu industriju i tvrde da ih piratstvo košta milijarde dolara. Veliko je pitanje koliko je piratstvo uopće negativan fenomen: nedavno je jedan od tvoraca megapopularne igre Angry Birds izjavio da je piratstvo možda čak i pozitivno za njihov posao.

Da bi ACTA imala smisla potreban je veći nadzor, što podrazumijeva kontrolu svih internet aktivnosti. Kada program prepozna ključnu riječ alarmira vršitelja nadzora. Prema postojećim zakonima, sud je taj koji određuje nadzor zbog osnovane sumnje dijeljena ilegalnog sadržaja i temeljem tog naloga pružatelj internetske usluge sve informacije daje policiji, a sud odlučuje jeste li prekršili zakon ili ne. ACTA i prateći zakoni pak nalažu pružatelju usluge da internetsku aktivnost pojedinaca prati neprestano, čak i kad nisu pod sumnjom, a operater sam donosi odluku, a u slučaju kršenja zakona zabranjuje vam pristup internetu. Elegantan način da se sudske ovlasti stave u korporativne ruke, što je stari san korporatista: ukloniti države i zakone između njihove svemoći i ljudi. Mnogi tvrde da je kvaka u činjenici da ACTA nije zakon već sporazum, jer se time zaobilaze zakonodavna tijela.

U onome što bih nazvao prvom rundom, nakon brojnih prosvjeda po cijeloj Europi, Europski sud pravde iz Luksemburga donio je odluku da nitko ne može natjerati vlasnike internetskih stranca i društvene mreže na instaliranje filtera koji bi trebali spriječiti postavljanje piratskog materijala poput glazbe, videozapisa i sličnog sadržaja na društvene mreže, jer bi se njima narušila privatnost korisnika praćenjem svih drugih korisničkih aktivnosti na internetu, a i mnoge zemlje EU odlučile su zamrznuti ratifikaciju tog sporazuma nakon što su se građani pobunili.

No, ne treba se opustiti. Kao i u SAD-u, što ne prođe od prve, proći će od druge. Mislim da je prva inicijativa i puštena kao balon usmjeren na ispuhivanje bijesa, što znači da će u drugom pokušaju najvjerojatnije uspjeti uvesti alate za strogu kontrolu interneta. Po starom iluminatskom receptu, i ovdje se ispaljuju situacije, a ne metci, da bi se došlo do željenog cilja. Elite u pravilu umjetno izazivaju polarizaciju dviju sukobljenih strana te tako ljude navode na željeno rješenje. No, uvijek postoji više rješenja.

Ne treba se uhvatiti u kolo koje nameću mediji, već pokušati uživjeti se u situaciju onog drugoga. Kada autori glazbe i filmova uvide da bi uvođenje ACTE u konačnici naškodilo i njima kao pojedincima te kada korisnici interneta shvate da bi se nečija autorska prava doista mogli štititi i na drugi način, a ne samo kontroliranjem interneta, rješenje će se samo od sebe iznaći. Ove sekunde mi pada na pamet nekoliko ideja: recimo, da svi koji imaju alate za dijeljenje datoteka mjesečno plaćaju simboličan iznos za presnimavanje u neki fond iz kojeg bi se novac po nekom ključu distribuirao autorima. Ili da tvrtke koje omogućavaju presnimavanje, poput telekomunikacijskih kompanija koje enormno zarađuju prodajući 'flat-rate' pakete (koje ljudi, naravno, uzimaju da bi 'skidali' filmove) plaćaju određen iznos za autorska prava. Siguran sam da bi se moglo naći još tisuću mogućih rješenja umjesto uvođenja orvelovske elektronske države, kad bi želja bila samo zaštita prava i dobrobit ljudi.

U međuvremenu, u prosincu 2012. i iluminatski UN se uključio u raspravu tražeći veću kontrolu interneta. Za sebe, naravno.

Članovi Unije za međunarodne telekomunikacije UN-a (ITU) su se dogovorili da rade na implementaciji standarda za internet koji bi omogućio prisluškivanje u cijelom svijetu. Na konferenciji u Dubaiu odlučili su prihvatiti standard Y.2770 za kontrolu dubokih paketa, koji će omogućiti telekom kompanijama širom svijeta da lakše kopaju kroz podatke koji se prenose internetom. U UN-u tvrde da će implementacija pregleda dubokih paketa (DPI) na globalnoj razini omogućiti vlastima da lakše otkriju transfer i dijeljenje materijala koji je zaštićen autorskim pravima te drugih zaštićenih dokumenata na način da će administratori analizirati ogromnu količinu prijenosa online, ne samo podatke u zaglavlju koji se u normalnim okolnostima identificiraju i interpretiraju.

Tim Berners-Lee, britanski kompjutorski znanstvenik kojeg širom svijeta smatraju „ocem interneta”, je rekao da je protiv predložene DPI implementacije na tako ogromnoj razini: „„Netko može provesti inspekciju dubokog paketa na vašem kablu čitajući svaki paket i rearanžirati internet stranice, katalogizirati ih protiv vašeg imena, adrese i telefonskog broja ili da se podatci daju vladi kada zatraži ili da se proda onome tko da najviše novca. To je ozbiljno kršenje privatnosti,” rekao je. Bloger Arthur Herman je napisao za *Fox News online* da je cilj delegata ITU „da preotmu kontrolu nad internetom SAD-u i predaju UN-ovom tijelu birokrata.” Upozorio je: „To će biti najveće preotimanje ovlasti u povijesti UN-a, kao i potpuno zloupotrebljavanje ovlasti”.

No, generalni sekretar ITU-a, dr. Hamadoun I. Toure, nije prihvatio kritike i dao je pismeno mišljenje u kojem inzistira da sastanak njegove organizacije u Dubaiju „ne predstavlja prijetnju slobodi govora.” Rekao je da njihov projekt daje UN-u „zlatnu priliku da omogući i priušti povezanost svima, uključujući milijarde ljudi širom svijeta koji još uvijek ne mogu koristiti internet.”

Sve je baš tako kako je rekao, ne zvao se ja John Wayne.

Privatizacija policije

U lipnju 2012. osvanuo je naslov „Kroz pet godina Velika Britanija kreće u privatizaciju policije „. Brutalno. Privatna poduzeća u roku od pet godina preuzet će velike dijelove britanske policijske službe, poput kriminalistike, forenzike i upravljanja zatvorima, tvrdi direktor jedne od najvećih svjetskih sigurnosnih tvrtki, a naši mediji prenose iz *Guardiana.* David Taylor-Smith, čija je sigurnosna tvrtka G4S u utrci za ugovor vrijedan 1,5 milijardu dolara s West Midlands i Surrey policijom, rekao je kako očekuje da će i ostale snage diljem zemlje poduzeti slične mjere u roku od pet godina. „Većina članova javnosti moći će vidjeti ili isti ili čak bolji rad policije, a njih nije briga tko vodi policiju, tko ju financira ili licencira, njih to stvarno nije briga. „- rekao je Taylor-Smith. Mene je briga.

G4S, Taylor-Smithova tvrtka koja je, znakovito, osiguravala i Olimpijske igre u Londonu, ima 657.000 zaposlenika i posluje u više od 125 zemalja te je jedan od najvećih svjetskih privatnih poslodavaca. Tvrtka je već preuzela šest zatvora u Velikoj Britaniji, a u travnju je započela s vođenjem policije u Lincolnshireu čiji je ugovor vrijedio 200

milijuna funti. U skladu s ugovorom, 575 policijskih službenika prešlo je u ovu tvrtku. Taylor-Smith je rekao kako su 'proračunski pritisak i politička volja (i jedno i drugo rezultat je rada Iluminata) odvukli privatni sektor u policiju, ali tvrdi kako 'ethos' javne policije time nije izgubljen. Glasnogovornik policije je pak izjavio da bi privatni sektor policiju mogao učiniti „boljom i jeftinijom „da postoji „potencijal za veću ulogu privatnih tvrtki u budućnosti „te da se „policija ne privatizira i da će temeljne policijske funkcije i dalje biti u rukama državnih policijskih službenika, kao i da policijske ovlasti neće preći u ruke privatnika preko dozvoljenih ograničenih ovlasti koje je nametnula prošla vlada' „. Potencijal za veću ulogu...? Policija se ne privatizira? Je 1' ovo kontradikcija ili sam ja Winston Churchill? Samo polako, korak, pa još jedan mali korak...

Vrtovi izvan zakona

Na tragu totalitarističke svjetske države koja izranja ispred naših očiju jest i vijest s kraja 2011., a na našim portalima osvanula je pod naslovom „Novi zakon u Novom Zelandu oduzima ljudima osnovno pravo uzgajanja vlastite hrane". Alex Jones, novinar *Prison Planet TV-a,* objavio je da je Novi Zeland donio novi zakon prema kojem je uzgajanje hrane postalo privilegij, a ne osnovno pravo svakog čovjeka. Prijedlog zakona donesen je zbog „Svjetske trgovinske organizacije, koja ima iza leđa američku Agenciju za hranu i lijekove i pod velikim je utjecajem velikih kompanija *(Monsanta* i drugih). Zakon o hrani će utrti put za smanjenje biljne raznolikosti i poslovanje malih vlasnika u Novom Zelandu, na primjer, u načinu kontrole zakonitosti spremanja i trgovanja/zamjene/davanja sjemena. Sve će te radnje biti potencijalno nezakonite. „

Po novom zakonu ljudsko pravo na uzgajanje i dijeljenje hrane je privilegij koji može dati samo vlada, i koji se može u kratkom roku opozvati. Protuzakonito bi bilo distribuirati hranu bez odobrenja, a zakon hranu definira na takav način da to uključuje hranjive tvari, sjemenke, prirodne lijekove, esencijalne minerale i pića (uključujući i vodu). Kontrolom sjemena „zakon preuzima moć da uzgaja hranu daleko od očiju javnosti i stavlja ga u ruke kompanija za proizvodnju sjemena" Uzgoj hrane za distribuciju mora biti odobren, čak i za 'kućne radinosti' a takvo odobrenje može biti i odbijeno. Po zakonu o hrani, policija može djelovati kao agent za sigurnost hrane: mogu pretresati prostorije bez naloga, koristeći svu oprema koju smatraju potrebnom, uključujući i pištolje,

pisalo je. Članovi privatnog sektora također mogu biti pretresani od strane agenata za sigurnost hrane. Tako zaposlenici *Monsanta* mogu pretresati neki prostor uz potporu oružane policije, a zakon im daje imunitet od kaznenog i građanskog progona. Vlada je stvorila ovaj zakon kako bi bila u skladu s obvezama prema Svjetskoj trgovinskoj organizaciji (WTO), a prema međunarodnoj shemi pod nazivom *Codex Alimentarius,* još jednoj rešetki u kavezu koji se pokušava izgraditi.

Zakon će, prenosile su vijesti analizu Alexa Jonesa, potkopati napore brojnih pojedinaca da postanu samodostatni u svojim lokalnim zajednicama, što doista ne može začuditi nikoga tko nije svjestan da je samodostatnost najgora noćna mora Eliti. Osim toga, domaća uzgojena hrana i neko ili sve sjeme ne može biti razmijenjeno u rasponu ili frekvenciji potrebnoj za prehranu ljudi u zajednicama u kojima je komercijalno dostupna hrana postala preskupa ili nedostupna, što će dovesti do povećanja potrošnje slabo hranjivih tvari i genetski modificirane hrane. Ako ne vjerujete na internetu već možete vidjeti snimke opako naoružanih policajaca kako u SAD-u love opasne subverzivce, vlasnike vrtova.

Nadzor mobitela i kompjutora

Na uvođenje totalitarne države podsjetila je i vijest s početka prosinca 2012. čiji su izvor bili Wikileaks, pod naslovom „Svi mobiteli i kompjutori pod tajnim nadzorom". Takva 'razotkrivanja' prije svega imaju svrhu navikavanja ljudi na nove stvarnosti da bi ih lakše prihvatili. U vezi s masovnim obavještajnim nadzorom nad građanima WikiLeaks je objavio detalje o tvrtkama u 25 država koje zarađuju milijarde prodajom sofisticiranih špijunskih alata državnim vlastima, uključujući diktature, i objavio stotine dokumenata prikupljenih iz čak 160 tvrtki 'izvođača radova' u okviru obavještajne industrije zapadnih zemalja, koji rade na sustavima masovnog špijuniranja. Obavještajne agencije, vojne snage i policijske vlasti u mogućnosti su tiho, u masovnim razmjerima i pod krinkom tajnosti, prisluškivati razgovore i nadgledati računalne procese pojedinačnih korisnika bez pomoći i znanja davatelja telekomunikacijskih usluga, što pak odjednom ruši važnost svih ovih prosvjeda protiv ACTA-e, zar ne? Korisnikova lokacija može se otkriti putem mobitela. WikiLeaksov projekt razotkriva i kako zapadne tvrtke prodaju opremu obavještajnim agencijama. U tradicionalnim špijunskim pričama agencije

poput MI5 prisluškuju telefone jedne ili dviju osoba ‘od interesa. U posljednjih deset godina obavještajne kompanije poput VASTecha tajno prodaju opremu koja snima i arhivira telefonske razgovore cijelih nacija. Druge lociraju sve mobitele u pojedinim gradovima, preciznošću od 50 metara. Na obavještajnom tržištu su i sustavi koji prate sve korisnike Facebooka i pametnih telefona.

Obavještajne tvrtke poput američke SS8, talijanske Hacking Team i francuske Vupen uz registriranje i arhiviranje svake pojedine operacije, snimaju čak i ono što se događa u prostorijama korisnika. Druge kompanije, poput češke Phoenexije, surađuju s vojskom u proizvodnji uređaja za analizu govora koji identificiraju korisnike po spolu, dobi i razinama stresa te ih prate temeljem govornih uzoraka. U siječnju 2011. američka Nacionalna sigurnosna agencija (NSA) započela je gradnju postrojenja vrijednog milijardu i pol dolara u pustinji Utaha, gdje će se obrađivati i arhivirati terabiti obavještajnih podataka. Telekomunikacijske kuće u svim zemljama spremno pružaju državnim vlastima informacije o klijentima. Naravno, kad iza njih stoji ista ruka.

Naslov jednog drugog teksta na internetu glasio je „Vaše lice i *web* mogu reći sve o vama „. Dovoljno je sjediti u kafiću, mobitelom uslikati par ljudi i brzo biti u mogućnosti saznati tko su, tko su im prijatelji, kakvu glazbu vole, čak i predvidjeti njihov broj socijalnog osiguranja. Isto, naravno, vrijedi ako posjetite bilo koji *web-site* sa slikama ljudi. Jednako brzo na njima možete identificirati bilo koju osobu, koliko god se oni potrudili sačuvati svoj identitet u tajnosti. Takvu tehnologiju je razvio *Google,* špijunski suradnik američkih obavještajnih službi i kao takav jedan od obavještajnih alata Elite. Bivši direktor *Googlea* Eric Schmidt rekao je da je tehnologija preopasna da bi je se pustilo u svijet, ali to su naravno prazne riječi; ona je već tu i bit će korištena. Tako bar kaže istraživač Alessandro Acquisti sa sveučilišta Carnegie Mellon, koje u svojem nazivu nosi imena dvaju središnjih američkih elitnih obitelji, Carnegie i Mellon, koje uvijek iskaču u svim pokušajima da se krene tragom urote. Pa kako da onda čudi da baš oni razvijaju vrhunsku obavještajnu tehniku koja omogućava stalno nadziranje svih građana samo na temelju fotografije?

Koristeći svoj novi softver za prepoznavanje lica s jednostavnim tehnikama pretraživanja interenta, Acquisti je dokazao da se većinu ljudi danas može identificirati samo na temelju fotografije lica, a to može

napraviti bilo tko. Sve je manje moguće ostati anoniman u svijetu gdje se dnevno slikaju milijarde fotografija. Samo na Facebook ih se mjesečno stavi oko 2,5 milijarde. Acquisti je nabrojao mogućnosti nove tehnologije poput mogućnosti da vlasti stvore zastrašujući novi oblik nadzora masa. Istraživači su, u još jednom nevjerojatnom *spinu* na kakve smo već naviknuli u ovom svijetu novoorvelovske demagogije, rekli da će takva tehnologija „demokratizirati nadgledanje „. Naravno, tehnologija će biti jako korisna (zijev) u borbi protiv terorizma.

Jedna od najmračnijih američkih agencija (a konkurencija je bogata), DARPA, u siječnju 2002. osnovala je *Information Awareness Office* (IAO). *Awareness* rječnik prevodi kao „svijest, svjesnost, znanje (o čemu)". DARPA je tim uredom htjela ujediniti nekoliko svojih projekata nadzora i informatičke tehnologije za „praćenje i motrenje terorista i drugih asimetričnih prijetnji nacionalnoj sigurnosti" i u konačnici stvoriti *Total Information Awareness* (TIA). - obavještava nas Wikipedija. To se namjeravalo postići „stvaranjem ogromnih baza podataka koje bi skupljale i pohranjivale osobne informacije o svakoj osobi u SAD-u, uključujući osobne poruke e-pošte, društvene mreže, podatke o kreditnim karticama, telefonskim pozivima, medicinskim kartonima i brojnim drugim izvorima bez bilo kakve potrebe za istražnim zahtjevom". Te bi se informacije potom analizirale u potrazi za „sumnjivim djelatnostima, vezama između osoba i prijetnjama". Dodatno, program je uključivao financiranje tehnologija biometričkog nadzora kojima se može identificirati i pratiti osobe pomoću nadzornih kamera i drugih metoda. Zbog kritike javnosti da bi razvoj i primjena tih tehnologija mogla dovesti do sustava masovnog nadzora, IAO je 2003. Kongres raspustio. Međutim, nekoliko njegovih projekata nastavilo se financirati i voditi pod drugim imenom. Jeftin trik s Hrelića. Narod se buni, Kongres se pravi da je na njihovoj strani, pa promijeni ime projektima.

Dečki se uopće ne skrivaju. Logo *Information Awareness Office,* na kojem glavni iluminatski simbol, divovska piramida s okom, veća od Zemlje, motri naš planet

Spomenute vijesti govore o nekima od malih koraka uvođenja potpune vladavine nad našim mislima i postupcima - u jednoj riječi: totalitarizma. To ne znači da je Elita odustala od tradicionalne poluge totalitarističke vladavine - policijske države. Za stvaranje izgovora za njeno uvođenje, potrebni su - neredi.

23. POGLAVLJE - IZAZIVAJU NEREDE, BILO KAD I BILO GDJE... sve zbog policijske države

Početkom srpnja 2011. jedan se komentator tjednih zbivanja osvrnuo na događaj iz Španjolske i napisao: „Pendreke, gumene metke, udarce čizmom i šakom, ozljede i krv vidjeli smo ovih dana u nasrtaju policije na mirne mlade prosvjednike protiv Svjetske banke na ulicama Barcelone u Španjolskoj, po svemu velikoj i bogatoj zemlji koju su profiteri bacili na koljenja. Sreća je što Hrvatska nije u EU (...), a kad uđemo u članstvo, prebijanje prosvjednika, kao i u Španjolskoj, bit će zaštita europskih stečevina. „Baš tako. Sad pomalo postaje jasno zašto prometni redari dobivaju dosadašnje ovlasti policajaca. Što će onda raditi policajci? Pa najvjerojatnije, boriti se protiv pobunjenih masa, čije su emotivne reakcije također dio plana.

Neredi u Velikoj Britaniji

Krajem lipnja 2011. novine su objavljivale naslove poput: „Stotine tisuća Britanaca protiv vladinih mjera „; „Učitelji i zaposlenici javnih službi zabrinuti za svoje mirovine „; „Bijes radnika - mnogo škola bilo je zatvoreno, a prosvjednici su došli do zgrade Parlamenta i ondje izvikivali ‘Cameron, odlazi’ i ‘Mi nismo vaši robovi’. „Ja se slažem, ali oni misle da jesmo.

Bio je to, pisalo je, jedan od najvećih štrajkova u posljednjih nekoliko godina, na vladinu politiku štednje štrajkom je odgovorilo više od 750.000 Britanaca. Neprihvatljiva im je bila vladina odluka o promjeni sustava mirovina radi štednje. Neki sudionici su rekli da će im mjesečni izdatci za mirovinu biti udvostručeni. Djelatnik u administraciji jednog od prosvjetnih sindikata rekao je: „Mi ne bismo smjeli plaćati krive odluke bankara i vlade „. Oh, ali one nisu bile krive. Bile su baš prave, takve koje su dale upravo ovakve rezultate koji su dio plana Iluminata. Ali čovjek je u pravu, pročitajte još jednom poučnu priču o Islandu iz poglavlja o novcu.

Čovjek je još dodao da će mnogi prosvjednici dobiti i do 40 posto manje mirovine zbog tih reformi mirovinskog sektora. Zbog rezanja troškova mirovinskog fonda vlada traži od radnika javnih službi da više

izdvajaju za mirovinski fond, dulje rade te da im mirovina bude izračunata na temelju prosječne plaće tijekom radnog staža, (u Hrvatskoj je to već ostvareno i bez EU, op. K.M.) a ne konačne kao sada. Te će mjere ljude dovesti u situaciju da plaćaju više i rade dulje a za manje mirovine. 33-godišnji doktorant s Londonske ekonomske škole je rekao: „Za dugoročno ekonomsko zdravlje nije dobro stisnuti javni sektor. (Ali za dugoročno uvođenje policijske države i osiromašivanje i obespravljivanje građana svakako jest, *op.* K.M.). Cameron još jednom dokazuje da sve radi za dobrobit tržišta, a ne čovjeka. Ovo je tipičan primjer ideologije konzervativaca. Ne diraju bankare nego uzimaju od siromašnijih dijelova društva „. Kao da su Blairovi laburisti bili drugačiji? Ista je to stranka, prijatelju, probudi se.

Odmah ispod te vijesti našla se ona o Grčkoj gdje su se također spominjali prosvjedi na glavnom gradskom trgu, ispred zgrade parlamenta, zbog izglasavanja oštrih mjera štednje. Osim nabrajanja cifri koje će se uštedjeti otpuštanjima, smanjivanjima plaća, povećanjima poreza, smanjenjima socijalnih davanja i troškova za javna ulaganja, obranu i zdravstvo, nabrojane su grčke tvrtke koje se rasprodaju (izraz je: privatizacija). Kao i obično, kruh i sol zemlje: kladioničarski monopol, *Hellenic Postbank,* uprave luka Pirej i Solun, *Hellenic Telecom, Atenske vode,* rafinerija *Hellenic Petroleum.* Svuda je sve isto.

Početkom kolovoza 2011. buknuli su pravi nemiri u Velikoj Britaniji. Očekivano, svakom tko poznaje iluminatski Plan bar u glavnim crtama. Metoda problem-reakcija-rješenje na djelu - kako bi uveli policijsku državu na mala vrata Iluminatima je potreban povod pa nimalo ne sumnjam da su upravo najviši ešaloni britanske vlasti (koje ne rade za Britaniju, ali se tako predstavljaju, u biti su poslušnici i pijuni Elite) stajali iza nereda. Napravili su ih na isti način kao što su pokrenuli nerede u Africi i na Bliskom istoku, pomoću društvenih mreža. Doduše, tamo su sudionike nereda nazivali „prosvjednicima „, dok svoje vlastite nazivaju „huliganima „(i snimaju ih već prije postavljenim nadzornim kamerama). Ironično je da će toliko reklamirani slobodarski politički pokreti organizirani preko interneta zapravo biti povod da se uvede policijska kontrola i u taj medij. Ali tako to Iluminati rade.

Dakle, „problem „su bili neredi, „reakcija „je bila traženje javnosti da se osigura red, a „rješenje „je već spomenuto. Ako ne vjerujete, pročitajmo novine. Tamo sve piše. Sredinom kolovoza osvanuo je veliki naslov:

„Cameronovi zakoni - vandali bi mogli ostati bez socijalne pomoći i stanova „i „Mi ćemo vas štititi „. Od slobode, uglavnom, a pomalo i od blagostanja, zdravlja i sreće, i od toga će nas štititi. Ali evo što je pisalo u nastavku: „Cameron ima težak zadatak: pokrpati nezadovoljstvo, ujednačiti neujednačive socijalne razlike. (Kao da mu je to ijedne sekunde bilo na umu, *op.* K.M.). Njegovo obraćanje u parlamentu rezultiralo je nizom 'Cameronovih zakona'. Ujedinjeno Kraljevstvo, centar *melting-pota,* suživota različitih rasa, etničkih skupina i vjeroispovijedi, postat će manje tolerantno. 'Onima koji poštuju zakone i igraju po pravilima, a većina su građana ove zemlje, poručujem: protunapad je počeo, mi ćemo vas štititi'. „

Gdje li sam tako nešto već čuo? Možda nakon 11. rujna? Ih u Hitlerovoj Njemačkoj? Cameron je poručio „manjini koja ne prati zakone, kriminalcima koji su uzeli sve što su mogli „: „Pronaći ćemo vas. Kaznit ćemo vas. Platit ćete za sve što ste učinili. „Za to će koristiti „sve što je potrebno „. Neke od najavljenih metoda, pisalo je dalje, „nesumnjivo će naići na kontroverze. Praćenje društvenih mreža i instant poruka mobilnih telefona ima prizvuk nelagode Velikog brata. „Naravno da ima. Još je rečeno da „nije posve jasno na koji će se način prepoznati online-akcije koje bi mogle rezultirati nekim oblikom nasilja „.

Odgovor je očigledan - to će biti one za koje vlasti kažu da jesu. Uzorak će biti isti kao i kod fantomskog 'rata protiv terorizma'. Etikete će biti dovoljan povod da se nekoga strpa u buksu. O jačanju policijske države, iako ne tim riječima, pisalo je već u sljedećim recima: „Cameron najavljuje i obračun s bandama koje haraju nekim predjelima Londona. Njihovo postojanje nije nepoznato, ali do sada je moć policije bila vrlo ograničena. „Očito, odsada ta moć više neće biti tako „ograničena „.

Kao „kratkoročna i jeftina mjera „navedena je povećana nazočnost policajaca na ulicama, čiji se broj popeo sa 6000 na 16.000. Potom, pisalo je, ministri razmatraju treba li ukinuti društvene mreže poput Twittera ih Facebooka kako bi se prosvjednike spriječilo u komunikaciji. Rade se i planovi za angažiranje vojske. Potom, policijski sat - u nekim četvrtima policiji je dopušteno rastjerivati skupine ljudi i slati kući djecu koja se nađu na ulici u neko doba noći. Itd.

No, Cameron zapravo samo sere, a to se vidi i prema reakciji policije na njegove poklike: „Njegove kritike nedovoljnog broja i angažiranosti

policije „- pisalo je - „naišle su na bijes policijskih službi. Tim Godwin, koji privremeno obnaša dužnost u Metropolitan Police, osvrćući se na činjenicu da su u trenutku kada su počeli neredi i premijer i ministrica unutarnjih poslova Theresa May bili na godišnjem odmoru, rekao je: „Ti ljudi nisu ni bili ovdje, ali ipak ih to ne spriječava da imaju komentare „. Isto tako „- pisalo je dalje - „iznio je da su njegovi policijski službenici pokazali hrabrost i dokazali da su 'neki od najboljih na svijetu': Kao rezultat toga uspjeli smo smiriti nerede za samo nekoliko dana, rekao je Godwin. „

Godwin zvuči kao profesionalac kojem nije baš jasna šira slika. Jer uopće nije bitno jesu li njegovi policajci bili efikasni ili ne. Neredi su povod za uvođenje većih ovlasti policije i to je sve. Zato je dalje i pisalo kako su neredi gotovi, a „Cameron i njegovi ministri sada imaju zadatak osigurati da se nikada ne ponove „. Samo što će cilj buduće represije i nadzora biti svi građani, a ne vandali. Kao što je svijet pun potencijalnih terorista, tako je i London pun potencijalnih vandala. Bernaysov recept - stvori situacije i vijesti koje će usmjeravati javno mnijenje tamo gdje ga želiš. O tome svjedoči zadnja rečenica iz teksta: „Nakon *on-line* peticije koju je do sada potpisalo više od 100.000 Britanaca razmotrit će se prijedlog da se ukine socijalna pomoć i stanovanje u državnim stanovima za sve one koji su sudjelovali u neredima.'

To je onaj srednji korak iz formule „problem-reakcija-rješenje „. Obrisi Novog svijeta već se naziru, obespravljeni i osiromašeni građani budućnosti 'demokratskim' putem ne mogu ostvariti svoja prava, jer *de facto* žive u jednostranačkoj državi. Stoga će jedini put biti neki izvaninstitucionalni. No, ako se pokušaju za svoja prava izboriti bilo kakvim vidom demonstracija naći će se na ulici bez ionako oskudnih sredstava za život. Samo vi potpisujte, dragi moji Britanci. U međuvremenu, Cameron je priprijetio da će se, ako se neredi nastave, „s divljom hordom „obračunati vojska jer on „neće dopustiti da 'kultura straha' zavlada britanskim ulicama „. Da pukneš od smijeha jer upravo je strah ono čime on i njegovi šefovi manipuliraju cijelo vrijeme, stvaraju ga i šire.

Odmah pored bio je tekst naslovljen „Premijer u ratu protiv Facebooka i Twittera - nužda ili samo histerija?" Točan odgovor je: Plan. S obzirom na to da ti dečki sve planiraju dugoročno, moguće je da su društvene mreže, koje su svi tako radosno prigrlili, otpočetka zamišljene kao dio

Plana. Cameron je, pisalo je, najavio da će neki ljudi dobiti zabranu korištenja društvenih mreža, a tražio je od šefova Facebooka i Twittera da uklone sav sadržaj koji ima veze s organiziranjem nereda u Londonu.

U tekstu je pisalo i nekoliko vrlo spornih rečenica koje proizlaze iz trenutno prevladavajuće „teorije spontanog razvoja događaja „i vjere da se sve zbiva baš onako kako se govori u vijestima: „Nikako ne treba demonizirati ove servise koji su se ne tako davno pokazali kao odlična platforma u nekim drugim zemljama. (Odlična za iluminatske planove, *op.* K.M.) Da nije bilo Facebooka, Twittera i YouTubea za mnoge nepravde i nasilja u Egiptu, Siriji ili Libiji nikada ne bismo saznali (niti bi se moglo manipulirati opravdanim gnjevom, *op.* K.M.), pa stoga i ne čudi da je na Cameronov račun stiglo puno kritika zbog pomalo histeričnih zahtjeva Zickerbergu i ostalima. Međutim, s druge strane, Cameronovi zahtjevi su vrlo opravdani. Facebook i Twitter su servisi koje koriste milijuni osoba i danas ne postoji bolji i brži način da se dođe do mase ljudi. (Bernays bi svakako znao iskoristiti tu činjenicu, ali ni njegovi učenici nisu loši u tome, *op.* K.M.) No, dosad smo uglavnom svjedočili primjerima kada su se Facebook i Twitter koristili u pozitivne svrhe (vrlo dvojbena teza, ako se manipulacija masama na Bliskom istoku ne smatra ‘pozitivnom svrhom' *op.* K.M.), te kako bi se doznala istina o događanjima na područjima na koje su rijetki imali pristup (kao i da bi se sustavno širile dezinformacije o tim istim područjima, *op.* K.M.). „

Vrhunac simptoma uvođenja policijske države (ona je na mnogo načina već ovdje, samo se i vlasti i građani prave da nije) bila je mala vijest u kutu stranice naslova: „Ja sam morala prijaviti kćer „. Bravo, mama! Vijest kao da je stizala iz SSSR-a ili DDR-a, gdje je pola nacije špijuniralo i prijavljivalo drugu polovinu, a ljudi su poticani da ‘cinkaju’ članove svoje najuže obitelji. Mlada Britanka Chelsea Ives (18), uzorna sportašica, odabrana za olimpijsku ambasadoricu, uhićena je u Londonu nakon što ju je prijavila njezina majka koja ju je prepoznala u televizijskim snimkama nasilja na ulicama Londona. „Moj muž i ja sjedili smo i gledali te grozne scene. A onda sam prepoznala svoju Chelseu. Prvo nisam znala što raditi, a onda sam shvatila da ja kao roditelj ne mogu dopustiti da prođe nekažnjeno. „- ispričala je novinarima Adrienne Ives i rekla kako je to bila „bolna odluka „.

Mlada Chelsea, pisalo je dalje, trebala je biti „olimpijska ambasadorica „„ jedna od volonterki koje će iduće godine dočekivati

sportaše na Olimpijskim igrama u Londonu. I sama je atletičarka i uzorna učenica iz dobro situirane obitelji. Na sudu u Westminsteru gdje joj se sudi jedan je svjedok ispričao kako mu je djevojka rekla da su neredi „najbolji dan u njezinom životu „.

Optužena je da je kamenjem gađala policijski auto i dućan. Nisu li roditelji mogli smisliti neki bolji način da kazne kćer od toga da je izruče policijskoj državi? Recimo, da joj zabrane izlaske, ukinu džeparac ili na neki drugi od tradicionalnih, ljudskih načina. Toliko duboko zadire programiranje umova. Na taj način ovce same čuvaju svoje stado.

Jednako je tragičan bio i naslov iz sredine kolovoza 2011.: „Za Facebook pozive na nerede mladići dobili po četiri godine iza rešetaka „.

Četiri godine!

Tako u praksi izgleda uvođenje policijske države pod krinkom borbe protiv nereda (do kojih je došlo nakon planskog uvođenja sve većeg broja mjera negativnih za građane, i uz obveznu pomoć provokatora poslanih baciti iskru), što praktički govori o uvođenju verbalnog delikta za koji se dobiva, u najboljoj staljinističkoj maniri, puno godina zatvora. A nakon što pročitate tu vijest razmislite što će i po kojim kriterijima vlasti smatrati poticanjem nereda. Primjer toga je glasina koja već neko vrijeme stiže iz SAD-a, da se planira donijeti zakon kojim bi se moglo hapsiti tzv. „teoretičare urota „pod isprikom „borbe protiv terorizma „. Pretpostavljam da je *spin* koji leži iza te ideje stav vlasti, s jedne strane, da ti „teoretičari urota „dezinformiranjem javnosti smetaju u poslu vlastima koje se jako muče u ratu protiv terorizma. S druge strane, pojam „terorizam' znači širenje straha, pa bi vlasti možda mogle reći da „teoretičari urota' svojim djelovanjem šire strah, potičući ljude da ne vjeruju vlastima i svjetskim institucijama, no u ovom slučaju to je istina - ne treba im ništa vjerovati.

Gornja priča je tragična zbog toga jer ta dva mladića zapravo nisu napravili ništa, ili bar ne bogzna što. Ili bar ne što i mnogi drugi građani. Etikete su opet pristigle u pomoć, pa je i u toj vijesti britanska vlast, koja je ‘huligane’ u ‘revolucionarnim’ internetskim pokretima Afrike i Bliskog istoka nazivala ‘prosvjednicima’, vlastite prosvjednike etiketirala kao ‘huligane’. To je toliko očigledno da je nevjerojatno da na to nitko u novinskim tekstovima nije ukazao. Naime, desetak dana nakon završetka nemira u Velikoj Britaniji počele su „pljuštati prve zatvorske kazne protiv huligana'. Na čak četiri godine osuđena su dva mladića koji su na svim

Facebook profilima pozvali na ustanak, iako se na njihove pozive nitko nije oglasio, niti ih je uopće komentirao.

Kad se sjetim svojih kćeri i toga kako izgleda njihova obilna i svakodnevna komunikacija na Facebooku, i koliko se tu neprekidno ispisuje bezvezarija, potpuno mi je jasno da su se ta dva klinca zajebavala, povučeni atmosferom koja je već vladala. Dvadesetogodišnji Jordan Blackshaw napravio je na Facebooku grupu „Razbijmo Northwich „, a dvije godine stariji Perry Sutchliffe-

Keenan osnovao je grupu „Pokrenimo nerede u Latchfordu „. Obojica su ujedno objavila kojeg bi se datuma, u koje vrijeme i gdje huligani trebali okupiti i pokrenuti nemire i razbijanja. Kako je u vrijeme nereda policija intenzivno promatrala što se zbiva na društvenim mrežama, internetske su grupe uočene samo nekoliko minuta od njihova osnutka i potom ugašene. Dečki su svejedno dobili drakonske kazne. Brat jednog od njih je poslije presude rekao da je to „žalosno i smiješno, pa manje zatvora se dobije kad nekog ubodeš nožem „. Oba su se mladića, koji se inače ne poznaju i nisu bili ni u kakvoj vezi, opravdavali da je riječ bila samo o šali, a Blackshawova odvjetnica je rekla da je stranicu postavio kad se pijan navečer vratio iz grada: „Ujutro, kada se otrijeznio, htio je sam izbrisati grupu, ali bilo je kasno. „Te su kazne pozdravili političari: „Ovi ljudi nisu samo obični huligani, oni su organizatori nereda, a takve kazne zasigurno će obeshrabriti svakoga tko takvo što pokuša ponoviti/' - rekla je britanska zastupnica Margot James.

Margot, ne seri, to su obični izmanipulirani klinci.

Neredi na Paradi ponosa

Neko sam vrijeme bio u društvu s vrlo angažiranim i inteligentnim dečkom, glazbenikom i glumcem koji mi je sam, pomalo u čudu, prokomentirao da do sada nije uopće mario za homoseksualce, ali da je nakon napada u Splitu na povorku *gay-pridea* odjednom postao ‘totalno’ za njih. Zanimljivo opažanje. Ja sam mu, naravno, rekao da je to vjerojatno namjerna manipulacija jer vijesti uglavnom tome i služe.

Kad sam se vratio s jednog službenog puta, na kojem sam bio neizložen vijestima, ali sam se navečer u hotelskoj sobi intenzivno bavio Bernaysom, sudario sam se i s tim silnim vijestima i raspravama o *gay-prideu* u Splitu početkom ljeta 2011. Uopće nisam znao niti da se to događalo, niti što je bilo, ali narednih dana nisam mogao ne saznati jer je

priča bila ‘vruća bar tri tjedna. Meni je to, onako sa strane i bez emocionalne uvućenosti i ispranosti, izgledalo kao još jedan isprogramirani događaj, baš poput Bernaysovih manekenki koje su na uskršnjoj paradi u New Yorku zapalile cigarete koje su novine proglasile „bakljama slobode „mladih feministica.

Stoga, kakva se to ideja htjela prodavati ekscesima s *gay prideom*? Znam dosta pripadnika *gay* populacije koji nikad nisu sudjelovali ni najednom *prideu,* niti mare za to. Osim toga, homoseksualnost u ljudskom društvo postoji oduvijek, kako je to rekao i jedan SDP-ovac u izjavi za Radio 101, rekavši da mu nije jasno čemu sad tolika gungula. U nekim vremenima ta je strana ljudskog roda tabuizirana, u nekima je bila i pomalo institucionalizirana (kao u antici), neki prirodoslovci kažu da istospolnih veza ima i u prirodi, među životinjama, što ja doduše ne znam jer nisam to nikad vidio, ali valjda postoji kad tako kažu i ako nije netko to podvalio. I tek što sam se zapitao gornje pitanje „čemu sve to „, usred desetodnevnog medijskog razvlačenja te ‘žvake’ pojavile se u novinama i vijest naslova „Povijesna rezolucija UN-a o pravima *gay* osoba „. Kakva usklađenost.

Da se ne bismo krivo razumjeli, nemam ja nikakvih namjera ikome osporavati bilo kakva prava, neka ljudi rade što god se međusobno dogovore, ali zato im dosad nije trebao UN. A kad iluminatska tvorevina UN na nečemu inzistira, tu mora postojati neki skriveni razlog. Koji bi to mogao biti? Pojma nemam, palo mi ih je nekoliko na pamet kroz mentalnu gimnastiku. Recimo, ako se stvar pogleda iz perspektive namjera, želja i planova za smanjivanjem broja stanovnika na Zemlji, koji Elita niti ne skriva posebno jer su mnogi dokumenti koji o tom govore dostupni ili događaji razotkriveni (spermicidni kukuruz, lažna cjepiva protiv tetanusa koja su činila žene neplodnima, Kissingerov dokument MSN 200) onda je jasno da na njihov mlin ide smanjenje broja novorođene djece, starenje pučanstva u Europi (ovdje bar ne moraju poduzimati drastične mjere), a možda i promocija homoseksualnosti. Pojma nemam, ali valjda još nije zabranjeno razmišljati na glas. U glasovitom SF-romanu *Vječni rat* Joe Haldeman opisuje kako rat (svemirski, koji se odužio na stoljeća zbog relativističkih utjecaja na protok vremena, pomalo nalik današnjem ‘ratu protiv terorizma’ u kojem neprijatelja nikad ne vidiš) mijenja društvo. Glavni junak se nađe u budućem zemaljskom društvu u kojem je heteroseksualnost zločin, jer Eugeničko vijeće navikava društvo na

univerzalnu homoseksualnost kako bi se s jedne strane spriječilo ljude da prave djecu biološkim putem, s druge strane ukinulo rasne i sve druge razlike kontroliranim uzgojem ljudi, a s treće držalo pod nadzorom broj ljudi na svijetu. Tri glavne stavke u iluminatskom planu, u kojima možda treba tražiti (dugoročne) razloge nesmiljenog promicanja homoseksualnosti.

A kad UN nešto promiče, to je sumnjivo. Ti dečki ništa ne rade slučajno i bez namjere, samo namjere skrivaju iza izraza pozitivnih, suprotnih značenja, ponekad i vrlo privlačnih. Na pamet mi pada UN-ova podružnica zvana WWF ili World Wildlife Fund, čiji je prvi predsjednik bio brat onog Huxleya koji je (očito vrlo informiran) napisao roman *Vrli novi svijet,* a kasnije su ga vodili mnogi britanski odličnici, od čega su neki bili strastveni lovci (pravi ljubitelji prirode). Iza prodaje magle o zaštiti divljine zapravo se radilo o tome da ta svjetska nadnacionalna organizaciju *de facto* preuzima upravu nad velikim dijelovima država, poput Kenije, Tanzanije i slično, i onda, pod isprikom očuvanja divljina, preko tih prekograničnih područja, potisnuvši jurisdikciju tih zemalja, šverca oružje, omogućava prolaz naoružanim milicijama i pomaže mnogočemu drugom što čini folklor tužnih ratova na afričkom kontinentu.

Poučen takvim slučajevima, čim sam duže razmišljao o inzistiranju na vijestima o *gay-prideovima,* tim mi je izgledalo očitije da je sve to nekako naopako. One koji su fanatični homofobi takve povorke neće preobratiti, ali bi zato one neutralne, koji bi s dobrohotnošću mogli gledati na neki pristojni par dečki ili cura u svom susjedstvu, mogle odbiti, jer tako funkcionira princip koji je u sklopu ruske škole Transurfinga nazvan klatnom. Klatno bi bila zamišljena energetska struktura koja se hrani tvojom energijom i iscrpljuje te, i kad joj daješ pozitivnu pažnju i kad joj daješ negativnu pažnju.

Kad se ljudi osobno upoznaju obično se i sprijatelje, a većina neopredijeljenih ljudi može te povorke smatrati nepotrebnim nametanjem. No, opet, stvar se okreće kao na vrtuljku ako netko počne povorku gađati kamenjem, odjednom oni postaju žrtve. Tu se može koja riječ reći i o tim tipovima koji su se okomili na povorku. Ako su joj zaista htjeli naštetiti bilo bi bolje da su je ignorirali, to bi bio moj savjet njima. Ovako su joj omogućili da okupira sve vijesti i dobro se izreklamira pod geslom tolerancije i slobode, a oni su u povijest ušli u skladu sa svojim

postupcima - kao nasilnici. Ali nije li Split možda izabran namjerno, jer je pun usijanih glava takvog razmišljanja?

Potvrda tih razmišljanja stigla je od jednog mog prijatelja koji mi je ispričao što mu je njegov prijatelj, policijski inspektor iz Splita, ispričao. Tog svog prijatelja inspektora opisao mi je kao „utjelovljenje svega najboljeg što jedan policajac i čovjek može biti „. Rekao mu je da je splitska policija dobila nalog da privede više stotina izgrednika (mislim da je rekao 600) i da se većinu njih osudi. Navodno je sve to odrađeno po diktatu iz Bruxellesa: budući da je naša vlada dobila u zadatak da se odradi *gay* parada, a budući da se znalo da će biti izgreda, dokazivanje lojalnosti Bruxellesu je privođenje i procesuiranje izgrednika. Rekao bih da se tako usput vježba i za neke druge moguće demonstracije, a u društvo se unose dobrodošle frustracije i podjele.

Čitavo vrijeme prije parade podgrijavana je atmosfera kroz medije i društvene mreže, a inspektor je ispričao da je policija to kontrolirala preko svojih agenata provokatora uz obilnu suradnju uobičajenih negativaca koje na zlo ne treba natjeravati. Splitski homoseksualci su sa zebnjom gledali kako se najednom stvara problem koji će se prelomiti preko njihovih leđa.

Za sam dan parade napravljen je detaljan operativni plan koji je uključivao specijalce iz raznih dijelova države (dakle, doveli su ljude koji nisu iz te sredine) i upotrebu helikoptera koji bi trebali usmjeravati djelovanje specijalaca na terenu. Splitski inspektori su odbili igrati aktivnu ulogu u tome te su pokušali sanirati situaciju koliko su mogli, upozoravajući moguće izgrednike koje otprije poznaju (‘torcidaše’ i si.) što im se sprema, odnosno da se sklone s ulice i da je posrijedi dogovorena akcija hapšenja. Također su se policajci bunili protiv neovlaštene upotrebe kamera i snimanja ljudi bez njihove dozvole, a kamere su bile posvuda.

Epilog je bio, ispričao je inspektor, da je iz Zagreba stiglo nekoliko autobusa ‘profesionalnih’ *gayeva* (na državnom budžetu) pod policijskom pratnjom, kojima se pridružila ekipa „dežurnih hohštaplera, plaćenih besposličara, korisnih naivaca i nazovi intelektualaca „. Kad je parada konačno krenula nastala je strka i gungula jer se situacija vrlo brzo otela kontroli. Helikopteri su navodili specijalce koji su hapsili, a splitski inspektori pokušavali su upozoriti dečke koje poznaju da se sklone. Međutim, atmosfera je bila takva da je to bilo vrlo teško. Parada je prekinuta i onda je nastao lov po ulicama. Oni koju su privedeni, a bilo ih

je više stotina, osuđeni su zbog ‘mržnje’ po hitnom postupku, na procesima koji su, prema svjedočenju policajca koji su im morali prisustvovati po službenoj dužnosti, bili potpuno namješteni i ispod svake kritike. Navodno je na jednom od suđenja sudac rekao optuženiku: „Pička ti materina, zbog tebe i takvih jedva čekam u Europu! „Nitko od osuđenika ne može računati na posao u državnoj službi po sadašnjem zakonu (osobito ne u vojsci i policiji) jer su ovom presudom automatski postali nepodobni.

Istinu se, kao i obično, mora potražiti u usmenoj predaji, a dečkima iz splitske policije čestitati što se nisu dali uhvatiti u kolo manipulacije. Uvođenje svjetske fašističke države koja će se u prisiljavanju građana oslanjati upravo na vojsku i policiju mogu onemogućiti upravo pripadnici tih tijela ako ne dopuste da ih se okrene protiv vlastitih građana.

Kad se na jednu hrpu stavi UN-ova rezolucija, incident u Splitu, medijska žvaka, pa nagrade za homofrenda i homofoba koje su podijeljene odmah potom, gdje glavna osoba za zadatak uključenja Hrvatske u nadnacionalnu iluminatsku diktaturu biva nagrađena i priča o slobodi, dok neka druga bude proglašena homofobom (koliko sam shvatio, ta pak promiče tzv. obiteljske vrijednosti i protivi se istospolnim brakovima), to nije baš mirišljava hrpa. U jednom tjednom magazinu tih sam dana naletio na kolumnu Slavena Letice o tome kako mediji manipuliraju stvarnošću, pa su tako radili i s ovom u vezi *gay-prideova.* Prenijet ću neke informativne dijelove te kolumne:

Ako na stanovništvo Hrvatske primijenimo uobičajene europske i svjetske stope nekonvencionalnih spolnih uvjerenja - udio je homoseksualaca, lezbijki, transseksualaca i inih ljudi nekonvencionalnog spolnog usmjerenja i ponašanja u ukupnom stanovništvu od dva do četiri posto - može se lako izračunati da je broj stanovnika naše zemlje koji ne pripadaju većinskoj heteroseksualnoj zajednici negdje između 90.000 i 180.000. Kako je na Paradi ponosa u Splitu 7. lipnja 2011. sudjelovalo svega 300, a u Zagrebu 18. lipnja 2011. manje od 3000 protestanata koji su, navodno „slavili ljubav „i „slobodu drugoga „, može se zaključiti da se velika medijska i politička graja, pa i moralna i politička panika, podigla zapravo oko jednog društvenog događaja koji je statistički beznačajan.

Mediji su paradama (,..) „ponosa „pridali ogromnu važnost, stvorivši pritom lažnu sliku hrvatske društvene zbilje, jer je u tih desetak dana stvoren medijski dojam da je homofobija (mržnja prema spolnim manjinama) ključni problem hrvatskog društva, znatno važniji od nezaposlenosti, siromaštva, korupcije, ekonomske depresije i općeg osjećaja jada i čemera što već nekoliko godina prožimaju naš narod. Žrtva te usiljene i bučne moralne politike i medijske panike postao je grad Split kojeg su mediji, posebice oni koje izdaje EPH, proglasili „gradom mržnje „: zbog činjenice što je pri organiziranju prve (!) Parade ponosa nekolicina nasilnika kamenjem, plastičnim bocama i povrćem zasula prosvjednike.

Tjedan dana kasnije, jednako površno i nezasluženo, grad Zagreb je u medijima proglašen „pravim licem Hrvatske „i gradom koji je „rekao ne mržnji „. Sami su vrhovnici i vrhovnice Parade zagrebačkog ponosa otišli korak dalje u ishitrenom etiketiranju te su izabrali vlastite junake i antijunake. Za „homofrendicu „desetljeća, uz žive i zdrave Šimu Lučina i prof. dr. sc. Ivu Banca (koji su danas već davnog i polako zaboravljenog 30. rujna 2005. pokušali čak ozakoniti istospolne „brakove „, upućujući u saborsku proceduru prijedlog Zakona o registriranom partnerstvu koji je tadašnja vlada dr. Ive Sanadera odbila), proglašena je dr. Vesna Pusić, a za homo-mrziteljicu (homofobom) desetljeća saborska zastupnica HSS-a Marijana Petir. Upravo ta imenovanja - podizanje Vesne na pijedestal homoseksualne slave i privezivanje Marijane na stup homoseksualnog srama - pokazatelji su grube politizacije homoseksualnog pokreta u Hrvatskoj.

Upravo zbog toga, površnim i politikantskim mi se čini i javno priopćenje organizatora Zagreb Pridea: „Danas je izborena pobjeda hrabrosti nad nepravdom, pobjeda ljubavi nad mržnjom, pobjeda slobode nad životom u sjeni. Poruka svima je: mi pederi, lezbe, trans, biseksualne, interspolne i queer osobe - gdje god živjeli, i odakle god dolazili - borit ćemo se za pobjedu, unatoč svakom teroru i fašizmu, ma koliko dugi težak put pred nama! I nikad se nećemo predati!"

Živjeli! I tako ćete pomagati tim manipulantima iz sjene, kojima puca ona stvar za vas. Osim toga, tako izgleda uvođenje terora nove vrste koji se zove 'politička korektnost'. Letica dalje navodi sociologa dr. Dražena Lalića koji je pokazao da su „nesnošljivost" Splita i „snošljivost" Zagreba

puki dnevno-novinarski mitovi time što je napomenuo da je u Zagrebu posljednjih godina bilo neusporedivo više napada na homoseksualce ili pripadnike drugih rasa nego u Splitu te da je policijsko osiguranje u Zagrebu bilo daleko bolje nego u Splitu. Autor kolumne Letica još je rekao da bi se umjesto mitova, 'homofobije, homofilije' i sličnoga mogao uvesti 'homorealizam' temeljen na rezultatima ozbiljnih empirijskih istraživanja umjesto ispraznih fraza o trijumfu ljubavi. Naveo je da brojna istraživanja pokazuju kako život u istospolnim zajednicama nipošto nije ispunjen samo razumijevanjem, snošljivošću, ljubavlju i srećom. Baš kako je to i u heteroseksualnim, rekao bih. Ljudi su uvijek ljudi. Dodao je da podatci govore da je nasilje u takvim odnosima dva do tri puta češće nego u klasičnim brakovima, da je njihova trajnost nekoliko puta kraća te da je sklonost depresiji i samoubojstvima, pa i nasilju prema djeci (najčešće posvojenoj) u takvim zajednicama također veća nego u heteroseksualnim brakovima i obiteljima." Još je dodao da bi homorealizam pridonio odbacivanju mita da su predrasude prema homoseksualcima svojstvene desničarima i dao i nekoliko primjera koji to potkrjepljuju.

Sve je to bila obična dnevnopolitčka medijska manipulacija koja je izraz jedne puno veće medijske manipulacije globalne naravi. Nažalost, uključeni u povorke ili u gađanje tih povorki ne uviđaju da svojim postupcima i biranjem strana zapravo igraju za istu stranu. Tako Elita igra igru. Na kojoj god da ste strani, upregnuti ste u njihova kola. Ne treba se zavaravati, ovdje nema prave i pogrešne strane. Primjerice, ako ste za one koji kamenuju *gay pride* - radite za Elitu jer stvarate nered i situacije koje oni koriste za uvođenje većeg nadzora kao malih koraka prema uspostavi policijske države. Ako ste sudionik *gay pridea* ili aktivni sudionik debate - također radite za Elitu, nesvjesno igrajući svoju ulogu u nekom većem planu, recimo omogućavanjem da 'reklamiraju' svoju agendu. Koja nema ništa dobro na umu ni za koga od uključenih, svi su ti ljudi samo sredstva. Stari je to štos, zavadi pa vladaj. Najbolje bi bilo stalno imati na umu da su sve uključene strane žrtve ili izmanipulirane, i sve to ignorirati jer energija ide tamo kamo ide pažnja.

Intelektualac poziva na nerede

U jednom političkom tjedniku pogled mi je pao na intervju s čovjekom imena Stephane Hessel. Za oko mi je zapela ogromna količina iluminatske propagande ispremiješane sa slobodarskim mislima i idejama te

dramatičnim iskustvima. Ovaj je njihov, odmah sam pomislio. Intervju je zorno pokazivao kako se ruka Iluminata suptilno nalazi iza svih strana, ali isto tako kako je vrlo jasno vidljiva jednom kad joj prepoznate uzorak i prioritet. Ih možete moje čitanje tog intervjua promatrati tek kao eksperiment kako stvari oko nas izgledaju kad ih se gleda iz perspektive postojanja urote.

Nadnaslov je glasio: „Čovjek čija je knjiga 'Pobunite se!' pokrenula val prosvjeda širom Europe „. Upravo su prosvjedi ono što je dio Plana Elite za pokazivanje nesposobnosti država i njihovo urušavanje iznutra te za povod za postupno uvođenje policijske države. Ako želite Iluminatima otežati posao nemojte raditi nerede i davati im povoda za daljnje korake. Nek' se pomuče.

Slijedio je podnaslov koji pak kao da je došao iz neke knjige Davida Ickea: „Niti ne znate u kako važnim vremenima živite. Zato - probudite se! Jer za dvije godine već će biti kasno. „Mala knjižica Stephanea Hessela *Pobunite se!* u samo pola godine u Francuskoj je prodana u više od milijun i pol primjeraka, a dosad je prevedena na više od trideset jezika. Sumnjičavo sam čitao uvod koji je obavijestio da je Hesselov otac bio njemački pisac židovskog podrijetla (dakle, moguća veza s cionističkim pokretima), da je nedugo prije njemačke invazije na Francusku zajedno s obitelji utočište našao na Ažurnoj obali kod Aldousa Huxleya (slavnog pisca *Vrlog novog svijeta,* u kojem je predstavio što se planira za svijet, ali i iluminatskog insidera te člana Fabijanskog društva, čiji je brat bio osnivač UN-ove agencije Worl Wildlife Fund koja se bavi otimanjem zemlje). Hessel se pridružio francuskoj vojsci, bio uhićen, pa pobjegao iz zarobljeništva i došao u Fondon gdje se pridružio de Gaullesu i francuskom Pokretu otpora, koji ga je poslao u Francusku da organizira mrežu otpora. Tamo ga je uhvatio Gestapo, mučio i prebacio u konc-logor Buchenwald otkuda je - upravo prije nego što su ga htjeli objesiti - uspio pobjeći jer je zamijenio identitet s logorašem koji je umro od tifusa. Pri transferu u drugi logor uspio je pobjeći.

S takvim herojskim pedigreom i intelektualnim zaleđem nakon rata je postao diplomat. 1948. pomagao je (iluminatskoj) organizaciji UN u nacrtu „Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima „ pa je putovao po Africi i drugdje promičući „ljudska prava „. Danas ima 94 godine (primijetio sam da je kod važnih pripadnika Elite dugovječnost uobičajena, ti skoro nikad ne umiru: David Rockefeller, engleska kraljica,

Edward Bernays, preminuli Oton Habsburg - sve vrlo živahni starčići s preko 95 doživljenih godina, a i drugi, poput Kissingera, vrlo živahno stare. Zato jer se ne hrane i ne liječe onim na što nas sile.)

Pisalo je da je i Hessel i dalje aktivan u francuskoj politici. To je ta igra i privid demokracije iza samo naizgled suprotstavljenih koncepata. Jer Hessel je, pisalo je, „žestoki kritičar Sarkozyja, odnosa spram imigranata, utjecaja oligarhije na medije, uništenja socijalne države, obrazovnih reformi - ukratko na sve što se ne ograničava samo na Francusku već mori i ostatak kontinenta. „U isto vrijeme zagovornik je jednog od glavnih iluminatskih alata (uz rat protiv terorizma i financijske krize), a to je ekologija, pokret zelenih i s njima povezana laž o globalnom zatopljenju. Naime, godine 2009. - pisalo je - Hessel je zajedno s Daniel-Cohnom Benditom i Joseom Boveom dao podršku europskim zelenima, a početkom svibnja 2011. podupirao Nicolasa Hulota kao „zelenog „kandidata za predsjedničke izbore 2012. Po uzoru na uspješnicu *Pobunite se!* mjesec dana prije intervjua objavio je novu knjigu pod nazivom *Angažirajte se!* čiju okosnicu čini upravo ekologija. Angažirajte se i pomognite Eliti u provođenju jednog važnog dijela njihova plana.

Hessel je prvo rekao da se svijet nalazi u kriznom stanju, sve te krize, glad u Africi, umiranje ljudi, nema vode „...živimo u veoma nesretnom svijetu. „Rekao je da se u knjizi zapravo nije zalagao za revoluciju ili pobunu protiv demokracije (kad je demokracija Eliti savršeno funkcionalna), „već suprotno, da budemo svjesni osnovnih vrijednosti koje bismo trebali provoditi u svojim modernim demokracijama, a kad se one krše bilo gdje na svijetu treba postojati razlog za pobunu „. Na pitanje o Univerzalnoj deklaraciji o ljudskim pravima rekao je: „Doista je sreća da, nakon što su se svijetu dogodile tako ružne stvari (...) imamo UN i Univerzalnu deklaraciju o ljudskim pravima. „

Da, prava je sreća što imamo UN. Jedino što nije spomenuto da su svi oni ružni događaji i konstruirani da bi se svijet navelo da postupno prihvati svjetsku vladu, koje je UN začetnik. Što se Deklaracije tiče, tu nema problema, Iluminati su dosad izdali stotine deklaracija, zapravo sve moguće. No, svijet koji kroje tvorci UN-a nema nikakve veze s ljudskim pravima osim jedne, da ih se želi ljudima oduzeti. Ti tipovi jednostavno lažu, to je sve. Potom je Hessel rekao da „vlade ponekad, govoreći o ljudskim pravima, u stvarnosti čine potpuno suprotno. Njima manipuliraju velike ekonomske i financijske sile kojima se ne mogu oduprijeti. One su

izgubile moć da izgrade drukčiju ekonomiju jer ekonomiju diktiraju moćne međunarodne financijske sile „. Hvala što si nam to objasnio. Da možda ne treba napraviti neke moćne nadnacionalne institucije, poput EU-a, da paze na vlade?

Kao pravi slobodoumni intelektualac, rekao je da je Izrael dominanta sila, a da je palestinski narod žrtva. Ali to se ionako vidi iz aviona i svaki stanovnik ovog svijeta to ionako već odavno zna, pa i nije neka duboka misao. Rekao je i da živimo u takozvanim „demokracijama, što znači da bi *demos „,* narod, trebao davati indikacije vladama što je najvažnije da one rade. Ali nažalost, rekao je, „naše demokracije, mnoge od njih, ne vladaju dobro i previše moći imaju čelnici tih vlada. Zato trebamo potaknuti građane da više participiraju. „Da više participiraju u oduzimanju ovlasti vladama i njihovu predavanju nadvladi, pretpostavio sam da je to htio reći.

Pretpostavka se pokazala točnom. Na pitanje: „Dakle, trebamo direktnije, čak radikalne demokracije, za razliku od reprezentativne demokracije u kojoj građani više nemaju nekakvu realnu moć? „, Hessel je odgovorio: „Da, upravo to. Mislim da trebamo nove ideje, inventivnost u politici. Danas vidimo da su neke političke ideje zastarjele, demokracijama trebaju novi odnosi između građana i vlada, a izgleda da ni komunističke, a ni neoliberalne ideje nisu pravi odgovor. „Hessel je još rekao, što godi svakom uhu, da „i u Hrvatskoj, i u Španjolskoj, i u Tunisu narod želi veću participaciju u donošenju odluka „.

Plakat INA-e koji nehotice savršeno sažima princip koji omogućuje uroti da korača.

Dakle, svuda je isti problem, možda bi svuda bilo odgovarajuće isto rješenje? Neko novo? Možda neka svjetska vlada?

Doslovce je to rekao Hessel u odgovoru na sljedeće pitanje, kako napraviti konstruktivnu promjenu: „Potreba za radikalnom promjenom postoji kod svih nas. Znamo da ne možemo nastaviti živjeti sretno, mirno i u blagostanju ako ne napravimo velike promjene. I te promjene ne može donijeti nijedna vlada ili parlament, te promjene moraju biti donesene zajedno, čak ni Europa više nije dovoljna, potrebno je jedinstvo čitavog svijeta. UN još uvijek postoji kao mogućnost radikalne promjene kad bi se sve zemlje usuglasile „. Eto ga na, jesam li vam rekao?

Potom je Hessel s prikrivenih prijedloga o uvođenju svjetske vlade, zaogrnutih u riječi poput „demokracija „i „pravda „, skočio na drugu najvažniju iluminatsku igru, a odmah se vidjelo i zašto im je toliko važna: „Iduće godine ćemo imati novu konferenciju u Riu de Janeiru o okolišu, a to je veoma važno. (Za Iluminate, ne za okoliš ili nas. Lijepo je rekao: 'Imat ćemo..'., *op.* K.M.) Možda će se tamo sve vlade svijeta ujediniti (Dakle, to je raspored plana, da se izmišljeno globalno zatopljenje iskoristi kao globalni razlog za uvođenje globalnog 'rješenja' - svjetske nedemokratske vlade, *op.* K.M.) i razmisliti koje se nove odluke mogu donijeti, što bi onda moglo pomoći i grčkom narodu. Ne možemo se nadati da će svjetske probleme riješiti neka pojedinačna država ili vlada. „

Sad su već sve karte bile na stolu. Globalno zatopljenje i svjetska vlada idu rukom pod ruku. I nastavak odgovora bio je zanimljiv: „Je li to utopija? Možda izgleda kao utopija (meni kao distopija, *op.* K.M.), ali ako je zbačen nacistički režim (kojeg su sagradili i srušili Iluminati, *op.* K.M.), ako je zbačen sovjetski režim (kojeg su organizirali i financirali Iluminati i potom srušili, *op.* K.M.), ako je počela dekolonizacija (a zamijenila ju je financijska neokolonizacija, i jedno i drugo je djelo Iluminata, *op.* K.M.), ako je izgrađena Europa (koju su utemeljili i iza kulisa izmanipulirali Iluminati, *op.* K.M.), onda ne možete biti nego optimistični (ako pripadate Iluminatima, *op.* K.M.) „.

Kao i Obama, i kao i svi obmanjivači, i Hessel je umjesto istine, slobode i novca ponudio - nadu: „Mislim da možemo biti očajni, i imamo dobrih razloga za to, ali moramo se boriti protiv vlastitog očaja stavljanjem nade u sve što imamo. „Na jednom drugom mjestu je rekao, citirajući filozofa Waltera Benjamina, svog prijatelja, da su „oni koji

doista pokreću povijest zapravo proletarijat, potlačeni - njihov poriv da se izbave iz situacije u kojoj se nalaze ono je što pokreće naše društvo i moramo biti svjesni o čemu taj proletarijat, taj najsiromašniji dio čovječanstva, razmišlja. „

Koji *bullshit.* Povijest pokreću manipulacije iz sjene, bar od Sumera. Njima se stavlja „proletarijat „u situacije ruba egzistencije, pa se manipulira njihovim reakcijama. Elitu uopće ne zanima kako proletarijat razmišlja kad znaju da razmišlja onako kako su ga sami usmjerili razmišljati. Na pitanje vjeruje li da je EU dobra stvar, rekao je (sad već s moje strane očekivano): „Ona je izuzetno važna i nužna. (Za iluminate. *op.* K.M) Mi trebamo Europu, mi Europljani više ne možemo živjeti bez jedne jake Europe. (Itekako bismo mogli, samo da nam sjašete s leđa, *op.* K.M.) No, Njemačka se boji da bi mogli izgubiti previše vlastitog suvereniteta (s pravom, a i poučeni iskustvima u zadnjih dva desetljeća, *op.* K.M.), ali čini mi se da počinje shvaćati da bez većeg federalizma Europa nema nade. „

Za Iluminate. I onda, hoćete li se „pobuniti „? Ili krenuti putem mirnog, uvijek mirnog odbijanja suradnje s Kontrolnim sustavom, ne dajući mu povoda za uvođenje vojske i policije na ulice? Jer virus se širi i uskoro i na mirnim ulicama naših gradova možete očekivati prozore policijskih oklopnika. Kad sam krajem 2012. u najpitomijoj zemlji na svijetu, Sloveniji, vidio na ulici vodeni top i policajce sa štitovima od kojih je jedan pendrekom udario trudnicu bilo mi je jasno da je vrag uzeo šalu. Još davno, ali dosad ne tako blizu.

Neredi protiv banaka

Snage Novog svjetskog poretka uvijek su korak ispred, što je i očekivano ako se zna da kontroliraju cijeli teren. Dok si na terenu ne možeš im ništa. Tu je sve njihovo: suci, trava, bijele crte, golovi, pravila, reflektori, kamere, igrači... Pripreme teren svojim djelovanjem, a potom, kad ljudi počnu rogoboriti, imaju spremnu ‘promjenu’. Njome hakiraju prave želje za promjenama, daju lažnu nadu i potom razočarani ljudi potpuno izgube vjeru u svaku promjenu. Do neke sljedeće situacije gdje ih opet potaknu stvaranjem neke druge lažne situacije.

Neredi su u pravilu njihovo djelo, to je jasno kao dan. Emotivne reakcije ljudi su gorivo pomoću kojeg je moguće uvoditi daljnje promjene. Na tom tragu možemo baciti i svježi pogled na spontane’ prosvjede protiv

banaka i globalizacije s kraja 2011. godine, čije su se parole tako čarobno prikladno uklapale u planove Iluminata. Kad je, kako je pisalo u novinama, „globalni prosvjed 15.0 protiv kapitalističke pohlepe i korporatizma preplavio čitav svijet „, moto im je bio: „Ujedinjeni u jedan glas, dat ćemo do znanja političarima i financijskoj eliti kojoj služe da smo mi ti koji će odlučivati o svojoj budućnosti". Taj globalni pokret 15.0 ima za cilj, pisalo je, „inicirati globalnu promjenu koju želimo i trebamo".

Omiljene riječi Iluminata: 'Ujedinjeni' i 'Globalna promjena (koju 'žele' i 'trebaju' ljudi, iako je riječ o tome da su manipulacijom dovedeni u situaciju da je žele, i samo misle da je trebaju, jer promjena koju će dobiti bit će promjena u korist Elite. Nije li očigledno iz aviona što se tu zbiva? Nije li? Li?

Sad postaje i vidljivo koja je bila prava svrha elektroničkog umrežavanja svijeta i zašto baš tipovi poput Ruperta Murdocha posjeduju servise poput Facebooka i srodnih društvenih mreža. Nije to bila samo naša komocija, biznis, informiranost ili zabava već način da se stvori medij preko kojeg se može po cijelom svijetu organizirati 'spontane' prosvjede. Tako se radilo po sjevernoj Africi i Bliskom istoku zadnjih godinu dana, a istim su se obrascem organizirali protubankarski prosvjedi. U doba rušenja Miloševića u bivšoj Jugoslaviji dva su Srbijanca, Marović i Popović stvorili dvije skupine - CANVAS i „Otpor „. Baš oni stižu na Wall Street sa svojim *know-howom* o dizanju revolucija, kojeg su ih naučile organizacije Sorosovog „Otvorenog društva „i slični paravani za zakulisna politička djelovanja.

Može zvučati čudno da oni koji posjeduju financijske organizacije organiziraju prosvjede protiv svojih financijskih institucija. Ali to je samo manipuliranje opravdanim buntom, čija će se energija usmjeriti u stvaranje novih, još moćnijih financijskih institucija. Pravi aikido, umjesto suprotstavljanja energiji masa, preusmjeri ih se u svoje korito. Korist je dvostruka - izbjegao si sukob i ojačao si.

Vijest nas je obavještavala da su prvi na ulice izašli Australci, Novozelanđani i Japanci. U Sydneyu je oko 2000 ljudi okupiralo plato ispred sjedišta australske centralne banke, u srcu financijske četvrti. Slično je bilo i u Brisbaneu gdje je stotinjak ljudi za početak okupiralo centar grada. Organizator pokreta „Occupy Brisbane" Thomas Brookes najavio je dolazak preko dvije tisuće ljudi koji će sudjelovati u prosvjedu.

„Nećemo se maknuti. Okupirat ćemo Brisbane i gradove diljem svijeta. Sve kreće od Australije i Novog Zelanda.” - kazao je Brookes, vjerojatno bez ikakve ideje o tome da svojim djelovanjem zapravo pomaže onima protiv kojih se bori. „Ljudi poput mene rade svaki dan, a na kraju tjedna svejedno moram napraviti odluku hoću li platiti račune ili jesti tog vikenda. To nije pravedno i nije u redu.” - kazao je Rob Read iz novozelandskog pokreta i u konačnici svoj opravdani gnjev usmjerio na mlin Elite.

Potom je, tom predivnom spontanošću koju omogućavaju društvene mreže, oko 600 Japanaca u Tokiju dan globalne borbe protiv nehumanog kapitalizma obilježilo maršem na sjedište kompanije TEPCO, koja je odgovorna za nuklearnu katastrofu što je pogodila zemlju početkom godine. „Cijela Azija ustaje protiv neoliberalizma. „- pisalo je dalje. A kad padne neoliberalizam, što će onda doći, je l’ se to netko pita? Više od 1500 ljudi sudjelovalo je na prosvjedu Occupy Taipei, koji se održao ispred zgrade vlasti na Tajvanu. BBC-jeva dopisnica Cindy Sui rekla je kako su ove demonstracije vrlo netipične za Tajvan, gdje tradicija nalaže okretanje obitelji, a ne državi za socijalnu pomoć i podršku (i to nešto govori, zar ne?). Protiv neoliberalizma spontano’ se protestiralo i u Južnoj Koreji, Hong Kongu i Filipinima.

Sve je počelo pokretom „Okupirajmo Wall Street „. U jednom političkom tjedniku objavljena je analiza tog pokreta iz koje je vidljivo o kakvoj se igri radi. Članovi pokreta smatraju da je Barack Obama marioneta Wall Streeta jer je njegove ‘kockare’ izvlačio stotinama milijardi dolara, pisalo je, i jer su mu glavni ljudi u vladi notorni *wallstreetovci.* Konačno se Amerikancima prosvijetlilo, ali i dalje je potrebno biti vrlo oprezan, pogotovo kad simpatični crnac pokaže suosjećanje s ‘nezadovoljstvom američkog naroda (taj čovjek ima suosjećanja koliko ima vode u Sahari), tvrdeći da ništa nije mogao učiniti jer je praksa Wall Streeta bila „samo nemoralna, neprikladna ili nepromišljena, ali ne nužno i nezakonita „. Rekao bih da je bila itetako promišljena, a sumnju na prave upravljače pokretom neugodno baca činjenica da slično ‘suosjeća’ i sam šef Federalnih rezervi Ben Bernanke, još jedan potpuno beskrupulozni tip.

Autor teksta navodi neke američke autore (Roberta Starka s *Examiner.com)* koji su upozorili da su svojedobno pobunjeni desni pokret Čajanke ‘posvojili’ i ‘pripitomili’ medijski mogul Rupert Murdoch i braća

Koch, „prebogati globalisti „i „financijaši koji se protive svim pravilima koja ograničavaju moć novca „. Rekao bih da ga nisu 'pripitomili' nego stvorili, da bi po ne znam koji put kanalizirali bijes ljudi na svoj mlin i držali ga pod kontrolom. Ti dečki su dio korporativne iluminatske strukture do srži, baš kao i George Soros, jedan od najbogatijih ljudi na svijetu, koji je pak svoj novac koristio za 'financiranje mnogih ljevičarskih i globalističkih pothvata širom svijeta'. Kužite igru? Jedni bogataši-iluminati financiraju 'desne' siromahe i nezadovoljnike, a drugi bogataši-iluminati financiraju 'lijeve' siromahe i nezadovoljnike. Nisu ih oni prisvojili nego su ih stvorili.

Stark piše da je Soros bio na samom izvoru pokreta 'Zauzmimo Wall Street' time što je njegovu pokretaču, kanadskim „Adbusterima „, preko svoje Zaklade Tides do tada dao 334.217 dolara, a isto je učinio i sa skupinom 'Američki dan gnjeva' kojoj je iz iste zaklade 2008. dao 4,2 milijuna dolara. Danas razni komentatori i aktivisti svojim kolegama panično viču: „Ne dajte da vas Soros kupi „, ali on ne treba nikoga kupovati, on ih je stvorio i oni su njegov alat.

Istraživač Richard Evans *(henrymakow.com*) tvrdi da se pokretom upravlja i kroz FBI i CIA-in Protuobavještajni program COINTELPRO, baš kao što se danas zna da su vođama prosvjeda 1960-tih i 70-tih upravljale te organizacije. Danas one to rade, pisalo je, preko beogradskih profesionalaca iz tamošnjeg Središta za primijenjeno nenasilno djelovanje i strategije (engl. skraćeno C.A.N.V.A.S.). Tu srbijansku organizaciju „podupiru zaklade Vijeća za vanjske odnose (CFR) kao što su Skupina Carnegie, Institut Albert Einstein i tisuće drugih kanala za iluminatski novac „. Njegov djelatni produžetak je, tvrdi Evans, pokret 'Otpor', kojeg vodi Ivan Marović, koji je na „platnom popisu CIA-e „, baš kao i slavni provoditelj Wikileaksa Julian Assange. 'Otpor' ima uredsku zgradu u središtu Beograda, u kojoj za novac podučava revolucionare i uvježbava potkopavačke strategije i taktike.

Vrijedi citirati zaključak Roberta Starka: „Vratimo se ljevičarskim prosvjedima u New Yorku. Ključni je dio ljevičarske filozofije antinacionalizam i otvorene granice. To je jedan od glavnih razloga zašto financijske elite financiraju ljevičarsko djelovanje. Prosječan bi čovjek mislio da su Wall Street i ljevica smrtni neprijatelji, ali ništa nije dalje od istine. Te elite žele otvorene granice iz niza razloga, od kojih je jedan jeftina radna snaga, drugi pristup tržištima diljem svijeta te su stoga

financije pokretačka snaga globalizacije. Nacionalizam je glavna prijetnja financijskim elitama. Nacionalizam vodi populizmu, odnosno narodu koji se ujedinjuje protiv parazitskih elita. I to je razlog zašto one žele izmiješati narode i oslabjeti nacionalne identitete. „

Neredi su i dalje na rasporedu

Krajem studenog 2011. osvanula je i vijest da britanska vlada planira buduću politiku kroz činjenicu da je 'krah eura samo pitanje vremena. Prema britanskom *Telegraphu,* britanska su veleposlanstva na području eurozone dobila priopćenje da se počnu pripremati za konačni kolaps eura, „nekada nezamisliv, sada vrlo moguć scenarij" i kako će pomoći Britancima u inozemstvu „ukoliko dođe do pada bankarskog sustava, pa čak i nereda na ulicama europskih metropola „. Britansko Ministarstvo vanjskih poslova u veleposlanstva je već poslalo naredbu za početak priprema za najekstremnije moguće scenarije među kojima su prosvjedi, ali i neredi građana. *Telegraph* piše kako sporazumi na temelju kojih je nastao euro ne predviđaju mogućnost da neka zemlja napusti eurozonu, što znači da bi bilo kakav raskid mogao dovesti do potpunog kaosa jer ništa slično nije predviđeno. Ukoliko padnu vlade koje kontroliraju eurozonu past će i velike europske banke u čijem se vlasništvu nalaze državne obveznice, a velika nezaposlenost uzrokovati masovne nemire na ulicama gradova.

Slično se sprema i za SAD. Vijest iz siječnja 2012. bila je naslovljena „Zlokobna predviđanja - Soros: Na američke ulice stiže klasni rat! „Soros je za *Newsweek* 'predvidio' da će SAD uskoro pogoditi klasni rat i da se „zapadni svijet danas nalazi pred razdobljem zla „. Rekao je: „Nisam tu da vas razveselim (to svakako ne, *op.* K.M.). Pred nama su iznimno teška vremena koja se na mnoge načine mogu usporediti s Velikom depresijom iz 30-ih godina. Suočavamo se s općim ograničenjima razvijenog svijeta koja prijete desetljećem stagnacije, ako ne i gorim od toga. U najboljem slučaju, govorimo o deflaciji, a u najgorem o kolapsu financijskog sustava. (...) Kolaps sovjetskog sustava bio je prilično izuzetan događaj, a sada doživljavamo nešto slično u razvijenom svijetu, ne shvaćajući u potpunosti što se događa „. Možda pomalo ipak i shvaćamo, dragi George.

„Na putu prema kolapsu „- rekao je Soros - „Amerikanci bi trebali očekivati i posljedične društvene promjene, uključujući ulične nerede „jer će (ne)uspjeh u misiji povećanja poreza bogatima „poslužiti kao

opravdanje za uvođenje snažnije taktike održavanja zakona i reda, što bi, u ekstremnom slučaju, moglo iznjedriti represivan politički sustav i društvo u kojemu su individualne slobode daleko ograničenije „.

Takav je barem plan za stvaranje totalitarističke države, kojega je George važan dio. Uostalom, obavještavao nas je taj iluminatski potrčko, hineći zabrinutost, da su nedavno usvojene odredbe o nacionalnoj sigurnosti i predloženi zakon o ekspatrijaciji neprijatelja već utrli put takvom društvu. Prema novim pravilima, američka vlada može na neodređeno vrijeme zatočiti i mučiti američke građane osumnjičene za terorizam bez osiguranja suđenja. U slučaju da prođe zakon o izgonu, SAD će također moći jednostavno i bez suđenja ukinuti državljanstvo, odričući ustavna prava onima koje doživljava prijetnjom.

Soros zna, a zna (i računa s time) i američka vlada. Jedan se američki internetski novinar u naslovu teksta u kolovozu 2102. zapitao: „Zašto američka vlada treba toliko municije „? He, zašto! Pa radi sindikalnih odlazaka u lov na patke, koji bi drugi razlog mogao biti? Autor se referirao na vijest da administracija Društvene sigurnosti (Social Security Administration) „planira kupiti 174.000 metaka sa šupljim vrhom koji će se dostaviti na 41 različitu lokaciju diljem SAD-a. „Takva vrst metaka je dizajnirana da nanese što je moguće više štete unutarnjim organima, što nikako nije u redu prema patkama. To je samo najnovija u nizu nabavki municije od strane agencija američke vlade, navodi dalje. Još u ožujku je Domovinska sigurnost nabavila 450 milijuna 40-kalibarskih metaka sa šupljim vrhom, navodno za potrebe vježbi. Potom je traženo još 750 milijuna metaka, uključujući 375 punjenja metaka koji mogu probijati zidove. U novije vrijeme se, znate, patke znaju sakriti iza debelih zidova. Autor piše da bi razumio takve narudžbe da stižu od američke vojske, koja ih sigurno troši u nezamislivim količinama u svima američkim ratovima. Zaključio je da se moraju pripremiti za neku veliku nevolja.

Sustav želi da izazivamo nerede reagirajući na njihove nepravde da bi dobio izgovor za uvođenje stroge policijske države diljem svijeta, a oni koji od očaja izazivaju nerede (redovito započete od strane provokatora) izgovor su kakav vlasti jedva čekaju. Vojna mašinerija već je spremna. U dokumentu Ratne škole Američke vojske pod naslovom „Poznate nepoznanice: nekonvencionalni strateški šokovi u razvoju obrambene strategije „piše da vojska mora biti spremna na „nasilno, strateško dislociranje unutar SAD-a” u svjetlu „nepredviđenog (dobra fora!)

ekonomskog kolapsa „. Još piše: „Širenje građanskog nasilja (...) prisilit će vojni establišment da, u najvećoj mjeri, preusmjeri prioritet kako bi se obranio unutarnji red i mir te sigurnost čovjeka. (...) U najekstremnijim okolnostima to bi moglo uključivati primjenu vojne sile protiv agresivnih skupina unutar SAD-a „.

Računajte na to da će okolnosti svakako biti bar proglašene „najekstremnijima „.

I agenti provokatori i 'podobni bedaci, kako ih naziva David Icke, već čekaju započeti s neredima i građanskim nemirima za koje bedaci smatraju da prkose postojećem poretku. No, taj poredak stvorile su iste sile koje žele uspostaviti i novi poredak. Za to, kao i uvijek, trebaju našu suradnju. Na reklamnom plakatu INA-e točno piše: „Vaše emocije naša su energija „. Oni koji odaberu nerede i pljačku kao reakciju na nepravdu ulijeću ravno u postavljenu zamku. Na nerede i kaos, koje vlasti zapravo žele, odgovorit će policijskim satom, slanjem ljudi u zatvor bez suđenja, vojskom na ulicama i aktivacijom već postojećih koncentracijskih logora, kakvi diljem SAD-a imaju kapacitet da prime desetke milijuna ljudi. Jedini način da se to spriječi jest postupiti suprotno od onog što vlasti žele, dakle izbjeći reagiranje nasiljem i neprijateljstvom prema Državi i jedni prema drugima. Zapitajte se samo možete li se sjetiti ijedne nasilne revolucije koja nije dovela samo do još jednog tiranskog režima? Martin Luther King je, objašnjavajući da se neredima ništa ne može postići, rekao da oni „uključuju svojevrsnu emocionalnu katarzu, ali su neminovno praćeni osjećajem beznađa „.

Pozabavimo se malo matematikom. Milijarde su porobljene, a šačica je onih koji porobljuje. Hm, pa rješenje ne bi trebalo biti toliko komplicirano. Recimo, udružiti se u međusobnoj podršci, ljubaznosti i empatiji, a pritom odbaciti sitnice koje nas naizgled dijele kao što su religije, politika, boja kože, kultura, visina dohotka... Ti tipovi nemaju na 'piku' muslimane, kršćane, Židove, crnce, bijelce - oni ciljaju na sve, te se okomljuju na jednu po jednu skupinu, baš kako su to radili nacisti u Hitlerovoj Njemačkoj. To ne znači da se morate odreći svojih uvjerenja ili stvari koje vas ispunjavaju nego samo prestati se poistovjećivati s njima i dopuštati da se koriste za zavadu s drugim ljudima jer vi niste nogometni navijač, kršćanin, desničar ili ljevičar, domaćica ili referent u poreznoj upravi, to su samo vaša iskustva, a vi ste, kao i svi ostali, tek jedan izraz beskonačne svijesti.

Postoji jedna stvar oko koje se svi ljudi mogu ujediniti, a to je gubitak temeljnih sloboda. Čini se da je kucnuo trenutak da se ljudi počnu udruživati u zajednice i skupine i jedni druge podržavati. A što je najvažnije, treba prestati surađivati s Kontrolnim sustavom, a ne boriti se protiv njega. Sustav može opstati samo uz našu suradnju i prešutnu suglasnost. Mi ga držimo na okupu. Sustav ima rješenje za problem nasilnog otpora. Njegova najgora noćna mora je prestanak naše suradnje, recimo izbjegavanjem stvaranja nereda i davanja povoda za uvođenje policijske države. Odbijanje suradnje može se proširiti i na druga područja života, od neplaćanja poreza do mirnih masovnih prosvjeda protiv svake nepravde, bez obzira radi li se o ovrsi nečije kuće od strane banke ili nekom zakonu. Kad bi se to događalo u masovnim razmjerima sustav se s time ne bi mogao nositi. Zato je potrebno da i oni koji nisu direktno pogođeni nekom mjerom daju potporu onima koji jesu. Pokornost treba zamijeniti tvrdoglava i mirna nepokornost, kad je riječ o nepoštenju, nepravdi ili zatiranjima slobode. Taj pristup ne smije biti ispunjen nasiljem, bijesom ili netrpeljivošću, pa predlažem najbanalniji od svih ljudskih običaja - smijeh. Ništa toliko ne potkopava autoritet kao smijeh. Osim smijeha, u tom procesu moguća su i druga rješenja, od alternativnih valuta i međusobne razmjene robe nadalje.

Sve se to mora raditi dobroćudno i mirno. Izvrstan primjer nesuradnje je izraelski pokret „Shministim „koji čine izraelski srednjoškolci. Njih se osuđuje na zatvor jer odbijaju služiti u vojsci koja okupira palestinske teritorije i ubija nevine u Gazi. Daju dobar primjer na pitanje koje danas mnogi diljem svijeta postavljaju: A što raditi?, kao opravdanje da ne poduzimaju ništa. Jedna od pripadnica tog izraelskog pokreta, Omer Goldman, opisala je kako ona i njeni prijatelji idu u zatvor na po tri tjedna, potom su tjedan dana na slobodi, a potom opet idu u zatvor na tri tjedna i tako sve dok na napune 21 godinu, zbog toga što odbijaju poštivati vojnu obvezu izraelske vojske zbog okupacije tuđih teritorija.

Omer je ispričala: „Uz vojsku sam, inače, odrasla. Moj je otac zamjenik ravnatelja Mossada, a ja sam pratila kako moja sestra, osam godina starija od mene, služi vojsku. Dok sam bila mala i sama sam htjela biti vojnikinja. Vojska je bila toliko važan dio mog života da sam je jednostavno prihvaćala kako sastavni dio života moje obitelji. Ranije ove godine otišla sam na jedan mirovni prosvjed u Palestinu. Uvijek su mi govorili da je izraelska vojska tu da me štiti, ali tijekom prosvjeda

izraelski vojnici otvorili su vatru na mene i moje prijatelje, gađajući nas gumenim mecima i ručnim bombama sa suzavcem. Ostala sam šokirana i preplašena. Vidjela sam pravo stanje stvari. Vidjela sam stvarnost. Vidjela sam, po prvi put, da su najopasnija stvar u Palestini izraelski vojnici, upravo oni koji bi trebali biti na mojoj strani. „

Pokret „Shministim „(u prijevodu: „Učenici završnog razreda srednje škole „) zorno pokazuje snagu jednostavnog NE te neuništivost i efikasnost miroljubivog odbijanja suradnje s Kontrolnim sustavom. Sve institucije kontrole i manipulacije mogu funkcionirati samo uz suradnju ljudi. Koliko situacija mora biti loša da bi se prihvatila ta banalna činjenica? Bez suradnje taj će se privid moći Kontrolnog sustava urušiti kao kula od karata. Ali neće sve dok surađujemo s onima koji nas žele pretvoriti u robove. Kad to ne bismo činili, Kontrolni sustav bio bi nemoćan. Pogotovo kad se ima u vidu da ljudi poput nas ‘animiraju’ i većinu uniformi, a najvećim dijelom dijele sve iste ljudske težnje prema pravdi i mirnom suživotu, samo što su u nekim slučajevima tek nešto malo više isprogramirani od ostalih ili podvrgnuti većim disciplinskim mjerama. Ništa što malo empatije, zdravog razuma i želje da se pogleda istini u oči ne bi moglo za tren izliječiti, jer i njihova će djeca živjeti u diktaturi koju pomažu nametati.

24. POGLAVLJE - OD NOVE EUROPSKE MONARHIJE DO NOVE PUTINOVE NADDRŽAVE

Početkom lipnja 2011. objavljena je novinska priča koja naizgled osnažuje (privid) demokracije i slobodnih istraživačkih medija, ali zapravo nema nikakav učinak. Ipak, bacila je malo dodatnog svjetla na prirodu EU. Tekst se temeljio na izvješću britanskog Ureda za istraživačko novinarstvo koji je napravio pregled troškova eurobirokrata i došao do brojki koje je Bili Chase, predsjednik parlamentarnog odbora za nadzor EU (nemoguća misija i besmislena funkcija za farbanje očiju) sročio u jednoj rečenici: „Komisija se ponaša kao monarhija. „

Može li to uopće začuditi, ako se krene od postavke da su Komisiju i EU napravile sile koje su stajale iza monarhija tisućama godina, a nikad nisu niti odustali od moći, samo su je zabašurili u privid demokracije? Europska komisija je smatrala da ima mali proračun te su zatražili povećanje od 5 posto, u isto vrijeme kad građani triju zemalja EU - Grčke, Irske i Portugala - krahiraju. Naravno, Komisiji je jedan od zadataka da u što kraćem roku dovedu građane Europe do bankrota kako bi se što prije uvela svjetska valuta, pa niti nema razloga da ih to brine. Čak su možda, zbog širenja kriza Europom, pomislili da dobro rade svoj posao, pa da su zaslužili tu povišicu od pet posto?

Ured za istraživačko novinarstvo je otkrio brojke (objavio ih je londonski *Telegraph)* koje su na par sati uzbudile javnost, prije nego što je ona opet pala u duboki san. Čelnici Komisije na putovanje privatnim zrakoplovima potrošili su 8 milijuna eura od 2006. do 2010. godine (EK je rekla da je su to putovanja za koja nema redovnih linija. Možda su išli u Amazonu ili na Antarktik?). 75.000 eura potrošeno je za prijem u Amsterdamu koji je službeno opisan kao „noć ispunjena iznenađenjima kao niti jedna druga „. Za to EK nije uspjela dati razložno objašnjenje, ali vjerujem da je šampanjac tekao u potocima, a možda se tu i tamo prošetala i koja skupa prostitutka. Tako ja barem zamišljam takvu „noć ispunjenu iznenađenjima „Pa onda, na račun EU su kupovani raskošni pokloni među kojima su dragulji iz Tiffanyja. (Šutnja Komisije. A što ih briga.)

Za raskošne prijeme potrošeno je 300.000 eura. Jose Manuel Barosso je u New Yorku 2009. u hotelu Peninsula u četiri dana napravio račun od 28.000 eura. Uz to treba dodati i troškove za limuzine, koje su plaćene 118.000 eura. Britance je razljutila njihova sunarodnjakinja, ona isprazna barunica Catherine Ashton, ministrica vanjskih poslova EU, koja je zatražila povećanje proračuna od 23 milijuna funti za europsku diplomaciju i privatni mlažnjak. Sigurno isto misli putovati tamo „gdje nema redovnih linija „

Ti pohlepni paraziti bez empatije, ta nova monarhija vidi svijet uglavnom kao bankomat. Britanci bi trebali platiti 682 milijuna funti za petpostotno povećanje proračuna EK. 9,2 milijarde funti su Britanci dali 2010. u proračun EK. Za 94 milijuna funti isplaćenih iz proračuna EU 2009. utvrđeno je da su bile obilježene nepravilnostima. 2558 eurobirokrata s plaćom do 185.000 funti imaju godišnje prava na tri slobodna mjeseca uz punu plaću. To je, inače, za mnoge posao snova. Čisti dobitak na lutriji; velika prava, malo obveza, odgovornost nikakva. Tako je pisalo u novinama. Osam milijuna funti godišnji je trošak Europarl-TV-a koji prati rad Europskog parlamenta, a koji gleda 830 ljudi. S obzirom na ovlasti Parlamenta, i to je puno.

Autor piše kako „raskoš i luksuz jako vole diktatori, ali čini se da je ta sklonost inherentna svim liderima koji nisu podložni demokratskoj izbornoj proceduri. Naime, povjerenike se ne bira nego ih se imenuje. I zapravo nisu nikome odgovorni. To pak neki teoretičari navode kao jedan od ključnih problema funkcioniranja EU „Pa Europska komisija i jest diktator, a to jest posljedica toga što „nije podložna demokratskoj proceduri „. ‘Neki teoretičari’ to navode kao ‘ključni problem’? Svaki čovjek koji šeće ulicom bi svakoga trenutka u danu treba imati u svijesti taj ‘ključni problem’.

Osvanuo je i tekst o tome na što se sve troši novac iz Europskog fonda za pomoć zemljama izvan Europske unije. *Daily Mail* i *Telegraph* oštro su napali način na koji Europski fond za pomoć zemljama izvan EU dijeli sredstva i optužili birokrate da taj novac dijele režimima korumpiranih diktatora, kao i za apsurdne projekte poput onoga u kojem Belgijanci uče plesati stanovništvo Burkine Faso. Belgijanci će učiti Afrikance ritmu? Svašta. Ono što im treba su hrana i voda, a ne rasplesani Belgijanci. Pisalo je da EU financira i mnoge nevladine udruge, što svakako ima smisla s obzirom na ulogu ‘nevladinih’ udruga u uvođenju Novog svjetskog

poretka, potom da je EU dao oko 8,8 milijuna funti i za financiranje rada centra za savjetovanje na Maliju koji pomaže ljudima da pronađu posao u Europi. U tri godine centar je pomogao pronaći posao - šestorici ljudi.

Do novca dolaze poludiktatorski režimi, pa će država Malawi, koja je „uvela zakone protiv homoseksualaca i onih koji puštaju vjetrove u javnosti „idućih pet godina dobiti oko 450 milijuna funti, a predsjednik Bingu Mutharika je od zadnje rate sebi kupio zrakoplov. Slično je, pisalo je, učinio i predsjednik Ugande Yoweri Museni, čija će država u sljedećih pet godina primiti oko 470 milijuna funti. A krajem prošle godine *Financial Times* skrenuo je pozornost da su često najveći korisnici strukturalnih fondova u nekoliko europskih država moćne multinacionalne kompanije poput IBM-a, *GlaxoSmithKlinea, Fiata* i *Coca-Cole.*

U novinama je osvanuo tekst i o tome kako se ponaša britanska monarhija. Slično kao Europska komisija. To dvoje i jest izraz iste sile. Naslov je glasio: „Princ Charles potrošio je tri milijuna eura više nego prošle godine - nasljednika krune ne zanima što njegova vlada nemilice reže javne troškove „. Zašto bi ga zanimalo ako njegova obitelj posjeduje veći dio svijeta, čije stanovništvo tisućljećima smatra svojim robljem? Davanja državne blagajne za aktivnosti Charlesa, princa od Walesa i njegove obitelji 2010. povećana su za 18 posto, na 1,96 milijuna funti s 1,66 milijuna funti. U isto vrijeme kad su plaće njegovih zaposlenika bile zamrznute, prihodi njegovog Cornwallskog vojvodstva povećani su za 4 posto - na skoro 17,8 milijuna funti. Njegova osobna potrošnja porasla je za 50 posto, na 2,5, milijuna. Troškovi Charlesovih putovanja iznosili su oko milijun funti, što je 56 posto više nego prethodne godine. Zaposlio je još deset ljudi, pa sad ima 159 suradnika. Među prinčevim troškovima koji su oslobođeni poreza jest blizu 7 milijuna funti za osoblje, organiziranje zabava i prijema, za održavanje vrtova na raznim lokacijama koji su, napisao je njegov knjigovođa, korišteni za službene zabave, pa se za njih trošio državni novac. Za Charlesa ne postoji kriza. Ona je ionako samo konstrukt njegove obitelji i nekoliko drugih obitelji koje David Icke, iz određenih razloga, naziva gmazovsko-sumerskim hibridima.

Kao potvrda tvrdnje u koju neki slijepci još ne vjeruju - recimo, da su svi američki predsjednici ispostave iste sile i da se u njihovim politikama ništa ne mijenja - išao je u prilog i tekst o memoarima Georga Busha mlađeg, za koje je nemoguće da ih je sam napisao, a pitanje je i je li ih pročitao. Kako god da bilo, politički dnevnik *Politico* istaknuo je kako u

memoarima Bush nema nijednu lošu riječ za Obamu, nego hvali njegovu odluku da proširi vojni angažman u Afganistanu (što je upravo suprotno predizbornim obećanjima, ali to su ionako bile otvorene i svjesne laži) i da se odupre kritičarima.

Kako Iluminati pokretanje kriza i ratova manipuliraju svjetskim gospodarstvom pomoću nafte ukratko je pokazala vijest pod naslovom „Hoćemo li preživjeti četvrti naftni šok? „. Pisalo je da „bez obzira na eskalaciju iransko-izraelskog sukoba, tzv. četvrti naftni šok trese s manjim oscilacijama svjetsko, ali i hrvatsko gospodarstvo već pune dvije godine. Sada bi, međutim, nagli porast cijene naftnih derivata mogao uništiti krhko domaće gospodarstvo. „Upravo raspravljen prijedlog proračuna mogao bi se pokazati neodrživim ukoliko se ne zaustavi kretanje cijene nafte i njenih derivata. (...) To će pak rezultirati novim pritiskom na zaduživanje države te prodajom 'obiteljskog srebra', u vrijeme kada su mogućnosti dodatnog zaduživanja, malo je reći, ograničene, upozorio je ekonomski analitičar Guste Santini. Razlog za najnovije poskupljenje je zaoštravanje odnosa između Irana i Izraela, odnosno strah od zatvaranja naftnih putova prema Zapadu. Svijetu zbog toga prijeti tzv. četvrti naftni šok za koji Hrvatska, prema mišljenju konzultanta Davora Sterna, jednostavno nema instrumenata za dugotrajnu obranu. (Sve prema iluminatskom Planu tzv. 'Velikog stiska, tj. rušenja svjetskog gospodarstva na koljena).

„Prvi je naftni šok (1973.) ušao u povijest naglim skokom cijene barela s današnje protuvrijednosti od 12 na 45 dolara i otad j e nafta prestala biti jeftinim energentom. Drugi je naftni šok (1980.) zapamćen dosad rekordno visokom cijenom, do današnje protuvrijednosti od 82 dolara. Treći je šok (1990/1.) bio najkraći i najslabiji, dok se aktualni, četvrti, doživljava već kao najneizvjesniji, jer mu trenutačno nigdje ne vide kraja." - upozorava Igor Dekanić s Rudarsko-naftnog fakulteta. „Njegov se početak, naime, podudario s početkom izravne američko-britanske vojne intervencije u Iraku, točnije s početkom otvorenog američko-britanskog rata za osvajanje naftnih polja u drugoj najnaftonosnijoj zemlji svijeta. Od tada, uz manje oscilacije, traje sve do danas, do najnovijih napetosti između Irana i Izraela."

U novinama se u siječnju 2011. mogao pročitati i članak „Istina o pripadnicima HV-a u Afganistanu - Hrvatski vojnici na sto metara od talibana „. Pisalo je: „Nakon tajnih dokumenata Wikileaksa objavljenih

lani u srpnju o borbenim incidentima u kojima su sudjelovali hrvatski vojnici, *24sataTV* jučer je objavio snimke na kojima se vide hrvatski vojnici u Afganistanu usred borbi s talibanima. Od domaće se javnosti skriva istina o opasnostima i direktnim ratnim operacijama u kojima sudjeluju hrvatski vojnici. Objavljena je snimka na kojoj se vidi borbeno vozilo oblijepljeno hrvatskim zastavama i čuju glasovi na hrvatskom usred borbi negdje u pustarama Afganistana. „

Pa da zapjevamo staru pjesmu: „Oj, hrvatska mati, u Afganistan ti svrati... „

Pripadnik HV-a (skrivenog identiteta) koji se u rujnu 2010. vratio iz Afganistana potvrdio je autentičnost snimke i rekao: „Tamo uopće nije tako bezazleno (...) Volio bih da ljudi znaju gdje idu i što mogu tamo očekivati. Situacija se tamo pogoršava, nije isto 2006. i 2010. Na sjeveru i oko Kabula, gdje su naši većinom smješteni, itekako se zakuhava stanje i uopće nije bezazlena situacija. (...) Boravak u Afganistanu je poprilično opasan, posebno se dečki u mentorskim timovima koji prate afganistansku vojsku nalaze u opasnim situacijama, smrtonosnim i pogibeljnima. To se skriva ovdje u Hrvatskoj, stvarno ne znam iz kojih razloga „.

Možda bi trebalo to priupitati sve one zagovornike ulaska Hrvatske u NATO, od predsjednika i premijera pa do novinara, koji su, među drugim lažima i prešućivanjima, tvrdili kako jednostavno moramo ući u NATO da bismo bili dio ‘euroatlantskih integracija’ i kako se nikom neće dogoditi ništa jer će hrvatski vojnici biti samo mentori negdje duboko u pozadini.

Vojnik je još dodao da je odlučio izaći u javnost s tim što zna kako bi upozorio druge koji se spremaju za Afganistan, jer se ljudi javljaju dobrovoljno pa je bolje da znaju što očekivati. No, zato je u veljači 2011. u novinama osvanuo naslov „Petraeus Josipoviću: Budite ponosni na svoje vojnike „. Pripremio sam vrećicu za povraćanje i bacio se na čitanje, iako nije pisalo ništa osim toga da je u Kabulu zapovjednik ISAF-a, američki general David H. Petraeus nakon susreta s hrvatskim predsjednikom koji je došao posjetiti 334 pripadnika hrvatskih oružanih snaga koji sudjeluju u ‘mirovnoj’ misiji rekao da „Hrvatska može biti ponosna na svoje vojnike u Afganistanu „.

Ja nisam ponosan kad te netko radi budalom i onda još tapše po glavici. Amerikanizacija (iluminatizacija?) je potpuna - u srpnju 2011. novine su nas obavijestile da je predsjednik imenovao novog zapovjednika

hrvatske kopnene vojske, general-bojnika Dragutina Repinca, koji je završio Vojnu akademiju, Zapovjedno stožernu školu te Zapovjednu stožernu školu kopnene vojske u SAD-u, a od 2005. do 2007. bio je zapovjednik misije svjetske vlade, to jest UN-a, u Indiji i Pakistanu te je bio najviše pozicionirani hrvatski časnik u UN-ovim misijama.

Kako je to rekao Štulić u pjesmi „Kurvini sinovi „: „...na ključnim mjestima njihovi ljudi... „

Putin stvara novu naddržavu

Sredinom kolovoza 2011. u novinama se pojavilo novo političko okrupnjavanje, kao ‘rješenje’ za postojeće ‘probleme’. Naslov: „Putin s Bjelorusijom i Kazahstanom stvara Euroazijsku ekonomsku uniju „. Priča je glasila da ruski šef Putin želi stvoriti interesnu sferu nedodirljivu Kini i zapadnim zemljama.

Vraga. Riječ je o još jednoj nadnacionalnoj državi koja će preuzimati suverenitete svojih članica dok ih ne svede na status regija. Potom će se sjediniti s europskom nadnacionalnom tvorevinom EU, američkom nadnacionalnom tvorevinom NAFTA-om (North America Free Trade Agreement, u potaji od javnosti stvoren temelj nadržave koju za sada čine Kanada, SAD i Meksiko, s tendencijom da se proširi na cijeli američki kontinent), azijsko-pacifičkom ekonomskom zajednicom i Afričkom unijom u divovsku svjetsku, centraliziranu globalnu državu. Tu strategiju postupnosti David Icke nazvao je ‘totalitarističko šuljanje’. Pomalo je nalik kuhanju žabe. Ako je ubacite u vruću vodu iskočit će, ali ako je stavite u hladnu vodu i postupno zagrijavate na kraju će biti kuhana, a da nije ni primijetila kad se to zbilo.

Euroazijska ekonomska unija imala je svoje predkorake 2000. godine kad je Putin, pisalo je u vijesti, formirao Euroazijsku ekonomsku zajednicu, EurAsSec, u kojoj u bili Kazahstan, Kirgistan, Tadžikistan, Bjelorusija i Rusija. S Bjelorusijom i Kazahstanom pak uspio je 2010. godine dogovoriti ukidanje carinskih tarifa i kontrola na unutarnjim granicama. To nekako poznato zvuči.

Te bi tri zemlje, pisalo je, već od početka 2012. trebale formirati ‘zajednički ekonomski prostor’ koji bi jamčio slobodan protok roba, usluga i kapitala. Za 2013. Putin je zacrtao formiranje „Euroazijske ekonomske unije „(EEU), a navodno se čak govori o mogućoj zajedničkoj valuti (rublju koriste i u Bjelorusiji). Dalje je pisalo da cijeli projekt „ne

samo da podsjeća na nastanak EU, koja je isprva također bila samo ekonomska zajednica, već se u formaliziranju EEU koristio značajan dio zajedničke pravne stečevine EU. „Praktično. S obzirom da je plan da se svi ti entiteti stope u jednu državu, zašto si poslije komplicirati život?

Tekst nas je dalje obavještavao ono što poznavatelji urote već znaju: da je iluminatski bilten *Financial Times* prenio da Putin „ima u planu pregovore EEU-a i EU o slobodnoj trgovini, što bi pak odgovaralo ideji koju je iznio u Njemačkoj prošlog studenog o 'usklađenoj zajednici ekonomija od Lisabona do Vladivostoka'. „Zanimljivo je što su mnoge od njih članice NATO-a, a već smo par godina mogli pratiti navodne 'sukobe' Rusije sa Zapadom zbog postavljanja nuklearnog oružja oko Rusije i slično. Imajući u vidu ovaj novinski članak, ispada da je sve to skupa bila samo još jedna dimna zavjesa kako bi se stvorio privid da gledamo dvije sukobljene strane dok ustvari i jednom i drugom stranom upravlja ista nevidljiva ruka. Onome tko stavi prave naočale više niti najmanje nevidljiva.

25. POGLAVLJE - NAPAD HAARPOM NA JAPAN?

Priče o tajnom oružju zvanom HAARP koje može stvarati vremenske nepogode, potrese, *tsunamije* i druge katastrofe koje smo naučeni smatrati prirodnim počele su kružiti prije nekoliko desetljeća. Osim potencijala koje bi takvo oružje pružalo, u knjigama koje su zanimale tek rijetke pustolove sklone egzotičnim pričama o fantastičnim tehnologijama nije bilo puno riječi o slučajevima da je takvo oružje ikad doživjelo svoje pravo vatreno krštenje. Sve do nedavno. HAARP se našao na stranicama novina kao kuriozitet kad su počele kružiti sumnje i indicije da je to oružje zaslužno za katastrofalne potrese na Haitiju i u Čileu. Nije prošlo dugo, a ponovno je postalo aktualno kad je riječ o katastrofi u Japanu.

Nema puno mjesta sumnji da je taj projekt bio mnogo više od tek pukog istraživanja polarne svjetlosti. Još 1966. profesor Gordon J. F. MacDonald (direktor Instituta za geofiziku i planetarnu fiziku Sveučilišta Kalifornija i član predsjedničkog Znanstvenog savjetničkog odbora, kasnije predsjednik predsjedničkog Vijeća za kvalitetu okoliša) objavio je radove o tehnologijama kontrole okoliša u vojne svrhe i u njima rekao: „Ključ za geofizički rat je prepoznavanje nestabilnosti u okolišu kod koje se dodavanjem male količine energije može osloboditi puno veće količine energije. „

Imao je niz ideja o korištenju okoliša kao oružja. U knjizi *Unless Peace Comes* („Ako mir ne dođe „), u svom poglavlju *How To Wreck The Environment,* opisao je upotrebu manipulacije vremenom, modifikacije klime, otapanje polarnih kapa, inženjering potresa, smanjenje ozonskog omotača, kontrolu oceanskih valova i manipulaciju valovima mozga, sve uz pomoć energetskih polja našeg planeta. Ako magnetsko polje promatramo kao paukovu mrežu onda je HAARP poput insekta koji je zabijanjem trese što ima učinak na površinu i unutrašnje slojeve Planeta s kojima je ionosfera u nekoj vrsti simbiotske veze. Dakle, ovako se ne bi samo mijenjale vremenske prilike već bi se stvarali potresi, *tsunamiji* i slične nepogode.

Mada se principi međudjelovanja s ionosferom povezuju s Teslom, HAARP je 1987. patentirao znanstvenik Bernard Eastlund, pod brojem

4.686.605 i nazivom *Metode i aparati za atmosferske promjene.* Izgradnju projekta HAARP je pokrenula tvrtka ARCO Power, koja je kupila patent direktno od Eastlunda još prije 1990-tih. Potom se zbiva ono što se zbilo i s drugim bitnim projektima u SAD-u (Facebook, Youtube, Google...) - ARCO je svoj udio prodao tvrtki *E-Systems,* jednoj od glavnih CIA-inih kooperanata, da bi istu otkupio *Raytheon,* koji je Eastlundovom patentu dodao vlastitih dvanaest, čime je HAARP postao snažan instrument ministarstva obrane. Tim potezom projekt je u potpunosti napustio privatni sektor i postao isključivo dio vojne sile te je danas zapravo nemoguće utvrditi potpuni, a ni približni opseg njegova djelovanja.

Zato je teško reći koliko se daleko stiglo u razvoju HAARPA, ali nema sumnje - puno dalje nego što se može saznati službenim kanalima. Povijest istraživanja HAARPA naći ćete na drugim mjestima, ovdje ćemo se usredotočiti na poveznice između potresa u Japanu (zbog kojeg je, procjenjuje se, japansko gospodarstvo pretrpjelo gubitak od nekoliko stotina milijardi eura, a svijet značajno povećanje radijacije) i tog egzotičnog oružja. Evo što se u vrijeme netom nakon događaja moglo saznati na internetu.

Blog *The Urban Intelligence* ukazivao je na neobične boje na noćnom nebu u danima prije potresa te rekao da su ta svjetla uzrokovana elektromagnetskim poremećajem koji dolazi iz ionosfere. Također su stavili link na videoklip u kojem se kaže da je Japan bio izložen prijetnjama potresima izazvanim HAARP-om. *Web-site* News Worldwide kaže da ima svoje izvore unutar projekta HAARP i tvrde da im njihovi vojni 'insideri' kažu da su znanstvenici projekta HAARP bili oduševljeni kad je direktni pogodak obale Japana harmoničnim valovima pokrenuo potres jačine 8,9 Richterove ljestvice i stvorio razorni *tsunami* u petak 11. ožujka 2011. u 05:46:23 UTC (UTC- univerzalno vrijeme, koje se ne mijenja prema vremenskim zonama). Njihovi izvori navodno su im rekli da mnogi u projektu HAARP još slave svoje novo globalno oružje koje može stvoriti bilo što u rasponu od nepovoljnog vremena do uragana, tornada i potresa, a čak može i manipulirati ljudskim umovima. *Web-site* Above Top Secret nudio niz slika 'indukcijskog magnetometra' koje navodno predstavljaju dokaz o djelovanju HAARPA 11. ožujka 2011.

Indicije o upotrebi HAARP-a u Japanu

Spomenuti *siteovi* tvrde da je od 9. do 12. ožujka 2011. Japan bio izložen sinkroniziranom napadu sustava HAARP. Prvo je 9. ožujka izazvan jaki potres magnitude 7,2 Richterove ljestvice s epicentrom 413 km sjeveroistočno od Tokija, u 2.45 h UTC (11.45 po lokalnom vremenu), s hipocentrom na dubini od 32 km (hipocentar - mjesto unutar Zemlje gdje nastaje sam potres, odnosno gdje je potres najjači. On se nalazi ispod epicentra, koji je mjesto na Zemljinoj površini na kojem se potres najjače osjeti, i napravi najveću štetu. Hipocentar može biti plitak, do dubine od 70 km ispod površine Zemlje, najčešće u zonama razmicanja litosfernih ploča. Može biti još i srednje dubine, 70 km do 300 ispod površine, te dubok, 300 km do 730 km ispod površine Zemlje). Potres nije izazvao nikakva oštećenja.

Zatim je 11. ožujka u 5.46 h UTC (14.46 h lokalno) izazvan razoran potres jačine 9 Richterove ljestvice 373 km sjeveroistočno od Tokija, na istoj dubini kao i prvi potres (32 km). Drugi potres uzrokovao je *tsunami* i oštećenje nuklearnih reaktora u nuklearnoj elektrani Fukušima I, uzrokujući curenje radioaktivnog materijala i njegovo širenje cijelim Japanom i Tihim oceanom. No, kako se Japan nalazi blizu pacifičkog vatrenog kruga u kojem se događa preko 80% svih potresa na svijetu, bilo je potrebno pronaći neke uzorke neuobičajene za prirodne potrese. Pa, evo indicija koje, kažu njihovi autori, ukazuju na to da su ovi potresi u Japanu bili umjetno izazvani tzv. HAARP sustavima.

Prvo, jaka aktivnost HAARP sustava na Aljasci (Gakona) jer je tijekom tri dana (9.-11. ožujka) na indukcijskom magnetometru (instrument koji bilježi fine varijacije magnetskog polja uzrokovanog strujama u ionosferi) smještenom blizu te američke HAARP-postaje baš takva zabilježena, a prije i poslije potresa nije bilo takve aktivnosti. Ti podatci su u skladu s podatcima koji kažu da sustav HAARP, koji izaziva poremećaje u ionosferi, mora na određeno mjesto djelovati više sati, jedan ili više dana, prije nego što izazove micanje tektonskih ploča koje može uzrokovati potres.

Kao sljedeća indicija umjetnog podrijetla potresa u Japanu navodile su se čudne karakteristike potresa. Oba potresa (9. i 11. ožujka) nastala su na maloj dubini i spadaju u kategoriju tzv. plitkih potresa koji su najrazorniji. Smatra se da svi potresi izazvani sustavom HAARP imaju malu dubinu hipocentra, a oba potresa su imala istu dubinu hipocentra, relativno plitku. Prikazane slike magnetometra pokazuju da se aktivnost sustava HAARP

dodatno pojačala 10. ožujka oko 08.00 h po UTC vremenu. U ovakvom forenzičkom istraživanju veze Japana i HAARP ne treba propustiti niti podatak da je potres na Haitiju 2010. imao slične karakteristike kao i potres u Japanu: mala dubina hipocentra (13 km) i jaka aktivnost zabilježena na magnetometru u Gakoni. Nadalje, japanski potres od 11. ožujka trajao je neobično dugo, više od par minuta, što je vrlo neobično kod prirodnih potresa.

Sljedeća indicija: neobično vrijeme neposredno prije potresa koje su prijavili svjedoci. Prema svjedočenjima iz Tokija, neposredno prije potresa padala je kiša iako na nebu nije bilo oblaka, temperatura je naglo narasla te je svjedok imao osjećaj da ga je uhvatila groznica, a osjećao je težinu i pritisak. Neobične vremenske anomalije prije potresa smatraju se jakom indicijom djelovanja HAARP-a, a najčešće su zabilježene pojave neobičnih duga (recimo, na Youtubeu ima nekoliko snimki kamerom takvih boja na nebu iznad Sichuana u Kini 2008., a i na drugim mjestima, uoči potresa).

Nadalje, tvrdi se da slike japanskog neba također ukazuju na aktivnost HAARP: riječ je o oblacima koji se pravilno formiraju u skladu s frekvencijama HAARP-a.

Prilažem i sliku koju je jedan moj prijatelj, dobar poznavatelj elektroničke tehnologije, uslikao iz zrakoplova iznad šire zone Lavova u Ukrajini, na visini oko 9500 metara. Rekao mi je da je siguran da se zrakoplov našao usred djelovanja HAARP-a jer je prvo ušao u turbulencije kakve on, kao čest zrakoplovni putnik, nikad nije osjetio, avion je poskakivao tako da je mislio „da će mu zubi ispasti „. Potom je došlo do snažne elektromagnetne interferencije na internom razglasu, kojim je pilot umirivao putnike. Riječ je o zatvorenom sustavu komunikacije unutar zrakoplova kojeg se teško može pokvariti. Kuriozitet je da je nekoliko minuta prije nego što se zrakoplov našao u fotografiranoj zoni u daljini vidio NLO „u obliku velikog svjetlećeg cilindra „. Ispod sebe je vidio valovite oblake kakvi se često spominju uz HAARP-a i napravio niz slika.

Neposlušni Japan?

Ako postoji takvo oružje za geotektonski rat, zašto bi Japan bio meta? Može se krenuti od Benjamina Fulforda, Kanađanina čija je video snimka iz 2008. na Youtubeu tih dana bila vrlo gledana. Fulford je dugo godina bio dopisnik s Dalekog istoka, poglavito iz Japana, za ekonomske i financijske

teme za razne magazine, dok nije postao ravnatelj azijskog ureda časopisa *Forbes* u razdoblju od 1998. do 2005. Te je godine započeo karijeru nezavisnog novinara i autora i napisao niz knjiga na japanskom, a 2007. je dobio japansko državljanstvo. 2009. se našao na sudu zbog tvrdnji iz svojih knjiga, od kojih su neke: da su AIDS i SARS biooružja za smanjivanje afričke i azijske populacije; da je kinesko tajno društvo od 6 milijuna članova dalo ultimatum Iluminatima da će ih ubiti ako ne prestanu sa svojim planovima smanjivanja populacije Zemlje; da je 11.9. bio lažni napad koji je organizirala američka vlada; da Pentagon, naftna industrija, bankarska elita i farmaceutska industrija zataškavaju izume za slobodnu energiju.

Valoviti oblaci simptomatični za djelovanje HAARP-a koje je moj prijatelj snimio iznad Lavova. Ovakve oblike navodno poprimaju oblaci iznad regija na koje se u tom trenutku djeluje HAARP-om

Od 2009. Fulford tvrdi da američka vlada pomoću HAARPA-a mijenja klimu i da je mikrovalnom energijom velike snage potaknula potrese među kojima su azijski *tsunami* (2004.) i potresi u Kini (2008.), Haitiju (2010.), Čileu (2010.), Novom Zelandu (2011.) i u Japanu 2011. godine. Fulford navodi sličnosti između potresa u Japanu i onog 2007. kod

Niigate, jer su se u oba slučaja prije potresa na nebu pojavila crvena, bijela i plava svijetla, a s oba potresa se ciljalo na nuklearna postrojenja.

2008. Benjamin Fulford objavio je video-snimku u kojoj je eksplicitno rekao da je mu je „Hazel" Takana, japanski ministar financija, 2007. rekao da mu je „grupa američkih i europskih oligarha" prijetila da će napasti zemlju umjetno izazvanim potresom, koji bi mogao razoriti nuklearne centrale u Japanu, ako im ne preda kontrolu nad japanskim bankarskim sustavom. Većina teoretičara ističe financijske ciljeve, od sloma japanskih jakih tvrtki na međunarodnim tržištima dionica, do sloma japanske burze. Ipak, jedno objašnjenje koje se ističe iz mora drugih je i ono koje tvrdi da će se preko japanskih financijskih problema slomiti europska ekonomija.

Početkom te godine, pisao je Tyler Durden za *Zero Hedge,* japanske su osiguravajuće tvrtke masovno kupovale obveznice zemalja eurozone. Durden je predvidio da će nakon potresa osiguravajuće tvrtke, koje jednostavno nemaju dovoljno novaca da otplate potraživanja svojih klijenata, početi prodavati obveznice eurozone koje su nabavile u siječnju, a tad Japan više neće imati izbora nego pokrenuti osnaživanje ekonomije i preplaviti tržište državnim obveznicama. Nakon toga će skočiti ponuda inozemnog novca, a ako se ponovi potres u Japanu, nelikvidne države Europe bi se mogle naći zadužene do grla. Živi bili pa vidjeli.

Fukušima I - dobra meta

Fukušima I, nuklearna elektrana u kojoj je došlo do topljenja jezgara, izgrađena je 1970-tih po nacrtu američke tvrtke *General Electric,* u vlasništvu Rockefellera, sa šest američkih reaktora istog proizvođača. Fukušima II, nuklearna elektrana svega 11 km udaljena od Fukušime I, nije pretrpjela nikakva oštećenja iako se nalazi na istom području, a svi reaktori u njoj izgrađeni su u Japanu početkom 1980-tih.

Iako su reaktori u Fukušimi II noviji i jednu generaciju 'napredniji' od reaktora u Fukušimi I, može se sumnjivom smatrati činjenica da su dvije skoro slične elektrane doživjele različita oštećenja (jedna blizu potpunog sloma, dok je druga netaknuta) iako su smještene na istom području. Epicentar potresa bio je najbliži nuklearnim elektranama Fukušima i Oganawa. Dok je Oganawa moderna elektrana koja je bez problema pretrpjela potres s manjim oštećenjima, kompleks u Fukušimi I jedan od najstarijih, pa bi mogao predstavljati dobar odabir za epicentar potresa.

Kako su Japanci bili svjesni opasnosti od potresa, gradili su elektrane s pojačanim sigurnosnim mjerama, o čemu svjedoči 40-godišnja povijest nuklearne energije bez većih incidenata. Japan je treći na svijetu po proizvodnji električne energije iz nuklearnih elektrana (njima pokriva oko 34% ukupne potrošnje), ima 55 nuklearnih reaktora, a u zadnjih 40 godina - od 1970. - Japan nikada nije proglasio nuklearnu krizu. Sve dok potres nije pogodio staru elektranu Fukušima I, s američkim reaktorima i cijelom konstrukcijom elektrane dizajniranom u laboratorijima *General Electrica.*

Znanstvenica Leuren Moret, geofizičarka, u video-intervjuu je rekla da su potres u Japanu i 'nesreće' na 6 nuklearnih reaktora elektrane Fukušima ustvari promišljeno djelovanje tektonskog nuklearnog ratovanja, usmjereno protiv stanovništva i ekologije Japana i stanovništva sjeverne hemisfere, uključujući SAD, Kanadu i Meksiko. Njezinim riječima: *„Potres u Japanu je potaknut aerosol/chemtrail-plazma oružjem HAARP-om da uzrokuje mega-nuklearna curenja radijacije."* Među raznim aspektima potresa u Japanu koji se uklapaju u sustav potresa izazvanih HAARP-om, Moret navodi: intenzitet i karakteristike potresa; namjernu zbrku od strane SAD-a po pitanju veličine potresa; prodaju japanskog *Westinghousea* (kojega kontroliraju interesi Rockefellera) 2006. *Hitachiju;* upotrebu kompjutorskog virusa Stuxnet u elektrani Fukušima koji je uzrokovao kvarove pumpi za hlađenje i ventila te tako doveo do opasnih ispuštanja radijacije; stvaranje vrtložnih oblaka povezanih s HAARP-om iznad San Francisca 18. ožujka 2011. da bi se potaknula jaka kiša s radijacijom iz prve elektrane Fukušima na stanovništvo, hranu i ekologiju kalifornijskog zaljeva.

Moguće lokacija HAARP-a diljem svijeta

Autor Ron Schmidt tvrdi da su instalacije HAARP-a zaslužne za mnoge katastrofične vremenske nepogode i potrese u posljednjih petnaest godina, a nudi i mnoge slike s lokacijama polja antena i koordinatama. Navodi da su instalacije HAARPA globalno smještene tamo gdje se nalaze najbogatiji pojasevi minerala. Evo karte koja prikazuju navodne lokacije HAARPA po svijetu.

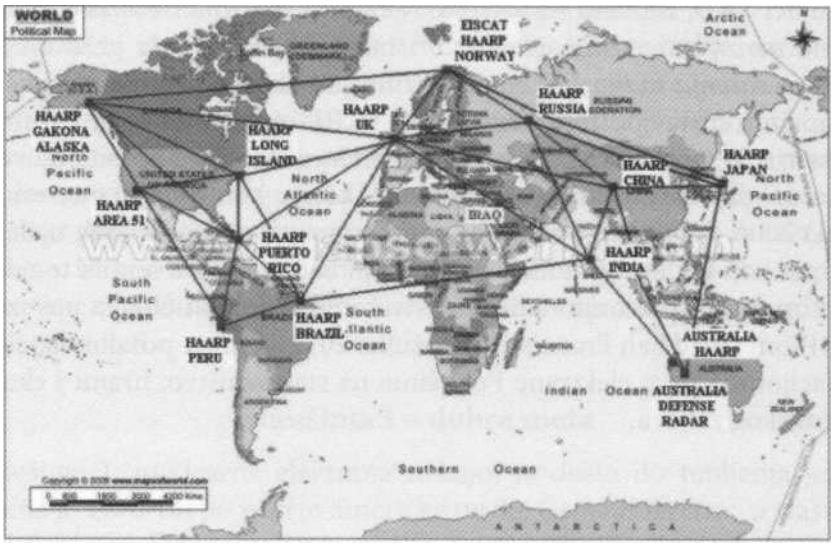

Moguće lokacije HAARP-a diljem svijeta

Na stranicama projekta *Avalon* mogu se naći navodi da Rusi imaju svoj HAARP, zvan SURA, te da postoji i europska verzija zvana EISCAT kraj Tromsoa, u Norveškoj, za koju se smatra da je odgovorna za norvešku spiralu, čudni svjetlosni fenomen koji se prije dvije godine pojavio na nebu iznad Norveške (vidi sliku).

Napominje se da su te glavne instalacije smještene daleko na sjeveru, za što, kaže se, možda postoji dobar razlog, a koji nije vezan samo uz *auroru borealis*.

Što se našeg susjedstva tiče, u Srbiji je 3. srpnja 2012. aktiviran „IHY sistem (potprojekt specijalnog američkog sistema antena HAARP - elektronski akcelerator magnetnih valova), koji se koristi u vojne i znanstvene svrhe, a za koji je nadležan američki univerzitet Stanford. „Ironično je, piše srpski novinar, to što se u opisu ovog projekta nalazi podatak da taj napredni sistem može biti „koristan srednjoškolcima i studentima prirodnih znanosti za razna istraživanja, a samo nekoliko redova kasnije piše da nadgleda komunikaciju među podmornicama?! „Ovi moćni transmiteri svakodnevno, obavještava nas, u kontinuitetu odašilju preko 3.000.000 watta koristeći 6 generatora jačine 3,6 tisuća konjskih snaga. Postrojenje HAARP-a u Srbiji nalazi se u mjestu Beljina kod Beograda malo iza Barajeva, čiji građani se, kao što možete vidjeti na internetu, prilično bude protiv tog postrojenja u njihovom kraju, a neki ga krive za neuobičajene suše koje su tijekom 2012. pogodile šire područje sve do Italije, a što su naši poljoprivrednici osjetili na svojoj koži.

Čudan svjetlosni fenomen iznad Norveške (videosnimka dostupna na Youtubeu).

HAARP i chemtrailovi

Web-site Aircrap.org navodi da je primio *e-mail* s informacijama o HAARP-u i potresu u Japanu. Anonimna osoba koja ga je poslala predstavila se kao osoba s dobrim znanstvenim zaleđem, inženjer za softver koji u zrakoplovnoj industriji radi od 1985. te je radio na nekoliko tajnih vojnih projekata u i izvan vojnih baza. Osoba dalje kaže da je bila jedan od vodećih inženjera projekta HAARP (tada pod imenom „Lights Out") za tvrtku BAE Systems 1990-tih u Massachusettsu, u zrakoplovnoj bazi u Hanscomu. Osoba je napisala sljedeće: *„Chemtrailovi* ne djeluju sami u masovnom ubojstvu naših životinja, HAARP je glavni igrač u svemu tome. *Chemtrailovi* oblažu organe teškim metalima, a ELF frekvencije koje stvara HAARP zagrijavaju taj metal oko njihovih organa, uzrokujući da implodiraju iznutra. Zato nema vanjskih tragova traume. (...) HAARP je uzrokovao većinu glavnih potresa i prirodnih katastrofa koje se zbivaju diljem svijeta od 2001. Ja imam slike i analize magnetometara od 2002. koje pokazuju aktivnost HAARP-a tijekom svake prirodne katastrofe koja se zbila."

Isti *web-site* navodi da je „prema nepotvrđenom izvještaju ruske Sjeverne flote, tragični potres na Haitiju uzrokovan mornaričkim oružjem za potrese koje je „krenulo po zlu, izvijestila je Press TV „. Prenosi i informaciju da je Vive TV izvijestila da nepotvrđeni ruski izvor također tvrdi da su SAD u Tihom oceanu ranije tog mjeseca potaknuli potres

jačine 6,5 Richterove ljestvice, koji nije uzrokovao smrt ni ozljede, ali je oštetio mnoge stambene i komercijalne zgrade. Izvješće dalje kaže da je sustav pomoću kojeg je to izvedeno HAARP, a podatci se također poklapaju s prijašnjim izvještajem koji s HAARP-om povezuje potres jačine 7,8 Richtera koji je 2008. pogodio Kinu.

Sredinom 1990-tih objavljena je knjiga o egzotičnim tehnologijama koje predstavljaju sasvim novu klasu oružja pomoću kojih je moguće utjecati na cijelu planetarnu biosferu. Autori knjige naslovljene *Anđeli ne sviraju na tom HAARP-u* su kanadska istraživačka novinarka Jeane Manning i nezavisni istraživač s Aljaske Nick Begich, sin misteriozno nestalog (u navodnoj zrakoplovnoj nesreći 1972. godine) kongresmena za Aljasku Nicka Begicha Sr. Te nove tehnologije su, prema tvrdnji autora, osmišljene za postizanje planetarne kontrole ne samo nad uvjetima života čitavih naroda već i za masovnu kontrolu uma putem elektromagnetskog programiranog utjecaja na neurokognitivne procese u mozgu. Autori pišu da se HAARP-om (koji komeša gornju atmosferu fokusiranim i upravljivim elektromagnetskim snopom kao neki 'grijač ionosfere' a potom se elektromagnetski valovi iz ionosfere vraćaju natrag na Zemlju, no sada s izmijenjenom frekvencijom, a taj fokusirani elektromagnetski snop može zagrijavati ciljana područja ili djelovati na njih na drugi način), može:

* manipulirati globalnim vremenskim prilikama;
* nanijeti štetu ekosustavima;
* izbaciti elektroničke komunikacije;
* promijeniti ljudima raspoloženje i mentalna stanja.

Potvrda da HAARP nije tek maštarija stiže i iz ruskog parlamenta čiji predstavnici su u apelu od 8. kolovoza 2002. priopćili: „Pod Istraživačkim programom za visokofrekventno aktivno istraživanje aurore (HAARP) SAD stvara novo integralno geofizičko oružje koje može utjecati na medij u blizini Zemlje putem visokofrekventnih radio-valova. Značaj ovog kvalitativnog skoka može se usporediti s prijelazom s hladnog na vatreno oružje ili s konvencionalnog oružja na nuklearno oružje. Ovaj novi tip oružja razlikuje se od prethodnih tipova oružja po tome što medij u blizini Zemlje postaje odjednom objekt izravnog utjecaja i njegova komponenta.

Kad ta postrojenja budu pokrenuta u svemiru iz Norveške, Aljaske i Greenlanda bit će stvorena zatvorena kontura s uistinu fantastičnim cjelovitim potencijalom za utjecanje na medij u blizini Zemlje. „Osim što se HAARP-om može manipulirati globalnim vremenskim prilikama, nanijeti štetu ekosustavima, moguće je i dovoditi ljude na bilo kojoj točci Planeta u umjetno izazvana raspoloženja, mentalna stanja i poticati ih na određena djelovanja. Ruski znanstvenik Vladimir Lopatin je ovu 'psihotroničku' primjenu tehnologija tipa HAARP nazvao nastojanjem da se ljude učini biorobotima'.

No, za neke su to tek ostvarena predviđanja. Recimo, u knjizi iz vremena kad je predavao na Sveučilištu Columbia (kojem drugom) u New Yorku (gdje je postao član Vijeća za vanjske odnose CFR i pohađao sastanke Skupine Bilderberg) iluminatski operativac Brzezinski je napisao: „Politički su stratezi u iskušenju da iskoriste istraživanja o mozgu i ljudskom ponašanju. Geofizičar Gordon J.F. MacDonald, stručnjak za probleme ratovanja, kaže da precizno vremenski ugođeni, umjetno pobuđeni elektronski udari mogu dovesti do uzorka oscilacija koji proizvodi relativno visoke razine snage nad određenim područjima na Zemlji. (...) Na taj način mogao bi se razviti sustav koji bi ozbiljno oslabio učinkovitost mozga kod vrlo širokih populacija u odabranim regijama tijekom duljeg razdoblja. (...) Tehnologija koja će omogućiti takvu upotrebu vrlo vjerojatno će biti razvijena u idućih nekoliko desetljeća."

Ona je danas već razvijena i koristi se u neobjavljenom ratu koji se vodi protiv čovječanstva. David Icke je u kolumni u srpnju 2011. pisao da je djelovanje HAARP-om na Fukušimu dio sistematskog ispuštanja radijacije u atmosferu, mora i rijeke te da se u sklopu 'radijacijskog plana' nastoji stvoriti veći broj izvora radijacije. Među njima su mobilni telefoni i njihovi komunikacijski stupovi kao i širok raspon drugih elektronskih i računalnih tehnologija; skeneri za cijelo tijelo na aerodromima (uvedeni kao reakcija na 'terorista' koji se 'prošvercao' s bombom u avion); apsurdna prekomjerna upotreba X-zraka i CAT-skenera u bolnicama; ozračivanje hrane (navodno zato da bi duže ostala svježa); nove 'zelene' štedne žarulje; mikrovalne pećnice; osiromašeni uran u bombama koje se bacaju diljem svijeta i dovode do strahotno degenerirane djece te kruži oko svijeta; kozmičko zračenje koje bi Zemljina prirodna obrana odbila u svemir, ali prodire do tla jer se HAARP-om buše rupe u ionosferi. Ove smjele, ali ne i nemoguće tvrdnje Icke povezuje s činjenicom da je kuća

Rotschild stajala iza uvođenja nuklearne energije, a Rotschildi sve rade uvijek s istom svrhom, koju nikad ne gube iz vida - da otmu Planet ljudima, a njih izoliraju od kozmičkih impulsa promjena narušavanjem tijela i uma, tj. našeg biološkog kompjutora za dekodiranje stvarnosti'.

Katastrofičnost događaja u Fukušimi je neizmjerljiva - razina ispuštene radijacije je 50 puta gora od černobilske katastrofe iz 1986., a za razliku od nje, radijacija i dalje 'curi' u zrak i more bez ikakvog nagovještaja da je to moguće zaustaviti. Icke piše da službena priča nema nikakvog smisla - niti poplava niti potres ne mogu objasniti niz događaja koji su doveli do sadašnjeg stanja. Vlasti krive rast količine vodika za eksploziju u reaktoru 3, ali Fukušima je imala tehnologiju da to nadvlada i bez električne energije. Reaktor 4 je eksplodirao iako nije bio operativan te je bio bez goriva. Kako je eksplodirao? - pita se Icke. Reaktori 5 i 6 također su bili ugašeni čekajući održavanje, a u funkciji su bili samo reaktori 1, 2 i 3.

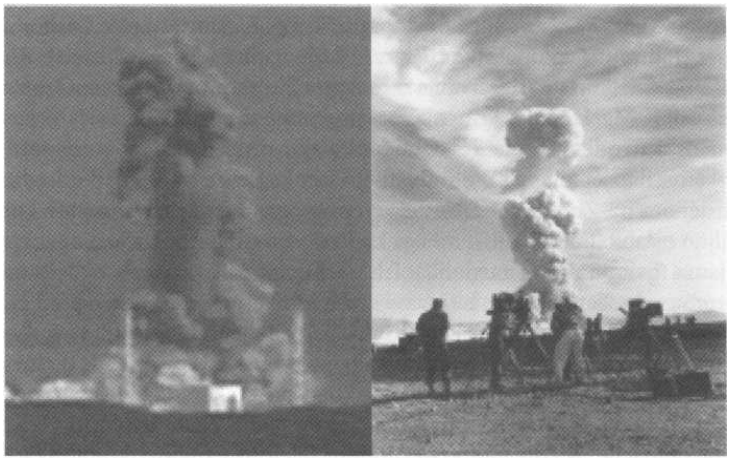

Sličnost male nuklearne eksplozije i 'nesreće' u Fukushimi

On zaključuje, a to pokrjepljuje slikama poput ove dvije, da je radijacijska katastrofa Fukušime uzrokovana malom nuklearnom bombom smještenom u reaktoru 3. Na lijevoj slici vidi se eksplozija u reaktoru 3, a na desnoj slici relativno mala nuklearna eksplozija. Ugašeni reaktor 4 također je, zaključuje, mogao eksplodirati samo na umjetan način.

Divovske sigurnosne kamere i senzore u reaktoru 3 i drugdje u Fukušimi instalirala je izraelska tvrtka Magna BSP oko godinu dana prije katastrofe, piše Icke. *Magna* je specijalizirana za 'virtualne sigurnosne

ograde' koje uključuju ‘elektro-optički radarski sustav' i ‘ stereoskopske vizualne senzore'. *Magnine* kamere teže više od 500 kilograma i imaju veličinu i oblik vrlo sličan topovskom nuklearnom oružju. *Magna* BSP je smještena u Dimoni u Izraelu, domu izraelskog nuklearnog programa. Na izraelske tvrtke se stalno nailazi na ključnim mjestima; tvrtka ICTS-International, koju su stvorili izraelski obavještajni agenti, bila je odgovorna za ‘osiguranje' na aerodromima vezanim uz 11.9.; također i na pariškom aerodromu Charles De Gaulle gdje se na avion ukrcao Richard Reid s bombom u cipeli; na amsterdamskom Schipholu gdje se ukrcao Umar Farouk Abdulmutallab, s bombom u donjem vešu, a dopušteno mu je da se na avion ukrca bez putovnice.

Svaki od tih događaja bio je povod za jačanje policijske države i sve neugodnije mjere ‘osiguranja' kao i skenere za cijelo tijelo koje je promicao Michael Chertoff, sin agenta MOSSAD-a. U satima prije nego što je Kongres glasao za totalitaristički Domovinski zakon (koautor je bio Chertoff), nekim ‘tehničkim korekcijama' strane kompanije za osiguranje, poput ICTS-Internationala, dobile su imunitet od sudskih tužbi vezanih uz 11.9. Da ne moraju objašnjavati na sudu što se dogodilo sa snimkama sigurnosnih kamera koje su tajanstveno nestale i drugim važnim kamerama koje ‘nisu radile'. Icke piše da sve te agencije nadzire MOSSAD, globalni promicatelj plana rotschildskih Iluminata, pa tako i tvrtku Magna BSP.

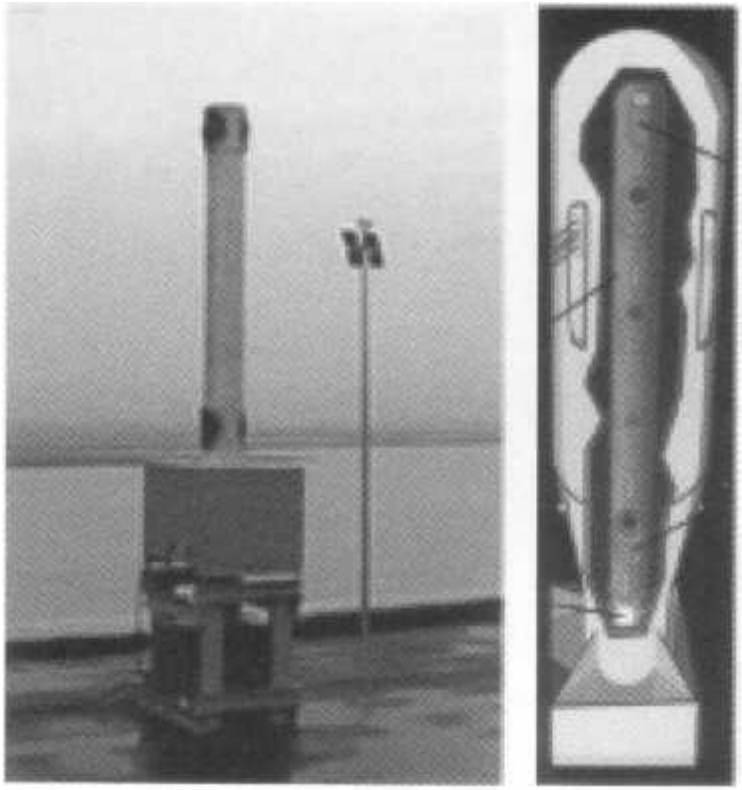

Sličnost 'senzora' i jednog tipa nuklearne naprave

Dalje ukazuje na sličnost između *Magninog* 'virtualnog zida, zvanog Optical Watch Line ili 'Owl' tj. 'sova' i nuklearnih naprava (na slici).

Lijevo je jedna od kamera i senzora Magna BSP-a instaliranih u pogođenim reaktorima, a desno izgled jednog tipa nuklearne naprave. Icke predlaže sljedeći scenarij: HAARP je uzrokovao potres (niti izbliza velik kako je izvješteno) usmjerujući radio-valove visoke snage na određena mjesta u ionosferi, koja je rezonirala na točki udara i tu rezonanciju povezala s određenom točkom na Zemljinoj kori. Tako je stvoren *tsunami* koji je udario u obalu Fukušime. Poučen iskustvom, u službenu priču o tome da su potres i *tsunami* toliko oštetili reaktor 3 da je eksplodirao te da je to bila strašna prirodna nesreća, Icke očito ne vjeruje niti koliko je crno pod noktom. Smatra je fantazijom od početka do kraja. Također smatra da primarni razlog širenja nuklearnih elektrana nije bio elektricitet, već stvaranje izvora radijacije, a smatra da u prilog tome idu činjenice da su mnoge nuklearne elektrane smještene na nestabilnim područjima, podložnim poplavama ili potresima. Ili pak uz vodu ili izvore vode,

navodno zbog hlađenja. Zbog toga se jedan voditelj televizije *Russia Today* zapitao zašto su vlasti bile toliko lude. Možda nisu bile lude? Nesposobnost se još jednom pojavljuje kao zamjena za drugi zaključak - hladni i proračunati dugoročni plan. Brojne detalje o aktualnim zbivanjima na nekim drugim nuklearnim elektranama potražite u *newslet-terima* na *web-siteu* Davida Ickea.

Ako još uvijek mislite da HAARP nije stvarnost nego SF, zašto se onda još krajem 1990-tih, u izvješću pododbora za vanjske poslove europskog parlamenta o sigurnosti i razoružanju reklo da se manipulacijom električnih osobina atmosfere mogu stvoriti enormne sile koje mogu imati devastirajuće učinke ako se koriste kao oružje? Izvještaj je naglasio da HAARP može pomoću atmosfere na željenu lokaciju isporučiti milijun puta više energije nego bilo koji konvencionalni izvor energije, a posebno naglašava potencijal HAARP-a da manipulira globalnim obrascima vremena; da ometa komunikacije dok sam može komunicirati bez poteškoća; da locira naftu, plin kao i mjesta podzemnih, postrojenja. Cilj svih tih silnih napora je, smatra Icke, izložiti ljude tolikoj količini zračenja da poremeti ljudsko elektromagnetsko (auričnо) polje sa svim mentalnim, emocionalnim i 'fizičkim' posljedicama koje iz toga mogu slijediti, a isto se želi napraviti i energetskom polju Zemlje.

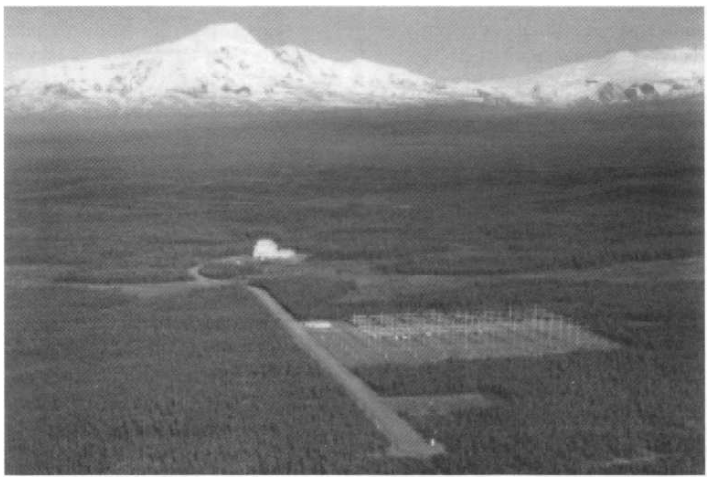

Postrojenje HAARPA na Aljasci

HAARP je, piše Icke, ključ plana za ozračivanje, kao i za masovnu manipulaciju ljudskih umova odašiljanjem frekvencija koje odgovaraju valovima ljudskog mozga. (Nakon čitanja tog teksta, drugim sam očima

gledao na vijesti poput „Skeneri tijela bit će zabranjeni na europskim aerodromima zbog rizika od raka „(studeni 2011.). Skener cijelog tijela X-zrakama dopušteni su u SAD-u, usprkos tome što koriste ionizirajuće zračenje koje može oštetiti DNK.

Toga sam se sjetio vidjevši tekst o konzerviranju hrane ionizirajućim zračenjem. Hrana dulje ostaje svježa jer se u njoj ubijaju mikroorganizmi, insekti i drugi nametnici, sprječava se klijanje krumpira, luka, češnjaka, uništavaju se paraziti u žitaricama, grahoricama, voću, povrću, mesu i ribi, pa se zato metoda primjenjuje za čuvanje namirnica u sirovom stanju u velikim skladištima, posebno u zemljama u razvoju, gdje su česte pojave gladi, pa tada namirnice iz tih skladišta 'spašavaju' pučanstvo. Danas se zračenjem konzerviraju i banane, avokado, datulje, jagode, orasi, začini, riža, kakao itd. Kako jedna internetski autor opisuje, „izlaganje zračenju traje oko 10 minuta, DNK se prilikom ozračivanja kida, genetski materijal hrane se oštećuje. Na kraju ostaje neki mrtvi trup koji nam skupo prodaju kao hranu. Čak i ljudski leševi bi jako dugo ostali lijepi (neraspadnuti) da ih se ozrači na taj način. „

Budući da ozračivanjem namirnice ne dolazi do povišenja niti sniženja temperature, ova metoda poznata i pod nazivom „hladna pasterizacija „ili „hladna sterilizacija'4 omogućuje tretiranje prethodno smrznutih i konfekcioniranih namirnica. No, primjena ionizirajućeg zračenja uzrokuje promjene kao što su omekšavanje namirnica, neugodan miris i okus te gubitak prehrambene vrijednosti. U svijetu se ionizirajuće zrake već godinama koriste za konzerviranje sterilizacijom, a kod nas je pionirsku ulogu takvog tehnološkog postupka još 1985. preuzeo zagrebački Institut „Ruđer Bošković". Laboratorij za radijacijsku kemiju i dozimetriju Zavoda za tehnologiju, nuklearnu energiju i zaštitu od zračenja tog Instituta posjeduje izvor gama-zraka kobalt 60, najjači u Hrvatskoj, jači od svih „kobaltnih bombi" što se koriste u bolnicama za zračenje zloćudnih tumora. Tu se zračenjem najčešće konzerviraju uvozni začini i tropsko voće, sirovine za juhu u vrećicama. Iako se na tom institutu metoda konzerviranja ozračivanjem koristi masovno, u Hrvatskoj za sada nije još uvedeno obvezno ozračivanje sve hrane. No, zbog velike potražnje u planu je gradnja novog centra za ozračivanje hrane većeg kapaciteta.

A kad pričamo o Japanu, onda doista pričamo o radijacijskoj katastrofi globalnih razmjera. Radioaktivni jod traje šest tjedana; uzrokuje rak štitnjače. Stroncij-90 traje 600 godina i uzrokuje rak kostiju ih leukemiju.

Cezij traje 600 godina i ima ga po cijeloj Europi. Ah to nije ništa u usporedbi s jednim od najsmrtonosnijih nuklearnih nusprodukata - plutonijem. Udahnete li milijunti dio grama dobit ćete rak. U svakom reaktoru Fukušime nalazi se 250 kilograma plutonija, koji će prodrijeti van i proširiti se po cijeloj sjevernoj hemisferi. Kad pada kiša s njom padaju i radioaktivne čestice i koncentriraju se u hrani. Ako dospiju u more koncentriraju ih alge. Račići ih također koncentriraju, stotinama puta. Pa onda male ribe, pa velike ribe, pa mi. Ne možete osjetiti okus radioaktivnih elemenata, ne možete ih vidjeti, ne možete ih namirisati. Nečujni su. Kada dospiju u ljudsko tijelo osoba neće odmah pasti mrtva od raka već nakon 5 do 60 godina. Za kraj, ako želite saznati o HAARP-u na brz, točan i zanimljiv način, savjetujem vam da pogledate emisiju Viktora Orla na ruskoj televiziji Odesa (http://www.youtube.com/watch?v=lUyuKpJ-nvs).

HAARP-om na Iran?Japan Tsunami Caused by HAARP?A huge 8.9 Richter scale earthquake rocked Tokyo today resulting in a giant tsunami causing incredible amounts of damage, injuries and deaths.

18. srpnja 2012. osvanule su vijesti poput: „SAD napadaju Iran Teslinim oružjem? „; „Tvrd orah Ahmadinejad raskrinkava američko tajno oružje" i slični. Obavještavale su da je službeni Teheran optužio SAD da vode specijalni rat protiv Irana izazivajući najgore suše u posljednjih 40 godina. Iranski potpredsjednik i direktor vladina ureda za kulturno nasljeđe i turizam Hassan Mousavi, na svečanosti predstavljanja novog šefa meteorološke službe Irana, rekao je da su mu „sumnjive suše na jugu zemlje" te da je „uvjeren da su suše na jugu zemlje dio 'mekog rata koji protiv njih vode SAD" jer „svjetski kolonisti utječu na našu klimu koristeći tehnologiju. Evidentno je da je riječ o mekom ratu. Ova razina suša, jednostavno, nije normalna."

Mousavi nije prvi iranski dužnosnik koji je optužio Zapad da koristi nove tehnologije za manipuliranje vremenskim uvjetima. U svibnju 2011. iranski predsjednik Mahmoud Ahmadinejad rekao je da Zapad koristi specijalnu opremu' kojom sprječava da kišni oblaci stignu do zemalja u regiji, uključujući Iran. Pozivajući se na navodno pouzdana izvješća o klimi, Ahmadinejad je tada optužio Europljane da koriste posebnu opremu kojom mogu izazvati prisilno pražnjenje kišnih oblaka prije nego stignu do zemalja u regiji, uključujući i Iran. Ahmadinejad se pozvao na članak jednog 'zapadnog političara', kojeg nije imenovao, u kojem se „predviđaju

suše u područjima od Turske i Irana do istočne Azije u idučih trideset godina „. Cilj ove zavjere je, prema Ahmadinejadu, oslabiti Islamsku Republiku i spriječiti njen ekonomski i znanstveni razvoj, razoriti nacionalno jedinstvo, neovisnost, politički establišment, kulturu i međunarodni položaj. Agencija AFP podsjeća kako su suše u južnim područjima Irana učestale posljednjih godina, a ova posljednja, najveća od 1964. godine, praćena je i snažnim pješčanim olujama koje su pogodile nekoliko gradova otežavši život više od 37 milijuna ljudi, što je više od polovice iranskog stanovništva. Suša je već nanijela velike štete iranskoj proizvodnji pšenice i ostalih poljoprivrednih proizvoda i potaknula proces širenja pustinjskih područja.

Suša na jugu Irana - uzrokovana HAARP-om?

U vijesti je još pisalo da je USAF (američko ratno zrakoplovstvo) još 2005. godine priopćio da „imaju sposobnost proizvodnje oborina, magle i oluja na zemlji ili modificiranja vremenskih uvjeta „te da je „proizvodnja umjetnog vremena dio integriranog sklopa novih tehnologija „. List *The Ecologist* je u prosincu 2007. objavio da je „sustav HAARP u potpunosti operativan. Iako nema dokaza da se koristi u vojne svrhe, dokumenti zračnih snaga pokazuju da je HAARP sastavni dio militarizacije svemira". List piše da američka vojska „potiče modifikacije u ionosferi" korištenjem „programa istraživanja visokih frekvencija polarne svjetlosti, poznatijeg pod kraticom HAARP. Taj sustav, koji se prema nekim autorima temelji na učenju Nikole Tesle o mogućnosti slanja eksplozivnih elektromagnetskih impulsa iz jednog centra na bilo koju udaljenost, potpuno je operativan i u

mnogočemu nadmašuje postojeće konvencionalne i strateške sustave naoružanja. „

Portal *Infowars* navodi riječi bivšeg fizičara američke mornarice Bena Livingstona da je Pentagon koristio tehnike vremenskog ratovanja već u Vijetnamskom ratu. „Kontrola uragana postala je nacionalnim prioritetom američkih vlada od 1960-tih. Oni su to mogli napraviti još prije 40 godina.” - napisao je Paul Joseph Watson 2005. godine. Bivši američki ministar obrane William Cohen na Konferenciji o terorizmu i oružju za masovno uništenje u travnju 1997. rekao je da se američka vlada „upušta u eko-terorizam putem kojeg može utjecati na klimu, izazivajući zemljotrese i erupcije vulkana pomoću elektromagnetskih valova”.

Kad sam 12. kolovoza čuo šturu vijest da su dva jaka potresa pogodila jug Irana, nisam mogao nego pomisliti: opet HAARP.

26. POGLAVLJE - ZAJAŠI MATRICU

Svaki surfer, jedriličar ili skijaš zna - ne možeš protiv vala, brda ili vjetra.

Ako želiš postići maksimalni učinak ne preostaje ti drugo nego se prepustiti i svoju masu usmjeravati u skladu s okolnostima, izvlačeći najbolje od njih. U slučaju skijanja, koristiš ono što nagib terena pruža, tako da teren ne skija' tebe već da ti skijaš njega. U protivnom postoji rizik da završiš na dnu brda kao divovska gruda snijega.

Ako to znam ja, onda sigurno znaju i Iluminati. Nitko od nas, niti mi niti oni niti netko treći, ne živi u vakuumu, izoliran od kozmičkog tkanja, struja i ritmova. Pitanje jest kakvi su ti ritmovi? I možemo li što naslutiti o njima iz zbivanja oko nas? S poznanicima i prijateljima (pa i s onima koje sam tek sreo kad bi mi prišli na ulici) nebrojeno sam puta raspravljao o prirodi urote i logici koja stoji iza događaja oko nas. Tijekom par godina tako se i počela kristalizirati slika nekog dubljeg sloja istine.

Jer 'istina' i postoji samo u slojevima. U prvom sloju priče naših života nema urote. Svijet je baš onakav kako smo naučili da jest, i sve štima, povijest, biologija, kozmologija. Na drugom sloju stvari su već drugačije. Iz te perspektive vidljivi su inače nevidljivi obrasci manipuliranja događajima radi stjecanja moći i upropaštavanja ljudi ili bar zagorčavanja njihovih života ratovima i krizama. Njime se bave mnogi istraživači urote i Novog svjetskog poretka. Taj sloj baš ne odiše nekim optimizmom. No, ispod njega se nalazi treći sloj, iz kojega stvari opet izgledaju drugačije, daleko bolje. Za nas, ne za njih.

Poučan je fim *Slučajni heroj* s Dustinom Hoffmanom. U dva navrata likovi u njemu upravo govore o slojevima istine. Istraživačka novinarka koja dobiva nagradu pred publikom reže luk, objašnjavajući istraživačko novinarstvo i slojeve istine. Skinete jedan sloj istine, objašnjava ona publici, ispod njega je drugi sloj. I tako gulite sloj po sloj, u potrazi za istinom, za koju smatrate da mora biti negdje u sredini. Ali, zapitala je sebe i publiku, što ako tamo, jednom kad stignete, ne nađete - ništa? Ako nakon svih tih oguljenih slojeva luka, dođete do praznine u sredini?

Dustin Hoffman je u filmu bio daleko određeniji i puno manje filozofski nastrojen dok je na kraju svom sinu objašnjavao svu zabunu koje je bio dio tijekom filma i kako ne treba vjerovati ničem na televiziji jer je sve drugačije nego što se prikazuje. U tom izljevu životne mudrosti rekao je sinu da ne postoji istina nego samo slojevi sranja. Makneš jedan sloj sranja, pojavi se drugi sloj sranja. Makneš i njega, ali samo zato da bi naletio na treći sloj sranja. I tako sloj po sloj i na kraju, zaključuje Dustin, izabereš jedan od tih slojeva kao svoju istinu i dalje živiš.

Briljantni pogled koji nas vraća na razmišljanja o slojevima zbivanja oko nas. Stali smo tek kod trećeg sloja percepcije i shvaćanja svijeta, a iz njegove perspektive sva ta silna manipulacija i zlokobne aktivnosti ne izgledaju toliko neumitni. *Chemtrailovi,* mikročipiranje, financijska okupacija, ratovi, napadi na biosferu...? Nastojanja da se uvede totalitarna država hipnotiziranih, siromašnih, obespravljenih građana? Pih! I otkuda odjednom ta silna žurba? A što ako sve nabrojano nisu nastojanja da se *uspostavi* totalitarna vlast nad ljudima nego da je se *zadrži?*

Pa pogledajte kako je svijet - za Iluminate - prije bio savršen. Recimo srednji vijek, kao drastični primjer: većina stanovništva su siromašni kmetovi, izolirana siromašna naselja puna su ljudi bez prava, ponekad vrlo ustrašenih. S razlogom. Ako nemaju sreće, vojske u prolasku će ih spaliti i pobiti. Ako je imaju, crnčit će za feudalca, biti će izloženi maltretiranju njegovih vojnika ili će pak ženu na prvu bračnu noć morati davati feudalcu da je konzumira, a zimi će se pak smrzavati u svojim trošnim nastambama. Nisu u mogućnosti komunicirati sa svijetom, a jedina globalna komunikacija kojoj su izloženi je religija koja ih nedjeljom indoktrinira, širi strah, kao kerber motri one koji pokušaju razmišljati i nameće u umove svoju distorziranu sliku svijeta u kojoj opravdava postojeći diktatorski sustav. Vladajuće krvne loze gospodari su Europe (kasnije i svijeta) kroz kraljeve i pomno miješanje plave krvi. Sve je idealno - za Iluminate.

Nema nikakve sumnje da im se takav svijet sviđao. Zato su ga takvim i napravili. Nema sumnje niti u to da su ga održavali koliko god je bilo moguće. Ali ipak, nešto se događalo što ih je tjeralo na stalno djelovanje i prilagođavanje, a tjera ih i danas. Kao da svijet ipak ima neku svoju unutarnju evoluciju koju oni uporno ‘hakiraju' Pa kad se počela razvijati filozofija ubacili su u nju ideje poput Hobbesove poznate teze da je „čovjek čovjeku vuk „(i razvili liberalizam, predatorski ekonomski sustav)

ili Descartove „mislim, dakle postojim „. To možda vrijedi za um, ali mi nismo um nego svijest pa je, prema tome, teza potpuno pogrešna. Doživljavam, dakle jesam, ili osjećam empatiju, dakle jesam, to bi bilo puno točnije.

Pa onda su se počele razvijati geologija, antropologija, arheologija i slično, pa su i njih hakirali fantazmagorijama poput Darwinove teorije evolucije, mita 0 ledenim dobima ili teza o spontanom nastanku prvih civilizacija prije pet tisuća godina. Sve kako bi sakrili pravu prošlost koja bi razotkrila što se doista zbiva. Potom su se pojavili demokracija i suvremeni svepovezujući mediji, pa su i njih hakirali načinima djelovanja koja je Edward Bernays vrlo direktno opisao u svojoj *Propagandi* 1928. godine (vidi prvo poglavlje). Donositelji istine i otkrivači pravih principa prirode, poput Viktora Schaubergera, Wilhelma Reicha, Nikole Tesle, Brune Groninga, kao i mnogi drugi genijalci u tom su hakiranju svijeta nadrapali.

Ali čini se da ni Iluminati ni njihovi gospodari, iz koje god da dimenzije stižu, ne mogu zaustaviti ritam promjena. Zato ga i pokušavaju zajašiti. Primjerice, Amerikanci osjećaju da žele promjenu. Nema problema, dobit će je - u vidu Obame Baracka. To je promjena, on je crnac, pa još mlad, lijep i liberalan, nema veze što je pijun bez premca, a na američkom prijestolju konkurencija u poltronstvu i sluganstvu je ogromna. Usprkos svemu, danas, kao nikad prije, sve veći broj ljudi u stanju je vidjeti iza platna na koji se projicira slika stvarnosti' i prepoznati mnoge trikove s Hrelića koji nam se stalno prodaju. Zato se ljude sve jače izlaže: masovnoj hipnozi kroz dezinformiranje kroz medije; pokušava im se oslabiti moždane funkcije i duhovna povezanost s Izvorom kroz razne otrove (živa u cjepivima, fluorid u vodi i pastama za zube, GMO-hrana, industrijski ubijena hrana, lijekovi, zaprašivanje s neba *chemtrailovima...);* programira im se um (nečujna frekventna oružja, televizija koja u umu stvara valove istih frekvencija kao i hipnoza, stvaranje šokova i nesigurnosti, subliminalne seksualne poruke i promocija seksualnosti svih vrsta s ciljem narušavanja ravnoteže prve čakre da bi se stvorila pospanost, bezvoljnost i prijemčivost za manipulaciju); nameću se mnoga netočna uvjerenja, oblikovana tako da mi onda pomoću njih sami oblikujemo svijet baš po mjeri Iluminata. Jer Iluminati znaju snagu svijesti i u kojoj mjeri uvjerenja oblikuju 'fizički' svijet. Zato u svojim glavnim medijima ismijavaju dostignuća utjecaja uma na materiju,

spomen uroka i magije kao i svaku naznaku o postojanju jedne sofisticirane tehnologije koja se temelji na sprezi usredotočene namjere i uvjerenja s pravom prirodom svijeta tj. onog što su mnogi nazvali Izvornim poljem.

U najnovije vrijeme povremeno se provlači i promidžba o mikročipovima, koje bi ti dečki svakako htjeli uvaliti ljudima u tijelo, ne samo da bi znali gdje su i što rade u svakom trenutku, već prije zato da mogu daljinski utjecati na kemijsku ravnotežu u organizmu i time na raspoloženje i stanje ljudi. Vjerojatno da bi se još jače spustio zastor između nas i životne sile svemira i pravog znanja.

No, ne mogu se ne zapitati nisu li nas odavno mikročipirali, pa je i to sad počelo sve slabije raditi? Jer svi mi, prema modelu neuroznanstvenika Paula D. MacLeana, usred mozga imamo ono što se službeno zove 'R-komplex' *(Reptilian Complex),* tzv. 'gmazovski mozak'. To je navodno evolucijski ostatak našeg razvoja od jednostaničnih organizama do ljudi. Od svega što smo prošli u razvoju navodno smo ponešto zadržali, a na tom evolucijskom putu su se našli i gmazovi, pa otuda i 'gmazovski mozak'.

Krenimo od vjerojatne postavke da se nikakva evolucija nalik darvinističkoj nikad nije zbila na Zemlji. Stoga ćemo se prikloniti tezi koja bolje odgovara na probleme darvinizma (kao što su neumanjiva složenost sustava, jer je nemoguće da slučajnim mutacijama i postupno nastanu sustavi koji funkcioniraju *isključivo* kao složena cjelina, ili pak fosilni zapis koji prikazuje nepromjenljivost vrsta i njihova nagla izumiranja i nastanke novih vrsta). To je teza o genetskom inženjeringu kojim su današnji ljudi oblikovani (a možda je proveden i na Zemlji kao cjelini). O njemu dosta detaljno i slikovito piše na sumerskim glinenim pločicama, a i iznenadna pojava *Homo Sapiensa* na Zemlji također se uklapa u taj koncept.

Ako smo oblikovani prema nečijoj želji, možda su nam u nekom trenutku ugradili i biološki 'mikročip' u vidu R-kompleksa. Naime, taj 'gmazovski mozak' odgovaran je za sve naše tipično gmazovske reakcije kojima naš ljudski svijet obiluje (iako ne bi trebao): teritorijalnost, hijerarhija, strah radi preživljavanja, posljedična agresivnost, hladnokrvno i bešćutno ponašanje, nagli izljeve bijesa, želja za dominacijom, sklonost ritualima... Kad malo razmislim, sve navedeno je zapravo dobar opis prirode korporacija koja je potpuno suprotstavljena ljudskoj prirodi. U

svojoj Pulitzerom nagrađenoj knjizi *The Dragons of Eden* (Zmajevi iz Raja) Carl Sagan spekulira o gmazovskom podrijetlu ljudi i o tajanstvenim skokovima u evoluciji mozga koji se mogu naći u fosilnim zapisima. On piše da je evolucija sisavaca, a posebno ljudi, bila ostvarena vrlo brzo, u „velikoj eksploziji evolucije mozga „, a to dokazuje činjenica da se kamena oruđa ne pojavljuju postupno, nego „u ogromnim količinama i sva odjednom „. Sagan je u knjizi zaključio da „nema načina da se ovo objasni osim ako *Australopitheci* nisu imali obrazovne institucije „u poučavanju izrade alata. Istaknuo je i to da se u jezgri ljudskog mozga nalazi trag naše gmazovske prošlosti, dio mozga zvan R-kompleks koji obavlja 'dinosaurove' funkcije: agresivno ponašanje, teritorijalnost, rituale te uspostavljanje društvenih hijerarhija. Ti se podaci mogu i drugačije tumačiti.

Ako danas opet postoji silna težnja k mikročipiranju ljudi mora da smatraju da je vrag odnio šalu. Naš pretpostavljeni biološki čip, taj R-kompleks, možda više ne radi tako dobro. Valovi podvodnih promjena su preveliki. Možda je to ono o čemu govore stari kalendari, poput majanskog koji, prema nekim interpretacijama, tvrde da postoje razne faze promjena svijesti u evoluciji svijeta, čije su početke i krajeve 'mapirali' svojim čudnim brojanjima vremena koja se protežu preko milenija. Možda i astrologija nudi naznake unutrašnjih ritmova i promjena svemira koje su na neki način vezane uz svijest.

Iz te perspektive zbivanja oko nas sve mi više nalikuju sljedećoj slici: Postoji velika rijeka u čijem se tijeku zbivaju prirođene joj promjene i ritmovi koji se, naravno, odražavaju na njen cijeli tijek. To je naš djelić svemira. Na jednom mjestu usred te rijeke netko je stavio veliki kamen kako bi jedno malo područje vode iza tog kamena zaštitio od utjecaja ostatka riječnog tijeka. Iza tog kamena mi životarimo, odsječeni od glavne bujice i nesvjesni nje. Ali s vremenom tijek postaje sve jači, a utjecaj tog jačanja sve se više osjeća i u maloj 'zavjetrini' iza stijene. Nije ga moguće ukloniti. Ali je moguće manipulirati tim probojima i kanalizirati ih, to jest oblikovati i usmjeravati u smjeru u kojem se njihovu silinu može držati po kontrolom. Bar neko vrijeme i uz ulaganje sve većeg truda.

Optimistična je ta slika koju nudi sloj kojega sam za ovu priliku numerirao kao treći, jer bujica će i dalje nezaustavljivo bujati. Zato možemo očekivati još užurbanija i paničnija djelovanja. Svijet koji su Iluminati stvorili za svoje potrebe i u skladu sa svojom prirodom se

raspada, iako to u ovom trenutku nije vidljivo, osim upravo u intenzitetu i opsegu njihovih aktivnosti.

Je li moguće da je sve ovo što sam napisao (a što je, zbog prirode problema, više proizvod slutnje, indicija i povezivanja određenih podataka nego čvrstih dokaza) istina? Moguće. A ako se ne slažete, sjetite se onoga što je rekao Dustin Hoffman - i želim vam sreću u nekom vašem sloju sranja.

27. POGLAVLJE - ISKUSTVO *AYAHUASCE*

Knjigu ću završiti temom koja naizgled nema veze ni sa čime dosada navedenim. A opet, na nekoliko razina je poučna baš u vezi svega navedenog. Jeste li čuli za napitak ili biljku imenom *ayahuasca?* Neki da, neki ne. Sve je samo stvar 'tajminga', ništa drugo. Za one koji nisu, evo nekoliko općih podataka iz izvora kod kojeg sam i ja prvi put čuo za taj pojam, a to je švicarski antropolog Jeremy Narby:

Ayahuasca je složena mješavina biljaka koju starosjedioci Amazone pripremaju već vrlo dugo i smatraju najvažnijom stavkom svoga znanja. Smatraju to jednako važnim kao što su nama mikroskopi u biologiji. Kemijski sastav ayahuasce je zagonetka, budući da je potrebna kombinacija dviju biljaka. Jedna je grm psychotria viridis. Listovi toga grma sadrže molekule bogate halucinogenom tvari N, N-dimetil triptaminom koji također proizvodi i ljudski mozak, odnosno središnji živćani sustav sisavca. No, ta halucinogena molekula nije aktivna kada se uzima oralno. Drugim riječima, skuhate li čaj od toga lišća i popijete ga, neće se ništa dogoditi. To je zato što u probavnom traktu imate enzim monoaminooksidazu koja će zaustaviti djelovanje. Stoga listove te biljke miješaju s vinom koje sadrži nekoliko sastojaka koji onesposobljavaju monoaminook-sidazu. To halucinogenim molekulama omogućava prolaz kroz probavni trakt i ulazak u krvotok sve do mozga. Kako su došli do tako sofisticirane kombinacije, kada uzmemo u obzir da na području Amazone ima osamdeset tisuća biljaka, ostaje zagonetka. To znači da je šansa 1 naprema 6,4 milijarde.

Kada ih upitate kako su došli do recepta za *ayahuascu,* rekao je Jeremy Narby, odgovaraju vam kako su njihovi šamani u prošlosti upotrebljavali neke druge biljke i u svojim su vizijama naučili što je potrebno za *ayahuascu.*

Narby je stalno ispitivao stanovnike Amazone odakle im tako sofisticirano znanje o biljkama, a oni su mu stalno odgovarali da šamani uzimaju *ayahuascu.* Jedan mu je čovjek za vrijeme razgovora jedne večeri konačno rekao: „Ako želite saznati odgovor na to pitanje, brate Jeremy, morate popiti *aya-huascu. „*Taj napitak je nazvao 'šumskom televizijom'.

Narbyju je to zvučalo pomalo smiješno, ali čovjek se nije smijao. Uskoro je Narby i sam shvatio da se pomoću *ayahuasce* mogu gledati slike i naučiti neke stvari. „Kao da vam se u mozgu upali unutarnji televizijski ekran „- rekao je - „koji vam omogućava da vidite različite izrazito suvisle, jasne, intenzivne slike s mnogo informacija koje vam pokazuju svakojake stvari. „Ponekad su ti susreti u promijenjenim stanjima svijesti zastrašujuća iskustva.

Što se tiče iskustva koje će na ovom mjestu biti predstavljeno, zanimljivo je saznati da na seansama *ayahuasce* i drugih biljaka za poticanje promijenjenih stanja svijesti sudjeluju ljudi iz različitih krugova društva koje ne biste očekivali na takvim mjestima. Osobno sam bio iznenađen kad sam saznao za liječnike, odvjetnike pa čak i profesore s medicinskog fakulteta kako koriste biljke za iscjeljenje ili dobivanje nekih odgovora ili stjecanje iskustava. Naravno, njihovi studenti nikad od njih neće čuti ništa o tome, što još jednom pokazuje u kako shizofrenom svijetu živimo.

Bio sam fasciniran Narbyjevom knjigom *Kozmička zmija: Podrijetlo znanja i DNK* koje je *ayahuasca* središnji lik. Kad mi se ukazala prilika da i sam doživim iskustvo nisam joj mogao odoljeti, iako je cijelo vrijeme dogovora ishod bio potpuno neizvjestan. Na kraju sam pustio stvarima neka idu svojim tijekom. Ako se treba dogoditi, dogodit će se. Čovjek na kraju stigne tamo gdje treba stići. Na kraju, sve se sretno poklopilo i tako sam se u rujnu 2010. našao na dvodnevnoj seansi *ayahuasce,* poprilično mističnom ritualu u kojem je sudjelovalo petnaestak ljudi, a vodio ga je jedan mladi brazilski šaman uz pomoć svoje djevojke koja se također bavi sličnim djelatnostima. Iskustva *ayahuasce* za svakoga su drugačija i svaki put drugačija. Južnoamerikanci je zovu iscjeliteljicom, pa ponekad osoba nema nikakve posebne vizije već je *ayahuasca* iscjeljuje na raznim razinama.

Bio sam malo nervozan jer sam iz literature znao da uzimanje *ayahuasce* nije ugodno iskustvo, a prisutno je i povraćanje pa sam objašnjavao prijatelju da mi je, ako želim povraćati, jednostavnije i jeftinije kupiti litru nekog kiseliša u dućanu za deset kuna. No, dućanski kiseliš ipak ne stvara vizije (možda nakon dugogodišnje konzumacije, u vidu bijelih miševa). S obzirom na to kakve igre naš um igra s našom percepcijom svijeta, i koliko je velikih fronti otvoreno upravo tamo, u našem umu, ispričat ću neke zanimljive i poučne detalje iz ‘vizija’ koje

sam imao (stavio sam riječ u navodnike jer više nisam siguran da ovo što vidim oko sebe zapravo nisu vizije, a da je ona prava stvarnost).

Pretpostavljam da su moja iskustva bila rezultat moje namjere. Prije ispijanja *ayahuasce* svatko od nas naglas je *ayahuasci* i svima ostalima rekao zašto je tu i što želi od *ayahuasce,* a poslije smo tu želju, uvukavši dim južnoameričkog duhana u grlo, ispuhali u sam napitak *ayahuascu.* Razni ljudi su htjeli razne stvari: netko je želio ozdraviti, drugi riješiti se ovisnosti, treća osoba je rekla da je zaglavila u životu i ne zna kuda dalje, četvrta da ju zanima tko je zapravo, peti čovjek je rekao da je tu iz znatiželje, samo zato jer je čuo za to pa bi htio vidjeti kako to radi... Ja sam namjeru koju sam imao sročio ovako: došao sam tamo da bih, ako je moguće, skinuo naočale ove stvarnosti i vidio pravu stvarnost koja leži iza svih stvari.

Moram odmah reći, *ayahuasca* mi je ispunila želju, i to vrlo dramatično, kako ona to već radi, i na čemu sam joj ja, a i svi koji su bih prisutni, duboko zahvalni. Za početak, bitno je objasniti kako *ayahuasca* komunicira. Riječima? Ne. One su rezervirane za ljude, da im ometaju međusobno razumijevanje. Slikama? Iako imaju svojih prednosti, to je ipak još uvijek preprimitivan način komunikacije. Mislima? Ispostavilo mi se da je i taj vid komunikacije (koji je nama u većini slučajeva nedohvatljiv) prebanalan za duhove prirode i za susret s matricom svemira i života.

Danas mi je jasno da postoji samo jedan pravi način da čovjek išta shvati - iskustvo. Sve drugo je rekla kazala, *second-hand shop,* priče iz druge ruke. Jedino je iskustvo ono što donosi pravo razumijevanje. I zato mi se sad čini potpuno logičnim ono što bi mi se prije činilo nezamislivim, a to je da *ayahuasca,* kad komunicira sobom, to čini kroz iskustvo. Sve što saznaješ zapravo *doživiš* u ‘viziji’. Te vizije nisu kao snovi - one su potpuno stvarne, čak stvarnije od ovog svijeta koji je u ovom trenutku oko nas, a koji mi se pak otkrio kao tek tanka opna nategnuta preko prave, duboke, mistične stvarnosti koje smo svi dio čak i kad to ne znamo.

Iskustvo *ayahuasce* nije uopće ugodno, ali u isto vrijeme je nekako fenomenalno. Ne znam kako bih to drugačije mogao reći. Ljudima bude zlo, povraćanje je normalna stvar, a ako su uzeli *ayahuascu* koja ima jak čistilački moment, onda će ujutro biti i proljeva i svega, ali nakon sveg tog

čišćenja čovjek se svejedno odlično osjeća, pročišćeno i nekako oplemenjeno, čak i ako je sav zbunjen ili iscrpljen.

Nakon što sam popio dozu *ayahuasce,* legao sam na vreću za spavanje i čekao jer je poželjno da *ayahuasca* ne izađe iz želuca bar 45 minuta. I tada je počelo. Prvo kao kaleidoskop boja ispred mojih očiju i nevjerojatni zvukovi u koje se pretvarala šamanska glazba koju smo slušali. Nakon 45 minuta već mi se jako vrtjelo, ali sam, na šamanov znak da je vrijeme za drugu dozu ako netko želi, ipak odbauljao po još jednu dozu *ayahuasce,* odlučan da odem do kraja. Neću pričati sve detalje iskustva jer je bilo dosta toga vezanog uz moj život, bliske ljude i slično. Ispričat ću one detalje kojih se i sada vrlo živopisno sjećam, a koji su vezani uz moje pitanje *ayahuasci*-. kako izgleda svijet bez naočala koje ga dekodiraju u ovu našu stvarnost'.

Nakon što sam popio drugu čašu *ayahuasce* postalo mi je užasno zlo i istrčao sam van, na travnjak ispred kuće, u noć, uvjeren da ću povraćati (to je, naime, bilo ono čega me cijelo vrijeme bilo strah, jer se, komotan kakav već jesam, ne volim izlagati niti najmanjim neugodnostima). Apsurd je to što mi je sad bilo tako zlo da sam htio povraćati i klečao sam vani, u noći, na travi, ali nisam mogao. U jednom trenutku rekao sam *ayahuasci* da sam shvatio da nije najstrašnije povraćati nego je strašnije od toga kad bi htio povraćati, a ne možeš. Mogu li sad ići unutra? Ako hoćeš da povratim, daj to sad napravi, ako ne, idem natrag. OK? - rekao sam joj. Izgleda da je to bilo dovoljno, taj dio je prošao. Ali ne prije nego što sam doživio drugi zastrašujući moment - kad se cijeli svijet izbrisao pred mojim otvorenim očima. Krivo sam rekao - izbrisao se *u* mojim otvorenim očima.

Zamislite da na računalu igrate igru s 3D računalnom grafikom, dakle ispred vas je nešto što simulira trodimenzionalni prostor. I odjednom se ekran odozdol poče zacrnjivati i brisati sliku. To zacrnjivanje je plošno, ali briše 3D sliku. Tako se u mojim otvorenim očima slika počela zacrnjivati odozdol i *iznutra,* sve dok nije nestala. Koliko god da sam bio zapanjen, shvatio sam da mi je *ayahuasca* davala iskustvo onoga što sam znao intelektom, i što danas i nije nepoznata stvar - da se cjelokupna slika svijeta za koji mislimo da se nalazi 'tamo vani', izvan nas, zapravo nalazi samo u našoj glavi, da mi zapravo ne znamo kako ono vani izvan nas izgleda, jer vidimo samo 3D sliku koju je naš mozak složio na temelju određenih programa i izbora određenih električnih impulsa koji su mu

stigli iz naših osjetila. To ‘vani’ zapravo ne možemo ni pojmiti uskim rasponom koji obuhvaćaju naša osjetila, a može se reći da zapravo i ne postoji na način kako se nama čini.

Teoretski sam sve to znao, ali sad sam prvi put to doživio. Bio je to nevjerojatni trenutak, kad se svijet počeo brisati u mojoj glavi, ispred (iza?) mojih očiju, iznutra. Naravno, ne može ga se vjerodostojno opisati riječima, kao što nekome ne možete riječima opisati doživljaj vatre ako ga nije sam iskusio. Ali riječi su trenutno najbolje što imamo. U tom trenutku prvi sam put osjetio ogromno strahopoštovanje prema *ayahuasci* i shvatio kako moćne sile postoje izvan granica naše percepcije, sile koje su u stanju izbrisati cijeli svijet kad bi to htjele, jer su u stanju sa svakim pojedinačno komunicirati, znaju baš sve o svakome, više nego što on sam zna, a u stanju su, kao što mi je pokazano, i izbrisati sve te programe i slike iz naših mozgova, jedinog mjesto gdje svijet postoji. Tad sam prvi put bio zapanjen moći *ayahuasce* jer dotad nisam imao nikakvu pravu predodžbu. Uvidio sam koliko su moćni duhovi prirode oko nas, da se tako nespretno izrazim.

Nakon što je zacrnjenjem obrisana slika svijeta ‘oko’ mene - kojeg sam potom uzalud pokušavao vidjeti i fokusirati, ali samo sam ponekad naslutio siluetu noćnog pejzaža - na mom mentalnom ekranu počele su se pojavljivati svakojake slike, a cijelo vrijeme je s lijeve ili desne strane u ‘kadar’ ulazio komadić tijela neke ogromne, divovske zelene ‘zmije’ koja se uvijala. Recimo da je mogla biti široka desetke metara i visoka stotine. Vidio sam povremeno samo mali djelić tog zastrašujućeg ogromnog tijela. Kasnije sam se pitao je li to ‘kozmička zmija’ o kojoj je pisao Narby, ili je to prikaz zelene lijane *ayahuasce* ili je to pak lanac DNA, u slučaju ako se moja svijest spustila na temeljnu razinu stvarnosti, ili je to pak ‘majka duhana koju su šamani i antropolozi s iskustvom *ayahuasce* opisivali kao zastrašujući entitet u obliku zmije. Stvarno ne znam, nit’ ću ikad znati.

Bilo mi je užasno zlo, noge su mi otkazivale, oči su mi otkazivale, centar za ravnotežu mi je otkazivao, pa sam na kraju u obliku fetusa legao na travu, a potom se poleđuške ispružio. Shvatio sam kako je to ugodno, doživio sam mekoću trave i tla kao nikad prije. Kasnije sam se nekako ustao i obavio onaj razgovor s *ayahuascom* koji sam već spomenuo, kad sam joj rekao da sam shvatio pouku i da sad idem unutra, a ako želi da povraćam, da to napravi sad, pa da se vratim natrag.

U jednom trenutku, kad sam se već vratio u kuću i legao na svoju vreću, odjednom sam vidio kako se udaljavam od ovog svijeta. Kad sam se dovoljno udaljio, prikazan mi je kao nekakve male kućice od lego-kocki na nekoj ploči u daljini i dubini, lijevo ispod mene. Odlazio sam još dalje/više, a svijet je postao neki mali kvadratni komadić papira u daljini, duboko dolje. Iznad i ispod njega prostirao se nepregledni prostor i shvatio sam da sam izašao iz matrice našeg svijeta, a da je ona baš to, tek jedna tanka ploha, zamislimo je kao komadić papira formata A4 u odnosu na neboder od pedeset katova. Naravno, u ovom slučaju riječ je o svemiru koji nema granica niti u jednom smjeru, a kamoli da je ograničen na pedeset katova.

Ubrzo sam se našao ispred NJE - kozmičke matrice, ili kozmičke svijesti, ili - kako mi je najprikladnije zvati je i kako mi je došlo samo od sebe - Velike majke. To je bio prizor! No, prvo želim reći da je potpuno jasno da je to slika koju je u mojem mozgu stvorila *ayahuasca,* to nije pravi prizor Velike majke ili kozmičke svijesti jer ta stvarnost daleko nadilazi bilo što što možemo pojmiti osjetilima. Ona jednostavno imaju premali frekventni opseg, zapravo infinitezimalno mali u odnosu na sveukupnu stvarnost, a i iskustvo osjetila je preusko. To su stvari koji inače možemo samo osjećati u vidu neke intuicije. No, tumačim sebi da se *ayahuasca* pomoću mog mozga potrudila stvoriti najgrandiozniju moguću sliku koja je u mojem slučaju izgledala ovako:

Zamislite zid od zlatnih niti, kratkih, dugih, lelujavih. Kroz sve te zlatne niti vrte se kaleidoskopi u raznim bojama i svira božanstvena glazba. Ja stojim u zraku pred tim zidom na nekom neodređenom prostoru (nema nikakve podloge pod mojim nogama) i pogledam lijevo, a on se pruža u beskonačnost. Pogledam desno - isto tako. Pogledam prema dolje, on ide beskonačno u dubinu. Pogledam prema gore - nema mu kraja. Zapanjujuće, zastrašujuće ogromno, i predivno u isto vrijeme. Taj ‘zid’ je, uz sve navedeno, još i beskonačno dubok.

I nekako mi se činilo kao da u njemu povremeno naslućujem neki ženski lik u obliku fetusa, više spoznajom nego kao sliku. Naravno, ta kozmička svijest nema spola, ali ako je već moram nekako zvati, onda je pravi naziv: Velika majka. Jednostavno, Bog je ženskog roda, ne znam zašto. Imao sam priliku iskusiti i kako razmišlja/osjeća ta kozmička svijest, ta Velika majka koje smo svi dio. Ona jednostavno na svoj spori, lelujavi način osjeća apsolutnu ljubav za sve i svakoga, ona je to i ništa

drugo. Možete biti pedofil, Hitler ili svetac, ona će vas svejedno primiti sa svom ljubavlju, bez ikakvog osuđivanja i propitivanja, jer su za nju to sve sitnice.

Ali njenu ljubav ne treba miješati s ljudskom, tu je ključ. Jer Velika majka ne poznaje strah. Kad dijete padne s bicikla mama često put potrči prema njemu i, zbog ljubavi, ali i zbog straha da mu se nešto nije dogodilo. Kod Velike majke toga nema. Osim što ne poznaje strah, i osim što je ona sve što postoji, još uz to ona zna da se nikome ništa ne može dogoditi. Evo kakvo mi je *ayahuasca* dala iskustvo o 'rezoniranju' Velike majke ili kozmičke matrice ili svijesti. Ona stvari vidi ovako: svakom od nas dala je sve alate (pritom misli na našu sposobnost da stvaramo svjetove) i dala nam je cijeli svemir za igralište. Što nam još više može dati? Evo vam svi alati i cijeli svemir za igralište, djeco. Igrajte se. I mi to i radimo, cijelo vrijeme.

U tom sam trenutku shvatio nesporazum i neznanje koje leži u svim onim situacijama kad ljudi nešto mole boga, a on ih kao ne čuje, pa ga se oni odriču i slično. Iz perspektive Velike majke te stvari izgledaju potpuno drugačije. To je sve tek naša igra koju smo sami odabrali i koju možemo mijenjati po volji. Mi smo taj 'bog', djelić iste beskrajne svijesti, svijet u kojem živimo je tek naš vlastiti privid, a sve što nam se zbiva naš je izbor. Zašto da nama ili bilo kome drugome kvari igru? Ona za sve nas, od Pola Pota do onog siromaha u Africi, ni nema drugo nego beskrajnu ljubav koju je i pokazala time što nam je dala sve alate i cijeli svemir za igralište. Velika majka pliva u toj svojoj ljubavi, u nekom svom sporom lelujavom ritmu, nama nepojmljivom. Tko zna što radi i o čemu kontemplira to divovsko biće, ta beskrajna svijest izvan svih osjetilnih mogućnosti naše spoznaje?

Sad kad razmišljam, čini mi se vjerojatnim da u isto vrijeme proživljava iskustva svih nas s onog tankog komadića papira izgubljenog u beskraju, kao i svih drugih sličnih svjetova, na sličan način kao što mi možemo osjećati svaki komadić naše kože kad bismo se usredotočili. I da zna sve o svima, za nju nema nikakvih tajni. Jer sve je ona. Svatko od nas je tek mali mikroskop, sučelje prema 4D hologramu u kojem se odvija igra našeg svijeta. Shvatio sam u tom trenutku da je David Icke bio u pravu kad je prenio misao „beskrajna ljubav jedina je istina, sve ostalo je iluzija „. Doista je tako. Uostalom, on je tu rečenicu i čuo uzevši *ayahuascu,* dakle dobio ju je iz istog izvora.

Sjećam se da sam pomislio, dok sam stajao pred tim grandioznim prizorom punim boja, oblika i zvukova, tim beskrajnim zidom od zlatnih niti, kako mi sad više nitko ne može prodavati priče, ni svećenici ni rabini, jer ja sam bio tamo i vidio svojim očima i doživio djelić toga kako Velika majka 'razmišlja'. Tri dana nakon iskustva s *ayahuascom* bio sam na sprovodu i slušao svećenika kako priča one uobičajene priče : „U ono vrijeme reče Isus svojim učenicima.....oslobodi grijeha ovog našeg brata.... Isus je put, samo kroz njega stiže se u kraljevstvo božje „. Nisam ni prije vjerovao u sve to, to sve smatram izmišljenim pričicama bez pravog uporišta u povijesti, ali sad sam prvi put doista uvidio svu besmislenost religijskih priča. Još mi je svježe bilo iskustvo kako rezonira Velika majka, pa mi je došlo da se naglas nasmijem na sve ove priče o grijehu i odlasku kroz Isusa do boga itd., sve su mi se pokazale tako pogrešnima i ispraznima. Ali neka ih. *Ayahuasca* mi je pokazala kako Velika majka razmišlja - dala nam je sve alate i cijeli svemir kao igralište. Pa, igrajmo se, živjeli Isus, Buda i Krišna i svi ostali, makar nikad nisu ni postojali.

U nekim trenutcima sam, ležeći na vreći, buncao i vrtio glavom lijevo-desno, stenjao i plakao pa su me poslije pitali zašto. Ali to je bilo neko čudno plakanje, od zadivljenosti uglavnom, ili barem taknutosti, u isto vrijeme moja su iskustva bila grandiozna do granice da budu zastrašujuća, a ujedno su bila nekako predivna. U jednom trenutku je šaman došao do mene jer je vidio da se nešto zbiva sa mnom i da sam sav nemiran. Kad sam otvorio oči sjećam se da sam vidio njegovo lice i ruku kao da dopiru do mene kroz zid od izmaglice, iz drugog svijeta. Rekao sam mu polako, kako sam već jedino mogao, jedva skupivši ono malo moći nad svojim mislima i tijelom: „This is not a joke. You knew it all the time „. On se nasmiješio i stavio mi je ruku na čelo, a ja sam vidio njegovu pravu prirodu. On više nije bio mladić nego iskusni starac mačkolikog, gipkog i mišićavog tijela. „You see the truth now „, šapnuo mi je i podigao kažiprst: „We are ali one. „Kako sam sav bio u nekom bunilu, držao mi je još malo ruku na čelu. Kad sam se malo smirio rekao mi je: „I'm watching you „prije nego se udaljio. Povremeno sam kasnije dizao glavu i svaki put kad bih ga pogledao znao sam da me gleda svojim unutrašnjim okom. U jednom trenutku sam čak počeo nešto intenzivno razmišljati o njemu, a kad sam otvorio oči on je čučao ispred mene. Telepatija, pomislih. Uostalom, on je isto uzeo *ayahuascu.* Pokušao sam mu reći nešto važno o svojoj spoznaji, ali jedva sam oblikovao riječ.

Nije me razumio, pa se nagnuo uhom i rekao da ponovim. Pa sam ponovio. Bilo je to neobično, što je uložio toliko napora da čuje što imam za reći. I ne samo to - u jednom trenutku je on nešto govorio, ali ja nisam mogao razabrati riječi iako sam sve dobro čuo. Koliko god sam se napinjao, one su mi zvučale kao ouuuaaaiiijjaaaaooouu, ali svejedno sam razumio poruku. Shvatio sam da naše riječi nose poruke i misli ne samo na razini oblikovanja zvukova koji čine riječi. Jednostavno sam shvatio što je govorio, a da nisam mogao razabrati riječi.

Ayahuasquero je inače ime za šamana koji priprema i konzumira *ayahuascu* i vodi druge kroz to. To spominjem jer se u jednoj od mojih 'vizija'-iskustava pojavila jasna slika po čemu je *ayahuasquero* to što je ili po čemu je bilo tko sličan baš to. U isto vrijeme sam uvidio da je to urođeno stanje svih ljudi, da se svi rađamo s alatom da budemo isti takvi.

Probat ću opisati tu svoju sliku, što je uvijek teško jer je stigla kao iskustvo. U jednom sam trenutku dobio iskustvo kako *ayahuasquero* gleda na svijet, a to je: istovremeno s dvije razine. Na jednoj razini vidi plošno ovaj naš uobičajeni svijet, ljude s manama i vrlinama, ali u isto vrijeme vidi ih i iz neke gornje kozmičke razine. Dakle, njihove mane vidi kao izraze njihovih problema ili njihova neznanja, bolje reći - privremene amnezije. Kao tek igru. To je perspektiva potpunog razumijevanja iz koje se ni na koga ne možeš ljutiti jer ga potpuno razumiješ i možeš se uživjeti u njegovu situaciju.

Ključna stvar jest upravo to postojanje čovjeka na obje razine istovremeno: na jednoj ('ovozemaljskoj'), koja je potrebna da bi čovjek mogao komunicirati sa svijetom, blebetati s drugima o ovome ili onome, smijati se ili ljutiti, drugim riječima biti dio svijeta. No, također, on može vidjeti *u* ljude i razumjeti ih s te druge, kozmičke razine. Situacija koju sam doživio slikovito je izgledala. Zamislimo jedan kat na kojem je velika dvorana puna ljudi kroz koje hodaš, zaobilaziš ih, sudaraš se. Užurbana lica, netko nekoga opsuje ili ti nekog opsuješ ako te slučajno gurne. U isto vrijeme nekim drugim okom ti sve gledaš i s gornjeg kata pa vidiš cijelu panoramu, vidiš tko kuda ide i kako nekoga izbjeći, koliko još imaš puta, zašto ljudi rade to što rade, čitava gužva izgleda ti kao veliki ples čestica, koji je daleko važniji od čestica samih... Možda je to ono što zovu prosvijetljenošću, ali ako i nije to, onda mudrost svakako jest. I što je najljepše od svega, svi smo rođeni s alatom da budemo takvi. Taj alat zove se: empatija.

I to je sve.

Empatija - sposobnost uživljavanja u tuđa stanja, probleme ili emocije. To je alat koji svakom od nas omogućava da promatramo svijet istovremeno s dvije razine - ljudske i kozmičke. (Mada u mojoj viziji to nije izgledalo tako dramatično, dapače, bila je to svakodnevna stvar, kao da je riječ o dva kata u jednoj zgradi.) Ali ne treba empatiju krivo shvatiti, kao što sam ja, sad uviđam, uvijek činio. Shvatio sam da sam često namjerno isključivao empatiju u strahu od obveza koje bi mi ona mogla stvoriti. Ako vidim siromašnog dječaka, moram li skinuti košulju i dati mu je? Ako čitam o gladi u Africi, moram li se smjesta prijaviti u neki humanitarni konvoj? Ako vidim bolesnog čovjeka u bolnici, moram li sve ostaviti i otići pružati mu utjehu?

Ali ne želim to sve raditi, postoje neke druge svari koje bih htio raditi. I tada kao da sam nastojao isključiti empatiju, jer sam imao osjećaj da bih svaki put kad osjetim empatiju morao nešto i poduzeti po tom pitanju. Uopće ne, shvatio sam na *ayahuasci*.

Novost je (bar za mene): empatija nužno ne stvara obvezu. Osim ako to želiš. Možda nije na meni da mijenjam svijet (to jest, ovaj privid od svijeta), da idem od čovjeka do čovjeka i pomažem svakome koga sretnem, jer svatko se od nas igra na kozmičkom igralištu, svakome je igralište cijeli svemir i ima sve alate da ga stvara po volji. Uostalom, svatko ima svoju vlastitu sudbinu. Na nama je samo da suosjećamo, da se uživljavamo i da se možemo uživjeti u druge, i to je sve. Ništa više i ništa manje od toga. Zapravo, doista jednostavno. Pod *ayahuascom* sam uvidio nesalomljivu logiku svega toga.

Dok sam gledao i doživljavao te slike i dok sam uviđao da je empatija ključ i da smo svi rođeni s tim ključem, odjednom sam shvatio i da je to sve stvar ‘tajminga’. Kao prvo, svi smo s time rođeni, ali pravu bit su neki shvatili prije mene, ja sam to doživio sada, a neki će poslije mene. Tu nema pametnijih i glupljih, mudrih ili manje mudrih, svi smo jednako mudri, samo je stvar vremena kad ćemo se tog prisjetiti. To je kao na faksu - netko diplomira godinu dana ranije, netko godinu dana kasnije, ali sve te diplome na kraju jednako vrijede. Svi smo beskrajna svijest.

Vidio sam i sliku sjevernoameričkog Indijanca-šamana koji s onim pomalo odsutnim, kao zamagljenim pogledom gleda negdje u daljinu i pjeva neku indijansku pjesmu koja odjekuje nad šumama, gorama i

rijekama, negdje u vrijeme kad su bijeli kolonizatori već uništavali i prisvajali kontinent na kojem živi njegov narod. Uvidio sam da on vidi svijet istovremeno s dvije razine o kojima sam pisao i otuda stiže njegov mir i fatalizam koji nikako ne znači da ga na našoj razini nisu pogađale stvari koje su se događale njegovim sunarodnjacima.

Ayahuasca je preda mnom odvrtila i razne stvari vezane uz moj život. Jedno od najfascinantnijih iskustava bila je prilika da vidim sebe kroz oči drugih iz moje okoline. Recimo, odjednom kao da sam se našao unutar svoje djece i promatrao sebe kroz njihove oči. Kao da sam bio oni i gledao sebe kako ulazim u sobu i nešto pričam. Ali nisam samo gledao, nego sam imao iskustva njihovog doživljaja mene, u potpunosti sam bio utjelovljen u njih, bio sam oni. Svako od njih doživljava me malo drugačije, a ja sam imao jedinstvenu priliku da se pogledam kroz njihove oči, što je fenomenalno prosvijetljujuće i korisno iskustvo koje, recimo, čovjeku može omogućiti da ispravi eventualne greške (jer ih ne može ispraviti dok ne zna koje su, a ne može znati koje su jer je svatko od nas rob vlastitih programa i percepcija, pa ne zna kako ga drugi vide). No, bio sam sretan jer je prizor mene kroz njihove oči bio lijep i ugodan prizor, s tek pokojim sivim tonom u nestajanju. To iskustvo doživljaja sebe iz perspektive drugih bilo je doista fantastično. Dok se sve to događalo cijelo vrijeme su mi curile suze od ganuća, a i danas mi poteku kad idem nekome prepričavati ta svoja iskustva ili ih se samo sjetim.

Potom mi je *ayahuasca* pokazala neke moje izbore i situacije iz očišta Velike kozmičke majke. Vjerojatno selektivno, jer sam iz te kozmičke perspektive vidio (to jest, prikazane su mi) samo situacije u kojima se (iz te perspektive) vidjelo da sam bio odvažan i donio prave odluke (a nemoguće je da sam uvijek bio takav). No, prikazane situacije nikad prije nisam promatrao na taj način kako mi ih je *ayahuasca* pokazala. Kao prvo, nisam u tim kaotičnim trenutcima niti znao da sam donio neke odluke, a kamoli odvažne, a kao drugo, u većini prikazanih situacija, u trenutcima dok su se zbivale, bio sam previše pod stresom i previše uplašen pa nikako sebe nisam mogao doživjeti kao odvažnog, iako me možda nešto iznutra tjeralo da napravim nešto baš na određeni način. A kad su situacije prošle, bio sam samo sretan što je gotovo i nisam više razmišljao o njima, nigdje ni traga ikakvom herojstvu. Taj uvid u te situacije također je bio prosvijetljujuć i dao mi je samopouzdanje. Kad šamani *ayahuascu* zovu

iscjeliteljicom - sad to razumijem - oni taj pojam koriste u vrlo širokom smislu.

Imao sam iskustvo i objašnjenje raznih drugih stvari, recimo, prijateljstva. Proživio sam dirljive situacije, vodio zanimljive razgovore i dobio definicije nekih od tih pojmova. Vidio sam prirodu i uloge u svom ljubavnom odnosu. Vidio sam prava lica ili pravu prirodu nekih osoba - tako sam barem imao dojam pod *ayahuascom,* a i dalje ga imam, makar te osobe opet ispred mojih očiju imaju običan ljudski lik. Ali bili su to slikoviti prikazi koji zapravo odgovaraju stvarnosti. To znam, jer kad sam ih poslije pričao nekim prijateljima koji poznaju te ljude, odjednom bi samo rekli: „Pa da, to je to, taj čovjek točno tako izgleda i takav je po prirodi „. Te slike nisu bile bezveze, a kretale su se u rasponu od graciozne Indijanke-izvidnika preko dobroćudnog čovjekolikog lava s naočalama do mačkolikog tamnoputog čovjeka gipkog kretanja.

Imao sam priliku iskusiti i koje su implikacije toga što se cijeli svijet nalazi samo u našoj glavi i kako ga namjerom i prema želji možemo mijenjati. Kao prvo, u tjednima koji su prethodili mom uzimanju *ayahuasce* stalno se zbivalo nešto što je ometalo taj plan, pa se ponekad činilo da do toga neće ni doći. Ali ja sam bio nekako odlučan, usprkos svim preprekama nešto me vuklo, dok sam inače uvijek lijen da svoju tjednu rutinu mijenjam da bih nešto novo isprobao. Tako da je to već samo po sebi bilo vrlo čudno. No, puštao sam stvari da se dogode, rekavši sebi da, ako se nešto treba dogoditi, onda će se stvari posložiti da to tako i bude. Ili su se na nekoj kozmičkoj izvanvremenskoj razini već i posložile, samo što ja to još ne znam. Okolnosti koje su se pojavljivale i pokušavale omesti taj plan, bilo batinom bilo mrkvom, sam ignorirao, tako da zapravo nikad nisu ni postale problemi. Ali kad sam popio *ayahuascu* vidio sam slikoviti prizor tih zbivanja, u kojem sam, kao na kompjutorskom *touch-screenu,* samo palcem izbacivao u stranu kvadratiće koji su predstavljali prepreke do mog cilja.

I ne samoto. Imao sam to iskustvo is drugim stvarima. Sjećam se iskustva s bankama. U prikazu pod *ayahuascom* nekome sos pokazivao kako se ne treba bojati ropstva koje nameću banke, niti se boriti protiv njih. Samo ih treba izbrisati iz glave, kao na *touch-screenu* palcem ih odbaciti u stranu. Stao bih ispred banke udaljene pedesetak metara, ispružio palac ispred sebe i odbacio je u stranu (baš kao na *touch-screenu).* Ta je stvarnost bila toliko stvarna da sam rekao sam sebi kako moram,

kako sve ovo završi, to svima reći, kako je to turbojednostovno i da nikakvih problema zapravo ni nema jer možemo što god hoćemo. Samo iz glave izbrišemo što nam smeta, a svijet se ionako nalazi samo tamo.

Naravno, sad kad sam opet u ovoj stvarnosti to mi baš ne ide tako. Ne mogu samo otići do, recimo, zgrade banke, ispružiti palac ispred sebe i povući je u stranu, u neki kozmički *recycle bin.* Ali svejedno na mnogim poljima koristim ono što sam naučio na *ayahuasci.* Kad god se pojave situacije koje u meni izazivaju strah ili neizvjesnost, sjetim se tih iskustava s *ayahuasce* koja me podsjete da se sve interpretacije svijeta događaju u mojoj glavi. Tada odlučim da neću izabrati ove koje mi stvaraju strah ili navještaju nevolje, već ih mentalno izbrišem sa slike, odlučivši da će biti drugačije, ovisno već o tome o kojoj se situaciji radi. Naravno, nikad neću moći procijeniti radi li stvar, jer se nikad ne mogu vratiti u prošlost neke situacije i testirati neki drugi razvoj događaja. Ali dovoljno mi je i to što se više ne osjećam bespomoćan već gospodar situacije. Pa u tom trenutku nestaje strah, glavna kočnica svih nas i glavni uzrok većine trenutaka kad se loše, besperspektivno ili beznadno osjećamo.

Imao sam još iskustava o kako se moćnim entitetima i stvarnostima radi, a kako je ovaj naš svijet tek privid, tanka opna razvučena preko prave stvarnosti, nešto nalik kompjuterskoj SD-grafici. Hodao sam ulicom i vidio sam ulicu ispred sebe, ali u isto vrijeme sam znao da se iza ugla pokrajnje ulice, koju ne vidim, nalazi ista ona prva, kaleidoskopska, psihodelična slika s mog mentalnog ekrana, puna boja i oblika i s onim divovskim zastrašujućim vijugavim zelenim tijelom kojega se svako malo ukaže djelić sa strane ekrana. Samo se trebam nagnuti iza ugla i vidjet ću je. No, kad bih došao do pokrajnje ulice i nagnuo se iza ugla da to vidim - ispred mene bi se opet ukazala tek još jedna ulica. Ali znao sam da je to privid, da je ispod površine te slike nešto sasvim drugo. Ali prava slika je stalno izmicala.

Sad kad razmišljam, to je doista nalik računalnoj 3D grafici. Kad hodaš kroz virtualni prostor, u sliku se dekodira samo ono što vidiš na monitoru, ostali dijelovi virtualnog prostora u tom trenutku ne postoje (osim u vidu kodova). No, čim zaokreneš iz virtualnog ugla, računalni program stvori 3D sliku te ulice i ti vidiš - novu ulicu. Na sličan način se, kako sam doživio, odmataju slike u ovoj našoj stvarnosti, svi ti prividi daljina, dubina, visina u najtemeljnijem smislu postoje samo dok ih mi

gledamo. Pri tom je stvar znatno složenija od 3D grafike, jer ovdje milijarde nas vide iste prizore, koji su dio ove naše matrice. Ali istovremeno, svi se ti prizori dekodiraju samo u našim mozgovima i samo tamo postoje ovakvi kakve ih vidimo. Uključujući i sve moguće trikove kojima bismo mogli pokušati zaobići tu stvarnost. Recimo, slikajući fotoaparatom iza leđa.

Takvi su bili dijelovi mog iskustva s *ayahuascom.* Meni je sve izgledalo stvarno, upravo kao i soba u kojoj sad sjedim. Čak i stvarnije, jer je bilo impregnirano osjećanjem i doživljavanjem dok tu na kauču ponekad sjedim sasvim tupo. Toliko je bilo stvarno da sam, još pod djelovanjem *ayahuasce,* rekao sam sebi da to moram svima ispričati. Štoviše, da mi to odsada mora biti glavna zadaća u životu. No, s obzirom da je riječ o prečudnim stvarima u odnosu na ono što smo naviknuti, rekao sam sam sebi da će moji postupci ići u tom smjeru nenametljivo, čak i kad iz njih neće biti jasno vidljivo o čemu se radi. No, onim upućenima bit će vidljivo iz aviona. Tako mi se bar činilo tada, kasnije je taj dojam pomalo izblijedio, kako je sve više vremena bilo između mene i tih događaja.

Svakako, bio je to vrlo iscrpljujući, ali i pročišćavajući vikend. Najviše iscrpljujući dio čak i nije bilo samo iskustvo *ayahuasce,* već svi oni dojmovi kad su ‘vizije’ završile, svo ono razmišljanje o njima. Sve je to bilo toliko duboko da sam neprestano plakao, pa sam budan i iscrpljen dočekao jutro, bez ikakve želje da izađem van na sunce. Isto se nastavilo cijeloga dana (tek iduću večer na redu je bilo drugo uzimanje *ayahuasce),* pa me od silnog plakanja počela neizdrživo boljeti glava. No, nije bilo samo plakanje. Bilo je i puno razgovora s drugim sudionicima, pogotovo s onih par koje sam poznavao otprije, u kojima smo jedni drugima pričali što smo vidjeli. Također, svakoga od ta dva dana smo se u jednom trenutku trebali svi okupiti i svima iz privremenog ‘plemena’ ispričati kako smo i što doživjeli. To je također bilo vrlo zanimljivo i davalo uvid na koliko sve načina i razina *ayahuasca* djeluje. Bilo je to nekako povezujuće. Neki ljudi nisu imali vizije, a drugi su imali onakve u skladu sa svojim razlozima, problemima ili pitanjem koje ih je zanimalo. Ja sam svoj odgovor na pitanje koja je prava priroda stvarnosti i kako izgleda svijet bez naočala ove stvarnosti, svakako vrlo živopisno dobio, i iako često izblijede, te su spoznaje stalno sa mnom.

Čudnovat je ovaj svijet, doista. Najčudnije od svega je što je čovjek stavio izvan zakona toliko biljaka koje mijenjaju čovjekovu svijest. Kako

je moguće biljke, koje je priroda s nekim razlogom stvorila, staviti izvan zakona? I kako je moguće staviti zakonske okvire na to što će čovjek činiti s vlastitom sviješću? S druge strane, ne postoje zakoni koji mi brane da si odrežem ruku. A istovre/ meno, dozvoljeno je, i čak se potiče, da tu istu svijest mijenjaju televizijski programi, reklame, novinske vijesti, tvari koje se stavljaju u hranu i piće, od aspartama, natrij-glutaminata do klora i fluorida. Alkohol je dozvoljen, hero/ in, okrutni ubojica i unesrećitelj ljudi, je sveprisutan, njime čak trguju i velike organizacije koje se navodno bore protiv njega (poput CIA-e).

Kad imam u vidu dramatično iskustvo s *ayahuascom,* lako mi je zamisliti da živimo u nekoj nametnutoj stvarnosti, u kojoj se netko poprilično potrudio uvjeriti nas da mi tu ništa ne možemo i da stvari imaju neku svoju unutarnju i nedokučivu logiku, da je svijet neki mehanički sklop koji samo možemo promatrati izvana i ako imamo sreće, naći svoje mjesto kao kotačić u tom stroju. No, naši bi glavni alati, po svemu sudeći, trebali biti korištenje namjere i empatija, s kojom smo i rođeni. Tada bi sva manipulacija kojoj smo izloženi, temeljena na zavadi i širenju straha, sama po sebi pala u vodu. Ili, kako to vidi kozmička matrica - na sigurnom smo jer imamo cijeli svemir za igralište i sve moguće alate.

Još samo da se sjetimo gdje smo zametnuli ključ od alatnice.

Obrada u EPUB – Gringos – Knjige.club